

ТОМ КЛАНСИ ЧЕРВЕНИЯТ ЗАЕК

Превод: Цветана Русева

chitanka.info

Всичко в тази книга е плод на въображението на автора. Имената, героите, местата и събитията също са измислени или са използвани фиктивно. Всяка прилика с реални лица, живи или мъртви, с бизнес организации или ведомства е съвпадение.

Героите често са най-обикновени хора.
Хенри Дейвид Торо

*Най-великото нещо в човешкия живот
е изкуството да спечелиш душата
на доброто или на злото.*
Питагор

*Без да признаваш небесните тайнства,
не може да си духовен водач.*
Конфуций

ПРОЛОГ

ГРАДИНАТА В ЗАДНИЯ ДВОР

Най-трудното от всичко според Джек щеше да е шофирането. Вече беше купил ягуар — не биваше да забравя, че тук го произнасяха джагуа, — но и двата пъти, когато тръгна към него в автокъщата, се насочи към лявата, вместо към дясната предна врата. Търговецът не му се присмя, но Райън забеляза, че сподави усмивката си. Добре поне, че не сбърка да се качи на седалката до шофьорското място, та наистина да се покаже като задник. Постоянно трябваше да си напомня, че „дясното“ платно на пътя отговаря на лявото. Колите от насрещното движение правеха десен, а не ляв завой. Лявата лента беше най-бавната на шосетата — магистралите, поправи се сам. Контактите по стените бяха поставени накриво. Къщата нямаше централно отопление въпреки царската сума, която беше платил за нея. Нямаше и климатик, макар че тук едва ли беше необходим. Климатът не бе от най-горещите. Местните хора умираха от жегата, когато термометърът достигнеше седемдесет и пет градуса по Фаренхайт^[1]. Джек се чудеше как ли би им се отразил климатът в окръг Колумбия. Явно песничката за „Бесните кучета и англичаните“ беше част от миналото.

Можеше да е и по-зле. Все пак имаше пропуск за магазина на военновъздушната база Грийнам Комънс, недалеч оттук, и можеше да се снабдява с продукти от доставките за армията, за които отговаряше търговската служба на ВВС, известна повече като Военснаб. Така че щяха да имат истински хотдог и храни, каквито купуваше в „Джайънт“ у дома в Мериленд.

Във всичко останало имаше разнобой. Британската телевизия беше различна, не че очакваше да разполага с време да виси пред светещия екран, но малката Сали се нуждаеше от своята порция анимационни филмчета. Освен това дори да четеше нещо важно, бърборенето в някое безсмислено шоу по свой начин му служеше като успокоителен фон. Новините не бяха лоши, а и вестниците си ги биваше. Определено бяха по-добри от тези, които четеше у дома, но

щеше да му липсва последната страница. Райън се надяваше „Интърнешънъл Хералд“ да има такава страница. Можеше да го купува от будката до спирката на метрото. Все някак трябваше да следи бейзболните състезания.

Носачите — преносвачите, напомни си той — влизаха и излизаха под напътствията на Кети. Къщата не беше лоша, макар и по-малка от тяхната в Перегрин Клиф. Там сега живееше под наем полковник от флота, който обучаваше добросъвестните момчета и момичета във Военноморската академия. Семейната спалня гледаше към градина с площ от около четвърт акър. Посредникът за недвижими имоти им я описа много възторжено. И предишните собственици прекарвали в нея голяма част от времето. Лежа до лежа червени и бели рози, вероятно в чест на династиите Ланкастър и Йорк, а тук-там храсти в розово, сякаш да покажат, че са се сродили, за да създадат Тюдорите, макар че тази династия си беше отишла с Елизабет Първа, давайки път на новото кралско семейство, което Райън имаше достатъчно основания да харесва.

А и времето не беше никак лошо. От три дни бяха в страната и въобще не беше валяло. Слънцето изгрываше рано и залязваше късно, а през зимата, както разправяха, никога не се случвало да се покаже и веднага след това да се скрие. Някои от новите му приятели в Държавния департамент го бяха предупредили, че може дългите нощи да не понасят на малките деца. Със своите четири години и половина Сали все още спадаше към тях. Петмесечният Джак едва ли забелязваше подобни неща, а и за щастие спеше добре — тъкмо това правеше в момента под грижите на детегледачката Маргарет ван дер Беек, червенокосо момиче, дъщеря на методистки пастор от Южна Африка. Препоръчаха им я горещо... а полицейската проверка показа, че беше с чисто минало. Кети малко се смуцаваше от идеята за детегледачка. Мисълта, че някой друг ще се грижи за децата, я човъркаше като нокът върху тебеширено блокче, но тук това беше обичай, който се почиташе и който беше дал добри резултати при Уинстън Спенсър Чърчил. Мис Маргарет беше наета чрез службата на сър Базил, нейната фирма естествено имаше официално разрешително от правителството на Нейно величество. Което не беше никаква гаранция, напомни си Джак. Той получи подробни инструкции в седмиците, преди да пристигне. „Опозицията“ — британско понятие,

което използваша и в Ленгли, беше прониквала нееднократно в британската разузнавателна общност. ЦРУ се надяваше, че това още не се бе случвало в Ленгли, но Джак не беше сигурен. КГБ беше дяволски добър, а хората по света бяха еднакво алчни. Руснаците плащаха малко, но имаше и такива, които бяха готови да продадат душата и свободата си за дребни монети. Още повече, че никой от тях не носеше табелка с надпис АЗ СЪМ ПРЕДАТЕЛ.

Най-уморителни бяха инструктажите по сигурността. Бащата на Джак беше ченгето в семейството, самият Райън така и не успя да възприеме неговия начин на мислене. Да събиращ безспорни данни сред водопада от помия, който заливаше системата на разузнаването, беше едно, а съвсем друго да се отнасяш с подозрение към всички в службата и да очакваш от тях сърдечни колегиални отношения. Питаше се дали някой от останалите гледаше на него по този начин... вероятно не, реши той. В крайна сметка беше платил дълговете си по най-тежкия начин, а като доказателство носеше на рамото си избледнелите белези. Ами кошмарите за оная нощ в Чесапийк Бей — в съня му оръжието винаги отказваше въпреки усилията му. А неистовите писъци на ужасената Кети и алармата, която кънтеше в ушите му? Нали е вярно, че бе спечелил битката? Защо сънищата му бяха на друго мнение? Може би трябваше да отиде на психотерапия, но както се казваше в един от анекдотите на възрастните домакини, трябва да си луд, за да отидеш на психиатър...

Сали тичаше наоколо, наблюдаваше новата си спалня и се любуваше на новото легло, което преносвачите сглобяваха. Джак не им се пречкаше. Кети смяташе, че не го бива дори да надзирава неща от този род въпреки комплекта инструменти, без който нито един американец не се чувства достатъчно мъжествен и който бе сред първите разопаковани вещи. Носачите естествено имаха свои собствени инструменти. И те бяха наети от разузнаването, да не би някой агент на КГБ да сложи подслушвателно устройство в къщата. Няма да ти се уреди, стари приятелю.

— Къде е туристът? — дочу глас на американец.

Райън излезе в антрето, за да види кой е...

— Дан! Как си, по дяволите?

— Беше доста досаден ден в службата и двамата с Лиз решихме да се отбием да видим как я карате.

Нямаше никакво съмнение, че зад аташето по правните въпроси стоеше красивата му като мис Свят съпруга, пресветата Лиз, една от многострадалните съпруги на агента от ФБР. Г-жа Мъри се втурна към Кети, двете сестрински се прегърнаха и разцелуваха и веднага се изнизиха към градината. Кети обожаваше розите, което беше добре дошло за Джак. Баща му бе наследил всички градинарски гени на рода Райън и не бе оставил нито един за сина си. Мъри се загледа в приятеля си.

— Изглеждаш ужасно.

— Дълъг полет, скучна книга — обясни Джак.

— Не поспя ли по пътя? — попита учуден Мъри.

— В самолета? — озадачи се Райън.

— Толкова ли се страхуваш да летиш?

— Дан, от кораб можеш да наблюдаваш онова, което те заобикаля, но не и от самолет.

Мъри се подсмихна.

— По-добре свиквай, приятелю. Тепърва ще навъртиш доста мили с чести полети до „Дълес“ и обратно.

— Предполагам.

Странно защо, но Джак не беше предвидил това, когато прие новото назначение. Тъпак, вече беше твърде късно. Щеше да пътува до Ленгли и обратно поне веднъж месечно, а това не беше никак приятно за човек, който мрази да лети.

— Как върви преместването? Можеш да се довериш напълно на тая тайфа. Баз ги използва вече над двайсет години, а и приятелите ми в Скотланд Ярд ги харесват. Половината от тези момчета са бивши ченгета.

Едва ли трябваше да добавя, че на ченгетата можеше да се вярва повече, отколкото на шпионите.

— Без бръмбари в банята? Върхът! — отбеляза Райън.

От скромния си опит в разузнавателните служби той беше научил, че там животът е малко по-различен, отколкото да преподаваш история във Военноморската академия. Без съмнение имаше бръмбари, но бяха свързани с кабинета на Базил...

— Сигурен съм. И при мен няма. Но има добра новина: често ще ме виждаш, ако нямаш нищо против.

Райън кимна уморено, опитвайки се да се усмихне.

— Това е добре, ще има с кого да си пия бирата.

— Това е национален спорт тук. Повече бизнес се прави в пъбовете, отколкото в офиса. Нещо като нашите кънтри клубове.

— Бирата не е никак лоша.

— По-добра е от пикнята у дома. Обзалагам се.

— В Ленгли казаха, че вършиш доста услуги на Емил Джейкъбс.

— Малко — кимна Мъри. — Просто сме по-добри от вас в ЦРУ. Хората от оперативния отдел още не са се възстановили след 1977 г. и според мен няма да могат още доста време.

На Райън не му оставаше друго, освен да се съгласи.

— Адмирал Гриър също мисли така. Боб Ритър е доста умен — донякъде прекалено умен, ако разбираш какво искам да кажа, но няма достатъчно приятели в Конгреса, за да разшири империята си, както той иска.

Гриър беше главният аналитик на ЦРУ, Ритър — заместник-директорът на операциите. Двамата често влизаха в конфликт.

— Не вярват на Ритър, както на заместник-директора на разузнаването. Последница от кашата с комисията „Чърч“ преди десет години. Нали знаеш, Сенатът както винаги не помни кой ръководи подобни операции. Те канонизират шефа и разпъват на кръста редовите, които се опитват да изпълняват заповедите му, дори да са тъпи. По дяволите, това не е ли — Мъри се опита да намери подходящата дума. — Германците му казват швайнерай^[2]. Не може да се преведе, но да знаеш, че е точно така, както звучи.

Джак изгрухтя от задоволство.

— Да, звучи по-подходящо от шибана работа.

Усилията на ЦРУ да ликвидира Фидел Кастро, които се изчерпаха с идването на министъра на правосъдието по времето на Камелот^[3], бяха достоен сюжет за „Уди Кълвача“ с привкус на „Тримата комедианти“^[4]. Политиците се опитваха да имитират Джеймс Бонд, а създателят на образа беше провалил се британски агент. Филмите обаче не бяха истинският свят. Райън го бе изпитал на гърба си, първо в Лондон, а след това и у дома.

— Наистина ли ги бива, Дан?

— Британците ли? — Мъри поведе Райън към моравата пред къщата. Носачите бяха от контраразузнаването, но Мъри беше от ФБР. — Базил е от световна класа. Затова се задържа толкова дълго. Беше

превъзходен оперативен агент и първият, който усети, че има нещо гнило около Филби^[5]. При това, ако си спомняш, тогава Базил беше още новобранец. Много е добър като шеф, по-съобразителен от него не съм срещал. Политиците и от двата лагера го харесват и му имат доверие. А това никак не е просто. Нещо като Хувър^[6] у нас, но без култа към личността. Харесвам го. Готин тип, с когото си заслужава да работиш. И Баз те харесва, Джак.

— За какво? — попита Райън. — Какво толкова съм направил.

— Баз подушва талантите. Смята, че имаш заложиби. Беше силно впечатлен от оная твоя измишльотина, „капана за канарчета“^[7] за проследяване на изтекла информация, и знаеш ли, това, че ти спаси бъдещия им крал, не ги обиди^[8]. Ще бъдеш популярно момче в Сенчъри Хаус^[9]. Ако продължаваш в същия дух, може да ти се отвори парашутът в разузнавателния бизнес.

— Върхът! — Райън съвсем не беше сигурен, че се стреми към това. — Дан, аз съм само един борсов посредник, преобразил се в учител по история, забрави ли?

— Джак, това е минало. Не е ли по-добре да гледаш напред? Правеше големи удари в „Мерил Линч“, нали?

— Да, направих някой и друг долар — призна Райън.

Истината беше, че спечели много долари и че сметката му продължаваше да набъбва. У дома на „Уолстрийт“ човек можеше да се нагуши яко.

— По-добре използвай мозъка си за нещо наистина важно — предложи Дан. — Не обичам да говоря за това, Джак, но не са много умниците в разузнавателната общност. Знаем го. Там работя. Тъпкано е с безделници и средно интелигентни хора, но дяволски малко са звездите, приятелю. Имаш заложиби за звезда. Джим Гриър смята така. Също и Базил. Не си кон с капаци. Аз също. Затова не преследвам вече обирджиите на банки по улиците на Ривърсайд във Филадельфия. Но никога не съм правил милиони долари с игра на борсата.

— Да имаш късмет не значи, че си голяма работа, Дан. Да върви по дяволите, но бащата на Кети, Джо, е спечелил много повече, отколкото аз някога ще мога, а е своенравно и непоносимо копеле.

— А не направи ли дъщеря му съпруга на почетен рицар?

Джак се усмихна скромно.

— Да, така е.

— Това ще ти отвори доста врати тук, Джак. Британците си падат по титлите. — Той се замисли. — Какво ще кажете да ви изведе за по чаша бира? Има жесток пъб горе на хълма — „Цигански молец“. Това преместване ще ви побърка. Не е по-малко противно, отколкото да строиш къща.

Кабинетът му се намирал на първо ниво в приземието на Центъра — мярка за сигурност, която така и не му обясниха, но се оказа, че в щаба на Главния враг има съвсем същата стая. Там я бяха кръстили на МЕРКУРИЙ, вестносеца на боговете — много подходящо име, стига в страната ти да признаваха, че бог съществува. Посланията минаваха през шифровчиците, след това идваха на неговото бюро, той преглеждаше съдържанието им и ги проучваше за кодови думи, преди да ги разпрати към съответните служби и служители за оперативни цели. После посланията се връщаха при него и той проследяваше нещата по обратния ред. Обработката на информацията бе еднообразна, рутинна операция. Сутрин обикновено приемаха съобщенията, а следобед ги разпращаха по каналния ред. Най-досадната част беше естествено разшифроването, тъй като оперативните агенти, които използваша еднократни лични кодове, бяха безброй. Единичните копия на тези кодове се пазеха в помещенията вдясно от кабинета му. Чиновниците в тях обработваха и съхраняваха най-различни тайни — от сексуалния живот на италианските депутати до точния списък на целите, които влизаха в американските планове за ядрен удар.

Най-странното бе, че никой от тях не обсъждаше работата си — шифроването и разшифроването на изпращаната и постъпващата информация. Бяха като автомати. Изглежда, ги подбираха по този психологически признак — не би се учудил. Това бе служба, създадена от гении и предназначена за работи. Ако някой можеше да създаде такива работи, без съмнение той беше тук. Машините не се отклоняваха от зададените параметри и на тях можеше да се разчита.

Машините не можеха да мислят, но за неговата работа мисленето и добрата памет бяха необходими, иначе службата нямаше да функционира, а трябваше. Тя бе Щитът и Мечът за държавата, която се нуждаеше и от двете. Той беше нещо като началник-сортировач.

Трябваше да помни кое къде отива. Нямахме достъп до абсолютно всичко, но знаеше значително повече от другите в сградата: имената и местоположението на оперативните работници, а много често техните агентурни операции и задачи. Обикновено не знаеше как изглеждат, нито истинските им имена, но знаеше мисиите им, псевдонимите на вербуваните от тях агенти и до голяма степен информацията, която те доставяха.

Работеше в отдела от девет години и половина. Постъпи през 1973 г. веднага след като се дипломира в математическия факултет на Московския държавен университет. Високата му интелигентност не остана незабелязана от вещата разведка на КГБ. Играеше доста сносно шах, на което дължеше добре тренираната си памет. Разучаваше игрите на старите гротмайстори с такива подробности, че във всяка ситуация знаеше следващия ход. Първоначално смяташе да стане професионален шахматист и се готвеше усилено, но се оказа, че не е бил достатъчно упорит. Борис Спаски, все още новак, го унижи с шест на нула игри и две отчайващи ремита. Така се изпариха мечтите му за слава и богатство... и пътуване. Въздъхна на бюрото си. Пътуване. Интересуваше се също от география, а когато затвореше очи, в главата му нахлуваха гледките — предимно черно-бели: Канале Гранде във Венеция, „Риджънт Стрийт“ в Лондон, величественият плаж Кобакабана в Рио де Жанейро, връх Еверест, който Хилари бе изкачил, докато той е прохождал... Това бяха места, които никога нямаше да види. Не и той. Не и човек с неговия достъп до секретна информация. КГБ много внимаваше с такива хора. Нямахме никому доверие — урок, усвоен на висока цена. Какво й беше на страната му, че толкова много негови сънародници искаха да избягат? И все пак мнозина бяха загинали в бой за родину... Спестиха му военната служба заради таланта му на математик и шахматист, а след това го взеха на площад „Дзержински“ 2. Не след дълго получи хубава квартира с площ седемдесет и пет квадрата в новопостроена сграда. Произведоха го във военен чин и само за няколко седмици стана капитан, което не беше толкова лошо. Дори много добре, тъй като отскоро му плащаха във валутни бонове и можеше да пазарува в „недостъпните“ магазини със западни стоки и най-важното без опашки. Жена му беше адски доволна. Скоро щяха да го причислят към номенклатурата, отначало в дъното на списъка, подобно на по-малкия брат на престолонаследника,

който гледа нагоре към стълбата, без да знае докъде може да се изкачи. За разлика от царете обаче той беше тук не заради произхода си, а по заслуги — факт, който гъделичкаше мъжкото его на капитан Зайцев.

Да, беше извоювал мястото си тук и само това беше от значение. Затова му доверяваха тайни. Като например следната: агент с псевдонима КАСИЙ, американец от Вашингтон, изглежда, разполагаше с ценна политическа информация. Този род данни се обработваха от хората на петия етаж, а много често и от експерти в Института за САЩ и Канада, които проучваха и листенцата на чая в Америка. Канада не представляваше интерес за КГБ освен заради участието си в американската противовъздушна отбранителна система и заради някои от високопоставените ѝ политици, които не харесваха нейния мощен южен съсед. Така поне се твърдеше в редовните доклади на резидента в Отава до началниците горе. Зайцев се съмняваше. Поляците също не харесваха източния си съсед, но в повечето случаи изпълняваха онова, което им наредеше — резидентът във Варшава го беше докладвал с неприкрито задоволство в телеграмата си предния месец, след като за свой ужас беше узнал за онзи непокорен профсъюз. „Контрареволуционна схема“ беше терминът, използван от полковник Игор Алексеевич Томашевски. Полковникът бе смятан за изгряваща звезда и му предстоеше назначение на Запад. Там отиваха истински добрите.

На три километра от тук Ед Фоли влезе пръв през вратата, следван от съпругата си Мери Патриша, която водеше за ръка Еди. Сините очи на Еди се бяха ококорили с характерното за децата любопитство, но макар да беше само на четири години и половина, той разбираше, че Москва не е светът на Дисни. Шокът от разликата в начина на живот щеше да се стовари върху него като чука на Тур^[10], но пък щеше да разшири кръгзора му, както се надяваха неговите родители. Защо не и техния.

— Ъ-хъ — измънка Ед Фоли, след като огледа апартамента.

Преди това тук беше живял съветник от посолството и се бе опитал поне да почисти, без съмнение с помощта на някоя от руските прислужници, които съветското правителство изпращаше и които много се стараеха... и за двамата си господари. Ед и Мери Пат бяха

инструктирани подробно в продължение на седмици, ако не и месеци, преди да се отправят на дългия полет за Москва със самолет на „Пан Ам“ от летище „Кенеди“.

— Е, това ли е апартаментът? — изрече Ед с привидно спокоен глас.

— Добре дошли в Москва! — приветства новодошлите Майк Барнс, който също беше съветник в посолството и правеше кариера като външнополитически кадър, а тази седмица беше дежурният посрещач. — Предишният обитател беше Чарли Устър. Добро момче, сега се радва на лятната жега във Фоги Ботъм.

— Как е времето през лятото тук? — попита Мери Пат.

— Като в Минеаполис — отговори Барнс. — Няма жеги, но не е влажно, а и зимите не са толкова сурови. Израснах в Минеаполис — обясни той. — Е, германската армия и Наполеон може да не се съгласят с мен, но никой никога не е твърдял, че Москва е Париж, нали така?

— Да, чух за нощния живот — Ед се подсмихна.

Той беше доволен. В Париж не се нуждаеха от главен агент под прикритие и назначението му в Москва беше най-големият и най-зрял плод, на който дори не се бе надявал. Може би в България, но не и в леговището на звяра. Боб Ритър трябва да е бил истински впечатлен от работата му в Техеран. Слава Богу, че Мери Пат беше родила Еди в подходящия момент. Пропуснаха превземането на посолството в Иран^[11], беше въпрос на три седмици, ако не се лъжеше. Бременността ѝ беше тежка и лекарят настоя да се върнат в Ню Йорк за раждането. Децата бяха дар Божии, нали така... Освен това направиха от Еди нюйоркчанин, а Ед дяволски много искаше синът му да е фен на „Янките“ и на „Рейнджърс“ от рождение. Най-хубавото в новото му назначение извън професионалната страна беше, че ще гледа най-добрия хокей в света тук, на място, в Москва. Майната им на балета и на симфоничната музика. Тия копелета знаеха как да играят хокей. Жалко, че руснаците не разбираха нищо от бейзбол. Сигурно е твърде сложен за мъжиците. С всичките му забивания, които трябва да избереш...

— Не е върхът — отбеляза Мери Пат, оглеждайки пукнатия прозорец.

Щяха да живеят на шестия етаж. Поне нямаше да е толкова шумно. Комплексът за чужденците — гетото — беше ограден със стени и строго охраняван. От съображения за сигурност, както твърдяха руснаците, макар че уличната престъпност срещу чужденци не беше проблем в Москва. Средният руски гражданин нямаше право по закон да притежава чужда валута и при всички случаи щеше да му е трудно да я харчи. Така че нямаше голяма полза да ограбиш американец или французин на улицата, а не беше възможно да ги объркаш. Облеклото им ги отличаваше, както се отличава паун сред стадо крави.

— Здравсти! — акцентът беше британски. Розовеещото лице се показва миг по-късно. — Ние сме вашите съседи. Найджъл и Пени Хейдок — добави притежателят на лицето.

Беше на около четиридесет и пет години, висок и мършав, с преждевременно посивяла и оредяла коса. Съпругата му, по-млада и по-хубава, отколкото вероятно той заслужаваше, се появи веднага след него с поднос сандвичи и бутилка бяло вино за добре дошли.

— Ти трябва да си Еди? — попита русолявата г-жа Хейдок.

Точно тогава Ед Фоли забеляза широката рокля. От пръв поглед можеше да се каже, че е в шестия месец. Инструктажите бяха съвсем точни до последната подробност. Фоли имаше доверие на ЦРУ, но от собствен опит знаеше, че трябва да проверява всичко — от имената на съседите до шуртенето на водата в тоалетната. „Особено в Москва“, напомни си той, докато отиваше към банята. Найджъл го последва.

— Водопроводната система е в ред, но е малко шумна. Никой не се оплаква — обясни Хейдок.

Ед Фоли отвъртя крана, без съмнение вдигаше шум.

— Сам го нагласих. Голям сръчко съм, какво ще кажеш? — попита Хейдок, след което снижи гласа си. — Внимавай какво говориш тук, Ед. Проклетите бръмбари са навсякъде. Особено в спалните. Шибаните руснаци обичат да броят оргазмите ни. Двамата с Пени се опитваме да не ги разочароваме.

Лека усмивка. Е, в някои градове се налагаше да си донесеш нощния живот.

— Тук си от две години, така ли?

Имаше чувството, че водата в тоалетната никога няма да спре да шурти. Фоли се изкушаваше да отмести капака на водопроводната

шахта, за да провери дали Хейдок не е сменил тръбите с нещо специално. Но се отказа.

— Двайсет и девет месеца. Остават още седем. Готино местенце. Сигурно са те предупредили, че където и да отидеш, ще си имаш компания. Не ги подценявай. Хората от Второ главно управление са доста добри...

Тоалетната продължаваше да шурти. Хейдок заговори по-силно.

— Душът — топлата вода, е наред, но разпределителната тръба трещи, точно като в нашия апартамент...

Той пусна водата за демонстрация. Без съмнение трещеше. Дали някой не беше ровичкал в стената, за да отвърти тръбата? Ед се усъмни. Вероятно. Вероятно този сръчко до него.

— Идеално.

— Ето, това е мястото, където ще вършиш голямата част от работата си. Душ с приятел и безопасна вода — не беше ли това любимият им лаф в Калифорния?

Ед успя да се засмее за първи път, откакто пристигна в Москва.

— Да, точно такъв е лафът.

Изглежда посетителя си. Беше изненадан, че Хейдок се разкри толкова рано, но явно беше обратен английски специалитет да се набиваш на очи. Шпионската работа имаше своите правила, а руснаците спазваха правилата.

Зарежи част от правилата, му беше казал Боб Ритър. Придържай се към прикритието си и винаги, когато е възможно, бъди тъп като задник непридвидим американец. Той беше предупредил също семейство Фоли, че Найджъл Хейдок беше тип, на когото можеха да се доверят. Бил син на агент, предаден от самия Ким Филби, едно от нещастните копелета, които бяха пуснали с парашут в Албания право в ръцете на КГБ. По онова време Найджъл бил едва петгодишен, но достатъчно голям, за да запомни за цял живот какво е да загубиш баща си от вражеска ръка. Найджъл явно имаше достатъчно добра мотивация — като Мери Пат. По-добра и от неговата, както Ед Фоли би признал след няколко питиета. Мери Пат мразеше копелетата, колкото Господ Бог ненавиждаше греха. Хейдок не беше главният агент, но пък беше най-добрата им хрътка в Москва, а това го правеше надежден. Директорът на ЦРУ, съдия Мур, вярваше на британците. Той беше свидетел, че след Филби британското контраразузнаване душеше

по-разгорещено и от Джеймс Джизъс Енгълтън^[12] с неговата въдица с изкуствена муха за стръв и изгаряше всяка пролука, откъдето можеше да изтече нещо. На свой ред Фоли вярваше на съдия Мур, президентът също му вярваше. Това беше най-откачената част от шпионската работа: не можеш да се довериш на никого, но трябва да вярваш на някого.

„Е, помисли си Фоли, докато проверяваше с ръка топлата вода. Никой никога не е твърдял, че в шпионажа има непоклатима логика.“ Като в метафизиката.

— Кога пристигат мебелите ви?

— Контейнерът трябва да е вече на път от Ленинград. Ще бърникат ли в него?

Хейдок сви рамене.

— Проверяват всичко — предупреди той и след това снижи гласа си. — Човек никога не знае колко старателни могат да бъдат, Едуард. КГБ е шибана бюрокрация. Няма да разбереш какво значи, докато не се сблъскаш с тях. Да вземем бръмбарите в апартамента ви — не се знае колко от тях работят. Това не е „Бритиш Телеком“, нито „Американ Телефон енд Телеграф“. В тая страна нещата са си такива и за нас е добре дошло, но и на това не може да се разчита. Когато те следят, не знаеш дали е опитен човек или някой мърльо, който не може да намери пътя до кенефа. Всички си приличат и се обличат еднакво. Като нашите хора, като се замислиш, но тяхната бюрокрация е твърде надута и вероятността някой тъпак да се промъкне е голяма, а може и да не е така. Един Господ знае. И ние в Сенчъри Хаус си имаме търтеи.

Фоли се съгласи.

— В Ленгли им викаме Дирекция за разузнаване.

— Точно. На нашите им казваме Дворецът Уестминстър — каза Хейдок с типичното си предубеждение. — Мисля, че проверявахме достатъчно водопровода.

Фоли затвори крана и двамата се върнаха в дневната, където Пени и Мери Пат се опознаваха.

— Всичко е наред, скъпа, топлата вода е достатъчно.

— Радвам се да го чуя — отговори Мери Пат и се обърна към гостенката си. — Къде пазарувате?

Пени Хейдок се засмя:

— Мога да те заведа. Специалните стоки поръчваме от една фирма в Хелзинки, екстра качество. Английски, френски, германски, дори американски, за неща като сокове и консерви. Малотрайните продукти са финландски и обикновено са много прилични, особено агнешкото. Имат най-вкусното агнешко, нали, Найджъл?

— Наистина, не по-лошо е от новозеландското — съгласи се съпругът ѝ.

— Бифтеците им не са достатъчно добри — сподели Майк Барнс, — но веднъж седмично ни доставят от Омаха. Тонове бифтеци, разпределяме ги между приятелите си.

— Вярно е — потвърди Найджъл. — Говедата, които у вас храните с царевица, са превъзходни. Страхувам се, че доста се пристрастихме към тях.

— Да благодарим на Бога за ВВС на САЩ — продължи Барнс. — Те доставят говеждото в натовските бази и ние също сме в списъка на потребителите. Месото идва замразено и не е така вкусно като прясното в „Делмонико“, но напомня онова, което хапваме у дома. Предполагам, че сте си донесли скара, приятели. Напоследък печем месото горе на покрива на открито. Внасяме и дървени въглища. Иван, както изглежда, не разбира от тези неща.

Апартаментът нямаше балкон, вероятно за да се предпазват обитателите му от миризмата на бензин, с която бе просмукан целият град.

— Как ходите на работа? — попита Фоли.

— По-добре е да се използва метрото. Наистина е голяма работа — отговори Барнс.

— Колата ще е на мое разположение? — попита с надежда в гласа Мери Пат и се усмихна.

Всичко беше по план. Според очакванията, но всяко нещо, което вървеше гладко в този бизнес, идваше като изненада, като подаръците под коледното дърво. Надяваш се, че Дядо Коледа е получил писмото ти, но никога не можеш да си сигурен.

— Трябва да се научите как се шофира в този град — каза Барнс. — Поне колата ви е хубава.

Преदिшният обитател на апартамента им беше оставил бял „Мерцедес“ 280, който наистина беше добър автомобил. Дори много добър, само на четири години. Само дето в Москва нямаше много

такива коли, а и регистрационните табели показваха, че принадлежи на американски дипломат, и така много лесно щеше да се забелязва от контролните органи по пътищата и от агентите на КГБ, които без съмнение щяха да го следват по петите. Това също беше обратен английски обичай. Мери Пат трябваше да се научи как се кара тук, точно като жител на Индианополис при първото си шофиране в Ню Йорк.

— Улиците са широки и хубави — й каза Барнс. — А бензиностанцията е само на три преки. Огромна. Руснаците обичат да строят по този начин.

— Върхът! — отвърна тя, подпомагайки Барнс, който беше започнал да надниква под прикритието ѝ на красива, глуповата блондинка.

Навсякъде по света се смяташе, че красавиците са тъпи, особено блондинките. Беше значително по-лесно да играеш ролята на глупак, отколкото да се правиш на умен, та дори да си холивудски актьор.

— А как стои въпросът с автомобилния сервиз? — попита Ед.

— Това е мерцедес. Те не се повреждат лесно — увери ги Барнс. — В германското посолство имат човек, който може да поправя всичко. Ние се отнасяме сърдечно към нашите съюзници от НАТО. Обичате ли футбол, приятели?

— Игра за женчовци — веднага отвърна Фоли.

— Много грубо от твоя страна — отбеляза Найджъл.

— На мен ми дайте американски футбол по всяко време — контрира го Фоли.

— Просташка, нецивилизована игра, с много насилие — изсумтя презрително британецът.

Фоли се захили.

— Да хапнем.

Седнаха около масата. Вътрешното обзавеждане беше в тон с всичко останало, подобни мебели имаше само в най-забутаните мотели на Алабама. Лягаш да спиш и се надяваш, че може би спрент е унищожил пълзящите гадина. Може би.

Сандвичите бяха вкусни. Мери Пат отиде за чаши и пусна чешмата...

— Не ви препоръчвам водата от чешмата, г-жо Фоли — предупреди Найджъл. — Някои хора получават стомашни проблеми от

нея...

— Така ли! — замълча за миг. — Името ми е Мери Пат, Найджъл.

Най-после се запознаха, както му е редът.

— Да, Мери Пат, ние предпочитаме бутилираната вода. Чешмяната става за къпане и след преваряване може да се използва за кафе и чай.

— В Ленинград е още по-зле — предупреди Найджъл. — Местните казват, че имат нещо като имунитет, но ние, чужденците, може да си навлечем сериозни стомашни проблеми.

— А как стои въпросът с училището?

Мери Пат се беше притеснявала за това.

— Британско-американското училище се грижи добре за децата — отговори обещаващо Пени Хейдок. — Работя там на половин ден. И учебната програма е първокласна.

— Еди се опитва вече да чете, нали така, миличък? — обяви гордият баща.

— Само неща от рода на „Заека Питър“, но не е зле за четиригодишно хлапе — потвърди пред останалите не по-малко гордата майка.

Самият Еди беше нападнал подноса със сандвичите и дъвчеше. Не беше любимата му болонска пица, но гладните деца невинаги подбират. Бяха му донесли четири големи буркана с фъстъчено масло от супермаркета „Скипи“ и ги бяха прибрали на сигурно място. Родителите му се надяваха да намерят отнякъде желе от грозде, макар и не от онова, което купуваха в „Скипи“. Всички казваха, че местният хляб е приличен, вероятно не колкото хляба „Чудо“, с който американските деца бяха свикнали. А и Мери Пат беше сложила уреда за хляб в контейнера с багажа им, който сега пътуваше с камион или с влак от Ленинград към Москва. Добра готвачка и царица в печенето на хляб, тя очакваше да блесне именно с това в светския живот на посолството.

Не много далеч от мястото, където те седяха, едно писмо се предаваше от ръка на ръка. Куриерът бе пристигнал от Варшава и беше изпратен от своето правителство, по-точно от една от службите на

правителството му до една от службите на правителството получател. Куриерът не беше много очарован от мисията си. Беше комунист — трябваше да бъде, за да му поверят подобна задача, но все пак беше поляк, съдържанието на писмото и задачата му също бяха свързани с Полша. И в това се състоеше трудността.

Посланието представляваше фотокопие на оригинала, доставен на ръка в един кабинет във Варшава — много важен кабинет — само три дни по-рано. Получателят познаваше преносителя, поне по външен вид, ако не лично. Полковник от полското разузнаване. Руснаците използваха своите западни съседи за много задачи. Поляците притежаваха истински талант за разузнавателни операции по същите причини като израелците: бяха заобиколени от врагове. На запад Германия, на изток Съветският съюз. Тези нещастни обстоятелства бяха накарали Полша да насочи голяма част от своите най-способни и най-умни хора в разузнаването.

Получателят беше наясно с всичко това. Всъщност той вече знаеше дума по дума съдържанието на посланието. Беше се запознал с него предния ден. Не се учудваше, че идва със закъснение. Полското правителство беше умувало цял ден над фактите и последиците. Получателят не се докачи от това. Всяко правителство по света се нуждаеше поне от един ден, за да проучи подобно нещо. Беше в природата на хората от властта да се туткат и двоумят, дори да бяха наясно, че забавянето е загуба на време и енергия. Дори марксизмът-ленинизмът не можеше да промени човешката природа. Жалко, но факт. Новият Съветски Човек, подобно на новия Полски Човек в крайна сметка беше просто човек.

Балетът, който се разиграваше, беше също толкова стилизиран, колкото всяка постановка на трупата на театър „Киров“ в Ленинград. Получателят дори си представяше, че може да долови музиката. Всъщност той предпочиташе западния джаз пред класическата музика, но при всички случаи музиката в балета беше само гарнитурата, системата, която казваше на танцьорите кога да подскочат в синхрон като послушни кученца. Балерините бяха твърде кльоцави за руския вкус, разбира се, но истинските жени бяха прекалено тежки, за да ги вдигат танцьорите.

Защо се разсейваше? Върна се на мястото си и потъна в кожения стол, докато разгъваше писмото. Беше написано на полски, а той не

можеше да говори и да чете на полски, но към него имаше прикрепен превод на руски. Разбира се, трябваше да се прегледа от неговите преводачи, а и от неколцина психиатри, които да определят душевното състояние на съчинителя и да напишат своя анализ от много страници, който той трябваше да прочете — чиста загуба на време. След това щеше да докладва, за да запознае политическите си началници — не, партийните величия — с всичките допълнителни прозрения, за да не губят своето време да четат цялото послание и да тълкуват смисъла му, преди да решат какво да предприемат.

Председателят се чудеше дали този полски полковник си даваше сметка колко им е лесно на неговите партийни шефове. Те просто трябваше да придвижат посланието към собствените си политически господари, прехвърляйки отговорността за решението, както правят всички правителствени функционери, независимо от коя страна са и каква идеология изповядват. Васалите са си васали навсякъде.

Председателят го погледна.

— Другарю полковник, благодаря, че предоставихте това на моето внимание. Моля, предайте моите поздравии и почитания на вашия командир. Свободно!

Полякът скочи, козирува смешно по полски, зае възможно най-изпънатата парадна стойка и се отправи към вратата.

Юрий Андропов изчака вратата да се затвори и отново се върна към посланието и прикрепения руски превод.

— Е, Карол, заплашваш ни, а? — Той цъкна с език и поклати глава, преди да продължи тихо. — Смел си, но преценката ти се нуждае от преоценка, мой клерикален друже.

Вдигна очи замислено. По стените бяха окачени обичайните картини. По същата причина като във всеки друг кабинет — да не са голи. Две маслени платна на майстори от Ренесанса, вероятно от колекцията на някой отдавна мъртъв цар или аристократ. Третата беше портрет, при това доста добър, на Ленин, с бледия тен на лицето и изпъкналото чело, познати на милиони по света. Цветна фотография в красива рамка на Леонид Брежнев, настоящия генерален секретар на комунистическата партия, висеше близо до него. Снимката беше пълна лъжа, на нея се виждаше млад и енергичен човек, а не оглупелият дърт козел, който стоеше начело на Политбюро. Е, всички остаряваха, но в повечето страни те напускаха постовете си и се пенсионираха с

достойнство. Не и в неговата родина, осъзна Андропов... и се върна към писмото. Не и този човек. А и постът беше пожизнен.

„Този поп обаче заплашваше да промени този порядък“, мислеше си председателят на Комитета за държавна сигурност. И тук се криеше опасността.

Опасност?

Последиците бяха неясни, а това беше достатъчно опасно само по себе си. Колегите му от Политбюро щяха да схванат нещата по същия начин, като знаеше какви бълзловци бяха тези дъртаци.

Така че му предстоеше не само да ги уведоми за опасността. Трябваше да предложи и начин за отстраняването ѝ.

Точно сега на стената трябваше да висят портретите на други, полузабравени личности. Железният Феликс Дзержински, основателят на ЧК, предшественика на КГБ.

Другият портрет трябваше да е на Йосиф Висарионович Сталин. Вождът някога беше развил теза, много подходяща за ситуацията, пред която беше изправен сега Андропов. Това беше станало през 1944 г. Днес — днес беше още по-подходяща. „Е, тепърва щеше да се разбере. И той беше човекът, който трябваше да реши“, каза си Андропов. Всеки можеше да изчезне, а с него — и проблемът. Мисълта трябваше да го изненада, когато се прокрадна в главата му, но не стана така. Тази сграда, построена преди осемдесет години, за да приюти застрахователната компания „Россия“, беше преживяла много такива неща. Следващите ѝ обитатели бяха издавали заповеди, с които бяха причинили още смърт. Екзекутираха направо в мазето. Тази практика беше изоставена само преди няколко години, а КГБ се разрасна толкова, че да изпълни дори тази огромна постройка, че и още една на околоръстното шосе край града. Но чистачките и до днес си шепнеха за призраци, които се явявали в тихите нощи и понякога стряскали възрастните жени с кофи и четки, и коси като на вещици. Властите в тази страна не вярваха в духове и призраци, както не вярваха в безсмъртието на човешката душа. Но да се пребориш със суеверието на простия селянин беше далеч по-трудна задача, отколкото да накараш интелигенцията да чете безбройните томове на Владимир Илич Ленин, Карл Маркс и Фридрих Енгелс, да не споменаваме за обемистите творби, приписвани на Сталин (всъщност те бяха дело на

комитет от сплашени мъже, което беше още по-лошо). Те, слава Богу, не се търсеха вече освен от най-мазохистичните учени.

„Не, каза си Юрий Владимирович, да накараш хората да вярват в марксизма не беше толкова трудно.“ Първо им го наливах в главите в началното училище, в пионерската организация, в гимназията и в комсомола, а след това най-умните ставаха членове на комунистическата и пазеха партийните си книжки „близо до сърцата си“ в джобчетата на своите ризи.

А после си знаеха работата. Политически зрелите партийни членове проповядваха своите възгледи на партийни събрания, иначе нямаше да се издигнат. По същия начин хитрите царедворци в древен Египет са коленичели и са предпазвали очите си с ръце, за да не ослепеят от ярката светлина, която разпръсквал фараонът, тъй като в ръцете на техния жив Бог са били властта и благоденствието. И те падали на колене, за да засвидетелстват своето подчинение, губели разума и чувствата си и продължавали нагоре. Така беше и тук. Преди пет хиляди години, ако не се лъжеше. Можеше да направи справка в някоя книга по история. Съветският съюз беше дал на света едни от най-известните учени по древна история и археология, защото това бяха области, в които идеологията нямаше голямо влияние. Фактите от историята на древния Египет бяха твърде отдалечени от действителността, за да са от значение философските интерпретации на Маркс или безкрайното празнословие на Ленин. Затова някои от най-кадърните учени избираха тази област. Повечето се насочваха към точните науки, тъй като във водородния атом нямаше политика.

В земеделието обаче имаше. Също и в промишлеността. Затова най-умните и най-способните бягаха от тези области и предпочитаха политическите науки. Защото там успехите им щяха да блеснат. Не беше задължително да вярваш, че Рамзес Втори е синът на Бога на слънцето или дявол знае от кой бог беше произлязъл. Царедворците по-скоро са виждали, мислеше си Юрий Владимирович, че Рамзес има много жени и голямо потомство, а това не беше никак лош живот за един мъж. Класическият еквивалент на дача на Ленинските възвишения и лятна почивка на морския бряг в Сочи. Е, този свят ще се промени ли някога?

Вероятно никога, реши председателят на Комитета за държавна сигурност. А работата му беше да не допусне промяна.

А това писмо не заплашваше ли да промени нещата? Да, беше заплаха и той трябваше да се справи с нея. А това означаваше да се заеме с човека, който стоеше зад тази заплаха.

Случвало се е и преди. Можеше да се случи и сега, реши той.

Андропов обаче нямаше да доживее, за да узнае, че акцията, която замисля, щеше да повлече след себе си разпадането на собствената му страна.

[1] 24 градуса по Целзий. — Бел. прев. ↑

[2] Свинщина. — Бел. прев. ↑

[3] Легендарният замък на крал Артур и рицарите на Кръглата маса, нарицателно за епохата на президента Джон Кенеди, по името на любимата му пиеса, играна на Бродуей през 60-те години; министър на правосъдието тогава е неговият брат Робърт Кенеди, който разкрива, че ЦРУ заговорничи с мафията за покушение срещу кубинския лидер. — Бел. прев. ↑

[4] Популярни американски филмови продукции. — Бел. прев. ↑

[5] Харолд „Ким“ Филби — един от най-прочутите шпиони на двадесети век, работил две десетилетия за КГБ, преди да избяга в СССР през 1963 г. — Бел. прев. ↑

[6] Директор на ФБР от 1924 до 1972 г. — Бел. прев. ↑

[7] Система за кодиране на секретни документи, измислена от героя на Том Кланси Джек Райън в романа „Патриотични игри“. — Бел. прев. ↑

[8] В романа „Патриотични игри“ Джек Райън спасява принца и принцесата на Уелс от нападение на Армията за освобождение на Ълстър. — Бел. прев. ↑

[9] Сградата, в която се помещава до 1995 г. МИ-6 (британското разузнаване). — Бел. прев. ↑

[10] Бог на гръмотевиците в скандинавската митология. — Бел. прев. ↑

[11] През ноември 1979 г. ирански радикално настроени студенти нахлуват в посолството на САЩ в Техеран, взимат за заложници 52-ма души от дипломатическия и техническия персонал и ги държат 444 дни. — Бел. прев. ↑

[12] Шеф на американското контраразузнаване през 50-те години, известен със страстта си към риболова и насекомите. — Бел.

прев. [↑](#)

ГЛАВА 1

ТРУСОВЕ И БЛЯНОВЕ

— Кога започваш, Джак? — попита Кети сред тишината на тяхната спалня. А съпругът ѝ се радваше, че са в собственото си легло, не по-малко удобно от леглото в нюйоркския хотел, където бяха отседнали, но не беше същото. Освен това му бе писнало от тъста му с неговата къща близък на „Парк Авеню“ и огромно самочувствие. Вярно, Джо Мюлър имаше цели девет милиона в банката, тлъст портфейл акции и продължаваше да трупа, но му бе дошъл до гуша.

— Вдругиден — отвърна съпругът ѝ. — Но може да се разходя до там следобеда да поогледам.

— Вече трябваше да си заспал — каза тя.

Джак понякога си даваше сметка, че да си женен за лекарка си имаше своите минуси. Не можеше да скрие нищо от нея. Само с едно леко докосване на ръката тя установяваше температурата на тялото му, сърдечния ритъм и Бог знае какво още. При това докторите прикриваха притесненията си, след като откриеха някакъв здравословен проблем, с професионалното хладнокръвие на покерджии. Е, само за известно време.

— Да-а-а, дълъг ден беше.

В Ню Йорк сега часовниците показваха почти пет часа следобед, но неговото денонощие беше продължило по-дълго от нормалните двайсет и четири часа. Наистина трябваше да се научи да спи в самолет. Причината не беше в седалката. Той доплати за първа класа към служебния билет със собствената си кредитна карта „Американ Експрес“. Тепърва заради честите полети доплащането за първа класа щеше да се повтаря отново и отново. „Да, върхът“, помисли си Джак. Щяха да го познават лично на „Хийтроу“ и „Дълес“. Поне разполагаше с черен дипломатически паспорт и нямаше да му досаждат с проверки. Райън беше акредитиран към посолството на САЩ на лондонския площад „Гросвийнър“ точно срещу сградата, където през Втората световна война се е намирал щабът на Айзенхауер. С акредитацията

получи дипломатически статут, който го правеше необикновен човек и го предпазваше от неудобствата на закона. Дори да пренесеше две кила хероин в Англия, не можеха да пипат багажа му без позволение — с две думи, можеше да се позове на дипломатическия си имунитет. За никого не беше тайна, че дипломатите не си правеха труда да декларират пред митниците неща като парфюми за съпругите си (и много по-важни) и/или пиячка за себе си. За степента на католическото възпитание на Райън това бяха простими, а не смъртни грехове.

Типичният за уморения мозък хаос от мисли, призна той. Кети никога не може да си позволи да работи в такова състояние. Вярно, че като стажанти ги държаха на дежурства часове наред, за да се научат да взимат решения при трудни обстоятелства. Но част от него се чудеше колко ли пациенти бяха принесени в жертва пред олтара на медиците стажанти. Ако адвокатите се сетеха колко пари можеха да изкарат...

Кети — д-р Карълайн Райън, както пишеше на бялата престилка и върху личната ѝ табелка — беше минала този етап от своя стаж. Неведнъж и дважд съпругът ѝ беше треперил, докато тя шофираше към къщи със спортното си порше след трийсет и шест часовите дежурства в гинекологията, педиатрията или общата хирургия, към които не проявяваше професионален интерес, но трябваше да познава поне малко, за да е достоен възпитаник на „Джон Хопкинс“. Познанията ѝ стигнаха, за да превърже рамото му онзи следобед пред Бъкингамския дворец. Така че не умря от загуба на кръв пред очите на съпругата и дъщеря си, което щеше да е голям позор за всички, които бяха замесени, особено за британците. Дали щяха да му дадат рицарски орден посмъртно? Джак се подсмихна под мустак. След това очите му най-после се затвориха за първи път от трийсет и девет часа.

— Надявам се да му хареса там — каза съдия Мур в края на продължилото цял ден заседание с висшия състав.

— Артър, нашите братовчеди знаят какво е гостоприемство — отбеляза Джеймс Гриър. — Базил е добър учител.

Ритър си затрая. Този аматьор Райън се беше изложил прекалено на показ за служител на ЦРУ и дори още повече, откакто го взеха в дирекцията за разузнаване (ДР). Ако питаха Ритър, ДР се влачеше като

опашката на кучето зад дирекцията за операции (ДО). Без съмнение Джим Гриър беше добър шпионин и с него се работеше лесно, но не беше оперативен агент, а за разлика от Конгреса, управлението се нуждаеше тъкмо от това. Добре, че поне Артър Мур го разбираше. Но ако на Капитолия някой само споменеше за „оперативен офицер от разузнаването“, народните представители, в чиито ръце бяха финансите, се дръпваха с отвращение, както Дракула от златното разпятие, и изричаха в един глас ау-у-у-у, след което започваха речите.

— Как смятате, докъде ще му позволят да отиде? — зачуди се на висок глас заместник-шефът на ДО.

— Базил ще гледа на него като на мой личен представител — отговори съдия Мур, като преди това се позамисли. — Всичко, което споделят с нас, ще споделят и с него.

— Ще се опитат да го използват, Артър — предупреди Ритър. — Ще пробват да измъкнат от Райън това-онова. Той не знае как да се пази.

— Боб, лично съм го инструктирал — съобщи Гриър. Заместник-шефът на ДО знаеше това, но Ритър притежаваше истински талант да се цупи, когато не станеше неговото. Какво ли беше да си майка на Боб? — Не подценявай хлапето, Боб. Умен е. Обзалагам се на вечеря с пържола, че ще измъкне от британците повече, отколкото те от него.

— Приемам баса — изсумтя заместник-директорът (на операциите).

— В „Снайдър“ — продължи да го подръчква заместник-шефът (на разузнаването).

Това беше любимият им ресторант с най-вкусните пържоли. Намираше се отгатък моста „Кий“ в Джорджтаун.

Съдия Артър Мур, директор на ЦРУ, се забавляваше, докато слушаше словесната им престрелка. Гриър знаеше как да накара Ритър да си подвие опашката и някак си Боб не можеше да измисли начин да се защити. Може би се дължеше на източния му говор. Тексасци като Боб Ритър (и като Артър Мур) смятаха, че превъзхождат всеки, който говори с носа си, особено около масата за карти или над бутилка бърбън. Съдията мислеше, че е над тези неща, но това не му пречеше да се забавлява.

— Добре, вечеря в „Снайдърс“ — Ритър подаде ръка.

Време беше директорът на ЦРУ да поеме контрола над заседанието.

— Сега, след като уредихме това, господа, да ви кажа, че президентът очаква да разбере от нас какво става в Полша.

Ритър не се стресна. Главният му агент във Варшава беше много печен, макар хората му да бяха малко — само трима оперативни, при това единият новобранец. Разполагаха обаче с превъзходен източник, внедрен в политическото ръководство, и с неколцина сред военните.

— Артър, те не са наясно. Не знаят как да се справят със „Солидарност“ — осведоми останалите заместник-директорът на операциите. — А и нещата се променят непрекъснато.

— Ще им се изясни, когато Москва им нареди какво да правят, Артър — съгласи се Гриър. — Но явно и Москва не знае.

Мур свали очилата си и потърка очи.

— Да, не знаят какво да правят, когато някой ги заплаши открито. Джо Сталин щеше да изпозастреля всеки, който му се изпречи на пътя, но на сегашната пасмина не й стиска и слава на Господа за това.

— Правилото им за колективизъм ги издава, че са пълни страхливци, а и Брежнев не е способен да ги поведе. Чувам, че го придружавали дори до тоалетната.

Това беше малко преувеличено, но на Ритър му допадаше, че съветското ръководство става мекушаво.

— Какво съобщава КАРДИНАЛА? — попита Мур, имайки предвид най-важния агент на ЦРУ в самия Кремъл, личния помощник на министъра на отбраната Дмитрий Фьодорович Устинов. Името му беше Михаил Семьонович Филитов, но с изключение на неколцина души в ЦРУ, за останалите той беше просто КАРДИНАЛА.

— Той казва, че Устинов е изгубил надежда Политбюро да измисли нещо полезно, докато нямат лидер, способен да ги ръководи. Леонид си отива. Всеки го знае, дори човекът от улицата. Не можеш да преправиш кадрите по телевизията, нали?

— Колко мислите, че му остава?

Всички вдигнаха рамене, след като Гриър зададе въпроса.

— Докторите, с които говорих, казват, че може да се гътне още утре, а може да се влачи още няколко години. Забелязват леки симптоми на Алцхаймер, но все още леки. Иначе страда от

прогресираща сърдечно-съдова миопатия, изострена от начална форма на алкохолизъм.

— Те всички имат такъв проблем — отбеляза Ритър. — КАРДИНАЛА потвърди за проблема със сърцето, между другото, и за водката.

— Черният дроб е важен, а той вероятно е увеличен — продължи Гриър натъртено.

След това Мур завърши мисълта му.

— Не можеш да убедиш един руснак да не пие. Все едно да накараш мечката гризли да не сере в гората. Знаете ли, ако нещо може да разтърси тия момчета, това е неспособността им да се справят с предаване на властта по законен ред.

— Да бе, точно така, ваша чест — Боб Ритър погледна ехидно. — Предполагам, че не им достигат юристи. Защо не им доставим стотина хиляди от нашите, а?

— Не са толкова прости. По-добре да им пратим няколко ракети „Посейдон“. Чистата загуба за обществото им ще е най-малка — каза заместник-шефът на ДР.

— Защо всички омаловажават почетната ми професия? — попита Мур, задавайки въпроса си към тавана. — Ако някой успее да спаси системата им, ще е юрист, господа.

— Така ли смяташ, Артър? — попита Гриър.

— Няма рационално общество без върховенство на закона, а не може да има върховенство на закона без юристи, които да го прокарват. — Мур беше бивш главен съдия на тексаския щатски апелативен съд. — У тях няма строги правила, след като Политбюро може да нареди да бъде екзекутиран всеки, когото не харесва, без съдебен процес. Така трябва да е в ада. Не можеш да разчиташ на нищо. Като в Рим при Калигула — заповедите му са имали силата на закон. Но дори римляните са имали някои закони, задължителни за императора. Не и руските ни приятели.

Останалите не съзнаваха колко ужасяваща беше тази констатация за техния директор. Навремето той бе най-уважаваният адвокат в страна, отличаваща се с качествената си юридическа колегия, а после — най-опитният съдия сред една общност от все честни и справедливи себеподобни. Повечето американци бяха свикнали със законовия ред, както с деветдесетте стъпки на игрището за бейзбол. За

Ритър и Гриър по-значимото бе, че преди да започне юридическата си кариера, Артър Мур е бил превъзходен шпионин.

— И какво, по дяволите, да кажа на президента?

— Истината, Артър — предложи Гриър. — Ние не знаем как стоят нещата, защото те не знаят.

Това естествено щеше да е най-вярното и разумно нещо, което можеше да съобщи, но все пак каза:

— По дяволите, Джим, плащат ни, за да знаем.

— Зависи доколко ще се уплашат руснаците. Полша за тях е вярно кученце, васална държава, която скача, когато ѝ заповядат „Скачай!“ — каза Гриър. — Руснаците са в състояние да контролират онова, което народът им гледа по телевизията или в „Правда“...

— Но те не могат да контролират слуховете, които се носят откъм границата — заяви Ритър, — както и историите, които техните войници разказват, когато се приберат у дома, след като са служили там или в Германия, или в Чехословакия, или в Унгария, нито предаванията на „Гласът на Америка“ и на „Свободна Европа“.

Първата от двете радиостанции беше под прекия контрол на ЦРУ, а за втората се твърдеше, че е независима, но никой не вярваше на тази измислица. Ритър имаше лични заслуги и за двете пропагандни оръдия на американското правителство. Руснаците разбираха и уважаваха добрата агитация и пропаганда.

— Чувстват ли се притиснати и доколко? — зачуди се Мур на висок глас.

— Допреди две-три години си мислеха, че са на гребена на вълната — обяви Гриър. — Нашата икономика беше затънала с висока инфлация, имаме опашки за бензин, а и оная каша в Иран. Никарагуа им падна в ръцете. Националният ни дух беше нисък и...

— Е, това се променя, слава Богу — продължи Мур вместо него. — Пълен обрат? — попита той.

Беше прекалено оптимистично дори да се надява, но дълбоко в себе си Артър Мур беше оптимист, иначе как щеше да е директор на ЦРУ?

— Натам вървят нещата — каза Ритър. — Не биха могли да ни догонят. Не са от най-съобразителните. Това е най-голямата им слабост. Големците им са женени за своята идеология и не виждат по-

далече от носовете си. Знаеш, че можем да притиснем тия копелета, при това яко, ако ги уцелим по слабото място.

— Наистина ли смяташ така, Боб? — попита заместник-директорът на разузнаването.

— Не смятам, а го знам със сигурност — отвърна заместник-директорът на операциите. — Те са уязвими и което е най-хубавото, все още не знаят, че са уязвими. Време е да предприемем нещо. Сега имаме президент, който ще подкрепи играта ни, ако му предложим нещо достатъчно добро, за да натрупа политически капитал. Конгресът се страхува от него и няма да му се изпречи на пътя.

— Робърт — прекъсна го шефът на ЦРУ, — струва ми се, че си замислил нещо разтърсващо.

Ритър се позамисли, преди да продължи.

— Да, Артър. Обмислям го, откакто ме изтеглиха от оперативната работа тук преди единайсет години. Не съм написал нито дума за това. — Не беше нужно да обяснява защо. Конгресът можеше да изиска всеки лист хартия в тази сграда — е, почти всеки, — но не и нечии мисли. Но може би беше дошло времето да седне и да го напише. — Какво е най-съкровено желание на Съветите?

— Да ни унищожат — отвърна Мур.

А за това не се изискваше мозък, достоен за Нобелова награда.

— Добре, а кое е нашето най-съкровено желание? — Гриър се хвана за думата.

— Не ни е позволено да мислим по този начин. Стремехът ни е да намерим начин за съвместно съществуване с тях. — Така поне пишеше в „Ню Йорк Таймс“, а не беше ли това гласът на народа? — Добре, Боб, изплюй камъчето.

— Как можем да ги атакуваме? — запита Ритър. — Имам предвид да забием пирона в ковчегата им, да ги унищожим...

— Да ги унищожим? — попита Мур.

— Защо не, дявол да го вземе? — настоя Ритър.

— Възможно ли е? — попита шефът на ЦРУ, заинтригуван от начина на мислене на Ритър.

— Е, Артър, след като те могат да насочат толкова голяма пушка срещу нас, защо ние да не можем? — Ритър всеки момент щеше да изплюе камъчето. — Финансират разни политически групи в страната ни, за да ни тровят живота и да ни пречат. Организируют антиядрени

демонстрации в цяла Европа, за да искат от нас да унищожим нападателното си ядрено оръжие, а те самите се въоръжават до зъби. Дори не можем да подхвърлим на медиите онова, което знаем за тях...

— Дори да го направим, медиите няма да го отпечатат — отбеляза Мур.

В края на краищата медиите не обичаха ядрените оръжия, въпреки че бяха склонни да толерират съветските оръжия, тъй като по една или друга причина те не били дестабилизиращи. Мур се опасяваше, че онова, което Ритър искаше да направи, бе да провери дали Съветите наистина имаха влияние над американските средства за масова информация. Но дори да имаха, подобна проверка щеше да донесе само горчиви плодове. Медиите пазеха имиджа си на обединител и балансър, както скъперник пази имането си. Но те бяха наясно и без да имат доказателства, че КГБ наистина упражняваше влияние над американските медии, което не беше никак трудно да се забележи и с просто око. Ухажваше ги, подхвърляше им предполагаеми тайни и след това се превръщаше в достоверен източник. Но знаеха ли Съветите колко опасна можеше да се окаже тази игра? Американските медии си имаха своите принципи и играта с тях беше равносилна на игра със заредена бомба. Една грешна стъпка можеше да струва скъпо. Никой в този кабинет на седмия етаж не си правеше илюзии за възможностите на съветското разузнаване. То разполагаше с добре обучени и способни кадри, но КГБ си имаше и слабости. Подобно на обществото, което обслужваше, КГБ мереше действителността с политически аршин и често пренебрегваше информацията, която не пасваше на дупките. Така след месеци, дори години къртовска подготовка и планиране често операциите им се проваляха, защото някои от агентите им решаваха, че животът на територията на врага не е толкова лош, както го представяха. Лекарството за всяка лъжа винаги е било истината. Лъжата имаше свойството да те шляпне през лицето и колкото по-умен беше човек, толкова повече болеше.

— Това не е най-важното — каза Ритър за изненада на двамата си колеги.

— Добре, продължавай — нареди Мур.

— Това, от което се нуждаем, е да установим къде са уязвими и да ги ударим, но така, че да дестабилизираме цялата страна.

— Много нависоко се целиш, Робърт — отбеляза Мур.

— Да не си пил хапче за амбициозност, Боб? — попита Гриър още по-заинтригувано. — Политическите ни господари ще припаднат, като чуят за това.

— О, знам — Ритър вдигна двете си ръце. — Не, не е необходимо да ги нараняваме. Може да ни пратят ядрени ракети. Хайде, вероятността те да ни нападнат внезапно е далеч по-малка, отколкото ние тях. Те се страхуват от нас, бе, хора, много повече, отколкото ние от тях. Страхуват се от Полша, за Бога. Защо? Защото там върлува болест, която може да зарази собствения им народ. Нарича се растящи очаквания. А растящите очаквания са нещо, което те не могат да удовлетворят. Икономиката им е застояла като блатна вода. Само леко побутване им е достатъчно...

— „Само трябва да ритнем вратата и цялата гнила конструкция ще се срути“ — припомни Мур известния цитат. — Това вече са го казвали, но Адолф се сблъска с една малка неприятна изненада, когато заваля снегът.

— Той беше идиот и не беше чел Макиавели — отвърна Ритър. — Първо ги завладяваш и после ги ликвидираш, защо да ги предупреждаваш?

— От което следва, че нашите сегашни противници биха могли да изнесат на стария Николо един-два урока — съгласи се Гриър. — Добре, Боб, какво точно предлагаш?

— Системно проучване на слабите места на Съветите с оглед да се възползваме. Най-простичко казано, да обмислим план как да накараме нашия враг да се почувства кофти.

— По дяволите, та нали се предполага, че през всичкото време правим именно това — каза Мур, приемайки веднага идеята. — Джеймс?

— Нямам никакви възражения. Мога да събера неколцина момчета и да обсъдим някои идеи с тях.

— Но не обичайните заподозрени — настоя заместник-директорът на операциите. — Няма да стигнем доникъде с редовния екип. Време е да излезем от клишетата, да ни вземат мътните.

Гриър се замисли за миг, след това кимна в знак на съгласие.

— Добре, ще направя подбора. Специален план. Как ще го кръстим?

— Какво ще кажете за ЗАРАЗА? — попита Ритър.

— А ако се превърне в операция, можем ли да го прекръстим на ЧУМА? — засмя се заместник-директорът на разузнаването.

Мур също се изхили.

— Не, измислих го. ЧЕРВЕНАТА МАСКА НА СМЪРТТА. Едгар По ми се струва много подходящ за случая.

— Нещо като превземане на ДР от ДО — изрече мислите си на висок глас Гриър.

Това не беше сериозно обсъждане, а нещо като чесане на езиците при научен спор. По същия начин една корпорация би могла да търси слабите и силните страни на компания, която иска да глътне... и после ако обстоятелствата го изискваха, да я ликвидира. Не, Съюзът на съветските, социалистически републики беше центърът на техния професионален свят, нещо като Боби Лий за тяхната армия при Потомак^[1] или нюйоркските „Янки“ за бостънските „Червени чорапи“. Да ги унищожат, колкото и да звучеше като жадуван блян, си оставаше блян.

Но дори да беше така, съдия Артър Мур харесваше този начин на мислене. Ако човек не можеше да надскочи себе си, тогава за какъв дявол беше раят?

Наближаваше двадесет и три часа в Москва и Андропов се наслаждаваше на цигарата си — американско „Марлборо“ впрочем — и отпиваше на малки глътки водка, първокласна „Старка“ със същия кафеникав цвят като американския бърбън. Още един американски продукт се въртеше на магнетофона — дългосвиреща плоча на Луис Армстронг, който изпълняваше на тромпет великолепен нюорлеански джаз. Като повечето други руснаци председателят на КГБ не смяташе чернилките за нещо повече от маймуни и канибали, макар да бяха измислили нелоша музика. Той съзнаваше, че би трябвало да почита Бородин или някой друг руски класик, но американският джаз притежаваше жизненост, която държеше мозъка му буден.

Музиката беше само фон и му помагаше да мисли. Юрий Владимирович Андропов имаше гъсти вежди над кафявите си очи и хлътнали бузи, които издаваха друг етнически произход, но умът му беше изцяло руски, което означаваше отчасти византийски, отчасти

татарски и отчасти монголски, а всички те се бяха обединили за постигане на неговите собствени цели. Той преследваше много цели, но най-важната беше да оглави страната си. Някой трябваше да я спаси, а той най-добре знаеше колко много се нуждаеше тя от спасяване. Едно от преимуществата на поста председател на Комитета за държавна сигурност беше, че за него почти нямаше тайни в едно изтъкано от измислици общество, където лъжата бе най-висшето изкуство. Това важеше особено силно за съветската икономика. Командната структура на този разкапан колос предполагаше, че всяко предприятие и всеки директор на предприятие гонеха план. Планът можеше да е реалистичен или да не е реалистичен. Това не беше важно. Важното бе, че наказанието за неизпълнение беше драконовско. Не както някога, разбира се. През 30-те и 40-те години неизпълнението на показателите в плана можеше да доведе до смърт точно тук, в тази сграда, защото онези, които не успяваха да изпълнят плана, бяха „пораженци“, саботьори, народни врагове, предатели в една държава, където предателството бе най-тежкото престъпление, на което се полагаше най-тежкото наказание — обикновено куршум 44-ти калибър от някой стар револвер „Смит и Уесън“, закупен някога от царя в Америка.

Директорите на предприятия бяха разбрали, че когато не успеяха да изпълнят плановете показатели реално, можеха да ги постигнат на хартия и така да спасят не само живота, но и общественото си положение. Истината за техния провал се изгубваше сред гигантската бюрократична машина, която беше наследена от царско време, но продължаваше да се разраства и при марксизма-ленинизма. Андропов съзнаваше, че собствената му служба не правеше изключение от тази тенденция. Той можеше да повдигне въпроса открито, дори да повиши тон, но нямаше да има голяма полза, с малки изключения напоследък, тъй като Юрий Владимирович си водеше записки и след седмица или по-късно проверяваше лично изпълнението на задачите. Така постепенно неговата служба привикваше към промяна.

Но нищо не можеше да промени факта, че цареше пълно нехайство, което беше пречка дори за неговата непримиримост. И Сталин да се преродеше, нямаше да се справи, а никой не желаше прераждането на Сталин. Нехайството на институциите беше обхванало и върховете на партийната йерархия. Политбюро не

проявяваше повече решимост от ръководния състав на совхоза „Изгрев“, да речем. Докато се издигаше към върховете, Андропов беше забелязал, че всеки си затваряше очите за липсата на ефективност и дори смяташе, че това не е толкова важно.

И тъй като цареше застой, върху неговите плещи и КГБ падаше отговорността да оправят всичко, което не вървеше. Ако държавните органи не можеха да се сдобият с нещо, от което страната се нуждаеше, КГБ го крадеше от онези, които го притежаваха. Шпионската служба на Андропов и нейната посестрима, военното разузнаване ГРУ, крадяха от Запада всякакви оръжейни проекти. „Толкова са ефективни, мърмореше сам на себе си Андропов, че съветските пилоти загиваха заради същите дефекти в моделите, които бяха причинявали смъртта на американските пилоти години преди това.“

И в това се състоеше проблемът. Колкото и усилия да полагаше КГБ, и най-забележителните му успехи можеха да гарантират на военните в страната му в най-добрия случай петгодишно изоставане от Запада. Имаше нещо, което той и оперативните му агенти не можеха да откраднат от Запада — качествения контрол в индустрията им, благодарение на който беше възможно производството на съвременни оръжия. Колко често се случваше за негово учудване хората му да осигурят от Америка или другаде конструкторски проекти, които в страната му не можеха да възпроизведат.

С това трябваше да се справи. Митичните задачи, пред които беше изправен Херкулес, изглеждаха банални в сравнение с неговата, помисли си Андропов, припалвайки цигарата. Да трансформира страната? На Червения площад още пазеха мумията на Ленин като на комунистическо божество. Това бяха реликвите на човека, превърнал Русия от изостанала монархия в... изостанала социалистическа държава. Правителството в Москва презираше страните, които се мъчеха да съчетаят социализма с капитализма, с една малка подробност — КГБ се опитваше да краде и от тях. Западът много рядко пръскаше пари и енергия да разузнае какво представляват съветските оръжия с едно изключение — да открие слабостите им. Западните разузнавателни служби правеха всичко по силите си да плашат своите правителства, като обявяваха всяко ново съветско оръжие за разрушителен инструмент на самия Сатана, но много скоро

разбираха, че съветският тигър е с оловни крака и не може да догони сърната, колкото и страшни да изглеждаха зъбите му. Каквито и оригинални идеи да измисляха руските учени — а те не бяха малко, — Западът ги крадеше и ги превръщаше в работещи инструменти.

Конструкторските бюра поемаха обещания пред военните и пред Политбюро. Убеждаваха ги, че с още малко пари новите им системи ще се подобрят... Ха-ха! А през това време новият американски президент правеше нещо, което предшествениците му не бяха правили: хранеше своя тигър. Американското индустриално чудовище поглъщаше сурово месо и бълваше огромни количества оръжия, разработени в предишното десетилетие. Неговите оперативни работници и техните агентурни мрежи съобщаваха, че духът на американските военни расте за първи път през последните десетина години. Армията им се обучаваше с ускорени темпове, а новите им оръжия...

...Не че в Политбюро му вярваха. Членовете му бяха тесногръди, не виждаха по-далече от съветските граници. Въобразяваха си, че малко или повече целият свят приличаше на техния и се градеше съобразно политическите теории на Ленин, писани преди шейсет години! Все едно нищо не беше мръднало в света оттогава! Юрий Владимирович се ядосваше много, без да го показва. Той изразходваше огромни средства, за да разбере какво става по света, данните се обработваха от най-добре обучените и квалифицирани специалисти и се представяха под формата на идеално систематизирани доклади пред старците около дъбовата маса — но те не искаха и да чуят!

А сега и този проблем.

„Точно така ще започне“, помисли си Андропов, отпивайки глътка от водката. Достатъчен е и един човек, стига да е подходящият. Ако човекът беше подходящ, хората го слушаха, обръщаха внимание на думите и делата му. А такива хора имаше.

Точно те бяха най-опасните...

„Карол, Карол, защо ти трябва да създаваш такива неприятности?“

А неприятности щеше да има, ако изпълнеше закана си. Писмото, което беше изпратил във Варшава, не беше предназначено за онези лакеи там, тъй като трябва да е бил наясно кой ще е крайният получател. Не беше глупак. Всъщност беше по-умен от всяка

политическа фигура, която Юрий Владимирович познаваше. Нямахте начин да си католически свещеник в комунистическа страна и да се издигнеш до най-високия връх на най-голямата църква в света, да бъдеш техният ГЕНЕРАЛЕН СЕКРЕТАР, без да знаеш как да си служиш с лостовите на властта. Постът му съществуваше от две хиляди години, ако можеше да се вярва в подобни глупости, но както и да е. Възрастта на католическата църква беше исторически факт, нали така? Историческите факти бяха исторически факти, което не правеше религиозната надстройка по-валидна, отколкото Маркс казваше, че е — или че не е, ако трябваше да бъде по-точен. Юрий Владимирович винаги беше смятал, че да се вярва в Бог беше толкова безсмислено, колкото да се вярва в Маркс и Енгелс. Но знаеше, че всеки човек има нужда да вярва в нещо, не защото е истина, а защото само по себе си това беше източник на сила. Мижитурките, които чакаха да им се каже какво да правят, трябваше да вярват в нещо по-голямо от самите тях. Примитивните същества в джунглите все още чуваха в гръмотевицата не звука на сблъсъка между по-топлия с по-студения въздух, а гласа на живо същество. Защо? Защото съзнаваха, че са нищожества в един посилен от тях свят, и си въобразяваха, че могат да оказват влияние върху божеството, което ги контролира, като му принасят в жертва заклани прасета и дори деца, а онези, които контролираха това влияние, придобиваха власт да се разпореждат с обществото им. Властта си имаше своята употреба. Някои от Великите мъже я използваша, за да си осигурят удобства и жени — един от предшествениците му тук, в КГБ, я беше използвал именно за да си осигурява жени, всъщност момичета, но Юрий Владимирович не притежаваше този порок. Не, властта му бе достатъчна сама по себе си. Човек можеше да се топли с нея, както котка се топли на огнището, и просто да се наслаждава на мисълта, че я притежава, да се радва на възможността да управлява останалите, да се разпорежда с живота и смъртта на онези, които му служат, които му угаждат със своето подчинение и с раболепното си признание, че той е по-велик от тях.

Имаше и още, разбира се. Човек трябваше да прави нещо с властта си. Трябваше да остави следи по пясъка на времето. Добри или лоши, без значение, стига да са достатъчно големи, че да се забелязват. В неговия случай една цяла страна се нуждаеше от него да я ръководи, тъй като от всички в Политбюро само той знаеше какво е нужно да се

направи. Само той можеше да очертае курса, който да следва народът му. Ако налучкаше верния път, щяха да го запомнят. Знаеше, че един ден животът му ще си отиде. Андропов страдаше от заболяване на черния дроб. Не биваше да пие водка, но с властта се придобиваше и абсолютното право сам да избираш съдбата си. Никой не можеше да му казва какво да прави. Вродената му интелигентност му подсказваше, че това едва ли беше най-мъдрото нещо, но Великите мъже не слушаха нищожествата, а той смяташе себе си за най-великия сред великите. Не притежаваше ли достатъчно силна воля да направлява живота си? Разбира се, че притежаваше, така че можеше да си позволи една-две чашки, понякога три вечер. Или повечко на официалните вечери. Страната му отдавна беше минала етапа на едноличното управление. Той бе приключил още преди трийсет години със смъртта на Коба, Йосиф Висарионович Сталин, който беше управлявал с такава жестокост, че можеше да накара и Иван Грозни да трепери в краката му. Не, този вид власт беше прекалено опасна и за управника, и за управляваните. Сталин беше допуснал толкова грешни, колкото бяха и правилните му преценки. И ако вторите бяха принесли полза за Съветския съюз, първите го бяха обрекли на вечна изостаналост, тъй като създавайки най-ужасяващата бюрокрация в света, той беше проклетел страната си никога да не види прогрес.

Но един човек, подходящият човек, можеше да поведе и да вкара своите политически съмишленици в Политбюро в правилната посока, а после, след като помогнеш за подбора на новите членове, да постигне нужните цели чрез влияние, а не с терор. И едва тогава вероятно щеше да задвижи страната си отново, запазвайки едноличния контрол, от който се нуждаеха всички народи, но като добави гъвкавост, за да се случват нови неща, за да дойде Истинският комунизъм — Светлото бъдеще, което Ленин предричаше за Вярващите в трудовете си.

Андропов не забелязваше противоречието в начина си на мислене. Като повечето Велики мъже той беше сляп за онези неща, които влизаха в конфликт с широтата на собственото му его.

И при всички случаи нещата опираха все до Карол и опасността, която той представляваше.

Напомни си да постави въпроса на сутрешното заседание с ръководния състав. Трябваше да се преценят възможностите.

Политбюро щеше да попита на висок глас как да се справят с проблема във Варшавското писмо и всички очи щяха да се вперят към него, така че трябваше да знае какво да им каже. Номерът беше да измисли такова нещо, че да не си изкарат акъла от страх неговите колеги. Толкова бяха плашливи тези уж силни мъже.

Четеше безбройните доклади на своите оперативни работници, най-способните агенти на Първо главно управление, които успяваха да проникнат в мислите на своите колеги. Колкото и странно да беше, в този свят имаше толкова много страх, а най-плашливи от всички бяха най-често онези, които държаха властта в ръцете си.

Не, Андропов пресуши чашата си и реши да не пие повече тази вечер. Причина за страха им беше, че се притесняваха дали наистина имат власт. Липсваше им сила. Бяха под чехъла на жените си по същия начин като работниците от заводите и колхозниците на село. Изпитваха ужас да не изгубят онова, което толкова ревностно пазеха, и така използваша властта си за низки цели, да унищожават онези, които можеха да им вземат онова, което имаха. Дори Сталин, най-могъщият от деспотите, беше използвал властта си главно за да елиминира онези, които можеха да седнат на стола му. Така великият Коба беше изразходвал енергията си не да гледа напред и нагоре, а надолу. Беше като домакиня, която се страхува да не би да има мишка под полата ѝ, а не като мъж, притежаващ силата и волята да се пребори с връхлитащ тигър.

А той беше ли в състояние да действа по друг начин? Да! Да, можеше да гледа напред към бъдещето и да очертае пътя към него. Да, той можеше да наложи вижданията си на нищожествата, които седяха около масата в Кремъл, и да ги поведе със силата на волята си. Да, той можеше да преоткрие и пренастрои виждането на Ленин и на останалите мислители на ръководната идеология в страната му. Да, той можеше да промени курса на своята страна и да бъде запомнен завинаги като Велик мъж...

Но първо трябваше да се справи с Карол и досадната заплаха, която представляваше за Съветския съюз.

[1] Битката при реката Потомак между войските на Конфедерацията начело с генерал Робърт Лий и Федералната армия

през 1862 г. по време на Гражданската война в САЩ, завършила без
военна победа за никоя от страните. — Бел. прев. [↑](#)

ГЛАВА 2

ВИЗИИ И ХОРИЗОНТИ

Кети почти изпадна в паника при мисълта, че трябва да го откара до гарата. Видя го да тръгва към лявата страна на колата и сметна, както повечето американци биха направили, че ще шофира той, затова видимо се изненада, когато ѝ хвърли ключовете.

Откри, че педалите бяха същите като в американски автомобил, защото хората по целия свят си служеха по-добре с десния крак, дори англичаните, макар кормилото им да беше отлясно. Лостът за скоростите се намираще в централната конзола, така че трябваше да използва лявата си ръка, за да ги сменя. Докато даваше на задна по алеята за автомобили, си помисли, че не беше много по-различно от нормалното. И двамата се зачудиха дали и за британците беше толкова трудно да карат в дясната лента на пътя, когато дойдеха в Америка или вземеха ферибота до Франция.

— Запомни, че лявото е дясно и дясното — ляво, и че караш от обратната страна на пътя.

— Добре — отвърна тя с раздражение.

Знаеше, че трябва да свиква, и разсъдливата част на мозъка ѝ си даваше сметка, че сега беше моментът, който имаше гадния навик да се появява изневиделица като партизанин, изскочил из засада. Докато излизаха от квартала, минаха покрай едноетажна сграда, която приличаше на лекарски кабинет, задминаха парка с люлките, заради които Джак беше купил точно тази къща. Сали обичаше люлките и без съмнение на тях щеше да си намери нови приятелчета. А и малкият Джак щеше да играе на слънце през лятото.

— Завий наляво, маце. Десният завой тук отговаря на левия, иначе ще се нахендриш в насрещното движение.

— Знам — каза д-р Карълайн Райън, чудейки се защо Джак не извика такси.

Имаше още много работа в къщата и не ѝ беше до уроци по шофиране. Добре поне, че колата беше бърза, установи тя, натискайки

газта.

— Под хълма завий надясно.

— Ъ-хъ.

Това поне щеше да е лесно. Трябваше да открие обратния път към къщата, а мразеше да пита за посоката. Дължеше го на професията си. Хирургът трябваше да има самообладание като пилот на боен самолет. Хирургът нямаше право да изпадне в паника, нали така?

— Точно тук — каза Райън. — Не забравяй за насрещното движение.

В момента платното беше празно, но това щеше да се промени, вероятно след като той слезе от колата. Не й завиждаше, че се налагаше сама да продължи урока си по навигация, но най-добрият начин да се научи човек да плува беше, като скочи във водата, стига да не се удави. Но британците бяха гостоприемни хора и нямаше да я оставят така. Вероятно някой любезен местен шофьор щеше да я придружи по пътя към къщи.

Гарата беше внушителна колкото издигнатата платформа в Бронкс с малка каменна постройка, стълбище и ескалатор, които водеха към коловозите. Райън плати билета си в брой, но забеляза табелката, която предлагаше абонаментни карти. Купи си „Дейли Телеграф“. Така щеше да се покаже пред местните като консервативен тип. По-либерално настроените предпочитаха „Гардиън“. Реши да подмине таблоидите с голи жени на вътрешните страници. Не бяха най-подходяща гледка веднага след закуска.

Наложи му се да почака десетина минути влака, който пристигна почти безшумно и приличаше на нещо средно между американските провинциални електрички и мотрисите в метрото. Билетът му беше за първа класа. Настани се в малко купе. Прозорците се плъзгаха надолу и нагоре с помощта на кожен ремък, а купето беше точно срещу вратата на вагона, така че щеше да излезе директно, вместо да върви надолу по коридора. Все още под впечатление на тези открития, Райън седна на мястото си и хвърли едно око на първата страница на вестника. Както в Америка, вътрешната политика заемаше горе-долу половината от страницата. Райън се зачете в две от статиите с мисълта, че може да му е от полза да се запознае с тукашните нрави. По разписание трябваше да пристигнат на гара „Виктория“ след четиридесет минути. Не беше толкова зле, много по-приятно,

отколкото да измине пътя с шофиране, както го бе посъветвал Мъри. Освен това в Лондон беше по-трудно дори в сравнение с Ню Йорк да се намери място за паркиране, да не говорим, че това ставаше на обратната страна на улицата, и за всичко останало.

Влакът почти не друсаше. Явно защото железопътният транспорт беше държавен монопол и имаше кой да дава пари за поддръжката на релсите. Кондукторът провери билета му с усмивка — това веднага направи силно впечатление на Джак, който беше дръпнат янки — и продължи нататък, оставяйки Райън с вестника. Гледката през прозореца привлече вниманието му. Пейзажът беше зелен и свеж. Британците наистина обичаха моравите си. Подредените в права линия къщи бяха по-малки от къщите от детските му години в квартала им в Балтимор, а и имаха скосени покриви, и мили Боже, тук улиците бяха тесни. Наистина трябваше да внимава, когато шофира, ако не искаше да се намери в нечия дневна. Това нямаше да се хареса дори на англичаните, макар да бяха привикнали към недостатъците на янките, които ги посещаваха.

Времето беше ясно, небето приятно синьо, с бели пухкави облачета тук-там. Откакто бяха дошли, не беше валило. Но рано или късно нямаше да им се размине. Всеки трети минувач държеше сгънат чадър. Мнозина носеха шапки. Райън не беше слагал шапка от времето, когато служеше в морската пехота. Англия беше достатъчно различна от Америка, а това само по себе си беше опасно, реши той. По много неща си приличаха, но разликите се набиваха на очи и те ритваха по задника, когато най-малко го очакваш. Трябваше да внимава много със Сали, когато пресичат. На четири и половина години, тя можеше във всеки един момент да тръгне в грешната посока. Малкото му момиченце беше лежало вече веднъж в болница и това, Бог му е свидетел, му стигаше за цял живот.

Носеха се през някакъв град сега, нямаше добра видимост. Дясната страна, която гледаше към пътя, беше издигната. Огледа се за някакви забележителности, по които да се ориентира. Не беше ли онова там, вдясно, катедралата „Сейнт Пол“? Значи приближаваха гара „Виктория“. Отвори вратата на купето точно както правеха местните, и скочи на перона. Гарата представляваше редица от метални арки, покрити със стъклени сводове, зацапани с черни сажди още от времето на парните локомотиви, които отдавна си бяха отишли. Никой не си

беше направил труда да почисти стъклата. А може би чернилката беше вследствие на замърсения въздух? Кой можеше да каже. Джак последва потока от хора към тухлената стена, която по всичко изглеждаше, че отделя секторите за заминаващите и пристигащите влакове. Естествено не липсваха и обичайните за една гара сергии и малки павилиончета. Намери изхода и излезе на открито, ровейки в джоба си за картата на Лондон. „Уестминстър Бридж“. Беше твърде далеч, за да стигне до там пеша, така че махна на едно такси.

От таксито Райън се оглеждаше наоколо и въртеше глава като турист, какъвто вече не беше. Ето я сградата.

Сенчъри Хаус — наричаха я така, защото се намиреше на „Уестминстър Бридж“ номер 100. Според Джак сградата имаше типичната за времето между двете световни войни архитектура, висока и с каменна фасада, която... се лющеше? Беше покрита с оранжева изкуствена мрежеста материя, явно за да не пада мазилката върху минувачите. Оп-а-а! А може би някой ровеше в стените да търси руски бръмбари. Никой не го бе предупредил за това в Ленгли. Съвсем наблизо бяха мостът Уестминстър и сградата на парламента. Е, поне се намиреше на хубаво място. Джак изкачи каменните стъпала до двойната врата и след десетина крачки стигна до пропускател, където седеше човек с нещо като полицейска униформа.

— Мога ли да помогна? — попита охранителят.

Британците винаги говореха по този начин, дори да не изпитваха желание да помогнат. Джак се зачуди дали имаше въоръжена охрана, която не забелязваше. Ако не тук, някъде наблизо. Не можеше да няма мерки за сигурност.

— Здравей, аз съм Джак Райън. Започвам работа тук.

Последва усмивка и разпознаване:

— А, сър Джон. Добре дошли в Сенчъри Хаус. Позволете да позвъня горе. — Точно това направи. — Всеки момент някой ще слезе да ви посрещне, сър. Моля, седнете.

Джак едвам седна и видя познатата физиономия.

— Джак! — извика той.

— Сър Базил! — Райън се изправи и пое подадената ръка.

— Очаквахме те утре.

— Оставих Кети да разопакова багажа на спокойствие. Не ми се доверява за подобни неща.

— Да, нас мъжете не ни бива за някои неща.

Сър Базил Чарлстън приближаваше петдесетте, беше висок и строен като император, както беше писал един поет, с кестенява коса, която не беше започнала още да побелява. Имаше светлокафяви очи и умен поглед. Носеше скъп костюм от сив вълнен плат на тънки бели райета и създаваше впечатление на проспериращ лондонски banker. Всъщност семейството му се занимаваше точно с този бизнес, той обаче го сметнал за прекалено ограничен и предпочел да използва образованието си в Кеймбридж в служба на страната си, отначало като оперативен агент от разузнаването, а по-късно като администратор. Джак знаеше, че Джеймс Гриър и съдия Мур го харесват и уважават. Самият той се бе срещал с Чарлстън преди година, малко след като го раниха, а по-късно научи, че сър Базил се възхитил на изобретената от него система „капан за канарчета“, благодарение на която го бяха забелязали шефовете в Ленгли. Явно Базил се беше възползвал от нея, за да запуши някое и друго досадно изтичане на информация.

— Ела, Джак. Ще трябва добре да те екипираме.

Той нямаше предвид костюма на Джак, който беше от „Савил Роу“ и не по-малко скъп от неговия. Не, това означаваше да мине през личен състав.

Това, че беше от ЦРУ, улесняваше нещата. Те вече бяха получили от Ленгли отпечатъци от пръстите му, оставаше само да го снимат и да му издадат пропуск, с който да отваря всички електронни врати, както беше и в ЦРУ. Провериха дали пропускът действа, след което се качиха на служебния асансьор и отидоха в просторния ъглов кабинет на сър Базил.

Беше по-хубав от тясното помещение на съдия Мур. Великолепна гледка към реката и двореца Уестминстър. Генералният директор посочи кожен стол и Джак седна.

— Е, какви са първите ти впечатления? — попита Чарлстън.

— Засега всичко е наред. Кети още не е ходила до болницата, но Берни — шефът ѝ в „Хопкинс“ — казва, че главният лекар е готин тип.

— Да, Хамърсмит се ползва с добра репутация, а и д-р Бърд е най-добрият очен хирург във Великобритания. Никога не съм го виждал, но съм чувал, че е приятно момче. Обича рибарлъка, вади съомга от реките в Шотландия, женен, с трима синове, най-големият е лейтенант в Колдстриймския гвардейски полк.

— Проверихте ли го? — попита Джак недоверчиво.

— Трябва да сме предпазливи, Джак. Някои от далечните ти братовчеди отвъд Ирландско море не те обичат особено много, нали знаеш?

— Това проблем ли е?

Чарлстън поклати глава.

— Едва ли. Когато им помогна да разгромят Армията за освобождение на Ълстър, вероятно си спасил живота на неколцина ИРА^[1]. Все още може да има някакви последици, но това е работа на службата за сигурност. Нямаме си много работа с тях — не и по начина, който да те засегне пряко.

Това подсказа на Джак следващия въпрос.

— Да, сър Базил, а в какво точно ще се състои работата ми?

— Джеймс не ти ли каза? — попита Чарлстън.

— Не съвсем. Той си пада по изненадите, доколкото знам.

— Ами, съветската работна група се интересува преди всичко от съветските ни приятели. Имаме няколко важни източника. Вашите хора също. Идеята е да си разменяме информация, за да подобрим общата картина.

— Информация. Не източници — отбеляза Райън.

Чарлстън се подсмихна.

— Трябва да пазим източниците си, нали знаеш?

Джак знаеше много добре. Всъщност достъпът му до източниците в ЦРУ беше безобразно ограничен. Това бяха най-строго пазените тайни в управлението и без съмнение и тук беше така. Източниците бяха живи хора и само едно изплъзване на езика можеше да ги убие. Разузнавателните служби ценяха повече информацията, която им предоставяха техните източници, и не толкова живота им — разузнаването в крайна сметка си беше бизнес, — но рано или късно човек започваше да се притеснява за тях и за семействата им и за личните им наклонности. „Особено за пиенето“, помисли Райън. Това важеше най-вече за руснаците. Обикновеният съветски гражданин пиеше толкова много, че по стандартите в Америка си беше алкохолик.

— Няма проблем, сър. Не знам името и самоличността на нито един източник на ЦРУ. Нито един — натърти Райън.

Това не беше съвсем вярно. Никой нищо не му беше казвал, но човек можеше да разбере много неща от характера на информацията,

която се получаваше, и от начина, по който той или тя цитираха разни хора — обикновено ги наричаха „той“, но Райън имаше някои догадки за неколцина от източниците. Беше забавна игра, която всички аналитици играеха, като си държаха езика зад зъбите, макар че Райън на няколко пъти беше споделил предположенията си със своя личен шеф, адмирал Джим Гриър. Обикновено заместник-директорът на операциите го предупреждаваше много-много да не говори, но погледът, който беше хвърлил два пъти на Райън, му беше достатъчен. Е, Райън много добре знаеше, че го бяха наели заради способността му да анализира. От него не се очакваше друго. Когато обичайната информация станеше по-особена, не беше трудно да се досетиш, че нещо се е случило с източника — или го бяха хванали, или даваше лъжливи сведения.

— Адмиралът се интересува конкретно от...

— От какво? — попита генералният директор.

— Полша. Все още ни е трудно да разгадаем колко далече и колко бързо ще стигне и какво ще стане — имам предвид последиците.

— И ние се чудим, Джак. — Кимна замислено. Хората — особено репортерите в пълбовете на „Флийт Стрийт“ — говореха много за това. А репортерите също разполагаха с надеждни източници, понякога по-надеждни от неговите. — Джеймс какво мисли?

— И на двамата ни напомня за събитията през 30-те години — Райън се отпусна уморено на стола. — Профсъюзът на автомобилните работници. Когато се организираше, в завода на Форд се стигна до неприятности. Голяма патърдия Форд дори нае главорези да се справят с профсъюзните лидери. Помня едни снимки на — как се казваше? — Джак се замисли за миг. — Уолтър Ройтър ли беше? Нещо такова. Бяха публикувани в списание „Лайф“. Виждаше се как главорезите разговарят с него и с неколцина от хората му. На първите снимки си хвърляха усмивки като хора, които всеки момент ще се хванат за гушите. Малко след това се стигна до бой. Да се чуди човек как Форд го е допуснал — да позволи нещо подобно да се разиграе пред репортерите, при това с фотоапарати? Тури му пепел, голяма издънка.

— Да, общественото мнение — съгласи се Чарлстън. — То е съвсем реално, а съвременната технология улеснява нещата още повече и, точно така, обезпокоително е за нашите приятели отвъд бодливата тел. Знаеш ли, тази новинарска телевизионна мрежа Си Ен

Ен, която започна да предава от вашата страна на океана, може да промени света. Информацията си има собствени пътища за разпространение. Слуховете са лошо нещо. Не можеш да ги спреш, а те си имат собствен начин да се разнасят.

— Една снимка струва колкото хиляда думи, нали така?

— Мъча се да си спомня кой го беше казал. Който и да е, не е бил глупак. Още по-вярно е за видеокадрите.

— Предполагам, че се възползваме от това...

— Вашите хора са резервирани. Аз по-малко. Никак не е трудно служител от посолството да изпие една бира с някой репортер и да се изпусне по време на разговора. Нещо много важно за репортерите, те не са неблагоприятни, ако им подхвърлиш интересна история.

— В Ленгли мразят пресата, сър Базил. И като казвам мразят, имам предвид точно това.

— Много старомодно от тяхна страна. Излиза, че ние тук можем да контролираме пресата повече от вас в Америка. И най-важното, не е толкова трудно да ги надхитриш, нали така?

— Никога не съм пробвал. Адмирал Гриър казва, че да говориш с репортер е все едно да танцуваш с ротвайлер. Никога не знаеш дали ще те близне по лицето или ще ти гризне врата.

— Няма зли кучета, както знаеш. Зависи как ще ги дресиращ.

„Британците с техните кучета, помисли си Райън. Обичат домашните си любимци повече от децата си.“ Никога не беше искал да има голямо куче. Лабрадор като Ърни беше друго нещо. Лабрадорите имаха нежни муцуни. На Сали наистина му липсваше.

— И така, какво мислиш за Полша, Джак?

— Смятам, че гърнето ще ври, докато му падне капакът, а когато кипне, ще стане адски напечено. Поляците всъщност никога не са били комунисти в истинския смисъл. В армията им има свещеници, за Бога. Повечето от селяните им работят земята частно, продават шунка и други продукти. Най-популярното им телевизионно предаване е „Коджак“. Дори го излъчват в неделя сутрин, за да не ходят хората в църквата, от това следват две неща. Хората там харесват американския начин на живот, а управляващите се страхуват от католическата църква. Полското правителство е нестабилно и те си знаят, че са нестабилни. Предоставянето на малко повече свобода е умен ход, поне за близкото бъдеще, но основният проблем е, че липсва справедливост.

Несправедливите страни са нестабилни, сър. Дори да изглеждат силни, отвътре са гнили.

Чарлстън кимна замислено.

— Преди няколко дни говорих в Чекърс с министър-председателя и й казах почти същото.

Генералният директор помисли малко и след това повдигна папка от купчината на бюрото си и му я подаде.

Върху нея имаше гриф СТРОГО СЕКРЕТНО. „Ето, помисли си Джак, започва се.“ Зачуди се дали Базил не се беше научил да плува, скачайки в Темза, и дали не смяташе, че всички трябва да постъпват по този начин.

Разтвори папката и видя, че информацията идваше от източник с кодовото име ВРЕН. Явно беше поляк, а от пръв поглед личеше, че е достоверен, я какво пишеше...

— Мамка му стара — каза Райън. — Надеждно ли е?

— Напълно. Пет от пет, Джак. — Това означаваше, че надеждността на източника се оценяваше на пет от пет възможни степени, същото се отнасяше и за важността на изпратената от него информация. — Не си ли католик?

Той естествено знаеше отговора. Англичаните просто разговаряха по този начин.

— Йезуити в гимназията, в колежа в Бостън и в Джорджтаун, плюс монахините в „Сейнт Матю“. Трябва да съм католик.

— Какво мислиш за новия ви папа?

— За първи път от четири или повече столетия не е италианец. Това говори само за себе си. Когато чух, че новият папа ще е поляк, очаквах да е кардинал Вишински, който има ума на гений и хитростта на лисица. А за тоя приятел дори не бях чувал, но от онова, което прочетох след това, ми стана ясно, че е много солиден. Добър енорийски свещеник, добър администратор, много хитър политически...

Райън замълча. Говореше за главата на своята църква така, сякаш беше политически кандидат, а беше адски сигурен, че притежаваше много повече качества. Трябва да беше дълбоко вярващ, с убеждения, които и земетресение не можеше да разклати или разруши. Той беше избран от други такива мъже, за да ръководи и да говори от името на най-голямата църква в света, към която по една случайност

принадлежеше и Райън. Трябва да беше човек, който не се бои от нищо, човек, за когото куршумът не беше нищо повече от избавление, ключ към Царството Господне. Сигурно беше човек, който във всичко виждаше Божия пръст. Явно никой не можеше да го уплаши или да го отклони от правия път.

— Ако писмото е написано от него, сър Базил, значи не е блъф. Кога е изпратено?

— Преди по-малко от четири дни. Нашият човек наруши правилата, за да го достави спешно, но съдържанието е достатъчно важно, за да се бави, нали така?

„Добре дошъл в Лондон, Джак“, помисли си Райън. Току-що падна в казана. Огромен казан, каквито използват в анимационните филмчета, за да варят в тях мисионери.

— Ясно, предадено е в Москва, нали така?

— Така казва нашият човек. Е, сър Джон, какво според теб ще каже Иван за това?

И с този въпрос сър Базил Чарлстън запали огъня под казана с Джак.

— Този въпрос съдържа няколко подвъпроса — каза Райън, измъквайки се ловко, доколкото позволяваше ситуацията, но не стигна далече.

— Ще каже че — подкани го Чарлстън, измервайки Райън с кафявите си очи.

— Е, добре, няма да му хареса. Ще го приемат като заплаха. Въпросът е колко на сериозно ще го вземат и доколко ще повярват. Сталин щеше да се изсмее... а може и да не е така. Сталин страдаше от параноя, нали? — Райън млъкна и погледна през прозореца. Дъждовен облак ли се носеше? — Не, Сталин щеше да действа.

— Мислиш ли?

Джак знаеше, че Чарлстън го изпитва. Точно като устните изпити за докторската степен в Джорджтаун със заядливите въпроси и остроумните забележки на отец Тим Райли. Сър Базил беше поцивилизован от сприхавия свещеник, но изпитът нямаше да е от лесните.

— Лев Троцки не е бил заплаха за него. Било е комбинация от параноя и чиста подлост. Личен въпрос. Сталин си е създавал врагове

и никога не е забравял за тях. Но на сегашното съветско ръководство не му стиска да действа по начина, по който той е действал.

Чарлстън посочи към прозореца, който гледаше към Уестминстърския мост.

— Момчето ми, на руснаците не им мигна окото преди пет години да убият човек точно на този мост.

— И ги разобличиха — напомни Райън на своя домакин.

Просто имаха късмет да попаднат на способен британски лекар, което обаче не се оказа от полза да бъде спасен животът на клетото копеле. Все пак установиха причината за смъртта, а тя не беше дело на уличен престъпник.

— Да не мислиш, че не могат да спят след този инцидент? Аз не мисля така — увери го Чарлстън.

— Изглежда, че не им е приятно. Не съм чувал да са вършили повече подобни неща.

— Само у дома, обзалагам се. А Полша за тях е „у дома“, добре де, в тяхната сфера на влияние.

— Но папата живее в Рим, а той не е. Нещата опират до това колко са уплашени, сър. Отец Тим Райли от Джорджтаун, където защитих доктората си, ни казваше да не забравяме никога, че войните са били подпалвани от уплашени хора. Страх ги е от война, но повече ги е страх какво ще стане, ако не започнат война или друга подобна акция, предполагам. Така че въпросът е колко сериозно ще погледнат на заплахата и колко сериозна ще им се стори. По първия въпрос — не вярвам да го сметнат за блъф. Характерът на папата, неговият живот и куражът му — това са неща, които не подлежат на съмнение. Така че заплахата е реална. По-големият въпрос е как ще оценят степента на заплахата за тях самите...

— Продължавай — любезно му нареди генералният директор.

— Ако са достатъчно умни да я признаят — да, сър, на тяхно място бих се притеснявал... дори бих се страхувал малко. Колкото и Съветите да се смятат за свръхсила — равностойна на Америка и тям подобни, — дълбоко в себе си те съзнават, че държавата им не е истински легитимна. Кисинджър ни чете лекция по този въпрос в Джорджтаун... — Джак се облегна и затвори за миг очи, за да си припомни лекцията. — Спомена го към края, когато разказваше за характера на руските лидери. Брежнев го развеждал из официалните

сгради в Кремъл, където Никсън щял да пристигне за последната им среща на високо равнище. Повдигнал покривалата от статуите, за да му покаже как всичко е било почистено преди визитата. Защо ли го е направил, чудех се тогава. Нали си имат чистачки и хора за поддръжка. Защо въобще е трябвало да споменава подобно нещо на Хенри? Явно от комплекс за малоценност, от усещане за несигурност. Продължаваме да слушаме колко са страшни, но аз не мисля така и колкото повече научавам за тях, толкова по-малко страшни ми изглеждат. С адмирала спорихме за това през последните месеци. Имат огромна военна машина. Разузнаването им е първокласно. Те са огромна, но грозна мечка, а Мохамед Али би мечката два пъти. Това е заобиколният път, по който може да се каже, да, сър, смятам, че това писмо ще ги уплаши. Въпросът е дали ще ги уплаши дотолкова, че да предприемат действия. — Райън поклати глава. — Вероятно да, но засега не разполагаме с достатъчно данни. Ако решат да натиснат копчето, ще знаем ли предварително?

Чарлстън изчакваше Райън да приключи.

— Можем само да се надяваме, но е невъзможно да сме сигурни.

— През годината, която изкарах в Ленгли, останах с впечатлението, че познанията за врага ни са дълбоки, но в някои области куцат, в други са повърхностни и много общи. Още не съм срещнал някой, който да се чувства спокойно, когато ги анализира — всъщност не е съвсем така. Някои са спокойни, но анализите им — поне за мен — са ненадеждни. Като данните, които получаваме за тяхната икономика...

— Джеймс позволява ли ти да ги четеш? — учуди се Базил.

— Адмиралът ме пращаше в първите месеци по всички отдели. Магистърската ми степен е по икономика в колежа в Бостън. Взех си изпита по публично счетоводство, преди да постъпя в морската пехота. Вие наричате тази специалност по друг начин, мисля. След като напуснах пехотата, бях в борсовия бизнес, преди да защита докторат и да стана преподавател.

— Колко точно спечели на „Уолстрийт“?

— Докато работех в „Мерил Линч“ ли? О, между шест и седем милиона. Много от акциите ми бяха в „Чикаго и Норт Уестърн Рейлроуд“. Чичо ми Марио — братът на мама — ми съобщи, че служителите се канят да изкупят акциите и да направят железопътната

компания отново печеливша. Поогледах се и ми хареса. Чистата ми печалба беше двайсет и три пункта за всяка купена акция. Трябвало е да вложа още повече, но в „Мерил Линч“ ме учеха да бъда сдържан. Никога не съм работил в Ню Йорк, между другото. Бях в представителството им в Балтимор. Както и да е, парите още са вложени в акции, а пазарът в момента е доста изгоден. Още играя понякога. Човек не знае кога ще спечели и това продължава да ми е хоби.

— Разбира се. Ако чуеш нещо обещаващо, се обади.

— Без процент, но и никакви гаранции — пошегува се Райън.

— Не съм свикнал с това, Джак, не и с този шибан бизнес. Ще те изпратя в руската група при Саймън Хардинг. Оксфордски възпитаник, докторат по руска литература. Ще знаеш всичко, което той знае — всичко освен източниците на информация — Райън го прекъсна, вдигайки два пръста.

— Сър Базил, не желая да ги знам. Не ми е нужно. Ако са ми известни, няма да мога да спя спокойно. Да ми предоставят само суровия материал. Предпочитам да правя собствени анализи. Този Хардинг бива ли го? — попита Райън с престорено равнодушие.

— Много. Може и да си виждал анализите му. Той направи оценката за Юрий Андропов, която ви изпратихме преди две години.

— Четох я. Да, добра работа беше. Мислех, че е на психоаналитик.

— Занимавал се е с психология, но не достатъчно, за да има степен. Има умна съпруга. Художничка, приятна жена.

— Сега ли ще ме представиш?

— Защо не? И без това трябва да се връщам на работа. Ела, ще те заведа.

Не беше далече. Райън почти веднага узна, че ще работи в кабинет точно тук, на най-горния етаж. Беше изненада за него. В Ленгли минаваха години, преди да стигнеш човек на седмия етаж, и често трябваше да се прескачат кървави трупове. Някой явно го смяташе за умен, помисли си Джак.

Кабинетът на Саймън Хардинг не беше нищо особено. Двата прозореца гледаха не към реката, а в обратната посока, към двуетажни и триетажни тухлени постройки с неясно предназначение. Хардинг приближаваше четиридесетте, беше блед, с руса коса и прозрачосини

очи. Сакото му беше разкопчано, отдолу носеше жилетка и бозава вратовръзка. Върху бюрото му бяха разхвърлени папки, подшити с ширит на райета, универсалния знак за секретните материали.

— Трябва да си сър Джон — каза Хардинг, палейки лулата си.

— Името ми е Джак — поправи го Райън. — Не мога да си позволя да се правя на рицар. Освен това нямам нито кон, нито броня.

Джак се ръкува със своя колега. Хардинг имаше малки, кокалести ръце, но сините му очи гледаха умно.

— Грижи се добре за него, Саймън.

Сър Базил веднага си тръгна.

Забеляза въртящия се стол до подозрително голо бюро. Джак го пробва. Стаята щеше да е малко пренаселена, но иначе не беше толкова зле. Телефонът върху бюрото му беше с устройство против подслушване. Райън се зачуди дали беше надеждно като устройството, което имаше в Ленгли. Вероятно беше от същия вид, само че в различна пластмасова кутия. Не трябваше да забравя, че беше в чужда страна. Райън се надяваше, че няма да е чак толкова трудно. Хората тук говореха наистина смешно: като например: трава, йагода и замак, въпреки че американските филми и световните телевизионни мрежи бавно, но сигурно налагаха американската версия на английския език.

— Баз спомена ли за папата? — попита Саймън.

— Да. Онова писмо може да се окаже бомба със закъснител. Пита се как ли ще реагира Иван.

— Ние всички се питаме, Джак. Имаш ли някакви предположения?

— Току-що казах на вашия шеф, че ако Сталин беше жив, вероятно щеше да поиска да скъси живота на папата, но при сегашните лидери е дяволски трудно да се предвиди.

— Проблемът според мен е, че макар да взимат решенията си по-скоро колективно, влиянието на Андропов расте, а той може да се окаже по-решителен от останалите.

Джак се намести на стола си.

— Знаеш ли, преди две години приятели на съпругата ми от „Хопкинс“ бяха там. Михаил Суслов страдаше от заболяване на ретината на очите вследствие на диабет. Освен това беше адски късоглед. И те отидоха да го оперират и да обучат някои от руските лекари на този вид операции. Кети все още стажуваше. Но Берни Кац

беше в екипа. Той е директор на клиниката „Уилмър“. Невероятен учен хирург, адски готин пич. Поразпитахме ги в управлението, след като се върнаха. Виждал ли си този документ?

В очите на Саймън беше изписано любопитство.

— Не. Полезен ли е?

— Едно от нещата, които научих от съжителството си с лекарка, е да се вслушвам в преценките ѝ за хората. Аз лично бих се вслушал в Берни. Струва си да се прочете. По целия свят хората са склонни да се доверяват на хирурзите и както казах, лекарите забелязват неща, които повечето от нас пропускат. Казаха, че Суслов е интелигентен, възпитан, делови, но че дълбоко в себе си е тип, на когото не можеш да се довериш, ако държи пистолет или нож в ръка. Не му се понамирало, че се е наложило американци да спасят зрението му. Акълът му не побиравал как може да няма нито един руснак, който да го оперира. От друга страна, гостоприемството им било от олимпийска класа. Оказало се, че не са абсолютни диваци, както Берни очаквал. Той е евреин, семейството му е от Полша от времето, когато принадлежала на царя. Искаш ли да изискаме доклада от управлението?

Хардинг поднесе запалена клечка кибрит към лулата си.

— Да, бих искал да го прочета. Руснаците са големи чудаци. В някои отношения имат невероятна култура. Русия е едно от малкото места, където един поет може да живее добре. Те благоговейт пред поетите си и аз им се възхищавам за това. В същото време... както знаеш, Сталин е бил доста резервиран към хората на изкуството, особено пишещите. Спомням си за един, който живя по-дълго, отколкото можеше да се очаква... Но накрая пак завърши живота си в Гулаг. Така че цивилизацията им си има граници.

— Говориш ли езика им?

Британският аналитик кимна.

— Великолепен език за литература, като древногръцкия. Подходящ за поезия и същевременно със скрит потенциал за варварство, от което кръвта ти може да замръзне. Те са предвидими хора в много отношения, особено за политическите решения, с малки изключения. Непредвидимостта им се крие в противоречието между вродения им консерватизъм и политическия догматизъм. Нашият приятел Суслов е сериозно болен, има проблеми със сърцето вследствие на диабета. Човекът, който стои зад него, е Михаил

Евгениевич Александров — наполовина руснак, наполовина марксист, с разбираня като на Лаврентий Берия. Той ненавижда Запада до дъното на душата си. Няма да се учудя, ако е увещавал Суслов — двамата са стари приятели — да предпочете слепотата, вместо да се оставя в ръцете на американските лекари. Това, че онзи приятел Кац е евреин — нали така каза, — едва ли е променило нещата. Гадно копеле. Когато Суслов си отиде — до няколко месеца според нашите предвиждания, — той ще е новият им идеолог в Политбюро. Ще подкрепи Юрий Владимирович за всичко, което пожелае да направи, включително за физическо нападение срещу Негово светейшество.

— Наистина ли могат да стигнат толкова далече? — попита Джак.

— Дали могат? Вероятно да.

— Добре, това писмо препратено ли е до Ленгли?

Хардинг кимна.

— Тукашният ви шеф ни посети днес и го взе. Предполагам, че вашите хора си имат собствени източници, но да не рискуваме.

— Съгласен съм. Знаеш, че ако Иван направи нещо толкова крайно, ще си плати.

— Вероятно е така, но те не разсъждават като нас, Джак.

— Знам. И все пак е трудно да си го представи човек.

— Нужно е време — съгласи се Саймън.

— Четенето на поезията им помага ли? — попита Райън.

Той беше чел много малко руска поезия, и то само в превод, което не е най-добрият начин да четеш поезия.

Хардинг поклати глава.

— Не много. За някои тя е начин на протест Протестът трябва да е достатъчно завоалиран, та по-недосетливите читатели просто да се наслаждават на лиричното описание на тялото на красива девойка, без да забележат призива за свобода на словото. В КГБ сигурно имат цял отдел, който анализира поетичните творби за скрито политическо съдържание, на което никой не обръща внимание, докато някой член на Политбюро не забележи, че сексуалният елемент е прекалено открит. Те се правят на много морални, както знаеш...

— Е, не можем да ги корим за това, че не одобряват „Деби завладява Далас“^[2] — отбеляза Райън.

Хардинг едва не се задави от дима на лулата си.

— Има нещо такова. Не е като „Крал Лир“, нали така. Те имат Толстой, Чехов и Пастернак.

Джак не беше чел нито един от тях, но сега не беше подходящият момент да си признае.

— Какво е казал той? — попита Александров.

Гневът му можеше да се очаква, но беше забележително сдържан, помисли си Андропов. Вероятно повишаваше тон само когато залата беше пълна или по-вероятно пред подчинените си в сградата на партийния Секретариат.

— Ето го писмото с превода — каза председателят на КГБ, подавайки документите.

Бъдещият главен идеолог пое листовете и зачете бавно. Не искаше гневът да му попречи да долови нюансите. Докато го чакаше, Андропов запали цигара „Марлборо“, Александров също. Гостът му не беше докоснал водката, която му наля, забеляза председателят.

— Този свети отец е доста амбициозен — каза накрая Александров, оставяйки документите на малката масичка.

— Съгласен съм — отговори Юрий.

— Да не би да се мисли за недосегаем? Не знае ли, че за подобни заплахи има последици? — попита със злорадство в гласа Александров.

— Моите експерти смятат, че съдържанието е истинско и че той не се страхува от възможни последици.

— Ако иска да става мъченик, ще удовлетворим желанието му...

Заплашителната нотка в гласа му смрази дори студената кръв на Андропов. Проблемът при идеолозите беше, че техните теории не винаги отразяваха действителността — факт, за който те бяха слепи.

— Михаил Евгениевич, подобни акции не се предприемат с лека ръка. Може да се стигне до политически последици.

— Не, няма да са големи, Юрий. Няма да са големи — повтори Александров на себе си. — Но съм съгласен, че трябва да обмислим добре отговора си, преди да пристъпим към действия.

— Какво мисли другарят Суслов? Консултира ли се с него?

— Миша е много зле — отвърна Александров без особено съжаление. Това учуди Андропов. Гостът му дължеше много на своя

болен наставник, но идеолозите живееха в свой собствен свят. — Страхувам се, че животът му свършва.

Това не го учуди. Достатъчно беше да го видиш на заседанията на Политбюро. Суслов имаше отчаян вид на човек, който знае, че умира. Той искаше да оправи света, преди да си отиде от него, но съзнаваше, че подобна задача не е по силите му, факт, който му бе подействал като неочаквана изненада. Дали най-после беше разбрал, че марксизмът-ленинизмът е грешна посока? Андропов беше стигнал до този извод преди около пет години. Но подобни неща в Кремъл не се обсъждаха. Не и с Александров.

— Той беше добър другар през всичките тия години. Ако е вярно това, което казваш, ще е много жалко — отбеляза председателят на КГБ тъжно, коленичейки пред олтара на марксистката теория и на нейния умиращ проповедник.

— Така е — съгласи се Александров, разигравайки театър, както домакина си и както правеха всички членове на Политбюро, защото се очакваше от тях... защото така трябваше.

Не защото беше вярно, дори приблизително вярно. Като госта си Юрий Владимирович вярваше не защото вярваше, а защото онова, в което се правеше, че вярва, беше източник на нещо истинско: власт. Какво ли още ще каже този човек, зачуди се председателят. Андропов се нуждаеше от него и Александров се нуждаеше от него, дори повече. Михаил Евгениевич не разполагаше с необходимата лична власт, за да стане генерален секретар на Комунистическата партия на Съветския съюз. Уважаваха го за теоретичните му познания и неговата отдаденост на марксизма-ленинизма, който се бе превърнал в държавна религия, но никой около масата не го смяташе за подходящия кандидат за лидерския пост. Подкрепата му обаче щеше да е необходима на всеки, който имаше подобна амбиция. Като в Средновековието, когато по-големият син наследявал феодалното имение, а по-малкият ставал епископ на епархията. Сега Александров, подобно на Суслов някога, трябваше да докаже духовното — дали това беше подходящата дума? — оправдание за изкачването си във властта. Системата на проверки и баланси оставаше, просто още по-извратена отпреди.

— Ти, разбира се, ще заемеш мястото му, когато дойде времето — каза Андропов и думите му прозвучаха като обещание за съюз.

Александров естествено започна да скромничи... или поне се опита:

— Има доста изявени личности в Секретариата.

Председателят на Комитета за държавна сигурност махна с ръка:

— Ти си най-старши и заслужаваш най-голямо доверие.

Александров беше съвсем наясно с това.

— Много си любезен, Юрий. И така, какво ще правим с този тъп поляк?

А това, казано направо, щеше да е цената на съюза им. За да получиш подкрепата на Александров за поста генерален секретар, Андропов трябваше да го поласкае още малко... е, като направи нещо, което и без това беше замислил. Щеше да е безболезнено, нали така?

Председателят на КГБ придаде колеблив и служебен тон на гласа си:

— Миша, една такава операция не е банално или просто упражнение. Трябва да се планира много внимателно, да се подготви в подробности, след което да получи единодушното одобрение на Политбюро.

— Явно имаш нещо наум...

— Много неща имам наум, но фантазиите не са план. За да се придвижи, се изисква задълбочено обмисляне и планиране, за да се види дали въобще е осъществимо. Нужна е предпазливост — предупреди Андропов. — Дори и след това не могат да се дадат гаранции и обещания. Това не е сценарий за филм. Реалният свят, Миша, е сложен.

Това беше единствено възможният начин да подсказе на Александров да не се отклонява от въображаемия свят на теориите и играчките и да не се набърква в света на кръвта и последиците.

— Е, ти си добър партиен другар. Знаеш залозите в тая игра.

С тези думи Александров съобщи на домакина си какво Секретариатът очакваше. За Михаил Евгениевич партията и нейната идеология бяха държавата, а КГБ беше Мечът и Щитът на партията.

Странно, но Андропов съзнаваше, че папата поляк изпитва същото към своята вяра и светоглед. Но неговата вяра не беше идеология в истинския смисъл на думата, нали така? „Е, за подобни цели можеше да се приеме и като идеология“, си каза Юрий Владимирович.

— Моите хора ще го обмислят внимателно. Не можем да направим невъзможното, Миша, но...

— Има ли нещо невъзможно за този орган на съветската държава?

Това беше реторичен въпрос с жесток отговор. При това опасен, много по-опасен, отколкото този учен си мислеше.

Колко си приличаха, осъзна председателят на КГБ. Този човек, който кротко си пиеше кафеникавата водка „Старка“, вярваше безусловно в идеология, която не можеше да се докаже. А той искаше смъртта на човек, който също вярваше в неща, за които нямаше доказателства. Колко любопитно стечение на обстоятелствата. Сблъсък на идеи, които се страхуваха една от друга. Страхуваха? От какво се страхуваше Карол? Със сигурност не от смъртта. Писмото му до Варшава го показваше ясно. Той наистина си търсеше смъртта. Той търсеше мъченичеството. Защо един човек би се стремил към подобно нещо? Председателят не се чуди много дълго. Да използва живота или смъртта си като оръжие срещу врага. Без съмнение той смяташе Русия и комунизма за врагове — първата по националистически подбуди, а втория заради религиозните си убеждения... Но страхуваше ли се от врага?

„Не, вероятно не“, си каза Юрий Владимирович, а това правеше задачата му по-трудна. Неговата служба се нуждаеше от страх, за да работи. Страхът беше нейният източник на сила, а човек, който не се страхуваше, не можеше да бъде манипулиран...

А онези, които той не можеше да манипулира, винаги можеше да бъдат убити. Кой си спомняше за Лев Троцки?

— Малко са невъзможните неща. По-скоро трудни — съгласи се със закъснение председателят.

— Значи, ще обмислиш възможностите?

Той кимна предпазливо.

— Да, започваме утре сутринта.

Така бе сложено началото на процесите.

[1] Радикално въоръжено крило на северноирландската политическа партия Шин Фейн, отговорно за множество терористични акции във Великобритания. — Бел. прев. ↑

[2] Американски порнографски филм. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 3

ПРОУЧВАНИЯ

— Е, Джак вече се обзаведе с кабинет в Лондон — съобщи Гриър на колегите си от Седмия етаж.

— Радвам се да го чуя — каза Боб Ритър. — Мислиш ли, че знае как да го използва?

— Боб, между вас двамата с Райън да не би да има нещо? — попита заместник-директорът на разузнаването.

— Твоето русоляво момче се изкачва прекалено бързо по стълбата. Да не вземе да падне някой ден, че ще стане голяма каша.

— Да не искаш да направя от него поредната писарушка? — На Джеймс Гриър често му се налагаше да отбива хленченето на Ритър по отношение на състава и възможностите му в дирекцията по разузнаване. — При теб също има няколко изгряващи звезди. Това хлапе е много способно и аз няма да му преча, докато не си строши главата в стената.

— О-у-у, чувам удара — изкиска се заместник-директорът на операциите. — Добре де, коя от перлите в короната иска да поднесе на британските ни братовчеди?

— Нищо особено. Преценката за Михаил Суслов на докторите от „Джон Хопкинс“, които ходиха да му кърпят очите.

— Не им ли я дадохме вече? — попита съдия Мур.

Все пак не беше свръхсекретен документ.

— Мисля, че не са я искали. Мамка му, Суслов няма да го бъде дълго, както разбирам от онова, което чета.

ЦРУ имаше най-различни начини да определя здравословното състояние на височайшите съветски лидери. Най-често използваша снимки или още по-добре видеозаписи с въпросните лица. Управлението наемаше лекари — повечето професори в големите медицински университети, за да разгледат снимките и да поставят диагноза на болните, без да им се налага да пропътуват две хиляди и петстотин километра, за да ги посетят. Това не беше най-добрата

медицинска практика, но по-добра от нищо. Освен това след посещения в Кремъл американският посланик се връщаше в посолството, за да продиктува впечатленията си за всичко, което бе забелязал, колкото и дребно и незначително да изглеждаше на пръв поглед. Понякога се подхвърляше идеята да се изпрати лекар като посланик, но не се бе случвало досега. Много често агентите им имаха за задача да се докопат до проби от урината на важни чужди държавници, тъй като урината беше добър източник на информация за здравословното състояние. Това ставаше чрез някои необичайни водопроводни услуги в „Блеър Хаус“, където отсядаха повечето чуждестранни високопоставени особи, както и чрез странни взломовете в лекарските кабинети из целия свят. И от слуховете, винаги имаше слухове, особено там. Това се налагаше, тъй като здравословното състояние на човека играе роля за начина му на мислене и при взимането на решения. И тримата мъже в този кабинет се шегуваха, че ако наемат една-две цигански врачки, резултатите едва ли ще са по-малко точни от данните, които събираха чрез скъпоплатените разузнавачи, и май бяха прави. Във Форт Мийд, Мериленд, беше в ход разработка с кодовото име СТАРГЕЙТ. Там управлението наемаше поголеми шарлатани и от циганките. Започнаха да го правят главно защото и Съветите използваша такива хора.

— Много ли е болен? — попита Мур.

— От това, което видях преди три дни, няма да изкара и до Коледа. Остра коронарна недостатъчност, казват. Разполагаме със снимка, на която се вижда как пие вероятно нитроглицериново хапче. Зле му се пише на Червения Майк — заключи Гриър, използвайки прякора, който бяха лепнали на Суслов в управлението.

— Александров ли ще заеме мястото му? Някакви други предположения? — каза Ритър. — Мисля, че циганите са ги орисали при раждането им — още един Истински вярващ във великия бог Маркс.

— Не може всички да сме баптисти, Робърт — отбеляза Артър Мур.

— Това пристигна преди два часа по безопасния факс от Лондон — каза Гриър, подавайки листовете. Беше оставил най-хубавото за края. — Може да е важно — добави заместник-директорът на разузнаването.

Боб Ритър четеше много бързо.

— Исусе!

Съдия Мур се позабави. Както подобаваше на един съдия. Двайсетина секунди по-късно от заместник-директора на операциите той каза:

— Мили Боже! — Последва пауза. — Нищо ли нямаме за това от нашите източници?

Ритър се намести в стола си.

— Изисква се време, Артър, а и семейство Фоли още се настаняват.

— Предполагам, че ще дойде нещо от КАРДИНАЛА.

Те рядко споменаваха кодовото име на този агент. В колекцията от кралски скъпоценни камъни на ЦРУ той беше диамантът Кълинан.

— Ще получим, ако Устинов спомене нещо, а аз очаквам да го направи. Ако решат да предприемат някакви действия...

— Ще предприемат ли наистина, господа? — попита директорът на ЦРУ.

— Без никакво съмнение мислят по това — веднага отговори Ритър.

— Ще трябва да вземат трудно решение — предположи Гриър, разсъждавайки по-трезво. — Дали Негово светейшество не си търси белята? Не са много онези, които отиват до клетката на тигъра, отварят вратата и започват да го дразнят.

— Трябва да покажа това утре на президента — Мур спря и се замисли за миг. Редовната му седмична среща в Белия дом беше насрочена за десет часа на следващата сутрин. — Папският нунций май е извън града.

Оказа се, че останалите не знаят. Трябваше да провери.

— Какво ще му докладваш? — Въпросът зададе Ритър — Може да се предположи, че останалите в Рим са го разубеждавали да не го прави.

— Джеймс?

— Не ни ли връща към историята с Нерон?^[1] Излиза, че той заплашва руснаците със собствената си смърт... По дяволите, наистина ли някои хора си въобразяват подобни неща?

— Преди четиридесет години ти също рискува живота си, Джеймс.

Гриър беше служил във флота през Втората световна война и сега често носеше миниатюра на златни делфини върху ревера на самото си.

— Артър, рискувах живота си колкото всички останали на кораба. Не уведомих с писмо Тоджо^[2] къде се намирам.

— Човекът си има сериозни мотиви, момчета — обади се Ритър. — И преди сме се сблъскали с подобно нещо. Д-р Мартин Лутър Кинг^[3] никога не отстъпи в живота си, помните ли?

— Да, и предполагам, че ку-клукс-клан е бил за него толкова опасен, колкото е КГБ за папата — довърши Мур мисълта. — Свещениците гледат по друг начин на света. Нарича се „добродетелност“, ако не се лъжа. — Наведе се напред. — И така, ако президентът ме пита за това, а няма начин, мамка му, какво да му кажа?

— Нашите руски приятели може просто да са решили, че Негово светейшество е живял твърде дълго — отговори Ритър.

— Да вървят по дяволите, но е прекалено опасна стъпка — възрази Гриър. — Такива неща не се правят от служби като Комитета.

— Техният Комитет може — съобщи заместник-директорът на операциите на заместник-директора на разузнаването.

— Ще им струва адски скъпо, Боб. Те го знаят. Тези момчета са шахматисти, не картоиграчи.

— Това писмо е унизително за тях — отвърна Ритър. — Ваша чест, опасявам се, че животът на папата е в опасност.

— Рано е да се каже — възрази Гриър.

— Не и ако не сме забравили кой е начело на КГБ. Андропов е човек на партията и ако проявява някаква лоялност, то тя е към тази институция. Ако се чувстват уплашени или дори само притеснени, ще вземат мерки. Папата им хвърля ръкавица, господа — уведоми заместник-директорът (на операциите) останалите. — Нищо чудно да я поемат.

— Друг папа правил ли е подобно нещо? — попита Мур.

— Да се откаже от поста си? Не, поне аз не си спомням — призна Гриър. — Дори не съм сигурен дали има механизъм за това. Обзалагам се, че не е блъф. Трябва да сме наясно, че е решен да изпълни закана си.

— Не — съгласи се Мур. — Не може да е блъф.

— Той е признателен на народа си. Не може да не е. Бил е енорийски свещеник в миналото. Кръщавал е децата им, венчавал ги е. Той познава тези хора. За него те не са просто аморфна маса, защото ги е покръствал и погребвал. Това е неговият народ. Вероятно гледа на цяла Полша като на своя енория. Ще им остане ли верен дори с цената на собствения си живот? Може ли да е другояче? — Ритър се наведе напред. — Не става дума за личен кураж. Ако не го направи, ще изложи католическата църква. Не, момчета, той не се шегува и не блъфира. Проблемът е ние какво да правим.

— Да спрем руснаците? — зачуди се Мур на глас.

— Невъзможно — отговори Ритър. — Много добре знаеш, Артър. Когато замислят операция, предпазните им мерки са много подобри, отколкото на мафията. Колко надеждна е охраната му?

— Нямам представа — призна директорът на ЦРУ. — Чувал съм за швейцарските гвардейци с пъстрите униформи и пики... Не са ли го защитавали веднъж?

— Мисля, че да — отговори Гриър. — Някой се опитал да го убие и те се били в ариергард, докато той се измъквал от града. Повечето от тях били избити, доколкото знам.

— Сега главно позират за снимки и упътват хората към тоалетните — изрече мислите си на глас Ритър. — Но все нещо трябва да има. Папата е твърде изтъкната фигура и не може да не дразни разните откачалки. Ватиканът е на практика суверенна държава. Все трябва да има някои от държавните механизми. Предполагам, че можем да ги предупредим...

— Само ако разполагаме с нещо сигурно, с каквото в момента не разполагаме, нали така? — подчерта Гриър. — Знаел е, когато е изпращал това чудо, че ще раздразни лъва. Каквато и охрана да има, тя вече трябва да е вдигната под тревога.

— Няма начин това да убегне от вниманието на президента. Ще поиска да узнае повече и да му представим варианти за действие. Мамка му, откакто произнесе оная реч за „империята на злото“, няма спокойствие. Ако наистина предприемат нещо, а ние не ги озаптим, ще изригне като вулкана на връх Света Елена. Тук, в Америка, има поне сто милиона католици и повечето от тях гласуваха за него.

На свой ред и Джеймс Гриър се зачуди колко ли далеч ще стигне всичко това.

— Господа, всичко, което имаме засега, е изпратено по факса фотокопие на писмо до правителството във Варшава. Не знаем със сигурност дали в Москва са запознати с него. Нямаме засега никакъв сигнал за реакцията от Москва. Не можем да кажем на руснаците все още, че знаем за писмото. Така че не можем да ги заплашим. Вързани са ни ръцете. Не можем по същата причина да съобщим и на папата, че се безпокоим. Ако Иван реши да действа, да се надяваме, че някой от хората на Боб ще ни предупреди, а и Ватиканът си има собствено разузнаване, при това, както знаете, много печено. Така че всичко, което имаме до момента, е една хартийка с любопитна информация, която вероятно е вярна, но дори това не е потвърдено.

— Значи, да стоим със скръстени ръце и само да умуваме? — попита Мур.

— Какво друго може да се направи, Артър? Иван едва ли ще реагира веднага. Не е в стила му, не и за нещо, което е с толкова сериозни политически последици. Боб?

— Да, вероятно си прав — съгласи се заместник-директорът на разузнаването. — Така или иначе, президентът трябва да научи за това.

— Работата е малко ачик — предупреди Гриър. — Но ще трябва да го уведомим. — Преди всичко той беше наясно, че ако не кажеха на президента и се случеше нещо страшно, щеше да им се наложи да си търсят нова работа. — Ако в Москва има някакво развитие, все ще чуем, преди да стане нещо драстично.

— Добре, мога да му кажа точно това — съгласи се Мур.

„Г-н президент, следим нещата отблизо.“ Приказки от този род обикновено вършеха работа. Мур позвъни на секретарката да донесе кафе. Утре в десет щяха да уведомят президента в Овалния кабинет, а следобед щеше да се състои срещата му с шефовете на другите служби, ДИА^[4] и АНС^[5], за да разбере дали те разполагаха с нещо важно по въпроса. По-логично беше двете срещи да станат в обратния ред, но обикновено така насрочваха заседанията.

Първият му работен ден продължи по-дълго, отколкото очакваше. Ед Фоли беше впечатлен от московското метро. Архитектът явно беше откачалката, проектирала каменната сватбена торта, на каквата приличаше Московският държавен университет — без

съмнение любимото творение на Джо Сталин, чиито естетически виждания стигаха от едната до другата крайност. Напомняше по странен начин на царските дворци, но в представите на безнадежден алкохолик. Метрото беше проектирано така, че изглеждаше величествено и едновременно приличаше на затвор. Блъсканицата от хора обаче беше много приемлива за един шпионин. Въобще нямаше да е трудно да се измъкне от опашката си, ако следваше правилата, а Едуард Франсис Фоли много го биваше в това. На Мери Пат положително щеше да и хареса тук. За нея тази среда щеше да е като светът на Дисни за Еди, особено тълпите от хора, всичките говорещи на руски. Неговият руски беше доста добър. Нейният — книжовен, тъй като го бе учила в скута на дядо си. Трябваше да го промени малко, ако не искаше да предизвиква подозрения, че езиковите ѝ умения са прекалено добри за съпруга на дребен чиновник в посолството.

Метрото го устройваше идеално. Едната от станциите се намираще само на няколко преки от посолството, а другата беше буквално до прага на кооперацията им. Дори най-параноичната сянка от Второ управление нямаше да приеме за подозрителен факта, че го използва, въпреки прословутата американска любов към автомобилите. Оглеждаше се наоколо не повече от обикновен турист, но знаеше, че вече си има една опашка. По-късно сигурно щяха да са повече. Беше нов в посолството и руснаците искаха да разберат дали ще се промъква като шпионин на ЦРУ. Реши да се държи като невинен американец в чужбина, което за тях можеше да е все тая. Зависеше колко опитен е сегашният му преследвач, а това нямаше как да се разбере. Без съмнение от две седмици имаше опашка. Което се очакваше. Щяха да следят и Мери Пат, а вероятно и Еди. Руснаците бяха параноична измет, но нямаше право да се оплаква, нали така? Не и след като работата му бе да проникне в най-строго пазените тайни на страната им. Беше новият главен агент, макар да се предполагаше, че е тайна. Това беше една от новите налудничави идеи на Боб Ритър. Обикновено самоличността на главния агент на ЦРУ в посолството не се криеше. Рано или късно всеки изгаряше по един или друг начин — било заради издънка на отдела за разузнаване или оперативна грешка, а това беше като да изгубиш девствеността си. Веднъж като ти я отнемат, връщане няма. Управлението обаче много рядко използваше семейство като оперативен екип и му беше струвало години, за да си създаде

прикритие. Възпитаник на нюйоркския университет „Фордам“, Ед Фоли беше вербуван съвсем млад, след като ФБР беше проверило биографията му и след като бе започнал работа като обикновен репортер на „Ню Йорк Таймс“. Той написа няколко интересни статии, но съвсем малко на брой и го предупредиха, че макар „Таймс“ да няма желание да го уволнява, за него ще е по-добре да си намери работа в някой по-малък вестник, където ще се справи по-добре. Той разбра намека и отиде в Държавния департамент като пресаташе — пост, който му носеше сносна чиновническа заплата, но не обещаваще бляскаво бъдеще. Официалните му задължения в посолството бяха да подтичва около елитните чуждестранни кореспонденти на големите американски вестници и телевизионни мрежи, да им осигурява достъп до посланика и останалите служители в посолството и после да се чупи, докато те предаваха своите важни съобщения.

Най-важната му задача бе да се прави на компетентен, но не прекалено. Тукашният кореспондент на „Таймс“ беше издрънкарал вече на колегите си, че Фоли няма нужния акъл за журналист в най-голямата американска вестникарска корпорация и че тъй като не беше на възраст за преподавател — другата синекурна длъжност за некадърните журналисти, — бе станал правителствен лизач. Фоли правеше всичко възможно да поддържа тази легенда, тъй като знаеше, че КГБ е пуснал хората си да слухтят сред американския журналистически корпус, за да разберат мнението на репортерите за служителите в посолството. Най-доброто прикритие за тайния агент беше да го смятат за тъпанар, защото тъпанарите не ставаха за шпиони. Трябваше да благодари за това на Ян Флеминг и на филмите, създадени по неговите романи. Джеймс Бонд беше умник. Не и Ед Фоли. Не, Ед Фоли беше чиновник. Най-налудничавото в тая история бе, че Съветите, чиято страна се управляваше от тъпи бюрократи, обикновено се хващаха на въдицата, сякаш бяха пасли трева в някоя ферма в Айова.

„Няма предвидими неща в шпионажа... освен тук“, си каза главният агент на ЦРУ. При руснаците нещото, на което можеше да се разчита, бе предвидимостта. Сякаш всичко бе написано в огромна книга и всеки играеше по правилата в нея.

Фоли се качи на мотрисата и се озърна, за да прецени как го гледат другите пътници. Дрехите му го издаваха, че е чужденец, както

ореолът отличаваше светеца в ренесансовите картини.

— Кой сте вие? — попита някой за изненада на Фоли.

— Моля? — отвърна Фоли на руски с лош акцент.

— А, вие сте американец.

— Да, точно така. Работя в американското посолство. Първи ден ми е. Току-що пристигнах в Москва.

Опашка или не, знаеше, че е най-добре да казва истината.

— Харесва ли ви тук? — продължи да разпитва инквизиторът.

Приличаше на чиновник, може би офицер от контраразузнаването или сътрудник. Или просто бюрократ в държавно предприятие, който страда от любопитство. Имаше такива. Щеше ли обикновен гражданин да го заговори? Вероятно не, сметна Фоли. Беше им забранено да контактуват с чужденци, но руснаците бяха дяволски любопитни за всичко, свързано с американците. Инструктирани да презират и дори да мразят американците, те често ги гледаха, както Ева е гледала ябълката.

— Метрото е впечатляващо — отвърна Фоли, оглеждайки се непресторено, доколкото можеше.

— Къде живеете в Америка? — беше следващият въпрос.

— Ню Йорк.

— Играете ли хокей в Америка?

— О, да! Почитател съм на нюйоркските рейнджъри от детските си години. Бих искал да гледам тукашния хокей — беше напълно вярно. Руският хокей беше в областта на спорта като Моцарт в музиката. — От посолството са взели билети, както разбрах днес, за ЦСКА — добави той.

— Ъм-м — изсумтя московчанинът. — Аз съм от „Крилете“.

„Този тип може би е искрен“, помисли си Фоли изненадан. Руснаците бяха запалени по хокея, както американците по бейзбола. Но във Второ главно управление също можеше да има хокейни запаянковци.

— Шампионът не е ли ЦСКА?

— Слаби са. Видяхте ли какво им се случи в Америка?

— В Америка играем по-силово — това ли беше думата? — На вас нашите хокеисти сигурно ви се струват като хулигани.

Фоли отиде с влак до Филадельфия, за да гледа мача. „Флайърс“, известни повече като „побойниците“, смазаха гостите от Русия за

негов кеф. Тимът от Филадельфия извади дори тайното си оръжие, застаряващата Кейт Смит, да изпее химна, а това яко ги подковаваше, все едно им поднасяха за закуска пирони и младенци. Мамка му, какъв мач се получи!

— Играха грубичко наистина, но да не би да са бабички. Армейците явно се мислеха за балерини от „Болшой театър“, щом така се пързалиха и си подаваха. Не е зле понякога да им подрежат крилата.

— Е, спомням си олимпиадата през 80-а, но честно казано, беше чудо да бием най-добрия ви тим.

— Чудо! Да, бе! Треньорът ни проспа мача. Играчите също. Вашите хлапета играха надъхано и спечелиха честно. Треньорът ни заслужаваше разстрел.

Да, този мъж говореше като истински запаянко.

— Знаете ли, иска ми се синът ми да се научи тук да играе хоккей.

— На колко години е? — Очите му гледаха искрено.

— На четири и половина — отговори Фоли.

— Подходяща възраст да започне да се пързалия. В Москва има много места, където децата могат да карат кьнки, нали, Ваня? — обърна се той към мъжа до него, който слушаше разговора със смесица от любопитство и неудобство.

— Трябват му подходящи кьнки — каза другият мъж. — Иначе може да си изкълчи глезените.

Типично руски отговор. В тази сурова страна загрижеността за децата беше истински вълнуваща. Руската мечка имаше меко сърце за децата, но твърдо като гранит — за възрастните.

— Благодаря. Ще се погрижа.

— В квартала за чужденци ли живеете?

— Да — потвърди Фоли.

— Трябва да слезете на следващата спирка.

— О, спасиба и приятен ден.

Проправи си път към вратата, обръщайки се, за да кимне за довиждане на новите си руски приятели. КГБ? Чудеше се. Вероятно, но не беше сигурен. Ще установи това, ако ги види пак в метрото след около месец.

Ед Фоли не знаеше, че целият разговор бе проследен от един мъж, който седеше на около два метра от тях и държеше вестник

„Советский спорт“. Името му бе Олег Зайцев, а Олег Иванович беше от КГБ.

Главният агент на ЦРУ слезе от мотрисата и последва тълпата към ескалатора. Преди доста време той щеше да го изведе до портрет на Сталин в цял ръст, но портрета вече го нямаше, а не бе сменен с друг. Въздухът навън захладняваше, което бе типично за ранната есен. Стана му приятно след задухата в метрото. Около него десетина или повече мъже запалиха от смрадливите си цигари и поеха всеки по пътя си. Оставаше само една пряка до обградения със стени дипломатически квартал и до будката на часовия, който изглежда Фоли и разбра по палтото му, че е американец. Дори не му поиска документ за самоличност и естествено не се усмихна. Руснаците не се усмихваха много. Това беше доста шокиращо за американските посетители в страната. Мрачното изражение на руските хора беше загадка за чужденците.

Две спирки по-нататък Олег Зайцев се двоумеше дали да напише доклад. От КГБ насърчаваха офицерите да пишат такива доклади отчасти като свидетелство за тяхната лоялност и отчасти като доказателство, че проявяват бдителност по отношение на гражданите на Големия враг, както наричаха Америка в професионалните му среди. По-скоро беше израз на служебната параноя, която КГБ съзнателно подхранваше. Но работата на Зайцев беше бумацината и той не виждаше никакъв смисъл от още една ненужна бумага. Щяха само да я погледнат, най-много да я прочетат от любопитство и да я връчат на друг бюрократ от неговия етаж, който да я пъкне в някое от чекмеджетата. Времето му беше твърде ценно, за да го пилее за глупости. Освен това дори не беше разговарял с чужденеца, нали така? Слезе на спирката си, качи се на подвижните стъпала и излезе навън сред свежия вечерен въздух, където запали цигара „Труд“. Беше отврат. Имаше достъп до „затворените“ магазини и можеше да си купува френски, британски, дори американски цигари, но бяха скъпи, а парите му не бяха неограничени, както възможностите му за избор. Затова пушеше популярната марка „Труд“ като милионите свои сънародници. Дрехите, които носеше, бяха с малко по-добро качество от облеклото на повечето му другари, но не чак толкова, че да се отличава

прекалено. Оставаха две преки до неговия блок. Квартирата му номер три беше на първия етаж — американците щяха да го водят като втори. Той беше доволен, че не е по-високо, защото така не рискуваше да му излиза душата, когато спреше асансьорът, а това се случваше поне веднъж месечно. Днес работеше. Вратата на портиерната на партера беше затворена. Ако имаше технически неизправности, възрастната жена, която я обитаваше, щеше да го чака, за да го уведоми. Така че днес в сградата всичко бе наред. Не че беше повод да се отпразнува, просто една от дребните радости в живота, за които трябваше да се благодари на Господ или който там определяше капризите на съдбата. Цигарата му изгасна, докато доближаваше входната врата. Зайцев хвърли фасата в пепелника и тръгна към асансьора, който като никога го очакваше с отворена врата.

— Добър вечер, другарю Зайцев — поздрави го операторът, който обслужваше асансьора.

— Добър вечер, другарю Гленко.

Мъжът беше ветеран инвалид от Великата отечествена война, което бе видно от медалите му. Артилерист, така поне казваше. Вероятно беше информаторът на жилищния блок и уведомяваше някой от другите агенти на КГБ за необичайни събития, като в замяна си докарваше нещо допълнително към пенсията, отпусната му от Червената армия. Обикновено така се отплащаха. Гленко натисна копчето и след като асансьорът спря бавно на неговия етаж, отвори вратата. От там до квартирата му оставаха около пет метра.

Отключи вратата и веднага го лъхна миризмата на варено зеле — ясно, за вечеря имаше борш. Не беше необичайно. Боршът беше традиционна гозба в руската кухня заедно с черния хляб.

— Тати!

Олег Иванович се наведе да прегърне малката Светлана. Тя беше светъл лъч в живота на Зайцеви със закръгленото си лице и ведра усмивка.

— Как е моят малък зайчик днес?

Пое я в ръцете си и получи мила целувчица.

Светлана ходеше на детска градина заедно с деца на нейната възраст — не точно предучилищно обучение, но не беше и ясла. Дрешките ѝ съчетаваха всичко пъстро, което можеше да има в тази страна — зелен пуловер и сиви панталонки над малки обувки от

червена кожа. Ако достъпът до специалните магазини му даваше някакво предимство, то бе свързано с нещата, които можеше да купува за малкото си момиченце. В Съветския съюз не продаваха дори пеленки за бебетата. Майките обикновено използваха за целта стари чаршафи. Затова първата им грижа беше да привикнат децата си да си казват, когато им се допишка. Светлана се бе научила неотдавна за облекчение на майка си. Олег последва миризмата на зеле до кухнята, където завари жена си.

— Здравей, драги — каза Ирина Богданова от печката.

Зеле, картофи и малко свински бут, както се надяваше той, вряха в тенджерата. Чай и хляб. Не беше извадила още водката. Зайцеви си пийваха, без да прекаляват. Обикновено изчакваха Светлана да си легне. Ирина работеше като счетоводителка в универсалния магазин ГУМ. Беше завършила Московския държавен университет и имаше по-свободни разбирания в западен смисъл, без да беше еманципирана. Край кухненската маса висеше пазарската чанта, с която ходеше навсякъде, оглеждайки се за нещо, което можеше да купи за ядене или за оскъдно подредения им апартамент. Това означаваше висене по опашки, което беше главното занимание на съветската жена, освен приготвянето на вечеря за съпруга ѝ независимо от това къде работеше. Ирина знаеше, че той работи в Държавна сигурност, но не и какво прави, важното бе, че носеше добра заплата и имаше униформа, която обличаше рядко, и му предстоеше издигане. Така че с каквото и да се занимаваше, го правеше добре по нейна преценка и това ѝ стигаше. Дъщеря на пехотинец от Великата отечествена война, тя бе получила образование в държавно училище с успех над средния, но така и не постигна онова, което искаше. Свиреше на пиано, но талантът не ѝ достигна, за да учи в консерваторията. Беше пробвала да пише, но и в това поприще не ѝ достигна талант, за да я публикуват. Беше привлекателна жена, малко по-слаба от руските стандарти. Сивкаво-кафявата ѝ коса стигаше до раменете и обикновено беше добре сресана. Обичаше да чете всякакви книги, които си заслужаваха, и слушаше класическа музика. Понякога със съпруга си ходеха на концерти в зала „Чайковски“. Олег предпочиташе балета, така че гледаха и балетни постановки, като се снабдяваха с билети благодарение на това, че работеше на площад „Дзержински“ 2. Още не беше достатъчно израснал в службата, за да ги канят на другарските

вечеринки с танци на старшите офицери от КГБ. Вероятно когато стане полковник, надяваше се тя. За момента живееха като всички държавни чиновници средна ръка, свързвайки двата края от заплата до заплата. Единствената добра новина беше достъпът им до валутните магазини, където понякога купуваше хубави стоки за себе си и Светлана. А кой знае, по-късно вероятно щяха да си позволят и второ дете. И двамата бяха още млади и едно малко момченце щеше да развесели дома им.

— Нещо интересно днес? — попита тя.

Това беше обичайната им закачка.

— Нищо интересно не би могло да има в службата — пошегува се той в отговор.

Не, само обичайните съобщения от и за оперативните агенти, които той разпращаше по съответния ред чрез вътрешните куриери до кабинетите на офицерите, които в действителност движеха работата в КГБ. Предишната седмица ги посети важен полковник, за да види как работят, без да се усмихне или да каже приятелска дума, или дори да зададе въпрос в продължение на два-сет минути, преди да изчезне в асансьора. Олег разбра, че беше важна клечка, от това, че го придружаваше полковникът, който ръководеше неговия отдел. Дори да бяха разменили и една дума, бяха далече от него, за да ги чуе. В неговия отдел хората, ако въобще разговаряха, по-скоро си шепнеха, а и той бе обучен да не проявява излишно любопитство. Но само толкова. Капитан Олег Иванович Зайцев беше твърде умен, за да не използва мозъка си. За неговата работа бе нужно поне подобие на преценка, за да се свърши добре, а това изискваше предпазливост като на мишка, която се промъква през стая, пълна с котки. Винаги се допитваше до прекия си началник и винаги задаваше най-смирено въпросите си, преди да получи одобрение. Олег имаше талант за това и бяха започнали да го забелязват. Нямаше начин скоро да не го повишат в чин майор. По-голяма заплата, още по-голям достъп до валутните магазини и постепенно повече независимост — не, това не беше съвсем вярно. Само малко по-голяма самостоятелност в работата му. Някой ден дори можеше да попита дали изпращаното послание не е малко безсмислено. „Това ли наистина искаме да се направи, другарю?“ Толкова често този въпрос му бе на езика. Не му влизаше в работата да взема оперативни решения, разбира се, но можеше — или

щеше да може в бъдеще — да възрази срещу някоя формулировка в заповедите съвсем открито. Често през него минаваха съобщенията, предназначени за агент 457 в Рим например, и той всеки път се чудеше дали наистина страната му желае да поеме риска от последиците, ако се обърка операцията. Понякога ставаха провали. Само преди два месеца видя телеграма от Бон, в която се предупреждаваше, че нещо се е издънило със западногерманското контраразузнаване и оперативният офицер беше поискал спешно инструкции, а инструкциите гласяха да си върши работата и да не оспорва интелигентността на своите началници. И този оперативен агент изведнъж изчезна. „Дали го бяха арестували и застреляли?“ — чудеше се Олег. Той знаеше имената на някои оперативни агенти, на практика названията на всички операции и голяма част от целите и задачите. Нещо повече, знаеше имената на стотици чужденци, които работеха за КГБ. Често това бе като да четеш истински роман. Някои от оперативните служители имаха литературни заложби. Техните телеграми не приличаха на сбитите комюникета от служителите с пагони. Не, те обичаха да предадат душевното състояние на своите агенти, смисъла на информацията и на съответната мисия. Те можеха да се изразяват като екскурзоводи, които описват забележителностите на групите посетители. От Зайцев не се очакваше да обработва такава информация, но той беше мислещ човек, да не говорим, че във всяка телеграма имаше скрити кодове. Правописна грешка в третата дума например означаваше, че агентът е разкрит. Всеки оперативен служител имаше собствена система от такива кодове и Зайцев имаше списък на всичките. Досега само два пъти беше забелязал нередности. В единия от случаите неговият пряк началник му нареди да не обръща внимание и да го приеме като неволна грешка — факт, който още го притесняваше. Вярно, че грешката не се повтори повече, което вероятно доказваше, че наистина е била неволна. Още повече, че както твърдяха началствата, хората, които се обучаваха в Центъра, почти никога не ги разкриваха. Те бяха най-добрите в света, а всеки знаеше, че западният враг не бе от най-умните. Капитан Зайцев се подчини тогава, но за всеки случай написа своята предупредителна анотация и лично се увери дали е прибрана при документите, подсигурявайки задника си като всеки добър бюрократ.

Ами ако прекият му началник беше под контрола на някое западно разузнаване? Беше умувал върху това и тогава, и по-късно, обикновено след няколко чапки пред телевизора у дома. Самото компрометиране беше въпрос на съвършенство. Никъде в КГБ не съществуваше писмен списък с имената на офицерите и агентите. Не, „херметизацията“ беше концепция, измислена още през 20-те години, ако не и по-рано. Дори председателят Андропов не разполагаше с подобна информация, да не би да избяга на Запад и да я отнесе със себе си. КГБ не вярваше никому, дори на собствения си председател. И колкото и странно да бе, само хората в неговия отдел имаха достъп до такъв широк диапазон от сведения, те обаче не бяха оперативни работници. Те бяха само свръзка.

Но един от хората, които КГБ винаги се опитваше да компрометира, не беше ли шифровчикът в чуждите посолства? Тъй като той или тя беше най-обикновен служител, недостатъчно умен да му поверяват важни неща, не беше ли тя именно човекът, комуто поверяваха най-много? Много често това бяха жени и агентите на КГБ бяха обучени да ги прелъстяват. Беше чел рапортите им, в които описваха как ги прелъстяваха, понякога до най-малките подробности вероятно за да впечатлят началниците на горния етаж със своята мъжественост и всеотдайност в служба на държавата. Да ти плащат, за да чукаш жени, според Зайцев не беше чак толкова героична конспиративна работа, но пък жените трябва да бяха ужасно грозни, а да се изпълняват мъжки задължения при такива обстоятелства сигурно беше трудно.

В крайна сметка се получаваше така, мислеше си Олег Иванович, че често доверяваха световни тайни на обикновените чиновници, а той бе един от тях, не беше ли това смешно? По-смешно и от зелевата супа, колкото и питателна да бе тя. В крайна сметка излизаше, че съветската държава се доверява на някои хора въпреки факта, че „доверие“ беше понятие, отдалечено от колективния начин на мислене, колкото човекът от Марс. И той бе един от тях, а яркозелената блузка на дъщеря му — един от резултатите на тая ирония. Нареди няколко книги върху кухненския стол и разположи отгоре им Светлана на такава височина, че да може да си изяде вечерята. Ръчичките на Светлана бяха прекалено малки за алуминиевата лъжица, но поне не й

тежеше, като яде. Все още се налагаше да маже филийките ѝ с масло. Колко беше хубаво да можеш да си позволиш истинско масло.

— Зърнах нещо хубаво в специалния магазин на идване към къщи — заяви Ирина, подобно на повечето жени, които съобщават такива неща на съпрузите си по време на вечеря, за да ги хванат в добро настроение.

Зелето беше много вкусно, а бутът, изглежда, бе полски. Явно днес бе пазарувала в специален магазин. Тя бе придобила този навик едва от девет месеца и вече се чудеше как ли е могла да живее без него.

— И какво е то? — попита Олег, сърбайки от своя грузински чай.

— Сутиени, шведски.

Олег се засмя. Сутиените родно производство като че ли бяха предназначени само за селските жени, които сякаш кърмеха слонове, а не деца — прекалено големи за жена с телосложението на съпругата му.

— Колко струват? — попита той, без да я погледне.

— Само седемнайсет рубли.

„Седемнайсет валутни рубли“, не я поправи. Валутната рубла имаше реално покритие. Теоретично можеше да се заменя срещу „твърда“ чуждестранна валута за разлика от хартийките, които използваша за заплатите на работниците и чиято стойност бе изцяло теоретична... като всичко останало в страната му, като се замислиш.

— Какъв цвят?

— Бял.

Вероятно в специалния магазин имаха също черни и червени, но руската жена рядко носеше такива неща. Хората тук имаха много консервативни навици.

След като се навечеряха, Олег остави кухнята на грижите на жена си и отидоха с малката си дъщеричка в дневната да гледат телевизия. По новините съобщаваха, че прибирането на реколтата е в ход, както всяка година, и че героичните земеделци от колхозите в северните райони първи са ожънали и прибрали реколтата от пшеница. Реколтата беше богата, събщи телевизията. „Добре, каза си Олег, няма да има недостиг на хляб през зимата... вероятно.“ Човек никога не можеше да е сигурен в това, което казваха по телевизията. Следващата новина беше за разполагане на американски ядрени оръжия в натовските страни въпреки основателните съветски искания Западът

да не предприема подобни неоправдани, дестабилизиращи и провокативни действия. Зайцев знаеше, че съветските ракети СС-20 се разполагат навсякъде, но те естествено не бяха по никакъв начин дестабилизиращи. Най-интересното предаване тази вечер по телевизията щеше да е „Служим на Съветския съюз“, в което показваха военни операции и млади съветски бойци, които служат на отечеството си. Щяха да излъчат репортаж — нещо много рядко — за бойците, които изпълняваха „международния си дълг“ в Афганистан. Съветските медии не отразяваха събитията там и на Олег му беше любопитно какво ще излъчат. Понякога в обедната почивка обсъждаха войната в Афганистан. Той обикновено слушаше и не се обаждаше, тъй като не бе служил в казармата, за което впрочем ни най-малко не съжаляваше. Разказваха толкова покъртителни истории за насилието в пехотата, а освен това не харесваше униформата. Неговата униформа на офицер от КГБ, която слагаше рядко, бе достатъчно неприятна. Но кадрите съдържаха детайли, които думите не могат да опишат, а той имаше набито око за подробностите, което изискваше работата му.

— Както знаеш, всяка година в Канзас жънат пшеницата, но никога не съобщават за това по новините на Ен Би Си — сподели Ед Фоли с жена си.

— Предполагам, че за тях е огромно постижение да се изхранят — отбеляза Мери Пат. — Как е кабинетът ти?

— Малък.

След това Фоли махна с ръка така, което означаваше, че нищо интересно не се бе случило.

Скоро ще ѝ се наложи да пообиколи с колата, за да провери за капани. Най-важната им задача в Москва бе работата им с агента КАРДИНАЛ. Полковникът знаеше, че има нова свръзка. Уреждането на този въпрос щеше да е деликатна работа, но Мери Пат беше свикнала с деликатните задачи.

[1] Римският император Нерон, който заповядва лично на един от слугите си да го убие. — Бел. прев. ↑

[2] Генерал Хидеки Тоджо, премиер и министър на отбраната на Япония, който издава заповедта за нападението срещу американския

флот при Пърл Харбър на 7 декември 1941 г. — Бел. прев. ↑

[3] Борец за граждански права на чернокожите в САЩ — Бел. прев. ↑

[4] Военното разузнаване. — Бел. прев. ↑

[5] Агенция за Национална Сигурност. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 4

ЗАПОЗНАНСТВА

Беше пет часа вечерта в Лондон и обедно време в Ленгли, когато Райън вдигна безопасния телефон да се обади у дома. Трябваше да свикне с часовата разлика. Като повечето хора бе установил, че съзидателната част от деня му се дели на две половини. Сутрешните часове бяха най-подходящи за асимилиране на информацията, а следобедните — за размишляване. По същия начин вероятно стояха нещата и с адмирал Гриър и имаше опасност да се получи разминаване между неговия работен график и този на шефа му, което не беше добре. Трябваше да свикне също с механизма за работа с документите. Работеше в държавната администрация от дълго време и знаеше, че няма да е толкова лесно, колкото очакваше, нито толкова просто.

— Гриър — чу от слушалката, след като безопасната линия направи връзка.

— Тук е Райън, сър.

— Как е в Англия, Джак?

— Още не е валяло. Кети започва работа утре сутринта.

— Как е Базил?

— Не мога да се оплача от гостоприемството му, сър.

— Откъде се обаждаш?

— От Сенчъри Хаус. Предоставиха ми кабинет на най-горния етаж при един тип от руската секция.

— Обзалагам се, че ще искаш устройство срещу подслушване за домашния си телефон.

— Да, сър.

Старото копеле можеше да чете мисли.

— Нещо друго?

— Нищо, за което да се сетя в момента, адмирале.

— Нещо интересно да се е случило?

— Още се устройвам, сър. Руската им секция изглежда печена. Типът, с който ще работя, Саймън Хардинг, е много вътре в нещата —

каза Райън, радостен, че Саймън не беше в стаята в момента, макар че не беше изключено телефонът да се подслушва... а може би... няма да го направят за един рицар на Викторианския орден... Кой знае?

— Децата добре ли са?

— Да, сър. Сали се опитва да гледа местната телевизия.

— Децата свикват бързо. По-лесно от възрастните.

— Ще ви държа в течение, адмирале.

— Документът от „Хопкинс“ трябва да е на бюрото ти утре.

— Благодаря. Мисля, че ще им хареса. Берни спомена няколко интересни неща. Онова нещо за папата...

— Какво казват братовчедите?

— Безпокоят се. Аз също. Негово светейшество явно яко ги е раздрусал и аз смятам, че Иван ще го забележи.

— Какво казва Базил?

— Не много. Не знам с какво разполагат. Предполагам, че изчакват да разберат какво могат да открият — Джак замълча за миг.

— Нещо от наша страна?

— Още не — гласеше сбитият отговор, от който се подразбираше нищо, което мога да споделя с теб.

„Дали адмирал Гриър ми има доверие?“ — замисли се Джак. Без съмнение Гриър го харесваше. Но наистина ли смяташе, че го бива в анализите? Вероятно временното пребиваване в Лондон беше ако не лагер за новобранци, нещо като повтаряне на курсантската школа. Там именно морската пехота проверяваше дали младоците с пагони на лейтенанти имат достатъчно акъл да водят пехотинците на бойното поле. Тя имаше славата на най-трудното училище в пехотата. Не му беше лесно, но Райън го беше завършил с отличие. Може просто да е имал късмет...? Не беше служил достатъчно дълго, за да разбере, а може би акт на благосклонност след катастрофата с хеликоптера СН-46 над Крит — събитие, което още спохождаше кошмарите му. За щастие неговият артилерист и един от пехотинците го бяха стабилизирани, но все още го побиваха тръпки, като си представеше хеликоптер.

— Какво мислиш, Джак?

— Ако работата ми бе да пазя живота на папата, щях да изпитвам нервност. Руснаците могат да играят грубо, ако пожелаят. Това, което не мога да преценя, е реакцията на Политбюро — имам предвид колко им стиска. Когато го обсъждахме с Базил, му казах, че въпросът е

колко са се стреснали от неговата заплаха, ако може да се определи като заплаха.

— Ти как би я определил, Джак? — попита заместник-директорът на разузнаването от 3400 мили разстояние.

— Хванахте ме натясно, сър. Предполагам, че е нещо като заплаха за начина им на мислене.

— Нещо като? Как си я представят?

Ако беше преподавател по история или политология, Джим Гриър можеше да бъде едно от най-гадните копелета. По нищо нямаше да отстъпва на отец Тим в университета в Джорджтаун.

— Разбрах въпроса ви, адмирале. Това е заплаха. И те ще я възприемат така. Но не съм сигурен колко сериозна ще им се види. Не е като да вярват в Бог. Техният „Бог“ е политиката, а политиката е просто процес, а не система от идеи, както ние разбираме понятието.

— Джак, трябва да се научиш да гледаш на действителността с очите на врага. Аналитичните ти способности са първокласни, но трябва да поработиш върху въображението си. Това не са акциите и ценните книжа, където си свикнал да работиш с твърди числа, а не с въображаеми. Казват, че Ел Греко е имал астигматизъм и затова е преинаначавал образите. И те гледат на действителността през други очила. Ако успееш да погледнеш през тях, няма да имаш равен на себе си, но ти е необходимо въображение. Хардинг много го бива в това. Научи се от него как да проникваш в мозъците им.

— Познавате ли Саймън? — попита Джак.

— Чета анализите му от години.

„Няма нищо случайно, Джак“, помисли си той, макар че не следваше да е изненадан. Това беше вторият му урок за деня.

— Разбрано, сър.

— Не издавай изненадата си, момче.

— Да-да, сър — отговори Райън като новобранец с току-що обръсната глава.

„Няма да допускам подобна грешка в бъдеще“, адмирале. И в този момент Джон Патрик Райън се превърна в истински аналитик от разузнаването.

— Ще се обадя в посолството да ти предадат устройството за телефона. Знаеш как се работи с него, нали? — попита заместник-директорът на разузнаването за всеки случай.

— Да, сър. Знам.

— Добре. Тук при нас е време за обяд.

— Да, сър. Ще поговорим пак утре.

Райън постави слушалката върху вилката и извади картата от цепката на телефонния апарат. След това я прибра в джоба си. Погледна часовника си. Време беше да пуска кепенците. Беше разчистил от бюрото си секретните папки. Към 4:30 ч. следобед една жена с количка ги бе събрала, за да ги отнесе в централния архив. Саймън се върна тъкмо навреме.

— В колко е влакът ти?.

— В шест и десет.

— Ще пийнем ли по бира?

— Може, Саймън.

Стана и последва колегата си през вратата.

За четири минути стигнаха до „Фокс енд Кук“, традиционен пъб на една пряка от Сенчъри Хаус. Като че ли беше прекалено традиционен. Приличаше на реликва от времето на Шекспир с масивните дървени греди и мазилка от хоросан по стените. Сигурно беше за архитектурен ефект. Никоя сграда не би оцеляла толкова дълго. Вътре беше много задимено, а повечето от посетителите бяха с костюми и вратовръзки. Явно елитна кръчма, а постоянната клиентела беше от Сенчъри Хаус. Хардинг го потвърди.

— В тая дупка се разтоварваме. Съдържателят е бивш колега. Тук изкарва много повече, отколкото при нас.

Хардинг поръча две халби тъмно пиво „Тетлис“, без да чака подкана. Сервираха ги веднага. След това той заведе Джак до едно от ъгловите сепарета.

— Е, сър Джон, харесва ли ти при нас?

— Нямам оплаквания засега — той отпи една глътка. — Адмирал Гриър смята, че си много печен.

— Базил го смята за един от най-умните. Готино ли се бачка с него? — попита Хардинг.

— Да-а, голяма работа е. Изслушва те и ти помага да мислиш. Не тропа с крак, ако се издъниш. По-скоро обича да поучава, а не да zlepоставя, поне с мене е такъв. На някои от по-старите аналитици им скъсва задниците от работа. Още не съм достатъчно дорасъл за това — Райън замълча. — Предполага се, че ти ще ме обучаваш, Саймън.

Прямотата на въпроса изненада домакина му.

— Не бих се изразил точно така. Аз съм специалист по Съветите. Ти си по-общ, доколкото разбирам.

— Ще чиракувам при теб — отвърна Райън.

— Добре. Какво искаш да знаеш?

— Как да мисля като руснак.

Хардинг се засмя над бирата си.

— Това е нещо, на което всички се учим всеки ден. Номерът е да помниш, че за тях всичко е политика, а политиката, не забравяй никога, е свързана с мъгляви идеи. Особено в Русия, Джак. Не могат да произвеждат реални продукти като автомобили и телевизионни приемници, затова се хващат за всичко, което пасва на политическата им теория, казаното от Маркс и Ленин. А, естествено, Маркс и Ленин не са разбирали бъкел от истинските неща в истинския свят. Същата лудост като при религията, но вместо с мълнии и библейски чуми поразяват еретиците си с разстрел от наказателния взвод. Според техния мироглед всичко, което не върви както трябва, е резултат от политическо изменничество. Тяхната идеология пренебрегва човешката природа и тъй като политическата им теория е нещо като Светото писание, всичко в нея е вярно, грешна е само човешката природа. Както виждаш, няма особена логика в постройката. Учил ли си метафизика?

— В колежа в Бостън, втори курс. Йезуитите отделят цял семестър на нея — каза Райън, отпивайки дълга глътка. — Независимо дали искаш или не.

— Е, комунизмът е метафизика, приложена безмилостно към реалния свят, а когато нещата не пасват, вината е в чимовете, които не влизат в шибаните дупки. Това може да се окаже доста неприятно за горките чимове. Джо Сталин изби милиони от тях, отчасти по идеологически причини, отчасти заради лудостта и невменяемостта си. Тоя ненормалник е олицетворение на параноята. Хората си плащат, когато ги управляват луди със свитък от правила в ръка.

— Но доколко вярва сегашното политическо ръководство в марксистката теория?

Поклати глава замислено.

— Това е въпросът, Джак. Отговорът е, че ние не знаем, мамка му. Всички те твърдят, че вярват безусловно, но дали е така? —

Хардинг млъкна, за да отпие на свой ред. — Само когато им отърва, мисля аз. Но зависи за кого говорим. Например Суслов вярва безрезервно, но останалите? До някаква степен и вярват, и не вярват. Предполагам, че приличат на онези хора, които са имали дълго време навика да ходят на църква всяка неделя, а след това са го изоставили. Част от тях все още вярват, но една по-малка или по-голяма част не. Онова, в което наистина вярват, е, че държавната идеология е източник на тяхната власт и позиции. Така че за пред обикновените хора трябва да изглежда, че вярват, защото вярата е единственото нещо, на което дължат властта и позициите си.

— Интелектуална инерция — зачуди се на глас Райън.

— Точно така, Джак. Първият закон на Нютон за движението.

Част от Райън искаше да възрази на тази гледна точка. Светът трябваше да е по-смислен. Но беше ли? Кой казваше, че трябва? И кой налагаше подобни правила? И толкова ли просто можеше да се обясни? Това, което Хардинг току-що обясни с по-малко от двеста думи, служеше като оправдание за милиарди долари разходи, стратегически оръжия с невъобразима сила и милиони хора, чиито униформи бяха свидетелство за враждебност, която предизвикваше агресия и смърт във време на война или преди война.

Но светът се въртеше около идеи, добри или лоши, и конфликтът между този свят и собствения свят на Райън определяше действителността, в която той работеше, определяше ценностната система на хората, които се бяха опитали да убият него и семейството му. Не беше ли това действителността? Не, нямаше правило, което да заставя света да има смисъл. Хората сами решаваха кое има смисъл и кое не. Така че не беше ли всичко в света въпрос на възприятие? Плод на ума? Какво беше действителността?

С тези въпроси именно се занимаваше метафизиката. Когато Райън учеше в колежа в Бостън, му се струваше толкова чисто теоретична, че не забелязваше нищо общо между нея и действителността. Беше твърде сложна за деветнайсетгодишния Райън да я разбере и също толкова сложна сега, когато е на тридесет и две, осъзна той. Днес обаче оценките се изписваха често с човешка кръв, а не в студентската книжка.

— За Бога, Саймън. Нали знаеш, че ще е много по-лесно, ако вярвах в Бог.

— Тогава, Джак, ще се стигне до нова религиозна война, а този вид войни са кървави, ако не си забравил. Спомни си само кръстоносните походи — един бог срещу друг. Този вид войни са много мръсни. Истински вярващите в Москва смятат, че препускат на гребена на историята и носят съвършенство за човешкия живот. Сигурно откачат, като гледат, че страната им дори не може да се изхрани, но се опитват да пренебрегнат този факт. Но е трудно да се пренебрегне празен корем, нали така? Така те хвърлят цялата вина върху нас и върху „пораженците“ — предателите и саботьорите — в собствената им страна. Такива хора те хвърлят в затвора или ги убиват — Хардинг вдигна рамене. — Лично аз ги смятам за езичници, които вярват в погрешното божество. Така е по-лесно. Изучавал съм политическата им теология, но тя е с ограничена стойност, защото, както казах, много от тях не вярват в същината на системата. Понякога те разсъждават като диваци от руско племе, чиято представа за света е обратна на западните стандарти. Историята им е такава каша, че изучаването ѝ излиза извън западната логика. Те са ксенофоби в най-висша форма, винаги са били по разбираеми исторически причини. Тях винаги са ги заплашвали и от изток, и от запад. Монголите например са стигнали на запад чак до Балтийско море, а германците и французите — до портите на Москва. Те са странни птици, както казваме ние. Едно знам със сигурност — никой човек, който е с всичкия си, не би искал те да са му господари. Жалко наистина. Иначе имат великолепни поети и композитори.

— Цветя сред бурените — предположи Райън.

— Точно така, Джак. Съвсем правилно — Хардинг извади лулата си и я запали с клечка кибрит. — Е, как е бирата?

— Отлична, много по-добра от нашата.

— Чудя се как преглъщате вашата бира. Но говеждото ви е по-вкусно от нашето.

— Храним животните с царевица. Месото им става по-вкусно, отколкото с трева — Райън въздъхна. — Още свиквам с живота тук. Всеки път щом се почувствам удобно, нещо ме клъцва като змия във висока трева.

— Е, минала е само седмица.

— Децата ще придобият смешен акцент.

— Цивилизован, Райън, цивилизован — засмя се Хардинг. — Вие, янките, ни разваляте езика, знаеш ли?

— Да, бе, точно.

Не след дълго Райън щеше да нарича бейзбола „обиколки“, което беше игра за момичета тук. Да си го начукат, но те не разбираха нищо от бърза игра с топка.

На свой ред Ед Фоли изведнъж осъзна, че е бесен заради бръмбарите в апартамента им. Всеки път, когато правеше любов с жена си, някой кретен в КГБ ги слушаше. Сигурно тези перверзници се забавляваха, но това, за Бога, беше любовният живот на семейство Фоли, той не беше ли неприкосновен? Двамата с Мери Пат бяха предупредени какво ги очаква и дори жена му се бе пошегувала по време на полета — самолетите не можеше да се подслушват. Така щели да покажат на тия варвари как живеят истинските хора. Той се разсмя, но сега хич не му беше смешно. Все едно бяха животни в проклетия зоопарк, а хората ги гледаха, хилеха се и се побутваха. Дали КГБ щеше да води сметка колко често го правеха? „Много е възможно“, помисли си той, щяха да слухтят за евентуални трудности в брака им като претекст да вербуват него или Мери Пат. Всички го правеха. Така че трябваше да се чукат редовно, за да разберат онези, че подобна възможност отпада, а дали да не си поиграят на съпрузи, които не могат да се понасят, за да видят какво ще стане... Не, реши главният агент, би било излишно усложнение за престоя им в Москва. Това, че беше тукашният шеф на разузнаването, бе достатъчно сложно само по себе си.

Само посланикът, военният аташе и неговите подчинени знаеха кой е всъщност. Рон Фийлдинг беше дубльорът му, а работата му бе да мърда като прилежен червей на кукичката. Когато паркираше, понякога оставяше козирката на шофьорското място спусната или автомобила обърнат на деветдесет градуса. Друг път слагаше цвете в бутониерата си и го сваляше, преди да мине покрай някоя жилищна сграда, сякаш сигнализираше на някого. А най-готино беше, когато се шмугваше в уличната тълпа, симулирайки опит да се измъкне от опашката си. Подобни номера объркваха контраразузнаването от Второ главно управление. Понякога преследваха случайни московчани, дори

ги привикваха на разпит или поставяха под наблюдение горките копелета и следяха всичко, което правеха. Ако не друго, това принуждаваше КГБ да хаби сили и средства за глупости и да преследва фантоми. Най-хубавото беше, че смятаха Фийлдинг за нескопосан главен агент на ЦРУ. Това винаги караше другия лагер да се чувства добре и беше хитър ход на ЦРУ. Играта, която той играеше, им изглеждаше като игра на стражари и апаши.

Но наличието на бръмбари в спалнята го изнервяше. А не можеше да си позволи да вземе някоя от обичайните мерки, като да пусне високо радиото. Не биваше да действа като обучен агент. Трябваше да се прави на тъпак, а това изискваше акъл и дисциплина и най-вече старание. Не биваше да допуска и най-малката грешка. Само една грешчица можеше да доведе до убийство на човек, а Ед Фоли имаше съвест. Беше опасно за един оперативен агент да проявява съвест, но обратното за него беше невъзможно. Трябваше да се грижиш за агентите си, за чужденците, които работеха за теб и те охраняваха с информация. Всички — е, почти всички — си имаха проблеми. Най-големият беше алкохолизмът. Той очакваше всеки от информаторите му да е пияница. Някои бяха дори откачени. Повечето искаха да се отърват от всичко — от шефовете си, от системата, от страната си, от комунизма, от половинките си, от целия перверзен свят. Неколцина вероятно бяха наистина привлекателни хора. Но Фоли нямаше да ги търси. Те трябваше да го потърсят. Той беше длъжен да играе с картите, които бяха раздадени. Правилата в тази игра бяха строги и дяволски трудни. Жена му беше в безопасност. Е, разбира се, нещата около него можеха да загрубеят — или около Мери Пат, — но и двамата имаха дипломатически паспорти и ако някой се опиташе да се ебава с тях, някъде в Америка на някой съветски дипломат от висок ранг можеше да му се случи нещо неприятно от ръцете на улични отрепки, които можеха да бъдат, а можеха и да не бъдат преоблечени ченгета. Дипломатите не обичаха такива неща и затова гледаха да ги избягват. Истината бе, че руснаците спазваха правилата повече от американците. Така че той и жена му бяха в безопасност, но агентите им, ако се издънеха, щяха да видят милост, колкото мишка в лапите на садистична котка. Тук още измъчваха, разпитите продължаваха часове наред. Законът се определяше от управляващите, а правораздаването зависеше от това дали е зареден пистолетът на стрелеца. Така че

трябваше да се грижи за агентите си, независимо дали бяха пияници, проститутки или престъпници, като за свои деца, да им сменя памперсите, да им носи биберона с вода и да им бърше носовете.

При всички случаи беше груба игра и той не можеше да спи добре през нощта. Дали руснаците забелязваха? Дали имаше камери в стените? Нямах ли да е прекалена перверзия? Но след като американската технология не беше напреднала дотам, беше дяволски сигурен, че същото важи и за руската. Може би. Фоли си напомни, че тук живееха и умни хора, а много от тях работеха за КГБ.

Радваше се, че жена му спи като невръстно дете. Тя беше по-добра от него като оперативен агент. Чувстваше се като риба във вода. Ами акулите? Предполагаше, че е нормално един мъж да се тревожи за жена си, колкото и способен агент да беше тя. Просто мъжете бяха програмирани по този начин, както тя беше програмирана да е майка. Мери Пат изглеждаше като ангел в сумрака с разпиляната си руса като на бебе коса върху възглавницата и леката усмивка върху лицето, когато спеше. За руснаците тя бе потенциален шпионин, но за Ед Фоли любима жена, колега и майка на детето му. Колко странно, че хората можеха да бъдат едновременно толкова различни неща в зависимост от това кой ги преценява и всичко беше вярно. С това философско умозаключение — Боже, той имаше нужда от сън! — Ед Фоли затвори очи.

— Е, и какво каза той? — попита Боб Ритър.

— Не беше очарован — отговори съдия Мур, без да изненада никого. — Но разбира, че ние не можем да направим много. Вероятно ще произнесе реч идната седмица за достойнството на работника, особено на организирания в профсъюз.

— Добре — измърмори Ритър, — да го каже на въздушните диспечери.

Заместник-директорът на операциите беше цар на тъпите шегички, макар че усещаше кога да си държи езика зад зъбите в неподходяща компания.

— Къде ще говори? — попита заместник-директорът на разузнаването.

— В Чикаго, идната седмица. Там живее голяма общност от етнически поляци — обясни Мур. — Ще им говори за корабостроителните работници, разбира се, и ще им разкаже, че някога е бил профсъюзен лидер. Не съм виждал речта му, но очаквам да е сладникава като ванилов сладолед с шоколадови пръчици.

— А вестниците ще пишат, че ухажва гласоподавателите със сини якички — отбеляза Джим Гриър. Лишени от наивност, каквито се предполагаше, че трябва да бъдат, вестниците не се хващаха много на въдицата, освен ако новината не им се поднесеше, гарнирана с кетчуп и пържени картопки. Те бяха майстори на политическите проповеди, но не разбираха бъкел от това как се играеше тази игра в действителност, докато не им се подсказеше, за предпочитане с едносрична дума. — Нашите руски приятели дали ще обърнат внимание?

— Вероятно. Имат добри аналитици в Института за САЩ и Канада. Може някой да се изпусне мимоходом по време на обикновен разговор във Фоги Ботъм, че следим положението в Полша с известно безпокойство, тъй като имаме много американски граждани от полски произход. Засега не можем да отидем по-далече — обясни съдия Мур.

— Значи се безпокоим за Полша, но не и за папата засега? — доизясни ситуацията Ритър.

— Още не знаем нищо по въпроса, нали така? — попита шефът на ЦРУ реторично.

— Няма ли да се чудят защо папата не ни е уведомил за заплахата...?

— Вероятно не. Начинът, по който е написано писмото, предполага лична комуникация.

— Не чак толкова лична, след като Варшава го е предоставила на Москва — забеляза Ритър.

— Както жена ми обича да казва, това е друго нещо — посочи Мур.

— Знаеш ли, Артър, понякога подобно шикалкавене ми причинява главоболие — оплака си Гриър.

— Играта си има правила, Джеймс.

— И в бокса има правила, но не им пречи да си нанасят директни крошета.

— „През цялото време се пази“ — това е правило номер едно в бокса — припомни Ритър. — Е, ние все още не разполагаме с конкретни предупреждения, нали така? — Всички поклатиха едновременно глави като потвърждение. — Какво друго каза той, Артър?

— Очаква от нас да разберем дали е заплашен животът на Негово светейшество. Ако му се случи нещо, президентът ще се почувства като насран.

— Заедно с милиард и повече католици — съгласи се Гриър.

— Предвиждате ли възможността руснаците да наемат северноирландски протестанти да им свършат работата? — попита Ритър с гадна усмивка. — Те също не го обичат, не забравяйте. Това е нещо, което Базил трябва да провери.

— Робърт, мисля, че това не е много вероятно — сподели Гриър разсъжденията си. — Те мразят комунизма не по-малко от католицизма все пак.

— Андропов едва ли ще излезе чак толкова далече извън клишетата — отсъди Мур. — Никой при тях не го прави. Ако реши да види сметката на папата, ще използва собствени ресурси и ще пипа внимателно. Така ще разберем дали ще се стигне до крайности, да не дава Господ. Ако усетим, че върви натам, ще трябва да ги разубедим.

— Не вярвам да се стигне дотам. Политбюро е благоразумно — каза заместник-директорът на разузнаването. — Едва ли ще им е от полза. Никой шахматист не играе по този начин, а шахматът е все още тяхна национална игра.

— Кажете го на Лев Троцки — отрязва го Ритър.

— Това е било лично. Сталин е искал да му изяде черния дроб с лук и сос — отвърна Гриър. — Това е било изцяло омраза на лична основа и не му е принесло никаква полза на политическо равнище.

— Не така е мислел чичо ти Джо. Той се е страхувал наистина от Троцки...

— Не, едва ли. Добре, можете да си говорите, че е бил параноично копеле, но дори той е знаел разликата между параноя и истински страх — Гриър си даде сметка, че сбърка в момента, в който думите се изплъзнаха от устата му. Опита се да замаже нещата. — Но дори да се е страхувал от старата пушка, сегашните не са като него. Те

не страдат от параноята на Сталин, но ако трябва да бъдем по-точни, липсва им неговата решителност.

— Джим, грешиш. Варшавското писмо е потенциална заплаха за тяхната политическа стабилност и те ще го вземат на сериозно.

— Робърт, не знаех, че си толкова религиозен — пошегува се Мур.

— Не съм, те също не са, но ще се притеснят. Много ще се притеснят. Дали ще е достатъчно, за да предприемат радикални действия? За това не съм сигурен, но доста ще се замислят, мамка им.

— Тепърва ще разберем — отвърна Мур.

— Артър, това е моята оценка — каза заместник-директорът на операциите, а когато той кажеше нещо, нещата ставаха сериозни, особено в рамките на Централното разузнавателно управление.

— Кое промени толкова бързо мнението ти, Боб? — попита съдията.

— Колкото повече мисля за това, от тяхна гледна точка, толкова по-сериозно ми изглежда.

— Планираш ли нещо?

От този въпрос Ритър се почувства малко неловко.

— Още е рано да натоварвам семейство Фоли с голяма задача, но ще им дам някои наставления да се поогледат.

Това беше оперативен въпрос и обикновено останалите оставяха на Боб Ритър и на неговия инстинкт на оперативен агент да решава. Да се получи информация от един агент беше много по-безопасно, отколкото да се предадат инструкции на този агент. Тъй като се предполагаше, че всички служители в посолството в Москва се следят непрекъснато или периодично, беше опасно да ги кара да правят нещо, което би изглеждало като шпионаж. Това важеше особено за Фоли — те бяха новаци и зорко ги наблюдаваха. Ритър не искаше те да се издадат по обичайните причини плюс още една — това, че той се спря на екип от съпруг и съпруга, беше рискована игра и ако не успееше, щеше да рикошира върху него. Покерджия от висока класа, Ритър не желаше да изгуби всичките си чипове с лека ръка. Той възлагаше големи надежди на семейство Фоли. Нямаше да рискува да ги издъни само две седмици след назначението им в Москва.

Другите двама не се месеха, което позволяваше на Ритър да действа, както смята за добре.

— Както знаете — каза Мур, облягайки се назад, — ние тук сме най-добрите и най-умните, най-информираните хора от сегашната президентска администрация, а нямаме и понятие за нещо, което може да се окаже дебела работа.

— Така е, Артър, — съгласи се Гриър. — Но ние носим отговорността и не можем да си позволим да говорим, преди да имаме доказателства.

— Това е, което исках да чуя, Джеймс.

Това означаваше, че всички извън тази сграда имаха свободата да се правят на всезнайковци, но не и те тримата. Не, те трябваше да внимават за всяка дума, която изричаха, тъй като хората приемаха мненията им за факти. А тук, на седмия етаж, човек научаваше, че нещата не стояха точно така. Ако наистина бяха толкова добри, щяха да си уредят живота по друг начин, например да прибират печалби от акции.

Райън се настани във фотьойла с „Файнаншъл Таймс“ в ръка. Повечето хора предпочитаха да го четат сутрин, но не и Джек. Сутрините бяха за политическите новини, за да се подготви за работата си в Сенчъри Хаус. На връщане, докато караше към къщи, слушаше новините по радиото, тъй като много често шпионската работа се ръководеше от събитията. Чак сега можеше да си почине с финансовите новини. Британският вестник не беше точно като „Уолстрийт Джърнъл“, но по-различният подход към нещата го интригуваше — даваше му нов поглед по абстрактни проблеми, към които той можеше да приложи американската практика. Освен това го държеше в течение на пазара. Тук, изглежда, имаше богати финансови възможности, които само чакаха да бъдат оползотворени. Той откри, че няколко от тях можеха да направят европейската му авантюра полезна. Все още гледаше на работата си в ЦРУ като на нещо странично в живота си, чиято крайна цел стигаше значително по-далече. Щеше да изиграе картите си в подходящия момент.

— Татко се обади днес — каза Кети, която преглеждаше медицинското си списание.

Беше брой на „Ню Инглант Джърнъл ъф Медисин“, едно от шестте списания, за които се абонира.

— Какво иска Джо?

— Попита как сме, как се чувстват децата, тоя ред неща — отговори Кети.

„Да не е луд да си хаби думите да пита за мен.“ Джо Мюлър, високопоставена персона в „Мерил Линч“, не одобряваше начина, по който неговият зет напусна финансовия бизнес, след като бе имал нещастieto да му даде дъщеря си за съпруга, първо, за да учи, а след това да си играе на стражари и апаши с шпиони и други правителствени служители. Джо не гледаше с добро око на властта и нейните креатури — той ги смяташе за готованци, които живеят на гърба на хора като него. Джак споделяше почти същите виждания, но все някой трябваше да се пребори с тигрите в света и един от тях беше Джон Патрик Райън. Той обичаше парите като Джо, но за него те не бяха цел, а средство. Беше като хубавия автомобил — можеше да те закара на приятни места, но след като те отведе там, не можеше да ти служи за легло. Джо не гледаше на живота по този начин и дори не се опитваше да разбере онези, които не мислеха като него. От друга страна, той обичаше дъщеря си и не й попречи да стане хирург. Вероятно смяташе, че приляга на момичетата да се грижат за болни хора, докато правенето на пари беше мъжка работа.

— Радвам се, скъпа — каза Райън, без да вдигне очи от „Файнаншъл Таймс“.

Японската икономика беше започнала да изглежда нестабилна в очите на Райън, но не и според редакцията на вестника. Е, и друг път бяха допускали грешки.

Беше безсънна нощ в Москва. Андропов изпуши повече от обичайния пакет „Марлборо“, но остана само на една водка, след като се прибра у дома от дипломатическия прием в испанското посолство — пълна загуба на време. Испания се беше присъединила към НАТО и контраразузнаването й депресиращо ефективно разгадаваше опитите му да внедри агент в правителството им. Може би трябваше да опита с двореца на краля. Царедворците са забележително бърбиви, а правителството, което дойде след изборите, вероятно щеше да държи нововъзстановения монарх информиран, за да му се подмазва. И така пийна вино, хапна малко и побърби за обичайните салонни глупости.

„Да, лятото наистина беше превъзходно, как мислите?“ Понякога се чудеше дали издигането му в Политбюро си струваше, след като се налагаше да си губи времето. Не му оставаше минутка свободна дори да прочете нещо — само работата и дипломатическите и политическите ангажименти, които нямаха край. Сега разбираше какво беше да си жена, мислеше си Андропов. Не е чудно, че те непрекъснато натякваха и мърмореха на мъжете си.

Но мисълта за Варшавското писмо не излизаше от главата му. „Ако правителството във Варшава продължи да потиска безпричинно своя народ, ще бъде принуден да се оттегля от папството и да се върна при народа си в този тежък момент.“ Това копеле! Заплашваше мира в света. Дали американците нямаха пръст в тая работа? Никой от агентите му не беше донесъл за подобно нещо, но човек никога не знаеше. Американският президент не изпитваше приятелски чувства към страната му и винаги търсеше начини да оскърби Москва — това безмозъчно нищожество твърдеше, че Съветският съюз е центърът на злото в света! Едно нищожно актьорче като тоя кучи син си позволяваше да говори така! Дори протестите в американските медии и научните среди не можеха да намалят обидата. Европейците също се хванаха за думите му, а най-лошото бе, че и интелигенцията в Източна Европа се хвана, което причини купища неприятности и проблеми за подчинените му контраразузнавания на Варшавския договор. Като че ли си нямаха друга работа, ядосваше се Юрий Владимирович, докато изваждаше поредната цигара от червено-белия пакет. Дори не чуваше музиката, която свиреше, тъй като мозъкът му беше изцяло ангажиран с информацията.

Правителството във Варшава трябваше да смаже онези контрареволуционни елементи в Данциг^[1] — странно, но Андропов винаги наричаше този пристанищен град със старото му немско име, — ако не искаше да му се случи нещо. Москва го беше предупредила недвусмислено да си опича акъла, а поляците знаеха какво е заповед. Присъствие на съветски танкове на тяхна земя щеше да им покаже какво е необходимо и какво не. Ако онази глупост „Солидарност“ стигнеше по-далеч, заразата щеше да се разпространи — на запад към Германия, на юг към Чехословакия и на изток към Съветския съюз. Не можеха да го позволят.

От друга страна, ако полското правителство успееше да се справи с тях, нещата щяха отново да се успокоят. До следващия път?

Ако имаше малко по-широк поглед, той сигурно щеше да забележи основния проблем. Като член на Политбюро Андропов беше изолиран от негодите на живота в страната му. Не му липсваше нищо. Качествената храна беше толкова достъпна за него, колкото телефонната слушалка. Разкошният му апартамент беше луксозно обзаведен и оборудван с германска техника. Мебелите бяха удобни. Асансьорът в сградата никога не излизаше от строя. Разполагаше с шофьор, който го караше до службата и обратно вкъщи. Имаше охрана, която го пазеше от неприятностите на уличните престъпници. Пазеха го като Николай Втори и за разлика от повечето хора смяташе, че условията му за живот са нормални, макар че интелектуалната му същност не беше изцяло на това мнение. Хората отвън имаха какво да ядат, имаха филми и телевизия, спортни тимове, на които да се радват, и шанс да си купят лека кола, нали така? В замяна на неговите усилия да им осигури всичко това той заслужаваше да живее малко по-добре. В това имаше резон. Не работеше ли той повече от останалите? Какво друго, по дяволите, можеха да искат тези хора?

А сега този полски поп се опитваше да разстрои цялата система.

„Като нищо ще го направи“, мислеше Андропов. Някога Сталин беше задал прословутия въпрос колко дивизии командва папата, но дори и той трябва да е съзнавал, че не цялата сила на света се събира в дулото на оръдието.

Ако Карол наистина се оттеглеше от поста, тогава какво? Щеше да се опита да се върне в Полша. Можеха ли поляците да не го пуснат — да му отнемат гражданството например? Не, все някак той щеше да се промъкне в Полша. Андропов и поляците имаха внедрени агенти в църквата, разбира се, но подобни неща обикновено стигаха само до тук. А до каква степен църквата беше успяла да внедри свои агенти в неговите служби? Не можеше да се установи. Така че всеки опит да не бъде допуснат в Полша бе обречен на провал, а ако се върнеше в Полша, това щеше да предизвика огромно бедствие.

Можеха да опитат по дипломатически път. Подходящ външнополитически служител щеше да замине за Рим, да се срещне тайно с Карол и да се опита да го разубеди да не изпълни закана си. Но с какви карти можеше да играе? Открита заплаха за живота му...

нямаше да свърши работа. Подобни предизвикателства бяха по-скоро покана за мъченичество и за канонизиране в светец, което още повече щеше да го насърчи да предприеме пътуването. За един вярващ това си бе покана за рая, изпратена от самия Сатана, и той щеше да я приеме с готовност. Не, такъв човек не се плашеше от смъртта. Дори да заплашеха народа му със сурови мерки, пак щяха да го окуражат да се прибере възможно най-скоро, за да го защити, и така да се превърне в още по-голям герой в очите на света.

„Неподправеността на заплахата, която беше изпратил на Варшава, само потвърждаваше опасенията“, призна на себе си Андропов. Имаше един сигурен отговор: на Карол щеше да му се наложи да провери сам дали има Бог.

Има ли Бог? — чудеше се Андропов. Този въпрос хората си бяха задавали векове наред, докато Карл Маркс и Владимир Ленин не бяха разрешили проблема — поне за Съветския съюз. Не, си каза Юрий Владимирович, беше твърде късно за него да преосмисля отговора на този въпрос. Не, Бог няма. Животът беше тук и сега, а когато си отидеше, просто нямаше да го има, така че най-доброто, което можеше да се направи, е да изживееш живота си пълноценно, да събереш плодовете, които можеш да достигнеш, и да построиш стълба, за да грабнеш онези, които не можеш да достигнеш.

Но Карол се опитваше да промени тази аксиома. Искаше да разклати стълбата, а може би цялото дърво? Това бе малко по-сложен въпрос.

Андропов се извърна, както си седеше на стола, и си наля малко водка, след което отпи порядъчна глътка. Карол се опитваше да наложи фалшивата си вяра, като разклати самите основи на Съветския съюз и на съюзниците му, убеждавайки хората, че има нещо по-добро, в което да вярват. Така искаше да обърка работата на цели поколения, но той и страната му нямаше да го позволят. Той обаче не можеше да попречи на усилията на Карол. Не можеше да го убеди да се откаже. Не, Карол трябваше да бъде спрял веднъж завинаги.

Нямаше да е лесно, нито безопасно. Но бездействието щеше да е още по-малко безопасно за него, за неговите колеги, за страната му.

Така че Карол трябваше да умре. Първо Андропов трябваше да подготви план. След това да го представи на Политбюро. Преди да

предприеме действия, трябваше да организира целия заговор така, че да гарантира успех. Е, нали за това служеше КГБ?

[1] Град Гданск. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 5

ДОБЛИЖАВАНЕ

Ранобудник, Юрий Владимирович се бе изкъпал, избръснал и облякъл в седем сутринта и закусваше бекон, три бъркани яйца и дебела филия черен хляб с датско масло. Кафето беше от Германия като кухненските уреди в апартамента му, с които се гордееше. Четеше „Правда“ и подборка от материали в западни вестници, подготвена от преводачите на КГБ, и няколко доклада, написани в ранните часове в Центъра и доставяни на ръка всяка сутрин в шест. Днес нямаше нищо важно, забеляза той, докато палеше трета цигара и допиваше втората чаша кафе. Обичайните неща. Американският президент не бе дрънкар оръжия през изминалата нощ, което беше приятна изненада. Може да е дремнал пред телевизора, както Брежнев прави често.

Колко ли дълго още Леонид щеше да оглавява Политбюро, чудеше се Андропов. Явно нямаше да се пенсионира. Иначе щяха да пострадат децата му, а те си живееха като царското семейство на Съветския съюз, за да позволят на баща си да се оттегли. Корупцията беше лошо нещо. Андропов не се зарази от нея — всъщност това бе един от основните му житейски принципи. Затова положението беше така отчайващо. Той ще спаси — трябва да спаси — страната си от хаоса, в който бе изпаднала. „Ако поживея достатъчно дълго, а Брежнев умре обаче.“ Леонид Илич беше видимо много зле здравословно. Успя да откаже цигарите на шейсет и пет години и Юрий Владимирович не можеше да отрече, че това го впечатли, но човечецът беше изкуфял. Мисълта му блуждаеше. Имаше проблеми с паметта. Често задрямваше на важни заседания, хвърляйки в смут приближените си. Но беше сграбчил здраво властта като прегръдката на смъртта. Беше предизвикал падането на Никита Сергеевич Хрушчов с помощта на изкусни политически ходове и никой в Москва не беше забравил този пикантен епизод от политическата история — трик като този не можеше да се приложи към човека, който го бе измислил. Никой не смееше дори да намекне пред Леонид да укроти

топката — или поне да се отдръпне малко встрани и да остави на други част от административните задължения, а той да се съсредоточи върху най-важните въпроси. Американският президент не беше много по-млад от Брежнев, но водеше по-здравословен живот или вероятно произхождаше от по-здрав селски корен.

В минути на размисъл на Андропов му се виждаше странно, че не може да се примири с тази форма на корупция. Той възприемаше нещата точно по този начин, но рядко се питаше защо. В такива моменти той се облягаше на марксистките си схващания, в които се бе усъмнил преди години, тъй като дори той трябваше да се опре на някаква етика, а това бе всичко, което имаше. Още по-странното бе, че в това отношение Маркс и християнството се припокриваха. Вероятно съвпадение. Все пак Карл Маркс беше евреин, не християнин, и която и религия да отхвърляше или почиташе, трябваше да е неговата, а не чужда на произхода му. Председателят на КГБ изгони тези мисли само с едно поклащане на главата. Имаше си предостатъчно работа. На вратата се почука дискретно.

— Влез — извика Андропов, който позна по звука кой бе почукал.

— Колата ви е готова, другарю председател — уведоми го началникът на охраната му.

— Благодаря, Владимир Степанович.

Той стана от масата, вдигна сакото си и се пхна в него, преди да се отправи към службата. До там имаше петнайсет минути с кола през центъра на Москва. Автомобилът му ЗИЛ бе ръчна изработка и на външен вид приличаше на американските таксиметрови лимузини. Движеха се точно в средата на широкия проспект по платно, което се пазеше от униформени милиционери само за високопоставени политически лица. Те стояха на пост денонощно, в пек и студ, по едно ченге през три преки, за да не допуснат някой да наруши движението по-дълго, отколкото беше необходимо за един завой. Това правеше пътуването удобно като с хеликоптер и спестяваше много нерви.

Московският Център, както беше известен КГБ в света на разузнаването, се помещаваше в бившата сграда на застрахователната компания „Россия“, която трябва да е била много могъща, за да издигне такава внушителна постройка. Колата на Андропов влезе във вътрешния двор и спря точно пред входните врати от бронз. Вратата на

автомобила се отвори и той слезе, докато униформените от Осмо управление му отдаваха чест. Отправи се към асансьора, който се ползваше естествено само от него, и се качи на най-горния етаж. Момчетата от охраната се вторачиха в лицето му, за да разберат в какво настроение е, както този тип хора правеха по цял свят, и, разбира се, не успяха да доловят нищо. Той съдържаше чувствата си като професионален картоигрaч. До вратата на секретаря му имаше петнайсет метра. Кабинетът на Андропов нямаше врата към коридора. Първо се влизаше в преддверие с дрешник, а кабинетът му се намираше по-навътре. Това прикритие датираше още от времето на Лаврентий Берия, който ръководеше тайните служби на Сталин. Берия изпитваше огромен и необясним страх от покушение и беше взел предохранителни мерки, в случай че група командоси успееше да проникне в щаба на НКВД. Андропов намираше това за комично, но такава беше традицията в КГБ, което по своему забавляваше посетителите. Така или иначе, тази мярка датираше отдавна, за да е тайна за някой, който би могъл да се промъкне толкова далече.

По график в началото на работния ден отделяше петнайсет минути за документите на бюрото си, преди да започнеш дневната сводка, последвана от срещи, насрочени дни, а понякога и седмици предварително. За днес имаше главно въпроси от областта на вътрешната сигурност, макар че представител на партийния Секретариат щеше да дойде преди обед да обсъждат политически теми. „О, да, оная история в Киев“, досети се той. Малко след като стана председател на КГБ, той установи, че партийните работи бледнееха по значение в сравнение с широката палитра от задачи, които се изпълняваха тук, на площад „Дзержински“ 2. По устав КГБ, ако въобще за него имаше някакви ограничения, беше „Щитът и мечът“ на партията. Затова и най-отговорната му задача, теоретично, беше да държи под око съветските граждани, които не бяха достатъчно предани на своето ръководство. Хората от онзи Хелзинкски комитет бяха станали много досадни. СССР беше подписал преди седем години във финландската столица споразумение за мониторинг върху спазването на човешките права и, изглежда, те го бяха приели на сериозно. Най-лошото бе, че привлякоха вниманието на западните медии. Журналистите бяха в състояние да навлекат големи неприятности, а с тях не биваше да се отнасят по обичайния начин —

поне не с всички. Капиталистическият свят им се кланяше като на полубожества и очакваше от всеки друг да прави същото, а всеки знаеше, че те бяха шпиони. Беше забавно да се проследи как американското правителство забрани на разузнавателните си служби да използват като прикритие журналистическата професия. Всички останали разведки по света го правеха. И едва ли американците щяха да се правят на божи кравички и да спазват закона, който беше приет само за да приспят вниманието на другите държави, докато репортерите от „Ню Йорк Таймс“ душат из страните им. Твърде елементарно. Всички чуждестранни посетители в Съветския съюз бяха шпиони. Всеки го знаеше и именно поради това Второ главно управление, което отговаряше за контрашпионажа, представляваше толкова голяма част от КГБ.

А и проблемът, който не му даде да мигне цяла нощ, не беше от по-различно естество, нали? Не и ако човек се позамислеше. Юрий Владимирович натисна бутон върху своя интерком.

— Да, другарю председател — отговори мигновено секретарят му, който естествено беше мъж.

— Изпрати ми Алексей Николаич.

— Слушам, другарю.

Отне само четири минути според часовника на бюрото му.

— Да, другарю председател.

Алексей Николаевич Рождественски беше полковник от Първо главно „външно“ управление, опитен разузнавач и вербовчик, той беше изтеглен в Центъра заради професионалните си качества, за да служи като съветник на Андропов и да го консултира по оперативната работа. Не беше висок, нито хубав, поради което можеше да мине незабелязан по която и да е улица в света, а това отчасти обясняваше успехите му в шпионската работа.

— Алексей, имам теоретичен проблем. Работил си в Италия, доколкото си спомням.

— Три години в Рим, другарю председател, при полковник Годеренко. Той е още там като резидент.

— Бива ли го? — попита Андропов.

Енергично поклати глава.

— Много добър оперативен работник, другарю председател. Ръководи способна агентурна мрежа. От него научих много.

— Колко добре познава Ватикана?

Въпросът накара Рождественски да се опули.

— Няма много за познаване там. Имаме някои контакти всъщност, но никога не е представлявал особен интерес. Католическата църква е трудна за инфилтриране по очевидни причини.

— А чрез православната? — попита Андропов.

— Поддържат се някои контакти наистина и получаваме някои сведения, но рядко нещо ценно. Главно слухове, но нищо повече от това, което можем да хванем и по други канали.

— Каква е охраната на папата?

— Физическата охрана ли? — попита Рождественски, чудейки се накъде биеше.

— Точно тя — потвърди председателят.

Рождественски усети как телесната му температура падна с няколко градуса.

— Другарю председател, папата има някаква охрана около себе си, но е доста пасивна. Неговите телохранители са швейцарци, онази оперетна трупа, която марширува с гащеризони на райета като за представление. Понякога задържат по някой вярващ, който се е доближил твърде много до главния поп, и неща от този род, но аз дори не съм сигурен, че носят оръжие, макар че може да се предположи.

— Много добре. Искам да знам дали е трудно физически да бъде доближен папата. Имаш ли представа?

„А-у“, затюхка се Рождественски.

— Лично, не, другарю. Посещавал съм Ватикана няколко пъти, докато работех в Рим. Колекцията им от творби на изкуството, както можете да се досетите, е впечатляваща, а жена ми се интересува от тези неща. Водил съм я там може би пет-шест пъти. Районът гъмжи от свещеници и монахини. Признавам, че не съм оглеждал за мерките за сигурност, но нищо не биеше на очи, като се изключат мерките срещу крадци, вандали и прочие. Обичайната охрана в музея, чиято главна функция, както изглеждаше, бе да упътват посетителите към тоалетните.

Папата обитава папския апартамент в съседство с катедралата „Свети Петър“. Никога не съм бил вътре. Това не е място, към което да съм проявявал професионален интерес. Знам, че посланикът ни ходи там понякога по официални дипломатически поводи, но мен никога не

са ме канили. Постът ми беше заместник търговски аташе, другарю председател, а и бях новак — продължи Рождественски. — Вие искате да знаете как може да се доближи папата. Имате предвид...

— На около пет метра, може и по-близо, но не по-малко от пет метра.

„Пистолетен обхват“, осъзна изведнъж Рождественски.

— Не съм добре запознат лично. Това е работа за полковник Годеренко и хората му. Папата дава аудиенции на богомолците. Как може да се вреди човек за такова нещо не знам. Появява се и публично по разни поводи. Не знам по какъв начин се насрочват тези прояви.

— Нека разберем — предложи внимателно Андропов. — Докладвай лично на мен. Не го обсъждай с никого.

— Да, другарю председател — отговори полковникът и застана мирно, приемайки заповедта. — Срок?

— Незабавно — отговори Андропов с възможно най-спокоен тон.

— Слушам, другарю председател — отвърна полковник Рождественски.

Лицето не издаваше чувствата му, но той се развълнува. Офицерите на КГБ бяха обучени да нямат скрупули, поне извън политиката, на която се предполагаше, че са верни. Заповедите от горе имаха силата на Божията воля. Алексей Николаич се безпокоеше в този момент само от потенциалния политически ефект, който щеше да причини тази истинска ядрена бомба. Рим се намираще на повече от хиляда километра от Москва, но това не беше толкова далече. Но не му влизаше в работата да задава политически въпроси и той ги изтри от съзнанието си, поне за момента. Докато това се случваше, интеркомът върху бюрото на председателя звънна. Андропов натисна най-горното копче.

— Да?

— Първият ви посетител за днес е вече тук, другарю председател — съобщи секретарят му.

— Колко дълго ще отнеме, Алексей, някакво предположение?

— Вероятно няколко дни. Искате незабавна преценка, предполагам, а някакви конкретни данни?

— Правилно. За момента само обща преценка — каза Юрий Владимирович. — Все още не планираме никаква операция.

— На вашите заповеди, другарю председател. Отивам веднага в комуникационния център.

— Отлично. Благодаря, Алексей.

— Служа на Съветския съюз — автоматично отговори полковник Рождественски, застана отново мирно, след което направи кръгом и тръгна наляво към вратата. Наведе си главата, докато влизаше в стаята на секретаря, което повечето мъже правеха, от там се обърна надясно и излезе в коридора.

„И така, как можеше човек да се доближи до папата, до този полски духовник“, блъскаше си главата Рождественски. Поне беше интересен теоретичен въпрос. В КГБ беше пълно с теоретици и учени, които проучваха всичко, от това как може да се убие чуждестранен държавен глава — полезно, в случай че започнеше война, — до най-добрия начин да се открадне и разчете медицински картон от болница. Широкият спектър от разузнавателни операции на КГБ не познаваше граници.

Докато полковникът вървеше към асансьора, лицето му издаваше вътрешното му състояние. Той натисна бутона и изчака четиридесет секунди, преди вратите да се отворят.

— Приземието — нареди на оператора.

Във всеки асансьор имаше оператор. Асансьорите бяха потенциално опасно място, за да се оставят без надзираване. Дори асансьорните оператори се обучаваха как да не допуснат някой да офейка. Не вярваха никому в тази сграда. Имаше твърде много тайни за откъване. Ако в Съветския съюз имаше едно-единствено място, където врагът искаше да внедри свой агент, то бе в тази сграда, така че всички се гледаха с подозрение, внимаваха и тълкуваха всеки разговор за скрит смисъл. Мъжете се сприятеляваха тук, както във всяка служба. Те бърбеха за жените и децата си, за спорта и времето, обсъждаха дали да си купят кола или не, дали да си построят дача в провинцията при по-големите късметлии с по-висок чин. Но рядко говореха за работата си, освен с непосредствените си колеги, и то в заседателните зали, където се предполагаше, че се правят такива неща. На Рождественски не му бе идвало никога наум, че тази ограничения намаляваха продуктивността и дори можеха да подкопаят ефективността на неговата агентура. Това предписание обаче беше част от институционалната религия на Комитета за държавна сигурност.

В комуникационния център се влизаше след проверка. Постовият свери снимката от пропуска му и му махна да влезе, без много да се задълбава в проучването.

Рождественски беше идвал тук често и старши операторите го познаваха по физиономия и име, той също ги знаеше. Бюрата бяха подредени с голямо пространство помежду им, а постоянният шум от телепринтерите пречеше да се подслушват разговорите от разстояние над три-четири метра дори от най-чувствителните уши. Този порядък се бе утвърждавал през годините до постигането на най-приемливите мерки за сигурност, граничещи със съвършенство, но експертите по ефективността от третия етаж не преставаха да се мръщят и да търсят грешки. Отиде до бюрото на дежурния офицер по комуникациите.

— Олег Иванович — каза той вместо поздрав.

Зайцев изгледа своя пети посетител за деня, който току-що бе започнал, пети посетител и пети навлек. Често беше шибано да си дежурен офицер тук, особено първа смяна. Нощните смени бяха отегчителни, но поне човек можеше да си върши работата, без да го прекъсват.

— Да, полковник, какво мога да направя за вас тази сутрин? — попита той любезно, както се полагаше на младши офицер пред старши.

— Специална телеграма за Рим, лично до резидента. С еднократен код. Бих предпочел ти да я подготвиш.

Под това трябваше да се разбира вместо да я даваш на шифровчика за кодиране. Не беше обичайно и Зайцев се заинтригува. Но така или иначе щеше да я види. С елиминирането на шифровчика се намаляваше наполовина броят на хората, които щяха да узнаят съдържанието.

— Тъй вярно! — Капитан Зайцев взе бланка за телеграми и молив. — Записвам.

„СТРОГО СЕКРЕТНО. НЕЗАБАВНО И СПЕШНО. ОТ ЦЕНТЪРА В МОСКВА, КАБИНЕТА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ. ДО ПОЛКОВНИК РУСЛАН БОРИСОВИЧ ГОДЕРЕНКО, РЕЗИДЕНТ; РИМ. СЪДЪРЖАНИЕ: ПРОВЕРИ И ДОКЛАДВАЙ НАЧИНИ ЗА ФИЗИЧЕСКИ ДОСТЪП ДО ПАПАТА. КРАЙ.“

— Това ли е всичко? — попита Зайцев изненадан. — А ако попита какво означава? Не е много ясно така формулирано.

— Руслан Борисович ще разбере какво означава — увери го Рождественски.

Той беше наясно, че Зайцев пита за неща, които не му влизаха в работата. Еднократните кодове за шифроване бяха неприятни за използване и затова посланията, изпращани по този начин, трябваше да бъдат изчерпателни във всички подробности, за да не се компрометира комуникационната линия от размяна на допълнителни съобщения за уточняване. Както беше практиката, това послание щеше да се предаде чрез телетекст и със сигурност щеше да бъде прехванато, еднакво сигурно беше, че щяха да разпознаят форматирането с еднократен шифровъчен код и да разберат, че е важно. Американските и британските дешифровъчици вероятно щяха да се опитат да го декодират, а всеки бе наясно с хитрите им номера. Западните разузнавателни служби работеха в толкова тясно сътрудничество помежду си.

— Щом така казвате, другарю полковник. Ще го изпратя до час. — Зайцев погледна часовника на стената, за да се убеди, че ще може да се справи. — Ще е на бюрото му, когато влезе в кабинета си.

„Руслан ще го разшифрова за около двайсет минути, помисли Рождественски. Дали ще отпрати запитване до нас, както предположи Зайцев? Вероятно. Годеренко е старателен и съвестен човек — и политически проникателен. Дори името на Андропов да фигурира отгоре, Руслан Борисович ще прояви достатъчно любопитство да поиска разясняване.“

— Ако дойде отговор, ми се обади веднага щом обработиш текста.

— Вие ли сте свръзката с тази линия? — попита Зайцев просто за да е сигурен, че е проследил нещата правилно.

Все пак в заглавката на телеграмата полковникът сам продиктува „кабинета на председателя“.

— Точно така, капитан.

Зайцев кимна, след което подаде бланката с телеграмата на полковник Рождественски за подпис/одобрение. Съдържание, изпращач, получател, метод за шифроване, свръзка... да, всичко беше налице със съответните подписи. Вдигна очи:

— Полковник, ще замине след малко. Ще се обадя да потвърдя времето на предаване.

Щеше да изпрати също копие в архива. Постави съответните обозначения и подаде копието под индигото.

— Това е номерът на телеграмата. Под същия номер ще бъде заведена в архива, освен ако не го промените.

— Благодаря, капитане — каза полковникът и излезе.

Олег Иванович отново погледна стенния часовник. В Рим бяха с три часа назад от Москва. Десетина-петнайсет минути за резидента да разчете текста — оперативните бяха много туткави в тези неща, — след това да го разгадае, а после...? Зайцев се обзаложи сам със себе си, че римският резидент ще изпрати питане за доизясняване. Беше дяволски сигурен. Капитанът приемаше и изпращаше съобщенията на този човек от няколко години. Годеренко беше акуратен и обичаше всичко да е уточнено. По-добре да остави кода в чекмеджето на бюрото си за обратната телеграма. Преброи 209 знака, включително разстоянията между думите и препинателните знаци. Жалко, че не можеха да правят това с новите американски компютри, с които горе си играеха. Но нямаше смисъл да мечтае за невъзможното. Зайцев измъкна книгата с шифровъчните кодове от чекмеджето на бюрото си и без нужда си записа номера, преди да се отправи към западната страна на огромната зала. Знаеше ги почти всичките наизуст, което се дължеше на миналото му на шахматист, предполагаше Зайцев.

— Папка едно-едно-пет-осем-девет-нула — каза той на чиновника зад металната решетка, промушвайки листа през цепката.

Чиновникът, мъж на петдесет и седем години, повечето прекарани тук, се отдалечи на няколко метра, за да извади поръчаната папка с кодовете. Беше около десет сантиметра на ширина и двайсет и пет на дължина, пълна с перфорирани листове хартия, поне петстотин. Исканата страница беше отбелязана с пластмасов разделител.

Страниците изглеждаха като тези на телефонните указатели, но ако човек се вгледаше по-внимателно, забелязваше, че буквите не съставят имена на какъвто и да е език, освен по случайност. Имаше не повече от едно-две на страница. Щабът на Осмо управление, където работеше Зайцев, се намиреше извън Москва, на околоръстния път. Задачата му беше да създава или да разгадава кодове и шифри. На покрива на сградата имаше високочувствителна антена, към която

беше свързана телетипната машина. Приемникът, който се намираше между антената и телетипа, приемаше случайните шумове в атмосферата, а телетипът превръщаше тези „сигнали“ в букви от морзовата азбука, които се разпечатваха веднага от телетипната машина. Всъщност имаше няколко такива машини, свързани помежду си по такъв начин, че случайните атмосферни шумове се преработваха в произволни безсмислици. От тези нищо незначещи думи се създаваха еднократните кодове, като се съчетаваха абсолютно произволно, за да не може никоя математическа формула да ги разгадае, а следователно и разшифрова. Шифроването с еднократни кодове се смяташе за най-надеждната система. Това беше важно, тъй като американците се славеха като най-добрите в разчитането на кодовете. Техният проект „Венона“ беше компрометирал съветските шифровчици в края на 40-те и 50-те години, причинявайки неприятни усещания за службата на Зайцев. Най-сигурните еднократни кодове обаче бяха и най-обременителните и неудобни за работа дори за опитни хора като капитан Зайцев. Но нямаше как. Самият Андропов искаше да знае как да се доближат физически до папата.

Изведнъж Зайцев се сепна: „физическо доближаване до папата“? Но защо някой ще се интересува от подобно нещо? Явно Юрий Владимирович не желаше никой да чуе изповедта му.

Какво го караха да предаде?

Римският резидент Годеренко беше много опитен разузнавач, в чиято агентурна мрежа работеха много италианци и представители на други нации като агенти на КГБ. Той предоставяше всякакъв род информация, част от нея беше от изключително значение, друга част почти забавна, но потенциално полезна за компрометиране на важни личности с определени наклонности, които можеха да ги изложат. Само важните персони ли имаха такива слабости или просто позициите им позволяваха да се забавляват по начин, за който мечтаеха повечето хора, но малцина можеха да си позволят? Какъвто и да беше отговорът, Рим трябваше да е доста подходящ град за това. „Градът на цезарите, помисли си Зайцев, не можеше да не е.“ Припомни си книгите по география и история, които беше чел за града от онази епоха. В съветската историческа литература имаше прекалено много политически коментар. Политическият подход се прилагаше към всяка област от живота и беше най-досадната интелектуална черта на живота

в страната му, толкова досадна, че да кара хората да предпочетат пиенето. Време беше да се върне към работата си. Извади шифровъчен кръг от горното чекмедже. Приличаше на телефонна шайба — нагласяш буквата, която трябва да се пренесе, в горния край на кръга, след това завърташ другия край към буквата, отбелязана на кодовата комбинация. В конкретния случай той работеше от началото на дванайсетия ред на страница 284. Тези цифри щеше да отбележи в първи ред, за да знае получателят как да изчисти текста от ненужните знаци.

Беше трудоемко дори и с шифровъчния кръг. Трябваше да въведе буквите от чистия текст на бланката с посланието, след това да ги прехвърли чрез кръга към съответната буква върху листа с кодовата комбинация и да запише всеки отделен резултат. Всяка операция изискваше да мушне писалката си, да завърти, да извади писалката, да провери повторно резултата и да започне отначало. (Шифровчиците, които не правеха нищо друго, работеха с две ръце — умение, което Зайцев не беше придобил.) Беше повече от досадна работа, която едва ли беше предназначена за човек с математическо образование. Все едно да проверяваш правописа на контролните работи в началното училище, ядосваше се вътрешно Зайцев. Отне му малко повече от шест минути да го подготви. Можеше да стане и по-бързо, ако му бяха дали помощник, но това щеше да е в нарушение на правилата, а тук правилата бяха железни.

Оставаше да повтори всичко отначало, за да се увери, че не е включил излишни знаци, тъй като те можеха да прецакат всичко и от двете страни на системата. Ако се случеше, можеше да хвърли вината върху операторите телеписти, всеки го правеше. След още четири и половина минути работа се убеди, че не е допуснал грешки. Добре.

Зайцев стана и отиде в другия край на залата в стаята с преподавателите. Шумът там можеше да накара човек да откачи. Телетипите бяха стар модел — едната машина дори беше открадната от Германия през 30-те години — и тракаха като автомати, само че без гърмежите на изстрелваните патрони. Пред всяка машина стоеше по един оператор в униформа. Бяха само мъже и стърчаха като статуи с ръце върху клавиатурите пред тях. Всички имаха тапи в ушите, за да не ги докара шумът в помещението до психиатрична клиника. Зайцев занесе телеграмата до стаята на отговорника, който я пое, без да

промълви — той също имаше шумозаглушители на ушите — и я отнесе до телеписта в левия край на последната редица. Там отговорникът я пъкна във вертикална преградка над клавиатурата. В горния край на формуляра се намираше идентификационният номер на дестинацията. Телепистът набра номера и изчака скърцащия звук на телепринтера в другия край — беше нагласен така, че да се чуе през шумозаглушителите, както и светването на жълтата лампичка върху машината. След това набра текста.

Как вършеха всичко това, без да откачат, Зайцев не проумяваше. Човешкият мозък търсеше логика и смисъл и да се печата ТКАЛННЕТПТН изискваше внимание и прецизност на робот и пълно пренебрегване на разума. Някои казваха, че телепистите били като професионалните пианисти, но Зайцев беше сигурен, че това не можеше да е истина. Дори най-дисонантните пиеси за пиано притежаваха някаква обединяваща ги хармония. Но не и еднократните кодове.

Телепистът вдигна очи след няколко секунди:

— Предадено, другарю.

Зайцев кимна и се върна в кабинета на отговорника.

— Ако се получи нещо със същия номер, го донесете при мен незабавно.

— Слушам, другарю капитан — потвърди отговорникът и си записа в тефтера с „горещите“ номера.

След като приключи с това, Зайцев се върна на бюрото си, където го чакаше сериозна купчина документи за обработка, която само на пръв поглед изискваше не по-малко автоматизъм като на роботите в съседното помещение. Вероятно затова нещо започна да човърка подсъзнанието му: „Физическо доближаване до папата... защо?“

Часовникът звънна в шест без четвърт. Беше нечовешки рано. У дома сега е един без петнайсет, помисли си Райън, но това не променяше нищо. Отметна завивките до ръба на леглото, стана и се затътри към банята. Трябваше му още доста време, за да свикне. Тоалетната беше почти същата, но мивката... „Защо, по дяволите, чудеше се Райън, са нужни два крана, за да потече вода в мивката, един за студената и друг за топлата?“ В Америка просто трябваше да

поставиш ръцете си под крана, а тук първо да смесиш водата, а това бавеше. Първото му оглеждане сутрин в огледалото беше трудно да се преглътне. „Наистина ли изглеждам така“ — чудеше се всеки път, докато се връщаше в спалнята да потупа жена си по задника.

— Време е, скъпа.

Чу се нещо като женски ропот:

— Ъ-хъ, знам.

— Да вдигна ли малкия Джак?

— Нека поспи — посъветва го Кети.

Малчуганът не можа да заспи до късно предната нощ и сега нямаше да може да се събуди.

— Добре.

Джак се отправи към кухнята. Трябваше само да се натисне копчето на кафе машината. С подобна задача Райън можеше да се справи. Преди да дойдат тук, той беше забелязал новата американска компания ИПО. Тя продаваше първокласно кафе и тъй като Джак си падаше малко сноб на тема кафе, инвестира в нея 100 000 долара и се снабди с известно количество от техния продукт. Колкото и прекрасна страна да беше Англия, не беше най-подходящото място да пиеш кафе. В краен случай можеше да се снабдява с „Максуел Хаус“ от военновъздушната база, а може би трябваше да се обади в „Старбъкс“ да му доставят от бирата си. Още нещо, което не биваше да забравя. След това се зачуди какво ще приготви Кети за закуска. Хирург или не, тя смяташе кухнята за своя територия. На мъжа ѝ беше позволено да приготвя сандвичи и напитки, но само толкова. Това устройваше Джак, за когото готварската печка беше тера инкогнита. Тукашната беше на газ, каквато използваше и майка му, но друга марка. Отвори входната врата с надеждата да намери вестник.

Беше там. Райън се абонира за „Таймс“, а „Интърнешънъл Хералд Трибюн“ купуваше от будката до спирката на метрото. Накрая включи телевизора. Невероятно, тук имаше кабелна телевизия и, чудо небесно, излъчваха новините на Си Ен Ен — тъкмо навреме за резултатите от бейзболните мачове. Значи, Англия беше цивилизована страна. „Ореолите“ бяха разбили „Кливланд“ предната нощ с 5 на 4. Играчите без съмнение сега бяха в леглата си, приспани от бирата, която бяха излюкали след срещата в бара на хотела. Каква приятна мисъл. Щяха да къртят още цели осем часа. На кръглият час нощният

екип в Атланта представи резюме на новините от предишния ден. Нищо за отбелязване. Икономиката все още беше нестабилна. Индексът Дау Джоунс си връщаше позициите, но темпът на безработицата се колебаеше, а с него и гласоподавателите от работническата класа. На ти демокрация. Райън си напомни, че неговите възгледи за икономиката се различаваха от тези на момчетата, които лееха стоманата и сглобяваха шевитата^[1]. Баща му беше членувал в профсъюз, макар да беше лейтенант от полицията и по-скоро служител, отколкото представител на трудещите се, а освен това винаги гласуваше за демократите. Райън не беше регистриран в никоя партия и го раздаваше по-скоро като независим. Това намаляваше купчината в пощенската му кутия, а и на кой, по дяволите, му пукаше за първични избори?

— Добро утро, Джак — каза Кети, нахълтвайки в кухнята в розовия си халат.

Беше доста провиснал, което беше учудващо, тъй като жена му много държеше на дрехите. Не я разпитваше, но най-вероятно имаше сантиментална стойност за нея.

— Здравсти, бебчо — Джак се надигна да я целуне, което се изрази в доста шумно мляскане. — Вестник?

— Не. Ще го запазя за метрото.

Тя отвори вратата на хладилника и извади нещо отвътре. Джак дори не погледна.

— Кафе?

— Да. Нямам никакви процедури тази сутрин.

Ако имаше насрочена операция, Кети пропускаше кафето, за да не ѝ треперят ръцете от кофеина. Човек не можеше да си го позволи, ако му предстоеше да човърка нечия очна ябълка. Не, днес беше ден за запознанство с професор Бърд. Берни Кац го познаваше и го представяше за свой приятел, което беше добре дошло, макар че Кети бе отличен учен хирург и нямаше причини да се притеснява от новата болница и от новия шеф. Но подобни притеснения бяха съвсем човешка черта, макар Кети да бе мъжко момиче, за да позволи да ѝ проличи.

— Какво ще кажеш за бекон с яйца? — попита тя.

— Позволено ли ми е да приемам холестерол? — попита учудено мъжът ѝ.

— Веднъж седмично — отговори строго г-жа Райън.

Утре щеше да му поднесе овесена каша.

— Звучи ми добре, бебчо — каза Райън, разтопен от кеф.

— Знам, че така или иначе ще изядеш някой боклук в службата.

— Аз?

— Да, кроасан с масло вероятно. Правят го само с масло, знаеш ли?

— Хляб без масло е като душ без сапун.

— Каж ми го, след като получиш първия си сърдечен удар.

— При последното изследване моето физическо... холестеролът ми беше... колко?

— Едно и петдесет и две — отвърна Кети, прозявайки се с досада.

— Добре е, нали? — продължи да настоява съпругът ѝ.

— Приемливо е — призна тя, но нейният беше едно и четиридесет и шест.

— Благодаря, скъпа — каза Райън и се върна към отворената страница на „Таймс“.

Писмата до редакцията бяха забавни, а качеството на материалите в целия вестник беше превъзходно, не като в американските печатни медии. Е, все пак езикът беше измислен тук, помисли Райън, което е истина, е истина. Фразите често бяха елегантни като при поезията, понякога малко по-изтънчени за неговия американски вкус, за да ги оцени. Ще се поуча, обеща си той.

Познатият вкусен аромат на пържен бекон скоро изпълни кухнята. Кафето — подправено с мляко вместо със сметана — беше поносимо, а и не беше болка за умирачка. Като се изключеше скапаното време, останалото не беше толкова зле, а и неприятният момент със събуждането беше отминал.

— Кети?

— Да, Джак?

— Казах ли ти вече, че те обичам?

Тя погледна демонстративно часовника си.

— Позакъсна малко, но ще го отдадем на ранния час.

— Какво е програмата ти за днес, скъпа?

— О, ще се запозная с хората. Ще огледам как стоят нещата. Ще се срещна със сестрите. Надявам се да са добри.

— Това важно ли е?

— Нищо не може да прецака една операция повече от нескопосана и некадърна сестра. Но се предполага, че в „Хамърсмит“ хората са много способни, а Берни твърди, че професор Бърд е най-голямото светило тук. Преподава в „Хамърсмит“ и в „Мурфийлдс“. Двамата с Берни са приятели от двайсет години. Бил е в „Хопкинс“ многократно, но не сме се засичали. Съвсем рохки ли?

— Ако обичаш.

Чу се звукът от чупене на яйца. Подобно на Джек, Кети предпочиташе дълбок метален тиган. Чистеше се по-трудно, но в него яйцата ставаха по-вкусни. Накрая прозвуча и звукът от натискането на ръчката на тостера.

Страницата за спортовете — тук ѝ викаха „за спорта“ (единствено число) — беше пълна главно с футбол, от който Джек почти не се интересуваше.

— Как се представиха „Янките“? — попита Кети.

— На кой му пука — отрязва я съпругът ѝ.

Той беше израснал с Брукс Робинсън, Милт Папас и „Ореолите“. Жена му обаче беше фен на „Янките“. Това тежеше на брака им. Без съмнение Мики Мантъл играеше добре с топката — вероятно обичаше също майка си, — но беше бавен. Това е положението. Райън се изправи да приготви кафето на съпругата си и ѝ го подаде с целувка.

— Благодаря, скъпи — Кети му сервира закуската.

Яйцата изглеждаха малко различно, сякаш хранеха кокошките с оранжева царевича, за да са толкова ярки жълтъците. Но на вкус ги биваше. Пет минути по-късно Райън се отправи към душа, за да остави жена си да разтреби кухнята.

След десетина минути вадеше ризата си от бяло памучно хасе, вратовръзка на райе и иглата от морската пехота. В 6:40 на вратата се почука.

— Добро утро — беше Маргарет ван дер Беек, детегледачката/гувернантката.

Тя живееше на миля от тях и идваше с колата си. Беше им препоръчана от МИ-6, родена в Южна Африка, дъщеря на свещеник, стройна, привлекателна и приятна, поне на вид. Носеше огромна чанта. Косата ѝ беше огненочервена, което издаваше ирландски

произход, но пък може и да беше южноафриканска холандка. Акцентът ѝ се отличаваше от местния, но на него му звучеше приятно.

— Добро утро, госпожице Маргарет — Райън я покани в къщата.
— Децата още спят, но предполагам ще станат всеки момент.

— Малкият Джак спи много добре за петмесечно бебе.

— Може да е от друсането на самолета — каза Райън, макар че според Кети на бебетата такива неща не им действаха.

Джак не можеше да го преглътне. Както и да беше, дребният копелдак — Кети се мръщеше всеки път, когато го наричаше така — не можа да заспи до десет и половина предната вечер. Това притесняваше Кети повече от Джак. Той можеше да спи и на шум. Тя не.

— Време е, скъпа — викна Джак.

— Знам, Джак — отвърна тя.

След това се появи със сина им в ръце, а след тях влезе Сали в пижамата си на жълти зайчета.

— Здравей, миличката ми — каза Джак, повдигна дъщеричката си, прегърна я и я целуна.

Сали му се усмихна и възнагради своя татко със силна прегръдка. Как можеше децата да се събуждат в толкова лъчезарно настроение, беше тайна за него. Вероятно някакъв силен инстинкт на обвързаност, за да са сигурни, че родителите им ще се грижат за тях по начина, по който те се усмихваха на мама и татко още щом ги видеха. Хитри мъничета.

— Джак, сложи шишето — каза Кети и се отправи с малкото човече към стаята да му смени пеленките.

— Прието, докторе — отвърна аналитикът от разузнаването с чувство на дълг, връщайки се за втори път в кухнята да приготви шишето с млякото, което беше мъжка работа, както Кети беше дала да се разбере, докато Сали беше бебе.

Като местенето на мебелите, хвърлянето на боклука и нещата в домакинството, за които мъжете генетично бяха подготвени.

Беше като чистенето на пушката: отвърташ капачката, нагласяш биберона, поставяш шишето в тенджерата с четири-пет пръста вода, включваш печката и изчакваш няколко минути.

Това обаче щеше да остане за госпожица Маргарет. Джак мерна през прозореца таксито, което тъкмо паркираше.

— Колата дойде, скъпа.

— Добре — отговори смирено Кети, която мразеше да оставя децата си, за да ходи на работа. Никоя майка не обичаше. Джак я изчака да си измие ръцете, да облече сивото сако върху сивия тоалет — дори обувките ѝ бяха сиви. Искаше да направи добро впечатление от първия път. Целуна Сали и малкото момче и се отправи към вратата, която Джак държеше.

Таксито беше обичайният закрит автомобил „Ленд Роувър“ — само в Лондон караха класическото английско такси, макар че някои от по-старите модели се движеха и на континента. Райън беше приготвил нещата, които щеше да носи със себе си, предната вечер. Шофьорът беше някой си Едуард Бийвъртън и изглеждаше невероятно свеж за човек, започнал работа преди 7:00 ч. сутринта.

— Как сте? — попита Джак. — Ед, това е жена ми, красивата д-р Райън.

— Добро утро, госпожо — каза шофьорът. — Разбрах, че сте хирург.

— Точно така, офталмолог...

Мъжът ѝ я прекъсна:

— Реже очни ябълки и после пак ги зашива. Трябва да видиш някой път, Еди, не можеш да си представиш колко е забавно.

Шофьорът вдигна рамене.

— Благодаря, сър, но не, все пак благодаря.

— Джак говори така само за да стресне хората. Освен това въобще не му стиска да наблюдава как се прави операция.

— И съвсем правилно, госпожо. По-добре да причиниш операцията, отколкото да я наблюдаваш.

— Моля?

— Да не си бивш пехотинец?

— Да, а ти?

— Бях в парашутните. Така ни учеха: убий противника, за да не убие теб.

— Повечето морски пехотинци ще се съгласят с теб, приятел — захили се Райън.

— Нас в „Хопкинс“ не са ни учили на това — намръщи се Кети.

Бяха с един час напред в Рим. Полковник Годеренко, чиято титла тук беше втори секретар в съветското посолство, имаше около два часа дневно за дипломатически задължения, но през по-голямата част от времето беше зает с работата си като резидент, т.е. главен агент на КГБ. Беше тежък пост.

Рим бе едно от главните информационни звена на НАТО, място, където можеше да се събере всякакъв род политическа и военна информация, и от това идваха притесненията. Заедно с още шестима помощници на пълен и непълен работен ден той трябваше да се грижи за мрежа от двайсет и трима агенти — италианци и един германец, които доставяха информация на Съветския съюз по политически или користни причини. Предпочиташе мотивацията им да е изцяло идеологическа, но това постепенно се превръщаше в спомен от миналото.

Резидентурата в Бон работеше в по-благоприятна атмосфера. Германците са си германци и успяваха да убедят мнозина, че е по-добре да помагат на събратята си в ГДР, отколкото да работят за американците, британците и французите, които се представяха за съюзници на отечеството им. За Годеренко и руските му сънародници германците никога не можеха да им бъдат съюзници, независимо каква политика водеха, макар че понякога марксизмът-ленинизмът можеше да служи като полезно прикритие.

В Италия нещата стояха по-различно. Споменът за Бенито Мусолини беше избледнял почти напълно и местните комунисти се интересуваха повече от вино и макарони, отколкото от революционния марксизъм, като се изключеха бандитите от „Червените бригади“ — те бяха по-скоро опасни престъпници, отколкото надеждни шпиони. И преди всичко — проклети дилетанти, макар в редки случаи да бяха от полза. Понякога уреждаше да пътуват до Русия, където учеха политическа теория и по-важното, придобиваха оперативни умения, които можеха да прилагат.

Върху бюрото му бе натрупана купчина телеграми. Най-отгоре имаше съобщение от Центъра в Москва, чиято заглавка показваше, че е важно, а шифърът беше 115890. Намираше се в сейфа в кабинета му зад бюрото. Трябваше да се завърти със стола и да се понаведе, за да изключи алармата, да набере кода и да отвори вратата. Това му отне няколко секунди. Над папката с шифрите стоеше шифровъчното

колело. Годеренко откровенно признаваше, че мрази еднократните кодове, но те бяха част от живота му, почти като ходенето в тоалетната. Неприятно, но полезно. Разшифроването на телеграмата му отне десет минути. „От самия председател“ — учуди се той. За правителствения чиновник средна ръка това беше същото като да те викнат в кабинета на началството.

„Папата? За какъв дявол Юрий Владимирович се интересуваше как да се доближи физически до папата?“ Помисли за секунда. „Как, разбира се! Не ставаше дума за главата на католическата църква, а за Полша. Един поляк можеше да напусне Полша, но Полша не можеше да напусне поляка.“

Това не се хареса на Годеренко.

„ПРОВЕРИ И ДОКЛАДВАЙ НАЧИНИ ЗА ФИЗИЧЕСКО ДОБЛИЖАВАНЕ ДО ПАПАТА“, прочете отново текста. На професионалния език на КГБ означаваше само едно.

Да бъде убит папата? Това ще е политическа катастрофа. Макар Италия да бе католическа, италианците не бяха строго религиозен народ. Ла долче вита — сладкият живот — беше тяхната религия. Италианците бяха освен това най-дезорганизираните хора в света. Как бяха станали съюзници на Хитлер, умът му не побираше. При германците се предполагаше, че всичко е организирано в строг ред, подредено, чисто и готово за употреба. Единственото нещо, което италианците поддържаха в ред, бяха техните кухни и винарски изби. Всичко останало беше хаос. Когато един руснак дойде в Рим, веднага се втрещяваше от разликата в начина на живот. Италианците нямаха никакво чувство за дисциплина. Достатъчно беше да види човек автомобилния им трафик. Там шофирането беше като пилотиране на боен самолет.

Но всички италианци се раждаха с усет за стил и благоприличие. Имаше неща, които тук не бяха приемливи. Италианците имаха колективно чувство за хубавото, което никой от тях не можеше да сбърка. Нарушаването на този кодекс водеше след себе си тежки последици. Най-малкото щеше да компрометира източниците му. Наемници или не... Дори наемниците тук не биха работили срещу религията си. Всеки имаше някакви скрупули, дори — не, поправи се той, особено — тук. Така че политическите последици от подобна

мисия можеха да засегнат непоправимо ефективността на резидентурата му и да се отразят пагубно на възможностите за вербуване.

И така, какво по дяволите можеше да направи? Един полковник с дългогодишен стаж в Първо главно управление на КГБ и изключително успешен резидент без съмнение знаеше някои номера. Беше представител на огромна бюрокрация и най-лесно беше да направи онова, което правят всички бюрократи. Да отлага, да шикалкави и да пречи.

За това се изискваха умения, а Руслан Борисович Годеренко знаеше всичко, което бе необходимо.

[1] Автомобилите „Шевролет“. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 6

НО НЕ ТВЪРДЕ БЛИЗО

Новите неща са винаги интересни, което важеше и за хирурзите. Докато Райън преглеждаше вестника си, Кети зяпаше през прозореца на влака. Денят беше ясен, небето синееше като красивите очи на жена му. Джак помнеше пътя в подробности, а досадното еднообразие го приспиваше. Сви се в ъгъла на седалката и усети, че клепачите му натезават.

— Ще спиш ли, Джак? Да не пропуснем спирката.

— Тя е последна — обясни съпругът ѝ. — Влакът не просто спира там, а свършва маршрута си. Освен това никога недей да стърчиш, ако можеш да седнеш, и никога недей да седиш, ако можеш да си легнеш.

— Откъде знаеш това?

— От моя артилерист — каза Джак, докато очите му се затваряха.

— Кой?

— Артилерист сержант Филип Тейт от морската пехота на Съединените щати. Командваше взвода ми, когато ме утрепаха при катастрофата с хеликоптера. Предполагам, че е продължил да го командва и след като напуснах.

Райън продължаваше да му праща коледни картички. Ако Тейт не му бе помогнал, сега „утрепаха“ едва ли щеше да прозвучи като тъпа шега. Тейт и морският пехотинец втори клас от болницата на корпуса на име Майкъл Бърнс бяха стабилизирали гърба на Райън, което най-малкото предотврати парализа. Бърнс също получаваше картички.

Оставаха десет минути до гара „Виктория“, когато Райън разтърка очи и се изправи.

— Добре дошъл — пошегува се Кети.

— До средата на идната седмица ще последваш примера ми.

Тя измърмори:

— За бивш морски пехотинец си доста мързелив.

— Скъпа, когато нямаш какво да правиш, и ти можеш да използваш времето за нещо полезно.

— Правя го — показва му списанието „Лансит“, което държеше.

— Какво четеш?

— Няма да разбереш — отвърна тя.

Беше вярно. Познанията на Райън по биология се свеждаха до жабата, която разряза в гимназията. Кети също бе рязала жаба, но трябва да я бе зашила, а после сигурно е наблюдавала как подскача към езерото с лилиите. Биваше я също да лъже на карти като закоравял покерджия във Вегас. Но не знаеше как се държи пистолет. Повечето лекари вероятно не знаеха, а тук също смятаха оръжията за нечестиви предмети, дори ченгетата, на някои от които беше позволено да ги носят. Смешна страна.

— Как ще стигна до болницата? — попита Кети, докато влакът приближаваше крайната спирка.

— Като за първи път вземи такси. Може да се стигне и с метрото — предложи Джак. — Нов град. Трябва време да го опознае човек.

— Безопасно ли е? — попита тя.

Зададе въпроса по навик, тъй като беше отраснала в Ню Йорк, а работеше в Балтимор, а там наистина не беше зле човек да си отваря очите на четири.

— Гледката е по-добра, отколкото около „Хопкинс“. Едва ли ще виждаш много огнестрелни рани в спешното отделение. А и хората са повече от приятни. Като разберат, че си американец, се държат приятелски.

— Да, и в магазина вчера бяха любезни с нас — съгласи се Кети. — Но знаеш ли, нямат сок от грозде.

— Мили Боже, каква липса на цивилизованост! — възкликна Джак. — Може да предложиш на Сали малко от тукашната биричка.

— Ах, ти, кучи син — разсмя се тя. — Сали си държи на сока от грозде или от череша, ако не си забравил. А тук имат само от касис. Не посмях да й купя.

— Да, и тя ще трябва да научи какво е две и какво двеста.

Джак не се безпокоеше за своята малка Сали. Децата умееха да се приспособяват лесно. Можеше дори да научи правилата на крикета и да обясни на своя татко как се играе тая неразбираема игра.

— Мили Боже, тук всички пушат — забеляза Кети, докато влакът навлизаше на гара „Виктория“.

— Скъпа, приеми го като бъдещ източник на доходи за докторското съсловие.

— Това е ужасен и тъп начин да се умре.

— Така е, мила.

Когато Джак запалеше цигара, в дома на Райън настъпваше ад. Още един от минусите на брака с лекарка. Тя, разбира се, беше права. Джак го знаеше, но всеки беше склонен на поне един порок. С изключение на Кети. Дори да имаше някакъв порок, умело го прикриваше. Влакът забави ход и спря, което им позволи да станат и да отворят вратата на вагона.

Слязоха заедно с напирания поток от пристигащи чиновници. „Точно като крайната спирка в Ню Йорк, помисли си Джак, но блъсканицата не беше толкова голяма.“ В Лондон имаше множество гари, разположени като пипала на октопод. Перонът бе достатъчно широк, а и хората тук бяха много по-възпитани от нюйоркчани.

Пиковите часове бяха пикови часове навсякъде, но в английския град имаше атмосфера на вежливост, която не можеше да не допадне на човек. И Кети щеше да го оцени скоро. Райън изведе жена си навън, където чакаха цяла редица таксита. Той отиде до първото.

— Болница „Хамърсмит“ — каза на шофьора.

След това целуна жена си за довиждане.

— До довечера, Джак.

Тя винаги пазеше усмивка за него.

— Приятен ден, скъпа.

Райън се отправи към срещуположния край на сградата. Част от него не харесваше факта, че Кети трябва да работи. Майка му никога не бе ходила на работа. Баща му като повечето мъже от своето поколение смяташе, че е задължение на мъжа да храни семейството. Емет Райън беше доволен, че синът му се ожени за лекарка, но консервативното му виждане за мястото на жената се бе предало по един или друг начин на сина му въпреки обстоятелствата, че Кети изкарваше много повече от Джак, вероятно защото очните специалисти бяха по-ценни за обществото от аналитиците в разузнаването. А може би пазарите мислеха така, кой знае? Така или иначе, тя не можеше да

върши това, което той вършеше, и той не можеше да върши нейната работа.

В Сенчъри Хаус униформеният постови го позна и му се усмихна.

— Добро утро, сър Джон.

— Здравсти, Бърт.

Райън пъкна картата в прореза. Светна зелено и той мина през вратата. От тук до асансьора имаше няколко крачки.

Саймън Хардинг също бе пристигнал току-що.

Размениха си обичайните поздрави.

— Добро утро, Джак.

— Здравсти — отвърна Джак, отивайки към бюрото си. Отгоре го чакаше плик от дебела хартия. От печата разбра, че е изпратен от посолството на САЩ на площад „Гросвийнър“. Отвори го и видя вътре доклада за Михаил Суслов от „Хопкинс“. Джак разгърна страниците и прочете нещо, което бе забравил. Берни Кац, един от най-добрите доктори, оценяваше диабета на Суслов като опасно напреднал и прогнозираше, че той няма да живее дълго.

— Ето, Саймън. Тук пише, че шефът на Секретариата на Централния комитет е по-зле, отколкото изглежда.

— Жалко — отбеляза Хардинг, приемайки го така, сякаш ставаше дума за лулата му. — Той не е много готин пич, знаеш ли?

— И аз съм чувал това.

По-надолу в купчината бяха сутрешните сводки. Имаха гриф СЕКРЕТНО, което означаваше, че съдържанието им няма да излезе във вестниците до ден-два. Но въпреки това представляваха интерес, тъй като този вид документи понякога даваха източника на информацията, което показваше дали е достоверна или не. Трябваше да се отбележи, че данните, които разузнавателните служби получаваха, невинаги бяха надеждни. Много голяма част от тях можеше да се определи като слухове, тъй като много често бяха замесени имената на важни хора от световния управленски елит. Те също бяха завистливи кучи синове и злословеха като всички останали хора. Особено във Вашингтон. А вероятно още повече това се отнасяше за Москва? Допита се до Хардинг.

— О, да, точно така е. Тяхното общество се гради на положението, което заемаш в него, и ударите под кръста може — да,

Джак, може да се определят като национален спорт. При нас също го има, разбира се, но там понякога са невероятно ожесточени. Като в кралски двор през Средновековието — борба за позиции всеки проклет ден. Вътрешните боричкания в тяхната огромна бюрокрация са ужасяващи.

— А как тези неща се отразяват върху този вид информация?

— Често си мисля, че е трябвало да уча психология в Оксфорд. Тук при нас има неколцина психиатри, както предполагам и в Ленгли.

— Да. Познавам неколцина от тях. Главно от моето управление. Не сме добри в тази област, колкото би трябвало.

— Какво имаш предвид, Джак?

Райън се протегна в стола.

— Преди два месеца говорих с един приятел на Кети в „Хопкинс“, името му е Соломон, невропсихиатър. Трябва да ти кажа, че Сол е наистина печен — завеждащ отделение и прочие. Не вярва, че може да лекува хората, като ги кара да лягат, а той да им говори. Смята, че повечето от психичните заболявания се дължат на химичен дисбаланс в мозъка. Замалко не го изхвърлили от професията за тези приказки, но двайсет години по-късно разбрали, че е прав. Както и да е, та Сол казваше, че повечето политици са като филмовите звезди. Обграждат се с подлизурковци и лакеи, които да им шепнат на ухото приятни неща, и мнозина започват да вярват на тези простотии, защото така искат да бъде. За тях това е като голяма игра, но игра, в която всичко е само процес и никакъв продукт. Те не са като нормалните хора. Не вършат на практика нищо, но се правят, че много работят. В едно списание имаше следната фраза: Вашингтон е град, където си имате работа с хора, които не са това, което са, а това, което се смята, че са. Ако е вярно за Вашингтон, какво ли е в Москва? Там всичко е политика. Всичко е символи, вярно ли е? Така че вътрешните боричкания и ударите под кръста трябва да са зверски. Смятам, че това положение ни засяга по два начина. Първо, то означава, че голяма част от данните, които получаваме, са изкривени, защото или източниците не са наясно с действителността, дори да им вади очите, или я изопачават било съзнателно, било несъзнателно. Второ, означава, че и хората от другата страна, които се нуждаят от информацията, не знаят кое е вярно и кое не. Но дори да успеем да различим едното от другото, не можем да предвидим какво означава, тъй като те не могат да решат

за себе си какво, по дяволите, да правят с това — дори да знаят как стоят нещата. Ние тук трябва да анализираме неточна информация, която вероятно ще бъде използвана неправилно от хората, за която се предполага, че е предназначена. При това положение как да предвидим, мамка му, какво ще направят, след като те самите не знаят какво трябва да се направи.

Райън си заслужи усмивка изпод мундщука на лулата.

— Много добре, Джак, започваш да схващаш. В много малко от онова, което правят, има смисъл, обективно погледнато. Но не е чак толкова трудно да се предвиди поведението им. Решаваш за себе си каква е разузнавателната акция и след това обръщаш всичко наопаки. Върши работа всеки път — Хардинг се разсмя.

— Но другото, което Сол спомена и което ме тревожи, е, че хора, които държат властта в ръцете си, може да бъдат опасни кучи синове. Те не знаят кога да спрат, нито пък как да използват властта си интелигентно. Предполагам, че така са започнали войната в Афганистан.

— Правилно — кимна Саймън, този път сериозно. — Те са жертва на собствените си идеологически илюзии и не могат да се освободят от тях. Истинският проблем е, че те наистина разполагат с огромна власт.

— Нещо ми се губи в уравнението — каза Райън.

— Всички сме така, Джак. Това е част от работата ни.

Време беше да сменят темата.

— Нещо ново около папата?

— Нищо. Ако Базил разполага с нещо, ще разбере преди обедната почивка. Вълнува ли те?

Джак кимна мрачно.

— Да, проблемът е, ако наистина съзираме реална опасност, какво можем да предприемем? Не можем да му пратим взвод морски пехотинци да го охраняват. Непрекъснато е изложен на показ — имам предвид, че често е на публични места и не можем да го опазим.

— А и хората като него не треперят от страх, нали?

— Спомням си, когато светиха маслото на Мартин Лутър Кинг. Мамка му, не може да не е знаел, че срещу него са насочени пушки. Но не се отказа. Моралът не му позволи да избяга и да се скрие. И в Рим няма да е по-различно, приятел, или на което и място да отиде.

— Движещите се мишени са по-трудни за улучване — отбеляза Саймън не много убедено.

— Не и ако знаеш месец-два предварително къде ще бъде. Ако КГБ реши да гръмне нашия приятел, не мисля, че ще можем да му помогнем.

— Освен ако не го предупредим.

— Върхът! Ще ни се изхили. През главата му е минало какво ли не — нацисти, комунисти, какво друго може да го уплаши? — Райън замълча за миг. — Ако решат да го направят, кой ще натисне спусъка?

— Мисля, че ще го гласуват на пленум на Политбюро. Политическите последици ще са много тежки, за да допуснем, че някой от тях може да действа на своя глава, колкото и да е високопоставен, а и не забравяй, че те действат колективно, никой никъде не мърда без другите, дори Андропов, който е най-независимо мислещият от тях.

— Добре, какво следва от това? Петнайсет души ще трябва да гласуват „за“ или „против“. Петнайсет усти плюс тези на помощниците им и на членовете на семействата им. Доколко може да разчитаме на нашите източници? Дали ще чуем за това, което ще решат?

— Деликатен въпрос, Джак. Страхувам се, че не бих могъл да ти отговоря.

— Не мога, защото не знам, или не мога, защото не ми е позволено? — попита Джак натъртено.

— Джак, разполагаме с източници, за които имам представа, но не мога да ги обсъждам с теб — каза Хардинг, без да прикрие неудобството си.

— Хей, Саймън, разбирам те.

Джак имаше същите проблеми. Например той нямаше право дори да споменава тук думите ТАЛАНТЛИВА КЛЮЧАЛКА, прозвище, с което вече не го наричаха, но това беше „НЕЧУЖД“, т.е. не можеше да се обсъжда с чужденци, въпреки че нямаше начин Саймън и сър Базил да не знаят нещичко за това.

Беше тъпо, тъй като се лишаваха от информация хора, които можеха да се възползват добре от нея. Ако „Уолстрийт“ действаше по този начин, всички в Америка щяха да са под прага на бедността, ядосваше се Джак. Хората или заслужаваха доверие или не. Но играта

си имаше правила и Райън ги спазваше. Това бе условието да те допуснат в тази общност.

— Анализът е доста добър — каза Хардинг, преглеждайки данните на Берни Кац на трета страница.

— Берни е страшен — потвърди Райън. — Затова Кети обичаше да работи за него.

— Но той е очен лекар, не психиатър, нали така?

— Саймън, при сегашното ниво на медицината всеки разбира по нещичко от всичко. Говорих с Кети. Диабетната ретинопатия на Суслов показва наличието на сериозен здравословен проблем. Диабетът засяга малкия кръвоносен съд зад очната ябълка и това може да се установи при прегледа. Берни и екипът му успяха да оправят нещата донякъде — невъзможно е да се възстанови напълно, и му върнаха между седемдесет и пет и осемдесет процента от зрението, достатъчно дори да кара кола на дневна светлина, но основният здравословен проблем си остава. Не става дума просто за малкия кръвоносен съд в окото. Проблемът е в целия му организъм. Предполага се, че Червения Майк ще се гътне до две години я от бъбреци, я от сърцето.

— Нашите хора му дават до пет години — каза Хардинг.

— Е, не съм лекар. Ако искаш, изпрати някой твой човек да поговори с Берни, но мисля, че всичко е написано тук. Кети казва, че по очната ябълка може да се разбере наличието на диабет.

— Суслов знае ли за това?

Райън вдигна рамене.

— Добър въпрос, Саймън. Лекарите невинаги казват всичко на пациентите си, а за там това важи още повече. Предполагам, че Суслов се лекува от политически надежден лекар с професионален ранг. При нас това означава, първокласен специалист, който си разбира от работата. Но там...

Хардинг кимна.

— Правилно. Тамошният може да е чел повече Ленин, отколкото Пастър. Чувал ли си за Сергей Корольов, първия им ракетен конструктор? Много гнусна история. Бедният човечец буквално беше убит на операционната маса, защото двама от старшите хирурзи не се понасяли и единият не си мръднал пръста да помогне на другия, когато момчето започнало да кърви лошо. За Запада вероятно е било добре

дошло, но той беше способен инженер, а го убиха поради лекарска некомпетентност.

— Някой плати ли си за това? — попита Райън.

— Ами, никой. И двамата бяха високопоставени политически. Няма кой да ги пипне, освен ако не убият някой от своите, но това едва ли може да се случи. Предполагам, че и двамата имат около себе си компетентни млади хора, които да им покриват гърбовете.

— Знаеш ли от какво се нуждаят в Русия? От адвокати. Не че харесвам преследвачите на линейки, но все някой трябва да следи какво правят.

— Едва ли. Вероятно Суслов не знае тежестта на състоянието си. Така поне смятат медицинските ни консултанти. Той още пиел водка според докладите на ХУМИНТ, а това определено му е противопоказно — Хардинг направи гримаса. — Негов приемник ще е Александров, който е не по-малко гадно копеле от своя покровител. Трябва да попълня досието му.

Хардинг си записа в тефтера.

Колкото до Райън, той се върна към сутрешните сводки, преди да започне работа по официалния си проект. Гриър искаше от Райън да разработи доклад за управленската практика в съветската оръжейна индустрия, за да разбере как — и дали — този отрасъл на съветската икономика функционира. Райън и Хардинг щяха да си сътрудничат в изготвянето на доклада, в който щяха да се използват и американски, и британски сведения. Беше много подходящо за научния опит на Райън. Можеха да го забележат дори по върховете.

Обратното послание се получи в 11:32 часа. В Рим работят бързо, помисли си Зайцев, захващайки се с разшифроването. Щеше да звънне на полковник Рождественски веднага щом приключи. Капитанът погледна стенния часовник. Обедът му щеше да закъснее, но дългът изискваше да пренебрегне къркоренето на червата си. Единствената добра новина бе, че полковник Годеренко беше започнал шифроването от началото на страница 285.

СВРЪХСЕКРЕТНО

НЕЗАБАВНО И СПЕШНО
ОТ: РЕЗИДЕНТА РИМ
ДО: КАБИНЕТА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ, ЦЕНТЪРА,
МОСКВА

ОТНОСНО: ВАШАТА ТЕЛЕГРАМА 15-8-82-666

ДОБЛИЖАВАНЕ ДО СВЕЩЕНИКА НЕ Е ТРУДНО,
БЕЗ ОГРАНИЧЕНИЯ ВЪВ ВРЕМЕТО. ЩЕ СЕ НУЖДАЯ
ОТ ИНСТРУКЦИИ ЗА ПЪЛНА ПРЕЦЕНКА НА ВАШЕТО
ЗАПИТВАНЕ. СВЕЩЕНИКЪТ АНГАЖИРАН С
ПРЕДВИДИМИ ПУБЛИЧНИ АУДИЕНЦИИ И
ОБЩЕСТВЕНИ ПРОЯВИ, ЗА КОИТО СЕ ЗНАЕ
ПРЕДВАРИТЕЛНО. ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ТАЗИ
ВЪЗМОЖНОСТ НЕ Е ЛЕСНО, ПОВТ., НЕ Е ЛЕСНО,
ЗАРАДИ МНОГОЛЮДНИТЕ ТЪЛПИ, КОИТО
УЧАСТВАТ В ПРОЯВИТЕ. ОЦЕНКАТА НА МЕРКИТЕ ЗА
СИГУРНОСТ ЩЕ Е ТРУДНА БЕЗ ДОПЪЛНИТЕЛНИ
НАСОКИ. ПРЕПОРЪЧИТЕЛНО Е ДА НЕ СЕ
ПРЕДПРИЕМАТ ФИЗИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ СРЕЩУ
СВЕЩЕНИКА ЗАРАДИ НЕИЗБЕЖНИ
НЕБЛАГОПРИЯТНИ ПОЛИТИЧЕСКИ ПОСЛЕДИЦИ.
ТРУДНО Е ДА СЕ СКРИЕ ПРОИЗХОДЪТ НА ОПЕРАЦИЯ
СРЕЩУ СВЕЩЕНИКА.

КРАЙ

Ясно, помисли си Зайцев, резидентът не одобрява много тази идея. Дали Юрий Владимирович ще се вслуша в съвета на един разузнавач? Зайцев знаеше, че това не му влиза в работата. Вдигна слушалката и набра номера.

— Полковник Рождественски слуша.

— Капитан Зайцев от Комуникационния център. Има отговор на вашата шест-шест-шест, другарю полковник.

— Идвам веднага — отвърна Рождественски.

Полковникът наистина удържа на думата си и се появи в комуникационния пункт само след три минути. Тъкмо Зайцев беше успял да върне папката с кодовете в архива и да пъхне телеграмата

заедно с разшифрованя текст в кафяв илик, който подаде на полковника.

— Някой видя ли съобщението? — попита Рождественски.

— Абсолютно никой, другарю — отговори Зайцев.

— Много добре.

Полковник Рождественски си тръгна, без да каже нито дума повече. На свой ред Зайцев напусна работното си място и се отправи към столовата да обядва. Струваше си да се работи в Центъра само заради храната.

Отби се в тоалетната да си измие ръцете, но мислите за съдържанието на посланието не го напускаха. Юрий Андропов искаше да се ликвидира папата, а резидентът в Рим не одобряваше идеята. От Зайцев не се очакваше да има мнение. Той беше само част от системата за комуникации. Рядко на някой шеф от Комитета за държавна сигурност му хрумваше, че хората в комуникационния център могат да мислят...

...или че имат съвест...

Зайцев се нареди на опашката и взе метален поднос с прибори. Спря се на говежда яхния, голяма чаша чай и четири дебели филии хляб. Плати на касата петдесет и пет копейки. Колегите, с които обикновено обядваше, си бяха тръгнали и той се настани на крайна маса с хора, които не познаваше. Говореха си за футбол, той не се присъедини, а остана сам с мислите си. Сосът беше вкусен, а също и хлябът, почти топъл. Единственото нещо, което липсваше тук, бяха сребърните прибори, с каквито разполагаха в столовата за висшестоящите на горния етаж. Вместо това използваша същите белезникави алуминиеви прибори като повечето съветски граждани. Не че с тях не можеше да се яде, но бяха твърде леки и не се усещаха в ръката.

Е, посмисли той, оказа се, че съм бил прав. Председателят планира убийството на папата. Зайцев не беше религиозен човек. Никога през живота си не бе влизал в църква — освен в огромните храмове, превърнати в музеи след революцията. Всичко, което знаеше за религията, бе пропагандата, преподавана в училище. Но някои от децата, с които дружеше в училище, бяха споделили, че вярват в Бога, а той не ги издаде, защото не беше в кръвта му да доносници. Големите въпроси на живота не го бяха занимавали много-много. До

голяма степен животът в Съветския съюз се ограничаваше до вчера, днес и утре. Икономическото положение не позволяваше на хората да правят дългосрочни планове. Не се предлагаша къщи в провинцията за купуване, нито луксозни автомобили по желание, нито екзотични ваканции, за които да пестиш. В условията на социализма управляващите позволяваха — налагаха — на хората от народа да придобиват едни и същи вещи независимо от индивидуалните им вкусове, което означаваше да те включат в безкраен списък и да те уведомят, когато ти дойде редът, ако междувременно някой връзка не те измести. Неговият живот, както на повечето му сънародници, беше като на добитък върху хранилка. Грижеха се сравнително добре за тях, даваха на всички еднаква храна по едно и също време в безкрайните еднообразни дни. Животът им бе сив и болезнено скучен. Единственото разнообразие в неговия случай бяха телеграмите, които обработваше и придвижваше. От него не се очакваше да разсъждава върху съдържанието им, още по-малко да ги помни. И тъй като не можеше да сподели с никого, единственото, което му оставаше, бе да ги анализира насаме със себе си в мислите си. Днес в съзнанието му се беше настанил само един обитател, който май нямаше да го остави скоро на мира. Въртеше се шеметно като хамстер върху колело, въртеше се, въртеше се и все се връщаше в изходната точка.

Андропов иска да убие папата.

Беше обработвал телеграми за покушения и преди. Не много. КГБ вече изоставяше тази практика. Въпреки професионалните умения и изкусност на оперативните работници полицаите в другите страни бяха безкрайно умни и търпеливи като паяци в своите мрежи и веднага щом КГБ набележеше жертвата си и посегнеше на живота ѝ, се появяваха свидетели и улики, тъй като шапки невидимки има само в детските приказки.

По-често обработваше телеграми за бегълци или бъдещи бегълци, или за също толкова смъртоносни подозрения към офицери и агенти, които бяха станали „двойни“ и бяха започнали да служат на врага. Веднъж дори му попадна телеграма, с която привикваха заподозрян агент за „консултации“. Обикновено те никога не се връщаха в резидентурите си. Какво се случваше с тях бе само предмет на слухове, които не бяха никак приятни. За един офицер изменник разправяха, че бил пъхнат жив в крематориума, както са правели

германците от СС. Имало дори филм за това. Беше говорил с хора, които познавали други хора, чиито познати били гледали филма. Той лично не го бе гледал, нито беше срещал хора, които да са го гледали. Има неща, мислеше си Олег Иванович, които минават границите на приличието дори за КГБ. Не, в повечето от историите се разказваше за наказателни взводове, които често виждали нечия сметка, или за единични pistolетни изстрели в главата, както Лаврентий Берия правел собственоръчно. В тези истории вярваха всички. Беше виждал снимки на Берия, от които имаше чувството, че капе кръв. Без съмнение и Железния Феликс е вършил подобни неща между две хапки от сандвича си. Неговото име можеше да послужи като синоним на безмилостност.

Но според общото усещане, макар да не се говореше много за това, КГБ като че ли ставаше по-културен в отношението си към света. По-цивилизован. По-любезен и по-възпитан. Предателите естествено ги ексекутираха, но след съдебен процес, на който поне им даваха възможност, макар и проформа, да обяснят поведението си или ако са невинни, да го докажат. Не че се случваше, но се дължеше на факта, че държавата преследва само виновните. Следователите във Второ главно управление бяха едни от най-страшните и най-способните хора в страната. Говореше се, че никога не грешат и че никой не може да ги изиграе, нещо като богове.

Само дето държавата твърдеше, че не съществуват богове.

Мъже, а и жени. Всеки бе чувал за училището за врабчета, за което мъжете разказваха с игрива усмивка и светнали очи. Ех, да бъдеш там инструктор или още по-добре офицер по набиране на момичета! И да ти плащат за това. Както казваше неговата Ирина, мъжете са свине. Но да си свиня понякога е весело, шегуваше се Зайцев.

Да се убие папата — защо? Той не е заплаха за страната му. Веднъж самият Сталин се бе пошегувал: колко дивизии командва папата? Защо ще убиват човека? Дори резидентът предупреждаваше за политическите последици. Сталин бе наредил да убият Троцки и бе изпратил за тази мисия офицер, който е знаел, че го очаква дългогодишен затвор. Но верен на волята на партията, той бе изпълнил професионалния си дълг. В академията им разказваха тази история с уговорката, че ние вече не вършим такива неща. Само дето

инструкторите не добавяха, че не е културно. И наистина КГБ беше изоставил тази практика.

До днес. До този момент. Дори нашият опитен резидент съветва да не се прави. Защо? Защото не желае той и службата му, а и страната му да се показват като некултурни ли?

Или защото подобна постъпка би била повече от глупава? Би била грешна...? „Грешна“ беше понятие, чуждо за гражданите на Съветския съюз. Поне що се отнася до онова, което хората смятаха за грешно от морална гледна точка. Моралните категории в неговата страна бяха заменени с политическата правда и неправда. Достойно за похвала бе само онова, което обслужваше политическата ѝ система, а което не я обслужваше, заслужаваше... смърт?

А кой решаваше?

Хората.

Хората, защото липсваше морал в смисъла, в който го разбира останалият свят. Нямахше Бог, който да определя кое е добро и кое зло.

И все пак...

И все пак в сърцето на всеки човек се таеше вродено усещане за греха и добрината. Да убиеш човек беше грешно. За да отнемеш човешки живот, трябва да преследваш справедлива кауза. Хората с правилни възгледи на правилното място с право на власт можеха и имаха правомощието да убиват, защото... Защо?

Защото Маркс и Ленин бяха казали така.

Отдавна ръководството на страната определяше тези неща.

Зайцев намаза с масло последното парче хляб и обра с него останалата мазнина в купичката, преди да го лапне. Съзнаваше, че прекалено се задълбава и че мислите в главата му са опасни. Неговото общество не насърчаваше и дори не позволяваше самостоятелното мислене. Човек не можеше да оспорва правотата на партията и нейната мъдрост. Не и тук. В столовата на КГБ никога, ама абсолютно никога, нито дори веднъж не можеше да се чуе някой да разсъждава на висок глас дали партията и родината, на които служеше, са способни да извършат някаква неправда. Много рядко се случваше хората да изкажат мнение за тактиката, но само между четирите стени, които бяха по-високи и по-дебели и от тухлените стени на Кремъл.

Моралната система на страната му, унесе се той в мислите си, бе предопределена от един германски евреин, живеещ в Лондон, и от

сина на царски чиновник, който просто не харесвал царя и чийто брат авантюрист бе екзекутиран заради антидържавна дейност. Този човек бе намерил убежище в най-капиталистическата от държавите, Швейцария. По-късно германците го изпратили в Матюшка Рус с надеждата да подкопае властта на царя, за да може Германия да победи останалите западни сили на западния фронт по време на Първата световна война. Както и да го погледнеш човек, не приличаше на съдбовна предопределеност за велик план в името на човешкия напредък, нали? Онова, което Ленин беше използвал като модел за промяна в страната му — а чрез нея и в целия свят, — бе взаймствано от една книга, написана от Карл Маркс, и от малко повече трудове на Фридрих Енгелс и бе плод на собствената му амбиция да стане вожд на държава от нов тип.

Единственото, което отличаваше марксизма-ленинизма от религията, бе липсата на главен бог. И двете системи претендираха за абсолютна власт над човешките дела, и двете претендираха, че са правилни априори. С едно-единствено изключение, че системата в страната му налагаше тази власт, като упражняваше правото на живот и смърт.

В страната му твърдяха, че всичко се прави в името на правдата, за доброто на работниците и селяните по целия свят. Но хората от върховете решаваха кои са работници и селяни, а те самите живееха в луксозни дачи и многостайни апартаменти, разполагаха с коли и шофьори... и привилегии.

Какви привилегии само! Зайцев беше изпращал също телеграми за бельо и парфюми, които мъжете в тази сграда поръчваха за жените си. Тези стоки бяха доставяни чрез дипломатически пратки от посолствата на Запад. Все неща, които в страната му не се произвеждаха, но които номенклатурата желаше да притежава заедно с германски хладилници и печки. Когато наблюдаваше как техните зилове профучаваха с включени сигнални лампи по московските улици, разбираше много добре защо Ленин е ненавиждал царете. Царят оправдаваше правото си на самодържец с Божията воля, партийните величия — с волята на народа.

Само дето народът никога нищо не им беше давал с публично съгласие. В западните демокрации имаше избори — „Правда“ ги плюеше редовно, но това бяха истински избори. Англия в момента се

управляваше от жена с неприятна външност, а Америка от застаряващ актьор палячо, но и двамата бяха избрани от хората в техните страни, а предишните управници бяха отстранени по волята на народите им. Никой от двамата лидери не беше обичан в Съветския съюз. Той беше виждал множество официални телеграми, изпращани като свидетелство за ненавистта към тях и за непоколебима политическа вяра. Безпокойството в тези послания бе видно, самият Зайцев имаше своите притеснения, но колкото и неприятни и нестабилни да бяха тези лидери, народите им ги бяха избрали. Съветският народ определено не беше избирал сегашната сволоч от велможи в Политбюро.

А сега комунистическите велможи замисляха да убият полския отец в Рим. С какво той заплашваше Родината? Папата нямаше военни формирования под свое командване. Тогава политическа заплаха? Но каква? Ватиканът имаше дипломатически статут, но държава без военна сила беше... какво? Щом като нямаше Господ, каквато и власт да упражняваше папата, трябваше да е илюзорна, не по-материална от цигарен дим. Страната му разполагаше с най-голямата армия в света — факт, който редовно се прокламираше в телевизионното предаване „Служа на Съветския съюз“, гледано от всеки.

Тогава защо ще искат да убиват човек, който не представлява никаква заплаха? Да не би да можеше да разцепи на две океана с бръцоловенията си или да изпрати чума на земята? Разбира се, че не.

А да убиеш беззащитен човек е престъпление, каза си Зайцев, позволявайки си да мисли за първи път, откакто работеше на „Дзержински“ 2, и давайки мълчаливо израз на свободната си воля. Беше си задал въпрос и беше намерил сам отговора.

Щеше да е полезно, ако можеше да го обсъди с някой друг, но това бе изключено. Така Зайцев остана без отдушник, без начин да сложи в ред чувствата си и да намери покой. Законите и обичаите в страната му го принуждаваха да таи мислите в себе си, а те го връхлитаха отново и отново, а това в крайна сметка водеше само в една посока. А че беше посока, която държавата не би одобрила, си беше неин собствен продукт.

След като привърши обяда, той си допи чая и запали цигара, която не успокои мислите му. Хамстерът продължаваше да се върти в своето колело. Никой в огромната столова не забелязваше. За онези, които виждаха Зайцев, той бе просто още един от мъжете, които се

наслаждаваха на цигарата си, след като се бяха нахранили. Като повечето си сънародници Зайцев знаеше как да прикрива чувствата си, така че лицето му да не издава нищо. Той просто гледаше към стенния часовник, за да не закъснее за следобедното дежурство. Още един бюрократ в огромна сграда, пълна все с бюрократи.

На горния етаж нещата стояха по различен начин. Полковник Рождественски не желаше да прекъсва обяда на председателя и седеше в кабинета си и чакаше стрелките на часовника да се мръднат, дъвчейки своя сандвич, без да поглежда към чашата със супа, която му донесоха към него. Подобно на председателя, той също пушеше американски цигари „Марлборо“, които бяха по-меки и по-приятни на вкус от съветските. Беше се пристрастил към тях, докато работеше на тихия фронт, но и сега като старши офицер от Първо главно управление можеше да ги купува с валутни рубли, а тъй като пиеше само евтина водка, компенсираше разходите. Чудеше се как ли ще реагира Юрий Владимирович на посланието на Годеренко. Руслан Борисович беше много опитен резидент, внимателен и разсъдлив и с достатъчно висок ранг, за да си позволи да изпрати подобна телеграма. Работата му в края на краищата беше да изпраща достоверна информация в Центъра в Москва и ако смяташе, че нещо може да компрометира мисията, бе негов дълг да ги предупреди. Освен това първата телеграма не съдържаше заповед, а само инструкция да направи оценка на обстановката. Така че едва ли Руслан Борисович щеше да си навлече неприятности със своя отговор. Но Андропов можеше да се ядоса и ако станеше така, полковник А. Н. Рождественски щеше да отнесе крясъците, които обикновено не бяха приятни. Мястото, което си бе извоювал, от една страна, бе за завидане, но от друга — опасно. Той беше приближен на председателя, но тази близост предполагаше също да понася и гнева му. В историята на КГБ не липсваха примери някой да пострада заради действията на друг. Но в този случай беше слабо вероятно. Макар да не можеше да се отрече, че е суров човек, Андропов беше достатъчно разумен. Но и при това положение не си струваше да стоиш близо до изригващ вулкан. Телефонът на бюрото му звънна. Беше личният секретар на председателя.

— Председателят ще ви приеме веднага, другарю полковник.

— Спасибо.

Стана от стола и тръгна по коридора.

— Имаме отговор от полковник Годеренко — докладва Рождественски и го подаде.

Андропов не беше учуден и за успокоение на полковник Рождественски не изглеждаше ядосан.

— Очаквах го. Нашите хора са загубили чувството си за дързост, как мислиш, Алексей Николаич?

— Другарю председател, резидентът ви изпраща професионалната си преценка — отвърна той.

— Продължавай — нареди Андропов.

— Другарю председател — отговори Рождественски, подбирайки много внимателно думите си, — операцията, която обмисляте, не може да се предприеме, без да се поемат политически рискове. Свещеникът има огромно влияние, колкото и илюзорно да е то. Руслан Борисович се безпокои, че нападение срещу него може да засегне възможностите му да събира информация, а това, другарю председател, е неговата най-важна задача.

— Оценката на политическия риск е моя, а не негова работа.

— Вярно е, другарю председател, но това е негова територия и той се чувства задължен да ви докладва онова, което смята, че трябва да знаете. Загубата на част от агентурата му ще ни струва скъпо и в прекия, и в непрекия смисъл.

— Колко скъпо?

— Невъзможно е да се предвиди. Римската резидентура разполага с известен брой много продуктивни агенти, които доставят военна и политическа информация за НАТО. Може ли да минем без нея? Да, предполагам, че бихме могли, но е по-добре да разполагаме с нея. Човешкият фактор прави прогнозата трудна. Да се работи с агенти е изкуство, а не наука, както знаете.

— И друг път си го казвал, Алексей.

Андропов разтърка уморено очи. Кожата му днес изглеждаше малко сивкава, забеляза Рождественски. Дали не се бе обадил пак черният му дроб?

— Нашите агенти са хора, а всеки човек има индивидуални особености. Това не може да се избегне — обясни Рождественски

вероятно за стотен път.

Можеше да е и по-зле. По всичко изглеждаше, че Андропов го слуша. Предшествениците му не бяха така просветени. Вероятно се дължеше на интелигентността на Юрий Владимирович.

— Това му харесвам на сигналното разузнаване — каза председателят на КГБ.

Всички, които работеха в тая област, го казваха, помисли си полковник Рождественски. Проблемът беше подсигурияването на комуникациите. Западът беше по-добър в това отношение от страната му, въпреки че те бяха успели да проникнат в техните комуникационни центрове. Американците и британците непрекъснато работеха, за да могат да пробият сигурността на съветските комуникации, и за съжаление често успяваха. Затова и КГБ трябваше да разчита на еднократните кодове. На друго не можеха да разчитат.

— Доколко може да се вярва на това? — обърна се Райън към Хардинг.

— Смятаме, че е точно, Джак. Част от данните са от явни източници, но повечето са от документи, подготвени за техния Министерски съвет. На такова равнище едва ли ще вземат да се лъжат един друг.

— Защо не? — попита Джак натъртено. — Всички други го правят.

— Но тук става дума за конкретни неща, за продукция, предназначена за тяхната армия. Ако не се появи на бял свят, ще се забележи и ще започне разследване. При всички случаи — продължи Хардинг, изразявайки се внимателно, — най-важният материал тук е свързан с политиката им и не биха спечелили нищо, ако лъжат.

— Предполагам. Предизвиках известна суматоха миналия месец в Ленгли, когато оспорих доклад за икономиката им, подготвен за кабинета на президента. Казах им, че е изключено данните да са верни, а човекът, който го бе подготвил, настоя, че са предназначени за заседание на Политбюро.

— А ти какво му отговори, Джак? — прекъсна го Хардинг.

— Саймън, казах, че независимо дали го гледат старчоците, или не, просто не може да е вярно. Целият доклад бе пълен с глупости,

което ме кара да се чудя как, по дяволите, тяхното Политбюро взима политически решения, след като данните, върху които се базира, са толкова истина, колкото приключенията на Алиса в Страната на чудесата. Знаеш ли, когато служех в морската пехота, се бояхме, че Иван Иванич, руският войник, може да е висок два метра. Но не е. Може да има и такива, но повечето са по-ниски и от нашите войници, защото не се хранят добре, докато растат, а оръжията им засичат. АК-47 са добри автомати, но когато си поискам, мога да стрелям с моя М-16, а пушката е нещо, което се забелязва по-лесно, отколкото радиостанцията. След като отидох в ЦРУ, открих, че радиостанциите, които армията им използва, са боклук, което доказва, че съм бил прав, когато бях с обръсната тиква в зелената машина. Сигурен съм, Саймън, те лъжат Политбюро за икономическите показатели, а щом лъжат тях, следователно лъжат за всичко.

— Е, и какво стана с доклада за президента?

— Изпратиха му го, но с пет страници анотация от мен. Надявам се да я е прочел. Твърди се, че четете много. Както и да е. Това, което искам да кажа, е, че те основават политиката си на лъжи и вероятно ние можем да подобрим политиката си към тях, ако преценяваме фактите малко по-внимателно. Мисля, че икономиката им е яко затънала, Саймън. Абсурд да произвеждат толкова, колкото твърдят. Ако беше така, щяхме да видим положителните резултати в продуктите им, а ние не виждаме нищо, нали така?

— Защо да се страхуваме от държава, която дори не може да се изхранва?

— А сега, де? — поклати глава Райън.

— През Втората световна война...

— През 1941 г. Русия беше нападната от страна, която никога не е обичала, но Хитлер беше тъпанар и не успя да се възползва от антипатията им към собственото им ръководство, а приложи расистка политика, която беше пресметната така, че да върне руския народ обратно в ръцете на Джо Сталин. Така че това не е подходящо сравнение, Саймън. Съветският съюз е нестабилен поначало. Защо? Защото обществото е несправедливо, а няма такова нещо като стабилно несправедливо общество. Тяхната икономика — той спря за малко. — Знаеш ли, все трябва да има начин да се възползваме от това...

— И какво да направим?

— Да разтърсим основите им. Може би слабо земетресение.

— И да ги смажем? — попита Хардинг и повдигна вежди. —

Имат ядрени оръжия, забрави ли?

— Е, добре, ще се опитаме да им подготвим меко кацане.

— Много благородно от твоя страна, Джак.

ГЛАВА 7

КЪКРЕНЕ

Работата на Ед Фоли като пресаташе не беше много ангажираща, що се отнася до времето, което отделяше да четка местните американски кореспонденти и по-рядко други журналисти. „Други“ включваше репортери предимно от „Правда“ и още няколко руски издания. Фоли смяташе, че всички те бяха агенти или сътрудници на КГБ. Между двете неща нямаше разлика, тъй като КГБ имаше практиката да използва журналистическо прикритие за своите разузнавачи. Затова ФБР следеше повечето руски репортери в Америка или ги наблюдаваше изкъсо, особено ако разполагаше със свободни хора, които да натовари със задачата. Репортерите и разузнаването на практика изпълняваха идентични функции.

Току-що бе притиснат яко от някакъв тип от „Правда“ на име Павел Курицин, който или беше професионален агент, или четеше прекалено много шпионски романи. Тъй като е по-лесно да се правиш на глупак, отколкото на умен, Фоли през всичкото време се лигавеше на развален руски с подчертано гордо изражение за това, че е успял да усвои сложния език. Курицин обаче му го зачука и го посъветва да гледа руска телевизия, за да се научи да говори майчиния му език. Веднага след срещата Фоли докладва на ЦРУ, че Павел Евгениевич Курицин му мирише на момче от Второ главно управление и че по всяка вероятност го е проверявал, но че по негова преценка бе издържал теста. Човек, разбира се, никога не можеше да е сигурен. Беше чувал, че руснаците дори наемат хора, които можели да четат мисли. Фоли знаеше, че те експериментират почти всичко, дори нещо, което наричали четене на мисли от разстояние. Според професионалното му мнение това си беше циганско шарлатанство, но агенцията му се бе вързала и разработваше своя програма за негово разочарование. За Ед Фоли, щом нещо не можеше да се пипне, значи не съществуваше. Но никой не знаеше докъде може да стигнат ония

лентяи в Дирекцията за разузнаване, за да омаловажат къртовската работа на истинските шпиони от ЦРУ.

Достатъчно бе, че Иван имаше очи, а само Господ знаеше колко уши в посолството, макар че сградата редовно се проверяваше от електронни специалисти. (Веднъж откриха бръмбари дори в кабинета на посланика.) От другата страна на улицата се намираше бивша църква, която сега се използваше от КГБ. В посолството на САЩ ѝ викаха „Света Богородица Микрочипская“, тъй като сградата бе фрашкана с късовълнови предаватели, насочени към посолството, за да пречат на устройствата, използвани от хората на ЦРУ за подслушване на съветските телефонни и радиосистеми. Количеството радиация, което се излъчваше оттам, граничеше с опасните за здравето равнища и поради това посолството се предпазваше с метални плоскости върху стените, които връщаха обратно голяма част от нея към хората от татък улицата. Играта си имаше правила, а руснаците ги спазваха, но често правилата са напълно безсмислена работа. Изпращаха негласни протести до местните власти, които неизбежно ги посрещаха с вдигане на раменете от недоумение „Кой, ние?“, и обикновено нещата стигаха дотук. Лекарят на посолството казваше, че не се притеснява, но неговият кабинет се намираше в мазето, където радиацията не достигаше заради преградата от камък и мръсотия. Някои от хората се шегуваха, че може да си свариш кренвирши за хотдог върху первазите на източните прозорци.

Двама души знаеха за Ед Фоли — посланикът и военният аташе. Посланикът Ърнест Фулър приличаше на илюстрация от книга за аристократи: висок, строен, с величествен бял перчем. Всъщност беше отрасъл във ферма за свине в Айова, имаше диплома от Северозападния университет и се бе издигнал до завеждащ отдел в автомобилна компания. Междувременно бе служил в американския флот през Втората световна война на крайцера „Бойс“ при операцията в Гуадалканал^[1]. Външнополитическите служители в посолството го смятаха за сериозен играч и надарен аматьор.

Военен аташе беше бригаден генерал Джордж Далтън. Артилерист по професия, той бе намерил общ език с руските си колеги. Далтън приличаше на мечок с къдравата си черна коса и беше играл като защитник в отбора по бейзбол на академията в Уест Пойнт преди повече от двайсет години.

Фоли имаше среща с двамата, за да поговорят за отношенията с американските кореспонденти. Дори в посолството се нуждаеше от прикритие.

— Как се приспособява синчето? — попита Фулър.

— Липсват му анимационните филмчета. Преди да пристигнем, му купих една от онези видеомашинки — нали знаете, „Бета Макс“ — и малко касети, но те не траят дълго, а струват майка си и баща си.

— Тук дават местна версия на „Койота бегач“ — информира го генерал Далтън. — Нарича се „Чакай малко“ или нещо подобно. Не е същото като филмите на „Уорнър Брадърс“, но е по-добро от сутрешната гимнастика. Момата, която я води, може да натръшка цял взвод войници.

— Забелязах я вчера. Да не е от олимпийския им отбор за вдигане на тежести? — пошегува се Фоли. — И така...

— Първите ти впечатления — някакви изненади? — попита Фулър.

Фоли поклати глава.

— Нищо извън онова, което ме бяха предупредили да очаквам. Изглежда, че където и да отида, си имам компания. Колко смятате, че ще продължи?

— Около седмица. Разхождай се спокойно, я виж Рон Фийлдинг как се разхожда. Върши си работата много добре... Нещо важно да е започнало? — попита посланик Фулър.

— Не, сър. За момента рутинните операции. Но руснаците готвят нещо голямо.

— Какво? — попита Фулър.

— Наричат го операция РЯН — съкратено от изненадващо ядрено нападение срещу Родината. Страхуват се, че президентът иска да им прати атомна бомба, и са пуснали агентите си да проверят дали е с всичкия си.

— Сериозно ли? — попита Фулър.

— Съвсем. Предполагам, че са приели предизборната му реторика твърде буквално.

— От тяхното външно министерство ми зададоха няколко странни въпроса — каза посланикът, — но аз реших, че е просто салонен разговор.

— Сър, ние инвестираме огромни пари във военната област и това ги изнервя.

— Ето защо, когато се снабдят с десет хиляди танка, настояват, че било нормално — отбеляза генерал Далтън.

— Точно така — съгласи се Фоли. — Когато аз държа пищов, това е нападателно оръжие, но когато ти държиш пищов, е отбранително. Въпрос на гледна точка, предполагам.

— Виждал ли си това? — попита Фулър и му подаде факс от Фоги Ботъм.

Фоли го погледна.

— О-о.

— Съобщих на Вашингтон, че ще притесни доста руснаците. Ти как смяташ?

— Съгласен съм, сър. По няколко причини. Най-важната, потенциалната опасност от размирици в Полша, които може да се разпространят из цялата империя. Това е област, в която те мислят в дългосрочна перспектива. Политическата стабилност е нещо, без което те не могат. Какво казва Вашингтон?

— Агенцията току-що го е показала на президента, а той го е предал на държавния секретар, който ми го изпрати за мнение. Можеш ли да ми направиш една услуга, да провериш какво говорят за това в Политбюро?

Фоли се замисли за миг и кимна.

— Ще опитам.

Малко се притесни, но това му беше работата, нали? Щеше да се наложи да изпрати съобщения до един-двама агенти, но те бяха за това. Най-обезпокоителното бе, че ще трябва да изложи на риск жена си. Мери Пат нямаше да възрази — по дяволите, тя си падаше по шпионските игрички, но той винаги се безпокоеше за нея.

— С какъв приоритет е задачата?

— Вашингтон живо се интересува — каза Фулър.

Това означаваше важно, но не от най-спешните.

— Добре, ще се заема с това, сър.

— Не знам с какви сили разполагаш в Москва и не искам да знам, но за тях опасно ли ще бъде?

— Тук разстрелват предателите, сър.

— Доста по-грубо е от автомобилния бизнес, Фоли, разбирам много добре.

— Мамка му, дори през войната не беше толкова грубо — отбеляза генерал Далтън. — Иван играе доста подло. Всъщност и на мен ми зададоха няколко въпроса за президента — висши офицери по време на почерпка. Той май наистина ги е стреснал?

— Така изглежда — потвърди Фоли.

— Добре. Никога не е излишно да пораздрусаш увереността на другата страна и да я накараш да се озърта уплашено.

— Едва ли е чак така — предположи посланик Фулър. Той беше сравнително нов в дипломацията и изпитваше уважение към нея. — И така, има ли нещо, което трябва да знам?

— Не и доколкото се отнася до мен — отговори Фоли. — Още свиквам. Днес разговарях с руски репортер, вероятно контраразузнавач на КГБ, проверяваше ме, тип на име Курицин.

— Мисля, че е в играта — намеси се генерал Далтън.

— Подуших нещо такова. Очаквам да ме провери чрез кореспондента на „Таймс“.

— Познаваш ли го?

— Антъни Принс — кимна Фоли. — Натъкнах се на него преди време в Ню Йорк, когато работех във вестника. Умен е, но не чак толкова, колкото си мисли.

— Как си с руския?

— Мога да мина за местен, но жена ми може да мине за поетеса. Наистина го знае перфектно. А, още нещо. Имаме съседни в дипломатическия блок, Хейдок, съпругът е Найджъл, жена му — Пенелопе. Предполагам, че са в играта също.

— От много време — потвърди Далтън. — Солидни са.

Фоли предполагаше, че е така, но никога не беше излишно да се увериш.

— Е, добре, да се захващаме за работа.

— Добре дошъл на борда, Ед — каза посланикът. — Работата тук не е толкова неприятна, като свикнеш. Снабдяваме се с билети за театър и балет чрез външното им министерство.

— Предпочитам хокея.

— Няма проблеми — отвърна генерал Далтън.

— Хубави места? — попита агентът.

— Първи ред.
Фоли се усмихна.
— Върхът.

От своя страна Мери Пат се разхождаше навън със сина си. Еди беше вече голям за количка и тя съжаляваше. Човек можеше да използва бебешката количка за най-различни полезни неща. Едва ли руснаците щяха да си позволят да бърникат в количка с дете и в торба с пелени, особено ако и майката, и детето са с дипломатически паспорти. Излезе да поогледа обстановката и да свикне с мястото и атмосферата. Това беше утробата на звяра и ето я вътре като вирус — смъртоносен, както се надяваше. Беше родена като Маря Каминска, внучка на флигел-адютанта в двореца на Романовите. Дядо ѝ Ваня бе изиграл централна роля в детството ѝ. От него научи руския още от дете, не съвременния, който говореха днес, а литературния език от отдавна отминалите времена. Тя четеше поезията на Пушкин и се просълзяваше и в такива моменти се чувстваше повече руския, отколкото американка, тъй като от векове руснаците благоговейт пред своите поети, докато американците предпочитат попмузиката. В тази страна имаше толкова неща, на които човек можеше да се възхищава.

Но не и на управниците ѝ. Беше дванайсетгодишна и очакваше с ентузиазъм своето юношество, когато дядо Ваня ѝ разказа историята на Алексей, престолонаследника на Русия — добро момче по думите на дядо ѝ, но с крехко здраве и болен от хемофилия. Полковник Ваня Борисович Камински, дребен благородник в императорската гвардия, беше обучавал момчето да язди — умение, задължително за един престолонаследник. Трябвало да внимава много Алексей да не падне, да не се нарани и да не започне да кърви, но изпълнил задачата си успешно, за което получил личната благодарност на Николай Втори и царица Александра. По време на обучението двамата се сближили, ако не като баща и син, то като чичо и племенник. Дядо Ваня бил изпратен на фронта да се бие с германците, но още в първите дни на войната паднал в плен по време на битката при Таненберг. Научил за революцията, докато все още бил в пленническия лагер. Успял да се върне в Матюшка Русия и се бил на страната на белогвардейците, чийто контрареволуционен метеж се провалил. Тогава научил, че

цялото императорско семейство било избито от узурпаторите в Екатеринбург. Разбрал, че битката е загубена, и избягал в Америка, където започнал нов живот, но никога не престанал да скърби за мъртвите.

Мери Пат още помнеше сълзите в очите му, когато ѝ разказваше тази история, и тези сълзи бяха породили у нея непримирима ненавист към болшевиките. С времето чувството се бе притъпило. Тя не беше фанатичка, но когато видеше руснак в униформа или да профучава ЗИЛ с висока скорост, бързайки за партийно събрание, съзираше лицето на врага, който трябваше да бъде сразен. Комунизмът не беше само неин враг, но и на родината ѝ. Ако имаше копче, с което да се унищожи тази омразна политическа система, нямаше да се поколебае да го натисне.

Така че с назначението ѝ в Москва се бе изпълнила мечтата ѝ. Ваня Борисович Камински не само ѝ бе разказал своята тъжна история, той бе подсказал мисията на нейния живот и ѝ бе вдъхнал куража да я изпълни. Решението ѝ да постъпи в ЦРУ беше толкова естествено, колкото разресването на меденорусата ѝ коса.

Сега, докато се разхождаше, за първи път в живота си разбра страстната любов на своя дядо към нещата от миналото. Всичко бе толкова различно от онова, което си представяше в Америка — от основите до покривите на сградите, от цвета на асфалта по улиците до безличния израз на хората. Оглеждаха я, когато се разминаваха с нея, тъй като с американските си дрехи изгледаше като паун сред крави. Някои дори се усмихваха на малкия Еди, защото колкото руснаците бяха сурови хора, толкова се разтапяха от умиление към децата. За кодош помоли един милиционер, както наричаха тукашните полицаи, да я упъти и той любезно се отзова. Беше добър ход, защото забеляза, че имаше опашка, служител на КГБ на около трийсет и пет години. Следваше я от около петдесет метра, мъчейки се да се прикрие. Грешката му бе, че извърна главата си, когато тя го погледна. Вероятно така го бяха учили, да не показва лицето си на следения обект.

Улиците и тротоарите тук бяха широки, но нямаше много хора. Повечето руснаци бяха на работа, а тук жените не разполагаха със свободно време, за да са навън на пазар или на път за специални ангажименти, или към голфклуба — с изключение може би на съпругите на важните партийни членове. Те вероятно харесваха

лентяйството на богатшите, помисли си Мери Пат, ако въобще имаше такива хора. Нейната майка беше работила цял живот, поне такива бяха спомените ѝ — всъщност още работеше. Но тук работещите жени носеха лопати, а мъжете караха боклукчийските коли. Непрекъснато кърпеха дупките по улиците, но така и не успяваха да го направят като хората. „Точно като във Вашингтон и Ню Йорк“, помисли си тя.

Имаше улични продавачи, които предлагаха сладолед, и тя купи един за Еди, който попиваше всичко с очи. Гризеше я съвестта, че въвлича сина си в тази мисия, но той бе само на четири години и за него щеше да е полезен житейски опит. Най-малкото ще научи езика. Той беше възпитан повече от другите американски деца да обича страната си, а това според нея бе важно. И така, имаше опашка. Колко ли го биваше? Време беше да провери. Отвори чантата си и извади червена лепенка. Яркочервена. След като зави зад ъгъла, я залепи върху стълба на една от уличните лампи, така че никой да не я забележи, и продължи да върви. След петдесетина стъпки се обърна и погледна назад... Видя го да минава тъкмо край лампата. Значи не беше забелязал лепенката, иначе щеше да хвърли един поглед... беше сам. Подбра внимателно пътя и нямаше начин да не разбере, ако има още някой, прикрепен към нея. Освен ако не беше в ход наистина сериозна операция за наблюдение. Едва ли. Никога досега не се бе издънвала по време на операция. Помнеше всяка дума от обучението си във Фермата в Тайдуотър, Вирджиния. Беше отличничката в класа и знаеше, че я бива, но още по-добре знаеше, че никога няма да си достатъчно добър, ако забравиш да внимаваш. А когато внимаваш, можеш да яздиш всеки кон. Между другото, дядо Ваня я беше научил да язди добре.

Двамата с малкия Еди ги очакваха много приключения в този град, помисли си Мери Пат. Щеше да накара хората на КГБ да се уморят да я следят, след което щеше да им се измъкне. Чудеше се дали ще успее да вербува за ЦРУ още някой към съществуващата вече агентурна мрежа. Да, тя бе попаднала в туловището на звяра и работата ѝ беше да нанесе смъртоносна рана на това дяволско изчадие.

— Много добре. Алексей Николаич, вие познавате човека — каза Андропов. — Какво да му отговоря?

Интелектът на председателя беше извън всякакво съмнение. За това говореше фактът, че не побърза да нахока резидента в Рим, за да го постави на мястото му. Само глупак би се нахвърлил върху подчинените си.

— Той иска напътствия за мащаба на операцията и прочие. Трябва да му ги дадем. Въпросът опира до това, какво планирате, другарю председател. А вече нещата стигнали ли са до там?

— Добре, полковник, вие какво смятате, че трябва да направя?

— Другарю председател, американците имат една приказка, към която се научих да се придържам: „Не ми плащат за това.“

— Да не искате да кажете, че дори мислено не си представяте себе си в ролята на председател? — попита Юрий Владимирович.

— Честно, не, ограничавам мислите си до онова, което разбирам — оперативните задачи. Не съм компетентен да навлизам в дебрите на голямата политика, другарю.

Умен отговор, ако не честен, помисли Андропов.

Но каквото и да си мислеше, Рождественски нямаше право да говори за това, тъй като никой в КГБ нямаше право да обсъжда подобни неща. Е, можеше да го разпитва някой високопоставен член на партийния Централен комитет по нареждане на Политбюро, но такава заповед трябваше да дойде лично от Брежнев. А поне засега беше невъзможно. Нямаше начин полковникът да не мисли за това насаме със себе си, както всички подчинени правеха, но като професионален служител на КГБ по-скоро, а не като редови член на партията, щеше да остави мислите си там, където бяха.

— Много добре, ще се абстрахираме напълно от политическите съображения. Погледни го като теоретичен въпрос: как може да бъде убит папата?

Рождественски погледна неспокойно.

— Седни — каза председателят на своя подчинен. — Планирал си редица сложни операции и преди. Отдели от времето си да помислиш и върху тая. Рождественски седна, преди да заговори:

— Преди всичко бих помолил за съдействие от някой, който е по-навътре в тези неща. Имаме неколцина офицери в Центъра. Но... след като ме питате само теоретично... — Гласът на полковника трепереше, а очите му примигваха. Когато продължи да говори, думите излизаха бавно. — Преди всичко трябва да използваме терена на Годеренко само

за информация — разузнаване на целта, той род неща. Не бива да използваме тамошните хора за самата операция... Всъщност моят съвет е съветски персонал да не участва изобщо пряко.

— Защо? — попита Андропов.

— Италианската полиция е професионално обучена, а за разследване от такъв мащаб ще привлече най-добрите си хора. А и при всички случаи ще има свидетели. Всеки човек по света има очи и памет. Някои са интелигентни. Тези неща не може да се предвидят. От друга страна, ако се използва снайперист за изстрел от разстояние, тази методика ще насочи следите към операция от държавно ниво. Един такъв снайперист трябва да е идеално обучен и екипиран. Това ще означава войник. А войник означава армия. А армия означава държава, а коя държава ще иска да убие папата? — попита полковник Рождественски. — При една операция изцяло на тъмно не може да се проследи кой е източникът ѝ.

Андропов запали цигара. Добър избор. Този полковник не беше глупак.

— Продължавай.

— Идеалният вариант е стрелецът да няма никаква връзка със Съветския съюз. Не бива да пренебрегваме факта, че той най-вероятно ще бъде задържан. Ако го арестуват, ще го разпитват. Повечето хора се раздрънкват по време на разпит при физиологически или психологически натиск. — Рождественски бръкна в джоба си и извади цигари. — Четох за едно убийство на мафията в Америка.

Той замълча и впери очи в стената, сякаш си спомняше нещо от миналото.

— Е? — подкани го председателят.

— Убийство в Ню Йорк. Един от хората бил в конфликт с шефовете си и те решили да го ликвидират, без да оставят следи. Наели чернокож. За мафията е равнозначно на позор — обясни Рождественски. — Както и да е, стрелецът след това веднага бил ликвидиран вероятно от убиец на мафията, който успял да избяга — явно е имал помощници, което доказва, че е било планирано внимателно. Престъплението така и останало неразкрито. Перфектно технически изпълнено — и целта, и убиецът ликвидирани. Истинските убийци — възложителите на убийството, си свършили работата и спечелили уважение сред организацията, оставайки ненаказани.

— Престъпници — изсумтя Андропов.

— Да, другарю председател, но една правилно извършена операция, която си заслужава да бъде проучена. Тя, разбира се, не отговаря изцяло на нашата задача, тъй като е била замислена като мафиотско убийство. Но стрелецът е успял да се доближи до жертвата, защото външно не е изглеждал като човек на мафията, а и не е бил в състояние да разобличи онези, които са му платили. Именно това искаме да постигнем и ние. Естествено не можем да изкопираме тази операция изцяло — например ако убием стрелеца, ще насочим подозренията към себе си. Не може да се сравнява с убийството на Лев Троцки. При неговия случай източникът на операцията не е бил прикрит. Същото важи за мафиотското убийство, което току-що ви описах, те са били замислени като публични известия.

Че имаше паралел между двете убийства, според Рождественски не беше нужно дори да се споменава. Като професионалист обаче той се интересуваеше къде е пресечната точка между ликвидирането на Троцки и мафиотското убийство, що се отнася до тактиката и целите.

— Другарю, нуждая се от малко време за цялостна преценка.

— Давам ти два часа — отговори щедро председателят Андропов.

Рождественски стана, отдаде чест и излезе през дрешника в стаята на секретаря.

Кабинетът на полковника беше малък, но самостоятелен, при това на същия етаж. Прозорецът му гледаше към площад „Дзержински“ с оживения трафик и статуята на Железния Феликс. Въртящият се стол беше удобен, а на бюрото си имаше три телефонни апарата, тъй като по някаква причина Съветският съюз не беше успял да се сдобие с мултилинейни апарати. Разполагаше с пишеща машина, която рядко използваше, а предпочиташе да диктува на секретарките. Носеха се слухове, че Юрий Владимирович използвал една от тях за други цели, освен за писане, но Рождественски не вярваше. Председателят беше със здрав морал, за да се занимава с подобни неща. Корупцията не бе неговият начин на живот, което допаднаше на полковника. Трудно бе да си лоялен към човек като Брежнев. Рождественски приемаше съвсем буквално логото на своята служба — Щит и Меч на държавата. Работата му беше да защитава своята страна

и хората в нея, а те се нуждаеха от защита — понякога дори от членовете на собственото им Политбюро.

Но защо се нуждаеха от защита срещу този свещеник, недоумяваше той.

Изгони тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху изпълнението. Обикновено разсъждаваше с широко отворени очи, сякаш гледаше собствените си мисли върху невидим екран.

Първото съображение беше свързано с външния вид на обекта. Папата изглеждаше на снимките висок мъж и обикновено се обличаше в бяло. За по-лесна мишена не можеше да се мечтае. Возеха го в открит автомобил, което го правеше още по-лесен прицел, да не говорим, че колата се движеше бавно, за да го виждат по-добре богомолците.

Кой да е стрелецът? Не офицер от КГБ. Не трябваше да е съветски гражданин. Може би руски изгнаник? КГБ имаше на разположение такива хора из целия Запад като „спящи“ агенти, там се бяха устроили да живеят и чакаха да ги активират... Проблемът бе, че мнозина ставаха местни граждани, пренебрегваха заповедите за активиране и дори уведомяваха местните служби за контрашпионаж. На Рождественски не му харесваше внедряване с подобна продължителност. Беше твърде лесно за агента да забрави кой е и да се идентифицира с прикритието си.

Не, стрелецът трябваше да е отвън, не руснак, нито бивш гражданин на СССР от неруска националност, нито дори чужденец, обучен от КГБ. Най-добре да е някой свещеник — изменник или монах, но такъв човек трудно попадеше в обятията ти, освен в западните филми и телевизионни сериали. В истинския свят на разузнаването такива удобства не съществуваха.

И така от какъв стрелец се нуждаеше? Нехристиянин? Евреин? Мюсюлманин? Атеист щеше да се свърже лесно със Съветския съюз, затова не, не такъв. Да възложи на евреин да го свърши — би било чудесно! Един от богоизбраните. Най-добре израелец. В Израел имаше доста много религиозни фанатици. Беше възможно... но малко вероятно. КГБ имаше мрежа в Израел — много от съветските граждани, които емигрираха там, бяха „спящи“ агенти, но израелското контраразузнаване се славеше със своята ефективност. Възможността

една такава операция да се разкрие щеше да е висока, а тя не трябваше да се разкрива. Това изключваше евреите.

Някой откачен от Северна Ирландия. Протестантите там мразеха католическата църква, а един от лидерите им — Рождественски не можа да си спомни името на човека, който приличаше на рекламно лице за бира — беше казал, че иска папата мъртъв. А май самият той беше пастор. Не, за съжаление, такива хора мразеха Съветския съюз дори повече, тъй като враговете им от ИРА твърдяха, че са марксисти — нещо, с което полковник Рождественски трудно можеше да се съгласи. Ако бяха наистина марксисти, можеше да се възползва от партийната дисциплина и да наеме някой от тях за задачата... но не. От малкото, което знаеше за ирландските терористи, му беше ясно, че да накараш някой от тях да постави партийната дисциплина над етническите съображения, бе прекалено изискване. Примамливо в теоретичен смисъл, но трудноизпълнимо.

Оставаха мюсюлманите. Мнозина бяха фанатици, които имаха толкова общо с фундаменталните ценности на своята религия, колкото папата с Карл Маркс. Ислямският свят беше огромен и страдаше от мания за величие. Но ако му трябваше мюсюлманин, откъде да го вземе? КГБ разработваше операции в много страни с мюсюлманско население, същото се отнасяше и за другите марксистки държави. Х-м-м, помисли си той, това е добра идея. Повечето от съюзниците на Съветския съюз имаха разузнавателни служби под крилото на КГБ.

Най-добрата от тях беше ЩАЗИ в ГДР под вещото ръководство на Маркус Волф. Но там почти нямаше мюсюлмани. Поляците също бяха добри, но нямаше начин да ги използва за тази операция. Католиците бяха проникнали в страната им, а това означаваше, че и Западът е проникнал, макар и на по-заден план. Унгария — не, тя също беше прокатолическа и единствените мюсюлмани там бяха чужденци, обучавани в лагерите за терористи, а той вероятно не биваше да използва хора като тях. Същото важеше и за чехите. Румъния не се смяташе за верен съветски съюзник. Нейният лидер, макар и твърд комунист, приличаше повече на циганските разбойници в неговата страна. Оставаше... България. Разбира се, съседка на Турция, а Турция е мюсюлманска страна, но със светски режим и с доста качествен бандитски материал. А българите поддържаха с Турция интензивни презгранични контакти, често под прикритието на контрабандна

дейност, чрез която се добираха до разузнавателни сведения за НАТО, както правеше Годеренко в Рим.

Значи, ще използват резидента в София да наеме българи да свършат мръсната работа. Те и бездруго имаха дълг към КГБ. Московският Център им бе помогнал да се справят с оня техен своенравен сънародник на моста Уестминстър с превъзходна операция, която отчасти се прецака само заради нещастно стечение на обстоятелствата.

Това беше поучително, напомни си полковник Рождественски. Точно както при онова мафиотско убийство, операцията не трябваше да изглежда прекалено изпипана, за да не насочи следите към КГБ. Не, тя трябваше да изглежда бандитска като изпълнение. Макар че и това носеше рискове. Западните правителства щяха да имат подозрения — но без пряка, а дори без непряка връзка с площад „Дзержински“ нямаше как да говорят за това публично...

Това щеше ли да е достатъчно?

Италианците, американците и британците щяха да се чудят. Щяха да шушукат и вероятно тези шушукания щяха да намерят място и в печата. Това беше ли от значение?

Зависеше от това колко важна беше операцията за Андропов и за Политбюро, нали така? Рискове има, но в голямата политика рисковете се мереха от гледна точка на важността на мисията.

Значи в Рим щяха да разузнаят обстановката. Представителите в София щяха да се свържат с българите да наемат стрелеца. Вероятно трябваше да стане с пистолет. Да се стигне толкова близо до жертвата, за да се използва нож, щеше да е трудно, а пушката беше прекалено голяма да се скрие, макар че полуавтоматично оръжие винаги е за предпочитане при такива случаи. А и стрелецът нямаше да е гражданин от социалистическа страна. Не, ще намерят някого от страна на НАТО. Това щеше да усложни нещата. Но не чак толкова.

Рождественски запали нова цигара и премисли още веднъж всичко, търсейки грешки и слаби места. Винаги имаше. Най-големият проблем щеше да е да се намери подходящ турчин за стрелбата. За това щяха да разчитат на българите. Дали бяха достатъчно опитни тайните им служби? Рождественски никога не бе работил с тях пряко и ги познаваше само по репутацията им. А тя не беше съвсем добра. Те бяха отражение на своето ръководство, а то бе по-недодялано и по-

грубо дори от московското, не много културно, но той предполагаше, че мнението се дължи повече на проявявания от КГБ шовинизъм. България беше по-малкият брат на СССР в политическо и в културно отношение, а беше неизбежно по-малкият брат да мисли като по-големия. Не можеше да не ги бива поне дотолкова, че да имат надеждни контакти в Турция, а за това бе достатъчен и един разузнавач, за предпочитане обучен в Москва. Сигурно имаше много такива, така че в академията на КГБ разполагаха с досиетата им. Резидентът в София можеше да познава такъв агент лично.

Планът се оформя, помисли не без гордост полковник Рождественски. Е, все още го биваше да разработи оперативен план, макар да беше станал щабен лентяй. Усмихна се, докато изпускаше цигарения дим. След това вдигна слушалката на белия телефон и набра 111 — кабинета на председателя.

[1] През 1943 г. американските въоръжени сили в югозападната част на Тихия океан овладяват тази японска военна база и укрепват позициите си в Нова Гвинея. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 8

ЯСТИЕТО

— Благодаря, Алексей Николаич. Това е много впечатляваща идея. Е, как ще продължим оттук нататък?

— Другарю председател, ще очакваме от Рим да следи разписанието на папата и да се информира възможно най-отрано за предстоящите му прояви. Когато дойде времето, може да възложим на някой от агентите да е в района, за да наблюдава, но е най-добре за всички Годеренко да знае възможно най-малко.

— Нямах му доверие ли?

— Не, другарю председател. Извинете, нямах намерение да създавам такова впечатление. Но колкото по-малко знае, толкова по-малко въпроси ще задава и по-малка ще е опасността да направи нещо, макар и непреднамерено, и да оплеска нещата. Ние подбираме нашите главни агенти по техния интелект и по способността им да забелязват неща, които другите не могат. Ако усети, че се готви нещо, професионалният му рефлекс може да провали операцията.

— Свободомислещи, а? — изсумтя Андропов.

— Как може иначе — намеси се Рождественски. — Винаги си има цена, когато наемаш интелигентни хора.

Андропов кимна. Не беше такъв глупак, че да пренебрегне урока.

— Добра работа, полковник. Нещо друго?

— Времето е от съдбоносно значение, другарю председател.

— Колко време е нужно, за да се подготви подобно нещо? — попита Андропов.

— Поне месец, а може и повече. Когато не разполагаш с хора на мястото, е нужно повече време, отколкото ти се иска или очакваш — обясни Рождественски.

— Ще ми трябва горе-долу толкова време, за да получа одобрение. Но ние ще продължим с подготовката, така че щом получим одобрението, изпълнението да е максимално бързо.

Изпълнение, като при смъртна присъда, помисли Рождественски, думата беше съвсем точно подбрана, но дори на него му се стори смразяваща, а и каза когато получим одобрението, а не ако, забеляза полковникът. Е, предполагаше се, че Юрий Владимирович е най-силният човек в Политбюро в момента, а това устройваше Алексей Николаич. Всичко, което беше от полза за Комитета, беше от полза и за него, особено при новата му длъжност. Можеше да завърши накрая с генералски звезди, а това също го устройваше.

— Как ще процедираш? — попита председателят.

— Ще телеграфирам в Рим да успокоя Годеренко и да му кажа, че за момента задачата му се ограничава до това да установи графика за пътуванията на папата, обществените му прояви и пр. След това ще се свържа с Иля Бубовой. Той е нашият резидент в София. Среца ли сте се с него, другарю председател?

Андропов се опита да си спомни.

— Да, на един прием. Тежка категория, нали така?

Рождественски се засмя.

— Да, Иля Фьодорович вечно се бори с този проблем, но е добър разузнавач. Там е от четири години и поддържа приятелски отношения с Държавна сигурност.

— А отгледал ли си е мустак? — попита Андропов, който много рядко се шегуваше.

Руснаците често се присмиваха на косматите лица на българите, което, изглежда, беше техен национален белег.!?!:(?!?!)

— Това не знам — призна полковникът, който не беше толкова раболепен, че да обещае да провери.

— Какво ще събщиш в София?

— Че имаме оперативни изисквания за...

Председателят го прекъсна.

— Не по телефона. Извикай го тук. Искам строги мерки за сигурност, ако лети до тук и до София, няма да направи впечатление на никого.

— На вашите заповеди. Незабавно ли? — попита Рождественски.

— Да. Веднага.

Полковникът скочи на крака. Едно от хубавите неща в КГБ, мислеше си Юрий Владимирович, е, че когато наредиш нещо, веднага се изпълнява, не като в Секретариата на партията.

Полковник Рождественски се върна с асансьора в приземието и се отпрати към комуникационния център. Капитан Зайцев се беше върнал на бюрото си и се занимаваше с книгата си — това бе всичко, което имаше наистина — и полковникът отиде направо при него.

— Имам още две телеграми за теб.

— Слушам, другарю полковник.

— Трябва първо да ги напиша — каза Рождественски.

— Може да използвате съседното бюро, другарю — посочи Зайцев. — Същото ниво на сигурност като предишната?

— Да, еднократни кодове и за двете. Още една до Рим, а другата до София. Незабавно — добави той.

— Тъй вярно.

Зайцев му подаде бланките и продължи работата си, надявайки се телеграмите да не са прекалено дълги. Трябва да бяха много важни, след като полковникът беше дошъл тук, преди да са готови текстовете. В главата на Андропов явно беше влязла някаква муха. Рождественски беше личният помощник на председателя. Интересно, не беше ли някак унизително за човек, който имаше качества да бъде резидент някъде? Пътуването в чужбина в крайна сметка беше единственият келепир, който КГБ предлагаше на служителите си.

Не че Зайцев щеше да пътува. Олег Иванович знаеше твърде много, за да го пуснат на Запад. Винаги имаше риск да не се върне. За КГБ това бе голям проблем. И за първи път той се запита защо. Явно денят беше такъв. Защо КГБ се притесняваше толкова много от евентуални бягства? Беше чел много телеграми, в които открито се обсъждаха подобни тревожни възможности. Беше виждал служители, които бяха привиквани на „разговор“ в Центъра, те често не се връщаха на тихия фронт. Винаги го е знаел, но никога не се бе замислял за това повече от трийсет секунди.

Те бягаха, защото — защото смятаха, че страната им не е наред? Наистина ли смятаха, че е толкова зле, че да направят нещо така крайно като измяна към родината? Макар и със закъснение, Зайцев осъзна, че това бе много опасна мисъл.

А всъщност КГБ не беше ли служба, която разчиташе на предателството? Малко ли шифрограми, доказващи това, бяха минали

през ръцете му? Колко — стотици, хиляди? Изпращат ги западници — американци, британци, германци, французи. КГБ ги използваше да шпионират за страната му, а всички те бяха предатели за родните си страни, не беше ли вярно? Правеха го главно за пари. Знаеше го от телеграмите между Центъра и резидентурите, в които се обсъждаше размерът на заплащането. Центърът винаги се пазареше за парите, както можеше да се очаква. Агентите искаха американски долари, британски лири стерлинги, швейцарски франкове. В брой, те винаги искаха да им се плаща в брой. Никога не приемаха рубли, включително валутни рубли. Те без съмнение се интересуваха само от пари. Ставаха предатели за пари, но в тяхната собствена валута. Някои искаха милиони долари, не че ги получаваха. Най-голямата одобрена сума, която беше виждал, възлизаше на 50 000 английски лири, срещу информация за британски и американски шифри. Какво ли не биха дали западните сили за информацията, която имаше в главата си? Понякога му минаваше подобна мисъл. Беше въпрос без отговор. Той не бе в състояние дори да формулира правилно въпроса, камо ли да обмисли сериозно отговора.

— Ето — каза Рождественски, подавайки му бланките. — Прати ги веднага.

— Веднага след като ги шифровам — обеща комуникационният служител.

— Същото ниво на сигурност като предишната — повтори полковникът.

— Тъй вярно. Някакъв идентификационен знак? — попита Олег Иванович.

— Правилно. И двете с този номер — отговори той и изписа в горния ъгъл 666.

— На вашите заповеди, другарю полковник. Веднага ще се заема.

— И се обади, като заминат.

— Да, другарю полковник. Имам телефонния номер в кабинета ви — увери го Зайцев.

Олег знаеше, че в думите на полковника се криеше нещо много по-сериозно. Тонът на гласа му го показваше. Това се правеше под пряката заповед на председателя и вниманието, което му се отделяше, говореше, че е въпрос с висш приоритет, а не обикновена проява на

отзивчивост към някое началство. Нямаше нищо общо с поръчка на бельо за щерката на нечие партийно величие.

Отиде до архива, взе книжките с кодовете за Рим и София, извади шифровъчния кръг и старателно шифрова двете телеграми. Отне му общо четирийсет минути. Посланието до полковник Бубовой в София беше простичко: върни се незабавно в Москва за консултации. Зайцев се зачуди дали това нямаше да поуплаши малко резидента. Полковник Бубовой нямаше как да знае какво означават цифрите на идентификационния номер. Щеше да разбере скоро.

Остатъкът от работния ден мина обичайно. Зайцев успя да заключи секретните материали и да си тръгне преди шест часа вечерта.

Обядът в Сенчъри Хаус беше вкусен, но по британски ексцентричен. Райън харесваше британските сандвичи, тъй като хлябът беше винаги пресен.

— Значи, жена ти е очен хирург?

Джак кимна.

— Да, реже очи. Всъщност започна да използва лазер за някои операции. Надява се да е пионер в тази област.

— Лазер? За какво? — попита Хардинг.

— Прави се нещо като заварка. Например използват лазер за затваряне на кървящ кръвоносен съд — точно това направиха на Суслов. При вътрешен кръвоизлив в окото отварят очната ябълка и подсушават течността — мисля, че се нарича водниста течност — и след това с помощта на лазер затварят кървящия съд. Звучи гнусно, а?

Хардинг го побиха тръпки само от мисълта.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото да ослепееш.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. Така се чувствах, когато Сали беше в травматологията. Идеята, че някой ще реже малкото ми момиченце, не ме разтреперваше толкова.

Райън си спомни какъв ужас беше преживял в действителност. Сали още имаше белези на кръста и по корема, макар че постепенно избледняваха.

— А ти как се почувства, Джак? Ти също беше под ножа — каза Саймън.

— Бях упоен, а никой не е заснел операциите. Но на Кети щеше да ѝ е интересно да ги види и трите.

— Три?

— Да, две, докато бях пехотинец. Бяха ме стабилизирани на кораба, а след това ме откараха в Бетесда за останалото. Бях упоен през всичкото време, слава Богу, но тамошните неврохирурзи не бяха достатъчно добри и не успяха да ми оправят гърба. По-късно, когато двамата с Кети се срещнахме — не, бяхме вече сгодени, — гърбът ми се обади по време на вечеря в италианския квартал и тя ме отведе в „Хопкинс“ да ме прегледа Сам Роузън. Сам оправя всичко. Готин пич и дяволски добър лекар. Както виждаш, понякога не е зле да си женен за лекар. Тя познава някои от най-добрите от бранша.

Райън отхапа голямо парче от сандвича с пуйка. Беше по-вкусен от бургерите в бюфета на ЦРУ.

— Това е накратко историята на едно тригодишно приключение, което започна с паднал хеликоптер на Крит. Завърши с женитбата ми, което, предполагам, е добър край.

Хардинг напълни лулата си и я запали.

— Е, как върви докладът ти за съветската практика и управление?

Джак остави бирата си на масата.

— Невероятно е колко са сбъркани, особено ако сравниш онова, което пише в отчетите им, с реалните факти, до които понякога нашите момчета успяват да се докопат. Това, което те наричат качествен контрол, ние му викаме боклук. В Ленгли съм виждал някои чаркове от техните изтребители, с които въздушните сили се снабдяват главно чрез израелците. Мили Боже, та те дори не си пасват! Те дори не могат да нарежат алуминиеви листове на правилни форми. Децата от професионалните училища се справят по-добре, иначе изхвърчат от училище. Знаем, че инженерите им са компетентни, особено онези, които се занимават с теория, но производството им е примитивно като за третокласници.

— Не във всички области, Джак — предупреди Хардинг.

— И Тихият океан не е изцяло син, Саймън. Тук-там има острови, вулкани. Знам това. Но общоприето е, че океанът е син, а за Съветския съюз е общоприето, че там работят калпаво. Проблемът е в липсата на материални стимули в икономическата им система. Има

една поговорка: „Малко пари — ниско качество.“ Това ще рече, че нискокачествената продукция взима връх, когато висококачествената остане недооценена. А там нещата стоят именно по този начин, а това за икономиката е като раково заболяване. Онова, което се случва на едно място, постепенно заразява цялата система.

— Има неща, в които наистина ги бива — продължи да настоява Хардинг.

— Саймън, балетът на „Болшой театър“ едва ли ще нападне Западна Германия. Нито олимпийският им отбор — възрази Джак. — Военните им може да имат компетентно командване, но екипировката им е скапана, а и управление на средно равнище на практика не съществува. Без моя сержант артилерист и без взводния нямаше да се справя с техниката ефективно в морската пехота, а в Червената армия нямат сержанти в смисъла, в който ние го разбираме. Имат компетентни офицери — и отново в областта на теорията някои от хората им са от световна класа, — войниците им са вероятно руски патриоти и прочие, но без подходящо тактическо обучение те са като красив автомобил със спукани гуми. Двигателят може да работи плавно, бронята може да е лъскава, но колата не се движи.

Хардинг пафна няколко пъти с лулата.

— Тогава защо се притесняваме от тях?

Джак вдигна рамене.

— Много са, а понякога количеството е качество само по себе си. Но ако продължим да се въоръжаваме със сегашните темпове, няма да им се опрем в нищо. Една руска танкова дивизия ще е просто сбор от мишени, ако разполагаме с подходящото оръжие, а момчетата ни са добре обучени. Вероятно това ще се опитам да изложа в доклада си.

— Малко рано е за изводи — предупреди Саймън новия си американски приятел.

Райън още не беше разбрал как действа една бюрокрация.

— Саймън, доскоро правех парите си в търговията. В този бизнес успяваш, ако надушиш нещата малко по-рано от другите, а това означава да не губиш никакво време, ако си се докопал до информация. Мога да разбера накъде ме насочва информацията. Там нещата са зле и непрекъснато се влошават. Армията им е отражение на успехите и слабостите в обществото им. Погледни колко са зле в Афганистан. Не съм чел материалите ти, но съм виждал онова, с което разполагаме в

Ленгли, а то не е никак блестящо. Военните им се представят много зле сред ония чукари.

— Мисля, че накрая ще успеят.

— Възможно е — предаде се Джак, — но ще е трудна победа. Ние се оправихме далеч по-добре във Виетнам. — Замълча. — Вие тук, момчета, също имате лоши спомени от Афганистан, нали така?

— Братът на моя дядо е бил там през 1919 г. Казва, че е било по-кофти и от битката при Сомма^[1]. Киплинг има едно стихотворение, което завършва със съвет към един войник, че е по-добре да се гръмне в главата, отколкото да се остави да бъде пленен. Страхувам се, че и някои от руснаците в Афганистан са разбрали тази истина за тяхно съжаление.

— Да, афганистанците са смели, но не особено цивилизовани — съгласи се Джак. — Но мисля, че ще победят. Говори се, че са се снабдили с ракети „Стингър“ Това ще неутрализира руските хеликоптери, а без тях Иван ще закъса яко.

— Ракетите „Стингър“ добри ли са?

— Никога не съм ги пробвал, но съм чувал добри отзиви за тях.

— А руските САМ-7?

— Може да се каже, че те изобретиха ракетите САМ, които могат да се носят на ръка. Ние се снабдихме с няколко чрез израелците през 1973 г., но нашите хора не бяха впечатлени. Типично за Иван — добра идея, но изпълнението не е както трябва. Те са прокълнати, Саймън.

— Тогава ми обясни за КГБ — възрази Хардинг.

— Същото като балета на „Болшой театър“ и хоккейните им отбори. Вкарват много таланти и пари в тази агенция и това им носи плодове — но не малко от техните агенти бягат отвъд стената, нали така?

— Вярно е — съгласи се Саймън.

— А защо, Саймън? — попита Джак. — Защото им пълнят главите, че сме гнили и едва ли не хвърляме топа, но когато хората им дойдат тук и се огледат, виждат, че не е толкова лошо. Мамка му, из цяла Америка има къщи, пълни с бивши агенти на КГБ, които се излежават пред телевизора. Но малцина решават да се върнат у дома. Никога не съм се срещал с беглец, но съм чел доста показания и всички казват едно и също. Системата ни е по-добра от тяхната, а те са достатъчно умни да разберат разликата.

— И при нас живеят неколцина — призна Хардинг. Той обаче не спомена, че и в СССР бяха избягали неколцина британци — не колкото руснаците, но достатъчно, за да поставят Сенчъри Хаус в неудобно положение. — С теб трудно се спори, Джак.

— Говоря истината, приятел. За това сме тук, нали така?

— Така е на теория — трябваше да се съгласи Хардинг. Този човек Райън никога нямаше да стане бюрократ, реши британецът и се замисли дали щеше да е добре или зле. Американците гледаха на всичко по друг начин в сравнение със собствената му организация. Беше забавно най-малкото. Райън трябваше да учи още много... Но и от него имаше какво да се научи, осъзна Хардинг. — Докъде стигна с книгата?

Изречението на Райън се промени.

— Напоследък не съм свършил много. Приготвил съм компютъра. Трудно е да се концентрираш, след като си бил целия ден тука, но ако не се стегна, никога няма да я свърша. По душа съм доста мързелив — призна Райън.

— Тогава как си станал богат? — попита Хардинг.

Той му се усмихна.

— И аз съм алчен. Гертруд Щайн^[2] го е казала, приятел: „Била съм богата, била съм бедна. По-добре е да си богат.“ По-верни думи не съм чувал.

— Трябва да разбере това за себе си — отбеляза британският държавен служител.

„Оп-а-а, каза си Райън. Е, вината не беше негова, нали?“ Саймън беше достатъчно умен, за да прави пари в истинския свят, но беше видно, че не мисли по този начин. Не беше толкова зле да си умно копеле в отдела за анализи в Сенчъри Хаус, макар че трябваше да жертваш собственото си благополучие за страната си. Райън си даде сметка, че върши същото. Единственото му преимущество беше, че имаше пари, които бе спечелил преди това, и можеше да си позволи да си хване шапката, когато пожелае, и да се върне към преподаването. Това беше един вид независимост, непозната за повечето държавни служители... От това вероятно страдаше работата им, смяташе Райън.

Зайцев мина през различните пропускателни пунктове. Понякога охраната претърсваше някои от служителите, за да се увери, че не изнасят нищо, но проверките — той също бе минал през тях — се правеха през пръсти, за да са ефективни. Просто бяха досадни, но недостатъчно редовни — веднъж на около трийсет дни, — за да представляват истинска заплаха. А след като те претърсят, знаеш, че си в безопасност поне в следващите пет дни. Още повече, че и тук имаше чисто човешки и приятелски отношения, а и охраната познаваше повечето от хората, които проверяваше. Това напомняше на работническата солидарност, което до известна степен беше изненадващо. Както често се случваше, Зайцев мина без проверки, излезе на огромния площад и се отправи към метрото.

Той не ходеше облечен в полувоенната униформа на КГБ, повечето му колеги предпочитаха да не го правят, сякаш служебната им принадлежност ги петнеше пред сънародниците им. Той обаче не криеше къде работи. Когато някой го попиташе, беше честен, а питанието обикновено спираше дотук, тъй като всички знаеха, че не може да се задават въпроси за Комитета за държавна сигурност. Понякога излъчваха филми и предавания по телевизията за КГБ и някои от тях бяха доста правдоподобни, макар че що се отнасяше до методите и източниците, представите на авторите бяха доста далеч от реалността. В Центъра имаше кабинет, който даваше консултации, но в повечето случаи нещата се преувеличаваха, защото беше в интерес на службата му да всява страх и ужас у съветските граждани, а и у чужденците. „Колко ли граждани си докарваха по някоя рублина допълнително като информатори“, чудеше се Зайцев. Не му бяха попадали документи за това — за такива неща не се съобщаваше зад граница.

Но и нещата, които се изпращаха извън страната, бяха достатъчно тревожни. Полковник Бубовой щеше да пристигне в Москва в следващите дни. Между София и Москва имаше редовни полети на „Аерофлот“. На полковник Годеренко в Рим бяха наредили да си стои на задника и да мълчи и само да информира Центъра за проявите на папата в неопределено бъдеще. Андропов продължаваше да се интересува от тази информация.

Явно щяха да замесят българите. Зайцев се безпокоеше, но не се учудваше. Беше виждал подобни телеграми преди. Българската

Държавна сигурност бе лоялен васал на КГБ. През него бяха минали доста послания от София, понякога чрез Бубовой, понякога директни, а понякога свързани с планове за отнемане на нечий живот. КГБ вече рядко се занимаваше с подобни неща, но Държавна сигурност го правеше понякога. Зайцев смяташе, че в ДС разполагат с малка група служители, които бяха обучени да изпълняват подобни задачи. А и идентификационният номер на телеграмата беше 666, което доказваше, че има връзка с първото запитване до Рим. Значи, планът беше в ход.

Неговата служба — страната му — искаше да убие полския свещеник, а това според Зайцев беше лошо.

Слезе с ескалатора до подземната станция заедно с обичайната навалица от трудещи се. Тълпата обикновено го успокояваше. В нея Зайцев се чувстваше сред свои, заобиколен от сънародниците си, хора като него, които служеха на държавата. Но беше ли вярно? Какво биха казали тези хора за намерението на Андропов? Трудно можеше да се отгатне. В мотрисата обикновено беше тихо. Някои хора разговаряха с приятели, но груповите обсъждания бяха рядкост, освен ако нямаше някое извънредно спортно събитие — грешно отсъждане на рефера на футболен мач или някой зрелищен спектакъл на хокейната площадка. За всичко останало хората бяха насаме с мислите си.

Влакът спря и Зайцев се качи. Както винаги, нямаше свободни места за сядане. Хвана се за дръжката над главата си и продължи да мисли.

Дали и другите хора във влака си мислеха разни неща като него. А какво ли? За децата? Съпругите? За любовниците си? За храната? Никой не можеше да каже. Дори Зайцев, който познаваше тези хора — или поне някои от тях, — тъй като пътуваха от години в метрото. На някои от тях знаеше имената, главно от разговорите помежду им. Не, по-скоро знаеше от кои отбори са...

Изведнъж осъзна и се шокира колко самотен се чувства в обществото си. „Колко са истинските ми приятели тук?“ — запита се Зайцев. Отговорът беше поразителен — малко. Разбира се, в службата имаше хора, с които общуваха. Знаеше най-интимни подробности за техните жени и деца... Но приятели, на които да се довери, с които да обсъди нещо, което го тревожи, до които да се допита в трудни моменти... Не, такива приятели нямаше. Това не беше обичайно в Москва. Руснаците умееха да се сприятеляват дълбоко и искрено и

често споделяха помежду си най-съкровени тайни, дори с риск някой от приятелите им да се окаже информатор на КГБ и да си изпросят пътуване до Гулаг. Неговата работа не го допускаше. Не смееше да обсъжда работата си дори със своите колеги.

Каквито и главоблъсканици да предизвикваха у него телеграмите от серия 666, трябваше да се оправя сам. Дори с Ирина не биваше да споделя. Тя можеше да се изпусне пред приятелките си в ГУМ, което за него щеше да означава смърт. Зайцев въздъхна и се огледа...

Ето го онзи служител от американското посолство, четеше „Советский спорт“, увлечен в заниманието си. Носеше шлифер — прогнозата беше за дъжд, но не заваля, — но не и шапка. Шлиферът му беше разкопчан. Седеше на по-малко от два метра...

Действайки импулсивно, Зайцев се премести от другата страна на вагона, като се протегна и хвана с ръце дръжката до американеца. Отново импулсивно плъзна дланта си в джоба на шлифера му. Беше празен, но успя да установи, че може да бръкне в джоба на американеца и да дръпне ръката си незабелязано. Отдръпна се назад и огледа с очи наоколо, за да разбере дали някой го е видял. Не... беше почти сигурен, че не. Дори американецът не усети нищо.

Фоли дори не вдигна очи от статията за хокея, която четеше. Ако беше в Ню Йорк или в друг западен град, щеше да си помисли, че някой току-що се бе опитал да пребърка джоба му. Странно, не очакваше подобно нещо тук. Съветските граждани нямаха право да притежават западна валута и беше голяма беля да те хванат да обираш американец на улицата, не по-малка да бъркаш в джоба му. А КГБ, който без съмнение все още го следеше, едва ли щеше да прибегне до подобно нещо. Ако искаха да задигнат портфейла му, щяха да използват двама души, както правеха американските джебчии — единия за отклоняване на вниманието, а другия за отмъкването. Така можеше да се обере всеки човек, освен ако не е нащрек, а никой не можеше да е вечно нащрек, та дори и професионален агент. Затова обикновено се вземаха предпазни мерки като увиване на една или две гумени ленти около портфейла — просто, но ефикасно. Едно от нещата, на които ги учеха във Фермата и което не те издаваше пред всички, че си „шпионин“. Нюйоркската полиция препоръчваше на

жителите на града същото, когато се движеха по улиците на Манхатън, а от него се изискваше да се държи като американец. Тъй като имаше дипломатически паспорт и „законово“ прикритие, личността му беше неприкосновена. Но не и от улични бандити. Естествено както КГБ, така и ФБР нямаха нищо против да разполагат с добре обучени улични джебчии, които да нападнат някого, макар и при строго определени правила, за да не излязат нещата извън контрол. В сравнение с цялата тая работа византийският императорски двор изглеждаше направо невинен, но не Фоли беше измислил правилата.

Тези правила сега не му позволяваха да провери джоба си или да покаже и с най-малкия жест, че е усетил нечия ръка вътре. Някой можеше да е оставил бележка, че желае например да избяга. Но защо се беше спрял на него? Предполагаше се, че прикритието му е солидно като металната нишка на банкнотата, освен някой в посолството да го е надушил и да се е разприказвал... Но дори и при това положение КГБ нямаше да си навре ръцете толкова скоро. Щяха да го наблюдават няколко седмици поне, за да разберат къде може да ги заведе. КГБ беше твърде печен в тази игра, така че, не, изключено беше човек от Второ главно управление да е бъркал в джоба му. Тогава кой? Фоли се замисли. Нужно бе търпение, за да разбере, а Фоли знаеше какво е търпение. Продължи да чете вестника. Ако някой искаше да му предложи сделка, не биваше да го плаши. Най-малкото трябваше да го остави да се помисли за хитър. Винаги беше полезно да изчеткаш някого, че е умен. Така той продължаваше да прави грешни ходове.

Оставаха му три спирки. Фоли се увери лично, че беше по-добре да пътува с метрото, отколкото с колата. Мерцедесът прекалено щеше да се набива на очи в тази страна. С него и Мери Пат щеше да се забелязва отдалеч, но при нейния начин на мислене тя по-скоро щеше да се амбицира, отколкото обратното. Жена му имаше невероятни инстинкти за оперативна работа, по-добри от неговите, но тя често го разтреперваше от страх със своята дързост. Не че Мери Пат рискуваше прекалено. Всеки агент на ДО поемаше рискове. Притесняваше го страстта, с която тя действаше. За него играта с руснаците беше просто работа. Беше бизнес, както би казал дон Вито Корлеоне, нищо лично. Но за Мери Патриша беше повече от лично заради дядо й.

Тя бе изпитвала силно желание да работи за ЦРУ още преди да се срещнат в Студентския съюз във Фордам, а по-късно и в школата на

ЦРУ. Почти веднага станаха гаджета. Тя знаеше руски превъзходно и можеше да мине за местна. Можеше да променя акцента си за всеки район в страната. Можеше дори да преподава поезия в Московския държавен университет, а освен това беше хубавица, а хубавите жени имаха превъзходство над всички останали. Един от най-древните предразсъдъци беше, че привлекателните хора са добри, а лошите — грозни, тъй като вършат грозни неща. Мъжете се отнасяха особено почитателно към хубавите жени, останалите жени не толкова, тъй като им завиждаха за външността, но дори те ги смятаха инстинктивно за добри. Така че Мери Пат можеше да излезе от всяко трудно положение просто защото беше хубавото американско момиче, глуповата блондинка. Навсякъде по света се смяташе, че блондинките са тъпи, дори тук, в Русия, където те съвсем не бяха рядкост. Тукашните вероятно бяха естествено руси, като се имаше предвид, че козметичната им индустрия бе на равнището, на което вероятно е била в Унгария през дванайсети век, и че по магазините им не се забелязваше да продават боя за коса. Не, в Съветския съюз не се обръщаше внимание на нуждите на женското население. Тази мисъл го наведе на един друг въпрос — как така руснаците бяха останали само с една революция? В Америка при такава липса на дрехи и козметика жените кой знае каква патърдия щяха да вдигнат...

Влакът спря. Фоли се отправи към ескалатора. На половината път любопитството му надделя. Направи се, че подсмърча и извади носната си кърпа. Избърса си носа, после я мушна в джоба на шлифера и откри, че беше празен. За какво ли беше всичко това? Нямаше никаква идея. Поредното случайно събитие, с каквито е пълен животът?

Но Едуард Фоли не беше обучен да приема събитията като случайност. Щеше да продължи да пътува редовно по същия маршрут и по същото време поне една седмица, за да види дали нямаше да се повтори.

Албърт Бърд изглеждаше компетентен учен хирург. Беше понисък и по-стар от Джак. Имаше черна брада, тук-там с посивели кичури, каквито бяха брадите на повечето мъже в Англия, забеляза тя. И татуировки. Досега не беше виждала толкова много. Професор Бърд

бе превъзходен лекар, отнасяше се добре с пациентите си и бе много сведущ в областта на хирургията. Сестрите му го обичаха и му имаха доверие, което бе характерно за добрия лекар, както Кети беше разбрала от опит. Беше добър учител, но Кети знаеше повечето от нещата, на които можеше да я научи, а освен това бе по-напреднала от него в лазерната техника. Аргонният лазер тук беше нов, макар и не колкото този в „Хопкинс“. Чак след две седмици щяха да им доставят ксенонов дъгов лазер, с който тя бе най-добрата в института за очни болести „Уилмър Ай“ в „Хопкинс“.

Лошата новина беше обслужването. Здравеопазването във Великобритания бе държавен монопол. Всичко беше безплатно, а както е навсякъде по света, получаваш толкова, колкото плащаш. Чакалните бяха занемарени и тя почти веднага им обърна внимание за това.

— Знам — отговори уморено професор Бърд. — Не е сред приоритетите.

— Третата ми пациентка за тази сутрин, г-жа Доувър, беше чакала за прегледа единайсет месеца — изследване на катаракта, което ми отне двайсет минути. Мили Боже, Албърт, у дома нейният личен лекар само щеше да се обади на секретарката ми и аз щях да я приема до три-четири дни.

— А каква е таксата?

— За това ли? О... двеста долара. Тъй като съм асистент на професора в „Хопкинс“, взимам малко по-скъпо от новак. — Тя обаче не добави, че беше далеч по-добър специалист от средностатистическия лекар, с по-голям опит и дяволски сръчна. — Г-жа Доувър ще има нужда от оперативна намеса — добави тя. — Искаш ли аз да я направя?

— Сложно ли е? — попита Бърд.

Тя поклати глава.

— Рутинна процедура. Около деветдесет минути работа заради възрастта ѝ, но не мисля, че ще има усложнения.

— Добре, ще включим г-жа Доувър в списъка.

— Колко ще чака?

— Не е спешно... девет-десет месеца — изчисли Бърд.

— Будалкаш ме — възрази Кети. — Толкова дълго?

— Съвсем нормално.

— Но това значи девет-десет месеца, през които няма да вижда добре, за да шофира?

— Но няма да плати и пени — отбеляза Бърд.

— Но тя няма да може и един вестник да прочете почти цяла година. Албърт, това е ужасно.

— Такава е националната ни система за здравеопазване — обясни Бърд.

— Разбрах — каза Кети, макар че не беше съвсем вярно.

Хирурзите тук бяха професионалисти, но не извършваха и половината процедури, които тя и колегите ѝ в „Хопкинс“ извършваха, а тя никога не бе смятала, че е претоварена. Вярно, работата не беше лека. Но хората се нуждаеха от нея, а работата ѝ беше да възстановява и подобрява зрението на онези, които имаха нужда от експертна медицинска помощ. За д-р Карълайн Райън това беше вътрешен подтик. Не че тукашните лекари бяха мързеливи, но системата им позволяваше — ако не и насърчаваше — да се отнасят лековато към работата си. Беше дошла в по-различен медицински свят, който съвсем не беше привлекателен.

Не беше забелязала и скенер САТ. Тези апарати бяха изобретени във Великобритания, но някоя умна глава в британското правителство беше решила, че тук имат нужда само от няколко. Скенерите САТ бяха влезли в употреба няколко години преди да постъпи в медицинския факултет в „Джон Хопкинс“, но през следващото десетилетие бяха станали необходимост в медицината почти колкото стетоскопите. Всяка болница в Америка разполагаше с такъв скенер. Струваше един милион долара, но пациентите плащаха за изследванията и парите бързо се възстановяваха. Тя рядко го използваше — само за изследване на тумори в очите, но когато имаше нужда от него, трябваше да ти е поддръка, дявол да го вземе. Освен това в „Джон Хопкинс“ почистваха етажите всеки ден.

Но и тук хората имаха нужда от същите грижи, а тя беше лекар, каза си Кети. Един от колегите ѝ бе работил в Пакистан и се върна с опит в областта на очната патология, какъвто не можеше да се натрупа в никоя американска болница. Е, върна се и с амевна дизентерия, което може да охлади всякакъв ентузиазъм за работа в чужбина. Тук поне нямаше такава опасност, каза си тя. Освен ако не хванеше нещо от мръсотията в чакалните.

[1] Битката при река Сома в Северна Франция започва на 1 юли 1916 г. и завършва на 18 ноември 1916 г. и е една от най-мащабните и скъпо струващи битки по време на Първата световна война. ↑

[2] Американска писателка и меценат на изкуството; прекарва голяма част от живота си в Париж, където създава литературен салон, посещаван от писатели като Ърнест Хемингуей и Скот Фицджералд. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 9

АЛКОХОЛ

Досега Райън не беше смогвал да хване влака, с който пътуваше жена му, и винаги се връщаше вкъщи след нея. Време беше да поработи върху книгата за Холси. Беше свършил 70% от работата — зад гърба му бяха всички сериозни проучвания. Оставаше да я напише. Повечето хора не разбираха, че това бе най-трудната част. Проучването означаваше само откриване и записване на фактите. Да свържеш обаче фактите в последователна история не беше никак лесно, тъй като човешкият живот съвсем не е последователен, което важеше особено за такъв боец и як пияч като Уилям Фредерик Холси-младши. Писането на биография е повече от аматьорско упражнение по психология. Улавяш случките от живота му в произволно подбрана възраст или образователно равнище, но никога не можеш да знаеш кой е онзи малък ключ в паметта му, дал отпечатък върху целия му живот — дали побоят в училищния двор в трети клас или съветите на леля му Хелън, тъй като мъжете обикновено не споделят такива неща с другите. Райън имаше такива спомени и някои от тях връхлитаха съзнанието му периодично. Когато например му се привидеше сестра Франсис Мери от началното училище „Сейнт Матю“, той сякаш отново ставаше седемгодишен. Един вещ биограф трябва да е в състояние да си представя такива неща, но понякога можеше да приложи собствения си житейски опит към живота на друг човек, което би било... измислица, а се предполагаше, че историята не е измислица. Както вестникарската статия, но Райън знаеше от личен опит, че много често онова, което претендираше да е „новина“, бе същото с бели конци. Но никой не е твърдял, че да се пише биография е лесно. Първата му книга „Обречени орли“ беше по-лека, като се замислеше сега. Бил Холси, адмирал от флота на САЩ, го очарова, след като прочете автобиографията му още докато беше момче. Адмиралът беше командвал военноморските сили по време на битка, но онова, което се бе сторило вълнуващо на десетгодишното момче,

определено притесняваше трийсет и две годишния мъж, тъй като сега той разбираше какво Холси не бе обяснил изцяло — неизвестността, това, че е трябвало да разчита на разузнавателна информация, без да знае кой е източникът ѝ, как е била събрана, анализирана и обработена, как е достигнала до него и дали врагът не я беше засякъл. В момента Райън бе на същото дередже, а да залагаш живота си на работата, която вършиш, е дяволски страшно, а още по-страшно е да залагаш живота на други хора, които може и да не познаваш.

Докато влакът минаваше край зелените английски поля, Райън си спомни за един виц в морската пехота. Мотото на неговия разузнавателен взвод беше: „Залагам живота ти!“ Точно това правеше в момента. Залагаше живота на други хора. Теоретично той дори можеше да направи преценка, която да постави на риск съдбата на неговата страна. Трябваше да си дяволски сигурен в себе си и в данните, които изпращаш...

Но не може винаги да си сигурен, нали? Той бе критикувал много от официалните преценки в ЦРУ, до които имаше достъп в Ленгли, но е далеч по-лесно, мамка му, да плюеш по другите, отколкото самият ти да сътвориш нещо по-добро. Неговата книга за Холси с работно заглавие „Морякът боец“ щеше да обърне наопаки някои общоприети истини за живота, при това умишлено. Райън смяташе, че общоприетото мислене в някои области е не само неправилно, но и невъзможно. Холси бе действал правилно в редица от случаите, за които някои всезнайковци го бяха набедили, че е сгрешил. Не беше честно. Холси е можел да отговаря само за наличната информация. Да се твърди обратното, е все едно да обвиняваш лекарите за това, че не могат да лекуват рака. Те правят всичко възможно, но има неща, които все още не знаят, а освен това полагат кански усилия да ги открият, но процесът на откривателството е бавен, помисли си Райън. А дали не беше вечен? И Бил Холси е знаел само онова, което са му предоставяли или което един отговорен и интелигентен мъж като него е можел да извлече от наличната информация на базата на своя житейски опит и въз основа на познанията си за психиката на врага. Освен това не може да се очаква врагът да ти сътрудничи съзнателно в собственото си унищожаване.

Това е работата ми, замисли се Райън. Търсене на истината и още нещо. Трябваше да пресъздава за своите шефове процеса на мислене

на други хора, да обяснява на по-висшестоящите, за да могат шефовете на Райън да разберат по-добре враговете си. Правеше се на психолог, без да има диплома. Донякъде беше забавно. Но не чак толкова, ако се вземеха предвид мащабът на задачата и възможните последици от евентуален провал. Свеждаха се до две думи: мъртви хора. В школата за младши офицери във военноморската база в Куонтико ги учеха точно на това. Ако се прецакаш като командир на взвод, някои от пехотинците няма да се приберат у дома при своите майки и съпруги, а това ще е тежък товар, който ще носиш до края на дните си. Във военната професия цената за грешките бе прекалено висока. Райън не беше живял толкова дълго, за да е изпитал този урок на гърба си, но понякога в тихите нощи бе изпитвал страх, докато корабът му плаваше през Атлантика. Беше обсъждал това с артилериста Тейт, но сержантът — тогава „възрастен“ мъж на около трийсет и пет — го съветваше да си припомни онова, на което го бяха учили, да се доверява на инстинктите си и да мисли, преди да действа, като между другото го предупреди, че обикновено няма време за мислене. Беше посъветвал своя млад командир да не се притеснява, тъй като се справял много добре за младши лейтенант. Райън никога нямаше да забрави това. Уважението на един артилерист от морската пехота не се печелеше лесно.

Имаше акъл да прави добри разузнавателни преценки и самочувствието да поставя името си под тях, но трябваше да е дяволски сигурен, че са достатъчно добри, преди да ги предаде. Защото залагаше живота на други хора.

Влакът забави ход и спря на гарата. Изкачи се по стълбите. Горещо чакаха няколко таксита. Джак си помисли, че шофьорите знаеха разписанието на влаковете наизуст.

— Добър вечер, сър Джон — беше Ед Бийвъртън, шофьорът, когото нае сутринта.

— Здравей, Ед. Знаеш ли — каза Райън, докато се наместваше на предната седалка за разнообразие. Имаше и повече място за краката. — Името ми е Джак.

— Не мога да си позволя да се обръщам към вас на малко име — възрази Бийвъртън. — Вие сте рицар.

— Само почетен, не истински. Нямам сабя, само собствената ми сабя от морската пехота, но тя остана в Щатите.

— Освен това сте лейтенант, а аз само ефрейтор.

— Да, ама си скачал от самолети. Да пукна, ако направя подобна глупост, Еди.

— Само двайсет и осем пъти. И никога не съм чупил нищо — отвърна таксиджията, докато се изкачваха по хълма.

— Даже глезена?

— Едно-две разтягания. Кубинките помагат — обясни той.

— Не обичам да летя, а освен това съм дяволски сигурен, че никога не бих скочил от самолет.

Не, Джак наистина беше сигурен, че никога не би се съгласил. Тия пехотинци направо не бяха с всичкия си. Той знаеше от личен опит, че да се лети над бреговата ивица с хеликоптер е достатъчно опасно. Още го сънуваше — внезапното усещане, че пада и вижда как земята лети към него, но винаги се събуждаше преди удара, най-често седнал в леглото си, след което се оглеждаше сред тъмнината на стаята, за да се увери, че не е на проклетия хеликоптер, който пада върху скалите на остров Крит. Беше чудо, че оцеляха. Той се нарани най-тежко, останалите от взвода се отърваха по-леко.

„Защо все мислиш за това“ — ядосваше се на себе си. Оттогава бяха минали осем години.

Спряха пред къщата в Гриздейл Клоус.

— Пристигнахме, сър.

Райън плати таксата и му пусна приятелски бакшиш.

— Името ми е Джак, Еди.

— Да, сър. Ще се видим утре сутринта.

— Дадено.

Райън слезе от таксито, съзнавайки, че никога няма да спечели тази битка. Входната врата бе отключена. Отправи се към кухнята.

— Тати! — изпищя от радост Сали и се хвърли в прегръдките му. Джак я притисна и двамата си размениха целувки.

— Как е моето голямо момиче?

— Добре.

Кети приготвяше вечерята. Остави Сали на пода и се приближи да целуне жена си.

— Как става така — попита той, — че ти винаги се прибиращ първа? В Америка обикновено закъсняваше.

— Профсъюзи — отговори тя. — Тук вратите се заключват точно начаса, а „навреме“ обикновено означава по-рано — не като в „Хопкинс“.

Нямаше нужда да добавя, че там всички работеха до късно.

— Не е лошо да имаш работно време на banker.

— Дори татко не напускаше офиса си толкова рано, но тук всички го правят. А обедната почивка е цял час — половината от времето извън болницата. Е, така може би храненето е по-здравословно — допусна тя.

— Какво ще вечеряме?

— Спагети.

Джак забеляза, че тенджерата беше пълна с нейния специален сос с месо.

— Къде е малкият?

— В дневната.

Райън отиде там. Малкият Джак седеше в кошарата си. Тъкмо се бе научил да сяда — малко по-раничко, отколкото трябваше, но татко му се гордееше. Наоколо бяха разхвърляни всичките му играчки, които в повечето случаи се озоваваха в устата му. Той погледна татко си и му хвърли беззъба усмивка. Това заслужаваше прегръдка и Райън го вдигна на ръце. Дупето му беше сухо. Без съмнение госпожица Маргарет му бе сменила памперса, преди да си тръгне — както винаги, преди Джак да се прибере от работа. Вършеше си работата много съвестно. Сали я харесваше, а това беше много важно. Върна сина си долу и малкото приятелче се заигра с гумен плъх, заглеждайки се от време на време в телевизора — особено в рекламите. Джак отиде до спалнята да се преоблече в нещо по-удобно и се върна в кухнята. Точно тогава звънецът дрънна за изненада на всички. Джак отиде да отвори.

— Донесох ви устройството против подслушване, сър. От комуникациите в посолството съм — обясни човекът. — Г-н Мъри ми нареди да ви го донеса.

Кутията беше от мукава и имаше формата на куб, чиито страни бяха с дължина около седемдесет и пет сантиметра, без никакъв надпис. Райън покани мъжа в къщата и го заведе право в кабинета си. Отне му три минути да извади огромния телефонен апарат от кутията, който се намери до компютъра „Апъл“.

— От Агенцията за Национална Сигурност ли сте? — попита Райън.

— Да, сър. Цивилен. Бях в службата за сигурност на армията Е-5. Уволних се и постъпих на работа като цивилен с по-висока заплата. Тук съм от две години. Това е шифровъчният ключ. — Подаде му пластмасовото устройство. — Знаете как се работи с тези неща, предполагам.

— Да — кимна Райън. — Имам същото на бюрото си в Центъра.

— Запознат сте с правилата. Ако нещо се повреди, ми се обаждате веднага. — Подаде му визитката си. — Освен мен и хората ми никой друг няма право да бърника вътре. Ако се скапе, системата се самоунищожава, разбира се. Няма опасност да се възпламени, но смърди заради пластмасата. Това е всичко.

— Желаете ли кока-кола или нещо друго?

— Не, благодаря, трябва да се прибирам — отговори експертът по комуникациите и се отправи през входната врата към колата си.

— Какво е това, Джак? — попита Кети откъм кухнята.

— Моят безопасен телефон — обясни Джак, докато се връщаше при жена си.

— За какво е?

— Ще мога да говоря с шефовете у дома.

— Не можеш ли да го правиш от службата?

— Разликата във времето не позволява винаги, а и има неща, за които не мога да говоря там.

— Тайни глупости — изсумтя Кети.

— Точно така.

Като пистолета в дрешника. Кети прие присъствието на ловджийската му пушка „Ремингтън“ със самообладание — използваше я за лов и тя се съгласи, тъй като птиците ставаха за готвене и за ядене. Освен това я държеше незаредена. Тя обаче се чувстваше неспокойно заради пистолета. Но като цивилизовани съпрузи не спореха. Важното беше да е далеч от Сали, която знаеше, че в дрешника на татко ѝ не може да се пипа нищо. Райън обичаше своя деветмилиметров „Браунинг“ — автоматик, който за разлика от пушката беше зареден с четиринайсет патрона с кухи върхове, два резервни пълнителя и сигнални ракети. За всеки случай, ако му потрябва. Трябваше да намери място да се упражнява в стрелба,

напомни си Райън. Може би в съседната база на кралския флот имаха стрелбище. Сър Базил вероятно щеше да го уреди с едно телефонно обаждане. Като почетен рицар не притежаваше сабя, но пистолетът — нейният съвременен еквивалент, можеше да е от полза в определени ситуации. Както в момента му бе от полза тирбушонът.

— Малко вино? — попита Райън.

Кети се обърна.

— Да, за утре нямам насрочена операция.

— Кат, не разбирам как една-две чаши вино вечерта биха се отразили на операция през следващия ден — та това са десет-дванадесет часа по-късно.

— Джак, не бива да се пие преди операция — обясни търпеливо тя. — Ти нали не пиеш, когато шофираш? Не пиеш и когато режеш някого. Никога. Без изключение.

— Тъй вярно, докторе. Значи утре само ще предписваш рецепти за очила?

— Ъ-хъ, очертава се лесен ден. А ти?

— Нищо важно. Същите глупости.

— Чудя се как издържаш.

— Е, интересно е, секретна работа, трябва да си шпионин, за да го разбереш.

— Ясно. — Тя изля соса в купата. — Готово е.

— Още не съм отворил виното.

— Действай бързо.

— Добре, професор лейди Райън — отговори Джак и отнесе купата със соса на масата, след което издърпа тапата от бутилката „Кианти“.

Сали беше вече голяма за високото столче, но все още се нуждаеше от възглавница, която дотътри сама до стола си. Тъй като щяха да вечерят „писгети“, татко ѝ затъкна салфетката под брадичката ѝ. Нямаше начин да не покапе със сос панталонките си, но трябваше да се научи да използва салфетка, а това според Кети беше важно. След това Райън наля виното. Сали не си поиска. Веднъж Райън ѝ даде да опита въпреки възраженията на жена си и тя повече не пожела. Сложиха на Сали малко кока-кола.

Светлана заспа най-накрая. Тя обичаше да стои вечер до късно, докато очите ѝ не се затвореха. Спеше усмихната като малките ангелчета, с които бяха украсени италианските катедрали в туристическите брошури, които обичаше да чете. Телевизорът работеше. Даваха филм за Втората световна война, доколкото може да разбере по звука. Всички те бяха еднакви. Германците нападаха ожесточено, е, понякога имаше някой германец — положителен герой, съхранил своята човечност, обикновено германски комунист, който се разкъсва между предаността към своята класа (работническата класа, естествено) и към страната си. Съветите се съпротивляваха смело, като отначало търпяха големи загуби в жива сила, докато обърнеха нещата в своя полза, обикновено край Москва през декември 1941 г., при Сталинград през януари 1943 г. и при Курската дъга през лятото на 1943 г. Винаги имаше смел политкомисар, безстрашен войник, мъдър сержант на възраст и умен младши офицер. Бас държеше, че се появява и прошарен генерал, който плаче насаме за своите войници, но трябва да се отърси от чувствата си и да жертва момчетата в името на победата. Имаше около пет варианта на този сюжет и единствената разлика беше в това дали Сталин е изобразен като мъдър вожд и полубожество, или въобще не се появява. Това зависеше от времето, когато е сниман филмът. Модата на Сталин в съветската кинематография беше отминала след 1956 г., малко след като в прословутата си тайна реч Никита Сергеевич Хрушчов го развенча и разкри какво чудовище е бил — нещо, което съветските граждани още не можеха да преглътнат, особено шофьорите на таксите, или поне така му се струваше. Истината в неговата страна беше рядка стока и обикновено трудна за асимилиране.

Но Зайцев не следеше този път филма. Пиеше водката си с очи вперени в телевизионния екран, без да вижда нищо. Още не можеше да се опомни от необичайната си постъпка тази вечер в метрото. Отначало му се стори като лудория, като детска игра — само да провери дали може да бръкне в джоба на американеца като дребен крадец. Никой не забеляза. Направи го хитро и много внимателно. Дори американецът не го усети, иначе щеше да реагира.

Всъщност какво се бе опитал да докаже? Че може да направи какво? Олег Иванович си задаваше този въпрос с учудваща настойчивост.

Какво, мамка му, се беше опитал да направи във влака? Какви ги вършеше? Не го беше планирал предварително. Беше глупава и импулсивна постъпка... Нали така?

Разтърси глава и отпи от водката. Беше интелигентен човек. С университетско образование. Отличен шахматист. Имаше работа, която изискваше най-висока степен на секретност, добре платена, беше достигнал до долните етажи на номенклатурата. Беше важен човек — поне донякъде. В КГБ му доверяваха много тайни. Имаха му доверие... но...

Но какво? — питаше се той. Какво следваше след това но? Мислите му се лутаха в посоки, които той не разбираше и не виждаше...

Свещеникът. Нещата се свеждаха до него, нали? Или не? За какво се тормозя? — питаше се Зайцев. Не можеше да разбере дали въобще мисли за нещо. Сякаш мислите му бяха чужди, а мозъкът му не можеше да ги контролира и те отиваха в посока, която не разбираше.

Да, сигурно беше свързано с проклетия свещеник. Да не беше омагьосан? Да не би някой да контролираше тялото му?

„Не! Абсурд!“ — каза си Зайцев. Това са глупости от приказките, бръщолевения на възрастни жени, скупчени около врящо гърне.

„Защо тогава си пяхнах ръката в джоба на американеца?“ — недоумяваше той, но отговорът не идваше.

„Искаш ли да си съучастник в убийство? — питаше вътрешен глас. — Искаш ли да помогнеш да не бъде убит невинен човек?“

„А невинен ли е?“ — продължаваше да се пита Зайцев, докато отпиваше нова глътка. Нито една телеграма, която беше минавала през бюрото му, не доказваше обратното. Всъщност той не си спомняше отец Карол да е бил споменаван в някое съобщение на КГБ през последните години. Вярно, отбелязаха пътуването му до Полша малко след като го избраха за папа, но кой човек не би се върнал в родината си след подобно издигане да се види с приятелите си и да потърси подкрепата им за новото си положение в света?

Партията се състоеше от хора. А хората допускаха грешки. Всеки ден се сблъскваше с тях, дори опитни офицери от КГБ получаваха наказания, порицания или забележки от своите началници в Центъра. Леонид Илич правеше грешки. Хората често си говореха за това по време на обяд или по-често обсъждаха тихичко алчните му деца,

особено дъщеря му. Нейното си беше истинска корупция, а когато говореха за това, хората шепнеха. Той обаче мислеше в момента за много по-голяма и много по-опасен вид поквара.

Откъде идваше легитимността на съветската държава? Абстрактно погледнато, идваше от народа, но народът нямаше думата. Думата имаше партията, тя представляваше съвсем малка част от народа, а от партийните членове нищожно малцинство разполагаха с някакво подобие на власт. Значи, легитимността на неговата държава се намираще по върховете, което по силата на логиката означаваше, че е... фиктивна...

Това беше опасно разсъждение. Някои страни се управляваха от диктатори, често фашисти от политическата десница. В много малко страни правителствата принадлежаха на политическата левица. Хитлер беше най-властният и най-опасен представител на десницата и той беше свален с помощта на Съветския съюз и Сталин, от една страна, и западните държави — от друга. Два неочаквани съюзника се бяха обединили, за да унищожат германската заплаха. А какви бяха те? Твърдяха, че са демокрации и макар че в страната му непрекъснато ги хулеха, изборите в тези държави бяха истински — трябваше да са такива, след като неговата страна и службата му пилееха време и пари в опит да влияят върху тях. Следователно там волята на народа се зачиташе в някаква степен, иначе защо КГБ ще се опитва да им оказва въздействие? Доколко успяваше, Зайцев не знаеше. Невъзможно беше да се разбере от информацията, до която сънародниците му имаха достъп, а той не си правеше труда да слуша „Гласът на Америка“ и другите пропагандни оръдия на западните страни.

Значи, не народът искаше да бъде убит папата. Искаха го Андропов и вероятно Политбюро. Дори колегите му в Центъра нямаха зъб на отец Карол. Не се говореше за враждебност от негова страна към Съветския съюз. Държавната телевизия и радио не призоваваха към класова омраза срещу него, както правеха за другите външни врагове. В „Правда“ не публикуваха отрицателни статии за него. Пишеха само за профсъюзния проблем в Полша, без да вдигат голям шум, а все едно, че съсед се караше на пакостливо дете.

Но явно това беше причината. Карол беше поляк и гордост за своя народ, а Полша изпитваше политически трудности заради профсъюзните спорове. Карол искаше да използва своето политическо

и духовно влияние, за да защити народа си. Беше разбираемо, нали така?

Но убийството му щеше ли да бъде разбираемо?

Щеше ли да се намери някой да възрази: „Не, не можете да убивате този човек само защото не харесвате политиката му.“ Политбюро? Не, те ще подкрепят Андропов. Той беше престолонаследникът. Когато Леонид Илич умре, той ще заеме поста му. Друг човек от партията? А кой би могъл да е той? Партията беше душата на народа, както се твърдеше в един от лозунгите. Това беше единственото място, където партията беше позволила да се употреби думата душа.

Дали част от човека продължаваше да живее след смъртта му? Предполагаше се, че това е душата, но в неговата страна партията беше душата, а партията беше творение на хора, някои от тях корумпирани.

И те искаха да убият един свещеник.

Беше чел телеграмите. Макар и в нищожна степен, Олег Иванович беше помагач. А това го ядеше отвътре. Съвест? Имаше ли право на това? Съвестта беше мерило за един набор от факти и идеи, съпоставен с друг, и беше удовлетворена или не. Ако не беше удовлетворена, ако намираше някоя постъпка за грешна, тогава съвестта започваше да те гризе. Да ти нашепва. Принуждаваше човека да бъде бдителен, докато проблемът се разреши, докато неправилната постъпка бъде спряна или поправена, или изкупена...

Но как можеше да спре партията или КГБ да не извършват нещо?

Зайцев знаеше, че за целта най-малкото трябваше да се докаже, че замисленото действие противоречи на политическата теория или че ще доведе до обратни политически последици, тъй като политиката беше мерилото за правдата и неправдата. Но не беше ли политиката твърде мимолетна за това? „Правдата“ и „неправдата“ не зависеха ли от нещо по-висше от политиката? По-висша ценностна система? Политиката беше просто тактика, не е ли така? А макар тактиката да е важна, стратегията беше по-важна, защото стратегията беше мярката, към която се прилагаше тактиката, а в този случай стратегията се предполагаше да е правилна — съвършено правилна. Правилна не само за момента, а за всички времена — нещо, което историците можеха да докажат, че е правилно и след сто или хиляда години.

Дали партията разсъждаваше по този начин? Как Комунистическата партия на Съветския съюз взимаше своите решения? Съобразявайки се с това, което е добро за народа ли? Но кой определяше кое е добро? Индивиди като Брежнев, Андропов, Суслов и останалите членове на Политбюро, които се съветваха с кандидат-членовете, а те на свой ред с Министерския съвет и членовете на ЦК, всички високопоставени представители на номенклатурата, за които резидентът в Париж изпращаше парфюми и дантелени гащи с дипломатическата поща. Зайцев беше виждал много такива съобщения. А знаеше и историите им. Това бяха хората, които раздаваха подаръци и постове на децата си, които профучаваха в лимузините си по широките московски булеварди, корумпираните марксистки велможи, които управляваха страната му с желязна ръка.

Дали тези велможи се интересуваха кое е добро за народа — както наричаха масите, — безбройните работници и селяни, които управляваха, за чието добро се предполагаше, че се грижат?

Вероятно и велможите при Николай Романов са мислели и говорили по този начин. А Ленин беше наредил да ги избият като врагове на народа. Както съвременните филми разказваха за Великата отечествена война, така по-старите филми ги изобразяваха като зли палячовци, врагове, които дори не може да се вземат на сериозно, които лесно можеш да намразиш и да убиеш, карикатури, които изобщо не приличат на хората, заели местата им, разбира се...

Както велможите от миналото бяха газили с руските тройки селяните, препускайки съм царския двор, така днес офицерите от московската милиция заграждаха центъра само за членовете на номенклатурата, които не могат да си губят времето със задръствания.

Нищо не се бе променило в действителност...

С изключение на това, че царете от предишните времена бяха почитали по-висша власт от своята. Те бяха финансирали изграждането на катедралата „Свети Василий“ в Москва, а други аристократи бяха издигнали безчет църкви из цяла Русия, тъй като дори Романови са признавали по-висша власт от тяхната. Партията обаче не признаваше по-висока власт.

Значи можеше да се убива без милост, тъй като често убийството беше политическа необходимост, тактически прием, прилаган, когато това е удобно.

„Какво става тук? — питаше се Зайцев. — Нима искаха да убият папата просто за удобство?“

Олег Иванич си наля още водка и дръпна нова глътка.

В живота си имаше толкова неудобства. Бюрото му се намираше твърде далече от архива. Имаше колеги, които не харесваше — Стефан Евгениевич Иванов например, който беше майор и по-старши от него в комуникациите. Как така се издигна преди четири години, беше мистерия за цялата секция. Дори по-старшите и от него го смятаха за лентяй и некадърник. Зайцев предполагаше, че навсякъде има по някой като него, който създава трудности, но не може да бъде отстранен, защото... защото просто така стояха нещата. Ако го нямаше Иванов, Олег щеше да получи повишение, ако не по чин, то като завеждащ секцията. Всеки път, когато Иванов вдишваше въздух, създаваше неудобство за Олег Иванич, но това не му даваше правото да го убие, нали така?

Не, щяха да го арестуват и да го дадат под съд и дори да го екзекутират за убийство. Защото законът го забраняваше. Защото беше неправилно. Законът, партията и собствената му съвест му го подсказваха.

Но Андропов искаше да убие отец Карол, а съвестта му не казваше недей. Дали нечия друга съвест можеше да го каже? Още една глътка водка. Още една въздишка. Съвестта на Политбюро?

В КГБ също не изпитваха угризения. Никакви дебати. Никакви открити възражения. Само оперативни съобщения и сведения дали операцията е била успешна, или е претърпяла провал... Получаваха се оценки само за чужденците, разбира се, обсъждаха начина на мислене на чуждите агенти и сътрудници — в КГБ ги наричаха „полезни глупаци“. Никога не беше видял телеграма, оспорваща заповед, в която да пише: „Не, другарю, не бива да правим това, защото е морално грешно.“ Годеренко в Рим почти бе стигнал до там, предупреждавайки, че едно убийство на папата би имало пагубни последици за агентурните му операции. Това означаваше ли, че и у Руслан Борисович беше заговорила съвестта? Не. Годеренко имаше трима синове — единият в съветския флот, другият, доколкото беше чувал, в академията на КГБ на околоръстния път и третият — в Московския държавен университет. Ако Руслан Борисович си докараше

неприятности с КГБ, щеше да му донесе ако не смърт, то поне сериозни трудности за децата му, а малцина правеха подобни жертви.

Значи ли това, че той единствен в КГБ имаше съвест? Зайцев отпи, за да преглътне тази мисъл. Вероятно не. Имаше хиляди мъже в Центъра и още хиляди другаде и по законите на статистиката мнозина от тях бяха „добри“ хора (каквото и да се разбираше под това), но как човек можеше да ги разпознае? Беше сигурна смърт — или дългогодишен затвор — да се опиташ да ги откриеш. Това беше главният му проблем. Нямаше с кого да сподели съмненията си, да обсъди притесненията си — нито лекар, нито свещеник... дори с жена си Ирина.

Не, само бутилката водка, която му помагаше да мисли, но не беше истинско общуване. Руските мъже не проливаха често сълзи, но понякога не можеха и да се сдържат. Ирина можеше да му зададе въпрос, а той нямаше как да ѝ отговори. Всичко, което имаше, беше сънят. Той обаче беше убеден, че няма да му помогне, и беше прав.

Един час по-късно, след като беше изпил още две чаши водка, най-после му се доспа. Ирина дремеше пред телевизора — Червената армия пак беше спечелила битката при Курската дъга и филмът завърши в началото на дългия поход, който щеше да я отведе до Райхстага в Берлин, изпълнена с надежди и ентузиазъм след кървавата победа. Зайцев се изкиска. Това му дойде в повече. Отнесе празната чаша в кухнята, след това събуди жена си да си легнат. Надяваше се да заспи бързо. Четвъртинката алкохол в стомаха му трябваше да помогне. Така и стана.

— Знаеш ли, Артър, доста неща не знаем за него — каза Джим Гриър.

— Андропов ли имаш предвид?

— Дори не знаем дали копелето е женено — продължи заместник-директорът на разузнаването.

— Е, Робърт, това е работа на твоя отдел — отбеляза шефът на ЦРУ и хвърли поглед към Боб Ритър.

— Предполагам, че е женен, но никога не е водил жена си на официални прояви. Обикновено по този начин установяваме тези неща — бе принуден да признае заместник-директорът на операциите. — Те

често крият семействата си, както правят и доновете на мафията. С тях си приличат по много от нещата, които крият. Освен това не сме си давали зор да разберем, тъй като тази информация е без оперативна стойност.

— Това как се държи с жената и децата си — отбеляза Гриър — понякога е много показателно за човека.

— Значи, искаш от мен да възложа на КАРДИНАЛА нещо подобно? Може да се справи, сигурен съм, но защо да му губим времето?

— Това загуба на време ли е? Ако бие жена си, ни казва едно нещо. Ако е грижовен баща — друго — настоя заместник-директорът на разузнаването.

— Той е главорез. Щом го погледнеш на снимката, веднага си личи. Виж само как изглеждат подчинените му. Гипсирани са, сякаш Хитлер им е шефът — отговори Ритър.

Няколко месеца преди това група американски щатски губернатори бяха посетили Москва за подобряване на връзките. Губернаторът на Мериленд, либерален демократ, беше съобщил, след като се завърна, че когато Андропов влизал в залата, той го помислил за главорез, но по-късно разбрал, че е председателят на Комитета за държавна сигурност. Човекът от Мериленд имал усет за хората и оценката му влязла в архива на Ленгли.

— Е, като съдия нямаше да го бива много — коментира Артър Мур, който също бе чел доклада. — Поне не на апелативно равнище. Изглежда готов да окачи бедния кучи син на въжето само за да провери дали ще го скъса.

Не че в миналото и в Тексас не е имало неколцина такива съдии, сега беше по-цивилизовано. Конете за крадене бяха по-малко, отколкото мъжете за убиване.

— Добре, Робърт, как може да го поразголим малко? Вероятно ще е следващият им генерален секретар. Идеята ми се струва добра.

— Мога да вдигна на крак неколцина мои хора. Защо не попитаме Базил какво знае? Те са по-добри в съветските работи, нашите са малко по-грубички.

— Харесвам Баз, но не искам да му давам толкова интифи за нас — отговори съдия Мур.

— Добре, Джеймс, имаш там протеже. Кажи му той да попита. Нали му прати специалния телефон?

— Трябва да го е получил днес.

— Е, обади му се и му кажи да попита не направо, а между другото.

Гриър погледна съдията.

— Артър?

— Одобрявам. Без шум обаче. Кажете на Райън да изтъкне, че проявява личен интерес, да не споменава за нас.

Адмиралът погледна часовника си.

— Добре, ще свърша това, преди да си тръгна.

— Боб, а някакъв напредък във връзка с „ЧЕРВЕНАТА МАСКА НА СМЪРТТА“? — попита директорът на ЦРУ на майтап в края на следобедното заседание. — Беше шега, а не сериозна идея, нали?

— Артър, хайде да не я подценяваме, а? Те са уязвими дотолкова, че да им теглим куршума веднага щом заредим пищова.

— Не споменавай за това пред Конгреса. Може да напълнят гащите — предупреди Гриър с усмивка. — Предполага се, че се стремим към мирно съвместно съществуване с тях.

— С Хитлер тая политика не доведе доникъде. Сталин и Чембърлейн се опитаха да се държат мило с кучия син. Докъде ги доведе това? Те са ни врагове, господа, и печалната истина е, че с тях не можем да живеем в истински мир, независимо дали ни харесва или не. Твърде различни идеи изповядваме, за да е възможно — той вдигна ръце. — Да, знам, предполага се, че не мислим в тази посока, но президентът, слава Богу, мисли точно така, а ние все още работим за него.

Не подлежеше на обсъждане. И тримата бяха гласували за настоящия президент в противоречие с популярния виц, че в Ленгли не могат да се открият две неща — комунисти... и... републиканци. Не, новият президент проявяваше твърдост и притежаваше инстинкта на лисица за възможностите. Това се харесваше особено на Ритър, който беше каубоят между тримата, ако не и най-твърдият.

— Добре. Трябва да поработя малко върху бюджета преди дебатите в Сената вдругиден — обяви Мур, закривайки заседанието.

Райън беше пред компютъра и разсъждаваше за битката в залива Лейте^[1], когато телефонът звънна за първи път, откакто го донесоха, със странен треперлив звук. Извади от джоба си пластмасовия ключ, вкара го в прореза и вдигна слушалката.

„ПРОБА — чу се механичен глас — СИНХРОНИЗАЦИЯ НА ЛИНИЯТА. ПРОБА, СИНХРОНИЗАЦИЯ НА ЛИНИЯТА — ЛИНИЯТА Е БЕЗОПАСНА.“

— Ало — каза Райън, чудейки се кой може да го търси толкова късно по специалния телефон.

— Здравсти, Джак — поздрави го познат глас.

Едно от хубавите неща на тези апарати беше, че благодарение на дигиталната технология се чуваше отлично, все едно събеседникът се намираще в съседната стая. Райън погледна стенния часовник.

— Доста къснично е, сър.

— Не толкова, колкото в добрата стара Англия. Как е семейството?

— Спят в момента. Кети може още да преглежда медицински списания — което тя предпочиташе, вместо да виси пред телевизора.

— Какво мога да направя за вас, адмирале?

— Имам малка задача за теб.

— Добре — отговори Райън.

— Поразпитай наоколо — като чисто любопитство — за Юрий Андропов. Има някои неща, които не знаем за него. Може Базил да има информацията, която ни трябва.

— Какво по-точно, сър? — попита Джак.

— Дали е женен, дали има деца.

— Не знаем дали е женен? — Райън осъзна, че наистина не му бяха попадали такива сведения, когато чете досието му, но бе предположил, че се съхраняват на друго място и затова не му бе направило особено впечатление.

— Точно така. Съдията иска да разбереш дали Базил знае.

— Добре, мога да попитам Саймън. Колко спешно е?

— Да изглежда като чисто любопитство, както вече ти споменах. След това ми звънни от тук, от дома ти, искам да кажа.

— Тъй вярно, сър. Знаем възрастта му, рождената дата, образованието и тям подобни, а не знаем дали е женен и дали има деца, виж ти?

— Понякога се случват такива неща.

— Да, сър.

Това накара Джак да се замисли. Знаеха всичко за Брежнев, включително размера на пишката му. Знаеха точно кой номер дрехи носи дъщеря му — 12. Някой бе сметнал това сведение за много важно и бе разпитал белгийския търговец, от когото изкуфелият ѝ баща бе купил чрез посланика копринената сватбена рокля за нея. А не знаеха дали вероятният следващ генерален секретар беше женен.

Исусе, човекът беше ударил шейсетте, а те още не знаеха! Как беше възможно, мамка му?

— Добре, ще разпитам. Мисля, че няма да е трудно.

— Иначе в Лондон как е?

— Харесва ми, на Кети също, макар че е малко подозрителна към безплатното здравеопазване.

— Безплатно? Не я обвинявам за подозренията ѝ. Все още се лекувам в Бетесда, но малко ми помага титлата „адмирал“ пред името. Обслужването не е така бързо за приятелчетата от запаса.

— Обзалагам се.

В случая с Райън помагаше това, че жена му работеше в „Джон Хопкинс“. Досега не го бе прегледал човек в бяла престилка, на чиято табелка да не пише „професор“, а и беше разбрал, че в света на медицината най-способните бяха преподавателите за разлика от останалата част на обществото.

Сънищата го връхлетяха след полунощ, макар че той нямаше как да знае това. Беше ясен летен ден в Москва и човек с дълга бяла дреха вървеше през Червения площад. Зад гърба му се издигаше катедралата „Василий Блажени“, а той вървеше срещу движението пред мавзолея на Ленин. Беше обграден от деца, а той им говореше мило като любим чичо... а може би като свещеник? Дори носеше златотъкан брокат. Децата, четири-пет момичета и толкова момчета, го държаха за ръце и се усмихваха невинно. Олег обърна глава и забеляза на трибуната на мавзолея членовете на Политбюро — Брежнев, Суслов, Устинов и Андропов, които наблюдаваха първомайската манифестация. Андропов държеше пушка, насочена срещу немногочислената процесия. Наоколо минаваха и други хора с безизразни лица, отиваха по работа.

В следващия миг Олег се намери до Андропов и се заслуша в думите му. Спореше за това дали има право да убие човека. „Внимавай за децата, Юрий Владимирович“ — предупреди Суслов. „Да, бъди внимателен“ — съгласи се Брежнев. Устинов се протегна да нагласи мерника на пушката. Никой не забелязваше Зайцев, който ръкомахаше, за да привлече вниманието им.

„Но защо? — попита Зайцев. — Защо го правите?“

„Кой е тоя?“ — обърна се Брежнев към Андропов.

„Не му обръщай внимание — изсъска Суслов. — Просто застреляй копелето!“

„Тъй вярно!“ — извика Андропов. Прицели се внимателно, а Зайцев не можеше да помръдне, за да му попречи, макар да беше до него. След това председателят натисна спусъка.

Сега Зайцев се намери обратно на улицата. Първият куршум удари едно от децата отдясно на свещеника, момченце, което падна безмълвно.

„Не него, идиот такъв — свещеника!“ — крещеше като обезумял Михаил Суслов.

Андропов стреля отново, този път улучи русо момиченце отляво на свещеника. Главичката се пръсна в червено. Зайцев се наведе да помогне, но детето каза, че всичко е наред и той се обърна към свещеника.

„Внимавай, защо не внимаваш?“

„Да внимавам за какво, млади човече? — попита свещеникът с благ глас и след това се обърна. — Хайде, деца, отиваме при Господа.“

Андропов пак стреля. Този път улучи свещеника право в гърдите. Рукна кръв с размера и формата на червена роза. Свещеникът направи гримаса, но продължи да върви заедно с усмихнатите деца.

Нов изстрел, нова червена роза вляво от първата. Той обаче продължаваше да върви, не спираше.

„Ранен ли сте?“ — питаше Зайцев.

„Нищо сериозно — отговори свещеникът. — Но защо не го спря?“

„Опитах“ — настоя Зайцев.

Свещеникът спря, обърна се и го изгледа право в лицето. „Наистина ли?“

Точно в този момент третият куршум го улучи в сърцето.

„Наистина ли?“ — попита отново свещеникът. Сега в него се бяха вперили очите на децата, а не на свещеника.

Зайцев се опомни и забеляза, че е седнал в средата на леглото. Беше малко преди четири часа сутринта. Плуваше в пот. Стана и отиде до банята. Изпика се, пийна чаша вода и се затътри до кухнята. Изправен до мивката, запали цигара. Преди да се върне да спи, искаше да се отърси напълно от кошмара. Не желаше същият сън да продължи.

От прозореца Москва изглеждаше тиха, улиците бяха празни — не се въргалияха дори пияници, което също беше добре. Не се чуваше асансьорът. Дори коли не минаваха, което бе малко необичайно, но не колкото в западен град.

Цигарата си свърши работата. Беше достатъчно буден да се върне в леглото. Но знаеше, че кошмарът никога няма да го напусне. Повечето сънища изчезваха като дим от цигара, но този нямаше да изчезне. Зайцев беше сигурен.

[1] През октомври 1944 г. в залива Лейте американските военноморски сили разбиват окончателно японския флот и възвръщат контрола на съюзниците във Филипините. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 10

ГРЪМ ОТ ЯСНО НЕБЕ

Трябваше добре да го обмисли. Сякаш решението се бе появило само, сякаш някаква външна сила бе завладяла съзнанието му, а чрез него и тялото му, а той се бе превърнал в зрител. Както повечето руснаци, не си взе душ, но изми лицето си и се обръсна със самобръсначка с ножче, минавайки по три пъти едно и също място. Тоалетната хартия влезе в употреба — заличи поне кръвта, ако не порязаното. Образите от съня още минаваха пред очите му като онзи филм за войната по телевизията. Не го оставиха на мира и по време на закуската, а очите му блуждаеха, което не остана незабелязано от жена му. Тя обаче реши да не казва нищо. Стана време да тръгва за работа. Измина пътя до метрото като автомат, без да сбърка посоката, воден от инстинкта си. Мозъкът му едновременно буксуваше и яростно работеше, сякаш се бе раздвоил на две отделни личности, но с някаква далечна връзка помежду им, която не виждаше и не разбираше. Носеше се като дървен клон по течението на планински бързей с такава скорост, че не можеше да види скалистите брегове отляво и отдясно. Изненада се, когато се опомни във влака, който пътуваше през тъмните тунели, изкопани от политически затворници на Сталин при ръководството на Никита Сергеевич Хрущов, заобиколен от мълчаливите, почти безизразни лица на други съветски граждани. Те също отиваха към работните си места, който въобще не обичаха и към които не изпитваха никакво чувство на дълг. Но отиваха, защото само така можеха да припечелват пари, за да изхранват семействата си, миниатюрни болтчета в гигантската машина, която представляваше съветската държава, на която се предполагаше, че трябва да служат, и която се предполагаше, че служи на тях и на семействата им...

Не беше ли пълна лъжа? — питаше се Зайцев. Не беше ли? Как би могло убийството на един свещеник да послужи на Съветския съюз? По какъв начин служеше на всичките тези хора? На него, на съпругата му и на малката му дъщеричка? Щеше да ги нахрани ли?

Или да им даде достъп до „специалните“ магазини, за да си купуват стоки, каквито останалите трудещи се не можеха дори да мечтаят да притежават?

Но той живееше по-добре от повечето хора във влака, напреди на себе си Олег Иванич. Не трябваше ли да е благодарен за това? Не ядеше ли по-добра храна, не пиеше ли по-качествено кафе, не гледеше ли телевизия на по-хубав апарат, не спеше ли на по-люксови чаршафи? Не притежаваше ли комфорта, за който мечтаеха всички тези хора? „Защо така изведнъж се обезпокоих?“ — питаше се специалистът по комуникациите. Отговорът беше толкова очевиден, че му отне по-малко от минута да го открие. Дължеше се на положението му, именно то му осигуряваше комфорта, на който се радваше, но му осигуряваше и информацията и той за пръв път в живота си осъзна, че в този случай информацията е проклетие. Той познаваше мисленето на хората, които определяха курса на страната, а информацията му подсказваше, че този курс е неправилен... пагубен, сякаш вътре в мозъка му се бе настанала някаква служба, която обработваше информацията и оценяваше курса като грешен. А с тази присъда се появяваше и нуждата да направи нещо, за да го промени. Не можеше да възрази, тъй като в страната му липсваше свобода. Нямаше открит начин да съобщи изводите си на останалите, макар че те може и да споделяха неговите оценки. Не можеше да помогне на хората да поискат от своите управници да се съобразят с техните тежнениа. Не, нямаше начин да предприеме каквото и да било при съществуващата система. Трябваше да заема достатъчно висок пост, иначе ако изкажеше на висок глас съмненията си, щеше да загуби привилегиите си. Така над съвестта му взимаше връх страхът, че ще изгуби толкова много. Досега не бе чувал някоя ръководна политическа фигура в страната му, заставайки на принципни позиции, да е критикувала своите господари, че водят грешна политика. Не, системата го изключваше още с подбора на хората. Корумпираните избираха други корумпирани да им бъдат господари, за да не им отнемат привилегиите. Както велможите на царя рядко, ако въобще някога, са се питали как се чувстват под негово управление крепостните, така новите марксистки велможи не оспорваха системата, която им осигуряваше мястото в света. Защо? Защото светът не бе променил формата си — само белият цвят на царя беше сменен с червения цвят

на социализма. А запазвайки формата си, той беше съхранил и методите на действие, а в един червен свят трудно се забелязаше още малко пролята кръв.

Влакът спря на станцията и Зайцев си проправи път през плъзгащата се метална врата към перона, сви наляво към ескалатора и излезе на улицата. В този ясен ден на късното лято се смеси с тълпата от хора, част от които с равномерни крачки вървяха към каменната постройка на Центъра и изчезваха през бронзовите врати покрай охраната. Зайцев показва пропуска си на униформения постови, който сравни снимката с лицето му и кимна с глава, давайки му знак, че може да влезе в масивната сграда. Без да издава чувствата си, както всеки друг ден, Зайцев слезе по каменните стъпала към приземието, мина през още една проверка и накрая влезе в комуникационния център.

Нощният екип тъкмо приключваше. На бюрото на Зайцев седеше човекът, който беше дежурил от полунощ до осем сутринта, Николай Константинович Добрик, произведен наскоро в чин майор като него.

— Добро утро, Олег — поздрави го приятелски Добрик, протягайки се във въртящия се стол.

— Добро утро, Коля. Как мина дежурството?

— Натоварен трафик от Вашингтон. Отново оня побъркан президент. Знаеше ли, че ние сме „центърът на злото в съвременния свят“?

— Той ли го каза?

Добрик кимна.

— Той. Резидентурата във Вашингтон ни изпрати текста на речта му — храна за съпратийците му, но все пак обидна. Очаквам посланикът да получи инструкции от външното министерство, а и Политбюро ще има какво да каже. Но поне ме държа буден, докато я четох.

— Не беше шифрована с еднократен код, предполагам?

Ако беше закодирана по този начин, щеше да е кошмар за служителите от нощната смяна.

— Не, слава Богу — отговори Добрик и думите, които подбра, не прозвучаха иронично. Този евфемизъм беше широко разпространен дори в Центъра. — Офицерите ни и в този момент се опитват да разгадаят думите му. В политическия отдел ще си играят с нея сигурно

часове наред, а може и дни, предполагам ще я дадат накрая на психолозите.

Зайцев успя да се усмихне. Посланията, които щяха да си разменят водещите лекари и оперативните офицери, щяха да са забавни за четене, а като всички истински чиновници те също обичаха да четат забавните материали.

— Да се чуди човек как такива типове управляват велики сили — отбеляза Добрик, след което стана и запали цигара.

— Мисля, че му казват демократичен процес — отвърна Зайцев.

— В такъв случай да е жива и здрава колективната воля на народа, изразявана чрез любимата партия.

Добрик беше добър партиен член въпреки преднамерената насмешка в думите му.

— Така е, Коля. Всъщност — Зайцев погледна стенния часовник, беше подранил шест минути — пускам те да си ходиш, другарю майор.

— Благодаря ти, другарю майор.

Добрик се отправи към изхода.

Зайцев се настани на стола, все още топъл от задника на Добрик, и се подписа в графика. После изхвърли съдържанието на пепелника — Добрик, изглежда, никога не го правеше — и се подготви за новия работен ден. Почти не познаваше Добрик, виждаха се само сутрин, когато го сменяше. Това, че го пусна по-рано, беше нормално, ако не приятно. За него беше необяснимо как някой може да се навие доброволно да работи само нощем. Поне Добрик винаги разчистваше бюрото и не му оставяше купища несвършена работа, което позволяваше на Зайцев да се съсредоточи за няколко минути и да организира работата си за деня.

Този път обаче той не успя да се съсредоточи, тъй като в съзнанието му се върнаха образите, които май никога нямаше да забрави. Олег Иванович запали първата си цигара и стовари бумагите върху металното бюро, докато умът му блуждаеше някъде и си представяше неща, за които той дори не искаше да знае. Бяха минали десет минути, когато до бюрото му се появи шифровчик с папка.

— От Вашингтон, другарю майор — уведоми го чиновникът.

— Благодаря, другарю — отвърна Зайцев.

Отвори картонената папка и започна да разлиства телеграмите.

„Виж ти, помисли си той, този КАСИЙ е предал... да, още политически сведения.“ Не знаеше кой се крие зад псевдонима КАСИЙ, но трябва да беше помощник на високопоставен парламентарист, вероятно сенатор. Той изпращаше първокласна политическа информация, което навеждаше на мисълта, че има достъп до разузнавателни сведения. Излизаше, че и помощник на висш американски политик работи за Съветския съюз. Не му плащаха, което означаваше, че беше идеологически мотивиран агент, те бяха най-ценни.

Прегледа съобщението и след това напрегна паметта си, за да се сети на кого от горните етажи трябваше да докладва... Полковник Анатолий Григориевич Фокин от политическия отдел, чийто адрес беше „Бюро Вашингтон, линия ПР, Първи отдел, Първо главно управление“, на четвъртия етаж.

Извън града, полковник Иля Фьодорович Бубовой се беше отправил за сутрешния полет от София. За да хване самолета, той беше станал в три сутринта, а кола от посолството го откара до летището, за да вземе полета за Москва. Призовката дойде от Алексей Рождественски, с когото се познаваше от няколко години и който прояви любезност и му звънна предния ден, за да го успокои, че повикването в Центъра не беше свързано с нещо нередно. Съвестта на Бубовой беше чиста, но и при това положение беше хубаво да знае. Като децата, привикани в директорската стая, често офицерите си изкарваха акъла, когато трябваше да се явят в щаба. Както и да е, вратовръзката му беше с хубав възел, а обувките му лъщяха. Не беше с униформа, тъй като постът му на резидент в София поне теоретично беше тайна.

Униформен сержант от Червената армия го посрещна на входа и му отвори вратата на автомобила. Сержантът всъщност беше от КГБ, но това не биваше да се знае публично. Нищо чудно ЦРУ или други западни служби да имат очи на летището. Бубовой си беше купил „Советский спорт“ от будката, докато отиваше към колата. След трийсет и пет минути щеше да си е у дома. Софийски футболен клуб беше победил „Динамо“ от Москва с 3 на 2 преди няколко дни. Полковникът беше любопитен дали спортните журналисти искаха

главите на московските футболисти, прикрито с марксистка фразеология естествено. Истинските социалисти винаги побеждаваха, но спортните журналисти се объркваха, когато един социалистически отбор загубеше от друг.

Фоли бързаше към метрото, след като тази сутрин се успа. Будилникът му беше изостанал заради спиране на тока и той се събуди от слънчевата светлина, която нахлуваше през прозореца, вместо от обичайния метален звън. Както обикновено, се мъчеше да не се оглежда много наоколо, но не устоя на изкушението да разпознае човека, чиято ръка бе претърсила джоба му. Реши да опита отново следобед във влака, който тръгваше от спирката в 17:41 ч., за всеки случай. За всеки случай какво? Фоли не знаеше отговора, но това бе една от вълнуващите страни на работата му. Ако е било случайност, добре, но през следващите няколко дни смяташе да пътува със същия влак, в същия вагон и на същата седалка. Руснаците се успокояваха, когато субектът, който следяха, действаше по установен ред, изненадващите ходове от страна на американците ги подлудяваха. Значи, щеше да се държи като „прилежен“ американец и да прави, каквото искаха. Това нямаше да им се стори подозрително. Главният агент в Москва поклати глава в почуда.

Слезе на спирката, взе ескалатора и излезе на улицата. От там се стигаше за нула време пеша до посолството, точно срещу „Света Богородица Микрочипская“, която беше най-голямата в света микровълнова печка. Всеки път го изпълваха приятни чувства, като видеше американския флаг на пилона и пехотинците във вътрешността, които му напомняха за дома. Те винаги изглеждаха добре с ризите си в цвят какви над униформените тъмносини панталони, кобурите с пистолетите и белите кепета.

Кабинетът му беше разхвърлян, както обикновено, което бе част от прикритието му на донякъде небрежен тип. Това обаче не се отнасяше за работата му в комуникационния център, нямаше начин. Комуникациите на посолството завеждаше Майк Ръсел, о.з. подполковник, бивш служител на управлението за сигурност на армията. Сега той работеше в Националната агенция за сигурност, която се предполагаше, че върши същата дейност, но за цялото

правителство. Москва беше тежък пост за Ръсел. Чернокож и разведен, той нямаше големи шансове тук по отношение на жените, тъй като руснаците бяха известни с предразсъдъците си към хората с тъмна кожа. Почука силно на вратата.

— Заповядай, Майк — каза Фоли.

— Добро утро, Ед. — Ръсел имаше ръст под метър и шейсет и му стигаше до кръста, но иначе беше железен, що се отнася до кодовете и шифрите. — За теб не дойде почти нищо през нощта.

— Така ли?

— Да, само това — каза той и измъкна от джоба на самото си плик, който му подаде. — Нищо важно.

Ръсел беше разшифровал телеграмата. Дори посланикът не можеше да нарежда на завеждащия комуникациите. Фоли изведнъж осъзна, че се радва за расизма на руснаците. Това правеше много по-малка вероятността Майк да го издъни. От всички хора в посолството Майк Ръсел единствен можеше да го закопае, затова разузнаванията по цял свят се стремяха винаги да държат изкъсо шифровчиците, които притежаваха огромна информационна власт във всяко посолство.

Фоли извади съобщението от плика. Съдържанието беше повече от банално, което доказваше, че ЦРУ си бе една правителствена бюрокрация, колкото и важна работа да вършеше. Изруга и мушна листа в машинката, чиито въртящи се стоманени колела го нарязваха на ивички от по два сантиметра.

— Сигурно е гот да приключиш работата си за деня само за десет секунди — изсмя се Ръсел.

— Обзалагам се, че във Виетнам не е било така.

— Определено не. Спомням си веднъж един от нашите се бе вмъкнал с предавател в щаба на армията им и беше тежка нощ.

— Хванаха ли го?

— О, да — отговори Ръсел, кимайки. — Местните се бяха пицисали яко. Разбрах, че свършил зле.

Тогава Ръсел бил младши лейтенант. Родом от Детройт, баща му сглобявал бомбардировачи В-24 през Втората световна война и не спирал да увещава сина си, че било много по-приятно, отколкото да правиш фордове. Ръсел презираше всичко в Съветския съюз (те дори не можеха да оценят какво е истински джаз соул!), но допълнителните пари, които изкарваше тук — Москва официално се смяташе за тежък

пост, — щяха да му осигурят един ден хубаво местенце в провинцията, където да ходи на лов за птици и сърни, а това било съкровенията му мечта.

— Някакви съобщения за изпращане, Ед?

— Не и днес — още е рано.

— Добре. Тогава успешен ден — каза Ръсел и изчезна през вратата.

За разлика от шпионските романи работата на служителя на ЦРУ беше повече досадна, отколкото вълнуваща. Поне две трети от времето на Фоли като оперативен агент се състоеше от писане на доклади, които в Ленгли някой четеше или изобщо не четеше, и в очакване на срещи, които можеше да се състоят, а можеше и да не се състоят. По-голямата част от работата, която бе свързана с излизане, вършеха подчинените му, тъй като позицията му беше твърде деликатна, за да се излага на риск нещо, за което често се налагаше да чете конско на жена си. Мери Пат обичаше екшъна малко повече, отколкото трябваше. Това донякъде го тревожеше, макар никога от двамата да не беше изложен на реална физическа опасност. Разполагаха с дипломатически имунитет, а руснаците в повечето случаи го зачитаха. Дори и малко да загрубееше играта, нямаше да се стигне до ексцеси, или поне така се надяваше.

— Добро утро, полковник Бубовой — поздрави го лъчезарно Андропов, без да става.

— Добър ден, другарю председател — отговори резидентът в София, въздъхвайки с облекчение, че Рождественски не го бе излъгал. Човек никога не можеше да бъде сигурен, но и не биваше да е прекалено подозрителен.

— Как е в София? — попита Андропов и му посочи кожения стол срещу огромното дъбово бюро.

— Всичко е наред, другарю председател, нашите братски социалистически колеги сътрудничат безрезервно, особено по турските проблеми.

— Добре. Имам предвид една задача и искам мнението ти дали е осъществима — гласът остана радушен.

— За какво става дума? — попита Бубовой.

Андропов изложи плана, наблюдавайки внимателно лицето на посетителя си, за да разбере каква ще е реакцията му. Реакция нямаше. Полковникът беше достатъчно печен, а освен това разбираше, че го изучават.

— Какъв е срокът? — попита той.

— Колко бързо можеш да уредиш нещата?

— Ще ми трябва помощ от българските приятели. Знам до кого да се допитам — полковник Борис Строков, много способен играч в ДС. Ръководи операциите им в Турция — контрабанда и други подобни, — което му отваря възможност за достъп до турски престъпни групировки. Контактите му ще са от полза, особено когато става дума за убийство.

— Продължавай — нареди председателят.

— Другарю председател, подобна операция няма да е проста. Щом няма начин стрелецът да проникне в покоите на целта, ще трябва да извършим покушението на публично място, а това ще означава много хора наоколо. Можем да кажем на стрелеца, че ще успеем да го измъкнем, но ще излъжем, разбира се. От тактическа гледна точка ще е по-добре да имаме и втори човек, който да застреля убиеца със заглушител. За него ще е по-лесно да избяга, тъй като вниманието на тълпата ще е привлечено към първия стрелец. Това решава и възможния проблем наемният убиец да се разприказва пред полицията. Италианската полиция няма добра обществена репутация, но това не е основателно. Резидентът ни в Рим може да ви каже, че следственото им отделение е много добре организирано и в него работят отлични професионалисти. Така че ще е в наш интерес стрелецът да бъде елиминиран незабавно.

— Но това няма ли да предизвика подозрение за намеса на разузнавателна служба? Ще е прекалено изпитано? — попита Андропов.

Бубовой се облегна и заговори благоразумно. Знаеше какво очаква да чуе Андропов и той беше готов да му угоди.

— Другарю председател, трябва да се съпоставят рисковете. Най-голямата опасност е, ако нашият убиец се разприказва по какъв начин се е озовал в Рим. Мъртъвците не говорят. Ако му запушим устата, няма как да се раздрънка. На другата страна ѝ остава само възможността да прави догадки. От наша страна можем лесно да

разтръбим чрез медиите, които контролираме, че мюсюлманите изпитват ненавист към главата на римокатолическата църква. Западните информационни служби ще се хванат на въдицата, а ние чрез умело насочване ще втълпим на общественото мнение какво се е случило. В Института за САЩ и Канада работят неколцина превъзходни учени, на които това им е работата, както знаете. Можем да ги използваме да разработят пропагандната версия, а хората ни от Първо главно управление ще я разтръбят. Така предлаганата операция крие рискове, разбира се, но макар да изглежда сложна, не е неизпълнима. Истинският проблем ще е в самото изпълнение и в сигурността на операцията. Затова е от съдбоносно значение убиецът да бъде елиминиран незабавно. Най-важното е да не попадне информация в ръцете на другата страна. Да си спекулират, колкото си щат, но без твърди факти практически няма да знаят нищо. Предполагам подготовката ще протече в много тесен кръг?

— Под пет души засега. Колко още ще се наложи да участват? — Андропов беше впечатлен от професионализма и хладнокръвието на Бубовой.

— Най-малко трима българи. Те ще наемат турчина — трябва да е турчин задължително.

— Защо? — попита Андропов, макар че знаеше отговора.

— Турция е мюсюлманска страна, а между християнската църква и исляма отдавна съществува неприязън. Така операцията ще предизвика още по-голям раздор между двете религиозни общности, което може да се смята за бонус — обясни резидентът в София.

— А как ще подберем убиеца?

— Ще оставим това на полковник Строков — той има руски произход, между другото. Семейството му се заселило в София в края на миналия век, но той споделя нашия начин на мислене. Полковникът е наш човек — увери Бубовой своя шеф. — Завършил е нашата академия и е опитен разузнавач.

— Колко време ще е нужно?

— Зависи повече от Москва, отколкото от София. Строков ще трябва да получи одобрението на своите началства, но това е политически въпрос, а не оперативен. След като получи заповедта... около две седмици, най-много четири.

— Какви са шансовете за успех? — попита председателят.

— Между средни и високи по моя преценка. Агентът на ДС ще закара убиеца до съответното място, а след това ще го застреля веднага след като изпълни поръчката, след което ще избяга. По-рисковано е, отколкото изглежда. Убиецът ще бъде с пистолет вероятно, и то без заглушител. Вниманието на тълпата ще се привлече от гърмежа. Повечето хора ще се разбягат, но някои ще се нахвърлят с надеждата да хванат стрелеца. Дори да падне от безшумен изстрел в тила, хората пак ще се втурнат към него, а през това време нашият човек ще се измъкне в суматохата — обясни Бубовой, който съвсем ясно си представяше всичко. — Стрелбата с пистолет не е толкова проста работа, както изглежда във филмите. Да не забравяме, че на бойното поле на всеки убит се падат по двама-трима ранени. Нашият убиец ще се доближи на не повече от четири-пет метра. Това разстояние е достатъчно за професионалист, но нашият човек няма да е такъв. След това идва сложният въпрос с медицината. Ако не си прострелян в главата или в сърцето, един опитен хирург може да те измъкне от гроба. Така че, погледнато реалистично, шансът за успех на операцията е петдесет на петдесет. Естествено ще трябва да се вземат предвид и последиците от евентуален провал. Това е политически въпрос, другарю председател — заключи Бубовой, което означаваше, че при неуспех задникът му ще е спасен.

Същевременно той съзнаваше, че успешно изпълнение на задачата ще му донесе генералски звезди, а това за полковника беше приемлив залог с огромен потенциал за печалба и нищожен риск за загуба и се връзваше изцяло с неговия кариеризъм и патриотизъм.

— Много добре. Какво трябва да се направи?

— Преди всичко ДС се намира под пълен политически контрол. Секцията, която ръководи полковник Строков, работи с много малко писмени документи и е под прекия надзор на българското Политбюро. Така че ще е нужно политическо одобрение, което предполага одобрение и от нашето политическо ръководство. Българите няма да ни сътрудничат без официално искане от нашето правителство. От там нататък нещата са изцяло от оперативен характер.

— Ясно — Андропов замълча за около половин минута.

Вдругиден щеше да се състои заседание на Политбюро. „Дали не беше още рано да поставя открито въпроса?“ — чудеше се той. Дали щеше да срещне спънки? Трябваше да им покаже Варшавското писмо,

а те нямаше да останат доволни. Ще им го представи по такъв начин, че да не остане и капка съмнение за неотложността на проблема... и да ги сплаши.

Дали щяха да се стреснат? Е, щеше да им помогне малко, нали? Андропов помисли още няколко секунди и стигна до благоприятно заключение.

— Нещо друго, полковник?

— Едва ли е нужно да се споменава, че операцията трябва да се държи в строга тайна. Ватиканът разполага със собствена, много ефективна разузнавателна служба. Би било грешка да ги подценяваме — предупреди Бубовой. — Така че на нашето Политбюро и на българите трябва да им стане ясно, че този въпрос не може да се обсъжда извън техния кръг. А специално за нас означава никой друг, нито Централният комитет, нито партийният Секретариат. И най-малкото изтичане на информация ще е пагубно за операцията. В същото време — продължи той — ни предстои доста работа. Папата по необходимост не може да се самоизолира, а не може да има и защитата, която нашата и всяка друга държава осигурява на своя държавен глава. От оперативна гледна точка той е „лесна“ мишена — ако, подчертавам, успеем да намерим убиец, готов да поеме риск за живота си, като се доближи плътно до него.

— Значи, след като получа одобрението на Политбюро, а след това отправим искане до българските ни братя, ти ще задействаш тоя полковник Строков. За какъв срок ще може да се осъществи?

— Месец, в най-лошия случай два месеца. Ще ни трябва подкрепа от нашите хора в Рим за неща като графиците за проявите на папата, но само толкова. Ръцете ни въобще няма да се изцапат, ако Строков окаже съдействие за ликвидирането на стрелеца.

— Да не искаш този приятел Строков да се заеме лично?

— Да — кимна Бубовой. — Борис Андреевич не възразява да си мокри ръцете. Правил е подобни неща и преди.

— Много добре — Андропов погледна към бюрото си. — И никакви писмени документи за операцията. След като получа одобрението, ще ви уведомя да задвижите нещата, но само от моя кабинет. И то с оперативен код 15-8-82-666. Всичко останало ще ви бъде предавано чрез куриер на четири очи. Ясно ли е?

— Ясно, другарю председател. Нищо писмено с изключение на кода. Със сигурност ще ми се наложи да летя често между София и Москва, но това не е проблем.

— Може ли да се има доверие на българите? — запита Андропов с изненадваща нотка на безпокойство.

— Напълно, другарю председател. Отдавна си сътрудничим с тях на оперативно равнище, а те са професионалисти в този род неща — повече и от нас, уверявам ви. Имат по-богат опит и от нас. Когато някой трябва да умре, обикновено българи поемат задачата вместо нас.

— Да, другарят Рождественски ме информира. Досега не бях наясно с това.

— Вие, разбира се, можете да се срещнете с полковник Строков, ако пожелаете — предложи Бубовой.

Андропов поклати глава.

— По-добре е да не го правя.

— Както прецените, другарю председател.

Така е по-добре, помисли си Бубовой. Андропов беше партиен функционер и не беше свикнал да си цапа ръцете. Всички политици си приличаха — кръвожадни, но чистички, разчитаха на друг да им върши мръсната работа и да изпълнява гнусните им желания. Е, такава му беше работата, каза си полковникът, а тъй като благините бяха в ръцете на политиците, той трябваше да им играе по свирката, за да може да бърка в кацата с меда. Л той си падаше по сладостите на живота повече от всеки друг в Съветски съюз. В края на мисията можеше да му се уредят генералски пагони, хубав апартамент в Москва и дори скромна виличка на Ленинските възвишения. Щеше да се радва да се върне в Москва, а също и жена му. Ако цената за това беше смъртта на един чужденец, неудобен за страната му, толкова по-зле за чужденеца. Трябвало е да помисли по-внимателно кого може да засегне.

— Благодаря, че се отзовахте и ме запознахте с професионалната си оценка, другарю полковник. Ще поддържаме връзка.

Бубовой се изправи.

— Служа на Съветския съюз — каза той и се отправи към вратата.

Рождественски го чакаше в стаята на секретаря.

— Как мина, Иля?

— Не съм сигурен дали ми е позволено да отговоря — отвърна предпазливо той.

— Ако става дума за операция 666, тогава ти е позволено, Иля Фьодорович — увери го Рождественски и го изпрати през вратата до коридора.

— Е, тогава мога да ти кажа, че срещата мина добре, Алексей Николаич. Повече мога да ти кажа само с позволението на председателя.

Това можеше да е проверка дали ще си държи езика зад зъбите, откъде да е сигурен дали Рождественски му е приятел наистина.

— Казах му, че може да разчита на теб, Иля. Това може да се окаже от полза и за двама ни.

— Ние си изпълняваме задълженията, Алексей, както всички в тази сграда.

— Ще те изпратя до колата. Можеш да хванеш следобедния полет.

Няколко минути по-късно Рождественски се върна в кабинета на Андропов.

— Е? — попита председателят.

— Каза, че срещата е минала добре, но че няма да добави нито дума без ваше позволение. Иля Фьодорович е сериозен професионалист, другарю председател. Аз ли ще бъда вашият посредник за мисията?

— Да, ти, Алексей — потвърди Андропов. — Ще те уведомя, когато дойде времето. — Андропов усещаше, че не е нужно той лично да направлява операцията. Той беше мозъкът, а изпълнението щеше да остави на подчинените си. — Какво знаеш за онзи полковник Строков?

— Българинът ли? Той е известно име. Опитен разузнавач, в миналото е специализирал в операции за покушения. Има богат опит, а очевидно и Иля го познава отблизо.

— Как човек специализира в покушения? — попита председателят, явно незапознат с тази страна от работата на КГБ.

— В действителност длъжността му е друга, но ДС разполага с малка група служители, които имат богат опит. А неговият опит е най-богат. Оперативното му досие е безупречно. Ако не ме лъже паметта, лично е ликвидирал седем или осем души, които е трябвало да умрат

— главно българи, мисля. Май че и един-двама турци, но не и западни граждани.

— Трудно ли е да се направи? — попита Андропов.

— Самият аз нямам опит — призна Рождественски. — Той не посмя да добави, че хич и не иска да има. — Онези, които казват, че главната им грижа е не самото изпълнение, а приключването на задачата, имат предвид, че трябва да се избегне полицейското разследване. Съвременните полицаи се справят доста ефективно с разследването на убийства. А в този случай трябва да се очаква най-енергично разследване.

— Бубовой иска онзи приятел Строков лично да участва в мисията и да елиминира убиеца веднага след стрелбата.

Рождественски кимна замислено.

— Звучи съвсем логично. Ние с вас, доколкото си спомням, също говорихме за това.

— Да — Андропов затвори очи за миг. Отново в главата му изплува образът. Така без съмнение щяха да се решат редица политически проблеми. — Да, следващата ми задача е да получа одобрението на Политбюро за мисията.

— Толкова бързо, другарю председател? — полковник Рождественски попита, без да съумее да прикрие изненадата си.

— Утре следобед, надявам се.

Долу в комуникациите Зайцев беше позволил всекидневните му задължения да завладеят изцяло съзнанието му. Изведнъж се сепна и усети колко безсмислена беше работата му. Те искаха да се върши машинално, а той бе машината. Той беше запаметил почти като автомат кое обозначение за кой конкретен офицер от горните етажи беше предназначено и за кои операции се отнасяше. Толкова много информация имаше в главата си, че сам се учудваше как я помни. Беше станало постепенно, без да забележи. Сега чак го забеляза.

Но идентификационният номер 15-8-82-666 не излизаше от съзнанието му...

— Зайцев? — попита някакъв глас. Обърна се и забеляза полковник Рождественски.

— Да, другарю полковник?

— Съобщение за резидента в София.

Подаде му формуляра, надлежно попълнен.

— С машината или с код, другарю?

Полковникът се замисли за миг, преценявайки двете възможности. Предпочете по-сигурната.

— С еднократен код, мисля.

— Както заповядате, другарю полковник. Ще е готово за няколко минути.

— Добре. Когато Бубовой се прибере, тъкмо ще го чака на бюрото му.

Изтърси фразата, без да се замисли. Хората по цял спят са приказливи и никакво обучение не може да ги спре.

„Значи, резидентът от София е бил тук?“ — разбра Зайцев, без да му се наложи да пита.

— Да, другарю полковник. Да ви се обадя ли да потвърдя?

— Да, благодаря, другарю майор.

— Служа на Съветския съюз — увери го Зайцев.

Рождественски се качи отново горе, докато Зайцев се захвана с шифрограмата.

СТРОГО СЕКРЕТНО
НЕЗАБАВНО И СПЕШНО
ОТ: КАБИНЕТА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ, ЦЕНТЪРА В
МОСКВА
ЗА: РЕЗИДЕНТА В СОФИЯ
ОТНОСНО: ОПЕРАЦИЯ 15-8-82-666
ЗА ВСИЧКИ БЪДЕЩИ КОНТАКТИ ВАШАТА
СВРЪЗКА ЩЕ Е ПОЛКОВНИК РОЖДЕСТВЕНСКИ ПО
РАЗПОРЕЖДАНЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ.

Съобщението беше съвсем кратко, но с гриф „Незабавно и спешно“. Това означаваше, че е важно за председателя Андропов, а освен това беше от оперативен характер, а не просто запитване до някой от резидентите.

„Те наистина не се шегуват“ — осъзна Зайцев.

Какво, по дяволите, да прави? Никой в тази стая — в цялата сграда — не беше в състояние да спре операцията. Но извън сградата...?

Зайцев запали цигара. Щеше да вземе метрото, както обикновено. Дали онзи американец ще е там?

Изстина при мисълта, че възнамерява да извърши предателство. Не само звучеше страшничко, но и в действителност беше страшно престъпление. Но обратната страна на монетата означаваше да се седи със скръстени ръце, докато убиват един невинен човек... не, не можеше да си позволи това.

Зайцев откъсна бланка за телеграми от кочана, постави листа върху бюрото си и написа на английски с мек молив: АКО ПРОЯВЯВАТЕ ИНТЕРЕС, УТРЕ НОСЕТЕ ЗЕЛЕНА ВРАТОВРЪЗКА. Смелостта му стигна до тук този следобед. Сгъна листа и го мушна в пакета с цигарите, като внимаваше да изглежда спокоен, тъй като всяко необичайно нещо в тази стая правеше впечатление. След това драсна нещо върху друга бланка, смачка я, изхвърли я в кошчето за отпадъци и се върна към нормалните си задължения. В следващите три часа Олег Иванович премисляше действията си всеки път, щом бръкнеше в джоба си за цигарите. Идваше му да извади сгънатия лист, да го накъса на парченца и да го изхвърли в коша с отпадъците за изгаряне. Всеки път обаче листчето си оставаше на мястото, а той се самоуспокояваше, че все още не е направил нищо. Опита се да не мисли повече за това, а да си гледа работата и нарочно се остави на течението, за да мине побързо денят. Накрая си каза, че съдбата му е в нечи и други ръце. Ако стигнеше у дома, без да се случи нищо необичайно, щеше да извади листчето от пакета с цигари и да го изгори в кухнята и с това щеше да приключи. Към четири следобед Зайцев погледна към напръскания с постна боя таван на комуникационния център и прошепна нещо като молитва.

Най-после дойде краят на работния ден. Измина обичайното разстояние по обичайния път до обичайната спирка на метрото, слезе с ескалатора на перона. Разписанието на влаковете беше точно като приливите и отливите, накрая се качи във вагона заедно със стотици други пътници.

И тогава сърцето му за малко да спре. Американецът беше вътре, застанал на същото място. В дясната му ръка имаше вестник, който

четеше, а с лявата се държеше и ръкохватката. Шлиферът му бе разкопчан и падаше свободно върху елегантната му фигура. Открехнатият джоб го примамваше, както сирените са примамвали Одисей. Зайцев си проправи път към другия край на вагона, примъквайки се между пътниците. Дясната му ръка се плъзна в джобчето на ризата му за пакета с цигарите. Сръчно измъкна сгънатата бланка за телеграми от него и я скри в дланта си, правейки път за слизане, тъй като влакът приближаваше спирка. Всичко вървеше по мед и масло. Блъсна се в американеца, мушна листчето и след това веднага се дръпна.

Зайцев си пое дълбоко дъх. Направи го. Каквото и да последва оттук нататък, зависеше от други.

Дали мъжът наистина беше американец или дегизиран агент на Второ главно?

Дали „американецът“ видя лицето му?

Имаше ли значение. Върху бланката бяха отпечатъците от пръстите му. Зайцев не можеше да предвиди какво ще се случи. Когато късаше бланката, много внимаваше, а ако го разпитват, щеше да каже, че тъй като кочанът стои върху бюрото му, всеки може да я е взел. Ако се придържаше към тази версия, можеше да заблуди дори КГБ. Не след дълго слезе от влака и излезе на чист въздух. Молеше се никой да не е забелязал пъхването на ръката му в джоба, докато палеше цигарата си.

Сетивата изневериха на Фоли, колкото и да беше обигран. Тъй като шлиферът му беше разкопчан, той не беше усетил никакъв допир с изключение на обичайната бутаница във всяко метро, независимо дали в Москва или в Ню Йорк. Но докато се отдалечаваше от влака, пъхна ръце в джобовете си и в левия напипа нещо и бе напълно сигурен, че не го е сложил сам. Лека сянка на изненада премина през лицето му, но тренингът му помогна веднага да се овладее. Устоя на изкушението да се огледа за опашка, тъй като си даде сметка, че поради редовния си график, който спазваше, човекът, който го следи, ще е сменен, а и положително бяха монтирали камери на покривите на околните сгради. Навсякъде по света използваша едни и същи трикове. Прибра се вкъщи, както всеки ден — поздрави охраната на входа, качи се на асансьора и влезе през вратата.

— Прибрах се, скъпа — обяви Ед Фоли, изваждайки листчето чак след като заключи. Беше сигурен, че в апартамента няма камери — дори американската технология не беше стигнала до там, а вече бе успял да се убеди от собствени наблюдения, че руснаците са зле технически. Разтвори листчето и застина на място.

— Какво има за вечеря? — попита високо.

— Ела да видиш, Ед — гласът на Мери Пат идваше откъм кухнята.

На печката цвърчаха наденички. Имаше пюре от картофи, сос с печен боб — типичната вечеря на американските трудещи се. Но хлябът беше руски, в което нямаше нищо лошо. Малкият Еди гледаше детски филм по видеото, което означаваше, че вниманието му ще е ангажирано в следващите двайсет минути.

— Нещо интересно днес? — попита Мери Пат откъм печката. Обърна се, за да получи обичайната си целувка, а съпругът ѝ отговори с уговорената парола за „необичайно събитие“.

— Абсолютно нищо, бейби.

Думите му привлякоха любопитството ѝ дотолкова, че когато ѝ показа листа, тя го погледна и разтвори широко очи.

Не я изненада толкова съдържанието, колкото заглавката върху листа: КОМИТЕТ ЗА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ. КОМУНИКАЦИИ.

По дяволите — прочете той по устните на жена си.

— Ще гледаш ли наденичките, скъпи. Трябва да свърша нещо.

Ед взе вилицата и обърна едната. Жена му се върна почти веднага с вратовръзка в наситено зелен цвят в ръка.

ГЛАВА 11

ЖЕСТОВЕ

Разбира се, в момента не можеше да се направи много. Вечерята беше сервирана и изядена, а Еди се върна към касетите с анимационните филмчета. За четиригодишните хлапета дори Москва не беше пречка да се забавляват. Родителите му се захванаха за работа. Преди години бяха гледали „Работникът чудо“ по телевизията, в който Ани Съливън (Ан Банкрофт) обучаваща Хелън Келър (Пати Дюк) да си служи с езика на глухонемите, и те решиха, че може да им е от полза да усвоят общуването с жестове.

„Д[обре], какво мисл[иш]?“ — попита Ед.

„Може да се о[каже] голям у[дар]“ — отвърна съпругата му.

„Д[a].“

„Ед, тоя тип работи в МЕРКУРИЙ, в т[яхното] съответствие имам предвид! Грамаден успех!“

„По-вероятно е да има достъп до бланките за съобщения — каза Ед, без да се изсилва толкова. — Аз обаче ще си сложа зелената вратовръзка и ще пътувам със същия влак през следващата с[едмица] или повече.“

„ЗИБ“ — съгласи се жена му, което беше съкратено от „Зачукай им го, бейби“.

„Надявам се да не е капан или фалшив сигнал.“

„Част от играта, с[къпи]“ — отвърна Мери Пат.

Мисълта, че може да я разкрият, не я плашеше, макар че не ѝ се искаше да изпада в подобно положение. Тя се оглеждаше за възможности повече от Ед — той беше по-предпазлив. Но странно, не и този път. Ако руснаците са разбрали, че е главен агент, което беше малко вероятно според Ед, щяха да се покажат като пълни идиоти да го разобличат толкова бързо и така аматьорски. Освен ако не преследваха политическа цел. Нямаше логика в това, а КГБ следваше по-железна логика и от д-р Спок на планетата Вулкан^[1]. Дори ФБР не би си позволило да си изиграе картите толкова тъпо. Така че възможността,

която се отваряше, трябва да беше истинска, освен ако КГБ не раздрусваше поред всеки служител в посолството, за да види какво ще падне от дървото. Възможно, но малко вероятно. И затова си струваше да заложи, реши Фоли. Ще си сложи зелената вратовръзка и ще изчака да види какво ще се случи, ще огледа внимателно всички лица в мотрисата.

„Ще съобщим ли в Л[енгли]?“ — попита Мери Пат.

Той само поклати глава. „Твърде рано е за това.“

Кимна му в знак на съгласие. След това Мери Пат изимитира яздене на кон. Това означаваше преследване и че те най-после бяха в играта. Сякаш се притесняваше, че уменията ѝ ще се изпарят, ако бездейства. „Нямаше такава опасност“ — помисли съпругът ѝ. Беше готов да се обзаложи, че жена му е завършила енорийското училище без нито едно шляпване по задника, тъй като сестрите не са я хванали, когато върши бели...

Нито пък той, поне до този момент.

„Д[обре], ут[ре] ще е интере[сно]“ — каза ѝ той и получи в отговор секси кимване.

През останалата част от вечерта беше много трудно да не мислят за това. Дори при тяхната обиграност идеята, че се отваря възможност да обработят агент от руския МЕРКУРИЙ, продължаваше да ги човърка. Това беше като теоретична възможност за последния в класирането да се изкачи на върха в заключителния кръг на световното по хоккей — Реджи Джаксън Фоли срещу Господин Октомври.

Мамка му.

— Е, Саймън, какво знаем за нашия приятел?

— Не много, що се отнася до личния му живот — призна Хардинг. — Той е преди всичко партиец. Но с по-широки виждания, което, предполагам, е от председателския пост в КГБ. Говори се, че предпочитал западните напитки пред водката, че си падал по джаза, но това може да са умишлено разпространявани слухове от Центъра, за да изглежда по-приемлив за Запада, а не кръвожаден, по моето скромно мнение. Иначе е главорез. Партийното му досие не е на ангелче. В тази организация човек не се издига без лакти, а в повечето случаи най-високо стигат момчетата, които са стъпкали собствените си

покровители. При тези ненормалници действат законите на Дарвин, Джак. Оцеляват най-добрите, а те доказват, че са най-добри, като се отърват от онези, които се заплаха за тях, или просто като мачкат хората, за да покажат своята безмилостност в областта, която са си избрали.

— Умен ли е? — попита Райън.

Хардинг си дръпна от лулата.

— Не е глупав. Има силно развит усет за човешката природа. Може да се каже, че е добър — дори превъзходен психолог.

— Не го сравняваш с някой от героите на Толстой или Чехов, предполагам — отбеляза Джак.

В края на краищата Саймън беше литератор. Хардинг отхвърли дори мисълта за това.

— Твърде елементарно. Не, хора като него не се срещат в книгите, тъй като писателите нямат чак толкова въображение. В германската литература нямаше предвестник на Хитлер, Джак. Сталин явно е смятал себе си за новия Иван Грозни и Сергей Айзенщайн постигна това внушение във филмите си, но неща от този род са само за хора без въображение, които не могат да видят себеподобните си такива, каквито са, а ги сравняват с други, които смятат, че разбират. Не, Сталин е сложно и абсолютно неразгадаемо чудовище, освен ако не си психиатър. Аз не съм — напомни му Хардинг. — Не можеш да разчиташ, че ако ги разбираш, ще предвидиш постъпките им, защото такива хора действат по своя логика, поне аз така мисля.

— Понякога се питам дали да не въвека Кети в тая работа.

— Защото е лекар ли? — попита Хардинг.

— Да, много я бива да разбира хората. Затова се сдобихме с оня доклад на докторите за Михаил Суслов. Никой от тях не беше психиатър — напомни Джак на своя колега.

— Както и да е, знаем твърде малко за личния живот на Андропов — призна Хардинг. — Досега на никого не е възлагано да се задълбае толкова. Ако стане генерален секретар, предполагам, че жена му ще се покаже публично. Във всеки случай, нямаме основание да смятаме, че е хомосексуалист, тъй като там са изключително нетолерантни към подобни отклонения, както знаеш. Някой от колегите му щеше да го е използвал срещу него, ако беше така, и щеше вече да е съсипал кариерата му. Не, по-вероятно е да не е женен.

„Да — помисли си Райън — ще звънна довечера на адмирала да го уведомя, че и британците не знаят нищо.“ Испита странно разочарование, но беше донякъде предвидимо. Колкото и много да знаеха разузнавателните служби, дупките в информацията често изненадваха непосветените, но не и вътрешните хора. Райън бе още нов в играта и беше естествено да е изненадан и разочарован. Жененият мъж е свикнал да прави компромиси и да отстъпва почти за всичко на жена си, тъй като всеки женен мъж е малко или повече под чехъл, освен ако не е пълен изверг, но малцина хора спадат към тази категория. Още по-малко са онези, които се издигат в йерархията, ако не могат да се разбират с хората. Това беше в природата на човека, а дори Комунистическата партия на Съветския съюз не можеше да я промени въпреки всичките й приказки за Новия съветски човек, който се опитваха да изгради. „Това е абсолютно сигурно“, помисли Райън.

— Е — каза Хардинг, поглеждайки часовника си, — мисля, че служихме достатъчно на Нейно величество днес.

— Съгласен съм.

Райън стана и свали сакото си от закачалката. Този път смяташе да вземе метрото до спирка „Виктория“ и оттам да се прекачи на влака до вкъщи. Еднообразието започна да му писва. По-добре да беше наел къща в центъра на града и да си спести дългите пътувания, но пък така Сали нямаше да има къде да играе, а Кети много държеше на това. Още едно доказателство, че и той беше под чехъл, мислеше си Джак, докато отиваше към асансьора. Е, можеше да е и по-зле. Имаше готина жена, която да го удря с чехъла.

Полковник Бубовой се отби в посолството на път към къщи от летището. Очакваше го кратко съобщение, което той бързо разшифрова: щеше да работи чрез полковник Рождественски, което не го изненада. Алексей Николаевич беше домашният любимец на Андропов, а това вероятно не е толкова лоша работа, реши резидентът. Просто трябваше да угаждаш на шефа, а Юрий Владимирович съвсем не беше капризно копеле като Берия. Партийните другари може да са прекалено взискателни, но всеки, който е бил в Секретариата на партията, умееше да работи с хора. Епохата на Сталин си беше отишла.

И, така, очакваха от него да подготви убийството, напомни си Бубовой. Чудеше се как ли ще реагира Борис Строков. Строков беше професионалист и не се поддаваше на емоции. За него работата си беше работа. Но мащабите на това, което щяха да поискат от него, надхвърляше всичко, което беше вършил в Държавна сигурност. Дали ще се уплаши, или ще се настърви? Интересно. Българският му колега притежаваше хладнокръвие, което едновременно тревожеше и възхищаваше служителя на КГБ. Качествата, които той притежаваше, не бяха за изхвърляне. Щом Политбюро смяташе за необходимо този досаден поляк да бъде убит, той щеше да умре. Много жалко. И все пак, ако го направеха, нямаше ли да го пратят право в рая като свещеномъченик? Без съмнение това е тайното желание на всеки свещеник.

Бубовой се притесняваше само от политическите последици. Те щяха да са огромни, така че беше за предпочитане да бъде само странична фигура в операцията. Ако станеше провал, грешката нямаше да е негова. Че Строков беше най-подходящият за задачата, имайки предвид професионалните му качества, никой не можеше да отрече, та ако ще да търси под вола теле. Беше предупредил председателя, че един изстрел, колкото и отблизо да е, не може да е гарантирано смъртоносен. Трябваше да отбележи това в някоя паметна бележка, за да е сигурен, че е дал официална оценка за тънките места в операция 15-8-82-666. Ще го съчини сам и ще го изпрати чрез дипломатическата поща в Центъра. Ще остави и копие в сейфа си в кабинета, за да е сигурен, че си е вързал гащите.

За момента обаче не му оставаше нищо друго, освен да чака одобрението от Политбюро. Дали тези бабушки щяха да се съгласят? Това беше въпросът, върху чийто отговор той не би рискувал да залага. Брежнев беше изкуфял. Дали това щеше да го направи кръвожаден или предпазлив? Беше твърде трудна загадка за полковника. Говореше се, че Юрий Владимирович е безспорният му наследник. Ако е вярно, сега беше моментът да натрупа точки.

— Е, Михаил Евгениевич, ще ме подкрепиш ли утре? — попита Андропов, докато двамата си пийваха в апартамента му.

Александров гаврътна наведнъж скъпата кафява водка в чашата.

— Суслов няма да присъства утре. Разбрах, че бъбреците му са отказали и че му остават не повече от две седмици — каза изчакващият реда си идеолог, като постави ребром въпроса. — Ще ме подкрепиш ли за поста?

— Иска ли питане, Миша? — отговори председателят на Комитета за държавна сигурност. — Разбира се, че ще те подкрепя.

— Радвам се да го чуя. И така, какви са шансовете за успех на предлаганата операция?

— Петдесет на петдесет според моите хора. Ще използваме български офицер да я подготви, но по съображения за сигурност убиецът ще е турчин...

— Мюсюлманин с черен гъз? — попита остро Александров.

— Миша, какъвто и да е, ще е без значение, защото ще го ликвидираме според плана ни. Невъзможно е безопасно бягство при тази мисия. Затова не можем да използваме наш човек. Естеството на операцията ни поставя някои ограничения. Би било идеално, ако можехме да използваме обучен снайперист от нашите Спецназ например за стрелба от триста метра, но това ще е ясна следа, че убийството е подготвено от определена държава. Не, трябва да изглежда като постъпка на луд човек, както правят американците. Нали виждаш, че при всичките улики, с които разполагат американците, някои глупаци там продължават да обвиняват за убийството на Кенеди нас или Кастро. Не, уликите, които ще оставим, трябва да изключват наша намеса. Това ограничава оперативните методи. Мисля, че това е най-добрият план за нас.

— Добре ли си го обмислил? — попита Александров, отпивайки нова глътка.

— Изпипваме всички подробности, както се полага за операция като тази. Сигурността трябва да е на ниво, Михаил Евгениевич.

— Предполагам, че е така, Юрий, но рискът от провал...

— Миша, във всяко нещо на света има риск. Важното е операцията да не води до нас. Това може да гарантираме. Ако не друго, едно сериозно раняване ще отслаби ентузиазма на Карол да ни причинява неприятности, не е ли така?

— Би трябвало...

— А петдесет на сто провал означава петдесет на сто успех — напомни Андропов на своя гост.

— Тогава ще те подкрепя. Леонид Илич също ще кандиса. Колко дълго ще отнеме след това подготовката?

— Около месец или шест седмици.

— Толкова бързо?

Партийните дела рядко се придвижваха с такава скорост.

— Какъв е смисълът да се захващаме с подобна „акция за екзекуция“, както я наричат американците, ако ще се мотаем дълго. Трябва да действаме светкавично, за да прекратим по-нататъшните политически интриги на този човек срещу нас.

— Кой ще заеме местото му?

— Някой италианец, предполагам. Избирането му беше голямо отклонение от практиката. Със смъртта му италианците вероятно ще се върнат към традицията — предположи Андропов.

Това накара госта му да се захили.

— Да, толкова са предвидими тия религиозни фанатици.

— Значи утре ще поставя въпроса за операцията и ти ще ме подкрепиш? — Андропов искаше съвсем ясен отговор.

— Да, Юрий Владимирович. Можеш да разчиташ на подкрепата ми. А ти ще ме подкрепиш за мястото на Суслов.

— Утре, другарю — обеща Андропов.

[1] Герой от телевизионния сериал „Стар Трек“. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 12

ГОРЕ РЪЦЕТЕ

Този път часовникът звънна и събуди и двамата. Ед ФОЛИ стана и се отправи към банята, бързо я освободи за жена си, след което отиде в стаята на Еди да го събуди, а Мери Пат се захвана да приготвя закуската. Синът им веднага включи телевизора. Както по целия свят, и тук сутрин имаха предаване за гимнастика, която се водеше от жена с впечатляваща физика. Изглеждаше в състояние да се пребори с курсантите от школата за рейнджъри във Форт Бенинг, щата Джорджия. Тъй като Еди беше гледал сутрешната гимнастика с Линда Картър по кабела у дома, викна:

— Великанката-а-а!

Мери Пат беше на мнение, че русата коса на рускинята прилича на сноп слама, а Ед смяташе, че може да те заболи само като гледаш какво прави. При липсата на приличен вестник или спортна страница обаче не му оставаше нищо друго, освен да блее пред телевизора, докато синът му се кикотеше по време на цялото предаване за събуждане чрез потене. Излъчваха го на живо, забеляза главният агент. Това означаваше, че тая кучка, която и да беше тя, е трябвало да стане в четири сутринта, а това вероятно беше и собствената ѝ тренировка. Е, поне беше истинско. Сигурно мъжът ѝ е десантчик от Червената армия, а тя му спуква гъона от бой, мислеше си Ед, докато чакаше сутрешните новини.

Започнаха в 6:20 ч. Номерът беше да ги чуеш, а след това да разгадаеш какво в действителност се бе случило в света — точно като у дома, каза си служителят на ЦРУ с характерното за ранното ставане кисело настроение. Добре поне, че в посолството щеше да прочете сутрешната сводка, изпращана по безопасния факс от Вашингтон за висшия дипломатически персонал. За американски гражданин пребиваването в Москва беше равносилно на живот в пустинята. Слава Богу, че имаха сателитна чиния в посолството и можеха да хвацат Си

Ен Ен и други телевизии. Така се чувстваха като нормални хора — почти.

Закуската беше като всяка друга. Малкият Еди обичаше овесени ядки. Млякото беше от Финландия, тъй като неговата майка нямаше вяра на местните бакалници, а и магазинът за чужденци в дипломатическия квартал беше много удобен. Ед и Мери Пат не разговаряха много по време на закуска в знак на уважение към бръмбарите в стените. Вкъщи никога не обсъждаха важни въпроси освен чрез писане на бележки, но никога не го правеха в присъствието на своя син, тъй като малките деца не можеха да пазят тайна. Без съмнение хората от КГБ, които ги следяха, се бяха отегчили от семейство Фоли, за което двамата полагаха големи усилия, като често вмъкваша в поведението си безцелни действия, за да изглеждат като обикновени американци. Но го правеха премерено, без да прекаляват. Бяха планирали всичко с най-големи подробности в Ленгли с помощта на беглец от Второ главно управление на КГБ.

Мери Пат беше приготвила дрехите на съпруга си върху леглото, включително зелената вратовръзка, която много отиваше на кафявия му костюм. Подобно на президента, Ед изглеждаше много добре в кафяво, смяташе жена му. Той отново щеше да облече шлифера си, без да го закопчава, за да пада свободно около тялото му, в случай че оня направеше опит да му пусне ново съобщение, а през целия ден сетивата му щяха да бъдат изострени.

— Какви са плановете ти за днес? — попита той Мери Пат във всекидневната.

— Обичайните. Може да се видим с Пени следобеда.

— Така ли? Поздрави я от мен. Дали да не ги поканим на вечеря към края на седмицата?

— Добра идея — каза жена му. — Може да ми обяснят що за игра е ръгбито.

— Като футбола, скъпа, само правилата са по-тъпи — отвърна главният агент. — Е, аз да потеглям, че репортерите може да се нацупят.

— Бягай — засмя се Мери Пат, оглеждайки с очи стените. — Онзи тип от „Бостън Глоуб“ е голям задник.

Навън сутрешната прохлада беше много приятна и вещаеше приближаването на есента. Фоли се отправи към спирката на метрото

и махна на охраната до вратата. Той явно отдавна работеше сред чужденци или просто беше обучен от КГБ. Носеше униформа като на останалите московски милиционери, но изглеждаше доста поинтелигентен от тях. Московчани смятаха милиционерите за по-нисша форма на живот, поради което в милицията рядко постъпваха умници.

Измина бързо двете преки към метрото. Пресичането на улиците тук бе по обясними причини по-безопасно, отколкото в Ню Йорк — просто се движеха малко частни автомобили. И слава Богу. Пред руските шофьори италианците изглеждаха супервнимателни и дисциплинирани. Момчетата, които караха проклетите тежкотоварни камиони, трябва да бяха бивши танкисти, съдейки по поведението им на пътя. Купи си вестник „Правда“ от будката и слезе с ескалатора до перона. Човек с железни навици, той отиваше на спирката по едно и също време всяка сутрин и поглеждаше часовника, който висеше от тавана, за да се увери, че не е закъснял. Влаковете в метрото се движеха по нечовешки строг график и той се качваше във вагона точно в 7:43 ч. Не поглеждаше назад. Щеше да е прекалено да се прави на турист и да се оглежда любопитно, а така сянката му от КГБ щеше да сметне, че американският субект е интересен колкото кашата, която руснаците обичаха за закуска заедно с отвратителното им кафе. Качественият контрол бе нещо, което Съветите пазеха само за своите ядрени оръжия и космически програми, макар че Фоли изпитваше известни съмнения, наблюдавайки нещата в този град, където само метрото работеше като хората. Каква странна комбинация от нехайство и германска точност бяха те. Човек можеше да разбере колко добре функционират тук нещата от навиците им, а шпионажът имаше най-висш приоритет, да не би съветските врагове да разберат какво не притежават, а не какво притежават. Фоли разчиташе на своя агент КАРДИНАЛА да информира него и Америка с какво разполагат Съветите във военната област. Като правило това беше важна информация, тъй като колкото повече знаеш, толкова по-малко се притесняваш. Тук обаче от най-голямо значение бяха политическите сведения, защото колкото и да бяха изостанали, страната им бе достатъчно голяма, за да причини неприятности, ако не я парираш навреме. В момента в Ленгли се безпокояха за папата. Явно той бе направил нещо неприятно за руснаците. А Иван не обичаше да го поставят в неудобно положение в политическата област не по-малко от

американските политици — само дето Иван не прибягваше до „Вашингтон Поуст“, за да си разчиства сметките. Ритър и Мур много се вълнуваха какво ще направи Иван и най-вече Юрий Андропов. Ед Фоли нямаше никаква представа за този човек. Като повечето си колеги в ЦРУ той го познаваше само по физиономия и име и знаеше, че има проблеми с черния дроб — тази информация беше изтекла по канали, за които главният агент не беше осведомен. Може би от британците... ако въобще на британците можеше да се вярва, напомни си Ед. Налагаше се да им вярва, но нещо под лъжичката го стягаше и го караше да се чувства неспокоен с тях. Е, вероятно те също изпитваха съмнения към ЦРУ. Това си беше една щура игра. Прегледа първата страница. Нищо интересно с изключение на статията за Варшавския договор. Те продължаваха да се страхуват от НАТО. А може би още си мислеха, че германската армия отново ще нахлуе на изток? Параноята ги друсаше яко... Нищо чудно Фройд да я беше открил при някое пътуване в Русия — замисли се Ед и хвърли едно око, за да провери дали го следят... не, като че ли не. Възможно ли беше КГБ да не му е пуснал опашка? Вероятността беше много слаба. Ако имаше сянка, момчето или момчетата бяха много печени. Но защо щяха да използват най-добрите си хора за един аташе по печата? Фоли въздъхна. Не беше ли и неговото параноя? Да не би да беше паднал в капана, като си сложи зелената вратовръзка? Как, мамка му, можеше да разбере?

Ако се беше издънил, значи е издънил и жена си, а това би означавало да сложи край на две обещаващи кариери в ЦРУ. Дватамата с Мери Пат бяха любимата двойка на Ритър, многообещаващият екип на Ленгли, а тази репутация трябваше не само да се пази внимателно, но и да се изгражда. Лично президентът на Съединените щати щеше да чете техния „улов“ и да основава решенията си върху информацията, която те щяха да доставят. Важни решения, свързани с политиката на страната им. Отговорността беше нещо, което не биваше да се забравя. Тя можеше да ти извади душата, а, от друга страна, да те направи толкова предпазлив, че да не можеш да свършиш нищо. Не, най-големият проблем в разузнаването е да се намери балансът между благоразумието и ефективността, ако човек прекаля с едно от двете, няма да стигне доникъде, най-много да изгори себе си, агентите си, а тук това означаваше сигурна смърт за хора, чийто живот беше в

твоите ръце. Това беше дилема, която можеше да докара човек до пиянство.

Влакът спря на спирката, той слезе от вагона и се качи на ескалатора. Беше почти сигурен, че никой не е ровил в джоба му. На улицата провери. Нищо. В такъв случай, който и да беше този човек, или се возеше само на следобедния влак, или главният агент е изигран от „опозицията“. Сега цял ден щеше да се притеснява.

— Това е за вас — каза Добрик и му подаде съобщението. — От София.

— Виж ти? — отвърна Зайцев.

— От строго секретните е, Олег Иванович — уведоми го нощният дежурен. — Поне е кратко.

— Така ли? — измънка Зайцев, поемайки телеграмата, след което забеляза идентификационния номер 15-8-82-666.

Явно те смятаха, че като е с цифри вместо с думи, заглавката не може да се разшифрова. Не каза нито дума повече. Просто не беше направено и толкова. Без съмнение Коля умираше от любопитство — това беше любимото им хоби тук, в центъра за комуникации, да проявяват любопитство към нещата, които нямаха право да четат. Това съобщение беше дошло само четирийсет минути след като си бе тръгнал.

— Ето нещо за начало на деня. Нещо друго, Николай Константинович?

— Не, с изключение на това, бюрото е разчистено — Добрик беше съвестен служител, каквито и грешки да бе допускал. — Дежурството ми свърши. Вкъщи ме чака неотворена бутилка водка.

— Трябва първо да закусиш, Коля — предупреди го Зайцев.

— И майка ми говори така, Олег. Сигурно ще хапна един сандвич със закуската — пошегува се той.

— Наспи се добре, другарю майор — каза Зайцев, настанявайки се на бюрото си.

Десет минути по-късно беше разшифровал краткото съобщение. Резидентът от София потвърждаваше, че полковник Рождественски ще е неговата свръзка за операция 15-8-82-666. С това се поставяше

началото на мисията. Пъхна разшифрованото съобщение в плик, подпечата го, като преди това изля горещ восък.

„Наистина ще го направят — каза си Олег Иванович и се намръщи. — Как да постъпя?“

Да си гледа, както обикновено, работата до края на деня, а след това да потърси зелена вратовръзка в метрото на път към къщи? И да се моли да я забележи? Или да ме я забележи?

Зайцев се опита да не мисли повече за това и извика куриер да отнесе телеграмата на последния етаж. Само миг по-късно върху бюрото му изсипаха цял кош със съобщения, които чакаха да бъдат обработени.

— Мамка му — изпсува на висок глас Ед Фоли на бюрото си.

Съобщението — много дълго — идваше от Ритър и Мур, които говореха от името на президента. Трябваше да се навре в доста гъсти дебери, за да изпълни задачата.

Главният агент в Москва не държеше писмен списък на агентите си, нямаше черно на бяло дори псевдонимите им в сейфа на кабинета си, който освен с комбинацията разполагаше с две алармени системи, външен код и вътрешен шифър, измислен от него. Пехотинците в посолството бяха инструктирани да отвързват на алармата с оръжие, тъй като в сейфа се съхраняваха едни от най-деликатните документи в цялата сграда.

Но Фоли беше запечатал в паметта си имената на всички руски граждани, които работеха за ЦРУ, както и областите, в които можеха да се използват. В момента действаха дванайсет такива агенти. Изгубиха една седмица преди Фоли да пристигне в Москва. Дари беше разкрит? Никой не знаеше как би могло, макар Фоли да се притесняваше, че руснаците може да имат „молец“ в Ленгли. Беше еретично да мисли така, но както ЦРУ се опитваше да проникне в КГБ, така и КГБ се опитваше да проникне в ЦРУ, а на полето липсваше рефер, който да уведоми играчите какъв е резултатът. Изгорелият агент с кодово име СУЗА беше подполковник от ГРУ и беше помогнал да се запушат някои важни дупки в германското Министерство на отбраната и в други източници от НАТО, през които КГБ измъкваше свръхсекретна политическа и военна информация. Но човекът беше мъртъв — може и

да дишаше още, но така или иначе го чакаше смърт. Фоли се надяваше да не го пхнат жив в пещта, както бяха направили през 50-те години с друг служител на ГРУ. Твърде жесток начин за екзекуция, та дори и за епохата на Хрушчов, но това беше държало неговия агент нащрек дълго време.

Щяха да са нужни двама, може би трима от агентите им, за да се справи с мисията. Имаха много добър човек в КГБ и един в Централния комитет на партията. Може някой от тях да е чул нещо за евентуална операция срещу папата.

„По дяволите — помисли Фоли — те наистина ли бяха толкова луди?“ Мозъкът му не можеше да го побере. Ирландец по произход и римокатолик по образование и вероизповедание, Ед Фоли трябваше да направи усилие да се абстрахира от личните си емоции. Подобен заговор излизаше извън границите на приличието, но той си имаше работа с хора, за които не съществуваха граници. За тях Бог беше политика и заплаха за тяхната политическа система, както Луцифер за небесния ред. Нещо повече. Беше като Архангел Михаил, който заплашва реда в ада. Мери Пат му викаше туловището на звяра, а това бе наистина гнусен, шибан звяр.

— Татко! — възкликна Сали, събуждайки се с обичайната си усмивчица.

Заведе я до банята, а после на долния етаж, където я чакаше овесената ѝ каша. Сали все още ходеше с терличките зайчета със стъпала и дълъг цип. Този беше жълт. Терличките бяха възможно най-големият размер и ѝ стърчаха. Трябваше да ги сменят вече с друг модел, но това бе работа на Кети.

Денят започна както обикновено. Кети нахрани малкия Джак, а през това време съпругът ѝ прегледа вестника и се качи горе да се избърсне. Той тъкмо се облече, когато Кети привърши задълженията си и отиде да се приготви, а Джак гушна малкото момченце и му обу чорапките, за да му е топло на крачетата, а и да има какво да дърпа, преди да опита дали пръстчетата му бяха същите на вкус като предния ден, което беше наскоро придобит навик.

Не след дълго се звънна на вратата. Беше Маргарет ван дер Беек, а почти веднага се появи и Ед Бийвъртън, което позволи на родителите

да се спасят за работа. На гара „Виктория“ Кети целуна мъжа си за довиждане и се отправи към спирката на метрото за Мурсфийлд, а Джак взе друг влак към Сенчъри Хаус.

— Добро утро, сър Джон.

— Здравсти, Бърт — Райън се спря. Върху дрехите на Бърт Кандъртън пишеше на сто места „армия“, така че беше време да го попита къде служи. — В коя част служиш?

— Старши сержант от кралските „зелени куртки“, сър.

— Пехотата?

— Тъй вярно, сър.

— Мислех, че там носите червени куртки — отбеляза Райън.

— Вината е ваша, сър — на вашите янки. По време на революцията ви моята армия претърпяла толкова много човешки загуби от вашите войници, че командирът решил, че зелените куртки ще се забелязват по-малко. Още оттогава е така.

— Как се озова тук?

— Чакам да се отвори място за гвардейския полк на Тауър, сър. До месец очаквам да нося червена униформа, така ми обещаха.

Върху ризата на Кандъртън, която изглеждаше като взета назаем от някое ченге, имаше нашивки, чието предназначение едва ли беше да си лъска зъбите с тях, тъй като един старши сержант от британската пехота си тежеше на мястото, както опитен артилерист в морската пехота.

— Ходил съм там, в нощния клуб — каза Райън. — Готина дружина войничета.

— Наистина. Там служи един мой приятел, Мик Трулвъ. Преди това беше в пехотата.

— Е, старши сержант, не пускай вътре лошите — каза Райън, докато пъхаше картата в електронната ключалка, контролираща входната врата.

— Ще се старая, сър — обеща Кандъртън.

Хардинг беше на бюрото си, когато Райън влезе. Джак закачи сакото си на стойката в ъгъла.

— Подранил си, Саймън.

— Вашият съдия Мур изпрати факс до Базил миналата нощ — малко след полунощ, ако трябва да бъда по-точен — каза той вместо отговор и му го подаде. Райън го погледна.

— Папата, а?

— Вашият президент се интересува, а както разбрах и нашата министър-председателка — каза Хардинг, припалвайки лулата си. — Базил ни извика по-рано, за да прегледаме данните, с които разполагаме.

— Ясно, а с какво разполагаме?

— Не много — призна Хардинг. — Не мога да обсъждам с теб нашите източници.

— Саймън, не съм тъпак. Ясно ми е, че имате човек, близък до някой от членовете на Политбюро или в партийния Секретариат. Той не ви ли осведомява? — Райън беше виждал много интересни „находки“ тук, а те трябва да бяха изнесени от човек в голямата палатка.

— Не мога да потвърдя предположенията ти — предупреди Хардинг, — но никой от източниците ни не е съобщавал каквото и да било, нито дори, че Варшавското писмо е пристигнало в Москва, макар да знаем, че е там.

— С две думи, не знаем нищо?

Хардинг поклати глава мрачно.

— Точно така.

— Забавно е колко често се случва.

— Това е част от играта, Джак.

— Значи, гащите на вашата премиерка са пристегнати?

Хардинг не беше чувал досега този американизъм и примигна два пъти.

— Така изглежда.

— Е, и какво ще ѝ съобщим? Едва ли би искала да чуе, че не знаем нищо.

— Не, нашите политически лидери не обичат да чуват подобни неща.

„Нито пък нашите“ — призна Райън на себе си.

— Базил как ще се измъкне, бива ли го да шикалкави?

— Много е печен. В конкретния случай ще каже, че нашите момчета също не знаят много.

— Да питаме други служби от НАТО?

Хардинг поклати глава.

— Не. Може да изтече до опозицията — първо, че се интересуваме и, второ, че не знаем почти нищо.

— Доколко ги бива нашите приятели?

— Зависи. Френското разузнаване понякога предоставя полезна информация, но мразят да я споделят. Същото важи за израелските ни приятели. Германците са изцяло компрометирани. Оня Маркус Волф от Източна Германия е истински зъл гений в бизнеса — може би най-добрият в света и под съветски контрол. Италианците разполагат с таланти хора, но също имат проблеми с внедряването. Може да се окаже, че най-добрата служба на континента е на Ватикана. Но дори Иван да готви нещо в момента, се прикрива добре. Иван е цар в тия работи, както знаеш.

— Чувал съм — съгласи се Райън. — Кога Базил трябва да се яви на „Даунинг Стрийт“?

— Следобед в три, доколкото разбрах.

— И какво ще можем да му дадем?

— Страхувам се, че не много. Има и по-лошо. Базил може да ме вземе със себе си.

Райън измърмори:

— Ще е голям смях. Друг път срещал ли си я?

— Не, но тя е чела някои от анализите ми. Баз казва, че искала да се запознае с мен. — Вдигна рамене. — Щеше да е по-добре, ако можех да ѝ кажа нещо по-съществено.

— Добре, дай да видим дали не можем да подготвим анализ за заплахата — Джак седна. — Какво точно знаем? Получили сте писмото от източник в Полша, нали така?

Хардинг се поколеба, но беше ясно, че се налагаше да отговори:

— Вярно е.

— Значи, от Москва няма нищо? — попита Джак.

Той поклати глава.

— Не. Знаем само, че писмото е предадено в Москва.

— В такъв случай наистина сме на тъмно. Не искаш ли една бира, преди да идеш оттатък реката?

— Няма нужда, Джак, благодаря ти. Наистина имах нужда да ме окуражиш.

Замълчаха за миг.

— Работа по-лесно на компютър — каза Райън. — Трудно ли е да се снабдя?

— Не е лесно. Трябва първо да го проверят, за да са сигурни, че някой извън сградата не може да чете ударите върху клавиатурата по електронен път. Можеш да се обадиш на администрацията по този въпрос.

„Не и днес.“ Райън предпочете да не казва това на глас. Стана му ясно, че бюрокрацията в Сенчъри Хаус бе поне толкова досадна, колкото в Ленгли, а след като бе работил няколко години в частния сектор, това го докарваше до лудост. Добре. Ще се опита да нахвърли някои идеи, за да спаси задника на Саймън. Министър-председателят беше жена, но отец Тим в Джорджтаун не беше казал нищо лошо по този въпрос.

Олег Иванович се върна от обяда в столовата на КГБ и се изправи лице в лице с фактите. Много скоро трябваше да реши какво да съобщи на американеца и по какъв начин.

Ако беше обикновен служител в посолството, той щеше да предаде бележката на главния агент на ЦРУ — не можеше да няма такъв. Знаеше със сигурност, че имат американски резидент, чиято работа бе да шпионира Съветския съюз, както руснаците шпионираха всяка страна по света. Големият въпрос бе дали шпионираха и него. Ами ако беше „двоен агент“ и работеше за Второ главно управление, чиято слава можеше да смрази кръвта и на самия дявол в ада? А дали не беше мним американец, т.е. преоблечен руснак?

Значи, първо Олег трябваше да се увери, че човекът е автентичен. Но как...?

Тогава се сети. Да, каза си той. Това беше нещо, което КГБ нямаше никога да разбере. Щеше да му гарантира, че си има работа с човек, способен да направи необходимото. Никой не можеше да фалшифицира подобно нещо. Доволен от себе си, Зайцев запали нова цигара и се върна към сутрешните съобщения от резидентурата във Вашингтон.

Беше трудно да харесваш Тони Принс. Кореспондентът на „Ню Йорк Таймс“ в Москва бе уважаван от руснаците, а това според Фоли говореше за слаб характер.

— Харесва ли ти новата работа, Ед? — попита Принс.

— Свиквам още. Работата с руските журналисти е много интересна. Те са предвидими, но по непредвидим начин.

— Как така хората могат да са непредвидимо предвидими? — попита кореспондентът на „Таймс“ с иронична усмивка.

— Ами, Тони, известно ти е какво ще попитат, но не знаеш по какъв начин. А половината от тях са шпиони или поне сътрудници, ако случайно не си забелязал.

Принс се захили. Той смяташе, че има интелектуално превъзходство. Фоли се беше провалил като репортер в Ню Йорк, докато Принс разтръбяваше понякога познанията си за политиката от една от най-престижните позиции в американската журналистика. Тони имаше тесни контакти със съветското правителство и старателно ги поддържаше, като често споделяше мнението им за дебелашкото некултурно поведение на сегашния режим във Вашингтон и периодично обясняваше на руските си приятели, че той не е гласувал за проклетия актьор, нито пък колегите му от редакцията в Ню Йорк.

— Срећна ли се вече с новия им човек Александров?

— Не, но някои от моите източници го познават и казват, че е разумен и че е в полза на мирното съвместно съществуване. По-либерален от Суслов. Разбрах, че той е сериозно болен.

— И аз разбрах, но не знам какво му е.

— Страда от диабет, не си ли чувал? Затова оня докторски екип от Балтимор беше тук да му оперира очите. Диабетна ретинопатия — обясни Принс, говорейки бавно, за да го разбере Фоли.

— Трябва да попитам лекаря в посолството какво значи това — отбеляза Фоли, записвайки си в бележника. — Значи, този приятел Александров е по-либерален според теб?

Под „либерал“ Принс разбираше „готин тип“.

— Е, не съм се срещал с него лично, но така твърдят моите източници. Те казват също, че след смъртта на Суслов мястото му ще заеме Михаил Евгениевич.

— Наистина ли? Трябва да осведомя за това посланика.

— А може би и главния агент на ЦРУ?

— Знаеш ли кой е той? Аз не — каза Фоли.

Тони намигна.

— Рон Фийлдинг. Мама му стара, всеки знае.

— Не, не е той — възрази Ед енергично, доколкото му позволяваше актьорският талант. — Той е старши съветник, не е шпионин.

Принс се ухили някак замислено. Човек никога не може да е сигурен. Руските му източници му бяха посочили Фийлдинг, а те нямаше да го лъжат.

— Е, това естествено е предположение — продължи репортерът.

„Ако смяташ, че съм аз, си дяволски прав — помисли си Фоли.
— Досаден задник.“

— Е, доверяват ми някои неща, както знаеш, но не и това.

— Знам кой може да каже — предложи Принс.

— Да, но не бих си позволил да задавам подобни въпроси на посланика, Тони. Ще ми скъса задника.

— Той е политическо лице, Ед — нищо специално. Този пост трябва да се даде на човек, който разбира от дипломация, но президентът не се допитва до мен.

„И слава Богу“ — каза си главният агент.

— Фийлдинг често се среща с него, нали? — продължи Принс.

— Един съветник работи пряко с посланика, Тони. Много добре ти е известно.

— Да. Удобно, нали така? А ти колко често контактуваш с него?

— С шефа ли имаш предвид? Веднъж дневно — отвърна Фоли.

— А с Фийлдинг?

— По-често. Може би два-три пъти.

— Ето, виждаш ли как можеш да разбереш — заключи Принс надменно.

— Май четеш много романи с Джеймс Бонд? — каза Фоли, отхвърляйки намека. — А може би Мат Хелм.

— Слез на земята, Ед — озъби му се Принс.

— Ако Фийлдинг е главният шпионин, кои са помощниците му? Да пукна, ако знам.

— Е, те винаги са добре прикрити — призна Принс. — Не, по този въпрос нямам информация.

— Жалко. Това е една от игрите, които се играят в посолството — познай шпионите.

— Е, не мога да помогна.

— Едва ли ми трябва да знам — призна Фоли.

„Никога не си проявявал достатъчно любопитство. Затова не можа да станеш добър репортер“, помисли си Принс, усмихвайки се престорено любезно.

— Е, ще се опиташ ли да надушиш нещо?

— Не е болка за умирачка. Както и да е, ще сключим ли сделка?

— Разбира се — отвърна Принс. — Каква?

— Ако чуеш нещо любопитно, ще ни осведомиш.

— Може да го прочетете в „Таймс“, обикновено на първа страница над заглавката — добави той, за да се увери, че Фоли е наясно колко е важен и колко много се ценят задълбочените му анализи.

— Да, но някои неща, доколкото ми е известно, посланикът би предпочел да знае предварително. Помоли ме да те попитам така, между другото.

— Това е въпрос на професионална етика, Ед.

— Ако кажа това на Ърни, няма да е доволен.

— Ами, ти работиш с него. Не аз.

— Ти си американски гражданин.

— Само не ми размахвай националния флаг пред лицето, ако обичаш — отвърна Принс с досада. — Добре, ако чуя, че се готвят да пуснат атомна бомба, ще те уведомя. Но според мен е по-вероятно ние да извършим подобна глупост, а не те.

— Тони, задръж топката.

— А простотиите за „империята на злото в света“ да не би да ги е казал Ейб Линкълн?

— Искаш да кажеш, че президентът не е прав? — попита главният агент, чудейки се колко ниско още ще падне мнението му за този задник.

— Чувал съм за Гулаг. Но това е минало. Руснаците омекнаха след смъртта на Сталин, но новата администрация още не може да го проумее.

— Виж Тони, аз съм само работна пчеличка тук. Посланикът ме помоли да ти задам простичък въпрос. Приемам, че отговорът ти е

„не“, нали така?

— Правилно.

— Е, не очаквай коледни картички от Ърни Фулър.

— Ед, имам задължения към „Ню Йорк Таймс“ и към моите читатели, точка по въпроса.

— Добре, добре. Трябваше да попитам — каза Ед в своя защита.

Не беше очаквал друга реакция от тия тип, но предложи на посланик Фулър да изпита Принс и посланикът се съгласи.

— Разбирам — Принс си погледна часовника. — Хей, аз имам среща в сградата на ЦК.

— Нещо, което трябва да знам за нея?

— Както ти казах, ще го прочетеш във вестника. Пращат ви сутрешната сводка от Вашингтон, нали така?

— Да, мотае се тука.

— Значи, вдругиден можеш да го прочетеш — посъветва го Принс и се приготви да тръгва. — Поздрави Ърни.

— Ще го направя — обеща Ед и му подаде ръка.

След това реши да изпрати Принс до асансьора. На връщане се отби в тоалетната да си измие ръцете, след което отиде при посланика.

— Здравсти, Ед. Срещна ли се с онова момче Принс?

Фоли кимна.

— Тъкмо успях да се отърва от него.

— Хвана ли се на въдицата ти?

— Ни най-малко. Изплю ми се в лицето.

Фулър се захили.

— Нали те предупредих. Навремето, когато бях на твоята възраст, репортерите бяха патриоти, но вече от години не е така.

— Не се учудвам. Когато Тони беше новак в Ню Йорк, не харесваше ченгетата, но нямаше нищо против да измъква това-онова от тях. Гадно копеле.

— Опита ли се да те обработи?

— Не, сър. За него аз не съм важен.

— Какво мислиш за запитването от Вашингтон относно папата?
— попита Фулър, сменяйки темата.

— Ще възложи на някои хора да проверят.

— Знам, Ед. Аз не искам да знам какво точно правиш. Ако откриеш нещо, ще можеш ли да ме информираш?

— Зависи, сър — отвърна Фоли, което означаваше вероятно не.
Фулър очакваше този отговор.

— Добре. Нещо друго разтърсващо?

— Принс е по дирите на нещо, което щяло да излезе във вестниците вдругиден. Тръгна към Централния комитет или поне така ми каза. Потвърди, че Александров ще заеме мястото на Михаил Суслов, когато Червения Майк пукне. Тони поддържа тесни контакти с техните политици и това, което казва, съвпада със сведенията от маши приятели.

— Никога не съм се срещал с този тип. Какво знаем за него?

— Един от последните правоверни. Александров смята, че Маркс е истинският Бог, а Ленин — неговият пророк, и че тяхната политическа и икономическа система работи добре.

— Вярно? Някои хора никога не се променят.

— Да, видно е от пръв поглед, сър. Останали са неколцина, но Леонид Илич не е от тях, нито пък бъдещият му наследник Юрий Владимирович. Но Александров е съюзник на Андропов. По-късно днес има заседание на Политбюро.

— Кога ще знаем какво са обсъждали?

— До два дни вероятно.

„Но как ще разберем, вие не трябва да знаете, сър.“

Нямаше нужда Фоли да изрича на глас мисълта си. Ърни Фулър беше наясно с правилата на играта. Посланиците на САЩ получаваха подробни инструкции, преди да поемат постовете си. Онези, които щяха да работят в Москва, преминаваха доброволно курс за промиване на мозъка във Фоги Ботъм и в Ленгли. Всъщност американският посланик в Москва беше главният разузнавач на страната му в Съветския съюз, а чичо Ърни много го биваше, смяташе Фоли.

— Добре, дръж ме в течение, ако може.

— Разбира се, сър — обеща главният агент.

ГЛАВА 13

КОЛЕКТИВИЗЪМ

Андропов пристигна в Кремъл в 12:45 ч. за заседанието в 13:00. Шофьорът му мина със зила, ръчна изработка, през високата тухлена конструкция, която представляваше Спаската врата, покрай контролно-пропускателните пунктове и покрай гвардейците от Таманската дивизия, разквартирувана край Москва и използвана изключително с парадна цел. Войниците му отдадоха чест тържествено, но жестът им остана незабелязан от пътуващите в колата. От там имаше стотина метра до мястото, където друг войник отвори входната врата. Андропов забеляза неговия поздрав и му кимна разсеяно само колкото да даде знак на старши сержанта, че го е видял, след което изчезна в боядисаната в млечножълто сграда. Вместо да се качи по каменното стълбище, Андропов предпочете да вземе асансьора до втория етаж, следван от своя съветник, полковник Рождественски, за когото това щеше да е най-вълнуващото и най-притеснителното преживяване, откакто работеше в КГБ.

На втория етаж охраната беше дори още по-строга. Униформени офицери от Червената армия държаха ръцете си върху кобурите на пистолетите за всеки случай, ако възникнеше някаква неприятност. Но никакви неприятности не можеше да има при издигането му до поста генерален секретар, мислеше Андропов. Това нямаше да е дворецов преврат. Щяха да го изберат партийните велможи по обичайния ред, по който се предаваше властта в Съветския съюз — мъчително и неискрено, но предвидимо. Човекът, който щеше да получи политическото им доверие, за да председателства този съвет от велможи, трябваше да засвидетелства пред тях намерението си да ръководи не със силата на волята си, а зачитайки колективното начало. Никой от тях не желаше нов Сталин, нито дори друг Хрушчов, който би могъл да води авантюристична политика. Тези мъже мразеха авантюрите. Те бяха научили от историята, че залагането винаги носи със себе си и възможността от загуба, а никой от тях не се бе изкачил

толкова високо, че да рискува да загуби нещо. Те бяха вождовете на една нация от шахматисти, които знаеха, че победата се постига с изкусни ходове, много търпение и бавно разиграване в продължение на часове и че беше предопределена, както изгрева на слънцето.

Това бе един от днешните проблеми, мислеше си Андропов, настанявайки се до министъра на отбраната Дмитрий Устинов. И двамата седяха близо до председателстващия на местата, определени за членовете на Съвета за отбрана, които бяха петимата най-старши представители на съветското ръководство, включително секретарят по идеологията Суслов. Устинов вдигна очи от работните документи и го погледна.

— Юрий — каза министърът вместо поздрав.

— Добър ден, Дмитрий.

Андропов беше в добри отношения с маршала на Съветския съюз. Той никога не бе оспорвал неговите искания за финансиране на прехвалените и зле командвани съветски въоръжени сили, които се бяха нахендрили в Афганистан като китове на плажа. Всички си мислеха, че накрая ще победят. В края на краищата съветската армия никога не беше губила... е, ако не се брои първото нахлуване в Полша при Ленин през 1919 г., завършило с позорен провал. Но те предпочитаха да помнят само за разгрома на Хитлер, след като германците бяха стигнали почти до стените на Кремъл. Само дето бяха спрени една когато бяха атакувани от исторически най-надеждния съюзник на Русия — Генерал Зима. Андропов не беше почитател на съветските военни, но за колегите му в Политбюро те си оставаха гарантът за собствената им сигурност и за това, че страната ще им върви по гайдата. Разбира се, не от любов, а защото Червената армия разполагаше с огромно количество пушки. На свой ред КГБ и Министерството на вътрешните работи контролираха Червената армия. Трето главно управление на КГБ имаше за задача да държи под око всяка пушка в Червената армия. В нормалните страни това се наричаше система на контрол и баланси. Тук обаче беше баланс на терора.

Леонид Илич Брежнев пристигна последен, вървейки едвам като старец, какъвто беше, с провиснала кожа върху някога мъжественото си лице. Наближаваше осемдесетте — вероятно щеше да ги навърши, но нямаше да ги прехвърли, ако се съдеше по външния му вид. Това бе

и добра, и лоша новина. Никой не знаеше какви мисли блуждаят в изкуфелия му мозък. Някога той притежаваше огромна лична власт. Андропов си го спомняше много ясно. Беше енергичен и обичаше да броди из гората и да убива сърни и дори мечки като безстрашен ловец на диви животни. Вече не. От години не беше стрелял по нищо — с изключение може би по някой и друг човек, но чрез втора или трета ръка. Но възрастта не бе размекнала Леонид Илич. Ни най-малко. Кафявите му очи продължаваха да гледат лукаво и да търсят предатели, понякога ги откриваха, макар и не където трябва. При Сталин подобно нещо означаваше сигурна смърт. Сега не. Но тежко на предателя, съсипваха го, лишаваша го от власт или го пращаха на някое забутано място в провинцията, където можеше да пукне от скука.

— Добър ден, другари — поздрави генералният секретар любезно, доколкото позволяваше неговият мърморещ глас.

Добре поне, че вече го нямаше показното подлизурство и комунистическите царедворци не се надпреварваха да спечелят благоволенieto на марксисткия император. Празните приказки можеха да изядат половината време на заседанието, а на Андропов му предстоеше да обсъди важни дела.

Леонид Илич бе информиран предварително и след като си изсърба следобедния чай, обърна очи към председателя на КГБ.

— Юрий Владимирович, искаш да обсъдиш нещо с нас, нали така?

— Благодаря, другарю генерален секретар. Другари — започна той, — появи се нещо, което изисква нашето внимание. — Той махна на полковник Рождественски, който бързо обиколи масата и връчи копия от Варшавското писмо. — Това, което виждате пред себе си, е писмо, изпратено миналата седмица във Варшава от папата в Рим. — На всеки от присъстващите бе дадено фотокопие на писмото плюс превод на руски, изпълнен с бележки под линия. — Смятам, че това е потенциална политическа заплаха за нас.

— Виждал съм вече това писмо — заяви Александров от „кандидатското“ място. В знак на уважение към Михаил Суслов, който беше на смъртно легло, мястото на идеолога отляво на Брежнев стоеше празно, макар че на масата пред стола имаше същата папка с документи като пред останалите, сякаш Суслов щеше да се обади за последен път от очакващата го ниша в кремълската стена.

— Това е възмутително — заяви мигновено маршал Устинов. Той бе навлезнал в седемдесетте. — За какъв се мисли този свещеник?

— Е, той е поляк — напомни на колегите си Андропов и смята, че е негов дълг да осигури на бившите си сънародници политическа защита.

— Защита срещу какво? — попита министърът на вътрешните работи. — Заплахата за Полша идва от собствените ѝ контрареволуционери.

— А на полското ръководство не му стиска да се справи с тях. Още миналата година ви предупредих, че трябва да нахлуем там — напомни на останалите първият секретар на Московския партийен комитет.

— Ами, ако те ни се противопоставят? — попита министърът на селското стопанство от далечния край на масата.

— Може да си сигурен, че ще го направят — изказа мислите си на глас вътрешният министър. — Най-малкото ще възразят политически.

— Дмитрий Фьодорович? — Александров отправи въпроса си към маршал Устинов, който беше във военна униформа, окичена с ордени и медали, между които двете златни звезди — два пъти „Герой на Съветския съюз“. Удостоиха го с тях заради политическата му смелост, а не на бойното поле, но все пак беше един от най-умните хора в стаята. Ордените му бяха присъдени за работата му на политкомисар по време на Великата отечествена война и заради заслугите му за навлизането на СССР в космическата епоха. Мнението му бе предвидимо, но го уважаваха заради прозорливостта му.

— Въпросът, другари, е дали поляците ще окажат съпротива с въоръжените си сили. Едва ли ще е военна заплаха за нас, но ще ни постави в неудобно политическо положение вътре и извън страната. С други думи, те не могат да спрат Червената армия на бойното поле, но ако направят опит, политическите последици ще са огромни. Затова подкрепих миналата година решението ни да окажем политически натиск върху Варшава, което се увенча с успех, ако си спомняте.

Вече седемдесет и четири годишен, Дмитрий Фьодорович се беше научил на предпазливост, особено що се отнася до международната политика. Подтекстът беше, че такава съпротива ще

предизвика реакция от Съединените щати, които обичаха да си пъхат носа където не им е работа.

— В самата Полша може да доведе до още по-големи политически вълнения, така поне смятат моите аналитици — уведоми Андропов колегите си, а в стаята настъпи ледена тишина.

— Доколко сериозно може да се окаже това, Юрий Владимирович? Колко напечено може да стане? — обади се за първи път от началото на заседанието Брежнев изпод рунтавите си вежди.

— Полша продължава да е нестабилна заради контрареволуционните елементи в обществото ѝ. Особено неспокойно е сред работниците. Имаме източници сред съзаклятниците от „Солидарност“ и те съобщават, че гърнето продължава да ври. Проблемът с папата се състои в това, че ако изпълни закана си и се върне в Полша, ще се превърне в обединителен център за поляците и ако достатъчен брой от тях бъдат въввлечени, може да се опитат да променят строя — предупреди председателят на КГБ.

— Това е неприемливо — отбеляза със спокоен глас Леонид Илич. На тази маса повишаваха тон само хората, които търсеха отдушник за стреса. Спокойният тон беше далеч по-опасният. — Ако падне Полша, ще я последва Германия...

А след това и целият Варшавски договор, което ще остави Съветския съюз без буферна зона срещу Запада. НАТО беше силен и щеше да става още по-силен благодарение на започнатия от американците нов етап на въоръжаване. Те бяха вече запознати с този тревожен проблем. Всеки момент в Западна Германия щяха да пристигнат новите американски танкове и самолети. Най-обезпокоителната новина бе започналото обучение на американските войници. Все едно че ги готвеха да ударят на Изток.

Падането на Полша и на Германия щеше да означава, че пътят до съветската територия ще се съкрати с повече от хиляда километра, а на тази маса нямаше човек, който да не помни последния път, когато германците нахлуха в Съветския съюз. Въпреки твърденията, че НАТО е отбранителен съюз, чиято едничка цел била да не допусне Червената армия да марширува по Шан-з-Елизе, според Москва НАТО и всички останали американски съюзници бяха като гигантска примка, предназначена за колективните им вратове. Те нееднократно бяха обсъждали това надълго и нашироко. И съвсем не се нуждаеха от

допълнителна политическа нестабилност. Като комунисти, макар не толкова ревностни като Суслов и Александров, те се опасяваха преди всичко да не би народът им да се отвърне от Правата вяра, която беше източникът на собствената им лична власт, на нея те дължаха удобния си живот. Тази власт беше вторичен продукт на народно селско въстание, с което бе свалена династията на Романови — или поне те така си мислеха, независимо какво казваше историята, и не си правеха никакви илюзии какво би донесло за тях едно въстание.

Брежнев се размърда на стола си.

— Излиза, че този полски свещеник е заплаха.

— Да, другари, точно така — каза Андропов. — Неговото писмо е откровена заплаха за политическата стабилност на Полша, а оттук и на целия Варшавски договор. Католическата църква има политическо влияние в цяла Европа, включително в нашите братски социалистически съюзици. Ако се откаже от поста си и се върне в родината си, това само по себе си ще е равнозначно на политически акт.

— Йосиф Висарионович Сталин веднъж зададе въпроса с колко дивизии разполага папата. Отговорът е нито една, разбира се, но ние не бива да пренебрегваме неговото влияние. Предлагам да се опитаме да го разубедим да не предприема подобна стъпка чрез дипломатически контакти...

— Това ще е пълна загуба на време — възрази веднага външният министър. — Поддържаме от време на време дипломатически контакти с Ватикана. Те ни изслушват учтиво, разтоварят с нас благоразумно, а после си правят каквото си знаят. Не, не можем да им повлияем, дори с открити заплахи. Те възприемат заплахите като предизвикателства.

С това въпросът беше поставен ребром на масата. Андропов изпитваше благодарност към министъра на външните работи, който също бе на негова страна по проблема за унаследяването. Понякога се питаше дали Брежнев си дава сметка и дали въобще се интересува какво ще стане след смъртта му — е, сигурно го беше грижа за съдбата на децата му, но това бе лесноразрешимо. За всеки от тях щяха да се намерят синекурни партийни постове, а и нямаше да има повече сватби, за да се налага използването на сервиза от китайски порцелан и на сребърните прибори от „Ермитажа“.

— Юрий Владимирович, как КГБ може да се справи с тази заплаха — бе следващият въпрос на Брежнев.

„Толкова е лесен за манипулиране“ — помисли си Андропов с благодарност.

— Възможно е да елиминираме заплахата, като елиминираме човека, който стои зад нея — отговори председателят със спокоен и равен глас.

— Да го убием? — попита Устинов.

— Да, Дмитрий.

— Какви са рисковете? — попита външният министър неочаквано.

Дипломатите обикновено се тревожеха за подобни неща.

— Не може да ги избегнем изцяло, но може да ги контролираме. Хората ми подготвиха оперативен план, който предвижда папата да бъде застрелян по време на публична проява. Доведох помощника си полковник Рождественски да ви запознае с подробностите. С ваше позволение, другари? — Последва колективно кимане с глави. Андропов се обърна към помощника си: — Алексей Николаич?

— Другари — полковникът се изправи и тръгна към катедрата, мъчейки се да овладее треперенето на коленете си. — Операцията е без кодово име и ще остане така от съображения за сигурност. Папата се появява публично всяка сряда следобед. Обикновено обикаля площада „Свети Петър“ в открит автомобил, което го излага на опасност от нападение, и се доближава на три-четири метра от събралото се множество.

Рождественски беше подбрал много внимателно думите. Присъстващите бяха наясно с библейските теми и терминология. Дори тук човек не можеше да отрасне, без да придобие познания за християнството, та ако ще да го презираше.

— Въпросът е как стрелецът да се добере до предната редица посетители, така че да стреля от максимално късо разстояние и съответно да улучи.

— Успехът не е сигурен, така ли? — попита строго министърът на вътрешните работи.

Рождественски положи усилия да не се притесни.

— Другарю министър, рядко работим с понятия като абсолютна сигурност. Дори умел изстрел с пистолет не може да гарантира

перфектен удар по движеща се мишена, още повече че обстоятелствата няма да позволят внимателно прицелване. Убиецът трябва да извади бързо оръжието от мястото, където го е укривил, и веднага да натисне спусъка. Ще може да произведе два, вероятно три изстрела, преди тълпата да се нахвърли върху него. В този момент втори човек ще го застреля откъм гърба с пистолет със заглушител и след това ще избяга. Така италианската полиция няма да има кого да разпитва. Ще използваме нашите български социалистически съюзници да изберат стрелеца, да го придружат до мястото и след това да го елиминират.

— А как нашият български приятел ще се измъкне при тези обстоятелства? — попита Брежнев.

Личните му познания за огнестрелните оръжия му позволиха да изпусне техническите подробности, забеляза Андропов.

— Най-вероятно тълпата ще насочи вниманието си към извършителя на покушението и няма да забележи изстрела на човека от разузнаването. На практика той ще е безшумен, а шумът от площада ще е невъобразимо голям. Нашият човек просто ще се отдръпне и ще излезе сред множеството — обясни Рождественски. — Офицерът, комуто смятаме да възложим задачата, е с голям опит в подобни операции.

— Има ли си име? — попита Александров.

— Да, другарю, бих могъл да ви го съобщя, ако настоявате, но от съображения за сигурност...

— Правилно, полковник — намеси се Устинов. — Не ни трябва да знаем името му, нали така, другари?

Всички глави около масата кимнаха в съгласие. За тези мъже секретността бе естествена както пикаенето.

— Няма да се използва пушка? — попита вътрешният министър.

— Това носи рискове. Сградите около площада се наблюдават от силите за сигурност на Ватикана, швейцарските наемници и...

— Бива ли ги тия швейцарци? — попита друг глас.

— Колко добри трябва да са, за да забележат човек с пушка и да вдигнат тревога? — попита Рождественски съвсем основателно. — Другари, когато планираме подобна операция, се опитваме да предвидим всички варианти. Усложненията са враг номер едно при такова начинание. По план всичко, което трябва да се направи, е двама души да се смесят с многохилядната тълпа и да се доближат до

субекта. После е само въпрос на стрелба. Пистолетът може лесно да се скрие в дрехите. Никой не претърсва и не проверява богомолците. Ние смятаме, другари, че това е възможно най-добрият план, освен ако не наредите да изпратим войници от Спецназ в покоите му във Ватикана. Това също е вариант, но тогава ще е невъзможно да се скрие произходът на операцията. Ако бъде одобрена, мисията ще се ограничи до двама души, от които само единият ще остане жив, но почти сигурно ще се измъкне.

— Колко благонадеждни ще са извършителите? — попита председателят на Комитета за партиен контрол.

— Българският разузнавач е ликвидирал лично осем души и има контакти с турския престъпен контингент, откъдето ще подбере атентатора.

— Турчин? — продължи да разпитва партийният другар.

— Да, мюсюлманин — потвърди Андропов. — Ако за операцията бъде обвинен турски последовател на Мохамед, още по-добре за нас, другари. Не мислите ли?

— Няма да навреди на целите ни — съгласи се външният министър. — Така дори в очите на Запада ислямът ще се покаже още по-варварски. Америка ще увеличи подкрепата си за Израел, а това ще предизвика раздразнението на мюсюлманските страни, от които купува своя петрол. В цялата тая работа има изтънченост, която много ми допада, Юрий.

— Значи, сложността на операцията се ограничава изцяло до последиците, а не до самото изпълнение? — отбеляза Устинов.

— Точно така, Дмитрий — потвърди Андропов.

— Какви са възможностите операцията да бъде свързана с нас? — попита секретарят на Украинската компартия.

— Ако остане само един мъртъв турчин, ще е изключително трудно да се направи връзка с нас — обясни председателят на КГБ. — Операцията няма кодово име. Броят на хората, които ще знаят за нея, не надхвърля двайсет и повечето от тях са в тази стая. Няма да има писмени документи. Другари, мерките за сигурност ще са абсолютни. Искам да ви помоля да не споделяте с никого за това, което обсъдихме. Нито със съпругите си, нито с личните ви секретари и политически съветници. Само така може да се гарантира, че няма да изтече информация. Не бива да забравяме, че западните разузнавателни

служби непрестанно се мъчат да открият тайните ни. В този случай не трябва да го допуснем.

— Трябваше да ограничите обсъждането до Съвета за отбрана — изрече мислите си на висок глас Брежнев.

— Леонид Илич, мислих за това — отвърна Андропов. Но политическите последици изискват вниманието на цялото Политбюро.

— Да, разбирам — съгласи се генералният секретар, кимайки. — Той обаче не успя да схване, че Андропов беше премислил внимателно линията си на поведение. Той не желаше да бъде сметнат за авантюрист от присъстващите, на които не след дълго щеше да разчита да го изберат за генерален секретар. — Добре, Юрий, нямам възражения — каза Брежнев замислено.

— И все пак този план е опасен — заяви секретарят на Компартията на РСФСР. — Длъжен съм да ви обърна внимание, че ме притеснява.

— Григорий Василиевич — отвърна шефът на Украинската компартия, — относно Полша искам да ви предупредя, че ако тамошното правителство падне, последиците за мен няма да са приятни. Нито за теб — предупреди той. — Ако този поляк се върне в родината си, резултатът ще е пагубен за всички ни.

— Разбирам това, но не може с лека ръка да се предприеме убийство на един държавен глава. Смятам, че първо трябва да го сплашим. Има начини да му въздействаме.

Министърът на външните работи поклати глава.

— Вече ви казах, че ще е загуба на време. Хората като него не се страхуват от смъртта. Бихме могли да заплашим привържениците на църквата му във Варшавския договор, но е твърде възможно да се получи точно обратният на желанието от нас ефект. Ще изпаднем във възможно най-неблагоприятната ситуация — последиците от нападките срещу римокатолическата църква без възможност да елиминираме този църковник, който ни създава неприятности. Не — той отново поклати глава. — Ако ще предприемаме нещо, трябва да действаме обмислено, решително и бързо. Юрий Владимирович, колко време ще е нужно за изпълнението на мисията?

— Полковник Рождественски? — попита председателят на КГБ.

Всички глави се обърнаха към полковника и той положи усилия да запази гласа си спокоен. Това бяха твърде дълбоки води за един

полковник. Цялата операция сега щеше да легне на раменете му — възможност, за която не се бе сетил. Но ако искаше генералски звезди, трябваше да се нагърби с тази отговорност, нали така?

— Другарю министър, по моя преценка между четири и шест седмици, ако още днес вие дадете разрешение за операцията и уведомите българското Политбюро. Ще използваме техни хора, за което е нужно неговото съгласие.

— Андрей Андреевич, доколко според теб София ще сътрудничи? — попита Брежнев.

Министърът на външните работи се замисли за миг.

— Зависи какво ще поискаме от тях и как ще го поискаме. Ако узнаят целта на операцията, може да се опитат да протакат.

— Можем ли да им поискаме съдействие, без да ги уведомим за целта? — попита Устинов.

— Да, така мисля. Можем да им предложим стотина нови танка или някой и друг боен самолет като знак за социалистическа солидарност — предложи министърът на външните работи.

— Да проявим щедрост — съгласи се Брежнев. — Доколкото съм информиран, те са изпратили искане в този смисъл до Министерството на отбраната, така ли е, Дмитрий?

— Разбира се, че ще проявим щедрост — потвърди маршал Устинов. — Те наистина поискаха от нас танкове и МИГ-ове.

— В такъв случай да товарим танковете на влака и да ги пращаме към София. Другари, предстои ни гласуване уведоми Политбюро генералният секретар. На единадесетте членове процедурата им се стори малко прибързана, докато седмината кандидат-членове, които нямаха право на глас, само наблюдаваха и кимаха. Както обикновено, гласуваха единодушно. Никой не се обяви против, въпреки че неколцина изпитваха известни съмнения, които прикриха чрез мълчанието си. В тази зала никой не можеше да си позволи да се отклони от колективния дух. Тук властта беше ограничена, както навсякъде по света — факт, върху който те рядко се замисляха и никога не оспорваха.

— Много добре — обърна се Брежнев към Андропов. — На КГБ се възлага да извърши тази операция и дано Бог се смили над душата на полския свещеник — добави той по селски простодушно. — Нещо друго?

— Другарю, ще позволите ли... — запита Андропов и получи кимване в съгласие. — Нашият брат и приятел Михаил Андреевич Суслов ще си отиде скоро от този сняг след дългогодишна предана служба в името на партията, която е толкова скъпа на всички ни. Неговият стол вече е празен поради заболяването му, а аз мисля, че е време да бъде запълнен. Предлагам Михаил Евгениевич Александров да бъде следващият секретар на ЦК по идеологията и да бъде издигнат за член на Политбюро.

Александров дори се изчерви. Той вдигна ръка и заговори почти искрено:

— Другари, моят — нашият — приятел не си е отишъл още. Не мога да заема местото му приживе.

— Реакцията ти е напълно разбираема, Миша — отбеляза генералният секретар, използвайки умалителното му име. — Но Михаил Андреевич е тежко болен и няма да го бъде. Едно такова назначение, разбира се, трябва да се одобри от Централния комитет като цяло.

Всеки знаеше, че това беше чиста формалност. Брежнев фактически даде благословията си за издигането на Александров, а той тъкмо от това се нуждаеше.

— Благодаря, другарю генерален секретар.

Сега вече Александров щеше да гледа празния стол вляво от Брежнев спокойно, тъй като знаеше, че след няколко седмици ще седне на него официално. Когато Суслов умреше, той щеше да рони сълзи заедно с останалите. А и едва ли Михаил Андреевич щеше да разбере. Неговият най-сериозен проблем в момента беше как ще се изправи пред смъртта — една от най-големите мистерии на живота, и какво го очаква в отвъдното. Това бе проблем, пред който всеки от присъстващите щеше да се изправи рано или късно, но за повечето бе достатъчно далечен, така че можеха да си позволят да го пропуснат... засега.

Юрий Андропов си мислеше, че в това се състои една от разликите между тях и папата, който скоро щеше да умре от ръцете им.

Заседанието приключи точно в четири следобед. Присъстващите се разделиха, както обикновено с приятелски думи и ръкостискания, преди всеки да поеме по пътя си. Андропов се отправи с полковник

Рождественски към изхода. Много скоро той щеше да си тръгва последен, както се полагаше на един генерален секретар.

— Другарю председател, може ли да ме изчакате минутка — попита Рождественски и тръгна към тоалетната. Минута и половина по-късно излезе с по-спокойна походка.

— Справи се отлично, Алексей — каза му Андропов и двамата заслizaха по стълбите вместо с асансьора. — Какво е впечатлението ти?

— Другарят Брежнев изглежда по-зле, отколкото очаквах.

— Да, така е. Не му помогна много това, че остави цигарите — Андропов бръкна в джоба на самото си за пакета „Марлборо“. На заседанията на Политбюро вече избягваха да пушат от уважение към Леонид Илич, а на председателя на КГБ му се бе допушило много. — Какво друго?

— Мина в забележително колективен дух. Очаквах повече разногласия и спорове.

На „Дзержински“ 2 разузнавачите обсъждаха много поразпалено, особено когато ставаше дума за оперативни планове.

Те всички са предпазливи играчи, Алексей. Хората с много власт обикновено са такива и така трябва да бъде. Но често не предприемат никакви действия, тъй като се страхуват от всичко ново и различно.

Андропов съзнаваше, че страната му се нуждае от нещо ново и различно и се питаше какви ли трудности ще трябва да преодолее, за да го постигне.

— Но, другарю председател, нашата операция...

— Това е друго нещо, полковник. Когато усетят, че са застрашени, действат. Те се страхуват от папата. И вероятно са прави. Не мислиш ли?

— Другарю председател, аз съм само един полковник. Аз служа. Не управлявам.

— Продължавай в същия дух, Алексей. Така е по-безопасно.

Андропов се настани в колата и веднага потъна в мислите си.

Един час по-късно Зайцев беше към края на работния ден и очакваше да си тръгне, когато полковник Рождественски се появи до него без предупреждение.

— Капитане, изпрати това съобщение незабавно до София — замълча за миг. — Някой друг чете ли телеграмите?

— Не, другарю полковник. Идентификационният номер означава, че трябва да минава само през мен. Заповедта за това е в другата папка.

— Добре. Ще продължиш по същия начин и занапред — каза полковникът и му подаде бланката.

— На вашите заповеди, другарю полковник.

Зайцев не го изчака да излезе и се захвана с шифроването, тъй като времето до края на работния ден едвам щеше да му стигне.

СВРЪХСЕКРЕТНО
НЕЗАБАВНО И СПЕШНО
ОТ: КАБИНЕТА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ, ЦЕНТЪРА,
МОСКВА
ДО: РЕЗИДЕНТА, СОФИЯ
ОТНОСНО: ОПЕРАЦИЯ 15-8-82-666
ОПЕРАЦИЯТА ОДОБРЕНА. СЛЕДВАЩАТА
СТЪПКА ОЧАКВАНО ОДОБРЕНИЕ ОТ БЪЛГАРСКОТО
ПОЛИТБЮРО. ПРОДЪЛЖАВАЙ ПОДГОТОВКАТА НА
ОПЕРАЦИЯТА.

Зайцев изчака да изтече по телекса, след това изпрати по куриер копието до най-горния етаж. После си тръгна, вървейки по-бързо от обикновено. На улицата извади пакета с цигари, за да запали една, преди да се качи на ескалатора в метрото. Погледна висящия от тавана часовник. Явно беше бързал повече от необходимото. Пропусна влака, отваряйки пакета с цигари като извинение, в случай че някой го наблюдаваше, макар че ако беше така, вече можеше да смята себе си за мъртъв. От тази мисъл ръцете му се разтрепериха, но беше късно. Следващият влак пристигна точно навреме и той се качи във вагона, смесвайки се с петнайсетина други трудещи се...

Ето го и него. С разкопчан шлифер четеше вестник и се държеше с другата ръка за хромираната дръжка.

Зайцев се отпрати натам. В дясната си ръка държеше втората бележка, която извади от пакета с цигари. Да, съвсем ясно се виждаше,

че мъжът е със зелена вратовръзка, защипана с игла от жълт метал. Кафяв костюм, чиста бяла риза, която от пръв поглед си личеше, че е скъпа, със съсредоточено във вестника лице. Човекът не се оглеждаше. Зайцев си приближи още малко.

Едно от нещата, на които Ед Фоли бе обучаван във Фермата, беше как да усъвършенства периферното си зрение. С подходящи упражнения човешките очи можеха да разширят полезрението си, за което непосветените дори не подозираха. В школата на ЦРУ той се беше научил да забелязва номерата на сградите, без да обръща глава. Беше като при карането на велосипед. Веднъж като се научиш, го можеш, стига да се концентрираш, когато се наложи. И така забеляза, че някой се приближава бавно към него — бял мъж, среден на ръст, кафяви очи и кестенява коса, която се нуждаеше от подстригване, неугледни дрехи. Не можеше да види лицето му достатъчно ясно, за да го запомни и за да може да го разпознае. Славянски черти, това беше всичко. Безизразно, но очите определено гледаха към него. Фоли не позволи дишането му да промени ритъма си, макар че сърцето му заби с един-два удара по-бързо.

„Хайде, Иван. Сложил съм шибаната вратовръзка, точно както искаше.“ Беше се качил от спирката близо до сградата на КГБ. Така че този тип трябва да беше шпионин. Изглежда, не беше капан. Ако е човек на Второ главно, щяха да организират нещата по друг начин. Така се набиваше прекалено на очи, беше твърде аматьорско, не по начина, по който би действал КГБ. Щяха най-малкото да го направят на друга спирка на метрото.

„Тоя тип е искрен, мамицата му“ — помисли си Фоли. Наложил си да изчака търпеливо, което не беше лесно дори за опитен разузнавач, но пое дълбоко дъх и запази спокойствие, като напрегна сетивата си, за да уловят и най-слабия натиск върху джоба на шлифера му.

Зайцев огледа вагона възможно най-разсеяно. Никой не го наблюдаваше, дори не забеляза нечийи очи да гледат в същата посока. Дясната му ръка се плъзна в отворения джоб бързо, но не прекалено бързо. След това се отдръпна.

Бинго помисли си Фоли, а сърцето му пропусна два-три удара. „Добре, Иван, какво е съобщението този път?“

Налагаше се отново да прояви търпение. Нямаше смисъл да рискува живота на този приятел. Ако той наистина работеше в руския МЕРКУРИЙ, не се знаеше колко важно може да се окаже. Като при първото подръпване на въдицата в рибарската лодка. Не знаеш дали е риба или стара обувка. Това щеше да се разбере по-късно, ако въобще се стигнеше до там. Вербуването — превръщането на някой невинен съветски гражданин в доставчик на информация за ЦРУ, т.е. шпионин, беше доста по-трудно, отколкото да свалиш някое маце на танцова забава. Номерът беше момичето да не забременее, а агентът да не бъде убит. Не, при тази игра първо се започваше с един бърз танц, след това бавен, после първата целувка, първото опипване и ако човек имаше късмет, следваше разкопчаване на блузката... а после...

Влакът спря. Фоли свали ръката си от металната дръжка и се огледа...

Ето го и него, гледаше право към Фоли, който веднага запечата физиономията му в мисления си фотоалбум.

„Неправилно поведение, приятел. Така ще си прецакаш задника. Никога не гледай директно към своя вербовчик на публично място.“ Очите на Фоли се плъзнаха по него, но лицето му остана безизразно, докато минаваше покрай човека, след като умишлено избра да слезе от по-далечната врата.

Зайцев беше впечатлен от американеца. Той го беше изгледал, но очите му не издадоха нищо, дори не се разбра, че го е погледнал. Мина бързо край него и също толкова бързо слезе от влака. „Дано да си този, който се надявам да си“ — молеше се Зайцев наум.

Петдесет метра по-нататък на улицата Фоли не си позволи дори да бръкне в джоба си. Съвсем ясно усети пъхването на ръката. А Иван едва ли го беше направил за разнообразие.

Фоли мина покрай оградата, влезе в сградата и се качи на асансьора. Отключи и се мушна през вратата. Чак след като я затвори, бръкна в джоба си.

Мери Пат беше там и го наблюдаваше. Тя веднага забеляза в очите му неприкрития блясък на успешната развръзка.

Ед извади бележката. Беше същата бланка като предишната. Фоли я прочете на един дъх, след това още веднъж и после трети път, преди да я подаде на жена си.

Очите на Мери Пат също блеснаха.

Истинска риба, каза си Фоли. Вероятно голяма риба. Иван искаше нещо много съществено. Който и да е той, не беше глупак. Нямаше да е лесно да изпълни искането му, но ще опита. Това означаваше просто да накара сержанта артилерист да се ядоса, при това видимо да прояви гнева си, тъй като посолството постоянно се наблюдаваше. Едно подобно нещо не трябваше да изглежда обичайно или преднамерено, но и не изискваше актьорско майсторство, достойно за Оскар. Беше сигурен, че морските пехотинци ще се справят. След това усети ръката на Мери Пат в неговата.

— Здравей, скъпа — каза той за микрофоните.

— Здравсти, Ед — ръката ѝ се пъкна в неговата.

„Този приятел е ис[тински]“ — каза му с жестове.

Той отвърна с кимване.

„У[тре] сут[ринта]“ — попита тя и получи в отговор ново кимване.

— Скъпа, трябва да се върна в посолството, забравих нещо на бюрото си, мамка му.

— Добре, но не закъснявай. Вечерята е почти готова, пържоли, картофи и царевица.

— Звучи вкусно — съгласи се той. — Не повече от половин час.

— Добре, бягай.

— Къде са ключовете на колата?

— В кухнята.

И двамата се отправиха нагам.

— Без целувка ли ще ме пуснеш? — попита той с възможно най-умилкващия се глас.

— В никакъв случай — отговори тя закачливо.

— Нещо интересно днес?

— Не, само онова момче Принс от „Таймс“.

— Той е шушумига.

— И още как. Доскоро, скъпа.

Фоли излезе. Махна на постовия, като направи гримаса на досада за театрален ефект. Той сигурно щеше да отбележи излизането му, можеше дори да се обади някъде, а при късмет отиването му до посолството щеше да бъде регистрирано от момчетата в апартамента на Второ главно управление, които ще решат, че Ед Фоли се е прецакал и е забравил нещо на бюрото си. Напомни си на връщане да сложи върху предната седалка на мерцедеса някакъв плик. Шпионите печелеха парите си най-вече като запомняха всичко и не забравяха нищо.

В този час на деня до посолството се стигаше по-бързо с кола, отколкото с метрото, а това се вместише изцяло в работния му график. След няколко минути той мина през външната врата на посолството покрай охраната от морски пехотинци и се качи до кабинета си. Там вдигна телефонната слушалка и докато набираше номера, взе голям хартиен плик и пъкна в него вестник „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

— Да, Ед?

Гласът беше на Доминик Корсо, един от агентите на Фоли. По-възрастен от своя шеф, Корсо имаше прикритие като търговски аташе. Работеше в Москва от три години и се разбираше добре с главния агент. Беше нюйоркчанин, родом от околностите на Ричмънд, Стейтън Айлънд, син на детектив от полицията на Ню Йорк. Приличаше на истински италианец, какъвто си беше, но доста по-умен, отколкото представителите на неговата етническа общност биха признали. Корсо имаше лукавите кафяви очи на стара лисица, но прикриваше своята интелигентност.

— Имам нужда от теб.

— За какво става дума?

Фоли го осведоми.

— Сериозно ли говориш? — попита той не по най-обичайния начин.

— Да.

— Добре, ще предам на сержанта. Сигурно ще поиска да знае защо.

Сержант Том Дрейк, началник на охраната от морски пехотинци в посолството, знаеше за кого работи Корсо.

— Кажи му, че е шега, но важна.

— Добре — отговори Корсо. — Нещо, което трябва да знам?

— Засега нищо.

Корсо примигна. „Добре, щом шефът не иска да сподели с него някаква информация, значи е деликатна, което не беше необичайно все пак“ — помисли си Корсо. В ЦРУ често човек не знаеше с какво се занимават другите от екипа му. Той не познаваше добре Фоли, но знаеше достатъчно, за да изпитва към него уважение.

— Добре, ще го потърся веднага.

— Благодаря, Дом.

— Как се чувства хлапето в Москва? — попита агентът своя шеф на излизане от вратата.

— Свиква. Ще се почувства по-добре, като се научи да се пързая. Наистина си пада по хокея.

— Е, попаднал е на подходящото място.

— Вярно е — Фоли си събра нещата и се изправи. — Хайде да свършим тази работа, Дом.

— Веднага, Ед. До утре.

ГЛАВА 14

СИГНАЛ ЗА ОПАСНОСТ

Ако има нещо постоянно в света на шпионажа, това е липсата на сън за играчите. Дължи се на стреса, който е техен неизменен спътник. Когато Ед и Мери Пат не ги хващаше сън, поне можеха да си говорят с жестове в леглото.

„Той е ист[ински], ма[це]“ — каза Фоли на жена си под завивките.

„Д[а] — съгласи се тя. — До [сега] май не с[ме] имали чо[век] от вът[решността]?“

„Вяр[но]“ — отвърна той.

„В Ле[нгли] ще паднат.“

„Жес[ток] удар“ — каза мъжът й. В дъното на Девета база, два пъти аут, пълно поражение, а питчърът мятя фалцово право над „Мейн Стрийт“ и той за малко пропуска удара. — „Ако не прецакаме работата“ — напомни си Фоли.

„Искаш ли да се вкл[юча]?“ — попита тя.

„Да изчакаме.“

Наместо отговор получи въздишка, която означаваше: „Да, знам.“ Дори за тях търпението беше труднопоносимо. Фоли виждаше много ясно фалцираната топка, която прелиташе над центъра на полето на височината на стадиона, а играчът от „Луисвил Слагърс“ стискаше здраво бейзболната бухалка с очи, вкопчени в топката така, че можеше да различи шевовете, които се въртяха, докато тя приближаваше. И изведнъж топката се отклони от полето и се заби на майната си. Щеше да покаже на Реджи Джаксън кой удря най-добре на игрището.

Ако не прецака работата, помисли си отново. Но Ед Фоли вече имаше опит. В Техеран той беше успял да вербува агент сред привържениците на ислямската революция и бе единственият оперативен служител в района, който беше наясно колко зле му се пише на шаха. Информацията, която предаваше в Ленгли, стана причина да изгрее звездата му и да се превърне в любимеца на Ритър.

Сега отново му се отваряше възможност да проникне надълбоко.

В Ленгли МЕРКУРИЙ беше мястото, за което всички трепереха — всички знаеха, че и един служител да попадне под контрола на чуждо разузнаване, можеше да рухне цялата постройка. Затова минаваха през детектора на лъжата два пъти годишно. Проверяваха ги най-добрите експерти на ЦРУ. Ако оперативен агент или аналитик се издънеше, това можеше да изгори агентурна мрежа или операция, но информатор в МЕРКУРИЙ беше като да оставиш агентка на КГБ на Пето авеню да се разпорежда без ограничения с кредитна карта „Американ Експрес“. Тя можеше да си купи каквото душата ѝ пожелае. И мамка му, КГБ би платил милиони в зелено да притежава такъв източник. Това щеше да издои руската хазна, но пък щяха да си купят едно от изящните яйца на Фаберже, притежание на Николай Втори. Всеки знаеше, че в КГБ имат отдел, съответстващ на МЕРКУРИЙ, но никоя разузнавателна служба не бе успявала досега да хване руснак от там.

Фоли се чудеше как ли изглежда. В Ленгли беше огромно помещение с размерите на паркинг, без преградни стени, за да може всеки да наблюдава всеки. Разполагаха със седем хранилища с касети с формата на барабан, които носеха имената на седемте джуджета. Разполагаха също с телевизионни камери, да не би някой откачен да се опита да се промъкне, макар че със сигурност щеше да загине на място от самострелящите устройства, които се задействаха безотказно и без предупреждение. Само главните компютри, включително най-бързият и най-мощният, създаден от „Крей Рисърч“, знаеха в кое хранилище какви данни има. Мерките за сигурност бяха невероятни, многостепенни и проверявани всеки ден, а нищо чудно и на всеки час. Работещите там понякога ги проследяваха до дома им след работа. Това се правеше от агенти на ФБР, които бяха много печени в тая работа. Сигурно хората, които работеха в МЕРКУРИЙ, се чувстваха потиснати, но дори някой от тях да се бе оплакал, тази информация не бе стигнала до Ед Фоли. Морските пехотинци тичаха всеки ден по три километра, след което ги преглеждаха, а служителите на ЦРУ трябваше да понасят параноята на институцията — просто такива бяха правилата. Детекторът беше особено гадно нещо и в Управлението дори работеха психиатри, за да обучават хората как да пазят самообладание. Той беше минал такова обучение, жена му също. И

въпреки това ЦРУ ги проверяваше веднъж годишно, дали за да изпита тяхната лоялност, или да се увери, че не са забравили нищо от наученото, дявол знаеше.

Дали и в КГБ имаха същата практика? Трябваше да са луди, ако не го правеха. Той обаче не знаеше дали въобще имат детектор. Толкова много неща за КГБ не знаеха. В Ленгли често разчитаха на тъпи предположения. Някои хора настояваха, че след като ние правим това, значи и те го правят, което беше пълна глупост. Ед Фоли знаеше, че е пълен абсурд двама души или две държани да правят нещо по един и същи начин, поради което беше един от най-добрите в този откачен бизнес. Никога не спираше да се оглежда. Никога не вършеше нещо два пъти, освен ако не искаше да създаде грешно впечатление, особено пред руснаците, които вероятно (всъщност съвсем сигурно) страдаха от същата бюрократична болест, от която страдаха в ЦРУ.

„А[ми] ако този п[риятел] поиска да го из[мъкнем] навън?“ — попита Мери Пат.

„Ще му осигурим б[илет] за първа класа на Пан Ам — отвърна съпругът ѝ бързо, доколкото можеше да движи бързо пръстите си — и след това се изпарява.“

„Ти си лош“ — отговори Мери Патриша с гърления звук на сподавен кикот. Тя обаче знаеше, че той е прав. Ако той тип искаше да си играе на шпионин, щеше да е по-мъдро да си чупи задника от СССР и да го паркира доживот в света на Дисни, след като му измъкнат информацията. Един руснак можеше да получи световъртеж в това вълшебно царство, да не говорим за новооткрития увеселителен център в ЕПКОТ. Веднъж, след като излезе от Космическата планина, Ед се пошегува, че ЦРУ трябва да наеме парка за един ден и да доведе в него цялото съветско Политбюро, да ги остави да опитат всички атракции, а на излизане да им каже: „Ето така се забавляват американците. За съжаление не можем да ви покажем нещата, които правим, когато сме сериозни.“ Ако и това не им изкараше акъла, нищо друго не би могло. Но семейство Фоли бяха сигурни, че щяха да пукнат от страх. Дори онези от тях, които имаха достъп до всичко, което КГБ крадеше от Главния враг, дори те бяха тесногръди и селяндури. До голяма степен те вярваха на пропагандата, защото нямаше с какво да я съпоставят, защото самите те бяха жертви на

собствената си система, подобно на бедните женици, които караха раздрънканите камиони.

Но семейство Фоли не живееше в света на фантазиите.

„Значи щ[е] нап[равим] каквото иска, а после?“ — попита тя.

„Стъпка по стъпка“ — отговори той, а тя му кимна в тъмнината. Беше същото като да родиш бебе. Не биваше да прибързваш, освен ако не желаеш да родиш недоносче. Това подсказа на Мери Пат, че мъжът ѝ не беше тъпак, което бе възнаградено с целувка.

Зайцев не сподели нищо с жена си. За него в този момент дори половин литър водка не беше достатъчен, за да заспи. Беше отправил искането. Още утре щеше да разбере дали си има работа с човек, който може да му помогне. Това, което поиска, не беше много разумно, но не разполагаше нито с време, нито с гаранции за сигурността си, за да проявява разум. Единственото сигурно нещо беше, че дори КГБ не е в състояние да инсценира това, което бе поискал. Без съмнение те можеха да накарат румънците, поляците или някоя друга социалистическа страна да го направи, но не и американците. Дори за КГБ имаше невъзможни неща.

Оставаше му да чака, а сънят така и не идваше. Утре нямаше да е особено приветлив. Усещаше махмурлука, който го налягаше като земетресение, изригващо от черепа му.

— Как мина, Саймън? — попита Райън.

— Можеше да е и по-зле. Премиерката не ми отрязва главата. Казах и какво знаем, а Базил ме подкрепи. Иска още информация. Каза го в мое присъствие.

— Не се учудвам. Да си чувал за президент, който да не иска повече информация, приятел?

— Напоследък — не — призна Хардинг.

Райън усети стреса, който още не бе напуснал неговия колега. Бе дяволски сигурен, че няма да мине без опра в кръчмата, преди да се прибере вкъщи. Британският аналитик напълни лулата си, запали я и дръпна силно.

— Ако това може да те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че и в Ленгли не знаят повече.

— Разбрах. Тя попита и Базил я осведоми за това. Явно беше говорил с твоя шеф съдия Мур, преди да се срещнем с нея.

— Значи ние всички сме невежи.

— Много успокоително, няма що — изсумтя Саймън.

Отдавна бе станало време да си тръгват. Райън изчака, за да чуе какво ще каже Саймън за разговора на „Даунинг Стрийт“ 10, тъй като една от целите на пребиваването му в Лондон беше да събира информация за британците. Те го знаеха, тъй като това бе игра, която всички играеха. Погледна часовника си.

— Време е да тръгвам към къщи. До утре.

— Наспи се добре — каза Хардинг, докато Райън отиваше към вратата. Джак основателно подозираше, че Хардинг няма да може да спи добре. Тъй като британският му колега беше чиновник средна ръка, днешният стрес му дойде в повече. „Но — помисли си той, след като излезе на улицата — такъв е животът в големия град.“

— Какво каза на твоите хора, Боб? — попита съдия Мур.

— Това, което ми предаде, Артър. Че президентът иска да знае. Засега нямам обратна връзка. Кажи на шефа да бъде търпелив.

— Казах му го, но не остана особено доволен — отвърна шефът на ЦРУ.

— Е, съдия, не мога да накарам дъжда да не вали. Нямаме власт върху много от нещата и едно от тях е времето. Той е голямо момче и трябва да е наясно с това, не мислиш ли?

— Да, Робърт, но той обича да получава онова, което иска. Притеснява се за Негово светейшество, след като той вече разрови мравуняка.

— Сигурно е така. Руснаците може пък да проявят мъдрост и да се свържат по дипломатически канали, да го предупредят да успокои топката и да оставят нещата да се уредят и ...

— Боб, това няма да стане — намеси се адмирал Гриър. — Той не е човек, когото можеш да залъжеш с адвокатски приказки, не мислиш ли?

— Не — призна Ритър.

Този папа не беше от хората, които правят компромиси с големите неща. Беше преживял какви ли не неприятности, от нацистите на Хитлер до НКВД на Сталин, но бе опазил църквата си, както заселниците отбиваха индианските нападения в старите уестърни. Не бе съхранил своята църква в Полша жива, за да я предава сега, нали така? А защитавайки територията си, той се бе заредил с достатъчно морална и политическа сила, за да си позволи да отправи закана към другата свръхсила. Не, този тип не би се поддавал на натиск.

Повечето хора се плашеха от смърт и унищожение. Не и такива като него. Руснаците никога нямаше да узнаят защо, но бяха разбрали, че с това той печели уважение. За Боб Ритър и останалите висши служители в тази стая ставаше все по-ясно, че единственият правилен отговор за Политбюро щеше да е нападение срещу папата. А днес Политбюро беше заседавало и те не знаеха какво е обсъждано.

— Боб, имаме ли източници, от които да разберем за какво са си говорили днес в Кремъл?

— Имаме няколко и ще се свържем с тях в близките дни. Но ако са се добрали до нещо важно, сами ще ни потърсят — каза Ритър на шефа на ЦРУ. — Хей, Артър и аз като теб не обичам да седя със скръстени ръце и да чакам, но всяко нещо с времето си. Знаеш колко е опасно да вдигаме пушилка сред агентите си.

И тримата знаеха. Нещо подобно бе станало причина за убийството на Пенковски. Информацията, която той им доставяше, беше предотвратила ядрена война и беше помогнала да вербуват най-високопоставения и най-дългогодишния агент на ЦРУ, КАРДИНАЛА, но Пенковски пострада. След като го разкриха, самият Хрущов поиска смъртта му и я получи.

— Да — съгласи се Гриър, — а това не е толкова важно в цялостната схема на нещата, нали така?

— Не — бе принуден да признае съдия Мур, макар че хич не бе склонен да представи подобно обяснение пред президента.

Новият шеф обаче проявяваше разбиране, когато му изложеха ясно фактите. Най-опасното бе как ще реагира президентът, ако папата умре неочаквано. Шефът беше човек с принципи наистина, но също и човек на емоциите. Щеше да се разяри, както би се разярил бик по време на корида, ако развееха съветския флаг пред муцуната му. Не биваше емоциите да влияят на държавните дела — те само

предизвикваха още емоции, а често и оплакване на поредните мъртъвци. А чудото на модерната технология само можеше да гарантира, че техният брой ще расте. Директорът на ЦРУ се укори за тази мисъл. Новият президент беше разумен човек — неговите емоции обслужваха интелекта му, а той бе доста по-голям, отколкото се смяташе, особено от медиите, които забелязваха само усмивката и театралната му същност. Но медиите, подобно на мнозина политици, се чувстваха по-удобно да обръщат внимание на външната страна на нещата, а не на съдържанието им. Кое не изискваше кой знае каква интелигентност. Съдия Мур изгледа главните си помощници.

— Добре, но да не забравяме, че не е много приятно да се изправиш пред него в Овалния кабинет и да не можеш да му предоставиш информацията, която иска.

— Сигурен съм, че е така, Артър — отвърна съчувствено Ритър.

Все още не беше съвсем късно — каза си Зайцев, който не можеше да заспи. До него Ирина дишаше спокойно. Наричаха това съня на хората без угризения. Безсънието се полагаше на предателите.

Просто трябваше да спре дотук. Беше предприел две малки стъпки и нищо повече. Американецът бе запомнил сигурно лицето му, но това щеше да се уреди лесно — друга спирка на метрото, различен вагон. Нямаше да се засича с него. Контактът щеше да се прекъсне като счупена чаша за вода, изпусната на пода, а животът му ще продължи нормално, а съвестта му...

...нямаше ли пак да го загриже? Изпсува. Именно съвестта му го вкара в тая каша. Пак изпсува. Не, тя нямаше да го остави на мира.

Но другата възможност бе непрекъснато безпокойство, безсъние и страх. Досега не бе изпитвал страх. Но бе сигурен, че и това ще последва. За измяната имаше само едно наказание. Смърт за предателя и унищожаване на роднините му. Ще ги изпратят в Сибир — да броят дърветата, както гласеше един анекдот. Там се намираше съветският ад, от който единственото спасение бе смъртта.

Но съвестта също щеше да му причини това, ако не изпълнеше докрай започнатото, осъзна Зайцев, изгубвайки битката и потъвайки в обятията на съня.

Секунда по-късно, както му се стори, будилникът звънна. Добре поне, че не го мъчиха сънища. Това бе единствената добра новина тази сутрин. Главата му тежеше, имаше чувството, че очите му ще излязат от орбитата си. Затътри се към банята и наплиска лицето си, изпи три аспирина, които се надяваше да облекчат махмурлука му до няколко часа.

Не можеше да закуси наденичка, тъй като стомахът му се бе свил, и предпочете овесена каша с мляко и филия масло. Първоначално мислеше да изпие едно кафе, но после реши, че за стомаха му ще е по-добре чаша мляко.

— Снощи прекали с пиенето — каза му Ирина.

— Да, скъпа, знам — успя да каже, без да се ядоса.

Тя нямаше вина за състоянието му, а и беше добра жена и добра майка за Светлана, неговия малък зайчик. Знаеше, че ще избута някак си деня. Нямаше да му е приятно. Най-трудната част бе това, че трябваше да стане толкова рано, но вече го бе направил. Обръсна се лошо, но придоби що-годе приличен вид с чистата риза и вратовръзката. Сложи още четири аспирина в джоба на самото си, преди да излезе, а за да раздвижи кръвта си, слезе по стълбите, вместо с асансьора. Утринният въздух беше хладен, което му помогна да се съвземе по пътя към метрото. Купи си в. „Известия“ и изпуши един труд. Цигарата също му помогна да се разбуди.

Дали някой щеше да го забележи — едва ли. Качи се на друг влак и в друг вагон. Закъсна умишлено с петнайсет минути. Беше просто още един анонимен пътник в метрото, пълно с анонимни хора.

Никой нямаше да разбере, че слиза на друга спирка.

Американското посолство се намираще на няколко преки по-надолу и той се отправи натам, като погледна часовника си.

Знаеше точния час, тъй като бе идвал веднъж като курсант в Академията на КГБ. Докараха ги рано сутринта с автобус заедно с останалите четирийсет и пет курсанти от неговия випуск. Те дори бяха облекли официалните си униформи за пътуването, вероятно за да демонстрират своята професионална принадлежност. Дори тогава му се бе сторило глупава загуба на време, но началникът на академията беше хардлайнер, който сега би изпаднал в ярост, ако знаеше целта на идването му. Зайцев запали нова цигара, когато забележа сградата.

Погледна часовника си. Точно в 7:30 всеки ден издигаха флага. Преди десет години началникът на академията им обърна внимание на това с думите: „Вижте, другари, там е врагът! Това е мястото, където живее в нашият любим град Москва. В тази сграда се намират шпиони и онези от вас, които започнат работа във Второ главно управление, ще имат честта да ги разобличат и да ги изгонят от родината ни. Там живеят и работят хора, които шпионират страната ни и нашия народ. Ето го националния им флаг. Запомнете го за цял живот.“ И точно в този момент флагът се издигна на белия пилон с бронзов орел на върха, докато войниците от Морската пехота на Съединените щати отдаваха чест в красивите си униформи. Зайцев беше сверил часовника си в метрото. Трябваше да стане точно... сега.

Засвири тръба. Видя белите кепета на пехотинците, които едвам се показваха над каменния парапет около плоския покрив на сградата. Беше на отсрещната страна на улицата, точно до старата църква, натъпкана от КГБ с електронни устройства.

„Ето“, помисли си той, зяпайки натам с още неколцина минувачи върху разбития тротоар.

Да, видя го. Флагът беше обърнат наопаки, тъй като първо се показаха червените и белите хоризонтални ивици, а не синият квадрат със своите петдесет бели звезди. Флагът бе издигнат наобратно! Не можеше да има никакво съмнение. В този вид той се плъзна чак до пърха на пилона.

„Значи, изпълниха искането ми.“ Зайцев бързо се отдалечи до края на пресечката и сви надясно, след това още веднъж надясно и се върна до метрото, пхна монетата от пет копейки в прореза и се качи на влака за площад „Дзержински“.

Изведнъж махмурлукът му изчезна като с магическа пръчица. Усети го едва след като излезе с ескалатора до улицата.

„Американецът иска да ми помогне — каза си служителят от комуникациите. — Те ще ми помогнат. Вероятно ще успея да спася живота на полския свещеник.“ Тази мисъл му вдъхна сили, докато влизаше в Центъра.

— Сър, що за идиотщина беше това? — обърна се артилеристът, сержант Дрейк, към Доминик Корсо малко след като обърнаха знамето и го издигнаха както трябва.

— Нямам право да ти кажа, сержант — бе единственото, което Корсо можа да изрече, макар че очите му издаваха повече.

— Ами сега, сър, как да го обясня?

— Не е нужно да обяснявате, сержант. Просто някой е допуснал тъпа грешка, а ти си я поправил.

— Вие твърдите така, г-н Корсо.

Сержантът трябваше да обясни на пехотинците какво се бе случило. Той щеше да им даде обяснението, което току-що бяха дали на него, но по много по-профански начин. Ако някой от морските пехотинци го попиташе какво става, той щеше да отговори, че така са му наредили от посолството и че полковник Д'Амичи трябва да се оправя с тях. По дяволите, щеше да натопи Корсо пред полковника. Двамата бяха италианци и щяха да се разберат, надяваше се сержантът от Хелъна, Монтана. Ако ли не, полковник Д'Амичи щеше да им съдере задниците.

Зайцев седна на мястото си, след като освободи майор Добрик. Сутрешният поток от съобщения не беше толкова натоварен и той започна нормално работата си. След четирийсет минути нещата се промениха.

— Другарю майор — стресна го познат глас.

Зайцев се обърна, за да погледне полковник Рождественски.

— Добро утро, другарю полковник. Имате нещо за мен?

— Това — Рождественски му подаде бланката. — Моля, изпратете я незабавно с единичен код.

— На вашите заповеди. С копие за вас?

— Правилно — кимна Рождественски.

— Предполагам, че е позволено да ви го изпратя чрез вътрешен куриер?

— Да, разбира се.

— Благодаря. Ще го имате след няколко минути.

— Добре — каза Рождественски и излезе.

Зайцев погледна съобщението — беше съвсем кратко. Шифроването и изпращането отне само петнайсет минути.

СВРЪХСЕКРЕТНО
НЕЗАБАВНО И СПЕШНО
ОТ: КАБИНЕТА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ, ЦЕНТЪРА,
МОСКВА
ДО: РЕЗИДЕНТА В СОФИЯ
ОТНОСНО: ОПЕРАЦИЯ 15-8-82-666
ОДОБРЕНИЕТО ЗА ОПЕРАЦИЯТА СЕ ОЧАКВА
ДНЕС, ЧРЕЗ КАНАЛИТЕ, ЗА КОИТО ГОВОРИХМЕ НА
СРЕЩАТА. ДОКЛАДВАЙ, КОГАТО УСТАНОВИШ
ПОДХОДЯЩИТЕ КОНТАКТИ.

А това означаваше, че се дава ход на операция 666. Предния ден тази новина щеше да смрази кръвта му, но не и днес. Днес той знаеше, че ще може да направи нещо, с което да им попречи. Ако се случеше нещо лошо, вината щеше да е на американците. Това променяше значително нещата. Сега трябваше да измисли как да установи с тях редовен контакт...

На горния етаж Андропов разговаряше с министъра на външните работи.

— Е, Андрей, как ще действаме?

— Обикновено нашият посланик се среща с първия им секретар, но от съображения за сигурност може да измислим друг начин.

— Първият им секретар разполага ли с достатъчно изпълнителна власт? — попита председателят.

— Колкото Коба преди трийсет години. България се управлява с желязна ръка. Членовете на тяхното Политбюро представят различни слоеве от обществото, но само първият секретар на партията разполага с действителна власт да взема решения.

— А-а-а — това беше добра новина за Юрий Владимирович. Той вдигна слушалката на телефона върху бюрото му. — Изпрати ми полковник Рождественски — нареди на секретаря си.

Полковникът се появи през вратата на дрешника след две минути.

— Слушам, другарю председател.

— Андрей, това е полковник Рождественски, моят помощник. Полковник, нашият резидент в София контактува ли директно с лидера на тяхното ръководство?

— Рядко, другарю, но се е случвало понякога.

Рождественски се изненада, че председателят не знае, но той все още се учеше как се подготвят операции. Поне имаше разума да задава въпроси, без да се притеснява, че може да се изложи.

— Много добре. От съображения за сигурност предпочитаме тяхното Политбюро да не узнава за мащабите на операция 666. Смяташ ли, че полковник Бубовой може да уведоми техния партийен лидер и да получи съгласие чрез по-директен канал?

— За целта вероятно ще е необходимо писмо с подписа на другаря Брежнев — отговори Рождественски.

— Да, така ще стане най-добре — съгласи се веднага министърът на външните работи. — Добра идея, полковник — добави той одобрително.

— Много добре. Ще го взема още днес. Леонид Илич дали ще е в кабинета си, Андрей?

— Да, Юрий. Ще му звънна предварително да го предупредя какво ще е нужно. Мога да подготвя писмото в моя кабинет, ако предпочиташ, или да го напишем тук?

— С твое позволение, Андрей — отвърна Андропов с благодарност, — по-добре е да го подготвим сега. Ще го пратим по куриер в София утре или вдругиден.

— Ще е добре да дадем няколко дни на българския другар, Юрий. Те са наши съюзници, но все пак са суверенна страна.

— Добре, Андрей.

Всяка държава в света разполагаше с бюрокрация, чиято едничка цел бе да бави важните неща.

— А и не бихме желали светът да научи, че нашият резидент се обажда на човека по важен въпрос — добави външният министър, преподавайки урок по оперативна сигурност на председателя на КГБ, забеляза Рождественски.

— Колко време ще е нужно след това, Алексей Николаич? — попита Андропов своя помощник.

— Няколко седмици поне — забеляза раздразнение в погледа на своя шеф и реши да му обясни. — Другарю председател, подборът на подходящия стрелец не опира до набирането на телефонен номер. Строков ще трябва внимателно да прецени. Хората не са предвидими като машините все пак, а това е най-важният и най-деликатен аспект на операцията.

— Да, предполагам, Алексей. Добре. Уведоми Бубовой, че му изпращаме послание по куриер.

— Веднага ли, другарю председател, или след като бъде подписано и готово за изпращане? — попита Рождественски като вещ бюрократ, оставяйки на своя шеф да покаже, че знае най-добре какво трябва да се направи.

„Този полковник ще стигне далече“ — помисли външният министър и за първи път обърна внимание на името му.

— Добър въпрос, полковник. Ще те уведомя, когато писмото е готово за изпращане.

— На вашите заповеди, другарю председател. Нужен ли съм ви още?

— Не, засега това е всичко — отговори Андропов и го отпрати.

— Юрий Владимирович, имаш добър помощник.

— Да, още трябва да уча много — призна Андропов. — Той ме обучава всеки ден.

— Щастлив си, че имаш подръка такива професионалисти.

— Вярно е, Андрей Андреевич. Това е самата истина.

Надолу по коридора в своя кабинет Рождественски нахвърли краткото съобщение до Бубовой. Планът се задвижваше бързо, мислеше си той, но не достатъчно според председателя на КГБ. Той наистина желаше да види свещеника мъртъв. Политбюро явно се опасяваше от политически трусове, но самият Рождественски се съмняваше. Папата в края на краищата беше само един човек. Важното е, че Рождественски даваше съветите, които неговият шеф очакваше да чуе, като същевременно подсказваше на председателя нещата, които трябва да знае. Работата му носеше потенциална власт. Рождественски

бе наясно, че може да съсипе кариерата на служителите, които не харесва, или да влияе на операциите в значителна степен. Ако ЦРУ се опиташе да го вербува, той щеше да е изключително ценен като агент. Но полковник Рождественски беше патриот и освен това американците нямаха никаква представа кой е и какво работи. Хората се страхуваха от ЦРУ повече, отколкото то заслужаваше. Американците нямаха усет за шпионаж. Англичаните имаха, но КГБ и неговите предшественици бяха пожънали няколко големи успеха, прониквайки сред тях в миналото. Днес за съжаление се случваше по-рядко. Младите комунисти в Кеймбридж от 30-те години сега бяха старци, които или лежаха по британските затвори, или получаваха кротко своите пенсии, или живееха в Москва като Ким Филби, смятан за пияница дори от московчаните. Той пиеше най-вероятно от мъка по страната си — липсваха му родният край, храната, напитките, футболните мачове, вестниците, които винаги критикуваше, но така или иначе му липсваха. „Колко ужасно е да си беглец“ — помисли си Рождественски.

„Какво да правя? — питаше се Зайцев. — Какво да им поискам?“

Пари? ЦРУ сигурно плащаше много на своите шпиони — повече, отколкото той щеше да е в състояние да похарчи. Лукс, който дори не можеше да си представи. Видео! Тъкмо бяха започнали да ги продават в Русия, главно унгарско производство по западен лиценз. Най-големият проблем щяха да са касетите — особено много се търсеха порнографските. Някои от колегите му в КГБ говореха за това. Зайцев никога не бе гледал такива филми, но беше любопитен както повечето мъже. Съветският съюз се ръководеше от консервативни хора. Може би членовете на Политбюро бяха прекалено стари, за да се интересуват от секс, и смятаха, че и младите хора не се нуждаят.

Тръсна глава. Стига! Трябваше да реши какво да каже на американеца в метрото. Това беше задача, която щеше да обмисли, докато дъвче обяда си в стола на КГБ.

ГЛАВА 15

МЯСТОТО НА СРЕЩАТА

От Мери Пат се очакваше понякога да посещава посолството, да поговори със съпруга си по семейни въпроси или да напазарува от специалните доставки. Когато идваше, се издокарваше повече, отколкото за московските улици — с елегантни дрехи, добре сресана коса, пристегнатата по младежки с панделка, гримирана — така че когато влизаше с колата в двора на посолството, да изглежда като вятърничава американска блондинка. Усмиваше се на себе си. Харесваше ѝ да си играе на типична блондинка, а и всяко нещо, което я правеше да изглежда тъпа, бе от полза за прикритието ѝ.

И така тя се втурна към входната врата, махна безгрижно на винаги учтивите морски пехотинци и се мушна в асансьора. Завари съпруга си в кабинета му.

— Здравей скъпа — поздрави я Ед, надигна се от стола и я целуна, след което се отдръпна, за да я огледа. — Изглеждаш фантастично.

— Много полезна маскировка.

Беше ѝ послужила в Иран, особено по време на нейната бременност. В оная страна не се отнасяха с голямо уважение към жените, но изпитваха странно страхопочитание към бременните. Установи го точно преди да се измъкнат от там завинаги. Беше място, за което не съжаляваше ни най-малко.

— Страшна си, бейби, липсват ти само сърф и готин плаж, може би Бонзайският тръбопровод.

— Ех, Ед, звучи много тръбно, а и Бонзай е на Хаваите, глупчо. — След това смени тона. — Наопаки ли вдигнаха флага?

— Да. Камерите не са уловили на улицата никой, който да проявява любопитство към това. Но може да се наблюдава и от долната улица, а камерите нямат такъв обхват. Ще разберем, ако нашият приятел ми пусне съобщение в джоба дотече, докато се прибирам вкъщи.

— Как реагираха пехотинците? — попита тя.

— Интересуваха се защо го правим, но Дом не им каза нищо. Той също не знае.

— Доминик е добър шпионин — отбеляза Мери Пат.

— Ритър го харесва — спомни си Фоли, извади телеграма от чекмеджето и я подаде на жена си.

— Мамка му — каза тя, след като я прочете бързо. — Папата? Тия мръсни копелета искат да убият папата? — Мери Пат невинаги говореше като калифорнийска блондинка.

— Не разполагаме с информация, която да го потвърждава, но очакват от нас да разберем как стоят нещата.

— Изглежда ми подходяща задача за ДЪРВАРЯ. Това бе техният агент в партийния Секретариат.

— Или за КАРДИНАЛА? — поколеба се Ед.

— Още не сме влизали в контакт с него — отбеляза Мери Пат, но явно скоро щеше да им се наложи.

Те проверяваха всяка вечер апартамента му за уговорената сигнализация от светло и тъмно в дневната. Домът му се намираше близо до техния, а връзката с него бе установена като начало с листче хартия върху една от уличните лампи. Поставянето на този знак бе работа на Мери Пат. Тя винаги водеше със себе си и малкия Еди, вече десетина пъти.

— Тази работа за него ли е? — попита тя.

— Президентът иска да знае — каза съпругът ѝ.

— Щом е така. — Само че КАРДИНАЛА беше най-важният им агент и не трябваше да рискуват с него, освен ако положението не стане наистина критично. А и той при всички случаи щеше да ги информира по своя инициатива, ако научеше нещо такова. — Ще се въздържа, докато Ритър не каже обратното.

— Съгласен съм — предаде се Ед Фоли. Щом Мери Пат смяташе, че трябва да са предпазливи, следователно имаше основание за това. В края на краищата тя бе човекът, склонен да поема повече рискове, и се забавляваше да играе на котка и мишка. Но това не означаваше, че жена му бе безразсъдна. — Засега няма да го закачаме.

— По-добре виж какъв ще е следващият ход на новия ти контакт.

— Обзалагам се, че те сърбят ръцете, маце. Искаш ли да се запознаеш с посланика?

— Май, че е крайно време — съгласи се тя.

— Е, успокой ли се след вчерашните вълнения? — попита Райън, който за първи път беше изпреварил британския си колега.

— Да, така ми се струва.

— Ако ще се почувстваш по-добре, ще ти призная, че още не съм се срещал с президента. И не горя от желание. Като историята на Марк Твен за оня тип, който се намазал с катран и се овъргалял в перушина и после признал, че ако нещата не опирали до честта да го направи, е щял да си го спести.

Хардинг успя да се засмее.

— Точно така, Джак. На човек малко му се подгъват коленете.

— Толкова ли е желязна, колкото твърдят?

— Не мисля, че бих пожелал да играя ръгби срещу нея. Много е интелигентна. Не ѝ убягва нищо и задава дяволски умни въпроси.

— Е, плащат ни, за да им отговаряме, Саймън — посочи Райън.

Беше глупаво да се страхуват от хора, които също си вършеха работата и които се нуждаеха от надеждна информация, за да я вършат добре.

— На нея също, Джак. Тя трябва да отговаря на въпроси в парламента.

— За неща от този род? — изненада се Джак.

— Не, не точно. Понякога обсъждат подобни теми с опозицията, но при строги правила.

— Не се ли страхувате от изтичане на информация? — попита Джак.

В Америка имаше отделни комисии в Конгреса, чиито членове получаваха подробни инструкции какво могат и какво не могат да говорят. ЦРУ се страхуваше от изтичане на информация — това в края на краищата бяха политици, — но досега не бе чувал някой от Капитолия да се е изпуснал. Пролуките по-често се отваряха в самото Управление, и то на Седмия етаж... или в Западното крило на Белия дом. Това не означаваше, че ЦРУ се примирява, добре поне, че в повечето случаи изтичането на информация се наказваше, а често ставаше дума за дезинформация с политическа цел. Вероятно и тук нещата стояха по същия начин, още повече, че местните медии

действията под контрол, от който „Ню Йорк Таймс“ би изпаднал в необуздана ярост.

— Нещо ново от снощи?

— Нищо за папата — отговори Райън. — Нашите източници са ударили на камък. Ще задействате ли вашите агенти?

— Да, премиерката ясно показва на Базил, че иска повече информация. Ако нещо стане с папата, не ми се мисли...

— Ще хвърчат глави, нали?

— Вие, американците, се изразявате много красноречиво, Джак. А вашият президент как ще реагира?

— Ще бъде бесен. Татко му е католик и макар мамчето да го е отгледала като протестант, едва ли ще остане равнодушен, ако на папата му се случи нещо по-сериозно от лятна настинка.

— Знаеш ли, дори да се доберем до информация, въобще не е сигурно, че ще сме в състояние да предотвратим нещо.

— Мислил съм за това, но поне ще ги предупредим да засилят охраната му. Това е най-много, което можем да направим. Но той сигурно ще промени графика си, не, всъщност няма да го промени. По-скоро ще се остави да го очистят. Но вероятно ще успеем да объркаме по някакъв начин плановете на Лошите момчета. Трудно е да се каже, преди да разполагаме с поне няколко факта, за да ги съпоставим. Но това не е работа, не мислиш ли?

Хардинг кимна, докато разбъркваше сутрешния си чай.

— Не, оперативните ни захранват с информация, а ние се опитваме да преценим какво значи.

— Безпомощност? — зачуди се Райън.

Хардинг беше много по-отдавна в тоя занаят.

— Понякога. Знам, че оперативните агенти си скъсват задниците от бачкане, при това онези, които нямат „легално“ прикритие, са заплашени физически, но ние, ползвателите на тяхната информация, невинаги си даваме сметка за това. Затова те не ни ценят толкова, колкото ние ги ценим. Срещал съм се с неколцина от тях през годините, повечето са добри момчета, но разминаването в начина на живот е пълно, Джак.

„Оперативните агенти вероятно са много печени и могат да анализират сами нещата, ако се замислиш — каза си Райън. — Чудя се дали на аналитиците някога им е минавало това през акъла.“ Това бе

нещо, което Райън не биваше да забравя. В края на краищата се предполагаше, че ЦРУ е едно задружно и щастливо семейство. Разбира се, не беше, дори на Седмия етаж.

— Както и да е, получихме това от Източна Германия — Джак му подаде папката. — Някакви трусове в политическата им йерархия миналата седмица.

— Шибани прусаци — изруга Хардинг, докато разлистваше папката.

— Радвай се. Руснаците също не ги харесват.

— Не ги обвинявам за това.

Зайцев се опитваше да мисли на бюрото си, но мозъкът му работеше на автопилот. Трябваше да се срещне с новия си американски приятел. Щеше да е опасно, ако не откриеше подходящо място. Хубавото бе, че в Москва бе пълно с такива места. Лошото — че Второ главно управление на КГБ вероятно знаеше повечето от тях. Но това щеше да е без значение, ако е достатъчно оживено.

Какво ли да каже?

Какво ли да поиска?

Какво да им предложи?

Всичките тия въпроси бяха важни. Опасностите щяха да растат. Най-добре да напусне Съветския съюз заедно с жена си и с дъщеря си.

Да, точно това ще поиска, а ако американецът откаже, ще се върне към обичайния си живот, но поне ще е спокоен, че е опитал. Знаеше неща, от които те се интересуваха, и щеше да им даде да разберат, че цената за информацията е бягството му.

„Живот на Запад“ — помисли си той. С всичките порочни неща, за които държавата предупреждаваше всеки, който можеше да чете вестници и да гледа телевизия, ужасиите, за които разказваха. Как само се отнасяха американците към своите малцинства. Дори показваха по телевизията техните бедняшки квартали — но показваха и автомобилите им. Ако американците потискаха чернокожите, защо тогава им позволяваха да си купуват толкова много автомобили? Защо допускаха да организират протести по улиците? Ако подобно нещо се случеше в СССР, правителството щеше да изпрати армията. Значи, на държавната пропаганда не биваше да се вярва безрезервно. А освен

това той е бял. Какво го е грижа за недоволството на негрите, които на всичкото отгоре могат да си купуват леки коли, когато си пожелаят. Като повечето руснаци той беше виждал чернокожи само по телевизията. Първата му реакция беше наистина ли има хора с такава шоколадова кожа? Разбира се, че имаше. КГБ организираше операции в Африка. След това се опита да си спомни дали КГБ беше организиран операция в Америка, използвайки чернокожи. Не много, може би един-двама и те бяха сержанти. В Червената армия само политически благонадеждните ги допускаха в сержантската школа. Значи, поредната лъжа, която можеше да разобличи само защото работеше в КГБ. Какви ли още лъжи му бяха наговорили? Защо да не избяга? Защо да не поиска от американците да го измъкнат?

„Но дали ще се съгласят?“ — питаше се Зайцев.

Сигурно. Той можеше да им разкаже за какви ли не операции на КГБ на Запад. Знаеше имената на оперативните служители и кодовите имена на агентите им, които бяха предатели за западните правителства, хора, които те без съмнение искаха да ликвидират.

„Нямаше ли да е съучастие в убийството им?“ — питаше се той.

Не, тези хора бяха предатели в крайна сметка. А предателят си е предател...

„Ами ти не се ли каниш да станеш предател, Олег Иванович?“ — обаждаше се тъничко гласче в главата му, колкото да го тормози.

Но той беше достатъчно силен да го изгони само с тръсване на главата си. Предател? Не, той искаше да предотврати убийство, а това бе почтена постъпка. Значи, беше почтен човек.

Но трябваше да помисли още малко. Щеше да се срещне с американски шпионин.

Къде и как?

Трябваше да е оживено място, където има голяма блъсканица и където дори контраразведка от Второ главно нямаше да се усъмни и да разбере какво става или да чуе какво се говори.

И изведнъж се сети. Жена му работеше точно на такава място.

Значи, ще напише ново съобщение върху бланка за телеграма и ще го предаде в метрото като предните две. Така ще разбере дали американците наистина са готови да участват в играта. Сега той беше в ролята на председател. Разполагаше с нещо, което те желяеха, така че

от него зависеше как да го получат. Той щеше да определя, правилата на играта, а те трябваше да се съобразят. Толкова е просто, нали така?

„Да“ — каза си той.

Не беше ли забавно? Щеше да направи нещо, което КГБ желаше толкова силно — да диктува правилата на американското ЦРУ.

„Председател за един ден“ — помисли си Зайцев. Тази мисъл му се стори много съблазнителна.

В Лондон Кети наблюдаваше двама местни офталмолози, които правеха операция на някой си Роналд Смитсън, зидар с тумор в задната част на дясното око. Рентгенът показва образование наполовината на топка за голф, което бе толкова смущаващо, че на господин Смитсън му се наложи да чака само пет седмици за интервенцията. В „Хопкинс“ вероятно щяха да го оперират трийсетина дни по-рано, но в сравнение с обичайната практика си беше направо бързо.

Двамата хирурзи от „Мурфийлд“ бяха Клайв Худ и Джефри Филипс, които имаха дългогодишен опит. Процедурата не беше сложна. След като оголиха тумора, взеха от него проба, замразиха я и я изпратиха в патологията. Дежурният хистопатолог беше много добър и щеше да реши дали образуването е злокачествено или доброкачествено. Кети се надяваше на второто, тъй като този вид рак беше опасен за пациента. Но според нея шансът беше на негова страна, тъй като при огледа ѝ се стори не прекалено агресивен, а тя имаше набито око и обикновено познаваше в осемдесет и пет процента от случаите. Подобни разсъждения нямаша нищо общо с науката и си бяха чисто суеверие, но хирурзите, подобно на бейзболистите, бяха доста суеверни. Затова всяка сутрин си обуваха чорапите — в нейния случай чорапогащника — по един и същи начин, тъй като усвояваха определен начин на живот, а хирурзите бяха хора на навиците и проявяваха склонност да свързват своите лични привички с резултатите от работата си. В случая със замразената тъканна проба, изпратена за изследване в патологията, процедурата се свеждаше до изрязване на сивкаво-розовото образуване...

— Колко е часът, Джефри? — попита д-р Худ.

— Един без петнайсет, Клайв — съобщи д-р Филипс, поглеждайки стенния часовник.

— Дали да не прекъснем за обяд?

— Аз нямам нищо против. Бих хапнал нещо. Но трябва да извикаме друг анестезиолог да поддържа господин Смитсън упоен — обади се анестезиологът им.

— Добре, извикай някого, Оуен — предложи д-р Худ.

— Веднага — съгласи се д-р Елис. Той стана от стола до главата на пациента и отиде до телефона. Върна се след няколко секунди. — Идва след две минути.

— Отлично. Къде ще обядваме, Джефри? — попита Худ.

— Какво ще кажете за „Жабата и жабчето“? Там сервират вкусен бекон с марули, домати и пържени картопки.

— Чудесно — съгласи се Худ.

Кети Райън бе застанала права зад д-р Филипс и държеше устата си затворена зад хирургическата маска, но сините ѝ очи се разшириха от ужас. „Оставят пациента упоен на операционната маса и отиват да обядват?“ Какви са тия хора, лекари или шарлатани?

Точно в този момент влезе анестезиологът, когото повикаха, а те свалиха престилките и се приготвиха да излязат.

— Нещо, което трябва да знам, Оуен? — обърна се новодошлият към д-р Елис.

— Не, всичко е наред.

Той посочи уредите, които мереха жизнените показатели на пациента, а те бяха в нормата, както забеляза Кети. И все пак...

Худ ги поведе към съблекалнята, където четиримата доктори нахлузиха върху зелените хирургически дрехи халатите си и се отправиха по коридора към стълбището, след което излязоха на улицата. Кети ги последва, тъй като не знаеше какво друго да прави.

— Е, Керълайн, какви са впечатленията ти от Лондон? — попита Худ любезно.

— Харесва ни — отвърна тя, все още шокирана.

— А децата?

— Имат много добра бавачка, млада госпожица от Южна Африка.

— Един от по-цивилизованите ни обичаи — каза Филипс одобрително.

Кръчмата беше на следващата пряка. Веднага намериха маса. Худ извади цигара и я запали. Забеляза неодобрителния поглед на

Кети.

— Да, госпожо Райън, знам, че е нездравословно и неприемливо за един лекар, но всички ние си имаме човешки слабости, нали така?

— Търсиш съчувствие от неподходящия човек — отговори тя.

— Ще внимавам пушекът да не идва към теб. — Худ се захили, а сервитьорът се появи. — Каква бира предлагате? — обърна се той към него.

Това, че пушеше, бе достатъчно, каза си Кети. Тя трудно можеше да преглътне повече от един шок, но поне щеше да ѝ послужи като предупреждение. Худ и Филипс се спряха на бира „Джон Къридж“. Елис предпочете „Тетлис“. Кети си поръча кока-кола. Говориха си на професионални теми, както често правят лекарите.

Керълайн Райън си седеше на дървения стол и наблюдаваше колегите си, които се наслаждаваха на бирата си, а един от тях и на цигарата си, докато пациентът им лежеше упоен на операционната маса.

— Е, как работим тук? По-различно ли е от „Джон Хопкинс“? — попита Худ, докато загасяше цигарата си.

Кети за малко да се изпусне, но в последния момент реши да запази за себе си мнението си.

— Е, хирургията си е хирургия. Учудена съм, че нямате достатъчно скенери и друга апаратура. Как се оправяте без подробни снимки на тумора?

— Права е, знаете ли — каза Худ, след като се замисли за малко. — Нашият зидар щеше да почака още няколко месеца, ако знаехме по-добре колко е голям туморът.

— Чакате толкова дълго за хемангиома? — ужаси се Кети. — У дома ги отстраняваме незабавно.

Не беше нужно да добавя, че тези образувания причиняваха болка. Те притискаха фронтално очната ябълка, понякога замъгляваха зрението и често предизвикваха непоносимо главоболие. Затова на г-н Смитсън бяха предписали кодеинови аналгетици.

— Е, тук нещата са малко по-различни.

„Мили Боже, какъв начин за практикуване на медицина, като се съобразяваш с времето, а не с пациента.“ Обядът пристигна. Сандвичът беше по-вкусен от храната в болницата, но тя все още не можеше да преглътне факта, че тези типове пиеха бира! Местното пиво

беше почти двойно по-силно от американското, а те изпиха по половинка — петстотин милилитра. На какво, по дяволите, прилича това?

— Кетчуп за картофките, Кети? — Елис бутна бурканчето към нея. — Или да те наричам лейди Керълайн? Чух, че Негово височество е кръстник на сина ти?

— Да, има нещо такова. Джак го помоли, докато лежеше в болницата на Военноморската академия, и той се съгласи. Действителните кръстници са Роби и Сиси Джексън. Роби е пилот на боен самолет във флота. Сиси е пианистка.

— Да не е онзи чернокож тип от снимката във вестниците?

— Точно така. Джак се сприятели с него, докато двамата преподаваха във Военноморската академия.

— Ясно. Значи съобщенията във вестниците са били правилни? Искам да кажа...

— Опитвам се да не си спомням за това. Единственото хубаво нещо, което се случи през оная нощ, беше раждането на малкия Джак.

— Разбирам те, Кети — каза Елис, дъвчейки сандвича си. — Ако онова, което съобщиха, е истина, трябва да е била ужасна нощ.

— Не беше забавно — успя да се усмихне. — Напъните и раждането бяха най-приятната част.

Тримата британци доста се посмяха на думите ѝ. Всички имаха деца и бяха присъствали на раждането им, което и за британките не беше по-забавно, отколкото за американките. След половин час се отправиха към „Мурфийлд“. Худ изпуши още една цигара по пътя, като внимаваше димът да не отива към американската му колегка. След десет минути бяха отново в операционното. Обърналият половинка бира анестезиолог ги уведоми, че няма никакви изменения и те подновиха операцията.

— Искате ли да асистирам? — попита Кети.

— Не, благодаря, Кети — отвърна Худ. — Вътре съм — добави той и се надвеси над пациента, който спеше дълбоко и не можеше да усети дъха на бира.

Д-р Керълайн Райън се поздрави за това, че се сдържа да не се разкрещи, но през повечето време наблюдаваше отблизо и внимаваше двамата англичани да не отрежат погрешка ухото на пациента. „Може пък алкохолът да им помага да не треперят ръцете им“ — помисли си

тя. Но трябваше да се съсредоточи, за да не допусне собствените й ръце да се разтреперят.

„Короната и възглавничката“ беше приятна, ако не типична лондонска кръчма. Сандвичът му се услади, както и бирата „Джон Смит Ейл“, която изпи, докато двамата със Саймън обсъждаха професионални теми. Понякога се питаше защо в бюфета на ЦРУ не предлагат бира, но си даваше сметка, че това е изключено. Някой в Конгреса щеше да вдигне невъобразим шум в медиите, докато си пие шардонето към обяда в сградата на Капитолия или нещо по-силно в своя кабинет. Тук привичките бяха други, но „да живеят различията!“ — помисли си Райън, докато вървеше по Уестминстърския мост към Биг Бен^[1] — часовника, а не Часовниковата кула, на катедралата „Сейнт Мери льо Боу“, с която го бъркаха туристите. Райън беше сигурен, че парламентаристите там имат на разположение най-малко три-четири кръчми в самата сграда. А те едва ли се напиваха повече от американските си колеги.

— Знаеш ли, Саймън, мисля, че всички са притеснени от това.

— Жалко е, че е трябвало да изпраца това писмо във Варшава, не смяташ ли?

— А може ли да се очаква да не го направи? — възрази Райън. — Това е неговият народ. Неговата родина. Енорията му, която руснаците се опитват да съсипят.

— Това е проблемът — съгласи се Хардинг. — Но руснаците няма да се променят. Няма изход.

Райън кимна.

— Да. Едва ли руснаците ще се откажат.

— Няма никакви основания да се очаква. Вашият президент дали ще се опита да ги вразуми?

— Дори да опита, едва ли ще успее, приятел.

— С други думи, възможностите са две. Едната е свързана с моралната страна на проблема, а другата — с политическата необходимост. Както ти казах, пълна безизходица, мамка му.

— Отец Тим в Джорджтаун обичаше да повтаря, че войните се предизвикват от уплашени хора. Те се страхуват от последиците от войната, но много повече се страхуват от това какво ще стане, ако не

воюват. Идиотски начин да управляваш света — изказа на глас мислите си Райън, а неговият приятел се хвана за думите му.

— Очаквам да се повтори моделът от август 1914 година.

— Да, но тогава поне са вярвали в Бога. През Втората световна война нещата вече са стояли по друг начин. Участниците — имам предвид Лошите — не са имали такива спирачки. Същото се отнася за сегашните момчета в Москва. Както знаем, ако нямаме никакви спирачки, можем да се превърнем в чудовища.

— Кажи това на Политбюро, Джак — пошегува се Хардинг.

— Да, Саймън, непременно.

Райън отиде до тоалетната, за да се освободи от част от погълнатата по време на обяда течност.

Вечерта не идваше достатъчно бързо за никой от играчите. Ед Фоли се питаше какво ще последва. Нямахше гаранции, че този приятел ще продължи. Можеше да се уплаши, в действителност беше много опасно за него. Измяната извън посолството на САЩ беше страшно нещо. Носеше другата зелена вратовръзка — имаше две — за късмет, тъй като беше стигнал до положение, когато можеше да се разчита само на късмета. Който и да беше този приятел, само да не се уплаши.

„Хайде, Иван, не се отказвай, ние ще ти помогнем“ — молеше се Фоли. „Доживотен билет за Дисниленд, за всички футболни мачове, които си пожелаеш. Олег Пенковски поиска да го приеме Кенеди, е, може да се уреди и с новия президент. По дяволите, ако пожелаеш, ще снимаме и филм в Белия дом.“

Междувременно Мери Пат си мислеше същото. Ако този човек отидеше по-нататък, тя щеше да вземе участие в драмата, която ще последва. Ако работеше в руския МЕРКУРИЙ и ако пожелаеше да се чупи от Матюшка Рус, двамата с Ед щяха да измислят начин да го измъкнат. Начини имаше, а те го бяха правили и преди, макар че този път нямаше да е просто. Съветските граници не бяха непробиваеми, но все пак ги контролираха строго — достатъчно строго, за да те изпотят, докато се опитваш да ги изиграеш. Тя притежаваше нюх за сериозната игра, но така или иначе нямаше да е лесно. Докато шеташе из

апартамента, Мери Пат започна да нахвърля някои идеи в главата си. Малкият Еди спеше, а часовете се изнизваха бавно, сякаш времето бе спряло.

Ед Фоли не беше уведомил все още Ленгли. Трябваше да се изчака. Не можеше да им съобщи нищо съществено, а и нямаше смисъл да възбужда у Боб Ритър излишни емоции за нещо, което още не бе стигнало доникъде. И преди се бе случвало: различни хора се свързваха с ЦРУ, а после не им стискаше да продължат и се отказваха. В повечето случаи човек не знаеше кои са, но дори да знаеше, проблемът се състоеше в това да не те изпортят на КГБ. Това те разобличаваше като шпионин и те превръщаше в кръгла нула за страната ти, а копелето си спасяваше задника, представяйки се за бдителен съветски гражданин, който е изпълнил дълга си към Родината.

Хората не съзнаваха, че ЦРУ никога не вербува своите агенти. Не, те сами отиваха при ЦРУ — понякога искрено, понякога не. Това те излагаше на риска да станеш глупак от някоя инсценировка. Американското ФБР беше много печено в такъв род постановки, а се знаеше, че и Второ главно управление на КГБ също прибегва до такъв гамбит, за да идентифицира шпионите сред дипломатическия персонал. След като узнаеха кои са, можеха да ги следят, да ги подслушват, да ги проследяват до явките им, за да разберат кой друг е замесен в играта. По този начин хващаха предателите, които можеха да ги заведат до други предатели и така да разплетат цяла шпионска мрежа, за което се полагаше златна звезда. Служителите от контраразузнаването можеха да направят кариера само с една такава операция както в Русия, така и в Америка. Затова страшно се стараеха. Във Второ главно работеха много хора — вероятно половината от целия щат на КГБ. Бяха способни, професионални разузнавачи с всякакви ресурси на разположение и с търпението на лешояд, който кръжи над пустинята в Аризона и души за леш, а като я открие, забива клюна си в нея и пирува с разложения труп.

Само че КГБ беше по-опасен и от лешояд. Лешоядите не ловуваха активно. Ед Фоли никога не беше сигурен дали има сянка, докато се размотаваше из Москва. Е, понякога мерваше някоя и друга,

но беше наясно, че опашката му може умишлено да се прави на несръчен агент, а всъщност да е много печен, за да разбере дали ще се опита да се измъкне.

Разузнавателните и контраразузнавателните техники бяха универсални и се прилагаха навсякъде, поради което Фоли никога не ги използваше. Абсолютно никога. Нито дори веднъж. Беше много опасно да се правиш на умен в тази игра, тъй като човек никога не можеше да е достатъчно умен. Имаше и други контрамерки, приложими в случай на нужда, като например разминаване отблизо, прилагано от всички шпиони по света и много ефикасно, защото беше просто. Но това можеше да стане само ако агентът се издъни. Въобще беше много по-трудно да си агент, отколкото разузнавач. Фоли притежаваше дипломатическо прикритие. Руснаците можеха да разполагат с цял филм как мърсува с любимия педи на Андропов и пак нямаше да са в състояние да направят нищо. Той беше дипломат под закрилата на Виенската конвенция, която го правеше неприкосновена личност дори по време на война, макар че при такива ситуации играта загрубяваше. Но и това не беше проблем според Фоли. Щеше да се изпържи заедно с всички останали в Москва, така че нямаше да е самотен на мястото, което шпионите обитаваха след смъртта си.

Освободи се от небивалиците в главата си, колкото и да бяха забавни. Всичко опираше до едно-единствено нещо. Щеше ли неговият приятел Иван да направи следващата стъпка, или ще се оттегли вдън земите тилилейски, доволен, че е накарал посолството на САЩ да му играе по свирката една студена утрин в Москва? За целта бе нужно да открие картите си. Дали щеше да се окаже двайсет и едно или само чифт четворки?

„Затова си в тази игра“ — напомни си Ед Фоли, заради тръпката от преследването. Тръпката, дявол да я вземе, беше истинска, дори да загубиш играта. Беше по-забавно да одереш мечката, отколкото само да я душиш.

Защо този тип правеше това? За пари? По идеологически причини? Съвест? Его? Това бяха класическите мотиви. Някои шпиони просто се стремяха към буркан, пълен със стодоларови банкноти. Други вярваха в политическата система на чуждата страна, на която служеха, с религиозното настървение на новопокръстен. Някои се безпокояха, че в родината им се вършат неща, които те не могат да

приемат. Други, защото смятаха себе си за по-добри от своите лидери и това бе начин да се разплатят с кучите синове.

Исторически шпионите с идеологическа мотивация бяха най-продуктивни. Хората можеха да заложат живота си заради своите възгледи — затова и религиозните войни бяха толкова кървави. Фоли предпочиташе хората с користни подбуди. Те бяха по-рационални и поемаха по-големи рискове, тъй като колкото по-голяма беше опасността, толкова повече пари получаваха. Агентите, които се продаваха заради егото си, бяха чувствителни и можеха да причинят неприятности. Отмъщението никога не е било добър мотив и този вид хора са обикновено нестабилни. Съвестта беше почти толкова добра мотивация, колкото идеологията. Поне и двете се ръководеха от принципи. Но истината бе, че ЦРУ плащаше добре на агентите си най-малкото заради честната игра, ако не по друга причина, а освен това не беше излишно да се поддържа такава слава. Ако човек знаеше, че ще получи прилична сума, по-лесно щеше да се реши. Каквато и да е мотивацията ти, парите си оставаха привлекателни. Идеологически мотивираните също трябваше да ядат. А също и онези със съвест. А хората, чийто подтик бе нараненото им его, рано или късно разбираха, че охолният живот е готин начин за отмъщение.

„Ти от кои си, Иван? — чудеше се Фоли. — Какво те подтиква да предадеш страната си?“ Руснаците бяха железни патриоти. Когато Стивън Декатър^[2] е казал: „Нашата страна, добра или лоша“, е можел да говори спокойно и от името на руските граждани. Но страната се управляваше толкова несклопосано — направо трагично. Русия трябва да беше най-нещастната страна в света — първо, прекалено огромна, за да се ръководи ефективно; след това управлявана от безнадеждно безпомощната династия Романови, които не успяват да съхранят жизнеспособността на страната си и тя пада зловещо в кървавата бездна на Първата световна война и претърпява такива огромни загуби, че Владимир Илич Улянов — Ленин заграбва властта и с лекота установява политически режим, обречен от самото начало на самоунищожение. После той предава наранената страна в ръцете на най-жестокия психопат след Калигула в лицето на Йосиф Сталин. Струпването на толкова много бедни беше започнало да разклаща вярата на хората тук...

„Мислите ти се отплеснаха, Фоли“ — каза си главният агент на ЦРУ. Още половин час се изниза. Ще тръгне от посолството навреме, за да вземе същия влак с разкопчан шлифер, падащ свободно около тялото му, и ще чака. Отби се в тоалетната. Понякога пикочният му мехур се превъзбуждаше, подобно на мозъка му.

По същото време Зайцев бе погълнат от мисълта за съобщението. Трябваше да използва само една от бланките за телеграми. Беше опасно да оставя чернова — на коша с хартията за изгаряне не можеше да се разчита напълно, а нямаше как да я изгори в пепелника, без да направи впечатление. Затова съчини мислено съобщението, после го премисли още веднъж, а след това отново и отново.

Целият процес му отне повече от час. Накрая успя да го напише тайно, сгъна го и го пхна в пакета с цигарите.

Малкият Еди пхна във видеото касетата с любимия си филм „Трансформерите“. Мери Пат се бе отпуснала мързеливо в дневната, докато синът ѝ гледаше в захлас филма, седнал върху пода. И изведнъж се сети.

„Точно това правя и аз. Преобразявам се от безгрижна русокоса домакиня в шпионка на ЦРУ. И го правя, без да ме шият.“ Мисълта ѝ хареса. Тя отваряше в туловището на Руската мечка, както се надяваше, болезнена язва, която не можеше да зарасне нито с мляко, нито с антиацитни таблетки „Ролейдс“. „До четирийсет минути Ед щеше да разбере дали новият му приятел наистина иска да влезе в играта, а ако поиска, аз ще работя с него. Ще се срещаме, ще приемам информацията му и ще я изпращам в Ленгли.

Каква ли информация ще ни даде? — чудеше се тя. — Нещо деликатно и сочно? Дали работи в техния комуникационен център, или само има достъп до кочаните с бланки за телеграми? Вероятно като мнозина от Центъра... е, в зависимост от правилата им за сигурност.“ А те трябваше да са доста строги. Едва ли са много хората, на които КГБ ще довери шифрограмите.

А това беше червейчето, което се гърчеше на куката, помисли си тя, докато гледаше как един дизелов трактор „Кенуърт“ се преобрази в

робот с два крака. За Коледа трябваше да започнат да купуват от тия играчки. Питаше се дали на малкия Еди ще му трябва помощ, за да може да ги трансформира от едно нещо в друго.

Стана време Ед да си тръгне от посолството, което щеше да е удобно за опашката му. Ако имаше опашка, тя щеше да забележи, че отново е със зелена вратовръзка, а това щеше да ѝ подсказе, че предишния път не е било необичайно — не дотолкова, че да го сметне за сигнал до някой агент. „Дори в КГБ не можеше да смятат, че всеки служител в посолството е шпионин“ — каза си Фоли. Въпреки параноята, която в Съветския съюз имаше мащабите на пандемия. Дори те знаеха правилата на играта, а и приятелчето от „Ню Йорк Таймс“ вероятно ги е осведомил, че Фоли е тъпо копеле, неуспяло да се реализира даже като криминален репортер в Ню Йорк, където да се отразява работата на полицията не беше по-трудно, отколкото да се излежаваш пред телевизора през уикенда. Най-желязното прикритие за един разузнавач беше да го смятат за тъпак, а кой можеше да затвърди по-добре представата за него като за тъпак от оня надут задник Антъни Принс.

Навън въздухът бе остър и вещаеше приближаването на есента. Ед си помисли, че руската зима едва ли е толкова страшна, колкото я описват. Човек винаги можеше да облече топли дрехи. Фоли мразеше повече жегата. С помни си как играеха на улицата на топка и как се пръскаха с вода от маркучите. Невинните дни от детството си бяха отишли отдавна, мамка му, помисли си главният агент, проверявайки колко е часът, докато влизаше в метрото. Настани се в обичайния вагон.

„Ето го“, помислили си Зайцев, докато си проправяше път. Неговият американски приятел правеше обичайните неща — четеше вестник, с дясната ръка се бе хванал за дръжката, шлиферът му падаше свободно около тялото... След една-две минути той вече стоеше плътно до него.

Периферното зрение на Фоли отново влезе в действие. Обектът беше там, облечен по същия начин. „Добре, Иван, предай си посланието... Внимавай, момче, много внимавай“, мислеше си Фоли, тъй като знаеше, че този род неща бяха много опасни. Не, трябваше да си уговорят друга явка на по-удобно място. Но първо да осъществят срещата. Щеше да остави на Мери Пат да свърши тази работа. Тя имаше по-добра маскировка.

Зайцев изчака влака да забави ход. Телата им се наклониха едно към друго и той бързо бръкна в джоба на американеца и почти мигновено извади ръката си. След това се отдръпна, но бавно, не рязко, за да не бие на очи — просто едно естествено движение, което лесно можеше да се обясни с клатушкането на влака.

Да! Точно така, Иван. Фоли едвам се сдържаше да не се обърне и да види човека, но правилата не позволяваха. Ако имаше сянка, тя щеше да забележи, а работата на Ед Фоли беше да не го забелязват. Така че изчака търпеливо спирката си, като този път се отдалечи в обратната посока от Иван, слезе от вагона, качи се на ескалатора и излезе на улицата.

Не бръкна в джоба си, а извървя пътя до вкъщи нормално като залеза на слънцето в ясен ден, влезе в асансьора, без да пъха ръката си в джоба, тъй като можеше да има камера на тавана.

Чак след като се озова в апартамента, Фоли извади съобщението. Видя изписаните върху бланката букви с черен химикал — отново на английски. Който и да беше Иван, едно бе ясно — че е образован, а това бе добра новина.

— Здравсти, Ед — последва целувка за микрофоните. — Нещо интересно днес в работата?

— Обичайните глупости. Какво има за вечеря?

— Риба — отговори тя, докато четеше съобщението в ръцете на мъжа си.

Щракна с пръсти.

Бинго! Помислиха си и двамата. Имаха агент. Шпионин в КГБ. Щеше да работи за тях.

[1] Часовникът върху сградата на парламента в Лондон. — Бел. прев. ↑

[2] Офицер от флота на САЩ, прославил се по време на войната през 1812 г. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 16

КОЖЕНА ШАПКА ЗА ЗИМАТА

— Какво направиха? — попита Джак.

— Прекъснаха операцията по средата и отидоха да обядват в кръчмата, а на всичкото отгоре пиха бира! — отвърна Кети.

— Е, и аз направих същото.

— Но ти не си бил в операционната!

— Какво би станало, ако си позволиш нещо подобно у дома?

— О, нищо особено — каза Кети. — Вероятно ще си изгубя разрешителното за практикуване, а преди това Берни ще ми отреже шибаните ръце със сатъра.

Думите ѝ привлякоха вниманието на Джак. Кети по принцип не обичаше да говори грубости.

— А ядохте ли боклуци?

— Поръчах си сандвич с бекон, марули, дом-ОО-ти и чипс — точно пържени картопки като за тъпи колонисти като нас. Аз пих кока-кола.

— Радвам се да го чуя, докторке — каза Райън и се доближи до Кети да я целуне, а тя, изглежда, се нуждаеше от това.

— Не бях виждала такова чудо — продължи тя. — Е, може в Бъмфък, Монтана, да правят подобни безумия, но не и в истинска болница.

— Кети, успокой се. Говориш като хамалин.

— Или като цапнат в устата бивш морски пехотинец. — Тя най-после успя да се усмихне. — Джак, през цялото време си мълчах. Не знаех какво да кажа. Практически тези двама очни касапи са по-старши от мен, но ако у нас само се опитат да направят подобна простотия, с тях е свършено. Няма да им поверят и куче.

— Пациентът добре ли е?

— Да. Замразената проба се върна студена като лед. Туморът беше доброкачествен, изрязавме го целия и закърпихме пациента. Ще

се възстанови до четири-пет дни. Вече няма да вижда двойно, край на главоболието, но тия двама нещастници оперираха с алкохол в кръвта!

— Щом няма трупове, няма и престъпление.

— Не е така, Джак, абсолютно нередно е.

— Тогава защо не ги изпортиш на Бърд?

— Би трябвало. Наистина би трябвало.

— И какво ще последва?

Тя отново се разгорещи.

— Откъде да знам!

— Не е толкова просто да лишиш някого от хляба му, освен това ще те обвинят, че правиш сплетни — предупреди я Джак.

— Джак, в „Хопкинс“ щях да реагирам още на момента и щяха скъпо да си платят. Но тук съм гост.

— И привичките са различни.

— Не много по-различни, Джак, постъпката им е напълно непрофесионална. За пациента е потенциално опасно, а това е граница, която никога не трябва да преминаваш. В „Хопкинс“, ако ти предстои операция, нямаш право дори на чаша вино предната вечер. Там здравето на пациента е над всичко. Естествено, ако се прибиращ къщи след парти и срещнеш по пътя ранен човек и наоколо няма друг лекар, правиш каквото можеш и го откарваш в болница, като уведомяваш персонала, че си изпил една-две чашки, преди да се натъкнеш на този спешен случай. Вярно е, че по време на стажа те обучават да работиш при всякакви условия, по всяко време, за да си в състояние да взимаш решения и когато не си във форма, но до теб винаги има някой, готов да реагира, ако се издъниш. Нали разбираш? Имах такъв случай по време на стажа в педиатрията. Изкарах си акъла, когато детето спря да диша. Но до мен имаше опитна сестра, която със светкавична бързина доведе главния лекар и оправихме нещата без никакви последици за хлапето, слава Богу. Само че, Джак, никой лекар не си създава умишлено трудни ситуации. Той трябва да се справя с тях, когато се случат, а не доброволно да ги предизвиква, нали така?

— Добре, Кети, какво смяташ да правиш?

— Не знам. Ако си бях у дома, веднага щях да отида при Берни, но не съм у дома...

— И искаш моя съвет?

Сините ѝ очи се вторачиха в съпруга ѝ.

— Точно така. Ти какво смяташ?

Джак знаеше, че каквото и да мисли, няма значение. Тя сама трябваше да вземе решение.

— Ако не предприемеш нищо, как ще се чувстваш?

— Ужасно. Джак, станах свидетел на нещо, което...

— Кети. — Той я прегърна. — Нямах нужда от моя съвет. Направи онова, което смяташ за добре. Иначе няма да спре да те човърка. Ти никога не си се колебала да постъпиш по най-правилния начин независимо от последиците.

— И те казаха същото. Но не се чувствам удобно...

— Разбирам те, маце. И към мен често в службата се обръщат със „сър Джон“. Носиш си титлата. Не го приемаш като обида.

— Тук наричат хирурзите мистър Джоунс или мисис Джоунс, а не доктор Джоунс. Що за глупост?

— Обичай. Води началото си от Кралския флот през осемнайсети век. Корабният лекар е бил обикновено с чин младши лейтенант, на борда обаче са използвали „мистър“. По някакъв начин е било пренесено и в цивилния живот.

— Откъде знаеш това? — попита Кети.

— Кети, ти си доктор по медицина, а аз — доктор по история, забрави ли? Знам много неща, включително как да залепя лейкопласт на рана. Но познанията ми по медицина се свеждат до това — е, учиха ни на това-онова в курсантската школа, — но не мисля, че мога да извадя куршум от рана. Ще оставя на теб да го направиш.

— Миналата зима вече те кърпих — припомни му тя.

— А благодарих ли ти за това? — попита той и я целуна. — Благодаря ти, скъпа.

— Трябва да поговоря с професор Бърд.

— Скъпа, когато се двоумиш, направи онова, което смяташ за правилно. Затова притежаваме съвест, да ни напомня кое е правилно.

— Ще ме намразят за това.

— Е, и? Кети, ти трябва да се харесваш. Не някой друг. Е, и аз, разбира се — добави Джак.

— А ти харесваш ли ме?

Джак се усмихна дяволито.

— Лейди Райън, обожавам земята под краката ти.

Най-после тя се успокои.

— Благодаря ти, сър Джон.

— Ще се кача горе да се преоблека — спря се на стълбата. — Трябва ли да нося сабята си за вечеря?

— Не, само смокинга — тя най-после се засмя. — Какво става в службата?

— Откриваме нещата, които не знаем.

— Имаш предвид, че откривате нови неща?

— Не, имам предвид, че осъзнаваме какво от нещата, които не знаем, трябва да научим.

— Не се притеснявай. Същото е и в моята професия.

И Джак осъзна по какво си приличаха двете професии — ако човек допуснеше грешка, можеше да причини смъртта на други хора, а това не беше никак забавно.

Върна се в кухнята. Кети хранеше малкия Джак. Сали гледаше телевизия — усмирителя за малчугани. Този път беше някакво местно предаване, а не касетата с „Койотът беглец“. Вечерята беше на печката. Защо една асистентка по офталмология настояваше да приготвя сама вечерята като съпруга на шофьор, бе загадка за него, но той не възразяваше — биваше я за това. Дали не беше взимала уроци по готварство в „Бенингтън“? Седна на кухненския стол и си наля чаша бяло вино.

— Предполагам, че професорът няма нищо против.

— За утре нямаш операция, нали?

— Нищо насрочено, лейди Райън.

— Тогава може.

Тя вдигна малкия приятел на раменете си, за да се уригне, което той направи с огромен кеф.

— Страшен си, младши. Татко ти е впечатлен.

— Точно така. — Тя избърса устичката му с кранчето на лигавника. — Браво, още веднъж?

Джон Патрик Райън-младши не възрази на предложението.

— Какви са нещата, които не знаете? Още се чудите дали онзи тип има жена? — попита Кети, поуспокоена вече.

— Все още нямам информация по този въпрос — потвърди той. — Както казва моят приятел Саймън, руснаците са чудаци.

— И британците са такива — отбеляза Кети.

— Мили Боже, оженил съм се за Кери Нейшън^[1]. — Джак отпи глътка вино. Беше „Пино Греджо“, много добро италианско бяло вино, което се предлагаше в тукашните магазини.

— Само когато отварям някого с ножа.

Тя обичаше да говори така, тъй като съпругът ѝ винаги го побиваха тръпки.

Вдигна чашата си.

— Искаш ли малко?

— След като свърша, сигурно ще пийна. — Замисли се за миг. — Не можеш да споделиш нищо с мен, така ли?

— Съжالياвам, маце. Такива са правилата.

— И ти никога не ги нарушаваш?

— Лош навик.

— Ами ако някой руснак пожелае да работи за нас?

— Това е друго. Тогава той работи за Силите на истината и красотата. Ние — подчерта Райън — сме Добрите.

— А те какво смятат?

— Те смятат себе си за Добрите. Но същото мислеше и един тип на име Адолф — напомни ѝ той. — А той нямаше да хареса Берни особено.

— Но той отдавна е умрял.

— Не всички, които мислят като него, скъпа. Повярвай ми.

— Ти се тревожиш за нещо, Джак. Усещам го. Не можеш ли да споделиш, а?

— Наистина е така, но не мога да споделя с теб.

— Добре — кимна тя.

Разузнавателната информация интересуваше Кети само дотолкова, доколкото искаше да знае какво става по света. Но като лекар тя се стремеше да разбере много неща, като например как може да се лекува ракът, макар и с неохота обаче се беше примирила с мисълта, че е невъзможно. Медицината освен това не предполагаше секретност. Когато някой откриеше нещо полезно за пациентите, го публикуваше в любимото си медицинско списание, така че целият свят да научи. Със сигурност ЦРУ не постъпваше често по този начин, което донякъде я дразнеше. Опита се да зададе въпроса по друг начин.

— Добре де, ако откриете нещо важно, какво става след това?

— Докладваме на началството. Тук информират веднага сър Базил, а аз се обаждам на адмирал Гриър. Обикновено по безопасния телефон.

— Като онзи горе?

— Точно така. Понякога изпращаме съобщението по безопасен факс, а когато е много спешно, заминава с дипломатически куриер, особено ако не можем да разчитаме на системите за кодиране.

— Колко често се случва?

— Откакто съм тук, не се е случвало, но не аз взимам решенията за това. Дипломатическата поща пътува осем или девет часа. Значително по-бързо, отколкото навремето.

— Мислех, че онази телефонна джаджа горе е напълно безопасна.

— Е, някои от нещата, които ти правиш, също са почти перфектни, но все пак полагаш и допълнителни грижи, нали така? При нас е същото.

— А каква е целта? Имам предвид чисто теоретично. — Засмя се на собствената си находчивост.

— Маце, бива те да задаваш въпроси. Да приемем, че сме узнали нещо за техния ядрен арсенал от агент, който е много вътре в нещата, нещо от изключителна важност. Ако го излъчим по ефир, може да издадем агента на опозицията. Затова го пращаме по пощата. Най-важното в тази игра е да опазиш източниците.

— Защото, ако те идентифицират агента...

— Мъртъв е. При това ще умре по доста неприятен начин. Твърди се, че веднъж хвърлили един тип в пещта жив и го заснели на филм за назидание на другите, както би казал Волтер.

— Никой не върши вече подобни неща! — възрази Кети.

— В Ленгли работи един тип, който твърди, че е гледал филма. Името на нещастното копеле било Попов, офицер от ГРУ, който работел за нас. Шефовете му не останали никак доволни.

— Сериозно ли говориш? — продължи да настоява Кети.

— Като сърдечен удар. Предполага се, че са излъчвали филма в Академията на ГРУ като предупреждение да не преминават границата. Не бих казал, че е най-добрият педагогически метод, но както вече ти споменах, познавам тип, който е гледал филма. Както и да е. Това е една от причините да пазим източниците си.

— Трудно е за вярване.

— Наистина ли? Имаш предвид толкова трудно, като да повярваш, че един хирург ще прекъсне операция, за да отиде да обядва и да пие бира?

— Да... точно така.

— Живеем в несъвършен свят, маце.

Той се задоволи само с тези думи. Кети разполагаше с цял уикенд да обмисли всичко, а той щеше да поработи върху книгата за Холси.

В Москва усилено жестикулираха.

„Кога ще съобщиш в Лен[гли]?“ — попита тя.

„Не знам още“ — отвърна той.

„С куриер — предложи тя. — Може да стане опасно.“

Ед кимна одобрително.

„Ри[тър] ще се развълнува.“

„Няма начин — съгласи се тя. — Искаш ли да уредя срещата?“

„Твоят руски е много добър“ — прие той.

Този път тя кимна. Говореше великолепен литературен руски, който можеше да се чуе само сред най-образованите тук, и Ед беше наясно с това. Средният съветски гражданин не би повярвал, че чужденец може да знае езика му така добре. Когато беше на улицата или разговаряше с продавач, тя никога не издаваше това умение, а по-скоро използваше тромави фрази. Обратното би направило впечатление, което щеше да навреди на прикритието ѝ, дори повече от русата ѝ коса и американските маниери.

„Кога?“ — беше следващият ѝ въпрос.

„Иван казва ут[ре]. Ще се справиш ли?“

Тя се потупа по бедрата и му хвърли закачлива усмивка, което трябваше да се разбере като залагам си задника.

Фоли обичаше жена си всеотдайно, което отчасти се дължеше на уважението към страстта ѝ към играта, в която участваха и двамата. По-готина жена не можеше да се намери дори на кастинг в киноцентъра „Парамаунт“. Довечера ще се любят. Правилото в бокса беше никакъв секс в нощта преди битката, но при Мери Пат важеше обратното правило, а ако микрофоните в стените забележеха това,

майната им, помисли си главният агент, усмихвайки се закачливо на свой ред.

— Кога тръгваш, Боб? — попита Гриър заместник-директора на операциите.

— В неделя. Летя до Токио, а оттам — за Сеул.

— Добре че заминаваш ти. Мразя дългите полети — каза заместник-директорът на разузнаването.

— Какво толкова, опитваш се да спиш през повечето време — Ритър беше цар в тия работи. Щеше да участва в конференция за Северна Корея и китайците, които безпокояха и него, и южнокорейците. — Пък и нищо не се случва в моята дирекция в момента.

— Хитро от твоя страна да се чупиш точно сега, когато президентът ще ми съдере задника заради папата — каза му Мур.

— Съжалявам за това, Артър — отвърна Ритър с иронична усмивка. — В мое отсъствие нещата ще движи Майк Бостък, бивш оперативен агент и специалист по Съветите и Централна Европа.

И двамата познаваха и харесваха Бостък, той си падаше малко каубой и на Капитолия му нямаха доверие, което всички смятаха за много жалко. Каубоите ставаха за някои неща — като Мери Пат Фоли например.

— Още не знаем нищо за заседанието на Политбюро, така ли?

— Не, Артър. Може да са обсъждали обикновени теми. Както знаеш, те невинаги се събират, за да подготвят следващата ядрена война.

— Ами — изкиска се Гриър. — Те смятат, че правят тъкмо това. Господи как ги друса параноята тия копелета.

— Още ли обмисляш твоята операция „ЧЕРВЕНАТА МАСКА НА СМЪРТТА“, Робърт?

— Нищо конкретно засега. Хората, с които споделих... Мамка им, Артър, казваш им да излязат извън клишетата, а те създават нови клишета.

— Не разполагаме с кой знае колко предприемчиви типове тук. Правителствено учреждение. Писарушки. Винаги са против

съзидателното мислене. А в това се състои нашата работа — подчерта съдия Мур. — Как можем да ги променим?

— Малцина от хората ни имат мозък в главите си. По дяволите, аз имам един в моя екип — той дори не знае какво е клише.

— Райън ли? — попита Ритър.

— Да, той е един от тях — потвърди Джим Гриър.

— Той не е един от нас — веднага възрази заместник-директорът по операциите.

— Боб, не може да искаш и двете неща едновременно — зачука го заместник-директорът на разузнаването. — Или предпочиташ хората, които мислят като бюрократи, или ония с нестандартно мислене. Райън познава правилата. Служил е в морската пехота и знае какво е да се подчиняваш на заповеди. Освен това много скоро ще е най-добрият ми аналитик — Гриър замълча за миг. — Той е най-способният млад служител, когото съм срещал през последните години. И не разбирам, Робърт, защо му имаш зъб.

— Базил го харесва — намеси се Мур в разговора, — а Базил обикновено не се лъже.

— Следващия път, когато се видя с Джак, ще го осведомя за „ЧЕРВЕНАТА МАСКА“.

— Наистина ли? — попита Мур. — Това е нещо извън задълженията му.

— Артър, той разбира икономиката най-добре от всички тук. Не го назначих в икономическата секция само защото е прекалено умен да го ограничавам. Боб, ако искаш да подкопаеш Съветския съюз без война, единственият начин е да ги подкопаеш икономически. Райън натрупа купища пари, тъй като е много печен в тия работи. Казвам ти, той може да отдели плявата от зърното. Нищо чудно да измисли и начин как да изгори цяла нива с пшеница. Както и да е, с какво може да ти навреди? Твоят проект е изцяло теоретичен, нали така?

— Е? — обърна се шефът на ЦРУ към Ритър.

В края на краищата Гриър беше прав.

— Добре, де, както кажете, по дяволите — предаде се заместник-директорът на операциите. — Само да не се раздрънка пред „Вашингтон Поуст“. Не бива тая идея да се разгласява. Конгресът и печатът ще паднат.

— Джак да се раздрънка пред пресата? — попита Гриър. — Абсурд. Той никога не се докарва пред когото и да било, включително пред нас. Мисля, че е човек, на когото може да се разчита. Целият руски КГБ не притежава достатъчно твърда валута да го купи. Дори за себе си не мога да твърдя подобно нещо — пошегува се той.

— Няма да забравя това, за което се изпусна, Джеймс — подсмихна се Ритър.

Подобни шеги се ограничаваха само до Седмия етаж в Ленгли.

Универсалните магазини си приличат навсякъде по света, а ГУМ беше нещо като „Мейси“ в Ню Йорк. Теоретично — мислеше си Ед Фоли, докато влизаше през централния вход. Точно колкото Съветският съюз беше само на теория доброволен съюз на републики, а Русия само на теория имаше конституция, която стоеше над волята на Комунистическата партия на Съветския съюз. Само на теория съществува и великденско зайче, каза си той, оглеждайки се наоколо.

Взеха ескалатора до втория етаж — ескалаторът беше от най-старите модели, с дървени стъпала вместо металните, които отдавна се използваша на Запад. Щандът за кожени изделия беше по-навътре и от пръв поглед можеше да се каже, че изборът на мястото е добър.

Най-хубавото бе, че Иван носеше същите дрехи като в метрото. „Вероятно е най-хубавият му костюм“ — каза си Ед. Ако е така, най-добре да се чупи на Запад час по-скоро.

Като се изключеше долнопробното качество на стоките, универсалният магазин в Москва беше като всички останали, макар че тук щандовете представляваха почти отделни магазини. Но техният Иван беше умник. Той беше избрал за срещата място, където се продаваха качествени стоки. От хилядолетия Русия беше страна със сурови зими, където и слоновете се нуждаеха от кожени палта, а тъй като двадесет и пет процента от човешката кръв отива в мозъка, хората тук не можеха да минат без шапки. Сносните кожени шапки, които се продаваха тук, имаха доста неопределена форма, но със сигурност предпазваха мозъка от замръзване. Най-добрите бяха от мускусен воден плъх. Норка и самур продаваха в най-скъпите магазини, а до тях имаха достъп само съпругите и метресите на партийните шефове. Благородният мускусен воден плъх беше блатно същество, което

смърдеше — е, по някакъв начин успяваха да премахнат миризмата от кожата, за да не объркат притежателя на шапката с кофа за смет, — но космите бяха много фини и топлеха страшно. Въобще беше плъх с голямо П. Но не това беше най-важното.

Ед и Мери Пат можеха да се разбират помежду си и с очи, макар че периферията беше много тясна. Моментът също беше подходящ. Зимните шапки току-що бяха докарани в магазина, а още беше есен и хората не бързаха да купуват. На щанда имаше само един мъж с кафяво сако и Мери Пат се отправи към него, след като принуди съпруга си да се отдалечи, все едно че искаше подаръкът да е изненада за него.

Мъжът разглеждаше шапките, както и тя. „Не е тъпанар, който и да е той“ — реши Мери Пат.

— Извинете — каза тя на руски.

— Да? — обърна той глава.

Мери Пат го огледа от горе до долу. Беше малко над трийсет години, но изглеждаше по-възрастен. Животът в Русия състаряваше хората по-бързо, отколкото в Ню Йорк дори. Кестенява коса, кафяви очи, които гледаха умно. Това беше добре.

— Искам да купя зимна шапка за своя съпруг, както предложихте — започна тя, след което добави на най-добрия руски, който можеше да говори — в метрото.

Той не беше очаквал момиче, забеляза моментално госпожа Фоли. Примигна учудено и я погледна, опитвайки се да асимилира факта, че говореше превъзходен руски, а се предполагаше да е американка.

— В метрото? — измърмори той.

— Точно така. Съпругът ми сметна, че ще е по-добре аз да се срещна с вас вместо него. Така че...

Тя вдигна една шапка и разрови космите, след това се обърна към новия си приятел, все едно че му искаше мнението. — И така, какво искате от нас?

— Какво имате предвид? — изтърси той.

— Вие сте поискали от един американец да се срещнете с него. Ще ми помогнете ли да избира шапка за съпруга си? — попита тя съвсем спокойно.

— От ЦРУ ли сте? — попита той на свой ред, след като явно бе успял да възстанови самоконтрола си.

— Двамата със съпруга ми работим за американското правителство, наистина. А вие работите за КГБ.

— Да — отвърна той, — в комуникациите, в Центъра за комуникации.

— Наистина ли?

Тя се обърна към рафта и взе друга шапка. Мамка му, помисли си Мери Пат, дали казва истината, или се опитна да си осигури евтин билет за Ню Йорк?

— Наистина ли? — повтори тя. — Как може да съм сигурна?

— Аз го казвам — отговори той, учуден и леко раздразнен, че поставят честността му под въпрос. Да не би тази жена да смята, че ще рискува живота си на майтап? — Защо тогава разговаряте с мен?

— Бланките за съобщения, които предадохте в метрото, привлякоха вниманието ни — отговори тя, докато въртеше в ръцете си тъмнокафява шапка и се мръщеше, все едно че я намираше за прекалено тъмна.

— Госпожо, аз работя в Осмо главно управление.

— Кой отдел?

— Обработка на съобщенията. Аз нямам нищо общо със самото електронно разузнаване. Експерт съм по комуникациите. Предавам съобщенията до различните резидентури, а когато се получат от оперативните агенти, ги разпращам до съответните получатели. Така че през очите ми минава голяма част от оперативната информация. Това достатъчно ли е за вас?

Поне играеше много умело, като жестикулираше към шапката и клатеше глава, след това сочеше към другите шапки. Накрая ѝ показа една, която беше с малко по-светъл цвят.

— Предполагам, че ще е достатъчно. Какво искате от нас?

— Разполагам с много важна информация, изключително важна. В замяна на тази информация искам безопасно прехвърляне на Запад за себе си, жена ми и дъщеря ми.

— На колко години е дъщеря ви?

— Три години и седем месеца. Можете ли да предадете искането ми?

Въпросът предизвика прилив на адреналин в кръвта ѝ. Тя трябваше да вземе решението почти мигновено, а с това решение щеше да ангажира цялото ЦРУ. Да се измъкнат трима души от

Съветския съюз не беше като да организираш пикник. „Но тоя приятел работи в МЕРКУРИЙ“ — осъзна Мери Пат. Той сигурно знаеше неща, които и стотици добре внедрени агенти не можеха да доставят. Този Иван беше пазителят на перлите в руската корона, по-ценен и от топките на Брежнев, така че...

— Да, можем да ви измъкнем със семейството ви. Кога?

— Информацията, с която разполагам, изисква да е възможно най-бързо. Веднага щом успеете да го уредите. Няма да я разкрия, преди да се озова на Запад, но ви уверявам, че е изключително важна — достатъчно, за да ме накара да предприема подобна стъпка — добави той.

„Само не се изсилвай, Иван“ — помисли си тя. Вътрешномотивираният агент би казал, че разполага с кодовете на руските стратегически ракетни части, дори да притежаваше само рецептата за борш на майка си. А да се изведе копелето от страната бе свързано с изразходването на ресурси, които трябваше да се използват много внимателно. Но Мери Пат имаше набито око. Тя успя да надзърне в душата на този човек и разбра, че той можеше да е всичко друго, но не и лъжец.

— Да, може да се уреди много бързо, ако се налага. Но трябва да решим къде и как ще се срещаме. Тук повече не бива да разговаряме.

— Това е проста работа — отвърна Зайцев, определяйки място за среща на следващата сутрин.

„Явно много бързаш.“

— Как да ви наричам? — попита накрая тя.

— Олег Иванич — отговори той, без да се замисли, и осъзна, че каза истината, при положение че не бе сигурен дали не е по-добре да не издава самоличността си.

— Хубаво име. Аз съм Мария — каза тя. — Е, коя шапка ми препоръчвате?

— За вашия съпруг ли? Ето тази — отговори Иван, посочвайки мръсножълтата.

— Ще я купя. Благодаря, другарю.

Мери Пат огледа набързо шапката и след това провери цената — 180 рубли, повече от месечната заплата на работник в Москва. Подаде я на щандистката и след това плати на касата. Руснаците още не бяха

открили кредитните карти. Взе касовата бележка, връчи я на предната щандистка, която ѝ върна обратно шапката.

Оказа се вярно — руснаците бяха по-неефективни и от американското правителство. Невероятно, но факт, увери се с очите си. Стисна здраво кафявия хартиен плик, намери съпруга си и бързо го изведе навън.

— Е, какво си ми купила?

— Нещо, което ще ти хареса — обеща тя, сочейки плика, но блясъкът в сините ѝ очи му подсказа всичко.

Тя погледна часовника си. Беше точно 3:00 часа във Вашингтон, прекалено рано за телефонен разговор. Не беше подходящо за нощния екип, дори за хората в МЕРКУРИЙ, на които обикновено имаха доверие. Беше разбрала това от собствен опит. Не, тази информация трябваше да се предаде шифрована по дипломатическата поща. След това оставаше само да се получи одобрението от Ленгли.

Колата им току-що бе проверена от техника в посолството — всеки го правеше, така че не ги издаваше като шпиони, а и сигнализацията във вратата и под капака на мотора не се бяха задействали предната нощ. Мерцедесът 280 бе снабден с модерна алармена система. За всеки случай обаче Ед Фоли включи касетофона, в който бе заредена касета на „Би Джийс“, музиката им можеше да раздразни слуха на всеки, който подслушваше. Ед увеличи звука достатъчно, за да заглуши разговора. Мери Пат се заклати в ритъма на музиката, както би направило всяко истинско калифорнийско момиче.

— Нашият приятел има нужда от пътуване — каза тя силно, за да я чуе съпругът ѝ. — Той, жена му и дъщеря му, която е на три и половина.

— Кога? — поиска да узнае Ед.

— Скоро.

— Колко скоро?

— От нас зависи.

— Сериозен ли е? — попита Ед жена си, което означаваше: „Струва ли си да си губим времето с него?“

— Мисля, че да.

Човек никога не можеше да е сигурен, но Мери Пат имаше нюх за хората и той никога не се колебаеше да заложи на него. Той кимна.

— Имаме ли си компания? — бе следващият ѝ въпрос.

Очите на Фоли огледаха улицата и огледалото. Ако ги следеше някой, то със сигурност беше невидимият човек.

— Никаква.

— Добре. — Тя понамали звука. — Ед, знаеш, че и аз ги харесвам, но ми бръмна главата.

— Добре, мила. Трябва да се отбия до посолството следобед.

— Защо? — попита тя с характерния полусърдит глас, познат на всеки женен мъж по света.

— Остана ми нещо да довърша от вчера...

— И да провериш резултатите от бейзболните мачове — изсъска тя. — Ед, защо не си сложим сателитна антена в апартамента?

— Работим по въпроса, но руснаците ни правят спънки. Страхуват се, че може да се използва за шпионаж — добави той с възмущение в гласа.

— Да, бе. Непрекъснато все това правим — каза тя за всеки случай, ако КГБ разполагаше с някой много печен човек, който да се е промъкнал през нощта под колата на паркинга. ФБР щеше да открие бръмбара, пък и тя се съмняваше, че руснаците имат подобен умник. Да не говорим, че радиостанциите им бяха пълен боклук. И все пак трябваше да внимават.

Кети изведе Сали и малкия Джак да поиграят навън. Паркът се намираше само на две преки от „Фристоу Уей“. Там имаше люлки, а Сали много ги обичаше, и трева, която малчуганът можеше да скубе и да пъха в устата си. Той тъкмо се учеше да си служи с ръчичките. Всичко, което попадеше в малкото му юмруче, моментално се озоваваше в устата му — факт, познат на всеки родител по света. Както и да е, това бяха последните дни, в които децата можеха да поиграят на слънце. Предстояха дълги зимни нощи. Освен това осигуриха малко тишина и спокойствие на Джак да поработи върху книгата си за Холси.

Той тъкмо беше измъкнал един от учебниците по медицина на Кети, за да прочете за херпес зостер — кожно заболяване, което е тормозело американския адмирал в много неудобен момент. Само от

това, което прочете в уводната част за болестта — свързваха я с варицелата, — му стана ясно, че за застаряващия адмирал тя е била като средновековно мъчение. Още по-тежко трябва да е преживял факта, че любимата му група бойни кораби, „Ентърпрайс“ и „Йорктаун“, е трябвало да отплават на важна мисия без него. Но е приел това като мъж — единствения начин, по който Уилям Фредерик Холси-младши е приемал всичко в живота си, и лично е препоръчал Ричмънд Спруънс да заеме мястото му. Двамата са били коренно различни. Холси — грубиян, пияч, як пушач, бивш футболист. Спруънс — непушач, изтънчен интелектуалец, който никога не повишавал тон. Но станали много близки приятели, а по-късно по време на войната си разменили командването на тихоокеанския флот, преименувайки го от Трети на Пети флот.

„Това — мислеше си Райън — е най-неопровержимото доказателство, че Холси също е бил интелигентен, а не грубиянинът и агресорът, за какъвто го представят неговите, съвременници по вестниците.“ Интелектуалецът Спруънс едва ли щеше да се сприятели с един недодялан тъпак. Но техните екипажи са се зъбили един на друг като котараци, които се бият за разгонена котка — вероятно войнишкият вариант на „моят татко може да набие твоя татко“ при децата на възраст до седем години.

Джак разполагаше със собствено описание на Холси за болестта му, макар че думите му със сигурност са били туширани от неговия редактор и съавтор, тъй като Бил Холси действително е говорел като уличен бандит на няколко пътиета. Вероятно това е била и една от причините да се харесва толкова много на журналистите.

Записките и няколко документа бяха натрупани на купчинка до компютъра му. Джак работеше на текстообработваща програма „Уърдстар“. Беше доста сложна, но значително по-приятна, отколкото да тракаш на пишеща машина. Чудеше се кой щеше да е най-подходящият издател. Издателството на флота го търсеше отново, но той като че ли предпочиташе някое по-голямо. Първо обаче трябваше да завърши книгата. Така че да се залавя за работа и да разгадае сложния начин на мислене на Холси.

Днес обаче се разсейваше. Не беше обичайно за него. Пишеше както обикновено с по четири пръста, но мозъкът му не беше концентриран, сякаш се мъчеше да се отклони към нещо друго. Това се

дължеше на работата му на аналитик в ЦРУ. Някои от проблемите просто не го оставяха на мира и го принуждаваха да мисли непрекъснато за тях, докато не намереше отговора на някой въпрос, който често биваше безсмислен. Понякога му се бе случвало същото, докато работеше в „Мерил Линч“, когато купуваше акции и търсеше скрити рискове или възможности за печалба при покупко-продажбата на някоя компания. Това често бе предизвиквало разпавии с шефовете в нийоркската централа, но Райън не беше човек, който би направил нещо само защото така му е наредило началството. Даже в морската пехота очакваха от един офицер, колкото и младши да беше, да мисли, а на брокера клиентите доверяваха парите си да се грижи за тях като за свои. В повечето случаи той успяваше. Когато инвестира собствени средства в „Северозападната железопътна компания“, шефовете му го съветваха да не рискува, но той не ги послуша и спечели много пари, включително за клиентите си, които му се довериха. Това му доведе цяла тълпа нови клиенти. Така че Райън се бе научил да вярва само на инстинктите си за нещата, които не можеха да се видят или да се подушат. Едно от тях беше въпросът за папата. Наличната информация не даваше възможност да се нарисува цялостната картина, но той бе свикнал. В търговията с акции се бе научил как и кога да залага пари при липса на пълна картина и в девет от десет случая се бе оказвал прав.

Сега нямаше какво да залага, освен да начеше крастата си. Нещо ставаше. Той не знаеше какво. Всичко, което бе видял, бе копие на предупредително писмо до Варшава, за което със сигурност бе уведомена и Москва, където банда дъртаци щяха да го възприемат като заплаха.

Не беше никак много за начало, каза си Райън. Допуши му се. Цигарата понякога му помагаше да мисли по-добре, но ако Кети усетеше миризмата на дима, щеше да настане ад вкъщи. Но дъвката не помагаше в моменти като този.

Той се нуждаеше от помощта на Джим Гриър. Адмиралът често се отнасяше с него като със собствен син — неговият беше загинал във Виетнам, както Райън научи впоследствие, което го предразполагаше да обсъжда понякога с него проблемите си. Със сър Базил Чарлстън не беше така близък, а със Саймън бяха почти връстници и имаха еднакъв опит. А и проблемът беше от такова естество, че човек не можеше да

го разничи сам. Искаше му се да може да го обсъди с жена си — докторите бяха умни, но не бе позволено, а и Кети не познаваше обстановката достатъчно добре, за да разбере заплахите. Не, тя бе израснала в по-привилегирована среда, дъщеря на милионер с луксозен апартамент на „Парк Авеню“, най-реномираните училища, собствен автомобил за шестнадесетия ѝ рожден ден и всички екстри на живота, който бе твърде далече от обхвата на оръжие. За разлика от Джак. Неговият баща беше ченге в криминалното следствие. И макар да не носеше работа въкъси, Джак бе задавал достатъчно въпроси, за да разбере, че в истинския свят дебнат непредвидими опасности и че някои хора не разсъждават и не постъпват като нормалните хора. Наричаха ги Лошите и те можеха да бъдат много лоши. Никога не бе живял без съвест. Дали я бе придобил в детството си или в католическото училище, или я беше наследил, Джак не знаеше. Знаеше само, че да се нарушават правилата е лошо нещо, но знаеше също, че правилата са продукт на разума, а разумът бе най-висшето нещо, така че правилата можеха да се нарушават, ако имаш добра, ама дяволски добра причина за това. Наричаха го преценка, а пехотинците, колкото и да бе странно, се научаваха да правят преценки. Човек преценяваше обстановката, обмисляше възможностите за действие и взимаше решения. Понякога се налагаше да се реагира почти мигновено. Затова плащаха на офицерите повече, отколкото на сержантите, макар че бе препоръчително да се вслушваш в съвета на своя сержант-артилерист.

Но Райън не разполагаше с нито една от тези възможности в момента и това бе лошата новина. Добрата новина беше, че засега не се забелязваше непосредствена заплаха. Не трябваше да забравя обаче, че се намира в среда, където заплахите не винаги се забелязваха, а работата му бе да ги открие, като сглоби парченцата от наличната информация. Но дори и те липсваха засега. Само предположения, които трябваше да нагоди към мисленето на хора, които не познаваше и никога нямаше да види и за които само бе чел в документи, написани от други хора, които също не познаваше. Беше като да си лоцман на един от корабите на Христофор Колумб и да си мислиш, че там, в далечината, има суша, но не знаеш къде е и кога ще доплаваш до нея, а само се надяваш на Господа да не се случи през нощта по време на буря и сушата да не е скалист риф, който да изтърбуши дъното на кораба. Собственият му живот не бе в опасност. Но както предишната

му професия го бе научила да се отнася с парите на клиентите си като със свои, така сега трепереше за живота на другите хора като за живота на собствените си деца.

От тук идваше и тръпката. Можеше да звънне на адмирал Гриър, но във Вашингтон бе още рано и не можеше да си позволи да безпокои шефа си. Още повече, че нямаше какво да му съобщи, а само щеше да му зададе няколко въпроса. Така че се облегна на стола и се вторачи в компютърния екран, търсейки нещо, което не беше там.

[1] Известна евангелистка, която в началото на ХХ в. организира кампания срещу незаконните кръчми и пианството — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 17

НАТОВАРЕНО ДВИЖЕНИЕ

В кабинета си Ед Фоли написа следното съобщение:

СПЕШНО
ДО: ЗДО/ЦРУ
ПОЛУЧАТЕЛ: ДЦРУ, ЗДР
ОТ: ГА, МОСКВА
ТЕМА: ЗАЕК
ТЕКСТ, КАКТО СЛЕДВА:
ИМАМЕ ЗАЕК, ВЪТРЕШЕН ЧОВЕК, ТВЪРДИ, ЧЕ Е
ОТ КОМУНИКАЦИИТЕ В КГБ. ОЦЕНКА: ДОСТОВЕРЕН
5/5.
СПЕШНО ИСКАНЕ ЗА НЕЗАБАВНО ИЗВЕЖДАНЕ
ОТ ЧЕРВЕНАТА ЗЕМЯ.
ПРАТКАТА ВКЛЮЧВА ЗАЕКА, ЖЕНА МУ И
ДЪЩЕРЯ (3 ГОДИНИ).
ПРИОРИТЕТ 5/5.
КРАЙ

„Ето, съобщението е достатъчно сбито“ — помисли си Фоли. Колкото по-кратко, толкова по-добре, защото така се ограничаваше възможността противниковата страна да разбие шифъра и да разбере съдържанието, ако ѝ попаднеше в ръцете.

Но единствените ръце, които щяха да го докоснат, бяха в ЦРУ. Залагаше много на това оперативно послание. Коефициентът пет от пет означаваше, че важността на информацията, предполагаемата ѝ достоверност и спешността на предлаганата операция бяха от най-високото ниво 5. Същата бе оценката му за надеждността на субекта. Четири аса — такива съобщения не се изпращаха всеки ден. Това бе

класификация, достойна за посланията на Олег Пенковски или на самия КАРДИНАЛ, а те бяха „горещи“ като току-що сварен картоф. Замисли се за миг дали преценката му бе вярна, но Ед Фоли се беше научил да се доверява на инстинктите си. Обикновено мненията му съвпадаха с тези на жена му, а тя притежаваше наистина остър инстинкт. Техният Заек — жаргон, употребяван в ЦРУ за човек, който иска да се измъкне бързо от страната си, твърдеше, че притежава много важна информация и по всичко изглеждаше, че е вярно. Той беше беглец по съвест, а това го правеше надежден. Ако КГБ се опитваше да внедри свой човек, щеше да го посъветва да поиска пари, тъй като комитетът смяташе, че това е манталитетът на бегълците, а ЦРУ не правеше нищо да опровергае тази представа.

И така предчувстваше, че всичко е наред, макар че „предчувствията“ не бяха нещо, което човек изпраща по дипломатически куриер до Седмия етаж. Трябваше да се съгласят и да му повярват. Той бе главният им агент в Москва, пост, който вървеше заедно с цял камион доверие. Каквито и опасения да имаха, се налагаше да вземат това предвид. Ако предстоеше среща на високо равнище, работата можеше да се прецака. Но той не бе чувал президентът да има подобни планове, нито пък държавният секретар. Следователно нищо нямаше да попречи на Ленгли да одобри операцията, ако сметнеше, че е прав.

Фоли не бе наясно защо въобще се двоуми. Той беше главният им човек в Москва и толкоз. Вдигна телефонната слушалка и натисна три бутона.

— Ръсел слуша — дочу глас.

— Майк, тук е Ед. Трябваш ми.

— Веднага идвам.

След минута и половина вратата се отвори.

— Кажи, Ед?

— Нещо за пощата.

Ръсел погледна часовника си.

— Няма много време, приятел.

— Добре, да побързаме.

Ръсел изскочи от вратата, последван от Фоли. За късмет коридорът беше празен, а кабинетът му бе наблизо.

Ръсел седна на въртящия се стол и включи шифровъчната машина. Фоли му подаде листа. Той го заципа върху приспособлението точно над клавиатурата.

— Добре, че е кратко — каза одобрително той и започна да печата.

Беше сръчен почти колкото секретарката на посланика и приключи работата за минутка, включително шифроването с помощта на шестнайсет фамилни имена, избрани наслуки от телефонния указател на Прага. След като новият лист излезе от машината, Фоли го взе, сгъна го, мушна го в хартиен плик и го запечата с восък, след което подаде плика на Ръсел.

— Връщам се след пет минути, Ед — каза шифровчикът, докато излизаше през вратата.

Той слезе с асансьора до първия етаж. Дипломатическият куриер беше там. Казваше се Томи Кокс, бивш пилот на военен хеликоптер, свалял четири пъти, човек, който изпитваше огромна омраза към враговете на страната си. Дипломатическото куфарче с пощата можеше да се закопчава на китката му по време на пътуване. Вече имаше билет за директния полет 747 на „Пан Ам“ до нюйоркското международно летище „Кенеди“. Полетът продължаваше единайсет часа, през които той нямаше право нито да спи, нито да пие. Носеше си три книги с меки корици, за да чете по пътя. Щеше да тръгне от посолството с официална кола след десет минути, а дипломатическият му статут щеше да го предпази от проверките на митническите власти. Руснаците стриктно спазваха тези правила, макар че вътрешно умираха от любопитство да узнаят какво се крие в дипломатическото куфарче. Със сигурност не беше руски парфюм или дантелено бельо за приятелка в Ню Йорк или Вашингтон.

— Приятно пътуване, Томи.

Кокс кимна.

— Тъй вярно, Майк.

Ръсел се върна при Фоли.

— Всичко е наред, пощата ще отпътува след час и десет минути, приятел.

— Добре.

— Правилно ли съм разбрал, че става въпрос за Заек?

— Не мога да говоря за това, Майк — напомни му Фоли.

— Разбира се, знам, Ед. Извини ме за въпроса.

Ръсел не беше от хората, които нарушават правилата, макар да бе любопитен като всеки човек. Знаеше също какво е Заек. Беше прекарал целия си живот на една или друга длъжност в света на тайните, а жаргонът не бе труден за усвояване. Но в света на тайните имаше забранени места и той бе наясно с това.

Фоли заключи копията от телеграмата в сейфа и включи алармената система. След това слезе в кафенето на посолството, където телевизорът бе пуснат на сателитния спортен канал. От него научи, че „Янките“ пак са паднали — за трети пореден път. И то по най-баламски начин. „Няма ли справедливост на този свят?“ — измърмори той.

Мери Пат чистеше из къщи, което бе досадно, но ѝ даваше възможност да подреди мислите си, докато въображението ѝ работеше трескаво. И така, щеше да се срещне отново с Олег Иванович. Тя трябваше да измисли начин как да доставят „пратката“ — още един бисер от жаргона на ЦРУ. Той се отнасяше до материали или човек (хора), които трябва да се изведат от страната на безопасно място. Имаше много начини. Всички бяха опасни, но двамата с Ед като останалите оперативни агенти на ЦРУ бяха обучени да вършат опасни неща. В Москва живееха милиони хора, а при такива условия преместването на трима души едва ли щеше да се забележи — като падането на едно-единствено листо в есенната гора или още един бивол в пасбището на националния парк в Йелоустоун, още един автомобил на магистралата „Фрийуей“ в Лос Анджелис в най-натовареното време. Не изглеждаше никак трудно, но дали беше така?

Не, всъщност не. В Съветския съюз личният живот на хората се контролираше строго. От гледна точка на живота в Америка „пратката“ бе само още един автомобил на магистралата „Фрийуей“, но пътуването до Лас Вегас тук предполагаше да се премине от един щат в друг, за което човек трябваше да има причина. Нищо обаче не беше лесно в смисъла, в който се разбира в Америка.

Имаше и още нещо...

„Ще е по-добре руснаците да не разберат, че е изчезнал“ — мислеше си Мери Пат. В края на краищата няма убийство, ако няма

труп, от който всеки да разбере, че някой е умрял. Нямахте да е и бягство, докато те не разберат, че някой от гражданите им се е озовал на неочаквано място. „Колко хубаво би било... но беше ли възможно...?“ — чудеше се тя.

Щеше да е ритник в задника. Но как да стане? Продължаваше да разсъждава върху това, докато почистваше килима във всекидневната с прахосмукачката. А и между другото шумът на прахосмукачката можеше да заглушава бръмбарите, които руснаците бяха сложили в стените. Спря изведнъж. Защо да се лишава от това удоволствие? Двамата с Ед можеха да си говорят с ръце, а играта с подслушването беше като кленов сироп през януари.

Не беше сигурна дали Ед ще се навие. Защо пък не? Той едва ли щеше да измисли подобен план. Въпреки всичките си качества той не действаше като каубой. Талантът и уменията му не подлежах на съмнение, но той бе по-скоро пилот на бомбардировач, а не на изстребител. Докато Мери Пат приличаше на Чък Йегър в Х-1^[1] или на астронавта Пийт Конрад в лунния модул. Нея просто я биваше повече да поема рискове.

В идеята ѝ имаше също стратегически замисъл. Ако успееш да измъкнат Заека незабелязано от противника, щяха да използват информацията му за продължително време, а това хрумване, ако можеше да се осъществи, беше наистина съблазнително. Не само че нямаше да е лесно, но можеше да предизвика ненужни усложнения, но си струваше да се обмисли, стига да убеди Ед. Нуждаеше се от способностите му да планира операции и да преценява трезво обстановката. Ще се наложи да разчитат на наличните ресурси... Това вероятно щеше да е най-трудното. Но „трудно“ не означава „невъзможно“. А за Мери Пат имаше ли нещо невъзможно?

Не, по дяволите!

Самолетът на „Пан Ам“ се понесе навреме по една от неравните писти на летище „Шереметиево“, прочути в света на авиацията с бабунестата си настилка. Турбодвигателите на огромния реактивен самолет му придадоха необходимото ускорение и той се отдели от земята. Томи Кокс, който бе настанен на седалка З-А, наблюдаваше с усмивка обичайната реакция при отпътуването на американски

авиолайнер от Москва: пътниците изразяваха радостта си с ръкопляскане и подсвиркване. Не че екипажът ги поощряваше. Това бе спонтанен израз на впечатлението, което американците добиваха за съветското гостоприемство. На Кокс му допаднаше. Той мразеше хората, които бяха доставили картечниците, покосили четири пъти неговия хеликоптер „Хюи“. Това между другото му бе донесло общо три медала „Пурпурно сърце“. Миниатюрна панделка красеше ревера на сакото му заедно с дубликатите на две звезди. Погледна през прозореца и наблюдава известно време как земята се отдалечава вляво от него. След като чу поздравителния сигнал, извади от джоба си една цигара „Уинстън“ и я запали със своето „Зипо“. Колко жалко, че не можеше да спи или да пие по време на тия полети, но поне не беше гледал филма, който пуснаха, а той не беше никак лош. В този занаят човек се научаваше да се наслаждава на дребните неща. Дванайсет часа до Ню Йорк, но директният полет бе за предпочитане пред междинно кацане във Франкфурт или „Хийтроу“, където се налагаше да мъкне непрекъснато със себе си шибаното куфарче с дипломатическата поща. Разполагаше с пълен пакет цигари и привлекателно меню за вечеря. А и правителството му плащаше да седи дванайсет часа и да дундурка евтиното куфарче. Беше за предпочитане, отколкото да лети със своя „Хюи“ над централните планини. Кокс отдавна се чудеше каква ли важна информация пренася с него. Ако и някой друг се интересуваше, си бе негов проблем.

Райън успя да отхвърли само три страници. Денят не се оказа много продуктивен, а не можеше да се оправдава само с това, че художественият стил изисква да се пише бавно. Езикът му беше литературен. Бе учил граматиката главно от свещеници и монахини и умееше да се изразява добре, макар и не съвсем изящно. В първата му книга „Обречени орли“ всяка по-изящна фраза в ръкописа беше преправена от редактора, което го вбеси, но си затрая. Малцината критици, които прочетоха неговия исторически летопис и написаха отзиви за него, похвалиха доста съдържано неговия анализ и само отбелязаха, че книгата може да служи като учебно помагало за студенти и че не е подходяща за обикновенния читател. Успяха да продадат едва 7865 копия, което не беше много за двегодишен труд, но

Джак си напомняше непрекъснато, че това бе първият му опит и че друго издателство ще му осигури редактор, който да е негов съмишленик, а не враг. Оставаше му само да се надява.

Но проклетото нещо не можеше да се напише само. Три страници за цял ден не бяха много. Мозъкът му бе ангажиран и с друг проблем, което му пречеше да се съсредоточи.

— Успя ли да свършиш нещо? — попита Кети, появявайки се неочаквано зад гърба му.

— Не беше зле — излъга той.

— Докъде стигна?

— Там, където Холси се бори със своята кожна болест.

— Дерматит? Противно заболяване дори в наши дни — отбеляза Кети. — Може да докара горкия пациент до лудост.

— Откога разбираш от дерматология?

— Аз съм доктор по медицина, Джак, забрави ли? Може да не знам всичко, но съм запозната с повечето неща.

— Много скромно от твоя страна. — Той направи гримаса.

— Е, когато настинеш, не те ли лекувам?

— Предполагам. — Тя наистина го правеше. — Как са децата?

— Добре. Сали се позабавлява на люлките и си намери ново приятелче, Джефри Фрогът. Баща му е адвокат.

— Върхът. Наоколо само адвокати ли живеят?

— Е, има един доктор и един шпионин — отвърна Кети. — Проблемът е, че не знам какво да отговарям на хората, когато ме питат какво работиш.

— А ти какво им казваш? — попита Джак.

— Че работиш в посолството.

Беше почти вярно.

— Още една писарушка — измърмори той.

— Да не би да си решил да се върнеш в „Мерил Линч“?

— Уф. Не и в този живот.

— Някои хора правят купища пари — напомни му тя.

— Само като хоби, бейби. — Ако се върнеш в търговията с акции, тъстът му щеше да злорадства до края на живота си. Не, никога. Беше минал службата си в ада като прилежен морски пехотинец. — Имам далеч по-важни неща за вършене.

— Като например?

— Не мога да ти кажа — отрязва я той.

— Знам — отговори жена му с игрива усмивка. — Е, поне не е свързано с издаване на вътрешни търговски тайни.

Напротив, беше тъкмо това, и то в най-гадната му форма. Хиляди хора се мъчеха всеки ден да научат неща, които се предполагаше, че не трябва да знаят, след което предприемаха действия, които се предполагаше, че не трябва да предприемат.

Но и двете страни участваха в тази игра и я играеха старателно, тъй като не беше за пари. Беше на живот и смърт, а този вид игри бяха най-мръсните. Но Кети не губеше съня си заради раковата тъкан, която пращаше в крематориума на болницата, а вероятно раковите клетки също искаха да живеят, но беше дяволски опасно, нали така?

Полковник Бубовой завари телеграмата върху бюрото си и я прочете. Ръцете му не се разтрепераха, но запали цигара, за да се успокои. Значи, Политбюро искаше планът да се задвижи. Леонид Илич беше подписал собственоръчно писмото до шефа на Българската компартия. В понеделник сутринта щеше да накара посланика да уреди среща, която не трябваше да се отлага дълго. Българите бяха галените кученца на Съветския съюз, но понякога от тях имаше полза. Съветите бяха участвали в убийството на Георги Марков на Уестминстърския мост в Лондон. КГБ достави оръжието, ако така можеше да се нарече чадърът с миникапсулата, съдържаща отровата рицин, която използваша, за да затворят устата на досадния беглец, който дрънкаше прекалено много по Би Би Си. Беше се случило отдавна, но за подобни дългове нямаше давност, нали така? Не и на такова държавно равнище. Сега Москва търсеше отплата. Освен това двете страни бяха сключили през 1964 година споразумение, което предвиждаше ДС да изпълнява мокрите поръчки на КГБ на Запад. А и Леонид Илич обещаваще цял батальон от новия модел бойни танкове Т-72, което винаги караше лидерите на комунистическите държави да се чувстват по-сигурни политически. Танковете бяха по-евтини от самолетите МИГ-29, които българите искаха. Сякаш българските пилоти можеха да се справят. Бубовой си припомни как руснаците се шегуваха, че българските летци първо трябваше да натикат мустаците си в пилотския шлем и чак тогава да затворят визьора. [???] С мустаци

или без мустаци, българите бяха смятани за галеници на Русия — отношение, което водеше началото си от царската епоха. А и през повечето време те бяха послушни, макар че като децата не бяха наясно кое е правилно и кое не, докато не ги хванеха да правят бяля. Щеше да покаже нужното уважение към техния държавен глава, а той да го приеме сърдечно, както подобава за пратеник на велика сила, а ръководителят щеше да хъка и да мъка известно време и накрая да се съгласи. Щеше да е като представление на балет-майстора Александър Годунов, при това с напълно предвидим край.

После ще се срещне с Борис Строков и да разбере колко бързо може да се осъществи операцията. Борис Андреевич ще намери задачата за вълнуваща. Ще е най-великата мисия в кариерата му — като участие в Олимпиада — по-скоро вълнуващо, отколкото страшно. А и повишението бе в кърпа вързано, вероятно и нов автомобил или вила в околностите на София. А може и двете. „А за мен?“ — зачуди се служителят на КГБ. Повишение със сигурност. Генералски звезди, удобен кабинет в Центъра в Москва, хубав апартамент на „Кутузовски проспект“. Едно връщане в Москва щеше да дойде много добре на резидента, който от дълги години бе извън родината. „Стига ми толкова“ — помисли си той. Повече от достатъчно беше.

— Къде е куриерът? — попита Мери Пат, обирайки с прахосмукачката килима в дневната.

— Някъде над Норвегия — предположи на висок глас съпругът ѝ.

— Имам една идея — каза тя.

— Наистина? — Ед зададе въпроса с не малка доза притеснение.

— Какво ще кажеш да изведем Заека, без те да узнаят?

— Как, по дяволите, може да стане? — попита съпругът ѝ учуден. Какви ли планове кроеше тя? — Преди всичко да го измъкнем заедно със семейството му няма да е особено лесно.

Тя сподели с него идеята си, която се бе родила в лудата ѝ глава, а в интерес на истината не беше никак лоша.

„Типично в твой стил“ — помисли си Ед, без да се издаде. Но след малко отсече лаконично:

— Сложно.

— Но изпълнимо — възрази тя.

— Скъпа, това е голям залък.

Но събуди любопитството му. Мери Пат разбра по очите му.

— Да, но ако успеем, ще е голям удар — каза тя, прокарвайки прахосмукачката под дивана.

Еди се примъкна по-близо до телевизора, за да чува по-добре роботите. Добър знак. Щом Еди не можеше да чува, какво оставаше за микрофоните на КГБ.

— Струва си да се обмисли — кандиса накрая Ед. — Но как ще го направим... — мамка му.

— Е, за това ни плащат, нали така?

— Няма да е никак лесно да го измъкнем от тукашния ад.

Не и без да се вълечат цял куп от местните агенти, някои от които можеше да се окажат ненадеждни, а това бе най-голямото им опасение, нещо, от което нямаше как да се предпазят. Това бе един от най-сериозните проблеми в шпионажа. Ако контрашпионите от КГБ пипнеха някоя от връзките им, бяха достатъчно умни как да се възползват. Можеше например да си поговорят с човека и да му наредят да продължи операцията, а после той вероятно нямаше да доживее края на годината. Агентите им бяха тренирани да предупреждават при опасност, но как да са сигурни, че ще го направят? Изискваше се голяма всеотдайност за това от съответния агент, по-голяма, отколкото повечето от тях бяха склонни да проявят.

— Има и други места, където може да отидат. Например Източна Европа. Дали да не ги отведем там? — продължи тя.

— Предполагам, че не е невъзможно — съгласи се отново той. — Но задачата ни е да ги изведем, а не да спечелим точки за изпълнение от източногерманския съдия.

— Знам, но помисли само. Ако го измъкнем от Москва, ще разполагаме с много по-голяма свобода на действие.

— Да, скъпа. Но ще означава и проблеми с комуникациите.

А това на свой ред съдържаше риска да издъни цялата операция. Принципът ДПН — действай по най-простия начин — беше част от етиката на ЦРУ, както шлиферът и меката шапка бяха неизменни атрибути на шпионите от тъпите филми. Прекалено многото готвачи развалят супата.

И все пак това, което предлагаше, си заслужаваше. Ако измъкнеха Заека по такъв начин, че да накарат Съветите да го смятат за мъртъв, щяха да си спестят много главоболия след това. Беше като да телепортират капитан Кърк в щаба на КГБ, при това с шапка невидимка, и да го използват, без никой за подозира, че е там. Това щеше да означава тонове информация и най-перфектната игра, която някога се бе случвала. „По дяволите — помисли си Ед, — толкова перфектна, че да не може да се случи в реалния свят.“ Изведнъж си даде сметка, че е благословен с жена, която бе добра в работата, колкото в леглото.

А това си беше истински късмет.

Мери Пат наблюдаваше изражението на съпруга си, а тя знаеше как да чете мислите му. Той предпочиташе да играе предпазливо, но тя бе натиснала чувствителна струна, а той бе достатъчно умен да разбере ползата. Идеята ѝ усложняваше операцията... но не чак толкова. Да се измъкне пратката от Москва само по себе си не беше като да прекараш един ден на плажа. Най-трудно щеше да е да се пресече финландската граница. Винаги бягаха във Финландия и всеки го знаеше. Имаше начини, като най-често се използваха автомобили, в които криеха пътниците. Руснаците трудно се оправяха с подобен номер, особено ако шофьорът имаше дипломатически статут. Тогава международната конвенция ограничаваше възможностите им при претърсването на автомобилите. Всеки дипломат, който желаше да спечели лесно пари, можеше да пренася контрабандно наркотици — Мери Пат бе сигурна, че някои го правеха, а шансът да ги хванат беше минимален. Но и това не беше изцяло безопасно минаване. Ако Съветите узнаеха, че човекът им е изчезнал, щяха да нарушат правилата, тъй като той притежаваше изключително ценна информация. При нарушаване на дипломатическите правила другата страна просто щеше да протестира, след което щеше да последва публичното разкритие, че акредитиран чуждестранен дипломат се занимава с шпионаж. На Съветите не им пукаше, че ще пострада някой от техните дипломати. Те бяха прословути с това, че жертваха цели армии в името на политически цели и смятаха, че това е цената, която трябваше да се плати. Заради информацията, с която разполагаше Заекът, те нямаше да се поколебаят да пролеят кръв — включително част от собствената си. Мери Пат се питаше дали този човек съзнава на каква опасност се

излага и колко страшни бяха силите, срещу които се възправяше. Нещата опираха до там дали Съветите щяха да узнаят какво се готви. Ако не разберат предварително, процедурите им за наблюдение щяха да са предвидими. Но ако ги предупредеше някой, щяха да наложат блокада над цяла Москва.

Но в тайните служби като ЦРУ действаха много внимателно, а имаха и резервни варианти за случаите, когато стане напечено, както и извънредни мерки, някои от които бяха крайни, но доказали своята ефективност. За предпочитане бе да не се стига до тях.

— Приключвам — каза тя.

— Добре, Мери Пат, накара ме да се замисля.

С това мозъкът му започна трескаво да пресява най-различни идеи. „Понякога трябва само да го побутна“ — помисли си Мери Пат, но веднъж насочеше ли го човек в правилната посока, превръщаше се в истински Джордж Патън^[2] и нищо не можеше да го спре. Зачуди се дали Ед ще може да спи тази нощ. Е, щеше да разбере, нали така?

— Базил те харесва — каза Мъри.

Жените бяха в кухнята. Джак и Дан отидоха до градината уж да видят розите.

— Наистина?

— Да, много.

— Да пукна, ако знам защо — отговори Райън. — Досега не съм свършил никаква работа.

— Твоят колега по стая му докладва за теб всеки ден. Саймън Хардинг е бъдещият шеф, в случай че никой не ти е казал. Затова Базил го взе със себе си на „Даунинг Стрийт“ 10.

— Дан, мислех, че си от Бюрото, не от Управлението — отбеляза Джак, чудейки се докъде се простираха интересите на аташето по правните въпроси.

— Е, момчетата от царството на свободата са мои хора и аз имам допирни точки с някои от тукашните шпиони.

Дан наричаше момчета от царството на свободата хората от ЦРУ. Джак продължаваше да се чуди към кой клон от правителството всъщност се числеше Дан. Но всичко у него подсказваше, че е „ченге“, ако човек знаеше какво да гледа. Дали не беше някакво сложно

прикритие? Не, невъзможно. Дан беше довереникът на Емил Джейкъбс, кроткия и способен директор на ФБР, а това бе твърде далеч от сложно прикритие. Освен това Мъри не разполагаше с агентурна мрежа в Лондон, дали е така?

Дали е така? Нищо никога не е такова, каквото изглежда. Райън мразеше тази страна в работата на ЦРУ, но трябваше да признае, че това държеше мозъка му нащрек. Дори когато пиеше бира в задния двор.

— Приятно е да го чуеш, предполагам.

— Базил не се впечатлява лесно, момчето ми. Но двамата със съдия Мур си допадат взаимно. Харесва и Джим Гриър. Базил цени високо аналитичните му способности, което е съвсем разбираемо.

— Гриър е много умен — съгласи се Райън. — Научих много от него.

— Той е решил да те превърне в една от своите звезди.

— Наистина ли? — Райън понякога се съмняваше.

— Не забелязваш ли колко бързо те бута нагоре? Сякаш си професор от Харвард или кой знае откъде, приятел.

— Не си забравил, че съм завършил колежа в Бостън и университета в Джорджтаун, нали?

— Да, знам. Ние, йезуитските възпитаници, движим света. Но не се надуваме. В Харвард не ги учат на скромност.

„Със сигурност не насърчават възпитаниците си да се занимават с плебейски неща като полицейската работа“ — помисли си Райън. Спомняше си някои от пикльовците в Бостън, които учеха в Харвард. Те си въобразяваха, че владеят света, защото техните татковци им го бяха купили. Райън предпочиташе сам да купува, което без съмнение се дължеше на работническия му произход. Но Кети не приличаше на сополанковците от висшата класа, а беше родена със златна лъжица в устата. Разбира се, никой не смяташе, че е срамно да има син или дъщеря доктор, особено възпитаник на „Джон Хопкинс“. На Райън му мина за миг през ума, че Джо Мюльър може и да не е чак толкова противен тип. Беше отгледал готина щерка. Толкова по-зле, че се държеше като непоносим задник със своя зет.

— Значи ти харесва в Сенчъри Хаус?

— Повече, отколкото в Ленгли. Там се чувствах като в манастир. В Лондон поне живеем в град. Можеш да пийнеш някъде една бира

или да напазаруваш през обедната почивка.

— Срам и позор, че сградата се разпада. Подобен проблем имат още няколко сгради в Лондон. Мазилката е дефектна. И фасадата се лющи. Неприятна работа, но изпълнителят отдавна вече не е между живите. А не може да изправиш мъртвец пред съда.

— Никога ли не си го правил? — пошегува се Джак.

Мъри поклати глава.

— Не, досега не съм гърмял по никого. Веднъж бях на косъм, но се размина. И стана добре, защото онзи глупак се оказа невъоръжен. Щеше да е доста трудничко да обясня това пред съдията — добави той, отпивайки от бирата си.

— Как са местните ченгета? — В края на краищата работата на Мъри бе да си сътрудничи с тях.

— Много са печени, наистина. Добра организация, кадърно следствие. Но и уличната престъпност тук не е голяма.

— Не е като в Ню Йорк или окръг Колумбия.

— Съвсем не. Нещо разтърсващо в Сенчъри Хаус? — попита той.

— Нищо. Преглеждам стари документи и сверявам стари анализи с новополучени данни. Нищо, за което да си струва да пращам информация у дома. Но така или иначе ще трябва да изпратя нещо. Адмиралът ме държи на дълга каишка, но все пак е каишка.

— Какво мислиш за братовчедите?

— Базил е много умен — отвърна Райън. — Но внимава какво ми показва. Предполагам, че такива са правилата. Той знае, че докладвам в Ленгли, и не ми доверява източниците... Но за мен не е трудно да правя някои догадки. МИ-6 имат, изглежда, добри момчета в Москва — Райън замълча. — Да пукна, ако се навия някога да вляза в тази игра. Нашите затвори са доста гнуснички. Не искам дори да мисля какви са руските.

— Едва ли ще те оставят жив дълго, за да разбереш, Джак. Те не прощават лесно, особено на шпионите. Много по-безопасно е да цапардосаш ченге пред районното, отколкото да те хванат, че шпионираш.

— А при нас?

— Забавно е какви патриоти са само затворниците. На шпионите им е доста тежичко във федералните затвори. На тях и на педофилите.

Радват се на голямо внимание от обирджиите, а бе честни мошеници.

— Да, баща ми понякога ми разказваше подобни истории, че имало йерархия в затвора и че никак не било приятно да си в дъното.

— По-добре да си питчър, отколкото кечър — захили се Мъри.

Беше време да му зададе истински въпрос.

— Е, Дан, колко си гъст с шпионските служби?

Мъри огледа хоризонта.

— Разбираме се екстра — и това бе всичко, което пожела да каже.

— Знаеш ли, Дан, ако има нещо, което да ме притеснява тук, са недомлъвките.

Мъри се развесели.

— В такъв случай, синко, си попаднал на грешното място. Тук всички говорят по този начин.

— Разбрах, особено в шпионските служби.

— Да не забравяме, че ако дрънкаме като останалите, нямаше да я има тайнствеността и тогава всички щяха да разберат колко всъщност сме застреляни. — Мъри отпи глътка бира и се захили. — Иначе няма да ни имат доверие. Обзалагам се, че е същото с докторите и брокерите — предположи представителят на ФБР.

Във всеки бизнес си имаха начини за общуване. Предполагаше се, че така хората се разбират по-бързо и по-ефикасно, но истинският замисъл бе да се ограничи информацията или достъпът за външни лица. Но за вътрешен човек не беше зле.

Неприятната новина дойде от Будапеща, и то в резултат на лош късмет. Агентът дори не беше важен. Той предоставяше информация за унгарските военновъздушни сили, които едва ли някой взимаше на сериозно, както впрочем цялата унгарска армия, която не можеше да се похвали с особени успехи на бойното поле. Марксизмът-ленинизмът тук никога не бе пускал дълбоки корени, но държавата разполагаше с усърдни, ако не от най-способните служби за разузнаване и контраразузнаване, където работеха не само глупаци. Някои дори бяха обучени в КГБ, а ако Съветите ги биваше в нещо, това бяха шпионажът и контрашпионажът. Въпросният служител Андраш Морисей си седеше кротко в едно кафене на улица „Андраши Утца“, когато

забеляза досадната грешка. Нямахте да види нищо, ако вестникът, който четеше, не бе толкова сгънат. Някакъв унгарски гражданин — личеше му по дрехите — изпусна нещо. То бе с размерите на метална кутия от тютюн за лула. Наведе се бързо да го вземе и след това прекалено очебийно го мушна под масата. Андраш забеляза, че то не падна. Явно го бе прикрепил с лепенка за долната страна на плата. Това, което се случи, не само бе необичайно. Напомни му за учебните филми в Академията на КГБ в околностите на Москва. Беше елементарен и отдавна излязъл от употреба начин, използван от вражеските агенти за предаване на информация. Все едно, че най-неочаквано се бе озовал в кино, където прожектираха шпионски филм. Инстинктивната му реакция го отведе в мъжката тоалетна, където имаше телефонен автомат. Набра номера в службата си и поговори с някого по-малко от трийсет секунди. След това използва тоалетната, тъй като нещата можеха да се проточат, а той се почувства изведнъж напрегнат. Службата му се намираше наблизко и двама от колегите му скоро се появиха в кафенето, седнаха, поръчаха си кафе и започнаха да си бърбят оживено. Андраш бе сравнително отскоро в службата — само от две години — и още нямаше опит. Но явно днес бе неговият ден, предчувстваше го. Беше по петите на шпионин. Унгарски гражданин, който работи за някоя чужда държава, та било и за съветския КГБ, извършваше престъпление, за което можеха да го арестуват, макар че при втория случай щяха да го освободят бързо със застъпничеството на офицера за връзки от КГБ. След още десет минути унгарецът стана и излезе, а единият от двамата служители го последва.

Докато чакаше, Андраш си поръча щрудел, който не отстъпваше по вкус на щруделите във Виена, намираща се на триста километра от тук. Дори марксисткото правителство не бе успяло да притъпи у унгарците вкуса към добрата храна, а Унгария се славеше с продуктивното си селско стопанство въпреки наложената в страните от Изтока командна икономика. Андраш палеше цигара от цигара, четеше вестника си и чакаше да види какво ще стане.

След повече от час се появи мъж, чиито дрехи го издаваха, че не е унгарец. Седна на съседната маса, запали цигара и се зачете в своя вестник.

Андраш беше много късоглед и това му бе от полза в този момент. Стъклата на очилата му бяха толкова дебели, че трудно можеше да се забележи накъде гледат очите му. Освен това го бяха учили никога да не задържа погледа си повече от секунда. Субектът четеше вестник, както половината посетители в малкото уютно кафене, което по някакъв начин бе успяло да оцелее по време на Втората световна война. Наблюдаваше как американецът — Андраш бе решил, че човекът е американец — си пие кафето и си чете вестника, когато изведнъж остави чашката върху чинийката, бръкна в джоба си за носната кърпа, избърса си носа и я мушна в другия джоб...

Но първо измъкна кутията за тютюн изпод масата. Направи го толкова сръчно, че само добре трениран служител от контраразузнаването можеше да забележи, а Андраш беше точно такъв, нали така? Единствено неговата самоувереност стана причина за първата му и скъпо струваща грешка за деня.

Американецът си допи кафето и си излезе, а Андраш го последва. Чужденецът се отправи към спирката на метрото и почти стигна, но не съвсем. Обърна се изненадано, когато усети нечия ръка върху раменете си.

— Може ли да видя кутията за тютюн, която извадихте изпод масата? — каза Андраш учтиво, тъй като чужденецът вероятно беше дипломат.

— Моля? — отвърна той с ужасен акцент, от който пролича, че е британец или американец.

— Кутията, която пъхнахте в джоба на панталона си — уточни Андраш.

— Не разбирам за какво говорите, освен това съм зает.

Мъжът се опита да се измъкне. Но не стигна далече. Андраш извади пистолета си. Чешки „Агрозет“ модел 50, и така сложи край на спора. Но не съвсем.

— Какво е това? Кой сте вие?

— Документите — Андраш протегна ръка. — Вече пипнахме свръзката ви. Арестуван сте.

Във филмите американецът щеше да извади собственото си оръжие, да се опита да избяга по стъпалата и да се скрие в старото метро. Но американецът се опасяваше, че този тип може да е гледал прекалено много филми и да се изнерви дотолкова, че да натисне

спусъка на своя чешки боклук. Така че бръкна в джоба на самото си. Умишлено бавно, за да не уплаши този идиот, и измъкна паспорта си. Беше черен, каквито издаваха на дипломатите и които можеше да се разпознаят лесно от такива тъпанари като тоя задник. Името на американеца беше Джеймс Сел, унгарец по произход, едно от многото малцинства, които Америка бе приела през миналия век.

— Аз съм американски дипломат, акредитиран от нашето правителство. Веднага ме заведете до посолството.

Сел кипеше от яд вътрешно, но не се издаде. Петгодишната му работа като оперативен агент току-що бе приключила. И всичко това заради някакъв тъпанар и второкласен агент, който доставяше второкласна информация за третокласни комунистически военновъздушни сили. Мамка му!

— Първо вие ще дойдете с мен — нареди Андраш и посочи с пистолета си: — Натам.

Самолетът от полет 747 НА „Пан Ам“ кацна на летище „Кенеди“ половин час по-рано благодарение на благоприятния попътен вятър. Кокс мушна книгите си в куфарчето и стана от мястото си. Успя да слезе пръв, за което му помогна малко и стюардесата. Стигна на бърз ход до митницата. Дипломатическото му куфарче говореше само за себе си. След деветдесет минути той се бе разположил на задната седалка на такси и пътуваше към Държавния департамент във Фоги Ботъм. Влезе в сградата, където разпредели съдържанието на куфарчето по съответните направления. Връчи писмото от Фоли на куриер, който веднага го отнесе до Ленгли, там също го придвижиха по най-бързия начин.

Съобщението бе отнесено на ръка в МЕРКУРИЙ, комуникационния център на ЦРУ, където бе разшифровано и принтирано и доставено по човек на Седмия етаж. Оригиналът бе пхнат в торбата за горене, без да оставят копие, а електронният вариант бе записан на дискета и прибран в архива.

Майк Бостък беше в кабинета си. Като видя върху плика, че съобщението е от Москва, реши, че всичко останало може да почака. Прочете го и веднага разбра, че е прав, но след като погледна часовника си, му стана ясно, че Боб Ритър вече прелита над източната

част на Охайо със самолета на японските авиолинии. Затова звънна на съдия Мур вкъщи и го помоли да дойде до управлението. Мърморейки, шефът на ЦРУ се съгласи, като нареди на Бостък да извика и Джим Гриър. И двамата живееха наблизо и пристигнаха в разстояние на осем минути.

— Какъв е проблемът, Майк? — попита Мур още с пристигането.

— От Фоли. Изглежда, разполага с нещо интересно. Каубой или не, Бостък беше човек, който си разбираше от работата.

— Мамка му — изпсува шефът на ЦРУ. — Боб вече е заминал.

— Да, сър, преди час.

— Какво става, Артър? — попита адмирал Гриър, който се появи в евтина риза за голф.

— Имаме си Заек — каза Мур и му подаде съобщението.

Гриър го прочете внимателно.

— Това може да се окаже доста любопитно — каза той, след като помисли за миг.

— Да, може — отвърна Мур на заместник-директора по операциите. — Майк, докладвай.

— Фоли смята, че е важно. Ед е добър оперативен агент, жена му също. Искане да го измъкнем заедно със семейството му възможно най-скоро. Мисля, че трябва да се доверим на инстинктите му, съдия.

— Проблеми?

— Въпросът е как да го организираме. Обикновено оставяме на хората на терена да решат, освен ако не измислят някоя лудория, но Ед и Мери са печени в тия работи. — Бостък си пое дъх и погледна през прозореца към река Потомак зад паркинга за шефовете. — Съдия, Ед смята, че този тип разполага с важна информация. Не може да не му повярваме. Явно Заекът е много вътре в нещата и иска да се чути от града. Прибавянето на жена му и на дъщеричката им към пратката доста усложнява нещата. Но няма как, налага се отново да се доверим на инстинктите на персонала на терена. Би било чудесно да използваме оня тип като агент и да черпим от него информация за по-дълго време, но по някаква причина Ед смята, че той разполага с нещо, което искаме да знаем.

— Защо не може да ни каже повече? — попита Гриър, все още държейки съобщението.

— Ами възможно е да има ограничения във времето, а може да няма доверие на куриерите, опасявайки се да не изтече нещо до противника. Не знам с какво разполага оня тип, но е факт, че Ед не се е доверил на обичайните канали за връзка, а това, господа, само по себе си е послание.

— Значи, смяташ, че трябва да удовлетворим искането? — попита Мур.

— А какво друго, по дяволите, може да направим?

— Добре. Одобрявам — каза официално шефът на ЦРУ. — Уведоми го незабавно.

— Да, сър — каза Бостък и излезе от стаята. Гриър се захили.

— Боб ще се изяде от яд.

— Какво ли толкова важно може да има, че Фоли ще заобиколи обичайната процедура? — зачуди се Мур на висок глас.

— Трябва да почакаме малко и ще разберем.

— Предполагам, но както ти е известно, търпението не е най-характерната ми черта.

— Е, приеми го като възможност да придобиеш една добродетел, Артър.

— Върхът!

Мур стана. Сега не му оставаше друго, освен да се прибере у дома и да умира от любопитство като дете на Коледа, което няма търпение да разбере какво ще открие под коледната елха — ако въобще Коледата дойде тази година.

[1] Чарлс (Чък) Йегър, прочут американски летец изпитател, който на 14 октомври 1947 г. преминава за първи път в историята на авиацията звуковата бариера със самолета Х-1. — Бел. прев. ↑

[2] Известен спортист по американски футбол, нападател. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 18

КЛАСИЧЕСКА МУЗИКА

Обратното съобщение се получи в Москва след полунощ. Дежурният свързочник го принтира и го отнесе върху бюрото на Майк Ръсел, без да го обработи. Заради осемчасовата разлика във времето с Вашингтон това бе най-натоварената част от денонощието за пристигащите телеграми. Въпросното съобщение беше поредният лист хартия с безсмислени драсканици, които нямаше право да разшифрова.

Както Мери Пат беше очаквала, Ед не можа да заспи въобще, но поне се постара да не вдига шум, за да не безпокои жена си. Съмненията също бяха част от шпионската работа. Дали Олег Иванич не беше подставен агент на КГБ, на чиято въдица той се хвана прекалено бързо? Дали Съветите не бяха хвърлили напосоки въдицата и не бяха хванали голяма риба още от първия опит? Дали КГБ участваше в подобни игри? Не, ако можеше да се довери на подробните инструкции в Ленгли. В миналото устройвали такива капани, но само за хора, за които били сигурни, че са в играта и които можели да ги отведат до други агенти и до явките.

Но вече никой не действаше по този начин. Никой не би поискал билет за бягство още при първата среща, освен ако не преследваше конкретна цел, като например неутрализирането на определен субект, а сегашният случай не можеше да е такъв. Двамата с Мери Пат не бяха направили все още нищо. Само шепа хора в посолството знаеха кой е и с какво се занимава. Не беше правил опити да вербува нови агенти, нито бе влизал в контакт със старите. А и теоретично погледнато, това не му влизаше в задълженията. Главният агент не работеше на терен. От него се очакваше да ръководи и да наглежда онези, които го правеха, като Дом Корсо, Мери Пат и останалите в неговия малък, но печен екип.

Ако Иван знаеше кой е той, защо ще вади козовете си толкова бързо? Така само щеше да предупреди ЦРУ. Не, в шпионажа никой не играеше по този начин.

Ами ако Заекът беше примамка, чиято цел е да разконспирира Фоли, а след това да му пробутва безполезна или фалшива информация? А ако цялата работа беше просто да се разкрие самоличността на главния агент в Москва? Но те не биха се насочили към него, ако не знаят кой е, нали така? Дори КГБ не разполагаше с толкова ресурси да си позволи да следи всеки служител от посолството — беше твърде тромаво и със сигурност щеше да вдигне под тревога персонала в посолството.

Следователно те не можеха да го обработват, без да знаят кой е, а ако знаеха, щяха да се опитат да не се издадат.

Така че Олег Иванович не можеше да е примамка. Той би трябвало да е истински. Нали така?

При всичката си интелигентност и опитност Фоли не можеше да изгради версия, с която да изобличи Заека. Проблемът беше, че не е много разумно.

Но какво в шпионажа въобще можеше да се нарече разумно?

Най-разумното бе да измъкнат този тип от тук. Имаха Заек, а Заекът трябваше да избяга от Мечката.

— Не можеш ли да споделиш какво те измъчва? — попита Кети.

— Не.

— Важно ли е поне?

— Да — кимна той. — Да, важно е, но проблемът е, че не знаем доколко е сериозно.

— Нещо, което засяга и мен?

— Не. Не е трета световна война или нещо такова. Но аз наистина не мога да говоря за това.

— Защо?

— Знаеш защо — секретно е. Ти не ме информираш за пациентите си, нали? Защото правилата на лекарската етика го изискват, а при нас правилото е да пазим тайна.

Колкото и да беше умна, Кети все още не можеше да проумее някои неща.

— Мога ли да помогна по някакъв начин?

— Кети, ако можеш да споделя с теб, вероятно щеше да предложиш някои идеи. Макар че не съм сигурен. Ти не си психиатър, а именно тази област от медицината има отношение към проблема — как хората реагират при заплахата, каква е мотивацията им, как възприемат действителността и как тези възприятия се отразяват върху поведението им. Опитвам се да влизам в мислите на хора, които не познавам, и да преценя какви действия биха предприели при определени обстоятелства. Изучавал съм човешкото мислене и преди да постъпя в Управлението, но както знаеш...

— Да, трудно е да се проникне в нечий мозък. И знаеш ли какво?

— Какво?

— По-трудно е да разгадаеш нормалните хора, отколкото лудите. Хората понякога може да разсъждават разумно, а да вършат щуротии.

— Заради възприятията си?

Тя кимна.

— Отчасти, но често се дължи на факта, че предпочитат да вярват на измислици.

Думите ѝ накараха Райън да се замисли.

— Добре. Кажете ми нещо за... Йосиф Сталин например. Той е ликвидирал много хора. Защо?

— В някои от случаите причините са били реални, в други — от параноя. Когато е забелязвал истинска заплахата, е действал решително. Но при него е имало тенденция да вижда заплахи, които не са съществували или не са били достатъчно сериозни, за да заслужават убийство. Сталин е живял на границата между лудостта и нормалността и е преминавал през нея като човек върху мост, който не може да реши къде живее. В международната политика е действал разумно, колкото всички останали, но е бил безмилостен и никой никога не е смеел да му каже „не“. Един от лекарите в „Хопкинс“ написа книга за него. Четох я, когато учех във факултета.

— Какво пишеше в нея?

Госпожа Райън вдигна рамене.

— Не беше изцяло убедително. Модерната наука показва, че душевните болести се причиняват от химичен дисбаланс в мозъка, а не от това, че татко ти някога те е шляпал прекалено много или че си

заварил майка си в леглото с любовника ѝ. Но ние не можем да изследваме химичния състав в кръвта на Сталин, нали?

— Не. Мисля, че изгориха тленните му останки и поставиха урната... Не си спомням къде — призна Джак.

Май че не беше в Кремълската стена? А може би заровиха ковчега, а не го изгориха? Не си струваше да си напъва мозъка.

— Смешно е. Редица исторически фигури са вършели разни неща, защото са били психически нестабилни. Сега бихме могли да ги оправим с литий и други медикаменти, открити главно през последните три десетилетия. Но в ония времена са познавали само спирта и йода. И може би баенето — добави тя.

— Сигурно и Распутин е имал химичен дисбаланс, а? — зачуди се Джак на глас.

— Вероятно. Не си го спомням добре, не беше ли някакъв откачен свещеник?

— Не свещеник, а мистик. Ако днес беше жив, вероятно щяха да го показват по телевизията като евангелист. Какъвто и да е бил, е погубил династията на Романовите, които и бездруго са били безполезни.

— И Сталин се е възползвал?

— Първо Ленин, след него Сталин. Владимир Илич е пукнал от мозъчен удар.

— От високо кръвно може би или увеличен холестерол, който се е отложил в мозъка му и го е довършил. А Сталин е бил по-зъл, нали?

— Ленин никога не е действал открито, но Сталин е бил забавен като Тамерлан^[1], а може би като някой цезар, попаднал в двайсети век. Когато Романовите си връщали разбунтувало се село, избивали всичко живо, включително кучетата.

— Нима?

— Да, но британците винаги щадят кучетата. Много сантиментално се отнасят към тях — добави Джак.

— На Сали ѝ липсва Ърни — напомни му Кети в типичния женски стил да се отплесва към нещо, което няма връзка с разговора.

Ърни беше кучето им, което остана в Америка.

— На мен също, но тази есен ще се позабавлява — скоро започва сезонът на патиците. Ще му се наложи да вади от водата всички простреляни птици.

Кети потрепери. Тя никога не бе ловувала нещо по-живо от хамбургер в местния супермаркет — но режеше човешки същества със скалпел. „Къде е логиката?“ — помисли си Райън с усмивка. Но в света нямаше правило, което да изисква желязна логика — поне на него не му бе известно.

— Не се тревожи, скъпа. На Ърни ще му хареса. Повярвай ми.

— Да, сигурно.

— Той обича да плува — добави Джак, продължавайки да я дразни. — Нещо интересно около очните болести идната седмица?

— Не, само рутинни неща — прегледи на очите и предписване на очила през цялата седмица.

— И нищо забавно, като да разрежеш окото на някое копеле и след това да го зашиеш отново?

— Процедурата не е такава — тросна му се тя.

— Бейби, не бих могъл да забия в нечие око скалпела, без да си изкарам акъла, а по-вероятно е да припадна.

Самата мисъл за това го накара да потрепери.

— М-м-да — бе всичко, което тя можа да отговори след това признание.

Тя не проумяваше защо в школата на морската пехота в Куонтико, Вирджиния, не ги учеха да понасят подобни неща.

Мери Пат усещаше, че съпругът ѝ е още буден, но времето не бе подходящо да разговарят дори с жестове. Вместо това тя обмисляше варианти за операцията — как да измъкнат пратката. Москва бе опасно място. И от други градове на Съветския съюз нямаше да е по-лесно, тъй като тукашният екип не разполагаше с голям личен състав, който да покрие тази огромна страна. А и разузнавателните операции се организираха предимно в столиците на чуждите държави, тъй като само там пращаха „дипломати“, които всъщност бяха вълци в овчи кожи. Скритият замисъл на правителствата бе столиците да се използват само за стриктно административни услуги, а не за дейности, свързани с военната и други деликатни сфери, макар че никой не го правеше. Освен това важните правителствени клечки обичаха техните служители да са им подръка, за да се наслаждават на възможността да упражняват властта си. А те — важните клечки — живеят само за това,

независимо дали са в Москва, в Берлин по времето на Хитлер или във Вашингтон, окръг Колумбия.

В такъв случай, ако Москва не ставаше, откъде можеха да го изведат? Не бяха много местата, където Заекът можеше да пътува свободно. Не и на запад от бодливата тел, както Мери Пат наричаше желязната завеса, спусната в Европа през 1945 година. Повечето от страните, където човек като него би пожелал да отиде, не бяха никак удобни за ЦРУ. Плажовете на Сочи може би? Теоретично да, но беше невъзможно просто така да подсвирнеш на някоя подводница, а флотът щеше да се навие на куково лято само защото е бил помолен за това.

Оставаха единствено братските социалистически страни в Източна Европа, които бяха привлекателни като туристически обекти, колкото Мисисипи през лятото: приятно местенце, ако искаш да избягаш от плантациите с памук и от знойната жега, но нищо повече. Полша беше изключена. Варшава бе възстановена след тежките разрушения, които Вермахтът ѝ нанесе, но в момента Полша беше непроницаема заради вътрешните ѝ политически проблеми, а най-подходящият изходен пункт, Гданск, се охраняваше строго като руско-полската граница. С нищо не допринесе това, че британците помогнаха да откъснат от там най-новия модел руски боен танк Т-72. Мери Пат се бе надявала откраднатият танк да е от полза, но някой идиот в Лондон се бе похвалил на медиите и цялата история гръмна във вестниците. Така пристанището на Гданск бе отрязано като изходен пункт за следващите няколко години. Ами ГДР? Малцина руснаци биха дали и пукната пара да посетят Германия. Чехословакия? Прага беше интересен град, прочут с архитектурата си от имперско време и със своя културен живот. Симфоничните оркестри и балетът там не отстъпваха на руските, а и музеите и галериите с изкуство бяха отлични. Но чешко-австрийската граница се охраняваше също много строго.

Следователно оставаше... Унгария.

Унгария — досети се тя. Будапеща беше стар имперски град, управляван някога с твърда ръка от австрийската династия на Хабсбургите, превзет от руснаците през 1945 година след тежка и продължителна битка с германските СС, а по-късно възстановен навярно до предишната си слава, на която се бе радвал векове наред в миналото. Унгарците не бяха ентузиазирани комунисти, както показаха

през 1956 година, преди да бъдат усмирени от руснаците по лична заповед на Хрушчов, а после под напътствията на Андропов в качеството му на тогавашен посланик на СССР — превърнати в щастливи социалистически братя, но все пак управлявани малко по-либерално след краткия, потушен с кръв бунт. Всички бунтовнически водачи бяха обесени или разстреляни. Прощката не беше добродетел, изповядвана от марксизма-ленинизма.

Мнозина руснаци пътуваха с влака за Будапеща. Унгария беше съседка на Югославия, комунистическия Сан Франциско, което руснаците не можеха да посетят без позволение, но Унгария търгуваше свободно с Югославия, така че съветските граждани можеха да си купуват от там видеоапарати, маратонки „Рийбок“ и луксозно бельо. Обикновено те заминаваха с един пълен и два или три празни куфара и дълъг списък с поръчки от свои приятели.

Съветските хора пазаруваха свободно в Унгария, тъй като притежаваха валутни рубли, които всички социалистически държави от СИВ бяха задължени да приемат като знак на почит към Големия брат в Москва. Будапеща бе нещо като бутика на Източния блок. Там се намираха дори аудио и видеокасети за касетофоните и видеокасетофоните, произвеждани в братските социалистически фабрики по японски модел. Касетите се внасяха контрабандно от Югославия с всякакви записи — от най-невинни евъргрийни до порнофилми като „Деби завладява Далас“. В Будапеща имаше също прилични музеи и исторически паметници, чудесни оркестри и добра кухня. С две думи, много подходящо място, където Заекът можеше да отиде, без да предизвиква и най-малкото съмнение, че няма намерение да се връща в любимата си родина.

Това е началото на план, помисли си Мери Пат. Така че не бе будувала напразно цяла нощ.

— Какво точно се случи? — попита посланикът.

— Служител на унгарската държавна сигурност си пиел кафето на съседната маса, когато моят агент оставил съобщението — обясни Сел на посланика в личния му кабинет. Той се намирал на най-горния етаж на мястото, където навремето е бил настанен унгарският кардинал Йозеф Миндсенти^[2], прекарал дълги години от живота си в

посолството на САЩ. Обичана фигура и от американските служители, и от унгарския народ, той бил хвърлен в затвора от нацистите, освободен след идването на Червената армия и почти веднага след това върнат обратно в затвора, тъй като не бил особено запазен по Новата вяра, наложена от Русия. Всъщност пъкнали кардинала в драголника по обвинение, че е бил отявлен роялист и че проповядвал връщане на имперското управление на Хабсбургите. Местните комунисти не притежавали голямо въображение. Дори и в началото на двайсети век Хабсбургите са популярни в Будапеща, колкото корабни плъхове, разнасящи чума.

— Защо е трябвало ти да се явиш на срещата, Джим? — попита посланикът Питър Ериксън — Острието.

Той трябваше да отговори на острата, но напълно предвидима нота, която бе пристигнала заедно с главния агент на ЦРУ, който седеше пред него в кабинета му.

— Жената на Боб Тейлър, ако не си забравил, е бременна. Имаше някакви проблеми и той трябваше да я закара до болницата на Втора армия в Карлсруе да я прегледат.

Ериксън изсумтя:

— Да, бях забравил.

— Така или иначе, с една дума, се прецаках — трябваше да признае Сел.

Не беше в стила му да се оправдава. С кариерата му в ЦРУ беше свършено, но не можеше да се направи нищо. Много по-зле му се пишеше на нещастното, непохватно копеле, което изпорти всичко. Служителите на унгарската служба за държавна сигурност — Аламвиделши хатошаг, или АВХ, — които го разпитваха, сигурно злорадстваха, че така лесно са го пипнали. Шибан аматьор, ядосваше се Сел. Крайният резултат беше, че унгарското правителство го обяви за персона нон грата и му нареди да напусне страната в срок от четирийсет и осем часа — за предпочитане с подвита опашка.

— Съжалявам, че трябва да се лишим от теб, приятел, но нищо не може да се направи.

— Аз и бездруго вече ще съм безполезен тук — Сел изпусна дълга въздишка.

Той беше пребивавал тук достатъчно дълго, за да си създаде стройна шпионска мрежа, която доставяше политическа и военна

информация. Вярно, тя не беше кой знае колко значима, тъй като самата Унгария не беше значима страна, но човек никога не знаеше кога може да се случи нещо важно, та било и в Лесото, където не бе изключено да е следващото му назначение — мислеше си Сел. Не беше зле да си купи чадър да се пази от слънцето и плетена кошница... Поне щеше да хване края на световното по хоккей у дома.

В момента Будапеца беше извън играта. „Не че на Ленгли много ще му липсва“ — самоуспокояваше се Сел.

Телеграмата за случилото се щеше да замине по телекса от посолството до Фоги Ботъм, разбира се, шифрована. Посланик Ериксън написа отговора до унгарското външно министерство, в който отхвърляше изцяло абсурдните твърдения, че Джеймс Сел, втори секретар в посолството на Съединените американски щати, е извършил нещо, несъвместимо с дипломатическия му статут, и протестираше от името на Държавния департамент на САЩ. Вероятно до седмица Вашингтон щеше да изгони някой от унгарските дипломати — дали истински или работещ под прикритие, щеше да реши допълнително. Ериксън предполагаше, че ще е истински. Защо да гонят агент, след като ФБР можеше да продължи да го държи под око, за да види в чия градина ще прескочи. Играта щеше да продължи. Според посланика това бе глупава игра, но всеки член на екипа му я играеше повече или по-малко ентузиазирано.

Телеграмата за Сел, както се оказа, бе сметната за твърде маловажна, така че я бутнаха в купчината с обикновените съобщения, за които не си струваше да развалят уикенда на шефа на ЦРУ. Съдия Мур така или иначе получаваше доклади всеки ден, а според единодушното мнение на дежурните служители това съобщение можеше да почака до 8:00 часа в неделя, тъй като съдиите обичаха реда. А Будапеца беше извън Схемата на голямата политика.

Неделната утрин в Москва бе като неделните утрини навсякъде другаде, само дето бяха малко хората, които се обличаха празнично, за да отидат на църква. Това се отнасяше и за Ед и Мери Пат. Всяка неделя в посолството на САЩ католически свещеник отслужваше

литургия, но те рядко присъстваха, макар че и двамата бяха католици в достатъчна степен, че да чувстват вина за тези прегрешения, дължащи се на мързела им. Самоуспокояваха се, че изкупват греха си, тъй като се бяха наели да вършат работата на самия Господ в земята на неверниците. И така за днес планът бе да изведат Еди на разходка в парка, където можеше да поиграе с деца на неговата възраст. Поне такава бе привидно идеята. Ед се измъкна от леглото и се отправи към банята, последван от жена си, а после и от малкия Еди. Нямаше сутрешни вестници, телевизията беше тъпа и в неделя, както през останалото време. Оставаше да разговарят по време на закуската, което се удаваше трудно на американците. Синът им бе още много малък и впечатлителен, така че за него Москва беше интересна, макар че повечето му приятелчета бяха американчета или британчета, които живееха като семейството му в дипломатическия квартал, охраняван от милицията или от КГБ — мненията по този въпрос се различаваха, което всъщност бе все тая.

Срещата бе насрочена за 11:00 часа. Олег Иванич щеше да бъде разпознат лесно, както и Мери Пат. Като паун сред крави, както обичаше да казва мъжът ѝ (въпреки че паунът беше птица от мъжки пол). Реши да не се издокарва днес. Без грим, обикновена прическа, джинси и пуловер. Не можеше да промени фигурата си — местната естетика предпочиташе по-високите и по-тежки поне с десет килограма жени. Начин на хранене, предполагаше тя. Вероятно когато храната не е достатъчна в страна, където преобладава гладът, ядеш повече. А може би слоят тлъстина топлеше повече през зимата? Съпругите на тукашните клечки се разпознаваха много лесно, тъй като облеклото им напомняше на дрехите, които носеха жените от Апалачия от поредицата детски анимационни филмчета „Забутаната страна“. Това сравнение обаче бе ужасно несправедливо за жителите на Апалачия, помисли си Мери Пат.

— Идваш ли с нас, Ед? — попита тя след закуската.

— Не, скъпа. Ще почистя кухнята и ще довърша книгата, която започнах миналата седмица.

— Шофьорът на камиона е убиецът — провикна се тя. — Чела съм я.

— Безкрайно съм ти благодарен — измърмори той.

Мери Пат погледна часовника си и двамата с Еди излязоха. Паркът се намираше на три преки в източна посока. Тя махна на часовия — определено е от КГБ, реши Мери Пат и сви наляво, държейки за ръка Еди. По американските стандарти движението по улицата не беше оживено. Времето захладняваше и тя се зарадва, че облече на Еди ризка с дълги ръкави. Обърна се да погледне сина си и установи, че няма опашка. Това, разбира се, не означаваше, че някой не наблюдава с бинокъл от съседната сграда, но по някаква причина тя реши, че не е така. Правеше се на тъпа американска блондинка и почти всички я възприемаха като такава. Дори хората от пресата, с които Ед имаше контакти в посолството, я смятаха за по-глупава и от него, което бе добре дошло. Тия бърборковци повтаряха всичко, което двамата с Ед си говореха, докато мълвата не се разнесеше като глазурата на нейните кейкове. Всичко стигаше до ушите на КГБ със скоростта на светлината, тъй като между двете общности интелектуалното кръвосмешение бе начин на живот, а руснаците слушаха репортерите и трупаха всичко в дебелите досиета, докато слуховете не се превърнеха във „всеизвестна истина“. Добрият оперативен агент винаги използваше външни хора да изградят прикритието му. Едно такова прикритие не почиваше на истината, както често става в реалния живот, но това го правеше приемливо дори за професионалните шпиони.

Паркът беше отблъскващ като всичко останало в Москва. Съвсем малко дървета и изпотъпкана трева. Сякаш КГБ проектираше парковете така, че да не стават за явки. Това, че се ограничаваха и местата за срещи между московските младежи и възможността да се целуват, изглежда, не безпокоеше съвестта на хората от Центъра, която явно бе като на Пилат Понтийски в ден за размисъл.

Ето го и Заека, на стотина метра от тях, застанал на подходящо място до детска площадка за три-четиригодишни малчугани. Докато приближаваше, Мери Пат се увери със собствените си очи, че руснаците милееха за децата си — в този случай дори още повече, тъй като служител на КГБ Заекът имаше достъп до магазините с по-качествени стоки за потребление за разлика от средния руснак, което личеше по облеклото на малката му дъщеричка. Говореше добре за характера му, реши Мери Пат. Този тип дори можеше да ѝ хареса, което би било неочакван подарък за оперативен служител. Повечето от

агентите бяха по-противни и от уличните джебчии в Южен Бронкс. Той я мерна, но не задържа погледа си към нея по-дълго, отколкото отегчен човек, който разхожда детето си, би огледал района. Двамата американци се разхождаха така, че ако някой наблюдаваше, със сигурност щеше да реши, че срещата им е случайна.

— Еди, виж там едно малко момиченце. Кажете му здравей. Опитайте се да упражнявате руския си — предложете мамчето.

— Добре! — отвърна Еди и се втурна тремаво към момиченцето, спря точно до него и му каза:

— Здравей!

— Здравей.

— Казвам се Еди.

— Аз се казвам Светлана Олеговна. Къде живееш?

— Там — отговори Еди и посочи към дипломатическия квартал.

— Това вашият син ли е? — попита Заекът.

— Да, Еди-младши. Едуард Едуардович по вашето.

— И той ли е от ЦРУ? — опита се да се пошегува Олег Иванич.

— Не съвсем.

Почти театрално тя му подаде ръка. Трябваше да го пази за всеки случай, ако ги снимаха.

— Аз съм Мери Патриша Фоли.

— Така ли. Съпругът ви хареса ли шапката?

— О, да. Вие имате вкус към кожата.

— Повечето руснаци имат. — След това той смени тона. Беше време за разговор по същество. — Решихте ли дали ще ми помогнете?

— Да, Олег Иванич, бихме могли. Вашата дъщеря е толкова сладка. Казва се Светлана, така ли?

Заекът кимна.

— Да, това е моят малък зайчик.

Съвпадението беше направо невероятно. Техният Заек наричаше малкото си момиченце зайче. Това предизвика у нея великолепна усмивка.

— Е, Олег, как ще ви измъкнем в Америка?

— Мен ли питате? — попита той с известна недоверчивост.

— Нуждаем се от малко информация. Вашите любими занимания и интереси например, също и на съпругата ви.

— Играя шах. Чета книги, главно за старите игри на шах. Жена ми има класическо образование. Обича музиката — класическата, не боклука, който свирят в Америка.

— Любими композитори?

Той поклати глава.

— Всички класически композитори — Бах, Моцарт, Брамс, не знам имената на всичките. Това е страстта на Ирина. Учила е пиано като дете, но не била достатъчно добра, за да постъпи в музикалната академия. Това е най-голямата ѝ мъка, а и нямаме пиано вкъщи, за да свири — добави той, съзнавайки, че трябва да ѝ даде този род информация, за да подпомогне усилията ѝ да спаси него и семейството му. — Какво друго ви интересува?

— Някой от вас да има здравословни проблеми? — Те пак разговаряха на руски и той забеляза колко добре говори езика му.

— Не, здрави сме. Моята Светлана изкара обичайните детски болести, но нищо сериозно.

— Добре. — „Това улеснява нещата“, помисли си Мери Пат. — Тя е толкова мило момиченце. Сигурно се гордеете с нея?

— А дали ще ѝ хареса животът на Запад? — изказа той притесненията си на висок глас.

— Олег Иванич, никое дете никога не е имало причина да не харесва живота в Америка.

— А как се чувства вашият малък Еди в Съветския съюз?

— Липсват му приятелчетата, разбира се, но точно преди да пристигнем тук, го заведохме в Дисниленд. Той още живее със спомените от преживяното.

Последва реакция на изненада:

— Дисниленд? Какво е това?

— Огромен увеселителен парк с невероятни забавления за децата и за възрастни, които не са забравили детството си. Намира се във Флорида — обясни тя.

— Не бях чувал за това.

— Ще ви се стори забележителен и ужасно забавен. Да не говорим за дъщеря ви — тя замълча. — А какво мисли жена ви за вашите планове?

— Ирина не знае нищо — отговори Зайцев, което бе пълна изненада за американската му събеседничка.

— Какво казахте? — „Да не си откачил?“ — помисли си Мери Пат.

— Ирина е добра съпруга. Тя ще направи каквото ѝ кажа — руското мъжко самолюбие явно беше от агресивен вид.

— Олег Иванич, това е много опасно за вас. Трябва да сте наясно.

— Опасността за мен ще дойде, ако ме хване КГБ. Тогава ще съм мъртъв, а и всички останали — добави той, като си помисли, че известно шикалкавене е в негов интерес.

— Защо искате да напуснете? Какво ви накара да сметнете, че това е необходимо?

— КГБ планира да убие един човек, който не заслужава да умре.

— Кой? — беше длъжна да попита.

— Ще ви уведомя, след като пристигна на Запад.

— Справедлив отговор — бе принудена да признае тя. — „Играеш си на предпазливост, а?“

— Още нещо — добави той.

— Да?

— Внимавайте какви съобщения изпращате на вашата централа. Има основания да смятам, че комуникациите ви са компрометирани. Трябва да използвате еднократни кодове, както правим ние в Центъра. Разбирате какво искам да ви кажа.

— Всички съобщения, свързани с вас, бяха шифровани и изпратени по дипломатически куриер до Вашингтон. — Облекчението, което се изписа на лицето му от думите ѝ, бе искрено, макар да се опита да го прикрие. Заекът ѝ бе съобщил току-що изключително важна новина. — Проникнали са в системата ни, така ли?

— И това е нещо, за което ще ви уведомя, когато стигна на Запад.

„Мамка му — помисли Мери Пат. — Явно имат молец и той може да е навсякъде, включително в Розовата градина на Белия дом. По дяволите...“

— Добре, ще вземем най-строги мерки за сигурност при вашия случай — обеща тя. Но това означаваше най-малко два дни протакане, тъй като предлаганият метод за шифроване датираше от Втората световна война. Ритър ще бъде очарован. — Бихте ли казали кой начин би бил най-безопасен?

— Британците смениха шифровъчната си техника преди четири месеца. Но още не сме успели да я разгадаем. Знам го със сигурност. Точно кои ваши комуникационни връзки се подслушват, не знам, но съм сто процента сигурен, че някои са изцяло компрометирани. Моля, имайте това предвид.

— Разбира се, Олег Иванович.

Тоя приятел имаше информация, от която ЦРУ се нуждаеше. Голям удар! Най-големият кошмар на всяка тайна служба бе врагът да проникне в комуникациите ѝ. Цели войни са били печелени или губени по тая причина. Руснаците не разполагаха с компютърна технология за разлика от американците, но пък имаха едни от най-блестящите математици в света, а човешкият мозък бе най-опасният от всички инструменти, при това далеч по-компетентен и сложен от машините. Дали Майк Ръсел пазеше още някои от старите еднократни кодове в посолството? ЦРУ ги беше използвало в далечните времена, но те бяха прекалено обременителни за работа и ги бяха изоставили. АНС разказваше на всички, които се интересуваха, че ако ще да си съдере задника, Сиймур Крей не можел да пробие шифрите ѝ дори с най-новия си суперкомпютър КРЕЙ-2, та ако ще да е на амфетамини. Ако това не отговаряше на истината, тогава Америка щеше да пострада до степен, която трудно можеше да се предвиди. Но имаше много системи за шифроване и ако някой успееше да разгадае някоя от тях, това не означаваше непременно, че ще се справи и с останалите. Или поне така разправяха всички... но комуникациите не бяха най-силната ѝ област. Дори и на нея ѝ се налагаше понякога да се довери на някого и на нещо. Но това бе все едно да те уцелят в гърба с пистолета, с който дават началото на състезанието по сто метра бягане, а ти да продължиш да тичаш към финалната лента. Мамка му.

— Ще ни създаде неудобства, но ще направим каквото е необходимо да ви предпазим. Вие държите да ви измъкнем скоро, нали?

— До края на седмицата ще е най-добре не толкова за мен, колкото за човека, чийто живот е в опасност.

— Разбирам — каза тя, макар че въобще не разбираше.

Тоя тип можеше да ѝ готви капан и ако беше така, го правеше като истински професионалист, а тя не усещаше да е такъв. Не, този човек не беше опитен оперативен агент. Беше играч, но не като нея.

— Много добре. Когато отидете утре на работа, напишете доклад за срещата ни — посъветва го тя.

— Шегувате ли се?

— Ни най-малко. Кажете на началниците си, че сте се запознали с американка, съпруга на дребен служител в посолството. Опишете и мен, и сина ми...

— И да им кажа, че сте красива, но тъпа американка и че имате сладко и възпитано момченце — предположи той. — И че вашият руски се нуждае от доста работа?

— Бързо схващате, Олег Иванич. Обзалагам се, че сте добър шахматист.

— Недостатъчно. Никога няма да стана grosмайстор.

— Всички ние се простираме в някакви граници, но в Америка ще откриете, че са доста по-широки, отколкото в Съветския съюз.

— Към края на седмицата?

— Когато съпругът ми е с яркочервената си вратовръзка, вие ще определите времето и мястото за срещата. Вероятно до утре следобед ще ви дадем знак и ще уредим подробностите.

— Желая ви приятен ден. Къде научихте така добре руския език?

— Моят дядо е бил флигел-адютант на Алексей Николаевич Романов — обясни тя. — Когато бях дете, ми разказваше много истории за младия принц и за ранната му смърт.

— Значи, омразата ви към Съветския съюз има дълбоки корени, а?

— Само към вашите управници, Олег. Не към народа на тази страна. Бих искала да ви видя свободни.

— Някой ден може. Но няма да е скоро.

— Историята, Олег Иванич, се прави от нищожен брой големи неща и от огромен брой малки нещица.

Това бе нейното верую. И отново заради камерите, ако имаше такива, тя му подаде ръка и повика сина си. Те се разхождаха из парка още час, преди да си тръгнат към къщи за обяд.

Но вместо да обядват вкъщи, се отправиха заедно към посолството, а по пътя си приказваха за дребни неща като възхитително ясното време. След като пристигнаха там, хапнаха хотдог в бюфета на посолството. Еди се заигра в детската стая, а Ед и Мери Пат отидоха в кабинета му.

— Той какво каза? — извика главният агент.

— Той каза, че жена му — името ѝ е Ирина между другото — не знае нищо за намеренията му.

— Кучи син!

— Да, но пък донякъде намалява рисковете да бъдем разкрити. Поне няма опасност тя да се изпусне някъде.

Жена му винаги гледаше оптимистично на нещата.

— Да, скъпа, докато не се опитаме да ги измъкнем и тя не реши, че никъде няма да ходи.

— Той твърди, че винаги го слуша. Нали знаеш, че тук мъжете обичат да командват.

— При теб тоя номер не минава — въздъхна главният агент.

По много причини и не на последно място това, че тя бе мъжкарана.

— Аз не съм рускиня, Ед.

— Добре, какво друго каза?

— Не се доверява на комуникациите ни. Смята, че някои от системите са компрометирани.

— Мили Боже! — той замълча. — Още добри новини?

— Причината, поради която иска да напусне страната, е, че КГБ се готвел да убие някого, който по думите му не заслужавал да умре.

— Каза ли кой е той?

— Не и докато не задиша свободния въздух. Но има и добра новина. Жена му си пада по класическата музика. Трябва да открием добър диригент в Унгария.

— Унгария?

— Мислих за това миналата нощ. Най-подходящото място, откъдето да го измъкнем. Това е районът на Джим Сел, нали?

— Да. — И двамата познаваха Сел от времето на своето обучение във Фермата на ЦРУ в Тайдуотър, Вирджиния, встрани от магистрала 64 и на няколко километра от Уилямсбърг. — Винаги съм смятал, че заслужава да работи на по-добро място — Ед се замисли за няколко секунди. — Значи от Унгария през Югославия, така ли смяташ?

— Винаги съм знаела, че си умен.

— Добре... — Очите му се вторачиха в стената, докато мозъкът му продължаваше да работи. — Да, можем да опитаме.

— Ще носиш червена вратовръзка в метрото. Той ще ти пъхне съобщение за мястото на срещата, уреждаме всичко и измъкваме Заека от града заедно с майка Зайка и малкото Зайче. О, това ще ти хареса, той нарича дъщеричката си зайчик.

— Флопси, Мопси и Котънтейл? — изпробва Ед чувството си за хумор.

— Харесва ми. Ще наречем операцията БЕАТРИКС — предложи тя.

И двамата бяха чели „Заека Питър“ на госпожа Потър. Кой не я е чел?

— Сега проблемът е да получим одобрение от Ленгли. Ако не можем да се доверим на обичайните канали за комуникация, координирането на операцията ще е много тежко.

— Никога не са споменавали във Фермата, че тази работа е лека. Спомни си какво ни казваше Джон Кларк. Бъдете гъвкави.

— Да, точно така. — Той въздъхна дълбоко — При ограниченията в комуникациите ще означава, че трябва да планираме и да изпълним всичко тук, на място, без помощта на Ленгли.

— Ед, предполага се, че нещата и бездруго стоят по този начин. Ленгли най-много да каже, че не може да направим това, което сме замислили — което в крайна сметка бе задължението на всяко ръководство по света.

— На чии комуникации можем да се доверим?

— Заекът каза, че британците имат нова система, в която не са проникнали още. Дали са ни останали еднократни кодове някъде тук?

Главният агент поклати глава.

— Аз поне не знам. — Фоли вдигна телефонната слушалка и набра съответния номер. — Майк? На работа ли си днес? Какво ще кажеш да се отбиеш за малко? Благодаря.

Ръсел пристигна след няколко минути.

— Здравсти, Ед, здравей, Мери. Какво правите тук днес?

— Имам въпрос.

— Казвай.

— Разполагаме ли с еднократни кодове?

— Защо питаш?

— Падаме си по извънредните мерки за сигурност — отговори тя.

Този преднамерено „небрежен“ отговор не свърши работа.

— Да не искате да кажете, че системите не са сигурни? — попита Ръсел, прикривайки трудно тревогата в гласа си.

— Има причини да смятаме, че някои от шифровъчните системи не са напълно сигурни — уведоми Ед свързочника на посолството.

— Мамка му — той си пое въздух и след това добави с известно неудобство: — Извинявай, Мери.

Тя се усмихна.

— Няма нищо, Майк. Не знам значението на думата, но съм я чувала и преди.

Ръсел не схвана много шегата. Разкритието преди това беше прекалено шокиращо за него и в момента не му беше до шегги.

— Какво повече можете да ми кажете за това?

— Засега нищо, Майки — отвърна главният агент.

— Но смятате, че е вярно?

— За съжаление, да.

— Добре. В сейфа ми има няколко стари еднократни кода, осем или девет. Така и не ги изхвърлих. Човек никога не знае дали няма да му дотрябват.

— Майкъл, ти си много печен — кимна Ед одобрително.

— Стават за десетина съобщения от стотина думи всяко, стига във Форд Мийд да пазят шифровъчните кръгове, но момчетата, до които изпращам телеграмите, не хвърлят много-много. Вероятно ще ги открият в някое старо чекмедже.

— Много ли са трудни за използване?

— Мразя проклетата система. Знаете защо. По дяволите, приятели, та новата шифровъчна система е само на една година. Новата британска система е неин пригоден вариант. Познавам екипа в Отдел Зет, който я разработи. Говорим за 128-битово кодиране плюс всекидневен код, който е уникален за всяка машина. Как, по дяволите, може да се проникне в това чудо?

— Освен ако нямат свой агент във Форт Мийд, Майк — напомни му Ед.

— Дайте ми това шибано копеле и ще го одера живо с ловджийския си нож.

Самата мисъл вдигна кръвното му толкова, че той дори не се сети да се извини на дамата за вулгарния си език. Този чернокож мъж

беше убил и одрал не една сърна, но жадуваше да се пребори с мечка и да я превърне в килим. Руската кафява мечка щеше да му свърши добра работа. — Добре, а мога ли да уведомя Форта за това?

— Не със сегашната система — отвърна Фоли.

— Добре, ако чуете силен и гневен рев откъм Запад, ще знаете какво е.

— По-добре не обсъждай това с никого засега, Майк — каза Мери Пат. — Много скоро ще разберат по други канали.

Думите ѝ подсказаха на Ръсел, че съобщението за Заека, което предаде предния ден, бе свързано с човек, когото бързаха да изведат от страната, и сега му стана ясно защо. Техният Заек беше специалист по свързките, а беше ясно като бял ден, че когато ти падне подобен улов, трябва час по-скоро да го натовариш на влака. По-скоро означаваше при това на момента или веднага щом успееш да го уредиш.

— Добре, дайте ми съобщението. Ще го шифровам на компютъра и след това още веднъж с еднократния код. Ако са проникнали в системата ми — той успя да се сдържи да не псува повече, — ще разберат ли нещо?

— Ти кажи — отговори Ед Фоли.

Ръсел се замисли за миг и след това поклати глава.

— Не, не би трябвало. Дори когато пробиеш системите на врага, не можеш да уловиш повече от една трета от трафика. Системите са прекалено сложни, освен ако ония типове нямат агент на място, който да чете разшифрвания текст. А срещу това няма спасение, не и доколкото касае мен.

Това бе другата плашеща мисъл. В крайна сметка те играеха същата игра и преследваха същите цели. Да внедрят свой човек вътре, който да им издава информацията, която може да докопа. Като техния КАРДИНАЛ — дума, която дори не смееха да изрекат на глас. Но те сами бяха направили своя избор, макар да знаеха, че и другата страна я бива много в тази игра, смятаха себе си за по-добрите.

— Добре, Майк. Нашият приятел има доверие на еднократните кодове. Предполагам, че това се отнася за всички.

— Иван със сигурност, но техните хора трябва да са луднали вече, ако ги карат да разшифроват всеки сигнал, който уловят.

— Някога работил ли си на такова място? — попита го Ед Фоли.

Ръсел поклати веднага глава.

— Не съм достатъчно умен. Не ми и трябва. Много от тия момчета завършват в изолатори, където си изрязват мадами с изтъпени ножици. Познавам доста хора от Отдел Зет. Шефът им скоро завърши математика в Техническия университет в Калифорния. Голям умник — увери ги Ръсел. — Никога не бих могъл да го догоня. Ед Пападопулос, той е грък. Баща му държеше ресторант в Бостън. Попитай ме дали бих искал да съм на негово място?

— Не, нали?

— Не, та дори да получи Пат Кливланд като премия.

А Ед Фоли знаеше, че тая мадама е истинска хубавица. Майк Ръсел наистина се нуждаеше от жена в живота си.

— Добре, ще ти донеса текста до час. Става ли?

— Върхът — каза Ръсел и излезе.

— Е, мисля, че доста го поуплашихме — заяви Мери Пат.

— Адмирал Бенет във Форт Мийд няма да се зарадва. Трябва да съчиня съобщението.

— Добре. Ще отида да видя какви ги върши Еди с боичките — въздъхна Мери Патриша Камински Фоли и също излезе от стаята.

Съдията Артър Мур получаваше редовни доклади всяка сутрин в 7:30 часа с изключение на неделите, когато спеше до по-късно, така че днешният брифинг започна в 9:00. Съпругата му дори разпозна служителя от разузнаването по начина, по който почука на вратата. Той носеше сутрешните сводки винаги в частния му кабинет в къщата в Грейт Фолс, която всяка седмица се проверяваше за бръмбари от най-добрите специалисти на ЦРУ.

Предния ден в света всичко бе минало спокойно — дори комунистите обичаха да почиват през уикендите. Беше го разбрал, откакто пое поста.

— Нещо друго, Томи? — попита съдията.

— Лоши новини от Будапеща — отвърна служителят. — Главният ни агент Джеймс Сел е бил сгащен от опозицията, докато приемал съобщение. Подробностите не са известни, но унгарското правителство го е обявило за персона нон грата. Заместникът му Робърт Тейлър е извън страната по лични причини. Така че Будапеща в момента е извън играта.

— Какви може да са последствията от това? — попита директорът на ЦРУ, макар да знаеше, че няма да са фатални.

— Не е голяма трагедия. В Унгария не се случва кой знае какво. Военните им са с незначителна роля във Варшавския договор, а външната им политика, като се изключат отношенията с непосредствените им съседи, е огледално отражение на московската. Тамошният екип доставяше доста стабилно количество военна информация, но Пентагонът не проявява голям интерес. Тяхната армия не е заплаха за никой, а Съветите ги смятат за ненадеждни — заключи служителят.

— Възможно ли е Сел сам да се е провалил? — попита Мур.

Той смътно си го спомняше от заседанията в Управлението.

— Всъщност Джими се ползва с добро име. Както ви казах, сър, не знаем никакви подробности. Вероятно до края на седмицата ще се прибере у дома.

— Това ли е всичко?

— Да, сър.

— Нещо ново за папата?

— Нито дума, сър, но ще отнеме време, докато нашите хора съберат информация.

— И Ритър така казва.

На Фоли му бе нужен почти цял час да съчини съобщението. Трябваше да е кратко, но разбираемо, а това подложи на изпитание писаческите му умения. После се отправи в кабинета на Майк Ръсел. Седна на стола и наблюдава дълго как свързочникът мърмореше, докато шифроваше с шибания единичен код думите — буквално буква по буква, използвайки чешки фамилни имена. След това ги шифрова още веднъж с компютъра. След като приключи, отиде до обезопасения факс, който на свой ред кодира още веднъж текста графично, а не цифрово. Кодирането по факса бе сравнително просто, но опозицията, за която се предполагаше, че прехваща предавателя на посолството, не знаеше дали сигналът е графичен или текстови и това бе още една загадка за нейните дешифровчици. Сигналът достигна до геосинхронния сателит и тръгна по няколко разклонения — едно до Форт Белвоар, Вирджиния, другото до Съни Вейл, Калифорния, и

третото, разбира се, до Форт Мийд, Мериленд, където всички местни екипи на ЦРУ изпращаха своя „улов“ по обезопасен фибро-оптичен кабел.

Свързочниците във Форт Мийд бяха военни. Един от тях прекара съобщението през машината за разшифроване и остана силно изненадан, след като установи, че текстът е шифрован още веднъж с еднократен код НХГ-1329.

— По дяволите, къде държим тия неща? — попита той своя началник, офицер от флота.

— Мамка му — изруга на свой ред шефът. — Не съм виждал ни едно от години.

Наложи се да потърси в дебела папка точното местоположение на еднократните кодове в огромния склад в далечния край на стаята. Охраняваше го въоръжен сержант от морската пехота, чието чувство за хумор, както на повечето пехотинци тук, беше ампутирано във флотския медицински център в Бетесда точно преди да го изпратят на служба във Форт Мийд.

— Хей, сержант, трябва да вляза да взема нещо отвътре — каза му той.

— Първо трябва да поискате разрешение от майора — уведоми го сержантът.

И така, началникът се отправи до кабинета на майора от ВВС, който седеше на бюрото си и четеше сутрешните вестници.

— Добро утро, майоре. Трябва да взема нещо от склада.

— Какво по-точно?

— Еднократен код НХГ-1329.

— Още ли ги пазим? — изненада се майорът.

— Ако са изхвърлени, тогава можеш да използваш тази шифрограма да си запалиш печката — отговори той и му подаде листа.

Офицерът от ВВС го прегледа.

— Кажи ми номера още веднъж. — Той се разписа върху една от бланките в ъгъла на бюрото му. — Дай това на пехотинеца.

— Тъй вярно, сър.

Началникът се върна до склада, оставяйки офицера от военновъздушните сили да се чуди защо моряците говореха така смешно.

— Ето, сержанте — началникът му подаде формуляра с подписа на майора.

Пехотинецът отключи скърцащата врата и той се шмугна вътре. Кутията, в която се съхраняваха еднократните кодове, не беше заключена, тъй като се предполагаше, че ако някой бъде допуснат в склада, след като е минал през всичките нива на проверка, може да му се вярва колкото на съпругата на президента.

Еднократният код представляваше малко тефтерче. Офицерът от флота се подписа на излизане и се върна в кабинета си. Сержантът от ВВС се присъедини към него и двамата се захванаха с мъчителната работа по разшифроване на съобщението.

— По дяволите — възкликна младият сержант, след като бяха разшифروвали една трета от текста. — Трябва ли да уведоим някого за това?

— Това не е наша работа, синко. Директорът на ЦРУ ще го предаде на хората, които трябва да знаят. Забрави, че си го виждал — добави той.

Но никой от тях нямаше да го забрави, знаеха го и двамата. При всичките перипетии, през които бяха преминали, за да са тук, новината, че свързочната им система е компрометирана, им подейства така, сякаш току-що им бяха казали, че майките им проституират на Шестнайсета улица във Вашингтон.

— Да, шефе, разбира се — отвърна новобранецът. — Как ще предадем това?

— Мисля, че е най-добре по куриер, синко. Ще свирнеш ли на някой от тях?

— Тъй вярно, сър — сержантът от ВВС излезе с усмивка.

Куриерът беше сержант от сухопътните сили и караше жълтеникавокафяв джип „Плимут“. Той взе запечатания плик, мушна го в дипломатическото куфарче на предната седалка и отпраши покрай парка „Вашингтон“ в Балтимор към Белтуей в окръг Колумбия на запад към парка „Джордж Вашингтон“, вдясно от който се намираше ЦРУ. От този момент нататък той вече не носеше отговорност за телеграмата, каквото и да пишеше в нея.

Адресът върху плика показваше, че трябва да се отнесе на Седмия етаж. Подобно на повечето правителствени служби, в ЦРУ никога не спяха. На най-горния етаж беше Том Ридли, офицер от

разузнаването, който осведомяваше съдия Мур през уикендите. Отне му само три секунди да разбере, че трябва незабавно да уведоми съдията за съобщението. Той вдигна слушалката на безопасния телефон и натисна бутон 1.

— Артър Мур слуша — чу ясният глас.

— Съдия, тук е Том Ридли. Нещо пристигна току-що. „Нещо“ означаваше важно съобщение.

— Сега!

— Да, сър.

— Можеш ли да дойдеш?

— Да, сър.

— Джим Гриър също ли трябва да знае?

— Да, сър, а може би и господин Бостък.

Това предизвика любопитството му.

— Добре, звъни им и след това елате тук.

Ридли можа да чуе „Мамка му, не може ли поне един ден да си почина!“ в другия край, преди линията да прекъсне. Трябваша му още няколко минути, за да се обади на другите двама началници. След което Ридли слезе долу, отби се до ксерокса да направи три копия и се качи в автомобила си.

Беше време за обяд в Грейт Фолс. Госпожа Мур, домакиня на ниво, сервира обяд и безалкохолни напитки на неочакваните си гости, преди да се оттегли в дневната на горния етаж.

— За какво става въпрос, Томи? — попита Мур.

Той харесваше новоназначения служител от националното разузнаване. Възпитаник на университета в Маркет, той беше експерт по Русия и една от звездите на Гриър като аналитик, преди да бъде назначен на сегашния си пост. Скоро щеше да е едно от момчетата, придружаващи президента в самолета „Еър Форс 1“.

— Това съобщение пристигна преди обяд от Форт Мийд — каза Ридли, подавайки копията.

Майк Бостък четеше най-бързо от всички.

— Мили Боже.

— Чип Бенет ще бъде очарован — предрече Джеймс Гриър.

— Да, като при посещение в зъболекарски кабинет — се изказа последен Мур. — Е, момчета, какво следва от това?

Бостък взе пръв думата.

— Означава, че бихме искали нашият Заек да влезе в дупката си възможно най-скоро, господа.

— През Будапеща? — попита Мур, припомняйки си сутрешния брифинг.

— Да — отвърна Бостък.

— Добре, нека да анализираме всичко — Мур се наведе напред. — Първо, колко важна е тази информация?

Джеймс Гриър се обади.

— Той казва, че КГБ се кани да убие някого, който не заслужава да умре. Това навежда на мисълта за папата, не смятате ли?

— Още по-важна е информацията, че комуникационните ни системи може да са компрометирани — намеси се Бостък. — Това е според мен най-голямата новина в тази информация, Джеймс.

— Добре, и при двата случая бихме искали този тип при нас, нали така?

— Съдия, напълно си прав — отвърна заместник-директорът на операциите. — Колкото е възможно по-бързо.

— Можем ли да използваме нашите хора? — бе следващият въпрос на Мур.

— Няма да е лесно. Будапеща изгоря.

— Това променя ли с нещо факта, че тази малка заешка опашка трябва да бъде измъкната от Червената земя спешно? — попита директорът на ЦРУ.

— Ни най-малко — поклати глава Бостък.

— Добре, ако не можем да го организираме сами, да поискаме помощ.

— Британците ли имаш предвид? — попита Гриър.

— Използвали сме ги и преди. Имаме добри отношения с тях, а и Базил обича да му бъдем задължени — напомни им Мур. — Майк, може ли да се заемеш с това? — обърна се той към Бостък.

Решително кимване.

— Да, сър. Но няма да е зле някой от нашите хора да се върти около тях и да наглежда какво правят. Базил не може да възрази.

— Добре, трябва да решим кого да изпратим. Следващият проблем е колко бързо — продължи Мур.

— Какво ще кажеш довечера, Артър? — обади се Гриър за всеобщо удоволствие. — Доколкото схващам, Фоли иска да осъществи операцията от тяхното бюро, а той е много печен. Фоли е великолепно момче. Мисля, че можем да му се доверим да се заеме с това. Будапеща наистина е добра изходна точка за нашия Заек.

— Съгласен съм — каза Майк Бостък. — Това е място, където служител на КГБ може да отиде на почивка и после просто да изчезне.

— Ще разберат за изчезването му веднага — изказа опасенията си на глас Мур.

— И какво от това. Узнаха за бягството на Аркадий Шевченко много бързо, но той пак ни снесе важна информация — напомни им Бостък, който бе организиран тази операция.

— Добре. Какво ще съобщим на Фоли? — попита Мур.

— Една дума: „Одобрено“ — Бостък винаги подкрепяше своите оперативни агенти.

Мур огледа стаята.

— Възражения? Някой против? Всички поклатаха глави.

— Добре, Томи. Обратно в Ленгли. Изпрати съобщението до Фоли.

— Да, сър.

Разузнавачът се изправи и излезе. Съдия Мур притежаваше едно добро качество. Ако някой се нуждаеше от решение, винаги го получаваше, независимо дали му харесваше или не.

[1] Известен още като Тимур (1346–1404), монголски пълководец и управник, един от великите и най-жестоки завоеватели в света. — Бел. прев. ↑

[2] Кардинал Миндсенти е глава на унгарската лутеранска църква; след събитията през 1956 г. се укрива в посолството на САЩ в Будапеща и престоява там до 1971 г., когато по договорка с Ватикана унгарските власти му позволяват да замине за Рим. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 19

ЯСЕН СИГНАЛ

Часовата разлика създаваше най-големите неудобства за работата на Фоли в Москва. Понякога се налагаше да чака с часове отговор на свое съобщение, без да има и най-малка представа кога ще пристигне. Затова след като шифрограмата замина, заедно с цялото си семейство се отправиха към къщи. Еди ръфаше втори хотдог по пътя към колата, а Ед носеше ксерокопие на „Дейли Нюз“, който по негово убеждение имаше най-добрата спортна страница от всички нюйоркски вестници, като се изключеха прекалено гръмките заглавия. Майк Лъпица разбираше от бейзбол повече от мнозина мижави играчи и Ед Фоли много харесваше анализите му, ако се бе насочил правилно. Чак сега му стана ясно защо „Янките“ се осраха тоя сезон. Очертаваше се шибаните „Ореоли“ да вземат купата, което за самочувствието му на нюйоркчанин беше по-голямо престъпление и от слабата игра на „Рейнджърите“ тази година.

— Еди, искаш ли да се научиш да се пързалияш с кънки? — попита той сина си, който бе закопчан с колан на задната седалка.

— Да — отговори моментално малчуганът.

Не можеше да има никакво съмнение, че Еди-младши е негов син, а тук вероятно щеше да се научи да играе истински хокей. Баща му пазеше в своя дрешник най-добрия чифт детски кънки за хокей, които можеше да се купят, и втори чифт за по-нататък, когато му пораснат краката. Мери Пат вече проучи местните хокейни клубове за деца, които според съпруга ѝ бяха най-добрите извън Канада, ако не и по-добри от тамошните.

Беше пълен резил, че нямаше на разположение телефонен апарат с устройство против подслушване, но пък Заекът ги предупреди, че линиите може да се подслушват, а освен това руснаците щяха да заподозрат, че не е обикновен служител в посолството, чиято работа е да дундурка журналистите.

Уикендите бяха най-скучните дни за семейство Фоли. Не че имаха нещо против да прекарват времето с малкото си момченце, разбира се, но това можеха да правят в къщата си във Вирджиния, която бяха дали под наем. Те бяха дошли в Москва заради работата си, която бе тяхната страст, и се надяваха, че един ден синът им ще ги разбере. От известно време двамата с татко си четяха книжки. Малкият приятел бе понаучил азбуката и дори успяваше да прочете цели думи, макар често да не схващаше смисъла им. Баща му бе много доволен, докато Мери Пат изпитваше известно недоверие. След като почетоха трийсет минути, малкият Еди и татко му си бърбиха половин час разни глупости, гледайки „Трансформерите“ на видеото, за голям кеф на Еди, от което майка му остана слисана.

Естествено през всичкото време акълът на главния агент бе ангажиран със Заека и сега той се върна към идеята на жена си как да го измъкнат, без КГБ да научи, че е избягал. Хрумна му, докато гледаха „Трансформерите“. Нямаше убийство без труп, но при наличието на труп убийство имаше. А какво би станало, ако тялото не бе истинското?

Същността на магията, беше чувал той Дъг Хенинг да казва веднъж, се криеше в способността да се контролират възприятията на публиката. Номерът беше да накараш хората да видят точно определено нещо, а после да им внушиш какво са видели, а от тук и какво да запомнят от видяното, от което зависеше и какво ще разкажат на другите. За тази цел трябваше да им представиш нещо, което очакват да видят, та дори да не е за вярване. Хората — дори интелигентите — бяха склонни да вярват в най-невероятни неща. Това бе особено валидно тук, в Москва, където лидерите на тази огромна и мощна страна вярваха в идеология, която бе далеч от съвременната действителност, колкото Божественото право на кралете. А ако трябва да сме по-точни, те знаеха, че философията им е измислена, но въпреки това си налагаха да вярват в нея, все едно че беше Светото писание, написано със златно мастило от ръката на самия Бог. Значи бе възможно тези хора да бъдат изиграни. Те в края на краищата полагаха огромни усилия да се самозалъгват.

„Добре, но как да ги изиграем?“ — питаше се Фоли. Покажи на хората нещо, което искат да видят, и те ще го видят независимо дали е

реално или не. А ако накарат Съветите да повярват, че Заекът и семейството му не са избягали а... са умрели?

Както казваше капитан Кид, мъртвите хора не разказват истории. Нито пък мъртвите наужким.

Британците май бяха организирали нещо подобно през Втората световна война. Да, той бе чел книга за това в гимназията и се бе впечатлил от операцията още тогава във Фордам. Кодовото й име беше „КЪЛЦАНО МЕСО“. Идеята наистина бе много хитра, тъй като всичко е било замислено така, че противникът да се помисли за много умен, а навсякъде по света хората обичаха да се мислят за умни...

„Особено тъпаците“ — напомни си Фоли. А през Втората световна война германското разузнаване дори не е заслужавало да се хаби барут да го гръмнат. Било е толкова некадърно, че германците са можели спокойно да минат без него — астрологът на Хитлер вероятно е щял да свърши много повече работа и да им излезе по-евтино.

Руснаците обаче бяха дяволски умни, толкова умни, че човек трябваше да внимава много с тях при единоборства, но не чак дотам, че ако откриеха нещо, което очакваха да открият, да го хвърлят на боклука и да тръгнат да гонят Михаля. Не, такава бе природата на човека и дори Новият съветски човек, който се мъчеха да създадат, оставаше подвластен на човешката природа, колкото и съветското ръководство да се опитваше да му я отнеме.

„В такъв случай как да постъпим?“ — чудеше се той, докато на телевизионния екран един трактор се преобрази в двукрак робот, за да може по-успешно да се справи със силите на злото — които и да бяха те...

Ами, разбира се. Толкова е очевидно. Просто им оставяш нещо, което да доказва, че Заекът и другите обитатели на заешката дупка са мъртви. Нещо, което мъртвите хора винаги оставят след себе си. Това щеше да създаде известни усложнения, но не толкова големи, че да е невъзможно да се уреди. Само че имаха нужда от помощ. Тази мисъл не се понрави особено на Фоли. В неговата работа човек разчиташе повече на себе си, отколкото на някой друг или на нещо друго, и донякъде на колегите си, но внимаваше да са възможно най-ограничен кръг. А когато се наложеше да разчита на хора от други служби, просто стискаше зъби. За съжаление това е положението. На инструктажите в Ленгли му бяха казали, че на Найджъл Хейдок може да се разчита

съвсем спокойно, тъй като бил много дисциплиниран и способен британски оперативен агент, работещ при това в съюзническа служба. Без съмнение този тип му харесваше и двамата се разбираха добре. Но, да го вземат мътните, Хейдок не беше от ЦРУ. Все пак Ритър го бе предупредил, че при крайна нужда може да разчита на помощта на британеца, а освен това Заекът бе предупредил, че комуникациите на британците са все още сигурни, а той бе принуден да се довери на Заека. Животът на Фоли едва ли зависеше от това, но кариерата му без съмнение.

Добре, но какво — по-точно как — да стане? Найджъл беше търговски аташе в британското посолство, което се намираще срещу Кремъл на другия бряг на реката. Сградата се използваше още от царско време и без съмнение Сталин се е дразнел всяка сутрин, докато са спускали британското знаме през прозореца. Освен това им бяха помогнали да вербуват, а по-късно да измъкнат от Русия полковника от ГРУ Олег Пенковски, агента, който предотврати Трета световна война, както и КАРДИНАЛА, перлата в короната на ЦРУ. Така че ако трябваше да разчита на някого, той можеше да е единствено Найджъл. Нуждата бе майката на много от нещата в живота и ако на Заека му се случеше нещо, това щеше да означава, че в британското разузнаване руснаците имаха свой агент. Фоли си даде сметка, че би трябвало да се извини на Найджъл само задето си го бе помислил, но това бе бизнес, нищо лично.

„Параноя, Еди — каза си главният агент. — Не може да подозираш всекиго.

Така е, по дяволите.“

Той обаче бе наясно, че Найджъл Хейдок изпитва същите подозрения към него. Нямахше начин Иван да позволи този Зайо Байо да се измъкне жив от града. Знаеше твърде много.

Дали Зайцев съзнаваше на каква опасност се излага? Той разчиташе на ЦРУ да измъкне него и семейството му от града на лъжците жив...

Но при всичката информация, до която имаше достъп, не беше ли преценката му плод на самовнушение? Господи, в цялата тази история имаше толкова много подводни камъни.

Филмчето свърши и роботът Мастър Трак — или как му беше името — се преобрази отново в камион, който потегли под звуците на

песента: „Трансформери, вие сте много повече от това, което се вижда с просто око...“ Най-важното бе, че Еди остана много доволен. Така че той бе доставил удоволствие на сина си и време за себе си да помисли — неделната вечер не мина никак зле.

— Какъв е планът, Артър? — попита Гриър.

— Добър въпрос, Джеймс — отвърна директорът на ЦРУ.

Двамата гледаха по телевизията в кабинета му мач на „Ореолите“ срещу „Белите чорапи“, които играеха в Балтимор. Майк Фланъгън забиваше и бе на път да осигури на отбора си поредната купа, а онзи новобранец, когото „Ореолите“ току-що бяха купили, играеше наистина превъзходно, явно го очакваше бляскаво бъдеще във висшата лига. Пийваха си бира и похапваха солети като обикновени американци, които се забавляват в неделния следобед. Това бе вярно само отчасти.

— Базил ще помогне. Можем да му се доверим — предположи адмирал Гриър.

— Съгласен съм. Каквито и проблеми да е имал, са част от миналото. Ще си държи езика заключен като кутията за бижута на кралицата. Но ще пратим някой от нашите за всеки случай.

— Кого предлагаш?

— Не и главния агент в Лондон. И шофьорите на таксите знаят кой е той.

По това не можеше да има спор. Главният агент в Лондон бе от дълги години в шпионажа и го използваша повече като администратор, отколкото като оперативен служител. Същото важеше за по-голямата част от хората му, за които Лондон бе синекурна работа и нещо като заслужен отдих за онези, на които предстоеше да се пенсионират. Всички те бяха добри, разбира се, но вече излизаха от строя.

— Който и да е той, ще трябва да замине за Будапеща и да се прави на невидим.

— Значи трябва да е човек, когото не познават.

— Точно така — кимна Мур, докато отхапваше от сандвича си.
— Той няма да се занимава почти с нищо, просто ще е на разположение на британците.

— Базил ще иска да го разпита.

— Това не може да се избегне — съгласи се Мур. — Освен това има пълното право да си зарови човката.

Подобна линия на поведение той бе избрал като съдия по време на рядък апелативен процес срещу организираната престъпност. Заедно с колегите си юристи от Остин, Тексас, се бяха хилили в продължение на седмици, след като отхвърлиха обжалването с пет на нула гласа.

— Ще трябва някой от нашите да присъства и на това.

— Абсолютно си прав, Джеймс — съгласи се отново Мур.

— Най-добре ще е нашият човек да е в момента там, на място. Времето ни притиска яко.

— Така е.

— Какво ще кажеш за Райън? — попита Гриър. — Никой не го наблюдава, никой не знае какъв е, как мислиш? Дори не изглежда външно като шпионин.

— Снимката му е излизала по вестниците — възрази Мур.

— Да не мислиш, че КГБ чете страниците за висшето общество? Най-много да са разбрали, че е богато копеле и писател и ако случайно са му направили досие, трябва да е забутано някъде в мазето на Центъра. Не вярвам това да създаде проблеми.

— Така ли мислиш? — подвоуми се Мур. В най-лошия случай Боб Ритър щеше да се изяде от яд. Но това не бе чак толкова страшно. Боб имаше нюх да организира операциите на ЦРУ, но колкото и да го биваше за повечето неща, никога нямаше да стане директор на ЦРУ. По много причини, най-важната от които бе, че Конгресът не харесваше шпионите с наполеонов комплекс. — Ще се справи ли?

— Момчето е бивш морски пехотинец и знае как да действа, ако стане напечено.

— Той вече си плати дълговете, Джеймс. Освен това само ще си седи, така че няма как да забърка някоя каша.

— Точно така, само ще наблюдава отстрани и няма да се прави на шпионин на вражеска почва.

— Боб ще изпадне в ярост.

— За нас ще е по-добре, ако Боб стои настрана от това, Артър. „Особено ако се стигне до изпълнение на операцията“ — помисли си той.

А операцията трябваше да стане. Само да успееш да го измъкнат от Москва, след това щеше да е банално. Напрегнато, разбира се, но банално.

— Ами ако оплеска нещо?

— Артър, Джими Сел се издъни в Будапеща, а е опитен оперативен агент. Знаем, че грешката не е негова и че просто е имал лош късмет, но това доказва, че до голяма степен в нашия бизнес се разчита на късмет. Истинската работа ще я свършат британците, а аз съм убеден, че Базил ще подбере подходящ екип.

Мур премисли казаното от Гриър внимателно. Райън беше новак в ЦРУ, но изгряваща звезда. Не трябваше да пренебрегва и преживяното от него преди по-малко от година, когато на два пъти се бе изправил пред смъртта и бе оцелял. Едно от хубавите неща при морските пехотинци бе, че не бяха страхливци. Райън можеше да разсъждава и да действа трезво, а това не бе за изхвърляне. Още нещо, британците го харесваха. Беше чел отзивите на сър Базил Чарлстън за престоя на Райън в Сенчъри Хаус — младият американски аналитик му бе направил добро впечатление. Сега им бе паднало да изпробват един нов талант и макар да не бе възпитаник на Фермата, не означаваше, че е като бебе, изоставено в гората. Райън бе бродил из гората и бе убил собственоръчно няколко вълка между другото, нали така?

— Джеймс, малко е необичайно, но няма да кажа не само заради това. Добре, включи го в играта. Надявам се момчето да не подмокри гащите.

— Как беше нарекъл Фоли операцията?

— БЕАТРИКС. Нали знаеш, като в „Заекът Питър“.

— Това момче Фоли е голяма работа, Артър, също и жена му Мери Патриша, истинско бижу.

— По този въпрос сме на едно мнение, Джеймс.

— От нея ще стане голям ездач на родео, а от него би излязъл много добър съдия-изпълнител на запад от Пекос — каза директорът на ЦРУ.

Той много се радваше, когато в управлението се раждаше някой млад талант. Откъде идваха всъщност от най-различни места, но всички притежаваха от онзи плам, който изгаряше и него преди трийсет години, когато работеше с Ханс Тофт. Не бяха по-различни от

тексаските „Рейнджъри“, които се бе научил да обича още като дете — умни, твърди мъже, които вършеха онова, което трябва.

— Как ще се свържем с Базил?

— Говорих снощи с Чип Бенет и му поръчах да събере неколцина от старите. Ще пристигнат в Ленгли тази вечер. Ще ги изпратим с нощния полет 747 до Лондон, а от там ще ги изстреляме в Москва, така че връзките ни ще са сигурни, ако не удобни.

Всъщност това бе почти направено. Компютърна система за приемане на сигналите точка-тире от международната морзова азбука бе свързана с високочувствителен радиоприемник, настроен на честоти, които не се използваха от никоя служба, и трансформираше страничните шумове в латински букви. Един от техниците във Форт Мийд между другото обърна внимание, че междугалактическите шумове, които записваха, са остатъчни продукти от Големия взрив, заради който Пензъс и Милър получиха преди няколко години Нобелови награди, и че са напълно произволни, каквито са повечето неща, освен ако човек не успееше да ги декодира, за да разбере какво мисли Господ, което бе извън възможностите дори на Отдел Зет на АНС. Матричен принтер записваше буквите върху тройна хартия — едното копие за операторите, второто за ЦРУ и третото за АНС. Те съдържаха достатъчно букви, за да се транскрибира една трета от Библията, а всяка страница и всеки ред бяха номерирани, за да е възможно разшифроването. Трима техници разделяха листовите и проверяваха дали пластове хартия са нагласени правилно, след което ги нанизваха в папки с идеята уж да са по-лесни за употреба. Две от папките бяха предадени на куриер, който откара предназначенията за ЦРУ копия в Ленгли. Главният инженер не можеше да се начуди какво ли е толкова важно, че да изисква камари от еднократни кодове, от които АНС отдавна се бе отказала в полза на култа си към електронните технологии, но изобщо не бе негова работа да разсъждава. Не и във Форт Мийд, Мериленд.

Райън гледаше телевизия и се опитваше да свикне с британските програми. Той бе започнал да харесва все повече и повече британския

хумор — британците в края на краищата бяха измислили Бени Хил. Тоя тип трябваше да е психопат, за да прави нещата, които правеше — но редовното гледане на телевизия не му помагаше много да свикне с него. Подтекстът винаги беше различен и макар да говореше английски добре като всеки американец, нюансите тук — разбира се, преувеличени по телевизията — имаха скрит смисъл, който често му убягваше. Но не и на жена му, както забеляза Джак. Тя умираше от смях за неща, които той едвам схващаше. Точно в този момент в кабинета на горния етаж звънна телефонът с устройството срещу подслушване. Той изтрополи по стълбите. Не можеше да е грешка. Номерът, който получи от „Бритиш Телеком“ — участна корпорация, която правеше, каквото ѝ нареди правителството, — без съмнение бе подбран така, че да няма никаква връзка с обичайните номера, и само някое дете можеше да го набере погрешка.

— Райън — каза той, след като устройството се свърза с другия край на линията.

— Джак, тук е Гриър. Как са неделните вечери в добрата стара Англия?

— Днес валя. Не успях да подстрижа тревата — отговори Райън.

Не че му пукаше. Той мразеше да коси трева, тъй като още в детските си години бе разбрал, че колкото и ниско да я накълцаш, проклетото нещо пак избуяваше след няколко дни.

— А тук „Ореолите“ поведоха пред „Белите чорапи“ с пет на два след шест редувания. Според мен твоят отбор има добри шансове за трофея.

— А кой ще вземе Националната лига?

— Ако трябва да залагам, ще избира „Филис“, приятел.

— Мисля, че грешите, сър. От тук „Ореолите“ изглеждат фаворитите. — Но тук не бе същото, като да си там, по дяволите. Откакто те загубиха от „Пищовите“, той насочи интереса си към бейзбола. Играта беше интересна от гледна точка на тактиката, макар да и липсваше мъжката борба, характерна за футбола и Националната лига. — А какъв е във Вашингтон неделният следобед, сър?

— Искях само да те уведомя, че към Лондон пътува съобщение, което касае и теб. Нова задача. Ще отнеме три-четири дни.

— Добре. — Думите събудиха любопитството му. Но първо да види за какво става дума, преди да се вълнува прекалено. Вероятно

щяха да му поискат някой нов анализ. Обикновено се отнасяха до икономиката, тъй като адмиралът много харесваше начина, по който той работеше с числата. — Важно ли е?

— Ами интересува ни дали ще можеш да се справиш — бе всичко, което заместник-директорът на разузнаването пожела да каже.

„Тоя тип явно обучава лисиците как да надхитрят кучетата и конете. Добре, че не е британец. Местните аристократи щяха да го застрелят за това, че им проваля лова“ — помисли си Райън.

— Добре, сър, ще очаквам съобщението. А бихте ли ми казали как точно протече играта?

— Оня, новия стопер — май се казваше Рипкен, — на два пъти хвана линията на лявото поле, пробяга до шести номер, елиминира първи и изведе в дъното на седма.

— Благодаря, сър. Бие „Въздушните кули“ по всички показатели.

— Какво, по дяволите, е това?

— Една комедия, която дават тук, адмирале. Много е смешна, ако успееш да я разбереш.

— Ще се обадя да докладваш.

— Да, сър.

— Семейството добре ли е?

— Всичко е наред. Забавляват се. До скоро.

— Кой беше? — попита Кети.

— Шефът. Изпраща ми някаква работа.

— Каква по-точно? — тя никога не преставаше да задава въпроси.

— Не ми каза, само ме уведоми, че ми възлагат нова задача.

— И не ти каза за какво става дума?

— Адмиралът си пада по изненадите.

— Хм-м — отвърна тя.

Куриерът се разположи на седалката си в първа класа. Куфарчето с пощата беше пхнато под седалката пред него. Беше се запасил с купчина списания за убиване на времето. Тъй като беше под прикритие, а не официален дипломатически куриер, можеше да се прави на нормален човек — дегизировка, която щеше да изостави на Четвърти терминал за чужденците на летище „Хийтроу“, откъдето

щяха да го отведат с кола на посолството на площад „Гросвийнър“. Очакваше с нетърпение да открие някоя готина кръчма и да пийне британска бира, преди да отлети обратно вкъщи след ден и половина. Беше пилеене на таланта му, мислеше си новоизпеченият оперативен агент, но дългът трябваше да се изпълнява, а това важеше особено много за човек, излязъл току-що от Фермата. Самоуспокояваше се с мисълта, че това, което пренасяше, бе поне малко важно. Няма начин, Уилбър. Ако не беше важно, ти нямаше да си сега в конкорда.

Ед Фоли спеше като невинно дете. На следващия ден трябваше да измисли повод да посети британското посолство, за да се срещне с Найджъл и да обсъдят операцията. Ако всичко минеше добре, щеше да си сложи червената вратовръзка, за да получи съобщението от Олег Иванич за следващата среща, за да задвижат операцията. „Кого ли искаше да ликвидира КГБ? — чудеше се Фоли. Папата?“ Боб Ритър беше възложил на своите хора да се ослушват за това. Или някого друго? КГБ се справяше по безапелационен начин с хората, които не харесваше. Не и ЦРУ. Те не бяха убивали никого след петдесетте години, когато Айзенхауер бе използвал ЦРУ — доста успешно — като алтернатива на наемните убийци. Но тези умения не се бяха предали на администрацията на Кенеди. Тя се бе издънила във всичко, до което се бе докоснала. Явно бяха чели много книги за Джеймс Бонд. Всичко в света на литературата беше много по-просто в сравнение с реалния свят, където дори циповете се закопчават по-трудно.

Той планираше сложна операция, а се опитваше да си внуши, че няма да е чак толкова сложна. Дали не грешеше? Мозъкът на Фоли се питаше трескаво, докато останалата част от съзнанието му спеше. Дори по време на съня си премисляше всичко отново и отново. В сънищата си виждаше зайци, които бягат през зелени поляни, а лисиците и мечките ги наблюдават. Хищниците не се нахвърляха върху тях вероятно защото те бягаха прекалено бързо, при това прекалено близо до своите заешки дупки, за да си хабят напразно силите да ги преследват. Но какво ли щеше да се случи, когато зайците се отдалечат от дупките си? Тогава лисиците щяха да ги хванат и да ги нагълтат цели... А работата му бе да предпази малките зайчета, нали така?

В сънищата му лисиците и мечките само наблюдаваха, докато той, орелът, кръжеше високо в небесата и дебнеше. Той, орелът, беше побратим на зайците, но и лисицата бе добър улов, стига да успееше да си забие ноктите където трябва, точно зад главата, за да ѝ прекърши врата, а след това щеше да я остави на мечката да я изяде. Господин Мечокът не подбираше. Той беше огромен стар мечок с винаги празен стомах. Би изял и орел, ако му паднеше, но орелът бе твърде бърз и хитър, а дали е така? Само ако си държи очите отворени, напомни си благородният орел. Имаше невероятни способности и превъзходно зрение, но дори той трябваше да бъде нащрек. И така орелът кръжеше отгоре и дебнеше. Той, разбира се, не можеше да се намеси в истинския смисъл. В най-добрия случай щеше да се стрелне надолу и да предупреди малките зайчета, че ги дебне опасност. Зайчетата бяха по рождение глупавички, хрупаха трева, без да се оглеждат много много наоколо. Неговата работа бе да използва превъзходното си зрение, за да се увери, че всичко е наред — напомни си благородният орел. Докато работата на зайчето бе да избяга, когато стане напечено, а с помощта на орела да избяга на друга поляна, където не се навъртат лисици и мечки, така че да може свободно да отглежда малките си зайчета и да живеят заедно щастливо като зайчетата на госпожа Потър — Флопси, Мопси и Котънтейл.

Фоли се размърда и сънят му свърши. Орелът, който дебнеше за опасности, отлетя, изчезнаха и зайците, които хрупаха трева, а също лисиците и мечките, които наблюдаваха, без да мърдат, защото не знаеха кое зайче може да се отдалечи най-много от заешката дупка.

Звънецът на часовника, който бе умишлено дразнещ, събуди Фоли. Той отвори очи, измъкна се от леглото и влезе и банята. Изведнъж осъзна, че му липсва къщата във Вирджиния. В нея имаше три бани, което позволяваше известна гъвкавост, ако **ВЪЗНИКНЕШЕ** спешна ситуация. Малкият Еди също се събуди, почти веднага се настани на пода пред телевизора и се провикна „Бабанката!“, когато започна утринната гимнастика. Това предизвика усмивки върху лицата на неговата майка и татко. Нямаше начин и момчетата от КГБ от другата страна на жиците да не са се ухилили.

— Нещо важно за днес в работата ти? — попита Мери Пат откъм кухнята.

— Не, обичайният трафик от Вашингтон. Трябва да се отбия в британското посолство преди обяд.

— Така ли? За какво? — попита жена му.

— Ще се видя с Найджъл Хейдок да уточним някои неща — отвърна той, докато тя слагаше бекон в тигана.

Мери Пат винаги приготвяше бекон с яйца за закуска, когато им предстоеше важна шпионска мисия. Чудеше се дали КГБ би могъл да разбере. Вероятно не. Никой не бе толкова изряден, а американските хранителни навици сигурно ги интересуваха дотолкова, доколкото чужденците се хранеха по-добре от руснаците.

— Е, кажи ми здрасти.

— Здравсти! — измънка той, отпивайки от кафето си.

— Трябва да ги поканим на гости. Какво ще кажеш за следващия уикенд?

— Нямам нищо против. Говежди пържоли и обичайните неща?

— Да. Ще се опитам да взема и малко замразена царевица.

Руснаците отглеждаха царевица и човек можеше да си купи от нея на откритите пазари за производители. Тя не беше лоша, но не можеше да се сравнява със „Сребърната кралица“, с която бяха свикнали във Вирджиния. Обикновено се снабдяваха със замразена царевица от базата на ВВС. Поръчваха я от Райнмайн заедно с чикагските кренвирши, които сервираха в бюфета на посолството, и други продукти, напомнящи им за храната у дома, която започваше да им липсва много на места като Москва. „Същото важи вероятно и за Париж“ — помисли си Ед. Закусиха набързо и след час и половина той почти се бе приготвил.

— Коя вратовръзка да си сложа днес, скъпа?

— Е, в Русия понякога трябва да слагаш червена — отвърна тя и намигвайки, му я подаде заедно със сребърната игла, която му носеше късмет.

— Ъх-ъ — съгласи се той и застана пред огледалото, за да я нагласи под яката на ризата. — Е, ето го и него Едуард Фоли-старши, външнополитически служител.

— Аз много го харесвам, — скъпи каза тя и го целуна звучно.

— Чао, тати — викна Младшия, докато баща му се отправяше към вратата. Удариха по една длан вместо целувка. Вече беше голям да го глезоти.

Пътят до посолството бе до болка познат. Пеша до метрото. Вестник от будката, същия влак срещу същата сума от пет копейки. След това щеше да се върне със същия влак по същото време, за да затвърди у КГБ впечатлението, че е човек на навиците. В посолството изчака Майк Ръсел да му донесе сутрешните съобщения. Прехвърли ги набързо, проверявайки заглавките.

— Нещо ново по въпроса, за който говорихме вчера? — попита свързочникът, като преди това се поколеба за миг.

— Май не — отвърна Фоли. — Да не те притесних?

— Ед, работата ми е да приемам и да предавам съобщенията по безопасен начин, забрави ли?

— Погледни го и от мойта страна, Майк. Ако ме разкрият, ставам абсолютно безполезен. Да не говорим за момчетата, които може да изгорят.

— Да, разбирам — Ръсел се замисли. — Не мога да повярвам, че са проникнали в системата ми, Ед. Както спомена, може да затрият много хора.

— Съгласен съм с теб, но и не можем да бъдем прекалено предпазливи, нали така?

— Така е, човече. Само да ми падне никой, който си пъха носа където не му е работата, няма да живее достатъчно дълго, за да го разпитат във ФБР — закани се той.

— Не се впрягай чак толкова.

— Ед, когато бях във Виетнам, от безопасността на свръзките зависеше животът на войниците. Да знаеш, че това е важно колкото всичко останало.

— Ако чуя нещо, ще те информирам, Майк.

— Добре.

Ръсел си излезе, но вътрешно продължаваше да кипи от гняв. Фоли разпредели съобщенията — те бяха адресирани до главния агент, без да се споменава име — и се зачете в тях. Все още се тревожеха за намеренията на КГБ по отношение на папата, но като се изключеше Заекът, не разполагаха с нищо ново, което да им съобщи. Нещо обаче му подсказваше, че тоя Флопси знае нещо по въпроса. Интересуваха се

много от заседанието на Политбюро от предната седмица, но и по този въпрос трябваше да изчака източниците му да съберат сведения. Питаша също за здравословното състояние на Леонид Брежнев, знаеше имената на целия екип от лекари, но никой от тях не разговаряше с ЦРУ. От кадрите по телевизията много ясно личеше, че Леонид Илич няма да участва в маратона в следващата Олимпиада. Но хора в неговото състояние можеха да се влачат с години, което беше и добра, и лоша новина. Брежнев едва ли щеше да се заеме с нещо ново и различно, но тъй като оглупяваше все повече и повече, никой не знаеше каква глупост може да измисли. Със сигурност нямаше намерение да изтегли войските от Афганистан. Не му пукаше ни най-малко за живота на младите руски войничета, не и в момент, когато чуваше стъпките на Смъртта близо до вратата си. Въпросът кой ще го наследи естествено вълнуваше ЦРУ, но почти никой не се съмняваше, че Юрий Владимирович Андропов ще е следващият начело на масата, освен ако не го споходеше внезапно смъртта или не направеше някой голям политически гаф. Андропов бе твърде хитър обаче, за да предприеме погрешна стъпка. Не, той бе наследникът на трона, две мнения по тоя въпрос не можеше да има. Оставаше да се надяват да не е прекалено буен, което беше изключено, ако слуховете, че черният му дроб е болен, са верни. Всеки път, когато го видеше по телевизията, Фоли се взираше, за да открие жълтеникавия цвят на кожата, характерен при подобно заболяване, но пък гримът можеше да го скрие, ако въобще използваша грим за политическите си вождове. „Х-м-м, как да разбера?“ — чудеше се той. Ето нещо, подходящо за Дирекцията за наука и технологии в Ленгли.

Зайцев зае мястото си, след като освободи Коля Добрик, и прегледа купчината със съобщения. Реши да запомни колкото може повече, така че му отне малко по-дълго от обичайното, за да ги придвижи до получателите им. Имаше едно от КАСИЙ, което замина веднага за политическото разузнаване на горния етаж, а едно копие — в Института за САЩ и Канада, придатък към Центъра, където учените анализираха старателно всяка подробност. Имаше шифрограма от НЕПТУН, който искаше пари за агента, доставящ на КГБ много важна информация в областта на комуникациите. НЕПТУН напомняше на

море, нали така? Зайцев се опита да изрови от паметта си други съобщения от този източник. Не се ли отнасяха предимно до американския флот? Именно той бе причината, поради която се опасяваше за сигурността на американските свръзки. Без съмнение му плащаха огромни пари, стотици хиляди долари, и то при положение, че КГБ трудно ги получаваше — за Съветския съюз бе по-лесно да плаща в диаманти, които се добиваха в Източен Сибир. Преди време се бе случвало да плащат на някои американци с диаманти, но ФБР ги пипна, а КГБ дори не се опита да договори освобождаването им... За лоялност не можеше да става и дума. Американците обаче правеха такива опити, но обикновено хората, за които се застъпваха, вече бяха екзекутирани — мисъл, от която кръвта му замръзна във вените. Но вече нямаше връщане назад, а и ЦРУ бе достатъчно компетентно, за да се страхува КГБ от него, а това не означаваше ли, че е в добри ръце?

Тогава се сети за още едно нещо, което трябваше да свърши днес. В чекмеджето си имаше кочан с бланки за доклади при контакти с чужденци. Мери му предложи да съобщи за тяхната среща. Така и направи. Описа я като красива жена в края на двайсетте или началото на трийсетте си години, майка на малко симпатично момченце, не особено умна. С типичните американски маниери, написа той, скромни познания по руски език — добър речник, но слаба граматика и произношение. Умишлено не направи оценка за вероятността да е разузнавачка. След петнайсет минути отнесе доклада до отдела за сигурност.

— Беше загуба на време — каза той, докато го подаваше на дежурния капитан.

Офицерът по сигурността го прегледа.

— Къде я срещна?

— Там е написано — посочи той към доклада. — Разхождах се с моя зайчик в парка, а тя се появи с малкото си момченце. Името му е Еди, галено от Едуард Едуардович — Едуард-младши, както казват американците. На четири годинки, доколкото си спомням, малко, мило момченце. Поговорихме няколко минути за най-обикновени неща. След това двамата си тръгнаха.

— Впечатлението ти от нея?

— Ако тя е шпионка, аз тогава бих повярвал в победата на социализма — отвърна Зайцев. — Хубава, но прекалено кльощава и не

особено умна. Мисля, че е типична американска домакиня.

— Нещо друго?

— Всичко съм написал, другарю капитан. По-дълго писах, отколкото разговаряхме.

— Поздравления за бдителността ви, другарю майор.

— Служа на Съветския съюз.

Зайцев се върна на бюрото си. „Беше умна идея от нейна страна“ — помисли той. Имаше вероятност да я следят, а ако не беше така, щяха да ѝ открият досие в КГБ по доклад от офицер на КГБ, потвърждаващ, че тя не е заплаха за световния социализъм.

Зайцев се върна към съобщенията и опитите да запамети максимално информация. Колкото повече предостави на ЦРУ, толкова повече пари ще получи. Може би щеше да заведе своя зайчик в оня увеселителен парк „Светът на Дисни“, за да се позабавлява малката му дъщеричка. В купчината имаше телеграми и от други страни. Една шифрована с еднократен код беше от агент на име МИНИСТЪРА от Англия и представляваше интерес. Той сигурно работеше в тяхното външно министерство и доставяше отлична политическа и дипломатическа информация, която много се харесваше на горния етаж.

Фоли отиде с дипломатическа кола до британското посолство. След като им показа личните си документи, станаха много любезни, а Найджъл слезе да го посрещне в голямото фоайе, което наистина беше много голямо.

— Здравсти, Ед — подаде му сърдечно ръка и се усмихна. — Ела с мен.

Качиха се по мраморните стълби и след това влязоха в кабинета му. Хейдок затвори вратата и му посочи кожения стол.

— Какво мога да направя за теб?

— Имаме Заек — каза Фоли без предисловия.

А това бе достатъчно. Хейдок знаеше, че Фоли е шпионин „братовчед“ по английската терминология.

— Защо ми го казваш?

— Нуждаем се от помощта ви да го измъкнем. Искаме да го направим през Будапеща, но нашите хора там току-що изгоряха. Какъв

е екипът ви там?

— Шеф е Анди Хъдсън. Бивш парашутист, способен тип. Но чакай малко, Едуард. Какво можеш да ми кажеш и защо е толкова важно?

— Той е вътрешен, както казвате вие, доколкото си спомням. Изглежда, е от свързките. По всичко личи, че е истински, Найджъл. Поисках разрешение да го измъкнем и Ленгли даде зелена светлина. Чифт петици, човече — добави той.

— Значи, висш приоритет и напълно надежден, така ли?

Фоли кимна.

— Да. Искаш ли да чуеш добрата новина?

— Ако има?

— Твърди, че нашите комуникации може би са компрометирани, но вашата система е непокътната.

— Радвам се да го чуя. В такъв случай аз мога да се свързвам спокойно, а ти не можеш?

Ново кимване.

— Научих тази сутрин, че екип от свързочници е тръгнал насам, за да ми помогне. — Вероятно са ми приготвили еднократни кодове за връзка. По-късно днес ще разбере.

Хейдок се облегна назад и запали цигара — „Силк Кът“ с ниско съдържание на катран. Беше минал на тях, за да угоди на жена си.

— Имаш ли план? — попита британският шпионин.

— Смятам да пътува с влак до Будапеща. Що се отнася до останалото, е... — Фоли му разказа идеята, която двамата с Мери бяха измислили.

— Не е зле, Едуард — каза Хейдок. — Чел ли си за „КЪЛЦАНО МЕСО“? В академията при нас е част от азбуката, както знаеш.

— Още като дете. Винаги съм го смятал за много хитро.

— Абстрактно погледнато, не е лоша идея, но нали си наясно, че нещата, които ти трябва, не можеш да си купиш от железарията.

— Помислих и за това, Найджъл. Добре, ако ще играем, трябва да побързаме.

— Съгласен съм — Хейдок замълча за миг. — Базил ще поиска да научи някои подробности. Какво още мога да му съобщя?

— Всеки момент ще му донесат на ръка писмо от съдия Мур. Всичко, което аз мога да кажа, е, че тоя приятел изглежда истински.

— Казваш, че е от комуникациите — в Центъра, така ли?

— Да.

— Може да се окаже наистина ценен — съгласи се Хейдок. — Особено ако е пощенски чиновник.

Той наистина каза чиновник. Произношението на думата накара Фоли да се ухили — но не чак толкова широко.

Кимна отново, този път по-бавно, с очи вторачени в домакина му.

— Така смятаме, приятел.

Най-после заговори, както говореха у дома.

— Мамка му — изсъска Хейдок. — Това може да се окаже ценно. И той е от занаята?

— Точно така. Малко по-сложно от това, но така излиза, приятел.

— Не е капан, не е опит да те разкрият?

— Мислих за това, но няма логика или греша? — попита Фоли. Британците знаеха, че е от Управлението, но не знаеха, че е шефът тук. — Ако са ме разпознали, защо да си разкриват толкова бързо картите?

— Вярно е — съгласи се Найджъл. — Би било глупаво. Значи, Будапеща, така ли?

— Има и лоша новина. Жена му не знае за плана — Фоли трябваше да го предупреди за това.

— Шегуваш се, Едуард.

— Бих искал, човече, но това е положението.

— Така-а-а. Е, какво е животът без малко усложнения? Някакви предпочитания как Заекът да бъде изведен? — Фоли не можа да схване точно за какво си мислеше, задавайки му въпроса.

— Това ще решава вашият човек Хъдсън в Будапеща, предполагам. Там не е моя територия, за да му давам акъл как да си организира операциите.

Хейдок само кимна. Това бе нещо, за което не бе нужно да се споменава дори.

— Кога?

— Скоро, възможно най-скоро. В Ленгли са по-нетърпеливи и от мен.

Фоли не добави, че това бе за него възможност да натрупа точки още в началото на назначението си в Москва.

— А за Рим разузнаваш ли нещо? Сър Базил ще ме побърка за това.

— Министър-председателят ви се интересува, така ли?

— Колкото и вашият президент. Тая история може жестоко да размъти водата.

— Така е — съгласи се Фоли. — Както и да е, исках да те предупредя. Сър Базил вероятно ще ти прати съобщение по-късно днес.

— Ясно, Едуард. След като пристигне, ще мога да предприема действия.

Погледна часовника си. Беше прекалено рано да пият бира в бюфета на посолството. Жалко.

— Когато получиш одобрението, ми се обади. Става ли?

— Разбира се. Всичко ще е наред, Ед. Анди Хъдсън е печен агент и разполага с голяма мрежа в Будапеща.

— Идеално — каза Фоли и стана.

— Какво ще кажеш да вечеряме скоро със семействата? — попита Хейдок.

— Смятам, че трябва да го организираме съвсем скоро. Пени май всеки момент ще ражда. Кога ще я отведеш у дома?

— След две седмици. Малкият хулиган започна много да рита.

— Това е добър знак.

— Имаме добър лекар тук, в посолството, ако реши да излезе по-рано.

Само дето докторите в посолствата не си падаха много по израждане на деца. Това важеше за всички.

— Е, ако е момче, Еди ще ви даде да гледате „Трансформерите“ — обеща Ед.

— „Трансформерите“? Какво е това?

— Ако е момче, ще разбереш — увери го Фоли.

ГЛАВА 20

ПОСТАНОВКА

Младшият оперативен агент пристигна на лондонското летище „Хийтроу“ и малко преди седем сутринта мина необезпокоявано през митническия и емиграционния контрол на Четвърти терминал. Навън забеляза шофьора, който държеше табелка с името му — фалшиво, разбира се, — тъй като тайните агенти на ЦРУ използваха истинските си имена само в определени случаи. Шофьорът се казваше Ленърд Уотс. Той караше ягуар с дипломатически табели, а тъй като имаше дипломатически паспорт, не се съобразяваше много-много с ограниченията в скоростта.

— Как пътува?

— Добре. Спах почти през целия полет.

— Е, добре дошъл в света на шпионажа — каза му Уотс. — Колкото по-добре се наспи човек, толкова по-добре.

— Предполагам. — Това бе първата му задача зад граница, която не изискваше особени усилия. — Ето я пощата.

Пътуваше само с дипломатическо куфарче и малка чанта с чиста риза, бельо и принадлежности за бръснене, което трудно можеше да му осигури стабилно прикритие.

— Между другото, името ми е Лен.

— Аз съм Пийт Гейтуд.

— За първи път ли си в Лондон?

— Да — отвърна Гейтуд, опитвайки се да свикне с мисълта, че е на лявата седалка, пред която липсваше кормило, и че го вози човек, който въобще не се съобразява с правилника. — За колко време се стига до посолството?

— Половин час — Уотс се съсредоточи в шофирането. — Какво носиш?

— Нещо за главния агент — само това знам.

— Едва ли е нещо случайно, като се има предвид, че ме вдигнаха от леглото, за да те посрещна — промърмори Уотс.

— Къде си работил? — попита Гейтуд с надеждата, че тая откачалка ще понамали скоростта.

— А, къде ли не. Бон, Берлин, Прага. Чакам да ме пенсионираат и се връщам в Индиана. Там имаме жесток баскетболен отбор.

— Да, също и царица — каза Гейтуд.

Той никога не бе ходил в Индиана, а и нямаше особено желание да посети този огромен щат, който, не можеше да се отрече, бе дал неколцина доста добри баскетболисти.

Не след дълго минаха покрай огромен зелен парк отляво и след няколко преки се озоваха на правоъгълния площад „Гросвийнър“. Уотс спря колата и Гейтуд излезе. Промъкна се покрай сандъците с цветя, чието предназначение бе да държат бомбаджиите на автомобили подалеч от грозната каменна постройка, и влезе вътре. Пехотинците провериха документите му и се обадиха по телефона. Жена на средна възраст се появи във фоайето и го придружи до асансьора. Качиха се на третия етаж, където се намираше техническият отдел, работещ в тясно сътрудничество с британското главно командване в Челтнъм. Гейтуд влезе в един от ъгловите кабинети и видя мъж на средна възраст зад дъбово бюро.

— Ти си Гейтуд?

— Да, сър — Гейтуд дръпна ципа на чантата, извади голям кафяв плик и му го подаде.

— Интересува ли те какво пише? — попита Силвестри, наблюдавайки младока.

— Ако има нещо, което трябва да знам, предполагам, че ще ми кажете, сър.

Главният агент кимна одобрително.

— Много добре. Ани ще те придружи до долу да закусиш, ако желаеш, или може да хванеш такси до хотела. Имаш ли британски лири?

— Сто лири, сър, по десет и по двайсет.

— Добре, това ще покрие разноските ти. Благодаря, Гейтуд.

— Няма защо, сър — каза Гейтуд и излезе.

Силвестри отвори плика, след като се увери, че никой не се е опитвал да го отлепи. В папката имаше около четирийсет-петдесет листа, изписани със случайно подбрани букви, което подсказваше, че текстът е шифрован с еднократен код. На корицата беше отбелязано, че

е за главния агент в Москва. Налагаше се да я изпрати по куриер със следобедния полет на „Бритиш Еървейс“ до Москва. Също и две писма, едното за сър Базил, което трябваше да се предаде на ръка. А другото за оня новак Райън, когото Джим Гриър харесваше толкова много. То също трябваше да се предаде на ръка чрез службата на сър Базил. За какво ли се отнасяше? Явно не ставаше дума за нещо обичайно, след като беше донесено по този начин. Вдигна телефона и натисна бутон номер пет.

— Базил Чарлстън слуша.

— Базил, Ранди е. Току-що пристигна нещо за теб. Кога да го донеса?

Чу се шумолене на хартия. Базил трябваше да знае, че е нещо важно.

— Да кажем в десет часа, Ранди.

— Добре. Доскоро — Силвестри отпи от чашата с кафе и пресметна, че трябва да тръгне след половин час. След това натисна бутона върху интеркома.

— Да, сър?

— Ани, дойде пратка за куриер до Москва. Имаме ли човек на разположение?

— Да, сър.

— Добре, би ли я отнесла долу?

— Да, сър. — На секретарките на ЦРУ не им плащаха, за да са многословни.

— Добре. Благодаря — Силвестри затвори.

Джак и Кети пътуваха във влака. Когато приближиха спирката до площада „Слонът и замъкът“, Райън се сети, че още не бе научил защо това място носеше такова странно име. Времето вещаеше буря. „Англия не е достатъчно обширна, за да се очаква, че бурята ще се разсее“ — помисли си Райън. Може пък да са само дъждовни облаци, които ще преминат над Атлантика? Каквото и да станеше, едно бе ясно — хубавото време свърши. Не беше никак приятно.

— И тази седмица ли ще предписваш само очила, скъпа? — попита той съпругата си, която както винаги бе заровила глава в медицинското си списание.

— Цялата седмица — потвърди тя. След това вдигна очи. — Не е вълнуващо като операциите, но е важно.

— Кет, щом го правиш, значи е важно.

— А ти не знаеш с какво ще се занимаваш днес, както винаги?

— Не и докато не стигна до кабинета си.

А нищо чудно и тогава да не разбере. Каквото и да беше, без съмнение се бе получило или по безопасния факс, или бе изпратено по куриер. Часовата разлика беше удобна. Самолетът по линия 747 от „Дълес“ обикновено пристигаше рано сутрин между шест и седем часа, а от летището имаше още четирийсет минути до Сенчъри Хаус. Правителството можеше да работи по-бързо и от „Федерал Експрес“, стига да поискаше На гара „Виктория“ се забави още петнайсет минути, за да купи „Дейли Телеграф“ за себе си и медицинско списание за нея, след което се разделиха. За разнообразие Кети взе метрото. Райън предпочете такси. То профуча край двореца Уестминстър, след това мина на отсрещния бряг на Темза. Райън плати таксата от четири и половина лири плюс щедър бакшиш. Десетина секунди по-късно бе вътре.

— Добро утро, сър Джон — поздрави го Бърт Кандъртън.

— Как е, старши сержант? — попита Райън и се мушна през вратата, след това се качи с асансьора до последния етаж.

Саймън вече бе на бюрото си и преглеждаше съобщенията. Вдигна очи, когато Джак влезе.

— Добро утро, Джак.

— Здравсти, Саймън. Как мина уикендът?

— Без градинарство. Гаден дъжд.

— Нещо интересно тази сутрин?

Наля си чаша кафе. Английският чай, който Саймън предпочиташе, не беше лош, но на Джак не му вършеше работа сутрин рано.

— Още не, но всеки момент ще донесат нещо от Америка.

— Какво?

— Базил не ми каза, но когато в понеделник сутрин пристигне пратка на ръка, обикновено е нещо интересно. Явно е свързано със Съветския съюз. Предупреди ме да имам готовност.

— Е, поне ще започнем седмицата с нещо интересно — каза Райън и отпи от кафето. Не беше като на Кети, но по-добро от чай. —

Кога пристига?

— Към десет. Вашият главен агент Силвестри идва насам.

Райън се бе срещал с него само веднъж. Бе достатъчно компетентен, както се полагаше за един шеф, та бил той и на спокойно местенце като тукашното.

— Нищо ново от Москва, така ли?

— Само поредните слухове за здравето на Брежнев. Изглежда, не му е помогнало много и това, че спря да пуши — каза Хардинг, палейки лулата си. — Противно дърто леке — добави британският аналитик.

— Какво става в Афганистан?

— Иван поумнява. Хеликоптерите МИ-24 изглеждат доста ефективни. Лошо им се пише на афганците.

— Докога смяташ, че ще продължават?

Хардинг вдигна рамене.

— Зависи колко жертви е готов да понесе Иван. Имат огневата мощ, от която се нуждаят, за да спечелят, така че е въпрос на политическа воля. За нещастие на муджахидините на ръководството в Москва май не му пука много за жертвите.

— Освен ако нещо не промени баланса — каза Райън.

— Като например какво?

— Като ефективна ракета „земя-въздух“ за неутрализиране на хеликоптерите. Разполагаме със „Стингър“. Никога не съм я използвал лично, но от онова, което съм чел за нея, изглежда да е много добра.

— Но как една тълпа неуки диваци може да си служат с ракета? — попита Хардинг недоверчиво. — Със съвременна пушка, да. С автомат също. Но с ракета?

— Идеята при новите оръжия, Саймън, е да са лесни за използване от войниците. Достатъчно опростени, за да не мислят, когато ги зареждат. Обикновено няма много време за мислене и затова действията трябва да са прости и бързи. Както ти споменах, не съм използвал лично такова оръжие, но съм си играл с противотанкови оръжия и мисля, че са съвсем прости.

— Е, вашето правителство ще трябва да реши дали да им достави ракети САМ. Тоя въпрос не ме вълнува особено много, ако трябва да бъде честен. Вярно е, че убиват руснаците и вероятно това е хубаво, но те са едни шибани диваци.

„Някога са убивали и британци — припомни си Райън. — А британците никога не забравяха.“ Стоеше също и въпросът някоя от ракетите „Стингър“ да не попадне в руски ръце, от което ВВС на САЩ едва ли щяха да се почувстват щастливи. Но това не му влизаше в работата. В Конгреса, доколкото знаеше, се дърлеха по този въпрос.

Джак се настани на бюрото си, отпи от кафето и се зачете в съобщенията. След това се зае със същинската си задача — да анализира съветската икономика. Това беше като да чертаеш пътна карта върху чиния със спагети.

Постът на Силвестри в Лондон не бе тайна за никого. Той бе в шпионажа от дълги години и макар досега да не се бе издънвал, към края на престоя му във Варшава в целия Източен блок бяха разбрали за коя правителствена служба работеше. В полската столица той ръководеше стройна агентурна мрежа и успя да събере огромно количество важна политическа информация. Лондон бе последният му пост, същото важеше и за повечето от подчинените му. Получи назначението, тъй като се ползваше с уважението на всички съюзнически разузнавания, а работата му тук бе да осъществява връзката с британското разузнаване. Силвестри пристигна с „Даймлер Бенц“ на посолството. Охраната дори не му поиска да се легитимира. Сър Базил лично го чакаше на входа, където двамата се здрависаха сърдечно, преди да се качат по стълбите.

— Какви са новините, Ранди?

— Нося ти пакет и един за Райън — отвърна Силвестри.

— Така ли? Да го извикам ли?

Главният агент в Лондон беше прочел първата страница и знаеше какво има в пакета.

— Разбира се, Баз, няма проблем. Хардинг също може да присъства, ако искаш.

Чарлстън вдигна телефонната слушалка и ги извика. Двамата аналитици пристигнаха след по-малко от две минути. Бяха се срещали в същия състав поне веднъж. Сър Базил им посочи столовете. Той беше отворил вече плика. Силвестри подаде на Райън посланието. Джак вече си бе помислил, че трябва да е нещо необичайно, а той се бе научил да не се доверява на нищо ново и различно в ЦРУ.

— Наистина е интересно — каза Чарлстън.

— Да го отворя ли? — попита Райън.

Силвестри кимна и му подаде армейското си джобно ножче, за да разреже плика от дебела хартия. Посланието до него бе само от три страници, подписано лично от адмирал Гриър.

„Заек“ — веднага забеляза той. Знаеше терминологията. Някой искаше да избяга от... Москва... и ЦРУ щеше да му помогне със съдействието на СИС, тъй като Будапеща беше в момента извън играта...

— Кажи на Артър, че с удоволствие ще помогнем, Ранди. Вероятно ще имаме възможност да поговорим с него, преди да го отведете от Лондон?

— Иначе няма да е честно, Баз — потвърди Силвестри. — Дали ще е трудно да го измъкнем?

— От Будапеща? — Чарлстън се замисли за миг. — Няма да е прекалено трудно. Унгарците имат доста неприятна тайна полиция, но не са чак толкова правоверни марксисти. Я, тоя Заек твърди, че вашите комуникации може да са компрометирани. Ленгли май доста се е развълнувал от това.

— Съвсем обяснимо, Базил. Ако има дупка, трябва бързо да я запушим.

— Тоя тип бил от техния МЕРКУРИЙ, а? Мили Боже — въздъхна Райън.

— Правилно си схванал, синко — потвърди Силвестри.

— Но какво, по дяволите, ще правя аз на терена? — попита Джак. — Аз не съм оперативен агент.

— Някой от нашите трябва само да наблюдава отстрани.

— Разбирам, Ранди — каза Чарлстън, който продължаваше да чете посланието. — И желаете да е човек, когото опозицията не познава.

— Така изглежда.

— Но защо аз? — продължи да упорства Райън.

— Джак — опита се да го успокои сър Базил, — работата ти ще е само да наблюдаваш какво става. Ще си там проформа.

— Ами прикритието ми?

— Ще ти дадем нов дипломатически паспорт — отвърна Чарлстън. — Ще си в безопасност. Виенската конвенция и прочие...

— Но... но... ще е фалшив?

— Те няма да го знаят, синко.

— Ами моят акцент? — Болезнено очевидно бе, че акцентът му е американски, а не британски.

— В Унгария? — усмихна се Силвестри.

— Джак, при техния шантав език сериозно се съмнявам, че ще забележат разликата, а и при всички случаи с новите документи личността ти ще е неприкосновена.

— Успокой се, хлапе. По-безопасно е и от плюшеното мече на дъщеря ти. Повярвай ми — увери го Силвестри.

— Освен това през всичкото време ще те придружава човек от сигурността — добави Чарлстън.

Райън трябваше да седне обратно на стола си и да се успокои. Не биваше да се показва като страхливец, особено пред тези хора и пред адмирал Гриър.

— Добре, извинете ме. Просто досега не съм бил на терен. За мен е нещо напълно непознато — надяваше се, че е успял да замаже нещата. — Какво точно ще правя и как ще стигна до там?

— Ще те качим на самолета до Будапеща. Там ще те поеме някой от нашите и ще те придружи до посолството. Ще поседиш там два-три дни, предполагам, и след това ще наблюдаваш как Анди ще изведе вашия Заек извън Червената земя. Ранди, колко време предполагаш, че ще отнеме?

— За да се задвижи ли? Краят на седмицата или един-два дни по-дълго — каза Силвестри. — Заекът ще замине за Будапеща със самолет или влак, а вашият човек ще измисли как да го измъкне от там.

— Два-три дни за това — предположи сър Базил. — Не трябва да се прибързва.

— Добре, това значи, че ще отсъствам от къщи четири дни. Какво обяснение да дам?

— На жена ти ли? — попита Чарлстън. — Кажй й, че трябва да заминеш за, да речем, Бон, по работа, свързана с НАТО. Не конкретизирай колко време ще отсъстваш — посъветва го той.

— Добре — отстъпи Райън. „Ясно е, че нямам никакъв избор така или иначе.“

След като се върна в посолството, Фоли се отби в кабинета на Майк Барнс. Барнс беше културният аташе и отговаряше за връзките в областта на изкуството и културата. Това беше важен пост в Москва. В СССР имаше богат културен живот. Фактът, че най-стойностната му част датираше от времето на царизма, не смущаваше сегашния режим ни най-малко, тъй като според Фоли Великите руснаци много държаха да изглеждат културни и по-извисени от западните, особено от американците, чиято „култура“ беше много по-нова и много по-долнопробна от тази в страната на Бородин и Римски-Корсаков. Барнс бе завършил „Джулиърд Скул“ и Корнелския университет и особено много ценеше руската музика.

— Здравей, Майк — поздрави го Фоли.

— Как са новациите? — попита Барнс.

— Нормално. Имам въпрос към теб.

— Казвай.

— Мери Пат и аз обмисляме да пътуваме, може би в Източна Европа. Например Прага или нещо такова. Как е там музиката?

— Пражкия симфоничен оркестър още не е започнал сезона, но Йозеф Рожа е в Берлин, а после отива в Будапеща.

— Кой е той? Не съм го чувал? — призна Фоли, а сърцето му за малко да изскочи от гърдите.

— Унгарец, братовчед на Миклош Рожа, холивудския композитор — Бен Хур и прочие. Семейство музиканти. Чувал съм, че е върхът. Унгарските железопътни линии имат четири оркестъра, колкото и да ти звучи невероятно, и Йозеф ще дирижира най-добрия от тях. Можете да отидете до там с влак или със самолет, зависи с какво време разполагате.

— Любопитно — изрече на висок глас мислите си Фоли. „Зашеметяващо“ — помисли си вътрешно.

— Московският държавен оркестър започва сезона в началото на следващия месец. Имат нов диригент на име Анатолий Шеймов. Не съм го чувал досега, но се говори, че е много добър. Мога да ви уредя билети. Иван обича да се показва пред чужденците, а те наистина са от световна класа.

— Благодаря, Майк. Ще помисля. Доскоро, приятел — каза Фоли и излезе.

По пътя до кабинета си сияеше от радост.

— Да го вземат мътните — ядоса се сър Базил, докато четеше последните съобщения от Москва. — Кой дяволски гений може да роди подобна идея? — попита той въздуха.

След това разбра. Американският агент Едуард Фоли. И как, по дяволите, можеше да се изпълни това? — чудеше се генералният директор.

Тъкмо смяташе да тръгне за обяд в Уестминстърския дворец отвъд реката, но не можа да се откъсне от това. Е, щеше да го обмисли, докато хапваше говежда пържола и йоркширски пудинг.

— Голям късметлия съм — каза Райън, когато се върна в кабинета.

— Джак, ще е по-безопасно, отколкото да пресечеш улицата — което в Лондон си беше преживяване на живот и смърт.

— Мога да се грижа за себе си, Саймън — напомни Райън на своя колега. — Но ако се издъня, ще пострадат други хора.

— Няма да носиш отговорност за това. Просто ще наблюдаваш. Не познавам лично Анди Хъдсън, но съм чувал, че е отличен професионалист.

— Върхът — отвърна Райън. — Не е ли време за обедна почивка, Саймън? Умирам за една бира.

— Хайде, ще те заведе в „Херцог Кларънс“.

— Не беше ли това оня тип, който се удавил в бъчва с малвазия^[1]?

— Гаден начин да си отидеш от тоя свят, сър Джон — отбеляза Хардинг.

— Всъщност какво е малвазия?

— Силно и сладко вино, нещо като „Мадейра“. В момента го правят точно на тези острови.

„Научих още една дреболия“ — каза си Джак, докато си взимаше сакото.

В Москва Зайцев проверяваше личното си досие. Имаше да взима дванайсет дни отпуска. Предното лято не бяха почивали със семейството си на Сочи — през юли и август бяха заети всички места. Беше по-лесно да заминеш на почивка, когато си с малко дете, както е във всяка страна — можеш да напуснеш града, когато пожелаеш. Светлана ходеше на детска градина, но да изпусне няколко дни рисуване не беше такъв проблем, като да изпусне материала в началното училище, където децата бяха много натоварени.

На горния етаж полковник Рождественски четеше последното съобщение от полковник Бубовой в София, донесено току-що от куриер. Значи българският президент беше удовлетворил искането на Москва, без да задава при това досадни въпроси. Българите си знаеха мястото. Държавният глава на тази предполагаемо суверенна страна знаеше как се изпълняват заповедите на един старши офицер от руския Комитет за държавна сигурност. „Точно както му е редът“ — мислеше си полковникът. Сега оставаше полковник Строков от Държавна сигурност да избере стрелеца, без съмнение турчин, и Операция 666 можеше да се задвижи. Ще докладва на председателя Андропов малко по-късно.

— Три човешки трупа? — попита доста изненадано Алън Кингшот. Той беше най-опитният разузнавач на сър Базил. По време на трийсет и седем годишната си служба към кралицата и страната той бе преброял улиците на всички големи европейски градове, отначало като „законно“ акредитиран служител, а по-късно като представител на главната квартира за кризисни ситуации. — Нещо като размяна, така ли?

— Точно така. Момчето, което го предлага, е почитател на „КЪЛЦАНО МЕСО“, доколкото схващам — отвърна Базил.

Операцията „КЪЛЦАНО МЕСО“ беше легенда от Втората световна война. Нейният замисъл бил да създаде у германското разузнаване грешното впечатление, че съюзниците се канят да нахлуят на Корсика, а не на Сицилия, каквото в действителност било намерението им. Така те подхвърлили на германците трупа на

алкохолик, умрял от преливане, обявявайки го за майор от кралския флот, който уж планирал фиктивната операция за завземане на Корсика. Тялото било пуснато във водата от британската подводница „Серъф“ недалеч от испанското крайбрежие, а вълните го изхвърлили на брега. Оттам то надлежно било прибрано и отнесено в полицейския участък, направили му аутопсия, а куфарчето с документи, закопчано на китката на удавника, било доставено на местния офицер от Абвера. Той моментално изстрелял книжата към Берлин, където те оказали търсения ефект. Така няколко германски дивизии били прехвърлени на острова, чието военно значение се свеждало до факта, че е родното място на Наполеон. Историята, която се бе превърнала в сюжет на роман и във филмов сценарий под заглавие „Мъжът, който никога не го е имало“, бе поредното доказателство за жалките възможности на германското разузнаване, което не е можело да различи мъртъв пияница от професионален войник.

— Какво друго знаем? Имам предвид — уточни Кингшот — възраст и пол, сър?

— Да, и цветът на косата, и прочие неща. От значение ще е и начинът, по който е настъпила смъртта. Още не сме наясно с тия неща. Така че поставям въпроса принципно: възможно ли е да се изпълни?

— Теоретично — да, но преди да започнем подготовката, трябва да получа поредица от конкретни данни. Както споменах — ръст, тегло, цвят на косата и на очите, пол естествено.

— Е, Алън, започни да мислиш по това. Дай ми списък за данните, от които се нуждаеш до утре следобед.

— Къде ще стане?

— В Будапеща най-вероятно.

— Е, това поне е нещо — каза оперативният агент.

— Проклетата, мръсна работа — измърмори сър Базил, след като разузнавачът си излезе.

Анди Хъдсън си седеше в кабинета и отдъхваше, след като хапна в бюфета на посолството и поля с чаша бира „Джон Къридж“ обяда си. Не много висок мъж, той имаше зад гърба си осемдесет и два скока с парашут и болни колене, за да му напомнят за тях. Беше излязъл от активна военна служба преди осем години, но тъй като си падаше по

вълнуващите неща в живота, се нави да работи за разузнаването. Издигна се бързо в служебната йерархия главно заради стабилната си езикова подготовка. В Будапеща се нуждаеше от нея. Унгарският език е в групата на угро-финските, както всички филолози знаят. Най-близък до него в Европа е финландският, а след това монголският. Той няма нищо общо с останалите езици, които се говорят в Европа, с изключение на християнските собствени имена, възприети от маджарите след покръстването им, предшествано от доста убийства на мисионери. В хода на историческото си развитие маджарите изоставили своята войнственост, с която някога се отличавали. Унгарците се бяха превърнали в крайна сметка в най-миролюбивия народ на континента.

Но много ги биваше в интригите и като всяко общество и те си имаха криминални елементи, повечето от които заемаха високи постове в комунистическата партия и във властта. Тайната им полиция, Аламвиделши Хатошаг, понякога действаше не по-малко жестоко от ЧК по времето на самия Железен Феликс. Но жестоко не беше същото като ефективно. Сякаш се опитваха да компенсират вродената си неефективност с жестокост към онези, които по някаква случайност успеяха да хванат. Полицаяте им бяха пословично тъпи. Имаше унгарски афоризъм, който гласеше: „Тъп като шест чифта полицейски ботуши.“ Хъдсън беше установил, че до голяма степен отговаря на истината. Нямаше нищо общо с британската полиция, но и Будапеща не беше Лондон.

Всъщност той смяташе, че животът тук е приятен. Будапеща бе изненадващо красив град, с архитектура, която напомняше на френската, и учудващо разхайтен за комунистическа столица. Храната бе определено добра, дори в работническите столове, каквито имаше на всеки ъгъл, срещу никакви пари. Общественият транспорт пасваше идеално на целите му, които бяха свързани предимно със събиране на политическа информация. Разполагаше с източник с псевдоним ПАРАД в Министерството на външните работи, който го захранваше с много полезни данни за Варшавския договор и за политиката на Източния блок като цяло срещу заплащане и тъй като парите не бяха много, не бяха големи и очакванията му.

Както в останалата част на Централна Европа, Будапеща беше с един час напред от Лондон. Куриерът от посолството почука на вратата

на Хъдсън, след това влезе и сложи плик на бюрото му. Хъдсън захапа пурата си и го повдигна. Беше от Лондон, лично от сър Базил...

„Виж ти“ — помисли Хъдсън. Най-после животът му щеше да стане малко по-интересен. „Очаквай подробностите по-късно“ — завършваше писмото в типичния стил. Човек никога не узнаваше всичко, докато не дойде времето да действа. Сър Базил не беше гадняр и с него се работеше добре, но като повечето шефове от разузнаването обичаше да се прави на умен, което невинаги можеше да се оцени в достатъчна степен от пчеличките на терена, които освен всичко друго трябваше да внимават и за оси. Хъдсън разполагаше само с двама агенти. Будапеща не беше важно място, а той гледаше на нея като на междинен етап, докато се отвореше нещо по-интересно. Съзнаваше, че е твърде млад да ръководи голям разузнавателен екип. Базил му даваше възможност да се изяви. Това бе добре дошло за Хъдсън. Повечето главни агенти висяха в кабинетите си като паяци върху паяжина, което отстрани изглеждаше вълнуващо, но в действителност бе твърде досадно, тъй като бе свързано с писане на безкрайни доклади. Той сам изпълняваше шпионските задачи, а това го излагаше на опасността да го разкрият, както се случи с Джим Сел. Американецът изгърмя само заради шибано стечение на обстоятелствата, както научи Хъдсън от източник с псевдонима БОТУШ в самата държавна сигурност. Но именно в опасността се криеше чарът на шпионската работа. Беше по-безопасна, отколкото да скочиш с парашут от самолет „Локхийд Херкулес“ с трийсеткилограмов товар на гърба. Не можеше да се сравнява дори с патрулирането по улиците на Белфаст заедно с военните полицаи. На уменията, които си създаде, докато патрулираше по улиците на Ълстър, се дължаха и шпионските му качества. Като във всяка област на живота горчилката вървеше ръка за ръка със сладостите. Той обаче предпочиташе бирата пред другите горчивини.

Трябваше да очаква Заек. Едва ли щеше да е много трудна задача, макар че тоя Заек явно бе много важен, след като ЦРУ искаше помощ от МИ-6, а това не се случваше всеки ден. Само когато шибаните янки оплескваха работите, което според Хъдсън не беше рядкост.

Не можеше да предприеме нищо засега. Не и докато не му съобщят подробностите. Чисто теоретично обаче той беше наясно как

се измъкват хора извън Унгария. Нямахте да е трудно. Унгарците не бяха достатъчно правоверни марксисти, за да са сериозен враг. Той изпрати до Сенчъри Хаус потвърждение, че е получил съобщението, и зачака по-нататъшните инструкции.

Британските авиолинии имаха следобеден полет до Москва с „Боинг“-737. Стигаше се за около четири часа в зависимост от ветровете, които днес бяха слаби. След като самолетът кацна на летище „Шереметиево“, дипломатическият куриер се отправи към външната врата, мина без проверка граничния контрол, тъй като бе с дипломатически паспорт и пренасяше дипломатическа поща, и се качи на колата от посолството, която го очакваше. Куриерът беше идвал многократно, така че шофьорът и охраната на посолството го познаваха по външност, а той самият познаваше сградата на посолството. След като достави пощата, слезе в бюфета за сандвич и бира и се зачете в поредната книга. Понякога се замисляше, че няма да е зле да прави някакви физически упражнения, тъй като работата му бе свързана изцяло със седене на едно място, най-вече в автомобили и самолети. Едва ли бе здравословен начин на живот.

Майк Ръсел се загледа в чудовищния еднократен код, който му бяха изпратили, с надеждата, че няма да се наложи да го използва целия само за един ден. Да се замества текст с произволно избрани букви беше без съмнение къртовска работа, от която човек можеше да лудне. Трябваше да има и по-лесен начин. Всъщност такава бе предназначението на шифровъчните машини КХ-7, но Фоли го предупреди, че системата може да е компрометирана, а тази мисъл го вбесяваше. КХ-7 беше най-модерната машина за шифроване, лесна за използване и напълно непробиваема — поне той така смяташе. Познаваше екипа от математици, които бяха измислили алгоритмите. Алгебричните формули, използвани в КХ-7, бяха достатъчно сложни за самия него и той трябваше доста да се напъва, за да ги разбере. Но теоретично всяко нещо, създадено от един математик, можеше да се разгадае, а руснаците имаха много способни хора в тази област. Това

бе причината за целия този кошмар: комуникациите, чиято безопасност бе негова работа, се засичаха от врага.

А това бе недопустимо.

Значи, трябваше да използва еднократен код за най-деликатните съобщения, колкото и да е неудобен. И социалният му живот в Москва не бе наред. Обикновените руски граждани възприемаха черната му кожа като признак, че е в роднинска връзка с африканските маймуни по дърветата, което бе толкова обидно за Ръсел. Той не споделяше болката си с никого, а я таеше в сърцето си, където тя се превръщаше в гняв, същия вътрешен гняв, който изпитваше и към ку-клукс-клан, преди ФБР да разгони тая пасмина от невежи. Те вероятно продължаваха да го ненавиждат, но страшната омраза сама по себе си не можеше да му навреди, както не можеха да му навредят и тия фанатизирани идиоти, които явно бяха забравили, че Улисис Симсън Грант в крайна сметка бе сразил Боби Лий^[2]. Бяха свободни да си мразят когото си искат, но законът ги бе натикал в малките им тъмни дупки. „Руснаците са същите гнусни расисти“ — смяташе Ръсел. Но той имаше своите книги и записи с джаз, и допълнително възнаграждение за трудната работа. А сега щеше да покаже на Иван такива свръзки, които той не може да декодира, и Фоли щеше да измъкне своя Заек. Вдигна телефонната слушалка и набра номера.

— Фоли.

— Ръсел е. Можеш ли да се отбиеш при мен за малко?

— Тръгвам веднага — отвърна главният агент. — Какво има, Майк? — попита той, влизайки през вратата.

Ръсел му показва папката.

— Само по три копия с това. За нас, за Ленгли и за Форт Мийд. Искаш сигурност, човече, ето ти сигурност. Само гледай съобщенията да са по-кратки, че от тия гадости може да ми се качи кръвното.

— Дадено, Майк. Срам и резил, че няма по-лесен начин.

— Все някой ден ще се намери. Не може да няма начин да се направи с компютър — все пак кодът може да се качи на дискета. Ще напиша нещо по въпроса до Форт Мийд — каза Ръсел. — Това чудо може да ти кръстоса погледа.

„По-добре твоя, отколкото моя“ — помисли си Фоли, но нямаше как да го изрече на глас.

— Добре, малко по-късно днес ще има нещо за теб.

— Слушам — кимна Ръсел.

Не бе нужно да добавя, че първо ще го шифрова с КХ-7, а след това и с еднократния код. Надяваше се Иван да прехване сигнала и да възложи на своите хора да го разшифроват. Само като си представяше какъв зор ще видят тия копелета, му идеше да се въргаля от смях. Така да бъде, ще даде възможност на математиците им от световна класа да си поблъскат главите.

Но нямаше нищо сигурно. Ако КГБ беше успял да сложи бръмбари в сградата, те се захранваха не с вътрешни батерии, а чрез микровълни, излъчвани от „Света Богородица Микрочипская“ на отсрещната страна на улицата. Той имаше два постоянни екипа от експерти, които проверяваха посолството за неидентифицирани радиосигнали. Често те откриваха по някое подслушвателно устройство в стените. За последен път това се бе случило преди двайсет месеца. Сега те твърдяха, че посолството е чисто. Но никой не вярваше. Иван бе твърде умен. Ръсел се чудеше понякога как Фоли успява да запази самоличността си в тайна, но това си бе негов проблем. Сигурността на комуникациите му бе достатъчно тежка задача.

Обратно в кабинета си Фоли нахвърли текста на следващото си съобщение до Ленгли, стараейки се да е възможно най-кратко, за да е по-лесно за Ръсел. То със сигурност щеше да отвори очите на някои хора на Седмия етаж. Надяваше се британците да не са споделили още идеята с Вашингтон. Щяха да я сметнат за неуместна, а високопоставените служители навсякъде се цупеха на нещата, които излизаха извън клишетата. Понякога времето не позволяваше всичко да се придвижи по каналния ред, а освен това той бе главен агент и се очакваше понякога да проявява инициативност.

А заедно с инициативността може би и малко перчене.

Фоли погледна часовника си. Беше с най-червената вратовръзка. Оставаха час и половина преди да вземе метрото към къщи. Той непременно трябваше да се засече със Заека. Вътрешно гласче подсказваше на Фоли да ускори операцията БЕАТРИКС, доколкото бе възможно. Дали защото Заекът бе в опасност или по друга причина,

той не бе сигурен, но Фоли знаеше, че трябва да се довери на инстинкта си.

[1] Сладко гръцко вино. — Бел. прев. ↑

[2] Войските на юнионистите начело с генерал Улисис Грант сразяват силите на Конфедерацията на генерал Робърт Лий при Апоматокс през 1865 година, с което се открива пътят към ликвидиране на робството в САЩ. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 21

ВАКАНЦИЯ

Не беше никак лесно наистина човек да хване подходящия влак в едно метро. Но Заекът и Фоли се възползаха от нечовешки ефективния начин, по който функционираше то в Москва — може би единственото нещо в съветската система, работещо както трябва. А най-забележителното бе, че влаковете се движеха по разписание, поредовно и от изгревите на слънцето, само че по-начесто. Фоли остави съобщението си в ръцете на Ръсел, облече си шлифера и излезе от посолството в точния момент, извървя обичайното разстояние и се озова на перона по същото време, след което се обърна, за да провери часа върху часовника, който висеше от тавана. Да, отново успя да стигне навреме. Влакът спря веднага след като предишният потегли, и Фоли се качи в обичайния вагон, огледа се и забеляза, че Заекът е там. Фоли разгърна вестника си. Разкопчаният шлифер падаше свободно върху раменете му.

Зайцев се изненада, като видя червената вратовръзка, но не можеше да се оплаче. Както и досега, той си проправи път в съответната посока.

„Действията ни сякаш са се автоматизирали“, помисли си главният агент. Той усети как ръката внимателно се вмъква в джоба му и след това как се измъква. Надяваше се никой да не е забелязал. За Фоли бе безопасно, но за Заека — определено не, колкото и ловко да действаше. Присъстващите във вагона — някои от лицата им дори бе запомнил — можеше да са хора от Второ главно управление. Не бе изключено да го следят, използвайки различни екипи. Това би било умна тактика от страна на опозицията, намаляваща възможността той да ги забележи.

В уречения час влакът пристигна на спирката и Фоли слезе. След някоя и друга седмица щеше да се наложи да сложи подплатата на шлифера, а нищо чудно и шапката, която Мери Пат му бе купила. Трябваше да помисли вече какво ще прави, след като измъкнат Заека.

Ако БЕАТРИКС минеше без проблеми, вероятно щеше да е най-добре да се покрие за известно време и да се въздържа от всякаква шпионска дейност. А дали да не започне да пътува до посолството с кола? Подобна промяна едва ли щеше да озадачи руснаците. В края на краищата той бе американец, а американците бяха прословути с това, че навсякъде се движеха с автомобили. Метрото бе започнало да му омръзва. Претъпкано с народ. А често сред тълпите се намираха и хора, които явно не знаеха за какво служи душът. Подлагаше се на всичко това заради страната си. Не, правеше го против враговете на страната си, поправи се той. Иначе не си струваше. „Да причини на голямата стара Мечка болка в търбуха — а може би рак на стомаха“ — размишляваше той, докато приближаваше към къщи.

— Кажи, Алън? — подкани го Чарлстън, поглеждайки иззад бюрото си.

— Значи, сам поемам тази специална операция? — попита Кингшот.

— Специална е като цел — потвърди генералния директор. — Като изпълнение е обикновена. Имаме само трима души в Будапеща, но едва ли ще е много уместно да изпратим там цял взвод.

— Някой друг ще ходи ли?

— Джак Райън, американецът — отвърна сър Базил.

— Той не е оперативен агент — възрази веднага Кингшот.

— Това е в основата си американска операция, Алън. Те съвсем основателно поискаха някой от техните да наблюдава. В замяна ще имаме ден-два на разположение да разпитаме техния Заек на място, което сами ще изберем. Без съмнение ще получим полезна информация, при това ще говорим първи с него.

— Е, добре, надявам се оня приятел Райън да не ни издъни.

— Алън, той е доказал, че умее да се оправя в критични ситуации, нали така? — попита сър Базил, както винаги основателно.

— Сигурно се дължи на службата му в морската пехота — заяви Кингшот с неочаквано великодушие.

— Освен това е много умен, Алън. Анализите, които прави за нас, са отлични.

— Щом казвате, сър. За да намерят три трупа, ще трябва да поискам помощ от Специалния отряд, а след това да падна на колене и да се моля да се случи нещо страшно.

— Какъв е планът ти?

Кингшот обясни своя оперативен замисъл. Хрумването му бе наистина единственият възможен начин за действие. А както сър Базил бе отбелязал по-рано през деня, щеше да е зловещо като при аутопсия.

— Каква е вероятността да се случи подобно нещо? — попита Базил.

— Трябва първо да се консултирам с полицията и тогава ще мога да отговоря.

— Коя е връзката ти там?

— Групов началник Патрик Нолън. Срещали сте се с него.

Чарлстън затвори за миг очи.

— Огромният мъжага, дето арестува нападателите по ръгби, защото не се ръгат достатъчно?

— Точно той е Нолън. Викат му Мъника в полицията. Мисля, че изяжда по един казан каша. Мога ли да обсъждам БЕАТРИКС с него?

— Само онова, което е необходимо, Алън.

— Слушам, сър — съгласи се Кингшот и излезе от стаята.

— Какво искаш? — попита Нолън над половинката бира в кръчмата на една пряка по-надолу от Скотланд Ярд в четири следобед.

— Много добре ме чу, Мъник — отвърна Кингшот и запали цигара да не остане по-назад от останалите клиенти на бара.

— Трябва да призная, че откакто съм в Скотланд Ярд, съм чувал какви ли не странности, но такова нещо не бях чувал. — Нолън бе висок поне метър и деветдесет и тежеше най-малко сто и десет кило, но по него нямаше и грам тлъстина. Той прекарваше поне един час дневно в гимнастическия салон на полицията. Рядко носеше пистолет по време на дежурства. Никога не се бе налагало да използва оръжие, за да убеди някой престъпник колко безполезно е да оказва съпротива. — Би ли ми казал за какъв дявол е всичко това? — попита той.

— Съжалявам, не ми е позволено. Само мога да ти кажа, че е нещо много важно.

Дълга глътка бира.

— Е, добре, както знаеш, не държим такива неща на склад дори и в „Черния музей“^[1]

— Мислех си за пътна злополука. Катастрофи стават често, нали?

— Да, така е, Алън, но не и с тричленни семейства.

— Добре, колко често се случват всъщност подобни неща?

— Някъде около двайсет случая на година, при това с напълно произволна периодичност. Не може да се разчита, че ще се случи точно в определен момент.

— Тогава ще се надяваме на късмет и ако не се получи, няма да се получи и толкова.

Това щеше да създаде неудобства. Дали да не се обърне за помощ към американците? По магистралите в Америка загиваха най-малко по петдесет хиляди годишно. Кингшот реши да го обсъди със сър Базил на следващата сутрин.

— Късмет? Не съм убеден, че е точната дума, Алън — каза Нолън.

— Е, сецаш се какво имам предвид, Мъник. Само мога да ти кажа, че е дяволски важно.

— И ако се случи на магистрала номер Четири, след това какво?

— Прибираме трупите...

— А близките на загиналите? — попита Нолън.

— Заменяме телата с тежки торби. Състоянието на трупите ще предполага, че ще ги погребат в затворени ковчези, нали така?

— Добре. А после?

— Ще оставим на нашите хора да се оправят с трупите. Наистина не ти трябва да знаеш подробностите.

Сикрет Сървис поддържаше тесни и сърдечни отношения с лондонската полиция, но само толкова. Нолън си допи бирата.

— Да, ще оставя кошмарите за теб, Алън. — Сдържа се да не трепне. — Значи, от този момент нататък да започна да се оглеждам за трупове?

— Незабавно!

— А може да помислим евентуално да приберем останки не само от една катастрофа?

— Очевидно — кимна Кингшот. — Още по една?

— Добра идея, Алън — съгласи се Нолън. — Домакинът му даде знак на бармана. — Знаеш ли, един ден ще ми се прииска да знам за какво си ме използвал.

— Един ден, като се пенсионираме, Патрик. Ще останеш доволен, като узнаеш за какво ми помагаш. Обещавам ти, стари приятелю.

— Щом казваш, Алън — примири се Нолън. Засега.

— Какво, по дяволите, е замислил? — възкликна съдия Мур, четейки последното съобщение от Москва. Той подаде новопристигналата телеграма на Гриър, който ѝ хвърли едно око и я предаде по-нататък на Майк Бостък.

— Майк, твоето момче Фоли има голямо въображение — каза адмиралът.

— По-скоро ми прилича на изчанчените идеи на Мери Пат. Тя е каубоят — така де, каубойката, както, предполагам, знаеш. Оригинално, а, какво ще кажете, момчета?

— Оригинално не е точната дума — отговори шефът на ЦРУ, примигвайки. — Е, Майк, осъществимо ли е?

— Теоретично да, а и оперативният замисъл ми допада. Да измъкнеш беглец, без Иван да разбере. Това е стил, господа — каза Бостък, без да прикрие задоволството си. — Най-гнусната част е, че трябва да се намерят три трупа, единият от които на дете.

Тримата разузнавателни шефове успяха да се въздържат да не потръпнат при тази мисъл. Най-лесно го понесе съдия Мур, който си беше оцапал ръцете преди повече от трийсет години. Но това се бе случило по време на война, когато правилата са по-различни. Но не чак толкова по-различни, че да му спестят угризенията, които понякога го спохождаха. Те го бяха накарали да се върне към правото. Не можеше да промени нещата, които бе направил, но поне можеше да предотврати да се повторят. „Или нещо подобно — каза си той. — Нещо подобно.“

— Защо пък автомобилна злополука? — попита Мур. — Защо не пожар? Не е ли по-подходящо за целта, която преследваме?

— Добра идея — съгласи се веднага Бостък. — Това ще ни спести обясненията за физическите травми.

— Ще се свържа веднага с Базил.

Дори най-умните хора понякога не можеха да излязат извън рамките на своето мислене, осъзна Мур. Именно по тази причина той не преставаше да съветва хората си да избягват клишетата. Понякога се случваше някой да последва съвета му, но не достатъчно често.

— Знаете ли — обяви Майк Бостък, след като поразмисли, — може и да се получи, ако имаме късмет.

— Понякога „ако“ се оказва голяма дума, Майк — предупреди Гриър.

— Добре де, този път чашата е наполовина пълна — предположи заместник-шефът на операциите. — Така да бъде. Най-важната част от мисията е да измъкнем оня приятел, но понякога не е зле да се пробва и нещо по-различно.

— Хм-м — измънка Гриър колебливо.

— Добре, ще звънна на Емил от ФБР да видим какво ще ни посъветва — каза Мур. — Това е повече по неговата част, отколкото по нашата.

— А ако някой адвокат надуши какво ще последва, Артър?

— Джеймс, има си начини да се справиш с адвокатите.

„Най-полезният от тях е пищовът“ — не посмя да изрече на глас мислите си Гриър. Кимна в знак на съгласие. Да не си създаваш излишни ядове бе едно от добрите правила, особено в шпионската работа.

— Как мина денят ти, скъпи? — попита Мери Пат.

— Както обикновено — бе отговорът за микрофоните в тавана.

Много по-важен бе жестът с двата палеца нагоре, последван от измъкване на съобщението от джоба на шлифера. Разполагаха вече с уговорено място и време за срещата. Мери Пат щеше да се погрижи за това. Тя прочете бележката и кимна. Двамата с Еди щяха да излязат отново на разходка и да се видят с малката Светлана, зайчика. След това въпросът щеше да опре единствено до това как да измъкнат Заека извън града, но тъй като той работеше в КГБ, не следваше да е трудно. В конкретния случай работата му в Центъра бе предимство. В края на краищата те щяха да измъкнат не мужик от някоя кравеферма, а нещо като дребен благородник.

Забеляза, че за вечеря има пържоли — ястието на успеха. Мери Пат се бе вманиачила, както и той, а може би и повече от него. С много малко късмет операция БЕАТРИКС щеше да им донесе славата на превъзходни оперативни агенти, към което и двамата се стремяха.

Райън взе влака за Чатъм. През целия ден бе усещал липсата на жена си. Надяваше се да си е тръгнала по-рано като повечето лекари на държавна работа, с каквито работеше. Понякога се питаше дали този вреден навик няма да ѝ се отрази зле, след като се върнат у дома в Перегрин Клиф. Дано да не се случва. Берни Кац обичаше бюрото му да е разчистено и списъкът на чакащите да е празен, а тукашните трудови привички подтикваха дори жена му към пийване. Добрата новина бе, че през тази седмица нямаше насрочени операции, така че щяха да си пийват вино с вечерята.

Чудеше се колко време ще отсъства от къщи. Не бе свикнал да е далече от дома си. Едно от предимствата на работата му като аналитик бе това, че вършеше всичко в кабинета си, след което се прибираще. Откакто бе женен, почти не се бе случвало да спи извън дома си, далеч от Кети. Това бе свещено правило в техния брак. Харесваше му, когато се събуди в три сутринта, да я прегърне и да я целуне, а тя да се усмихне в съня си. Бракът с Кети бе нещо като котвата на живота му, центърът на неговата вселена. А сега дългът му щеше да го отдели от нея за няколко дни — мисъл, която не му допадаше. Не гореше от желание също да лети със самолет до комунистическа страна с фалшиви документи за самоличност, за да контролира тайна операция. Не разбираше и бъкел от тия неща с изключение на онова, което му бяха разказвали оперативните агенти в Ленгли... и на собствените си преживявания в Чесапийк, когато Шон Милър и неговите терористи нахлуха в дома му с насочени дула. Полагаше огромни усилия да забрави тази история. Вероятно нямаше да се случи, ако бе останал в морската пехота, макар че и там щеше да е заобиколен от бойци, само че свои. Щеше да се радва на тяхното уважение, да си спомня с гордост бойните си подвизи, да разказва за тях в някоя кръчма на онези, които проявяват любопитство, да споделя опита си в областта на тактиката, който бе усвоил на висока цена, в условията на почти истинска битка, и да се надсмива на неща, които на обикновените хора

въобще не им се виждат смешни. Но напусна морската пехота със счупен гръбнак, след като изтърпя бойната служба с ужаса, който изпитва всеки цивилен. Макар че някой някога бе казал, че смелостта е израз на страха. А той бе проявил това качество точно когато трябва. Е, в Унгария само щеше да наблюдава, а после да слуша, докато сър Базил и неговите момчета разпитват Заека на някое тайно място в Лондон или другаде, преди самолет КС-135 на ВВС да ги откара във Вашингтон от военновъздушната база Бентуотърс, а по време на дългия полет щяха да им предложат за успокоение вкусна храна и напитки.

Слезе от влака, качи се по стълбите и хвана такси до Гриздейл Клоус, където завари Кети да приготвя вечерята с помощта на Сали, след като бе отпратила госпожица Маргарет.

— Здравсти, маце — каза той и я целуна, след което вдигна Сали за обичайната прегръдка. — Малките момиченца се прегръщат най-добре.

— Е, какво толкова важно ти съобщиха? — попита Кети.

— Нищо особено. Дори разочароващо.

Кети погледна мъжа си в очите. Джак не го биваше да лъже. Това бе едно от нещата, които харесваше най-много у него.

— Ясно.

— Честно — настоя Райън, тъй като познаваше този поглед, но се оплете още повече. — Не съм застрелял никого — направи той опит да се пошегува.

— Добре — отвърна тя, което означаваше: „Ще поговорим по-късно.“

„Пак се издъни, Джак“ — каза си Райън.

— Как върви бизнесът с очилата?

— Прегледах шестима пациенти, макар че имах време да приема осем или девет. Но толкова бяха записани.

— Обсъди ли с Берни условията за работа тук?

— Днес му звъннах, малко след като се прибрах. Умря от смях и ме посъветва да се наслаждавам на ваканцията.

— А онези типове, които прекъснаха операцията, за да отидат на кръчма?

Кети се обърна.

— Думите му бяха, цитирам: Джак работи в ЦРУ, нали така? Накарай го да застреля копелетата. Край на цитата — след това тя продължи да готви.

— Не е зле да му кажеш, че ние не правим подобни неща. — Джак се усмихна. Това поне не беше лъжа и той се надяваше тя да го знае.

— Знам. Това е в разрез със съвестта ти.

— Защото съм католик — потвърди той.

— Е, поне ще съм сигурна, че няма да ме баламосваш.

— Да ме убие Господ, като ми прати рак, ако го направя.

Клетвата за рака ѝ допадна.

— Няма да му се наложи, Джак.

И това бе вярно. Тя мразеше оръжията и кръвопролитията, но него обичаше. А за момента това стигаше.

Вечерята бе вкусна, последваха обичайните занимания, докато стане време да облекат четиригодишната Сали в жълтата ѝ пижамка и тя да се изкачи в голямото си момичешко легло.

След като Сали и малкият Джак заспаха, дойде време за обичайното безсмислено висене пред телевизора. Поне така се надяваше Джак, но...

— Добре, Джак, казвай лошата новина.

— Нищо особено — отвърна той.

Но отговорът му бе възможно най-лошият. Кети можеше да чете мислите му.

— Какво значи това?

— Трябва да замина на кратко пътуване — в Бон — Джак си спомни съвета на сър Базил. — Нещо, свързано с НАТО.

— И какво е то?

— Не мога да ти кажа, скъпа.

— Колко дълго?

— Три-четири дни вероятно. Смятат, че аз съм най-подходящият по неизвестна за мен причина.

— Ъ-хъ — тя веднага разгада, че казаното от Райън бе само наполовина вярно. — Надявам се, че няма да носиш пистолет или нещо такова?

— Скъпа, аз съм аналитик, не оперативен агент, забрави ли? Тия неща не ми влизат в задълженията. Между другото, не мисля, че и

оперативните агенти често носят оръжие. Трудно е да се обясни, ако ги набарат.

— Но...

— Джеймс Бонд е измислен герой, маце, в истинския живот няма такива като него.

Райън се загледа в телевизора. По Ай Ти Ви даваха сериала „Опасност от бомба“ и Джек се замисли отново дали неговият приятел Брайън ще доживее края на службата си на сапър, за да се ожени със Сузи, когато се уволни. И неговата работа бе гадна, но ако допуснеше грешка, поне нямаше да боли дълго.

— Боб обаждал ли се е? — попита Гриър малко преди шест часа.

Съдия Мур се бе изпружил върху скъпия въртящ се стол. Твърде дълго седеше на едно място и твърде малко се движеше. В Тексас имаше малко ранчо — наричаше го така, защото притежаваше няколко коня. В Тексас никой не можеше да мине за изтъкнат гражданин, ако не притежава някой и друг кон. Три-четири пъти седмично той яздеше Ацтек по един час, а това му помагаше да се освободи от стреса и да помисли на спокойствие извън кабинета си. В такива моменти му идваха най-добрите идеи. Сигурно по тази причина се чувстваше сега толкова непродуктивен. Кабинетът не бе най-доброто място за мислене, макар всеки директор на света да твърдеше, че е точно така. Само Господ знае защо. Точно от това имаше нужда в Ленгли — от конюшня. В двора имаше толкова много място — беше най-малко пет пъти по-голям от ранчото му в Тексас. Но само да споменеше за това, историята щеше да се разчуе из целия свят: директорът на ЦРУ язди кон, нахлупил черна каубойска шапка, и с „Колт“-45 на пояса, а това едва ли щеше да се хареса на телевизионните екипи, които рано или късно щяха да се появят до оградата с миникамери. Така само от суета се лишаваше от един превъзходен начин на мислене. Беше пълна глупост, разсъждаваше бившият съдия, да позволиш подобни предразсъдъци да пречат на работата ти. Например в Англия Базил можеше да преследва лисици върху гърба на чистокръвен кон, без на някой да му пука от това. По дяволите! Дори щяха да му се възхищават или в най-лошия случай да си помислят, че е донякъде ексцентрично. В Англия ценяха ексцентричността. Но в страната на свободата хората

робуваха на предразсъдъци, налагани им от медиите и избираеми представители на властта, които чукаха секретарките си. Е, не съществуваше закон, който да задължава света да е нормален.

— Нищо важно. Само телеграма, в която съобщава, че срещите му с корейските приятели вървят добре — събщи Мур.

— Знаеш ли, тези хора малко ме стряскат — призна Гриър, но не обясни защо.

Корейското разузнаване като че ли понякога се отнасяше прекалено безцеремонно със служителите на другото корейско правителство. Тук правилата бяха различни. Състоянието на война между Севера и Юга беше все още факт, а във военно време загиваха хора. ЦРУ не вършеше такива неща от трийсет години. Азиатците обаче не споделяха западния идеал за стойността на човешкия живот. Може би защото страните им бяха пренаселени. Или защото изповядваха други религиозни убеждения. Причините сигурно бяха разнообразни, но заради някоя от тях техните оперативни правила бяха по-различни и те се чувстваха свободни да действат в техните рамки или извън тях.

— Те са най-важните ни очи в Северна Корея и Китай, Джеймс — напомни му Мур. — И са верни съюзници.

— Знам, Артър — не беше излишно от време на време да се осведомяват какво става в Китайската народна република. ЦРУ срещаше огромни затруднения да проникне в тази страна. — Просто ми се ще да не се отнасят толкова лекомислено към убийствата.

— Те действат по строго определени правила и както изглежда, и двете страни се съобразяват с тях.

И в двете страни, изглежда, убийствата се извършваха с позволение от най-високо равнище. Не че това имаше някакво значение за жертвите. „Мокрите“ операции бяха в разрез със същността на тяхната работа, която бе събиране на информация. Някои хора понякога го забравяха. Но ЦРУ и КГБ го съзнаваха много добре, поради което двете служби се бяха разделили с тази практика.

Но когато дадена информация плашеше или по някакъв друг начин смущаваше политиците, които контролираха разузнавателните служби, шпионските екипи получаваха заповеди да вършат неща, които обикновено се мъчеха да избягват. Тогава обикновено действаха чрез подставени лица или наемници, главно...

— Артър, ако КГБ иска да убие папата, как според теб ще постъпи?

— Няма да го направи чрез свой човек — каза Мур. — Прекалено опасно е. Може да предизвика политическа катастрофа, нещо като торнадо, което да връхлети самия Кремъл. Без съмнение ще съсипе политическата кариера на Юрий Владимирович, така че не вярвам той да поеме подобен риск, каквато и да е каузата. Властта е много важна за него.

Заместник-директорът на разузнаването кимна.

— Прав си. И аз смятам, че скоро ще се откаже от председателския пост. Няма начин. Няма да му позволят да скочи от шефското място в КГБ начело на партията. Би било прекалено зловещо, дори за тях. Те още не са забравили Берия — не и хората в Политбюро.

— Това е идея, Джеймс — каза Мур, поглеждайки през прозореца. — Чудя се колко още му остава на Леонид Илич.

Здравословното състояние на Брежнев бе непрестанна грижа за ЦРУ, всъщност всички във Вашингтон проявяваха интерес.

— Андропов е най-добрият показател за това. Със сигурност знаем, че той ще заеме мястото на Брежнев. Щом стане ясно, че Леонид Илич ще се отправи към последното си пътуване, Андропов ще смени поста си.

— Добро разсъждение, Джеймс. Ще уведомя за това Държавния департамент и Белия дом.

Адмирал Гриър кимна.

— За това ни плащат. Да се върнем към папата — предложи той.

— Президентът още задава въпроси — потвърди Мур.

— Ако предприемат нещо, няма да използват руснак. Политическият риск е много голям, Артър.

— Изцяло съм съгласен с теб. Но какво следва от това?

— Те използват българите за мокрите работи — каза Гриър.

— Колко българи ходят на поклонение в Рим според теб?

— За жалост не може да поискаме от италианците да проверят. Ще се разчуе, а не може да го позволим. Ще изглежда много глупаво в печата. Не бива да го правим, Джеймс.

Гриър въздъхна дълбоко.

— Да, знам, не и без да сме сигурни.

— Да, Джеймс, не и без да сме сигурни, защото сега не знаем нищо, по дяволите, абсолютно нищо.

„Колко щеше да е хубаво — помисли си съдия Мур, — ако ЦРУ беше вездесъщо като във филмите или както смятат противниците му. Не през всичкото време. Само понякога.“ Във всеки случай те не бяха.

Следващият ден започна в Москва по-рано, отколкото навсякъде другаде. Зайцев се събуди от алармата на будилника, измърмори, изпсува като всеки работник по света и се завлече към банята. След десет минути пиеше сутрешния си чай и ядеше черен хляб с масло.

На по-малко от километър от тук семейство Фоли правеха почти същото. Ед реши за разнообразие да хапне кифла с масло и желе от грозде заедно с кафето. Към него се присъедини малкият Еди, който остави за момент Бабанката и „Трансформерите“. Очакваше с нетърпение да тръгнат за предучилищната забавачка, която бяха организирали за децата от западните страни тук, в гетото, и където той показваше завидно майсторство с боичките и току-що доставените конструктори, освен че бе шампион по въртене в клас.

Каза си, че днес може да си почине. Срещата бе насрочена за вечерта и на нея щеше да отиде Мери Пат. След около седмица... може би... операция БЕАТРИКС ще е приключила и той отново ще си откъдне, оставяйки агентите си да се оправят в тоя отвратителен град. Без никакво съмнение скапаните „Ореоли“ от Балтимор се класираха за плейофите и щяха да се срещнат с „Филадельфия Финикс“, а неговите „Бомбъри“ от Бронкс да се върнат в нисшата лига. Какво им ставаше на новите собственици? Как може богатите да са толкова тъпи?

Трябваше да се придържа към обичайното пътуване с метрото. Ако КГБ го следеше, щеше ли да им направи впечатление, че взима точно определен влак? На този въпрос нямаше отговор. Ако опашката му се състоеше от двама агенти, единият можеше да остане на перона, след като влакът потегли, и да отбележи времето по часовника на спирката, по който се ръководеха влаковете и който бе единственото нормално нещо тук. Хората от КГБ бяха ли чак толкова добри? Точността бе германско качество, но ако копелетата успяваха да накарат влаковете да се движат с такава точност, тогава и КГБ можеше

да го забележи, а спазването на разписанието му бе помогнало да се свърже със Заека.

„Да му се не види и шибаният живот!“ — възнегодува за кратко Фоли. Но той бе наясно с това, преди да приеме назначението в Москва, а тук не беше ли вълнуващо? „Да, вероятно и за Луи Шестнайсети е било така вълнуващо, докато са го карали с каруцата към гилотината“ — помисли си Ед-старши.

Един ден щеше да изнася лекции за това във Фермата. Надяваше се да оценят подобаващо колко труд е хвърлил, за да състави урочния план в лекцията за неговата операция БЕАТРИКС. Е, можеше и да ги впечатли поне малко.

След четирийсет минути той си бе купил вестник „Известия“ и се носеше с ескалатора към перона и както винаги се правеше, че не забелязва погледите, които руснаците му хвърляха, възползвайки се от възможността да видят на живо американец, сякаш беше същество от зоопарка. Подобно нещо не би се случило с руснак в Ню Йорк, където имаше представители на какви ли не етнически групи, особено върху шофьорските седалки на такситата.

Денят започна както обикновено. Госпожица Маргарет се зае с грижите за децата, а Еди Бийвъртън чакаше пред вратата. Обичайните прегръдки и целувки за довиждане с децата и родителите тръгнаха за работа. Ако Райън мразеше нещо, то бе именно този момент от деня. Само да бе успял да убеди Кети да купят апартамент в Лондон, работният им ден сега щеше да е по-кратък с два часа. Кети обаче се възпротиви, тя държеше да има зеленина, където хлапетата да играят. Много скоро нямаше да виждат слънцето, докато отиват на работа, а не след дълго и в по-късните часове.

След десетина минути се бяха настанили във вагона първа класа и пътуваха на северозапад към Лондон. Кети четеше своето медицинско списание, а Райън — „Дейли Телеграф“. Имаше статия за Полша и Райън забеляза, че репортерът бе много добре осведомен. Статиите в британските вестници се отличаваха с далеч по-малко празнословие от тези във „Вашингтон Поуст“ и Джак изведнъж осъзна, че съжالياва за това. Тоя тип знаеше много или бе добър в анализа. Полското правителство наистина се намираще натясно и го

притискаха все повече и повече. Споменавахе се и за папата, който се бе загрижил за свободата на родината си и за своя народ, а това, изтъкваше репортерът, можеше да предизвика големи трусове.

„Самата истина“ — помисли си Джак. Лошата новина бе, че се е разчула. Откъде ли е изтекла информацията? Името на журналиста му бе познато. Той бе специалист по международна политика, по-специално европейската. И така, кой се е раздрънкарал? Някой от Форин Офис? Там служителите, общо взето, бяха умни, но подобно на американските си колеги във Фоги Ботъм понякога говореха, без да мислят, а тук това можеше да стане на чаша бира в ъгловото сепаре на някоя от хилядите приятни кръчми, където правителствен служител да подхвърли нещо или умишлено, или за да покаже пред медиите колко е умен. Дали ще падне някоя глава заради тая издънка? — чудеше се Райън. Трябваше да го обсъди със Саймън.

Освен ако информаторът не бе самият Саймън. Той бе старши служител и се харесваше на шефа си. Дали Базил не бе наредил да подхвърлят на медиите информация? Или и двамата познаваха някое момче в Уайтхол и му бяха наредили да изпие една бира с някой тип от „Флийт Стрийт“^[2]?

Или журналистът бе много умен и бе събрал сам две и две? Умниците не работеха само в Сенчъри Хаус, както в Америка не всички умници бяха в Ленгли. Всъщност талантливите отиваха там, където са парите, тъй като и умните хора искаха да притежават големи къщи и да почиват в луксозни курорти като всички останали. Онези, които избираха държавната служба, знаеха, че животът им ще е удобен, но не разточителен. А най-кадърните от тях бяха наясно, че имат дълг към страната си, поради което се срещаха и умни хора с униформи или с оръжие и значки. В неговия случай той се бе справил отлично в областта на финансите, но това не го удовлетворяваше. Следователно не всички хора с талант се интересуваха единствено от пари. Някои търсеха приключения.

„Затова ли се захвана с тая работа, Джак?“ — питаше се той, докато влакът навлизаше на гара Виктория.

— За какво си се замислил така дълбоко тая сутрин? — попита жена му.

— Какво? — опомни се Джак.

— Познавам по погледа ти, скъпи — каза тя. — Занимава те нещо важно.

— Кети, ти очен хирург ли си или психолог?

— За теб съм психолог — отвърна тя с игрива усмивка.

Джак стана и отвори вратата на купето.

— Хайде, миледи. Чакат те очи за оправяне, а мен ме чакат тайни за разгадаване — той направи път на жена си да излезе от купето. — Научи ли нещо ново от списанието, което четеш по пътя?

— Едва ли ще разбереш.

— Сигурно — съгласи се Джак, слизайки от вагона.

Взеха синьо такси вместо обичайното черно.

— Болница „Хамърсмит“ — каза Райън на шофьора, — а след това улица „Уестминстър“ 100.

— МИ-6, така ли, сър?

— Моля? — попита Райън невинно.

— Там, където е работел Джеймс Бонд, сър — каза шофьорът и се захили, след което подкара колата.

Е, помисли си Райън, табелката на магистралата след изхода от парка „Джордж Вашингтон“, където се намираше ЦРУ, вече не носеше надписа ДЪРЖАВНА АДМИНИСТРАЦИЯ. На Кети ѝ стана смешно. Нямаше никакви тайни за лондонските таксиджии. Кети се измъкна до големия подлез към „Хамърсмит“, след което шофьорът обърна таксито и подкара към Сенчъри Хаус. Райън влезе през вратата, мина покрай старши сержант Кандъртън и се качи в кабинета си.

Веднага щом влезе през вратата, преди да свали шлифера си, той пусна „Дейли Телеграф“ върху бюрото на Саймън.

— Прочетох я, Джак — каза веднага Хардинг.

— Кой се е разприказвал?

— Не съм сигурен. Вероятно Форин Офис. Уведомиха ги за това. А може да е някой от кабинета на премиера. Сър Базил не е никак доволен — увери го Хардинг.

— Никой не е звънял в редакцията на вестника, така ли?

— Не. Не знаехме нищо, преди да излезе тая сутрин.

— Смятах, че тукашният печат поддържа по-сърдечни отношения с правителството.

— Общо взето, е така, което ме навежда на мисълта, че е излязло от кабинета на премиера.

Изражението на Хардинг беше съвсем невинно, но Джак се усети, че се опитва да прочете мислите му. Жена му я биваше в това повече от него. Имаше чувството, че Хардинг не е напълно откровен, но той лично нямаше причина да се оплаква, нали така?

— Нещо ново нощес?

Хардинг поклати глава.

— Нищо впечатляващо. Няма новини и за операцията БЕАТРИКС. Каза ли на жена си за предстоящото пътуване?

— Да, но както споделих с теб, от нея не мога да скрия нищо.

— С повечето жени е така — каза Хардинг и се разсмя.

Зайцев се настани както винаги на бюрото си, заварвайки обичайната купчина от шифрограми, които се различаваха само в подробностите, но всъщност бяха едни и същи: съобщения от тайни агенти с информация от чужди граждани на всякакви теми. Той съхраняваше в паметта си имената на стотици оперативни служители и хиляди факти, включително истинските имена на част от агентите и псевдонимите на много, много други.

Както всеки работен ден, се зае да изчете сутрешните съобщения, преди да ги разпрати по етажите, напрягайки обиграната си памет да запечата най-важните подробности.

В някои от шифрограмите, разбира се, се съдържаше и прикрита информация. Подозираше, че в ЦРУ имат внедрен агент, но всичко, което Зайцев знаеше за него, бе псевдонимът му ТРОМПЕТ. Дори данните, които съобщаваше, бяха закодирани с помощта на няколко шифъра, включително еднократен код. А информацията отиваше директно до полковник на шестия етаж, който бе специалист по ЦРУ и работеше в тясно сътрудничество с Второ главно управление. Следователно по пътя на логиката можеше да се заключи, че ТРОМПЕТ снабдява КГБ със сведения, от които се интересуваше Второ главно, а това бе агентурната мрежа на ЦРУ в Москва. Кръвта му се смрази само от мисълта за това, но той бе предупредил американците за сигурността на техните комуникации и силно се надяваше, че шифрограмите, свързани с него, ще бъдат известни на ограничен кръг от хора. Освен това ТРОМПЕТ получаваше големи суми пари, което означаваше, че не е измежду старшите служители на

ЦРУ, които според Зайцев трябваше да са много добре платени. Един идеологически мотивиран агент би бил причина за притеснение, но в Америка нямаше такива, поне той не бе чувал, а ако имаше, щеше да разбере, нали така?

След седмица, а може би и по-рано щеше да е на Запад в безопасност, мислеше си Зайцев. Надяваше се жена му да не изпадне в шок, когато ѝ съобщи за плановете си. Тя нямаше роднини. Майка ѝ бе починала предната година за голямо съжаление на Ирина, нямаше ни братя, ни сестри, които да я задържат тук. Не се чувстваше щастлива от работата си в ГУМ-а заради огромната корупция там. А той щеше да ѝ обещае мечтаното пиано, което дори постът му в КГБ не можеше да осигури, толкова лошо бе снабдяването тук.

Зае се с обработването на книгата, малко по-бавно от обикновено, макар не прекалено. Малко бяха работягите в страната му, включително в КГБ. В Съветския съюз имаше следната цинична поговорка: „Те се правят, че ни плащат, ние се правим, че работим.“ Този принцип действаше и при тях. Ако човек работеше свръхнормата, на следващата година я повишаваха, без да подобрят условията на труд. Затова малцината, които се трудеха здраво, се забелязваха и ставаха герои на социалистическия труд.

Малко след 11:00 часа полковник Рождественски се появи в комуникационния център. Зайцев долови погледа му и му махна.

— Да, другарю майор? — попита полковникът.

— Другарю полковник — каза той тихо, — напоследък не са идвали съобщения за шест-шест-шест. Има ли нещо, което трябва да знам?

Въпросът изненада Рождественски.

— Защо питаш?

— Другарю полковник — продължи Зайцев със смирен глас, — доколкото разбрах, операцията е важна, а аз съм единственият офицер за свръзка. Да не би да съм действал неправилно?

— А — успокои се Рождественски. — Не, другарю майор, нямаме никакви оплаквания от работата ти. Операцията вече не изисква тоя вид свръзка.

— Разбирам. Благодаря, другарю полковник.

— Изглеждаш уморен, майор Зайцев. Някакви проблеми?

— Не, другарю. Предполагам, че ще мога да ползвам отпуската си. През лятото не успях да отида на почивка. Една-две седмици отдох ще ми се отрази добре преди началото на зимата.

— Разбира се. Ако имаш трудности, се обади да оправим нещата. Зайцев успя да пусне благодарна усмивка.

— Благодаря, другарю полковник.

— Справяш се добре, Зайцев. Всички хора се нуждаят от почивка от време на време, дори служителите в Държавна сигурност.

— Още веднъж ви благодаря, другарю полковник. Служа на Съветския съюз.

Рождественски кимна и излезе. След като изчезна през вратата, Зайцев пое дълбоко дъх и се върна към работата си, опитвайки се да запомни съобщенията... но не заради Съветския съюз. „Ясно — помисли си той. — Операция шест-шест-шест вече се движи чрез куриер.“ Не научи нищо ново за нея, но току-що разбра, че тя е в пълен ход. Те наистина щяха да го направят. Чудеше се дали американците ще успеят да го измъкнат навреме, за да я предотврати. Информацията бе в ръцете му, но не можеше да направи нищо. Като древната Касандра, дъщерята на цар Приам в Троя, която е знаела какво ще се случи, но не е била в състояние да предупреди никого, за да го предотврати. Касандра бе разгневила боговете по някаква причина и те ѝ бяха пратили като отплата това проклетие, а с какво той го бе заслужил? Изведнъж Зайцев изпита гняв заради неефективността на ЦРУ. Само че той не можеше да вземе самолета на „Пан Ам“ от летище „Шереметиево“, нали така?

[1] Музеят по криминалистика на Скотланд Ярд. — Бел. прев. ↑

[2] Улица в Лондон, където се намират редакциите на най-големите британски вестници. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 22

ДОСТАВКИ И РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ

Втората им среща отново се състоя в универсалния магазин, откъдето бащата на едно малко Зайче искаше да му купи дрешки за зимата. Това изненада донякъде Ирина Богданова, но приятно. Мери Пат, която бе експертът по пазаруването в семейство Фоли, се разходи из щандовете, за да разгледа стоките, и се изненада, че не всичко, което се предлагаше, бе съветски боклук. Имаше дори привлекателни... макар и недостатъчно привлекателни, че да ги купиш. Тя се загледа в щанда за кожени изделия. Тукашните кожи щяха да се купуват като топъл хляб в Ню Йорк, макар да не бяха изцяло в крак с колекциите на Фенди. В Русия нямаше италиански дизайнери, но качеството на кожите бе отлично. Руснаците обаче не знаеха какво да ушийт от тях. „Колко жалко“ — каза си тя. Най-тъжното в Съветския съюз бе това, че правителството на тази мрачна страна пречеше на гражданите ѝ да постигнат нещо повече. Тук липсваха оригинални идеи. Най-доброто, което можеше да се купи, бяха старинни произведения на изкуството от предреволюционната епоха — най-често миниатюри с религиозно съдържание. Собствениците им ги продаваха на черно, за да могат да закърпят семейния бюджет. Тя си бе купила няколко подобни произведения, опитвайки се да не се чувства крадец. За да не я гризе съвестта, никога не се пазареше и веднага плащаше исканата цена, без да се опитва да свали някой и друг процент. Това би било равносилно на пладнешки обир, мислеше си Мери Пат, а крайната цел на нейната мисия в Москва — тя дълбоко вярваше в това — бе да помогне на тези хора, макар и по начин, който те едва ли биха разбрали или одобрили. Но като цяло московчани харесваха нейната усмивка и дружелюбност. Без съмнение харесваха и валутните бонове, с които плащаше и срещу които можеха да се снабдят с луксозни стоки или да продадат на черно по курс три или четири за рубли.

Тя позяпа из магазина около половин час, след което забеляза обекта на щанда за детски дрехи. Обходи целия щанд, спирайки се да

разгледа стоките, преди да се доближи до него.

— Добър вечер, Олег Иванович — поздрави тя тихичко, въртейки из ръцете си детско ескимосче за момиченце на три-четири години.

— Веселичко, нали?

— Вярно е. Интересува ме дали можете да си вземете няколко дни отпуск.

— Да, мога. Две седмици.

— Казахте, че съпругата ви се интересува от класическа музика, нали така?

— Точно така.

— Има един добър диригент. Казва се Йозеф Рожа. Ще изнася представление в Будапеща в неделя вечер. Най-подходящият хотел, където можете да отседнете, е „Астория“. Намира се близо до гарата и е популярен сред съветските туристи. Споделете с всичките си приятели, че ще пътувате. Приемете от тях поръчки за стоки, които биха искали да им купите от Будапеща. Направете всичко по начина, по който постъпват повечето съветски граждани. Останалото е наша работа — увери го тя.

— Цялото семейство — напомни й Зайцев. — И тримата.

— Разбира се, Олег. Вашият Зайчик ще види куп чудеса в Америка, а и там зимите не са така сурови като тукашните — добави Мери Пат.

— Ние, руснаците, се радваме на зимата — отговори й той, без да крие честолюбието си.

— В такъв случай можете да се установите на място, където климатът е студен като московския, а ако ви се прииска топло време през февруари, просто се качвате на колата или взимате самолета за Флорида и отдъхвате на слънчевия плаж.

— Да не сте туристически агент, Мери? — попита Заекът.

— За вас съм точно това. Удобно ли ви е да предавате информация на съпруга ми в метрото?

— Да.

„Не би трябвало“ — помисли си Мери Пат.

— А каква е най-хубавата ви вратовръзка?

— Синя на червени райета.

— Чудесно, носете я два дни преди да се качите на влака за Будапеща. Бутнете се в него и му се извинете, така ще знаем. Два дни

преди да отпътувате от Москва, си сложете синята вратовръзка на райета — повтори тя.

Трябваше да внимава много. Хората често правеха тъпи грешки за най-прости неща дори когато — не, особено когато — животът им бе изложен на опасност. Затова и тя се опитваше да опрости максимално всичко. Само едно нещо за запомняне. Само едно нещо, което трябва да се направи.

— Да, това може да се уреди лесно.

„Значи, си оптимистично копеле, така ли?“

— Отлично. Моля, бъдете внимателни, Олег Иванич — каза тя и се отдалечи.

След пет-шест метра обаче спря и се обърна. В чантата си носеше камера „Минокс“. Изщрака пет кадъра и си излезе.

— Нищо ли не си хареса? — попита я съпругът ѝ, след като се качиха на мерцедеса.

— Не, нищо, което да си заслужава. Най-добре да отидем до Хелзинки да си купим малко зимни дрехи — предложи тя. — Знаеш ли, бих искала да вземем влака до там. Сигурно ще е забавно пътуване. На Еди ще му хареса.

Главният агент повдигна вежди. „Сигурно е по-добре с влака — помисли той. — Няма да изглежда прибързано. С цяла камара куфари, половината празни, за да се натъпчат вътре всички глупости, които ще купиш със своите валутни рубли. Освен ако не се върнеш... а ако Ленгли и Лондон си размърдат задниците, ще се получи върховно бягство от къщи...“

— У дома ли се връщаме, скъпа? — попита Фоли.

„Щеше да е голям цирк, ако КГБ не подслушват апартамента и колата им, а те си играят на тайни агенти“ — каза си той. Е, в най-лошия случай щеше да е добро упражнение.

— Да, стига за днес.

— Мамка му — изруга Базил Чарлстън, вдигна слушалката и натисна три копчета върху апарата.

— Слушам, сър — каза Кингшот, влизайки в кабинета.

— Виж това — Чарлстън му подаде съобщението.

— По дяволите — изруга той на свой ред.

Сър Базил се усмихна.

— Предпочитай винаги простите и очевидните неща, така ли беше?

— Да, сър. И все пак те кара да се чувстваш тъпо — призна той.

— Пожар в къщата. По-добър вариант от първоначалната ни идея.

— Е, да ни е за урок. Колко често стават пожари в Лондон, Алън?

— Нямам представа, сър Базил — бе принуден да признае най-старшият оперативен служител на СИС. — Но ще разбере.

— Допитай се до твоя приятел Нолън.

— Утре сутринта, сър — обеща Кингшот. — Поне шансовете ни се увеличават. ЦРУ работи ли също по въпроса?

— Да.

Както и ФБР. Директорът Емил Джейкъбс беше получил вече молбата на момчетата от „другата страна на реката“, както понякога наричаха ЦРУ в официалните кръгове във Вашингтон. Беше доста гнусно. Вдигна телефона и набра пряката линия с директора на ЦРУ.

— Предполагам имате основателна причина за това, Артър — попита той без никакви предисловия.

— Не по телефона, Емил, всъщност да.

— Три трупа, единият на мъж на трийсетина години, една жена на същата възраст и тригодишно момиченце — напомни му Джейкъбс, четейки от изпратената на ръка бележка от Ленгли. — Моите хора ще си помислят, че на шефа му хлопа дъската, Артър. Май ще е по-добре да поискаме помощ от местната полиция...

— Да, но...

— Да, знам, ще се разчуе. Добре де, мога да разпратя съобщения до всички регионални шефове и да ги накарам да прочетат сутрешните вестници, но ще е много трудно да се опази в тайна.

— Разбирам това, Емил. Очакваме помощ и от британците. Не е нещо, което можеш да разтръбиш. Само мога да ти кажа, че е много важно, Емил.

— Имаш ли някаква работа в Капитолия скоро?

— Заседание на комисията по разузнаването утре в десет. Проблеми с бюджета — обясни Мур.

Конгресът вечно търсеше под вола теле и на Мур непрекъснато му се налагаше да защитава управлението от хората на Капитолия, които бяха готови да ритнат ЦРУ по кокалчетата само и само след това да се оплакват, че „разузнаването търпи провали“.

— Добре, можеш ли да се отбиеш пътьом при мен? Искам да чуя повече за тая история кон за кокошка — попита Джейкъбс.

— Към девет без петнайсет става ли?

— За мен е удобно, Артър.

— Доскоро тогава — обеща Мур.

Директор Джейкъбс остави телефонната слушалка, чудейки се какво ли е толкова важно, че да искат от Федералното бюро за разследване да краде трупове.

В метрото на път към къщи, след като купи на своя Зайчик бяло ескимосче на червени и зелени цветчета, Зайцев обмисляше стратегията си. Кога ли да съобщи на Ирина за неочакваната почивка? Ако ѝ поднесе новината като изненада, щеше да възникне един проблем. Ирина можеше да се разтревожи за мястото си в счетоводния отдел в ГУМ, макар че по нейните думи отделът бе толкова разхайтен, че дори нямаше да забележат, ако някой липсва от работа. Ако я предупредеше отрано обаче, щеше да се появи друг проблем — опит от нейна страна да поеме всичко в свои ръце, както би направила всяка съпруга по света с твърдото убеждение, че мъжете не ги бива в тия неща. Би било забавно при дадените обстоятелства, помисли си Олег Иванич.

Не, ще ѝ съобщи за пътуването в последния момент и ще използва като претекст онзи унгарски диригент. А голямата изненада щеше да ѝ поднесе в Будапеща. Питаше се как ли ще реагира. Вероятно нямаше да е очарована, но тя бе руска жена, научена и възпитавана да се подчинява на мъжа си, което според всички руснаци бе в реда на нещата.

Светлана обичаше да се вози в метрото. Това важеше за всички малки деца. За тях всичко бе приключение, което възприемаха с широко отворените си детски очи, дори най-обикновени неща като

пътуването в метро. Тя не вървеше, нито пък тичаше. Тя подскочаше като кученце или по-точно като зайче, помисли си нейният татко и ѝ се усмихна. Дали малкият му зайчик щеше да открие нови приключения на Запад?

„Вероятно... ако успея да я отведа до там жива“ — напомни си Зайцев. Щеше да е опасно, но той се страхуваше не за себе си, а за дъщеричката си. Колко странно бе това. А може би не? Вече нищо не знаеше. Знаеше само, че му предстои да изпълни важна мисия, и не забелязваше нищо друго около себе си. Останалото бе просто сбор от стъпки, в чийто край се виждаше ясна светлина и това бе всичко, което можеше да види. Странно, но откакто у него се породиха първите съмнения за операция шест-шест-шест, светлината сякаш ставаше все по-ярка и по-ярка, докато накрая го заслепи напълно. Приличаше на нощна пеперуда, привлечена от светлината, която кръжи все по-близо и по-близо до нея. Само можеше да се надява, че светлината не бе огън, който да го изгори.

— Стигнахме, татко! — разпозна Светлана тяхната спирка, хвана го за ръка и го задърпа към плъзгащите се врати. Минута по-късно тя скочи върху движещите се стъпала на ескалатора, сияеща цялата от вълнение. Детето му приличаше по-скоро на възрастните американци, каквито си ги представяха руснаците — търсеха само възможности да се забавляват и не забелязваха опасностите и заплахите, които внимателните и трезви съветски граждани съзираха навсякъде. Но ако американците наистина бяха толкова глупави и наивни, защо Съветите вечно се стремяха, но така и не успяваха да ги догонят? Наистина ли Америка бе права там, където СССР често грешеше? Това бе дълбок въпрос, за който той почти не се бе замислял. Всичко, което знаеше за Америка, бе неприкрита пропаганда, която чуваше всяка вечер по телевизията или четеше в официалните съветски вестници. Разбира се, че не може да е истина, но познанията му бяха непълни, тъй като в действителност не разполагаше с достоверна информация. Така че бягството му на Запад щеше да е като скок в неизвестността. Ако неговата страна грешеше, следователно другата свръхсила трябваше да е права. Предстоеше му огромен, дълъг и опасен скок, мислеше си той, докато вървеше по тротоара, хванал за ръка малкото си момиченце. Каза си, че трябва да е по-предпазлив.

Но бе твърде късно да се страхува. Да се върне назад би било толкова опасно, колкото и да продължи. Въпросът в крайна сметка опираше до това кой ще го унищожи — страната му или съвестта му, — ако не успееше да изпълни мисията си. А дали в Америка щеше да получи отплата за опита си да направи нещо, което смяташе за правилно? Сякаш се бе озовал в положението на Ленин и на другите герои на революцията: бе съзрял неправда и искаше да я предотврати. Защо? Защото бе негов дълг. И трябваше да вярва, че враговете на страната му разбират правдата и неправдата, както той я разбира. Дали беше така? Американският президент бе обявил родината му за центъра на злото в света. По същия начин говореха в страната му за Америка. Кой бе правият? Кой грешеше? Но неговата страна и неговата служба се канеха да убият невинен човек, а това бе границата, до която можеше да различи доброто от злото.

Олег и Светлана свиха наляво към техния блок и точно в този миг той осъзна окончателно, че връщане назад няма. Не можеше да промени решението си, а само да хвърли заровете и да изчака, за да види какво ще му се падне.

Къде ли щеше да отрасне дъщеря му? Това също зависеше от хвърлените зарове.

Първо се случи в Йорк, най-големия град в Северна Англия. Специалистите по пожарна безопасност предупреждават всеки, който е готов да чуе, че най-маловажният проблем при пожарите е какво ги причинява, тъй като те винаги избухват по една и съща причина. Оуен Уилямс се почерпи една вечер с приятели в любимата си кръчма „Кафявият лъв“, като обърна шест халби тъмно пиво след дългия и уморителен работен ден в дъскорезницата. След като се прибра в апартамента си на третия етаж, му се доспа жестоко, но това не му попречи да включи телевизора и да запали последната за деня цигара. Главата му клюмна върху дебелия възглавница и той успя да дръпне само няколко пъти, преди алкохолът и умората да го приспят. След като се унесе, ръката му се отпусна и цигарата падна върху завивките. Отначало започна да тлее бавно, но след десетина минути белите памучни чаршафи пламнаха. Уилямс се бе развел с жена си година по-рано и сега нямаше кой да го предупреди, че мирише на изгоряло, така

че постепенно димът изпълни стаята чак до тавана, а пламъците погълнаха чаршафите и дюшека.

Хората обикновено не умират от пламъците, а по-скоро от дима, както стана с Оуен Уилямс. Димът — специалистите го наричат „изгорели газове“ — се състои от горещ въздух, въглероден окис и сажди, които представляват частички недоизгоряла материя. От всичките компоненти въглеродният окис е най-смъртоносният, тъй като се свързва с червените кръвни телца. Реакцията е по-силна в сравнение с начина, по който хемоглобинът се свързва със свободния кислород, доставян чрез кръвта до различните органи на човешкото тяло. Въздействието му върху човешкото съзнание е като на алкохола — предизвиква еуфория, характерна за лекото пиянство, последвана от кома, а ако се стигне до края, какъвто бе този случай, смърт, причинена от недостиг на кислород в мозъка. Така че Оуен Уилямс не само не се събуди от пожара, но и изпаднаше във все по-дълбок и по-дълбок сън, докато накрая се пренесе във вечността на трийсет и две годишна възраст.

Три часа по-късно един негов съсед, който работеше на смени, се прибра вкъщи и усети миризмата на дим в коридора на третия етаж и това го разтревожи. Втурна се към вратата и след като никой не отговори на блъскането, изтича до своя апартамент и набра телефонния номер на пожарната. Тя се намираще само на шест преки от тук. И както става във всяка пожарна по света, огнеборците се измъкнаха от походните си легла, нахлузиха ботушите и защитните си облекла, спуснаха се по металния прът до партера, натиснаха копчетата на автоматичната врата и потеглиха бързо с пожарната кола, последвана от камиона със стълбата. И двамата шофьори познаваха улиците не по-зле от таксиджиите и стигнаха до жилищната кооперация след по-малко от десет минути, а през това време звънът на камбанката ги държеше будни. Пожарната спря и двамата мъже издърпаха свободния край на маркуча до триъгълния пожарен кран със сръчни, добре отработени движения. Мъжете от камиона със стълбата, които имаха за задача преди всичко да издирят и да спасят пострадалите, се втурнаха в сградата. Там откриха, че бдителният съсед, който ги бе извикал, е потропал на всички врати и е събудил съседите си от третия етаж, които бяха напуснали апартаментите си. Той посочи на пожарникаря вратата, която му трябваше, и

широкоплещестият мъж я разцепи с два удара на брадвата. Посрещна го гъст облак черен дим, а миризмата, която проникваше през противогаза му, подсказа на опитните му сетива, че е от изгорял дюшек. Слава богу, че дойдохме навреме, каза си той веднага, но миг по-късно установи, че не бе вярно. Всичко в това тъмно утро, включително ранният час, бе против тях. Втурна се към спалнята в дъното, разби прозореца с брадвата, за да изгони дима от стаята, след това се обърна и пред очите му се откри гледка, която бе виждал поне трийсет пъти — очертанятията на неподвижно човешко тяло сред дима. В този момент в стаята влязоха двама от колегите му и измъкнаха Оуен Уилямс в коридора.

— Мамка му — каза единият от тях.

Старшият санитар на екипа нахлузи кислородната маска върху мъртвешки бледото лице и занатиска копчето, за да вкара чист кислород в белите дробове, докато вторият мъж масажираше гръдния кош на жертвата, за да накара сърцето да заработи отново. През това време пожарникарите вмъкнаха маркуча с отворстие около шест сантиметра в апартамента и започнаха да го обливат с вода.

Всичко бе направено като по учебник. Пожарът бе потушен за по-малко от три минути. Скоро след това се разнесе и димът. Пожарникарите свалиха противогазите. Но на етажната площадка Оуен Уилямс не показваше никакви признаци на живот. Според правилата обаче никой не се смяташе за мъртъв, докато смъртта не бъде установена от лекар, и тялото бе отнесено до бялата линейка на улицата. Хората от спасителния екип бяха обучени да действат по строго определен начин и те направиха всичко според инструкциите. Първо поставиха тялото на носилка, след това провериха дали зениците на очите реагират, после вкараха още кислород в белите дробове и продължиха да масажират гръдния кош, за да накарат сърцето да заработи. Раните от изгарянията по кожата можеха да почакаат. Най-важното бе да възстановят дишането и сърдечната дейност. Шофьорът потегли по тъмната улица към болницата „Кралица Виктория“, която се намираше на километър от тук.

Докато стигнаха обаче, хората от спасителния екип вече знаеха, че беше чиста загуба на тяхното ценно време. В спешното отделение ги очакваха. Шофьорът обърна линейката и спря. Задните врати се

отвориха и носилката на колела бе вкарана в болницата, докато млад лекар наблюдаваше, без да докосва нищо.

— Вдишване на дим — каза пожарникарят, влизайки през плъзгащата се врата. — Тежко отравяне от въглероден окис.

Дълбоките изгаряния можеха да почакат.

— Откога е така? — попита лекаря от спешното.

— Не знаем. Не изглежда никак добре, докторе. Отравяне с въглероден окис, фиксирани и разширени зеници. Никаква реакция на кислород.

Лекарите опитаха всичко възможно. Не можеше да се отпише с лека ръка животът на един трийсетгодишен човек, но час по-късно стана ясно, че Оуен Уилямс вече никога няма да отвори сините си очи. По нареждане на лекаря опитите за спасяване на живота му бяха преустановени. Обявиха часа на смъртта и го отбелязаха в смъртния акт. Отвън, както му е редът, стояха полицаи и си бърбеха с пожарникарите, докато чакаха. В лабораторията бе изпратена кръвна проба за газов анализ. След петнайсет минути бе установено равнището на въглероден окис от тридесет и девет процента — много над нормата за летален изход. Той бе умрял още преди пожарникарите да навлекат защитните си облекла.

От тук нататък бе задължение на полицията да поеме случая. Бе загинал човек и това трябваше да се задвижи по каналния ред.

Веригата завършваше в Лондон, в сградата от стъкло и метал на Скотланд Ярд с триъгълната табелка отпред, която заблуждаваше туристите, че това е името на лондонската полиция, а всъщност беше названието на улицата, на която се е намирала старата централна сграда. Там стоеше бележка, на която пишеше, че главният полицейски началник Нолън от специалния отряд моли да бъде информиран за всеки смъртен случай, причинен от пожар. Така че телепистът вдигна слушалката и звънна на посочения номер. Това бе телефонът на дежурния офицер от специалния отряд, който на свой ред се обади в Йорк, за да поиска някои уточнения. След това звънна на Нолън Мъника, макар да бе само четири часа сутринта.

— Много добре — отвърна Нолън, след като се събуди. — Предупреди ги да не пипат трупа, да не докосват нищо. Погрижи се да разберат, че не трябва дори да го докосват.

— Слушам, сър — отговори сержантът. — Ще предам заповедта ви.

Патрик Нолън се опита да заспи отново, докато подсъзнанието му не преставаше да се чуди за какъв дявол ѝ трябваше на Сикрет Сървис изпечен човешки труп.

Любопитството го гризеше, макар цялата тая история да бе доста противна — дотолкова, че не можа да заспи най-малко двацет минути. Накрая все пак се унесе.

Съобщенията прелитаха през Атлантика до Източна Европа и обратно през цялата нощ. Те се обработваха от свързочниците в различните посолства. Нископлатени и претоварени с работа служители, но на практика единствените, на които се разчиташе да изпращат най-деликатната информация от източника до крайния потребител, а следователно и единствените, които имаха достъп до нея. Това бяха също хората, към които враговете проявяваха най-голям интерес. И по тази причина те бяха и най-наблюдаваните от всички служители било в централите, било в отделните посолства, без при това да получават никаква компенсация за неудобствата, които бяха принудени да търпят. Както и да е, та благодарение на тези често подценявани служители съобщенията се озоваваха на нужното бюро.

Един от получателите бе Найджъл Хейдок, при когото пристигна най-важното от сутрешните съобщения, тъй като той засега бе единственият, запознат в подробности с операция БЕАТРИКС. Телеграмата се получи в кабинета му, където работеше под прикритието на търговски аташе към посолството на Нейно британско величество на западния бряг на река Москва.

Хейдок закусваше в посолството, тъй като жена му бе в напреднала бременност и той смяташе за неуместно да я кара да му приготвя закуската. Освен това Найджъл смяташе, че тя трябва да се насипва добре, за да се подготви за безсънните нощи, които я очакваха, след като се роди малкият разбойник. И така той седеше на бюрото си, пиеше сутрешния си чай и хапваше кифла с масло, когато пристигна телеграмата от Лондон.

— По дяволите — изсумтя Найджъл и след това се замисли.

Идеята на американците да разиграят операцията „КЪЛЦАНО МЕСО“ беше наистина блестяща — гадна и мръсна, но блестяща. А и по всичко личеше, че сър Базил се е вързал здраво. Този дърт мошеник Базил много си падаше по такива изпълнения. Настоящият шеф бе почитател на старата школа и обожаваше заплетените операции. „Прекалената му интелигентност може да стане причина да го свалят от поста му някой ден — мислеше си Хейдок, — но начинът, по който се перчи, е възхитителен.“ Значи, Заекът отиваше в Будапеща, откъдето трябваше да се уреди да избяга...

Анди Хъдсън предпочиташе за закуска кафе, яйца с бекон, пържени домати и препечен хляб.

— Дяволски хитро — каза той на висок глас.

Със своята дързост операцията много допаднаше на авантюристичния му нрав. Значи, трябваше да вмъкнат тайно в Унгария три трупа — на мъж, жена и момиченце. Не беше прекалено трудно, но трябваше да внимава да не се провали, ако искаше да получи повишение в бъдеще. Сикрет Сървис бе единствената правителствена служба във Великобритания, която при успех възнаграждаваше щедро своите служители, но тежко на онзи, който се издънеше. В Сенчъри Хаус нямаше профсъюз да защитава работните пчелички. Той обаче бе наясно с това, когато постъпи на работа. Нямаше да му отнемат пенсията, разбира се, ако успееше да натрупа достатъчно трудов стаж. Тази операция не бе от калибъра на Световната купа, по-скоро можеше да се оприличи на вкарването на победния гол за „Арсенал“ срещу „Манчестър Юнайтед“ на стадион „Уембли“.

Първата му задача за деня бе да провери презграничните си контакти, които според него бяха напълно надеждни. Той бе хвърлил много сили да ги създаде, а и вече ги бе използвал. Но се налагаше отново да ги провери. Дали да се свърже и с агентите си от унгарската държавна сигурност? — чудеше се той. Каква щеше да е ползата от това? Щеше да разбере дали унгарската тайна полиция е на крак и дали души наоколо. Ако се окажеше, че е така, Заекът нямаше да отпътува от Москва. Информацията, която очакваха от него, бе много важна за сложната операция, която ЦРУ беше замислило да изпълни с

помощта на СИС, а КГБ не се шегуваше, така че всичко трябваше да се провери много съвместно. В шпионската работа другата страна винаги бе непредвидима. Хората с малко по-различни виждания бяха твърде много, затова всеки се стремеше да действа самостоятелно. Не, унгарската държавна сигурност едва ли знаеше много, ако въобще знаеше нещо. КГБ нямаше доверие в никого и предпочиташе да действа на тъмно, особено когато работата опираше до оръжие.

Така че единственото умно нещо бе да провери възможностите за бягство, при това много внимателно, или в противен случай да чака оня тип Райън да пристигне от Лондон и да надзърта зад гърба му... „Райън — замисли се той. — ЦРУ.“ Същият, който... не, абсурд. Просто съвпадение. Не можеше да е друго. Тоя Райън беше новобранец — американски новобранец. „Чисто съвпадение“ — реши главният агент в Будапеща.

На Райън му се доядоха кроасани и този път си позволи да си купи няколко заедно с кафето, преди да вземе такси от гара Виктория до Сенчъри Хаус. След като пристигна, видя на закачалката в ъгъла сакото на Саймън, но не и самия него. „Вероятно е при сър Базил“ — каза си той, настани се до бюрото си и започна да преглежда купчината със съобщения от предишната нощ. Кроасаните — излъга се и си купи три заедно с масло и желе от грозде — бяха стари, така че едва ли щеше да ги изяде. Жалко, че си направи труда да ги донесе до тук. Кафето също не го биваше. Напомни си да изпрати на „Старбъкс“ писмо с предложение да открият свои представителства в Лондон. Британците имаха нужда от хубаво кафе, за да се откажат най-после от шибания си чай, а тази нова компания от Сиатъл можеше да свърши добра работа, стига да успееше да обучи хора да го приготвят както трябва. Той вдигна очи, когато вратата се отвори.

— Добро утро, Джак.

— Здравсти, Саймън. Как е сър Базил тази сутрин?

— Много е запален по операция БЕАТРИКС. Може да се каже, че тя вече е в ход.

— Можеш ли да ме светнеш какво става?

Саймън Хардинг се замисли за миг, след което му обясни накратко.

— Да не би някой да е откачил? — попита Райън, след като го изслуша.

— Джак, наистина е измишльотина, но едва ли ще е трудно да се изпълни — съгласи се с него Хардинг.

— Стига да не си изповръщам червата — отвърна Джак мрачно.

— Тогава си вземи найлонова торба — предложи му Хардинг. — Вземи си една от самолета.

— Много смешно, Саймън — Райън замълча. — Какво, да не би да е нещо като бойно кръщение за мен?

— Не, ние не правим такива неща. Идеята е на твоите хора, а молбата за изпълнение на операцията е лично на съдия Мур.

— Мамка му! — каза Джак. — И те искат да ме натопят в лайната, така ли?

— Джак, целта е не просто да измъкнем Заека, а да го направим така, че Иван да го помисли за умрял заедно с жена му и детето му.

Всъщност онова, което смущаваше Райън, бяха труповете. Едва ли имаше нещо по-противно. „Той още не знае най-гадната подробност“ — помисли си Саймън Хардинг, радостен, че му я спести.

Зайцев влезе в административния отдел на втория етаж. Легитимира се пред момичето и почака няколко минути, преди да влезе в кабинета на началника.

— Да? — попита чиновникът, без дори да го погледне.

— Искам да си взема отпуск. Ще водя жена си до Будапеща. Там ще има концерт, който тя иска да чуе, тъй като много харесва диригента. Предпочитам да пътуваме с влак, а не със самолет.

— Кога?

— До няколко дни. Всъщност възможно най-скоро.

— Ясно — туристическото бюро на КГБ се занимаваше с какви ли не неща, повечето от тях чисто човешки. Туроператорът — как другояче можеше да го нарече Зайцев — дори не вдигна очи да го погледне. — Трябва да проверя дали има места във влака.

— Искам да пътуваме с международния в купе с три легла. Имам дете, нали знаете?

— Няма да е лесно — отвърна бюрократът.

— Другарю, ако срещнете някаква трудност, се свържете, моля, с полковник Рождественски — каза Зайцев тихичко.

Името накара чиновника да впери очи в Зайцев. Сега единственият проблем беше дали да се обади на полковника. Средностатистическите писарушки обикновено внимават да не се пречкат много-много пред началниците, а като повечето служители в Центъра и този изпитваше страх от шефовете на последния етаж. От една страна, полковникът може би щеше да се поинтересува дали някой не злоупотребява с името му. От друга страна, да се насочва вниманието на един висш служител към досаден и незначителен червей от администрацията не беше здравословно. Чиновникът се вгледа в Зайцев, опитвайки се да разбере дали той наистина имаше позволение да използва името и авторитета на полковник Рождественски.

— Ще видя какво може да се направи, другарю майор — обеща той.

— Кога да се обадя?

— По-късно днес.

— Благодаря, другарю.

Зайцев си излезе и тръгна по коридора към асансьорите. Уреди тоя въпрос благодарение на своя временен покровител от най-горния етаж. За всеки случай, ако всичко се развиваше според плана, той бе пъхнал синята вратовръзка на райета в джоба на самото си. Върна се на бюрото си и продължи да запаметява съдържанието на постъпващите съобщения. Колко жалко, мислеше си той, че не може да преснима тефтерите с еднократните кодове. Беше опасно, а да ги запомни не бе по силите дори за неговата тренирана памет.

Задвижено — това беше единствената дума в телеграмата, която Фоли получи от Ленгли. Значи операцията беше в ход. Добре. В Централата бързаха с БЕАТРИКС вероятно защото Заекът ги бе предупредил за възможен пробив в комуникациите, което без съмнение бе предизвикало голяма суматоха на Седмия етаж. А дали беше истина? Не. Майк Ръсел не вярваше. Самият той бе наясно, че ако е така, част от агентите му досега щяха да бъдат пометени като конфети след парад... освен ако не бяха двойни агенти под съветски контрол, а

той щеше ли да разбере? „Вероятно да“ — реши Фоли. Нямаше начин всички да станат двойни агенти. Някои неща не може да се прикрият, освен ако Второ главно управление на КГБ не бе организирано най-изкусната операция в историята на шпионажа. На теория бе възможно, но на практика изключително трудно за изпълнение, тъй като качеството на подаваната информация трябваше да е на високо ниво, прекалено високо, за да я предоставят доброволно...

Но не биваше да изключва изцяло подобна възможност. Без съмнение АНС вече проверяваше надеждността на техните КХ-7 и на останалите шифровъчни машини, а и във Форт Мийд разполагаха с печен екип, чиято работа бе да прониква в съветските системи. Колкото и да ги биваше руските математици, все пак не бяха същества от друга планета... освен ако нямаха агент, внедрен дълбоко във Форт Мийд, а това бе нещо, от което всеки се притесняваше. Колко ли ще трябва да плати КГБ за подобна информация? Вероятно милиони. А те едва ли имаха толкова много пари. Освен че бяха стиснати, в КГБ не зачитаха дори собствените си хора и гледаха на тях като на вещи за употреба. Вярно, че успяха да измъкнат Ким Филби и да го скрият на сигурно място в Москва. Западните разузнавания знаеха къде живее и дори бяха снимали пребоядисалото се копеле. Те бяха наясно също, че е започнал да пие много, дори по руските стандарти. А когато руснаците загубеха някой от агентите си, дали се опитваха да договорят сделка за размяна? Не и откакто ЦРУ се беше спазарило за Франсис Гари Пауърс, нещастния пилот, чийто самолет Ю-2 руснаците сваляха през 1961 година и когото размениха срещу полковник Рудолф Абел — един от най-блестящите руски агенти в Ню Йорк. Това не можеше да не служи като спирачка за всеки американски гражданин, хранещ илюзии, че може да забогатее чрез банкова сметка в Матюшка Рус. Освен това предателите ги очакваха доста тежки времена във федералните затвори, което също бе спирачка, и то каква.

Но предатели имаше, колкото и заблудени да бяха. Поне епохата на идеологическите шпиони до голяма степен бе отминала. Те безспорно бяха най-продуктивните и най-верните. Но това се отнасяше за времето, когато хората бяха убедени, че комунизмът е движещата сила на човешкото развитие. Сега руснаците не вярваха в марксизма-ленинизма с изключение на Сулов, който бе жив мъртвец, и на Александров — човека, който щеше да го наследи. Така че повечето от

тия копелета, агентите на КГБ на Запад, бяха наемници. Не приличаха по нищо на борците за свобода, с които Фоли работеше по московските улици. Това бе илюзия, в която вярваха всички служители на ЦРУ, включително жена му.

А Заекът? Той се бе вбесил от нещо. Казваше, че е убийство. Нещо, което би засегнало честолюбието на един почтен човек. Точно така, при Заека подбудите бяха свързани с честта, поради което той заслужаваше внимание и отплата от страна на ЦРУ.

„Господи, колко илюзии трябва да храни човек в тоя тъп, шибан занаят“ — помисли си Фоли. Да, човек трябваше да е психолог, любеща майка, строг баща, близък приятел и отец изповедник за идеалистично настроените, разгневените или просто алчни индивиди, които ставаха изменници на родината си. Някои от тях пиеха много. Други изпитваха такава ярост, че заплашваха самите себе си, поемайки безсмислени рискове. Някои бяха напълно откачени, лишени от разум, клинично болни. Други сменяха сексуалната си ориентация — по дяволите, част от тях тръгваха по тоя път и затъваха яко. А Ед Фоли бе принуден да изпълнява за тях функциите на „Социални грижи“, което съвсем не подходеше за човек, който смята себе си за боец срещу Огромната грозна мечка. „Е, едно по едно“ — каза си той. Избра тази професия с пълното съзнание, че заплащането е недостойно, че никога няма да получи отплата или признание за опасностите — физически и психически, които я съпътстваха, или от милионите граждани, за чиято безопасност работеше, че е презирана от медиите, които на свой ред презираше, и че не може да защити себе си, като разкрие истината за това, което работеше. Какъв шибан начин на живот.

Но професията носеше и удовлетворение, като например да измъкнеш Заека от Града на лъжата.

Ако БЕАТРИКС успееше.

Фоли си даде сметка, че за пореден път бе разбрал какво е да спечелиш световното по хоккей.

Ищван Ковач живееше на няколко преки от сградата на унгарския парламент, разкошна постройка, която приличаше на Уестминстърския дворец, на третия етаж на жилищен дом от началото на миналия век, чиито четири тоалетни се намираха на първия етаж,

който водеше към изключително мрачен вътрешен двор. Хъдсън взе метрото до парламента, а останалата част от пътя извървя пеш, след като се увери, че никой не го следи. Преди това звънна по телефона — най-забележителното бе, че телефонните линии не се подслушваха главно заради неефективността на тукашната телефонна система.

Ковач бе толкова типичен унгарец, че заслужаваше да поместят снимката му в някоя от несъществуващите рекламни туристически брошури: на петдесет и осем години, мургав, с топчесто лице, кафяви очи и черна коса. Само дето се обличаше по-добре от средния гражданин заради занаята си. Ковач беше контрабандист. Това осигуряваше доста охолен живот в родината му. Внасяше нелегално стоки от южната съседка Югославия, която трудно можеше да се определи като марксистка страна и чиито граници бяха достатъчно отворени, за да може хитър човек като него да купува от там западни стоки и да ги препродава в Унгария и останалите страни от Източна Европа. Контролът по границите с Югославия не бе никак строг, особено за хора в добри отношения с граничарите. Ковач бе един от тях.

— Здравей, Ищван — поздрави го Анди Хъдсън с усмивка.

„Ищван“ бе местният вариант на името Стивън, а „Ковач“ — на фамилията Смит.

— Добър ден, Анди — отвърна Ковач на поздрава.

Той веднага отвори бутилка светлокафяво токайско вино, което Хъдсън харесваше и което бе нещо като шери, с малко по-различен вкус, но със същото предназначение.

— Благодаря, Ищван — каза Хъдсън и отпи една глътка. Беше от най-отбраната марка и етикет с шест кошници, пълни с грозде. — Как върви бизнесът?

— Отлично. Нашите видеокасети се харесват в Югославия, а техните вървят у нас като топъл хляб. Само какви пениси вадят тия актьори, а?

— И жените не са за изхвърляне — отбеляза Хъдсън.

Той бе гледал част от филмите.

— Как е възможно една курва да е толкова красива?

— Американците плащат на курвите си много по-скъпо, отколкото ние в Европа. Но те са без сърца, Ищван.

Хъдсън никога не бе плащал на курва.

— Сърцата им въобще не ме интересуват — отвърна Ковач и се захили.

Той бе погълнал солидно количество токайско вино от сутринта, тъй като през нощта не му предстоеше работа.

— Може да ти поискам услуга.

— Какво да ти донеса?

— Нищо. Нещо да изнесеш — обясни Хъдсън.

— Проста работа. Граничарите създават повече проблеми, когато внасяме, макар че и на това му се намира цаката.

Той щракна с двата пръста, за да покаже от какво се интересуваха най-много граничарите — мангизи.

— Добре, но пакетът може да е обемист — предупреди Хъдсън.

— Колко голям? Да не искаш да изнеса танк? — Унгарската армия тъкмо бе получила от новите руски танкове Т-72 за повдигане на бойния дух, както обясниха по телевизията. — Не е невъзможно, но ще излезе солено.

Поляците вече бяха снабдили СИС с танк от същия модел — факт, който бе широкоизвестен.

— Не, Ищван, много по-малък. С моите размери, но четири пакета.

— Четирима души? — попита Ковач и получи вместо отговор втренчен поглед. — Разбрах, проста работа. — Басд мег — добави той, което означаваше „Да го еба“.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, Ищван — каза Хъдсън с доволна усмивка. — Колко?

— За четирима души в Югославия... — Ковач се замисли за малко. — Ами, пет хиляди дойче марки.

— Ез курва драга! — възрази Хъдсън или поне се опита. (На унгарски това означаваше „Адски е скъпо!“.) — Добре, крадец такъв! Ще ти платя колкото искаш, само защото си ми приятел. Но да знаеш, че ти е за последно. — Той си допи виното. — Както знаеш, мога да изпратя пакетите и по самолет.

— Само че летищата са фрашкани с ченгета — напомни му Ковач. — Жалките копелета са винаги на линия заедно с нещастните си началници. Абсурд е да ги подкупиш.

— Вярвам ти — съгласи се Хъдсън. — Добре. Ще ти се обадя.

— Когато пожелаеш. Знаеш къде да ме намериш.

Хъдсън стана.

— Благодаря за питието, приятел.

— То е като смазочно масло за бизнеса — отвърна Ковач, докато отваряше вратата да изпрати госта си.

Пет хиляди германски марки щяха да покрият голяма част от дълговете му, а освен това можеше да купи с тях доста стоки, които да препродаде в Будапеща срещу солидна печалба.

ГЛАВА 23

ВСИЧКИ НА БОРДА

Зайцев звънна в туристическото бюро в 15:30 часа. Надяваше се да не е проявил прекалено нетърпение, но бе напълно в реда на нещата хората да се вълнуват как ще прекарат отпуската си.

— Другарю майор, имате запазени места за влака вдругиден. Потегля от Киевската гара в тринайсет и трийсет и пристига в Будапеща два дни по-късно точно в четиринайсет часа. Билетите ви са за вагон девет-нула-шест в купета А и Б. Имате резервация в хотел „Астория“ в Будапеща, стая триста и седем, за единайсет дни. Хотелът се намира точно срещу Съветския културен дом, където КГБ естествено разполага с бюро за свързка, в случай че се нуждаете от съдействие на място.

— Отлично. Благодаря ви за помощта — Зайцев се замисли за миг. — Ако искате нещо от Будапеща, мога да ви донеса.

— О, много ви благодаря, другарю — гласът на чиновника се оживи. — Да, може би бельо за жена ми.

— Какъв размер?

— Жена ми е истинска рускиня — отвърна гласът, като съвсем нямаше предвид, че сграда от анорексия.

— Много добре. Ще намерим нещо. Жена ми ще помогне.

— Отлично. Приятно пътуване.

— Благодаря, ще се постарая — обеща Зайцев.

След като уреди този проблем, Олег Иванич стана от бюрото си и отиде при дежурния началник, за да докладва за плановете си за следващите две седмици.

— Не работеше ли по някаква задача, за която само ти имаш достъп? — попита подполковникът.

— Да, но поисках разрешение от полковник Рождественски и той ми каза да не се притеснявам за това. Можете да му се обадите за потвърждение, другарю — каза му Зайцев.

Подполковникът така и направи в негово присъствие. Краткият телефонен разговор приключи с „Благодаря, другарю“. След това погледна към подчинения си.

— Добре, Олег Иванов, свободен си от тази вечер. А може ли да те помоля да ми донесеш нещо от Будапеща...

— Разбира се, Андрей Василиевич. Ще ми дадете парите, след като се върна.

Андрей беше свестен началник. Никога не крещеше и помагаше на подчинените си, когато го помолеха за нещо. Жалко, че работеше в служба, която убиваше невинни хора.

Оставаше само да разчисти бюрото си, което не бе трудно. Правилата в КГБ изискваха всяко бюро да изглежда като останалите, за да могат служителите да ги сменят, без да се смущават. Зайцевото изглеждаше точно според инструкциите. Моливите бяха идеално подострени и подредени и всяка бумага бе поставена на определеното място. Той изпразни пепелника и отиде до тоалетната. Изправи се пред огледалото и смени кафявата вратовръзка със синята на райета. Погледна часовника си. Беше малко рано. Зайцев се пошля на връщане, като изпуши две вместо една цигара, поразходи се, за да се порадва на ясният следобед, купи си вестник и се запаси с шест пакета „Краснопресненский“, първокласни цигари, каквито пушеше Леонид Брежнев, преди да ги откаже, срещу две рубли и четирийсет копейки. Поне за влака да имаше по-свестни цигари за пушене. Освен това трябваше да си изхарчи рублиите. Там, където отиваше, нямаха никаква стойност. След това се отправи към метрото, където погледна часовника. Влакът пристигна точно навреме.

Фоли беше на същото място, по същото време и правеше абсолютно същото — мислеше трескаво, докато влакът забавяше ход, преди да спре на същата станция. Усети леката вибрация от притока на качващи се пътници и бутаницата. Изпъна се и обърна страницата на вестника. След това влакът потегли. Инженерите или машинистите — дявол знае как се наричаха — обикновено тръгваха прекалено тромаво. Миг по-късно усети нечие присъствие до себе си. Не виждаше нищо, но го чувстваше. След около две минути някой се бутна в него. Фоли се обърна да види кой е.

— Извинете, другарю — каза Заекът.

Носеше синя вратовръзка на райета.

— Няма нищо — отвърна учтиво Фоли, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

„Много добре, след два дни на Киевската гара. Влакът за Будапеща.“ Заекът направи още една-две стъпки напред. Сигналът бе даден.

„Ракетата изстреляна.“ Фоли сгъна вестника и си проправи път до плъзгащите се врати. Мина по обичайния маршрут до дома. Мери Пат приготвяше вечерята.

— Харесваш ли връзката ми? Не каза нищо тази сутрин?

Очите на Мери Пат грейнаха. „Вдругиден“ — разбра тя. Трябваше да предадат съобщение, но това бе дребна работа. Надяваше се в Ленгли да имат готовност. БЕАТРИКС малко подрани, но пък защо да протакат?

— Какво има за вечеря?

— Исках да приготвя пържоли, но се опасявам, че ще трябва да се задоволим с пържено пиле днес.

— Идеално, скъпа.

— Пържолите вероятно ще останат за вдругиден — каза тя.

— Звучи добре. Къде е Еди?

— Естествено гледа „Трансформерите“ — отвърна тя и посочи към дневната.

— Иначе няма да е моето момче — каза Ед с усмивка. — Той е наясно с хубавите неща в живота.

Ед целуна нежно жена си.

— По-късно, тигре — каза му закачливо Мери Пат. За успешна операция се полагаше дискретно празненство. Не че тази бе приключила, но по всичко личеше, че върви натам, а бе първата им мисия в Москва. — Донесе ли снимките? — попита тя шепнешком.

Ед ги извади от джоба на самото си. Качеството им не беше като на фотографиите от корицата на списание, но все пак показваха ясно Заека и малкото Зайче. Засега нямаха идея как изглежда госпожа Зайка, но се очакваше скоро да разберат. Щяха да помоят Найджъл и Пени да я снимат. Единият от тях щеше да наблюдава гарата, за да са сигурни, че заешкото семейство е хванало влака навреме.

— Ед, душът в банята нещо не е наред — оплака се Мери Пат. — Изглежда, дупките са запушени.

— Ще попитам Найджъл дали има инструменти.

Фоли излезе и след няколко минути се върна с Найджъл, който носеше инструментите.

— Здравей, Мери — махна ѝ Найджъл, отправяйки се към банята.

След като влезе вътре, вдигна голям шум, докато отваряше сандъчето с инструментите, после пусна водата. Дори да имаше подслушвателно устройство, бе напълно заглушено.

— Е, Ед, какво има?

Ед му подаде снимките.

— Заекът и Зайчето. Не знаем още как изглежда госпожа Зайка. Вдругиден и тримата се качват на следобедния влак за Будапеща.

— От Киевската гара — каза Хейдок, кимвайки. — Искаш да снимам госпожа Зайка?

— Точно така.

— Няма проблем. Мога да го уредя.

Нещата се задвижиха. Като търговски аташе Найджъл можеше да измисли някаква история, за да прикрие истината. Той щеше да вземе със себе си някой послушен репортер, за да изглежда като отразяване на събитие — нещо, свързано с туризма например. Пол Матюс от „Таймс“ щеше да се навие. Матюс можеше да извика фоторепортер да направи професионални снимки на цялото заешко семейство за Лондон и за Ленгли. Иван не би заподозрял нищо. Колкото и важни тайни да знаеше Заекът, той бе само един от хилядите служители на КГБ, достатъчно незначителен, за да го забележи някой. На сутринта Хейдок щеше да звънне в съветската железопътна компания и да каже, че нейната посестрима във Великобритания, която също бе държавна собственост, иска да почерпи от руския опит... да, това би свършило работа. Най-много от всичко Съветите обичаха някой да прояви интерес към начина, по който работеше славната им система. Найджъл се протегна да спре водата.

— Мисля, че така е добре, Едуард.

— Благодаря, приятел. Имаш ли представа къде в Москва се продават добри инструменти?

— Не знам, Ед. Тия са ми от времето, когато бях младеж. Наследих ги от баща ми.

Фоли се сети какво се бе случило с бащата на Найджъл. Да, той също желаше БЕАТРИКС да успее. Не искаше да пропусне възможността да зачука един в задника на руската Мечка.

— Как е Пени?

— Бебето трябва да излезе не по-рано от седмица. Всъщност докторите смятат, че ще се роди след три седмици, но...

— Докторите никога не знаят с точност, друже. Никога — предупреди Фоли своя приятел. — Един съвет, навъртай се около нея. Кога смяташ да я отведеш у дома?

— След десет дни. Така поне ни посъветва лекарят от посолството. Полетът трае само два часа.

— Вашият лекар е оптимист. Тия работи никога не стават по план. Не вярвам да искате малкото англичанче да се роди в Москва?

— Не, Едуард. Не искаме.

— Е, дръж Пени далече от батута — каза Ед, намигвайки.

— Разбира се, Ед — отвърна той и си помисли, че американският хумор беше много тъп.

„Колко любопитно“ — каза си Фоли, изпращайки приятеля си до входната врата. Той винаги бе смятал, че британските деца се раждат на петгодишна възраст и че веднага ги изпращат в пансион. Дали ги отглеждаха като американските? Щеше да разбере.

Трупът на Оуен Уилямс не бе прибран от никого — оказа се, че няма семейство и че бившата му съпруга не се интересува от него, особено след като бе умрял. По искане на Патрик Нолън от лондонската полиция местната прибра тялото в алуминиев ковчег, който бе натоварен на полицейска камионетка и откаран на юг към Лондон. Но не съвсем. Камионетката спря на предварително уговорено място, където алуминиевият ковчег бе прехвърлен на друга камионетка, без опознавателни знаци. Накрая той се озова в районната морга на северния лондонски квартал Суис Котидж.

Трупът не беше в добро състояние, но и не беше докосван от никого. Необгорената задна част имаше характерния синкаво-морав цвят на мъртвата тъкан. След като сърцето спре, под тежестта си

кръвта се събира в долните части на тялото — при този случай на гърба, — където поради липсата на кислород придава на мъртвото тяло бледосинкав цвят, оставяйки горната част неприятно бледа като слонова кост. Завеждащият моргата бе цивилен, но изпълняваше понякога специални поръчки за тайните служби. Заедно с патолога огледаха тялото за нещо необичайно. Най-гадна бе миризмата на опечената човешка плът, но на носовете си имаха хирургически маски, за да не я усещат.

— Татуировка под лакътя, частично обгорена — каза завеждащият моргата.

— Веднага ще я оправим.

Патологът запали пропановата горелка, насочи я към ръката и изгори остатъците от татуировката.

— Нещо друго, Уилям? — попита той след две минути.

— Не виждам нищо друго. Горната част е добре опечена. Косата липсва изцяло. — Миризмата от изгоряла човешка коса е особено противна. — Едното ухо е напълно овъглено. Мисля, че тоя приятел е бил мъртъв, преди да се подпали.

— Не би могло иначе — каза патологът. — Газовият анализ на кръвта показва, че въглеродният окис е доста над смъртоносното ниво. Съмнявам се, че този клетник е усетил нещо.

След това той обгори отпечатъците на пръстите, поигра си с горелката върху двете ръце, за да не личи, че е имало умишлена намеса.

— Готово — каза накрая патологът. — Ако има някакъв начин това тяло да се идентифицира, ще ми е любопитно да го узная.

— Ще го замразите ли? — попита завеждащият.

— Не, не е необходимо. Ако го охладим до два-три градуса по Целзий, разлагането ще е едвам забележимо.

— Тогава сух лед.

— Точно така. Металният ковчег е добре изолиран и се затваря херметически. Сухият лед не се топи, както знаеш. Той директно се изпарява. Сега трябва да го облечем.

Докторът беше донесъл бельото му, което бе силно повредено от огъня. Общо взето, това бе неприятна работа, но патолозите и погребалните агенти свикват отрано с професията си. Те просто имаха по-различен начин на мислене и по-различна професия. Но дори за тях

това бе доста отвратително. Щяха да ударят поне по едно питие повече тази вечер. След като приключиха, алуминиевият ковчег беше натоварен на камионетката и откаран в Сенчъри Хаус. Щяха да оставят върху бюрото на сър Базил за сутринта бележка, с която да го уведомят, че двойникът на Заека е готов за последния си полет.

По-късно същата нощ на около пет хиляди километра разстояние в Бостън, Масачузетс, избухна газовата печка на горния етаж в двуетажна къща точно срещу пристанището. В момента на експлозията в къщата се намираха трима души. Двамата възрастни, неженени, бяха пияни, а четиригодишната дъщеричка на жената — момиченцето нямаше роднински връзки с обитателя от мъжки пол — спеше. Огънят се разпространи бързо, прекалено бързо, за да могат двамата възрастни да реагират. И тримата умряха почти веднага по-скоро от задушаване, отколкото от пламъците. Пожарната на Бостън пристигна само за десет минути. Спасителният екип със стълбата си проправи път през огъня с помощта на водните струи от два маркуча, откри телата и ги изнесе навън, съзнавайки, че бе твърде късно. Капитанът веднага разбра какво се бе случило. От старата печка в кухнята беше изтекъл газ. Собственикът на къщата бе отказал да я смени и сега заради неговото скъперничество бяха загинали три човешки същества. (Той естествено с радост щеше да прибере сумата от застраховката и да каже колко много съжалява за трагичния инцидент.) Това съвсем не бе първият подобен случай. Нямаше да е последният и той, и хората му щяха да сънуват кошмари за тримата мъртъвци, особено за малкото момиченце. Но това бе част от работата им.

Новината за пожара бе излъчена по телевизионните канали в емисията в единайсет. Специалният агент на ФБР в Бостън гледаше телевизия, очаквайки да чуе резултатите от плейофите по бейзбол. Наложил се да отиде на официална вечеря и пропуснал прякото предаване по Ен Би Си. След като чу новината, веднага се сети за налудничавия телекс, който се бе получил през деня. Промърмори някаква псувня и вдигна телефона.

— ФБР — отвърна дежурният млад агент.

— Събуди Джони — нареди специалният агент. — Семейство е изгоряло при пожар на улица „Хестър“. Той знае какво да прави. Ако има някакви проблеми, да ми се обади.

— Слушам, сър.

Помощник специалният агент Джон Тейлър, родом от Южна Каролина, четеше в леглото си, когато телефонът звънна. Той предпочиташе колежанския футбол пред професионалния бейзбол. И изпсува, докато отиваше към банята. Взе пистолета и ключовете от колата и се отправи на юг. Той също бе прочел телекса от Вашингтон, който го накара да се запита какви ли наркотици използва Емил Джейкъбс, но това не му влизаше в работата.

Не след дълго, само че през пет часови пояса на изток, Джек Райън се измъкна от леглото, взе си вестника и включи телевизора. Си Ен Ен също излъчи историята за пожара в Бостън — у дома бе все още тъмна нощ, изпълнена със събития. Той изрече наум кратка молитва за жертвите на пожара и след това се замисли дали тяхната газова печка е наред, макар че къщата им бе значително по-нова от дървената купчина, останала на мястото на изгорялата постройка в южната част на Бостън.

Когато дървото се запали, гори силно и бързо. Явно прекалено бързо, след като тези хора не бяха успели да се измъкнат навън. Спомни си, че баща му често говореше за уважението си към пожарникарите, хората, които се втурват вътре в горящите сгради, а не бягат от тях. Сигурно най-тежката част от работата им бе да намерят безжизнен труп. Поклати глава, разтвори вестника си и се протегна за чашата с кафето, а жена му, въпреки че видя само края на трагичната история, потъна в собствените си мисли. Припомни си как в трети курс в медицинския факултет лекуваха пострадали при пожари и ужасните писъци при отстраняването на изгорялата тъкан от откритите рани, а най-гадното бе, че те нямаше как да облекчат страданието им. Тези хора от Бостън обаче бяха мъртви. Стана й неприятно, но бе виждала толкова много смърт. Понякога побеждаваха Злите сили, просто такъв бе животът. Не беше никак приятна мисъл за един родител, още повече, че малкото момиченце в Бостън бе на възрастта на Сали, а

никога нямаше да порасне. Тя въздъхна. Добре поне, че сутринта ѝ предстоеше операция, което щеше да е от значение за нечие здраве.

Сър Базил Чарлстън живееше в скъпа къща в лондонския район Белгрейвия, южно от Нйтсбридж. Вдовец, чиито пораснали деца отдавна се бяха отделили, той бе свикнал да живее сам, макар че го охраняваха дискретно през всичкото време. Три пъти седмично идваше прислужница да почиства. Не я караше да му готви, тъй като предпочиташе да се храни навън, а понякога сам си приготвяше нещо леко. Както се полагаше на един шпионски крал, имаше безопасен телефон, телекс и нов факс. Нямаше подръка секретарка, но ако се случеше нещо важно, а той не бе в службата, му пращаха по куриер съобщенията, които се получаваха в Сенчъри Хаус. Той смяташе, че тъй като „опозицията“ държи къщата му под око, беше по-хитро да си седи у дома в кризисни моменти, за да изглежда сякаш всичко е спокойно. А иначе наистина нямаше голяма разлика. Къщата му бе свързана със Сикрет Сървис чрез директен кабел.

Още рано сутринта някой от Сенчъри Хаус бе решил, че той трябва да бъде информиран за мъртвото тяло на мъж, с което СИС се бе снабдила за операцията БЕАТРИКС. Много подходяща новина за закуска, помисли си сър Базил и направи гримаса на отвращение. Нуждаеха се от три трупа, при това единия на малко дете — мисъл, която не бе лесно да се преглътне със сутрешния чай и овесената каша.

В същото време бе невъзможно човек да не се вълнува от операция БЕАТРИКС. Ако техният Заек казваше истината — не всички го правеха, — трябваше да знае купища важни неща. Най-полезно естествено би било, ако можеше да идентифицира съветските агенти в правителството на Нейно величество. Това всъщност бе задължение на Службата за сигурност, погрешно наричана МИ-5, но двете агенции си сътрудничеха тясно, по-тясно, отколкото ЦРУ и ФБР в Америка, или поне така се струваше на Чарлстън. Сър Базил и хората му отдавна подозираха, че във Форин Офис Съветите разполагат с високопоставен източник, но все още не можеха да го или да я засекат. Така че ако успеяха да измъкнат Заека — а това не можеше да се смята за направено, преди да се направи, — хората му щяха да зададат уместно

този въпрос в тайната къща извън Тонтън, по пътя за планините в Съмърсет.

— Няма ли да ходиш днес на работа? — попита Ирина съпруга си, който досега трябваше да е тръгнал за службата.

— Не, имам изненада за теб — обяви Олег.

— Каква?

— Утре заминаваме за Будапеща.

Тя наистина се изненада.

— Какво?

— Реших да си взема отпуската, а в момента в Будапеща изнася концерти нов диригент, Йозеф Рожа. Нали обичаш класическата музика. Реших да ви заведа заедно със зайчика, скъпа.

— О! — бе всичко, което тя успя да каже. — Ами работата ми в ГУМ?

— Не можеш ли да се освободиш?

— Смятам, че ще мога — предположи Ирина. — Но защо точно в Будапеща?

— Заради музиката, освен това ще си купим някои неща. Имам цял списък с поръчки от колегите в Центъра — каза той.

— Ами, да... ще накупим хубави неща за Светлана — съгласи се тя. — Работейки в ГУМ, тя много добре знаеше какви стоки се продават в Унгария. Някои от тях не се намираха дори в специалните магазини. — А кой е тоя Рожа?

— Млад унгарски диригент, който е на турне в Източна Европа. Много е известен, скъпа. Ще дирижира Брамс и Бах, доколкото си спомням, с един от унгарските държавни оркестри — добави той. — А и ще направим добър пазар.

Едва ли имаше жена в света, която да не приеме положително подобна възможност, смяташе Олег. Той изчакваше търпеливо следващите й възражения.

— Нямам какво да облека.

— Скъпа моя, та нали за това отиваме в Будапеща. Ще можеш да си купиш всичко, от което имаш нужда.

— Добре...

— Да не забравиш да опаковаш багажа само в едната чанта. Ще вземем и няколко празни за нещата, които ще напазаруваме за себе си и за приятелите. — Но...

— Ирина, погледни на Будапеща като на един огромен универсален магазин. Унгарски видеокасетофони, западни джинси, бельо, истински парфюми. Ще се пукнат от завист в ГУМ-а — обеща й той.

— Добре...

— Така си и знаех, скъпа. Отиваме на почивка! — каза той малко пресилено.

— Щом казваш — отвърна тя, усмихвайки се. — Ще звънна в службата да ги предупредя. Не вярвам да им липсвам много.

— Единствените хора, които им липсват в Москва, са членовете на Политбюро, и то само около ден и половина, колкото е нужно, за да бъдат сменени — каза той.

Най-после този въпрос беше уреден. Щяха да се качат на влака за Унгария. Ирина започна да обмисля какво да вземе със себе си. Олег оставяше на нея да се оправя с тия неща. „Само след седмица или десетина дни ще имаме много по-хубави дрехи“ — помисли си свързочникът от КГБ. А вероятно след месец-два щяха да посетят онова вълшебно място Дисниленд в американския щат Флорида...

Чудеше се дали в ЦРУ съзнаваха колко много разчиташе на тях и се молеше — доста необичайно действие за служител на КГБ — да си свършат работата така, както той се надяваше.

— Добро утро, Джак.

— Здравей, Саймън. Нещо ново по света? — Джак си остави кафето, преди да си съблече шлифера.

— Суслов е умрял снощи — съобщи Хардинг. — Ще го обявят в следобедните вестници.

— Колко жалко. Още един прилеп си намери мястото в ада, а? — „Поне пукна с добро зрение благодарение на Берни Кац и докторите от «Джон Хопкинс»“, помисли Райън. — Усложнения вследствие на диабета?

Хардинг вдигна рамене.

— Плюс пределната възраст, предполагам. Нашите източници съобщиха, че е получил инфаркт. Поразителното е, че дъртият мръсник е имал сърце. Мястото му заема Михаил Евгениевич Александров.

— Той също не е стока. Кога ще погребат Суслов?

— Той е член на Политбюро и вероятно ще му организират държавно погребение с траурна музика и всичко останало, след това ще го кремират и ще положат урната с праха му в Кремълската стена.

— Знаеш ли, винаги съм се чудел какво ли чувства един истински комунист на смъртното си легло? Дали си мисли, че всичко е било една огромна, шибана измама?

— Нямам представа. Но Суслов без никакво съмнение бе истински вярващ. Може да си е мислил за добрините, които не е успял да направи през живота си, водейки човечеството към Светлото бъдеще.

„Никой не би могъл да е чак толкова тъп“ — щеше да отговори Райън, но Саймън вероятно бе прав. Нищо друго не обременява човешкия мозък по-дълго от глупавата идея, а Червения Майк със сигурност е кѳтал своите близо до сърцето си, което най-накрая се бе прѳснало. Само че най-добрият комунистически сценарий за след смъртта отговаряше на най-лошия в представите на Райън, а именно, че ако комунистѳт е бил грешник, трябва да си плати скѳпо. „Лош кѳсмет, Мишка, дано да си носиш сенник.“

— Добре, днес каква задача имаме?

— Премиерѳт иска да знае дали смъртта му ще повлияе върху политиката на Политбюро.

— Кажи ѳ, че няма. В политическо отношение Александров е истински близък на Суслов. Той смята, че Маркс е Бог, а Ленин е неговият пророк и че Сталин до голяма степен е бил прав, само дето е прилагал прекалено некултурно политическата теория. Останалите в Политбюро не вярват в подобни дивотии, но трябва да се правят, че вярват. Така че можеш да оприличиш Александров на новия диригент на идеологическия симфоничен оркестър. Не харесват вече музиката, но играят по свирката, тѳй като това е единственият танц, който знаят. Мисля, че няма да има абсолютно никаква промяна в политическите им решения. Обзалагам се, че ще го слушат, когато говори, но думите му ще минават от едното в другото им ухо. Правеха се, че уважават Суслов, но в действителност не беше така.

— Малко по-сложно е, но мисля, че си схванал най-важното — съгласи се Хардинг. — Проблемът е, че трябва да измисля десетина страници, в които да изложа мнението си.

— Да, в бюрократичен стил.

Райън не бе успял досега да усвои тоя начин на изразяване и това бе една от причините адмирал Гриър да го харесва толкова много.

— Има си правила, Джак. Премиерката — всъщност всички премиери по света — обичат да им поднасят нещата на разбираем за тях език.

— Сигурен съм, че Желязната лейди разбира и от езика на хамалите.

— Само когато самата го говори, сър Джон, а не когато други й говорят по този начин.

— Сигурно е така — предаде се Райън. — Какви документи ни трябва?

— Разполагаме с подробно досие на Александров. Поръчах вече да го донесат.

Значи, денят щеше да мине в писане на измишльотини, помисли си Райън. Щеше да е далеч по-интересно да анализира икономиката им, но трябваше да помогне на Саймън в съчиняването на пространен некролог за човек, когото никой не бе харесвал и който вероятно бе умрял в самота.

Въпросът се уреди дори по-лесно, отколкото се надяваше. Хейдок очакваше, че руснаците ще останат доволни и обаждането до източника му в Министерството на транспорта действително свърши работа. В десет часа на другата сутрин той, Пол Матюс и фоторепортер от „Таймс“ щяха да бъдат на Киевската гара, за да подготвят репортаж за съветския железопътен транспорт и да направят сравнение с практиката в британските железопътни линии, които според повечето британци се нуждаеха от помощ, особено управленските среди.

Матюс вероятно подозираше, че Хейдок е от МИ-6, но не обелваше нито дума за това, тъй като шпионинът толкова много му помагаше в изнамирането на различни материали. Това бе обичайният начин, по който се създаваха приятелски връзки с журналистите —

дори ги обучаваха на някои номера в академията на Сикрет Сървис. В американското ЦРУ действаше официална забрана. „Конгресът на Съединените щати прокарваше най-невероятните и абсурдни закони, за да спъва по всякакъв начин работата на разузнавателните служби“ — смяташе британецът, макар да бе сигурен, че хората на терен ги нарушаваха всеки божи ден. Самият той нарушаваше понякога далеч по-малко ограничителните правила за работа на неговата служба. И досега не го бяха хванали, както никой не бе разбрал за агентурната му мрежа в Москва...

— Здравсти, Тони. — Ед Фоли подаде приятелски ръка на кореспондента на „Ню Йорк Таймс“. Питаше се дали Принс знае колко много го презираше. Вероятно чувствата им бяха взаимни. — Какво имаме за днес?

— Очакваме официална декларация от посланика за смъртта на Михаил Суслов.

Фоли се разсмя.

— Нещо от сорта на това, че е дяволски щастлив, задето гадното дърто копеле си отиде, ще свърши ли работа?

— Мога ли да те цитирам? — Принс извади писалката и бележника си.

Време бе да стане сериозен.

— Не съвсем. Все още нямам инструкции по този въпрос, Тони, а шефът е зает с друго в момента. Едва ли ще намери време да те приеме преди късния следобед.

— Все пак се нуждая от няколко думи, Ед.

— „Михаил Суслов беше важен член на Политбюро и значим идеологически фактор в страната. Съжаляваме за преждевременната му кончина.“ Това ще е достатъчно ли?

— Първото ти изречение ми хареса повече и беше по-вярно — отбеляза кореспондентът на „Ню Йорк Таймс“.

— Срещал ли си се с него?

Принс кимна.

— Няколко пъти, преди и след като докторите от „Хопкинс“ му оперираха очите...

— Наистина ли? Искам да кажа, че чух това-онова, но нищо конкретно — каза Фоли, правейки се на глупак.

Принс кимна отново.

— Абсолютно вярно. Очила като дъна на бутилки от кока-кола. Любезен, с добри маниери и всичко останало, но под външността му се криеше „суров човек“. Той беше нещо като върховен комунистически проповедник.

— Така ли мислиш?

— Да, сякаш беше от друг свят, все едно че виждаше неща, които другите не забелязваха, като свещеник или нещо такова. Без съмнение той вярваше в комунизма. И не съжеляваше за това.

— Сталинист? — попита Фоли.

— Не, но преди трийсет години е бил. Представям си го съвсем ясно как подписва заповед за убийството на някого, без това да се отрази на съня му, не и на нашия Мишка.

— Кой ще заеме мястото му?

— Не съм сигурен — каза Принс. — Моите източници казват, че не знаят.

— Мислех, че е гъст с другия Майк, оня тип Александров — предположи Фоли, чудейки се дали източниците на Принс са толкова добри, колкото той си въобразяваше.

Съветското ръководство много се забавляваше да се ебава със западните журналисти. Във Вашингтон беше различно. Там журналистите можеха да влияят върху политиците. Тук обаче тоя номер не минаваше. Членовете на Политбюро не се плашеха от медиите — по-скоро беше тъкмо обратното.

Явно връзките на Принс не бяха чак толкова стабилни.

— Възможно е, но не съм сигурен. При вас какво се говори?

— Още не съм ходил да обядвам, Тони, и не съм чул клюките — парира го Фоли. „Много се лъжеш, ако си въобразяваш, че ще получиш от мен някаква информация.“

— Е, до утре или най-късно вдругиден ще знаем.

„Но би било по-добре за теб, ако пръв направиш прогнозата, и очакваш да ти помогна, нали така? Не и в тоя живот“ — каза си Фоли, но след това размисли. Принс едва ли би бил добър приятел, но пък можеше да е от полза, а не си струва да си създаваш врагове само заради идеята. От друга страна, ако проявеше прекалена отзивчивост

към тоя тип, той щеше да предположи, че Фоли е шпионин или че знае кои са шпионите. А Тони Принс бе от хората, които обичаха да дрънкат много и да се правят на умни... „Не, по-добре Принс да ме мисли за тъпанар, тъй като, за да блесне пред другите, ще разправя за мен колко съм задръстен.“

А най-доброто прикритие, както беше научил във Фермата, е да те смятат за глупак. Беше донякъде обидно за собственото аз, но пък полезно за мисията, а Ед Фоли бе човек с чувство за мисия. Така че... „майната му на Принс и на онова, което си мисли. Аз съм човекът в тоя град, който знае кое е от значение.“

— Знаеш ли какво, ще поразпитам наоколо — ще разбера какво мислят хората.

— Разбира се. „Не очаквах от теб нещо полезно“ — помисли си Принс, без да успее да се прикрие.

Той явно не бе толкова добър, колкото си въобразяваше. Не го биваше за покерджия, реши главният агент, докато го изпращаше до вратата. Погледна часовника си. Време за обяд.

Както повечето гари в Европа, и Киевската беше боядисана в бледожълто. В същия цвят бяха боядисани и повечето стари кралски дворци, сякаш в началото на деветнайсети век на континента е имало излишък от охра. „Слава Богу, че във Великобритания не е било така“ — мислеше си Хейдок. Таванът бе направен от стъкла в рамки, за да може да влиза светлина, но както в Лондон стъклата рядко, ако въобще някога, се почистваха и бяха покрити със сажди от отдавна излезлите от употреба парни локомотиви с техните бойлери, подгривани с въглища.

Но руснаците си бяха руснаци. Те изпълваха перона с евтините си куфари и почти никога не идваха сами, а на семейни групи, та дори само един от тях да заминаваше. Те се сбогуваха, разменяйки си страстни целувки — жена с мъж или мъж с мъж, което винаги поразяваше англичаните като нещо странно. Но това бе местен обичай, а всички местни обичаи изглеждат странни на външните посетители. Влакът Киев — Белград — Будапеща тръгваше по разписание точно в 1:00 часа следобед, а руските железници, подобно на московското метро спазваха стриктно разписанията.

На няколко метра от влака Пол Матюс разговаряше с представител на съветските държавни железници. Дватама обсъждаха тяхната движеща сила. Те бяха изцяло електрифицирани, откакто другарят Ленин беше решил да снабди с електричество целия Съветски съюз и да ликвидира изостаналостта. Странно, но първото се бе оказало по-лесно за изпълнение от второто.

Огромният локомотив ВЛ80Т, направен от два тона стомана, стоеше на трети коловоз пред влаковата композиция, състояща се от три обикновени и шест спални вагона, международна класа, вагон-ресторант, и три пощенски вагона най-отпред. Кондукторите и стюардите все още бяха отвън на перона и гледаха намусено, както гледат повечето руснаци, които работят в областта на услугите.

Хейдок се озърташе наоколо, опитвайки се да разпознае Заека и Зайчето. Часовникът на гарата показваше 12:15 часа, както и ръчният му часовник. Кога ли щеше да се появи Заекът? Хейдок винаги подраняваше, когато му предстоеше да пътува било с влак или със самолет. Каквато и да бе причината, той пристигаше час по-рано, вероятно от страх да не закъснее, останал от детските му години. Но не всеки мислеше така — напомни си Найджъл. Например жена му. Той дори малко се притесняваше, че тя ще роди в колата на път за болницата, което ще предизвика голяма бъркотия. През това време Матюс задаваше въпроси, а фоторепортерът щракаше със своя „Кодак“. Най-последно...

Да, ето го Заека заедно с госпожа Зайка и малкото Зайче. Найджъл побутна леко по рамото фотографа.

— Снимай онова семейство, ето там, с малкото сладко момиченце — каза му той за всеки случаи, ако НЯКОЙ подслушваше.

Фоторепортерът изщрака най-малко десет пози една след друга, след това извади друг фотоапарат „Никон“ и изщрака още десет. „Отлично“ — помисли си Найджъл. Щеше да има снимките още преди посолството да заключи врати в края на работния ден. Ще занесе няколко снимки на Фоли, а останалите ще изпрати веднага по кралски куриер (аристократичен термин за дипломатически куриер), за да са на бюрото на сър Базил още преди да е дошъл на работа на другата сутрин. Замисли се как ли щяха да прикрият бягството на Заека и по-конкретно как ще се снабдят с трупове. Гадна работа, добре че не го бяха натоварили той да организира операцията.

Заешкото семейство мина на десетина стъпки разстояние покрай него и приятеля му журналист. Вървяха мълчаливо, само момиченцето като всички момиченца по света се обърна и ги изгледа. Той му намигна, а то му пусна усмивка в отговор. Доближиха до кондуктора и му показаха билетите си.

Матюс продължаваше да задава въпроси и да получава учтиви отговори от усмихнатия руски железопътен функционер.

В 12:59:30 часа кондукторът, поне така предполагаше Хейдок, съдейки по униформата му, провери дали всички врати са затворени. После свирна с уста и размаха палката, за да сигнализира на машиниста, че е време да потегля. Точно в 13:00 часа се чу свирката на локомотива и влакът започна да се отдалечава бавно от перона, набирайки постепенно скорост на път за Киев, Белград и Будапеща.

ГЛАВА 24

ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ПЛАНИНИТЕ

Беше приключение, особено за Светлана, макар че и останалите от семейството на Зайцев не бяха пътували досега с международен влак. Железопътните линии бяха като всички железопътни линии: километри от паралелни, пресичащи се и разделящи се релси, върху които се движеха вагони, превозващи един Господ знаеше какво и къде. Острите ръбове на релсите явно спомагаха за увеличаването на скоростта. Олег и Ирина запалиха цигари и загледаха любопитно през огромните, но мръсни прозорци. Седалките не бяха много високи и Олег веднага разбра как се разгъват леглата над главите им.

Разполагаха с две купета с врата помежду им. Ламперията беше дървена — бреза, както личеше от пръв поглед, — а към всяко от купетата имаше отделна тоалетна, което бе невероятно. Значи, зайчикът щеше за първи път през живота си да разполага със своя собствена — факт, който предстоеше тепърва да оцени.

Пет минути след като излязоха от гарата, влезе кондукторът, за да провери билетите им, които Зайцев веднага подаде.

— Вие сте от Държавна сигурност, нали? — попита учтиво кондукторът.

„Очевидно от туристическото бюро на КГБ са ги предупредили — каза си Зайцев. — Това е добре. Явно оная писарушка много държеше на дантелените гащи.“

— Не мога да обсъждам това, другарю — отговори Олег Иванич със строг поглед, за да е сигурен, че кондукторът ще осъзнае колко е важен. Това бе един от начините да си осигури човек добро обслужване. Един служител на КГБ не можеше да се мери с член на Политбюро, но по всички показатели биеше директор на фабрика например. Не че хората умираха от страх от КГБ, но все пак никой не искаше да си създава проблеми с Комитета.

— Разбира се, другарю. Ако имате нужда от нещо, моля, обадете ми се. Вечерята е в шест часа, а вагон-ресторантът е през един напред.

— Вкусно ли готвят? — реши да попита Ирина.

Без съмнение да си съпруга на служител от КГБ си имаше своите предимства.

— Храната не е лоша, другарко — отвърна кондукторът учтиво.

— Самият аз се храня там — добави той, което бе доказателство само по себе си, както Олег и Ирина решиха.

— Благодаря, другарю.

— Приятно пътуване — каза той и си излезе.

Олег и Ирина извадиха книгите си. Светлана бе притиснала нослето си към прозореца, за да гледа света. Така пътешествието им започна, като само единият от тях знаеше крайната дестинация. Западна Русия е предимно равнинна, с далечни хоризонти, по което много си прилича с Канзас и Източно Колорадо. Пейзажът беше скучен и за двама им, но не и на техния зайчик, за който всичко беше ново и вълнуващо, особено добитъкът, който пасеше в полето. „Кравите — мислеше си Светлана — са толкова интересни.“

В Москва Найджъл Хейдок благодари на чиновника от Министерството на транспорта за отзивчивостта му, след което заедно с Пол Матюс и фотографа се отправиха към британското посолство. Там имаха фотолаборатория и фоторепортерът тръгна към нея, а Матюс го последва в кабинета му.

— Е, Пол, ще стане ли интересен материал?

— Предполагам, че ще се получи. Защо, много ли е важно?

— Да, за мен ще е от полза Съветите да си мислят, че мога да привлека вниманието към славната им страна — обясни Хейдок, хилейки се.

„Няма начин да не си от МИ-6, приятел“ — каза си Матюс, без да изрече на глас подозрението си.

— Предполагам, че ще измисля нещо. Бог ми е свидетел, че британските железници се нуждаят от малко помощ. Може би това ще насърчи някого от хазната да развърже малко кесията.

— Не е зле като идея — съгласи се Найджъл.

Ясно бе, че гостът му изпитва известни подозрения, но бе достатъчно благоразумен да не ги сподели на глас, може би до деня,

когато Найджъл се върне в Сенчъри Хаус и двамата се засекат в някоя кръчма на „Флийт Стрийт“.

— Искаш ли да видиш снимките?

— Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко. И бездруго изхвърляме повечето.

— Отлично — обяви Хейдок, след което се протегна и извади от барчето зад бюрото бутилка. — Ще пийнеш ли, Пол?

— Благодаря, Найджъл. Да, шери ще ми се отрази добре.

Фоторепортерът влезе с папка, пълна със снимки. Хейдок я взе и започна да ги разглежда.

— Отлична работа. Знаеш ли, когато аз използвам моя „Никон“, никога не уцелвам светлината — каза той.

„Ето една хубава снимка на Заека, а най-важното на госпожа Зайка.“ Избра си три снимки, мушна ги в чекмеджето си и след това върна папката. Матюс разбра намека.

— Е, ние трябва да се връщаме да приготвим материала. Благодаря за помощта, Найджъл.

— Удоволствието е мое, Пол. Ще се оправите ли сами или да ви изпратя?

— Няма нужда, старче.

Матюс и фоторепортерът изчезнаха в коридора. Хейдок извади снимките. Госпожа Зайка беше типична рускиня с овалното си славянско лице — тя можеше да има милиони сестри из Съветския съюз. Трябваше да свали няколко килограма и да си намери шивач на Запад... ако въобще стигнат до там — напоси си той. Висока около метър и шейсет и пет, седемдесет килограма, не беше грозна в никакъв случай. Детето беше много сладко, забеляза той, с искрящо сините си очи и щастливо изражение — твърде малко, за да се е научило да крие чувствата си зад непробиваема маска, както правеха тук всички възрастни. Не, децата бяха еднакви навсякъде по света със своята невинност и неприкрито любопитство. Най-важното бе, че вече разполагаха с висококачествени снимки на цялото заешко семейство.

Куриерът се намираше на последния етаж до кабинета на посланика Джон Кени. Хейдок му връчи плик от дебела хартия, запечатан с метален клипс, лепило и восъчен печат. Адресът беше пощенска кутия на Форин Офис, използвана от Сенчъри Хаус, на обратната страна на Темза точно срещу Уайтхол. Куфарчето на

куриера беше от скъпа кожа, с дръжки, изобразяващи герба на династията Уиндзор. Към тях бяха прикачени белезници, за да го закопчава на китката си за по-голяма сигурност въпреки строгите правила на Виенската конвенция. Кралският куриер се отправи с кола на посолството към международното летище „Шереметиево“, за да вземе полет 737 на Британските авиолинии до „Хийтроу“. Снимките щяха да бъдат предадени в ръцете на сър Базил, преди да се прибере вкъщи за вечеря, а някои от експертите в Сенчъри Хаус със сигурност щяха да останат до късно пред нощта, за да ги проучат. Това щеше да е последната официална проверка, която да установи дали Заекът беше истински. Щяха да сравнят физиономията му с лицата на всички агенти на КГБ, които имаха в архива, и ако беше номер, Ед и Мери Пат ги чакаха тежки времена. Но Хейдок не вярваше да се стигне дотам. Той беше на едно мнение с колегите си от ЦРУ. Тоя тип изглеждаше истински. Да, но не се ли отнасяше това за всичките агенти на Второ главно? Най-накрая се отби в комуникациите, за да изпрати бърза шифрограма до централата на Сикрет Сървис, че важна пратка, свързана с операцията БЕАТРИКС, е на път чрез куриер. Всички щяха да се облещат, а човек от СИС щеше да чака в пощенския отдел на Уайтхол за въпросния плик. „Правителствената бюрокрация поначало е мудна, но когато трябваше да се свърши нещо важно, се размърдваше, така поне беше в СИС“ — помисли си Хейдок.

Полетът продължи два часа и дващест минути — малко по-дълго заради неблагоприятните въздушни течения, — преди самолетът да кацне на Трети терминал на летище „Хийтроу“. От там представител на Форин Офис откара куриера до Центъра с черен ягуар и кралският вестносец достави пратката и се запъти към кабинета си. Преди още да стигне, служител на СИС грабна плика и отпраши по моста Уестминстър през Темза.

— Донесе ли го? — попита сър Базил.

— Заповядайте, сър.

Служителят му подаде плика. Чарлстън провери печатите и след като се увери, че никой не беше пипал, го отвори с помощта на ножа за хартия. За първи път видя как изглежда Заекът. Три минути по-късно Алън Кингшот влезе в кабинета. Чарлстън му подаде цветните снимки.

Кингшот взе най-горната и дълго я гледа.

— Значи, това е нашият Заек, така ли?

— Точно така, Алън — потвърди сър Базил.

— Изглежда съвсем обикновен. Жена му също. Момиченцето е много сладко — изказа на глас впечатленията си оперативният агент.
— Сега са на път към Будапеща, нали?

— Тръгнаха са от Киевската гара преди пет часа и половина.

— Найджъл се е справил добре — Кингшот разгледа лицата отблизо, чудейки се каква ли информация имаше в главата на този мъж и дали ще успеят да се възползват от нея. — Е, БЕАТРИКС продължава. Разполагаме ли с трупове?

— Мъжът от Йорк ни е подръка. Ще трябва да обгорим още малко лицето му — отбеляза Чарлстън с погнуса.

— Няма как, сър — каза Кингшот. — Ами другите два?

— Имаме два кандидат-трупа в Америка. Майка и дъщеря, загинали при пожар в Бостън, доколкото разбрах. ФБР работи по въпроса. Трябва да им изпратим снимката, за да е сигурно, че труповете са подходящи.

— Ще се погрижа незабавно, сър.

— Добре, Алън, ако обичаш.

Машината на долния етаж служеше за предаване на цветни снимки — същите използваха в редакциите на вестниците. Тя беше сравнително нова и с нея лесно се боравеше, както обясни операторът на Кингшот. Той хвърли бегъл поглед на снимката. Изпращането ѝ до идентична машина, произведена от „Ксерокс“, и намираща се в Ленгли, отне по-малко от две минути. Кингшот взе обратно снимката и се върна в кабинета на Чарлстън.

— Готово, сър.

Сър Базил му махна с ръка да седне.

Чарлстън погледна часовника си и изчака пет минути, тъй като Централата на ЦРУ беше огромна сграда, а хората от комуникациите работеха в приземието. След това се обади на Артър Мур по безопасния телефон.

— Добър ден, Базил — чу се гласът на Мур по дигиталната линия.

— Здравей, Артър. Получи ли снимката?

— Току-що. Малко симпатично семейство — каза директорът на ЦРУ. — Това на гарата ли е?

— Да, Артър, те са на път, както се разбрахме. Ще пристигнат в Будапеща след дванайсет, не след деветнайсет часа.

— Добре. Вие там готови ли сте, Базил?

— Съвсем скоро ще приключим с подготовката. Но имаме проблем с онези клетници от Бостън. Трупът на мъжа е подръка. Първите впечатления са, че ще свърши работа.

— Добре, ще накарам ФБР да ускорят нещата — отвърна Мур.

Трябваше да прати снимките в сградата на ФБР. „Налага се да се доверя на Емил за тая гадна задача“ — помисли си той.

— Добре, Артър. Ще поддържаме връзка.

— Доскоро, Базил.

— Отлично — Чарлстън затвори телефона и след това погледна към Кингшот. — Кажете на хората ни да подготвят тялото за транспортиране в Будапеща.

— Кога, сър?

— До три дни — отвърна сър Базил.

— Слушам — каза Кингшот и излезе.

Чарлстън се замисли за миг и реши, че е време да предупреди американеца. Той натисна друго копче на телефона. Отне му само минута и половина.

— Да, сър — каза Райън, докато влизаше в кабинета.

— Тръгваш за Будапеща, три дни, най-много четири, но е вероятно три.

— Откъде тръгвам?

— Има сутрешен полет на Британските авиолинии от „Хийтроу“. Можеш да тръгнеш от тук, а може да вземеш такси от гара „Виктория“. По време на полета ще те придружава наш човек. В Будапеща ще те поеме Анди Хъдсън, той е главният ни агент там и има добра агентурна мрежа.

— Да, сър — отговори Райън, без да знае какво друго да каже преди първата си задача на терен. Беше време да зададе въпрос. — Какво точно ще се случи, сър?

— Не знам със сигурност, но Анди има тесни контакти с местни контрабандисти. Очаквам, че ще уреди прехвърляне в Югославия, а от там връщане у дома с чартърен самолет.

„Върхът. Още шибани самолети! — помисли си Райън. — Не може ли с влак?“ Но от бившите морски пехотинци не се очакваше да проявяват страх.

— Добре, става.

— Може да поговориш със Заека — дискретно — предупреди Чарлстън. — След това ще присъстваш на първия разпит в Съмърсет. Накрая, предполагам, ще бъдеш един от хората, които ще го придружат до САЩ, вероятно с транспортен самолет на американските военновъздушни сили от базата в Бентуотърс.

„От хубаво по-хубаво“ — каза си Джак. Трябваше да преодолее нежеланието си да лети. Вътрешно бе убеден, че рано или късно ще го направи. Само че още не беше готов психически. Добре поне, че нямаше да лети с безмоторен СН-46. Но стига е мислил за това.

— Колко време ще отсъствам от къщи? „И ще спя далеч от жена си“ — довърши мислено въпроса Райън.

— Четири дни, най-много седем. Зависи как ще се развият събитията в Будапеща — отвърна Чарлстън. — Трудно е да се предвиди с точност.

На никой от тях не се беше случвало да се храни при осемдесет километра в час. Приключението за малкото им момиченце ставаше все по-забавно. Вечерята беше вкусна. Говеждото беше съвсем прилично по средните съветски стандарти, така че не се разочароваха, а също и картофите и зеленият боб. Пийнаха естествено и водка да удавят болката от пътуването. Те се движеха заедно със залеза на слънцето през обширни поля, използвани главно за земеделие. Ирина се наведе през масата, за да нареже месото на своя зайчик, наблюдавайки как малкото ангелче хапва вечерята си като голямо момиче, за каквото се смяташе, заедно с чаша мляко.

— Е, очакваш ли с нетърпение почивката? — попита Олег жена си.

— Да, особено пазаруването — отвърна тя естествено.

Част от Олег беше спокойна — всъщност не се бе чувствал така спокоен от седмици. Наистина се случваше. Неговата измяна — част от съвестта му мислеше по този начин — бе в ход. „Колцина от сънародниците му, питаше се той, всъщност колцина от неговите

колеги в Центъра, биха се възползвали и биха проявили куража да го направят?“ Нямаше отговор. Живееше в страна и работеше в място, където всеки криеше вътре в себе си истинските си мисли. А в КГБ не важеше дори руският обичай за свещеното приятелство, което се скрепваше чрез споделяне на неща, за които хвърляха в затвора. Не, никой служител на КГБ не правеше такива неща. КГБ се крепеше върху равновесието от преданост и измяна. Предаността към държавата и нейните граници и измяната от страна на всеки, който ги нарушава. И тъй като той вече не вярваше в тези принципи, се бе обърнал към предателството, за да спаси душата си.

Сега измяната беше в ход. Ако Второ главно управление знаеше за плановете му, щяха да са луди да го пуснат във влака. Той можеше да избяга на някоя от междинните спирки или просто да скочи от него, докато забавя ход на някое предварително уговорено място, където да го чакат западняците. Не, беше в безопасност, поне докато пътуваше във влака. Така че беше по-разумно да се успокои и да изчака, за да разбере какво ще последва. Непрекъснато си повтаряше, че е избрал правилното решение, а това създаваше у него усещането, колкото и илюзорно да беше, че е в безопасност. Ако имаше Бог, той със сигурност щеше да закриля човек, бягащ от злото.

Вечерята в къщата на Райън беше пак спагети. Рецептата за соса Кети имаше от майка си, в чиито вени не течеше и капка италианска кръв. Мъжът ѝ го обичаше много, също и вкусния италиански хляб, който Кети купуваше от хлебарница в центъра на Чатъм. На другия ден не ѝ предстоеше операция, така че пийнаха вино с вечерята. Време бе да ѝ съобщи.

— Скъпа, ще трябва да замина за няколко дни.

— Оная история с НАТО ли?

— Да, бейби. Най-вероятно три или четири дни, или малко повече.

— Можеш ли да ми кажеш за какво е?

— Не е позволено.

— Шпионска работа.

— Да. — Това поне имаше право да ѝ каже.

— Какво е шпионин? — попита Сали.

— Това, което татко работи — отвърна Кети, без да помисли.
— Шпионин като във Вълшебникататоз ли? — продължи Сали.
— Какво? — попита баща ѝ.
— Страхливият Лъв казва, че вярва на шпионите, забрави ли? — отговори Сали.

— А, имаш предвид „Вълшебникът от Оз“ ли?
Това бе все още любимото ѝ филмче през тази година.

— Нали това казах, тати.

„Как можеше нейният татко да е толкова глупав!“

— Не, татко не е такъв — отговори Джак на дъщеря си.

— А защо тогава мама го каза? — настоя Сали.

„Има заложби за агент на ФБР“ — помисли си Джак.

Беше ред на Кети:

— Сали, мама само се шегуваше.

— О-о.

Сали се зае отново със своите писгети. Джак погледна жена си. Не биваше да говорят за работата му пред дъщеря им, никога. Малките деца не пазеха тайна по-дълго от пет минути. Стана му ясно, че никога не трябваше да говори пред дете нещо, което не би искал да излезе на първа страница на „Вашингтон Поуст“. Всички в Гриздейл Клоуз мислеха, че Джон Патрик Райън работи в посолството на САЩ и че има щастлив брак с очен хирург. Не им трябваше да знаят, че е служител на Централното разузнавателно управление. Щяха да проявяват прекалено любопитство. Щяха да подхвърлят шеги.

— Три-четири дни, така ли? — попита Кети.

— Така ми казаха. Може да е малко по-дълго, но не много, надявам се.

— Важно ли е?

Сали явно бе наследила от майка си жилката да разпитва непрекъснато, смяташе Райън... е, беше взела и малко от него.

— Достатъчно важно, за да ме карат да си пъкна задника в самолет.

Това постигна нужния ефект. Кети знаеше колко много мрази мъжът ѝ да лети на самолет.

— Имам валиум. Искаш ли нещо по-силно?

— Не, благодаря, скъпа, този път не.

— Ако ти призлее в самолета, тъкмо ще разбереш.

Нямаше нужда да добавя, че ще е също по-лесно за лекуване.

— Скъпа, беше с мен, когато гърбът ми пострада, помниш ли? Имам лоши спомени от летенето.

— Толкова е забавно да се лети — възрази Сали.

Това със сигурност бе наследила от майка си.

Пътуването неизбежно е уморително, така че семейство Зайцеви се изненадаха приятно да заварят леглата си оправени, когато се върнаха в купетата. Ирина преоблече дъщеря си с жълтата нощница на цветенца. Тя целуна както винаги родителите си за лека нощ и се качи на леглото сама, след което се пъкна под завивката. Но вместо да заспи, подпря главата си на възглавницата и се загледа през прозореца в притъмнените ниви. Само тук-там се мяркаха светлините на някой колхоз, но това още повече омайваше малкото момиченце.

Майка ѝ и баща ѝ оставиха вратата между двете купета открената, да не би да се уплаши от някакъв кошмар или да ѝ дотрябва внезапно утешителна прегръдка. Преди да си легне, Светлана провери дали под леглото може да се скрие голяма черна мечка и се зарадва, като не откри скривалище. Олег и Ирина се зачетоха в книгите си, но постепенно от тракането на влака задрямаха.

— БЕАТРИКС е в ход — каза Мур на адмирал Гриър. — Заекът и семейството му най-вероятно в момента пресичат Украйна с влака.

— Мразя да седя и да чакам — посочи заместник-директорът на разузнаването.

За него беше по-лесно да признае това. Той никога не бе работил на терен, изпълнявайки шпионска задача. Не, цял живот бе прекарал на бюрото, преглеждайки разузнавателни сведения. В моменти като този си припомняше удоволствието да стоиш на вахта на боен кораб — в неговия случай предимно подводници — и да наблюдаваш вятъра и вълните, да усещаш полъха на бриза върху лицето си и без много приказки да смениш курса и скоростта на своя кораб, вместо да чакаш, за да разбереш какво ти готви океанът или врагът. Там човек хранеше илюзията, че е господар на съдбата си.

— Търпението е добродетел, която най-трудно се придобива, Джеймс, и колкото повече доближаваш целта, толкова повече се нуждаеш от него. За мен е като да седя в съда и да чакам адвокатите да стигнат до същината, особено като знам какви глупости ще надрънкат — призна Мур.

Той някога беше участвал в операции на терен и бе наясно, че в по-голямата си част работата се състоеше от чакане. Никой не контролираше съдбата си, но го научава чак в напреднала възраст. Човек просто се опитва да се намеси в един или друг момент, допускайки възможно най-малко грешки.

— Ще съобщим ли на президента?

Мур поклати глава.

— Няма смисъл да се вълнува излишно. Ами ако реши, че този тип разполага с важна информация, а после се окаже, че не е така? Защо да го разочароваме. Не е ли достатъчно, че ние тук сме подложени на това?

— Артър, ние никога не разполагаме с достатъчно информация и колкото повече научаваме, толкова по-добре разбираме от какви сведения се нуждаем и какво ни липсва.

— Джеймс, момчето ми, никой от нас не е учил за философ.

— Това идва заедно с посивялата коса, Артър.

В този момент се появи Майк Бостък.

— Още няколко дни и БЕАТРИКС ще е в учебниците по история — обяви той с усмивка.

— Майк, къде, по дяволите, си се научил да вярваш в Дядо Коледа? — попита директорът на ЦРУ.

— Съдия, всичко е ясно: имаме беглец, който в момента бяга. Разполагаме с добър екип, който да го измъкне от Червената земя. Трябва да имаш доверие в силите, които си изпратил да изпълнят задачата.

— Не всички са наши сили — напомни му Гриър.

— Базил ръководи прилична служба, адмирале. Много добре знаеш това.

— Вярно е — съгласи се Гриър.

— Значи, само чакаш да разбереш какво ще има под коледната елха, така ли, Майк? — попита Мур.

— Пратил съм писмото си до Дядо Коледа, а той винаги носи подаръците. Всеки го знае. — Той сияеше от мисълта за онова, което предстоеше. — Как ще процедираме, след като пристигне?

— Мисля си да го настаним във Фермата в Уинчестър — заразсъждава на висок глас Мур. — Трябва да му дадем възможност да се освободи от напрежението... Може би да попътува малко.

— Каква сума? — попита Гриър.

— Зависи — отговори Мур. Той беше човекът, който контролираше тайния бюджет на Управлението. — Ако информацията я бива... да кажем, милион. И добра работа, след като изцедим всичко от него.

— Чудя се къде може да започне работа? — намеси се Бостък.

— Е, ще оставим на него да реши.

Беше едновременно и просто, и сложно. Първо, семейството на Заека трябваше да научи английски. Нови самоличности. Нуждаеха се от нови имена, вероятно щяха да ги обявят за норвежки имигранти, за да има обяснение за акцента. ЦРУ разполагаше с правомощието да приема до сто нови граждани годишно чрез Службата за имиграция и натурализация. (Те никога не използваша цялата квота.) Зайците щяха да получат номера за социални осигуровки, шофьорски книжки — вероятно трябваше да минат уроци по кормуване преди това, със сигурност жената — от общината във Вирджиния. (Управлението поддържаше сърдечни отношения с властите на щата. Ричмънд никога не задаваше прекалено много въпроси.)

После идваше психологическата помощ за хора, които са се откъснали от своята среда и които трябваше да се адаптират към нова, изцяло различна страна. Управлението ползваше услугите на професор психолог от Колумбийския университет.

След това щяха да ги запознаят с по-стари бегълци, за да ги въведат в новия начин на живот. Новите имигранти никога не свикваха лесно с тия неща. Руснаците се чувстваха в Америка като деца, които влизат за първи път в магазин за играчки — беше изумително във всяко едно отношение, без никаква база за сравнение, като на друга планета. Трябваше да създадат максимално добри условия за бегълците. Първо, заради информацията и, второ, за да не пожелаят да се върнат обратно, което би било сигурна смърт, най-малкото за

съпруга, но се бе случвало преди, толкова силно чувство е носталгията по родината.

— Ако предпочитат хладен климат, ще ги пратим в Минеаполис, Сейнт Пол — предложи Гриър. — Но, господа, не мислите ли, че избързваме малко?

— Джеймс, ти винаги си бил здравомислещият тук — усмихна се директорът на ЦРУ.

— Все някой трябва да изпълнява тази роля. Нека първо да се излюпят яйцата и после да броим билетата.

„Ами ако той тип не знае нищо? — мислеше си Мур. — Какво ще стане, ако се окаже, че само е искал да избяга?

Мамка му на тоя занаят!“ — завърши мисълта си директорът на ЦРУ.

— Нали Базил ще ни държи в течение, а и твоето момче Райън ще се грижи за интересите ни.

— Няма що, голяма новина, съдия. Базил сигурно си пие бирата и си умира от смях.

— Той е добро момче, Майк. Не го подценявай. Онези, които го направиха, сега са в щатския затвор в Мериленд и чакат обжалването — каза Гриър в защита на своето протеже.

— А, да, вярно, че някога е бил морски пехотинец — примири се Бостък. — Какво да кажа на Боб, ако се обади?

— Нищо — веднага отговори директорът на ЦРУ. — Докато не разберем от Заека в каква степен са проникнали в комуникациите ни, трябва да внимаваме какво пускаме по жицата. Ясно ли е?

Бостък кимна като първокурсник.

— Да, сър.

— Поисках от службата за сигурност да проверят телефонните линии. Те настояват, че са чисти. Чип Бенет е все още бесен и вилнее из Форт Мийд.

Не беше нужно Мур да добавя, че твърдението на Заека за комуникациите беше най-страшното разкритие за Вашингтон след Пърл Харбър. Но сигурно щяха да успеят да му го върнат тъпкано на Иван. Надеждата крепеше Ленгли, както всичко друго на света. Нямаше начин руснаците да знаят нещо, което дирекцията за наука и технологии да не знае, но човек трябваше да заложи, за да види картите.

Райън опаковаше кротко багажа си. Кети беше по-добра в тия неща. Той изобщо не бе наясно от какво щеше да има нужда. От какво ли се състоеше багажът на един шпионин? Строг костюм. А дали не трябваше да си носи такъмите от морската пехота? (Той още ги пазеше, белите якички и всичко останало.) Скъпи кожени обувки? От змийска кожа? Като че ли звучеше подходящо. Накрая се спря на нестрог костюм и два чифта всекидневни обувки — едните полуофициални, другите спортни. Всичко това трябваше да се побере в една чанта. Сак от зебло с двойни дръжки щеше да е лесен за носене и нямаше да прави впечатление. Прибра паспорта си в чекмеджето на бюрото. Сър Базил щеше да му даде нов британски, дипломатически или обикновен, с който може да ти разгонят фамилията. Ново име. „Проклятие — помисли си Джак. — Трябваше да запомни новото си име и да реагира на него.“ Досега бе свикнал да има само едно.

Едно от хубавите неща в „Мерил Линч“ беше, че човек знаеше самоличността си. „Да бе — продължи мисълта си Джак, — целият свят разбра, че съм човек на Джо Мюлър. Никога вече.“ Всеки самомнителен задник можеше да печели пари, а неговият тъст бе един от тях.

— Приключи ли? — попита Кети иззад гърба му.

— Почти, бейби — отговори Джак.

— Няма да е опасно за теб, нали?

— Не вярвам, мила.

Но Джак не умееше да лъже и издаде своята несигурност.

— Къде отиваш?

— Казах ти, че в Германия, забрави ли?

„Ух-х, пак ме хвана.“

— Нещо, свързано с НАТО?

— Така ми казаха.

— С какво се занимаваш в Лондон, Джак? Сенчъри Хаус не е ли нещо, свързано с разузнаване...

— Кети, знаеш много добре. Аз съм аналитик. Проучвам информацията от различните източници и се опитвам да разбера какво означава, след което пиша доклади. Както виждаш, не е много по-

различно от онова, което вършех в „Мерил Линч“. Работата ми е да анализирам информация. Казват, че ме бива в тия неща.

— Няма да има никакви оръжия?

Беше полувъпрос, полуконстатация. Джак предполагаше, че имаше връзка с работата ѝ в Спешното отделение в „Хопкинс“. Като цяло лекарите не обичат оръжията с изключение на онези, които ходят на лов за птици през есента. Тя не обичаше пушката му „Ремингтън“, прибрана незаредена в дрешника му, а още по-малко обичаше заредения „Браунинг“, скрит на един от рафтовете в гардероба.

— Скъпа, наистина няма да има оръжия. Аз не съм от тоя вид шпиони.

— Добре — каза тя полууспокоена. Не че му повярва изцяло, но много добре съзнаваше, че не може да го разпитва повече за работата му, както той не можеше да я пита за пациентите ѝ. Оттук идваше безсилието ѝ. — Дано да не отсъстваш дълго.

— Скъпа, знаеш, че мразя да съм далеч от теб. Дори не мога да заспя, ако не си до мен, по дяволите.

— Тогава ме вземи със себе си.

— За да отидеш на пазар в Германия ли? Какво би си купила? Разни щуротии за Сали?

— Нали знаеш, че обича анимационни филмчета.

Не беше убедителна.

— Добър опит, бейби, но не става. Бих искал да дойдеш, но няма как.

— Дявол да го вземе — отговори лейди Райън.

— Живеем в несъвършен свят, маце.

Тя адски мразеше точно този афоризъм и отговорът ѝ бе нечленоразделно мърморене, но така или иначе нямаше какво друго да отговори.

Няколко минути по-късно в леглото Джак се чудеше какво, по дяволите, щеше да прави. Разумът му подсказваше, че ще е нещо рутинно във всяко едно отношение, с изключение на мястото. Но заради една дреболия Ейб Линкълн не успя да се наслади докрай на пиесата в театъра „Форд“^[1]. Щеше да е на чужда територия — не, на враждебна територия. Вече живееше в чужда страна. Но британците го харесваха. Унгарците едва ли щяха да го харесат. Сигурно нямаше да го застрелят, но нямаше да му връчат и почетен ключ на града. Ами

ако откриеха, че пътува с фалшив паспорт? Какво предвиждаше в този случай Виенската конвенция? Но той не трябваше да хленчи. Все пак беше бивш морски пехотинец. Предполагаше се, че е безстрашен. Да, бе, сигурно. Горедолу най-смелата му постъпка беше отпреди няколко месеца вкъщи, когато се обади малко преди лошите момчета да развалят партито. Така се отърва да не напълни гащите от опрян в главата му пистолет. Справи се, но не се чувстваше герой. Оцеля, успя да убие оня тип с автомата „Узи“, но единственото нещо, от което се чувстваше добре, бе, че не уби онова копеле Шон Милър. Не, остави щатът Мериленд да се справи с него, освен ако Върховният съд не се намеси, но не му се виждаше много вероятно при този конкретен случай с дузина мъртви агенти на Сикрет Сървис. Съдилищата почти никога не се отнасяха пренебрежително към убитите ченгета.

Но какво ли щеше да стане в Унгария? Той щеше да е само наблюдател, полуофициален агент на ЦРУ, който ще контролира евакуирането на някакъв тъп руснак, проявяващ желание да смени местожителството си в Москва. „Защо, по дяволите, все на мен се случват подобни неща?“ — чудеше се Джак. Сякаш играеше лотарията на дявола и всеки път излизаха неговите числа. Ще се отърве ли някога от това? Плащаха му да предсказва бъдещето и да пише своите прогнози, макар вътрешно да бе наясно, че не би могъл да се справи сам. Нуждаеше се от други хора да му съобщават къде какво се случва, така че да може да прави сравнения с неща, за които всеки знаеше, че са станали, а след това да разгадае какво някой си можел да направи. Вярно, че се справяше доста добре в борсовата търговия, но досега не бяха убивали никого за няколко акции. А сега нищо чудно неговият собствен задник да попаднеше на мушката. Просто върхът, мамка му. Загледа се в тавана. Защо винаги ги боядисваха бели? Черният цвят не беше ли по-подходящ за спалня? Навсякъде имаше само бели тавани, дори в затъмнени стаи. Дали имаше някаква логика в това?

А беше ли логично да не може да заспи? Защо все си задаваше идиотски, тъпи въпроси, които нямаха отговор? Не, той беше почти сигурен, че няма да му се случи нищо. Базил не би позволил да му се случи нещо лошо. Ще се приеме много зле в Ленгли, а британците не можеха да си позволят това — прекалено неудобно. Съдия Мур нямаше да забрави никога, а и щеше да се помни от хората в

управлението поне десет години напред. Така че, не, СИС нямаше да позволи да му се случи нещо.

От друга страна, те нямаше да са единствените играчи на терена и както в бейзбола, проблемът бе, че и двата тима щяха да играят за победата и трябваше да се уцели точният момент да изпратиш топката със скорост деветдесет и пет метра в час към евтините места на стадиона.

„Не бива да хленчиш, Джак“ — каза си отново той. Хората, на чието мнение държеше, биха се срамували от него — по-лошо, той би се срамувал от себе си. Значи, иска или не иска, трябваше да се стегне и да излезе на терена, и да се надява да не изпусне проклетата топка.

Или просто да се върне в „Мерил Линч“, не, в никакъв случай, по-скоро би се върнал в пехотата. Наистина съм готов да го направя — осъзна Райън с огромна изненада. Това правеше ли го смел или само твърдоглав? „Това е въпросът“ — помисли си той. А отговорът можеше да дойде от някой друг, някой, който би видял само едната страна на равенството. Човек може да вижда единствено физическата страна, не и мисълта, която бе вътре в нея. А това не стигаше, за да се отсъди, до голяма степен журналистите и историците се опитваха да представят действителността по този начин, сякаш можеха да разберат истината от дистанцията на времето или на мястото. Да, точно така.

Както и да е, багажът му бе събран и с малко късмет най-неприятното щеше да е пътуването със самолет. Колкото и да го мразеше, беше напълно предвидимо... освен ако не паднеше някое от крилата.

— Какво, по дяволите, става? — попита Джон Тайлър, макар че въпросът му не бе адресиран към никого.

Телексът в ръката му само съдържаше заповеди без никакви обяснения.

Телата бяха транспортирани до следствието с молба да не се пипат. Тайлър се замисли за миг, а след това позвъни на заместник-прокурора, с когото обикновено работеше.

— Какво искаш от мен? — попита с недоумение Питър Мейфеър.

Беше завършил трети по успех Правния факултет в Харвард преди три години и сега правеше кариера в Прокуратурата. Хората го наричаха Макс.

— Чу ме.

— И за какво е всичко това?

— Не знам. Знам само, че е наредено лично от Емил. Имам усещането, че е свързано с отсрещния бряг на реката, но от телекса не се разбира нищо. Какво да правим?

— Къде са трупите?

— В следствието, предполагам. Върху тях има предупредителни табелки да не се заравят. Затова, предполагам, че са във фризера.

— И ги искаш сурови?

— Замразени, предполагам, но сурови. „Как звучи само, дявол да го вземе“ — помисли си помощник специалният агент.

— Имат ли семейства?

— Полицията не е открила нищо до този момент.

— Добре, засега нещата да останат така. Ако не се появят роднини, ще ги обявим за социално слаби и ще ги предадем на федералните. Нали знаеш какво правим с умрелите улични пияници. Слагаме ги в евтини ковчези и ги заравяме в гробището Потърс. Къде ще ги откараш?

— Не знам, Макс. Предполагам, че трябва да изпратя обратен факс до Емил да ми каже.

— Спешно ли е? — попита Мейфеър, чудейки се какво толкова важно може да има в това.

— Да, Макс.

— Добре, ще тръгна веднага към следствието.

— Ще се видим там. Благодаря.

— Дължиш ми бира и вечеря в „Сийфорд“ — каза заместник-прокурорът.

— Готово — отвърна Тайлър.

[1] На 14 април 1864 г. президентът на САЩ Ейбръхам Линкълн е убит по време на театрално представление от актьора Джон Бут, озлобен от поражението на Юга в Гражданската война. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 25

РАЗМЯНАТА НА ТЕЛАТА

Затвориха труповете в евтини алуминиеви ковчези, каквито използват за пренасяне на покойници със самолет, натовариха ги на камион на ФБР и ги откараха на международното летище „Логан“. Специален агент Тайлър се обади до Вашингтон за по-нататъшни инструкции, а за щастие радиотелефонът в автомобила му бе кодиран.

Директорът на ФБР Емил Джейкъбс, както се оказа, не беше уточнил всички подробности. Наложил се да звънне на съдия Мур в ЦРУ. Там се развъртяха и решиха ковчезите да заминат с полет на Британските авиолинии от Бостън до лондонското летище „Хийтроу“, откъдето хората на Базил да ги приберат. Всичко се уреди много бързо, тъй като Британските авиолинии с готовност сътрудничеха на американските тайни служби. Самолетът излетя точно навреме в 8:10 часа, набра височина и се отправи по маршрута от четири хиляди и петстотин километра до Четвърти терминал на „Хийтроу“.

Наближаваше пет часа сутринта, когато Зайцев се събуди върху горното легло, без да знае от какво. Поизправи се, за да погледне през прозореца, и веднага осъзна, че влакът беше спрял на гара. Нямаше представа къде, тъй като не си бе направил труда да запамети маршрута. Изведнъж го побиха ледени тръпки. Ако беше през деня, можеше да се измъкне някак, но КГБ се славеше с това, че арестуваше хората посред нощ, когато вероятността да окажат успешна съпротива е най-малка. Обзе го паника. После чу стъпки по коридора... но те отминаха и след няколко секунди влакът потегли, отдалечавайки се от дървената постройка на гарата. Отвън отново падна пълен мрак. „Защо се уплаши толкова?“ — питаше се Зайцев. Защо сега? Не беше ли вече в безопасност? „Почти“ — поправи се той. Не, всъщност не беше в безопасност, докато не стъпеше на чужда земя. Трябваше да си го напомня, докато не стигнеше на чужда, несоциалистическа територия.

А това още не се бе случило. Имайки едно наум, той се отпусна в леглото и се опита да заспи. Клатенето на влака го приспа накрая и той се върна към сънищата, които съвсем не бяха успокоителни.

Самолетът на британските авиолинии също летеше сред мрак. Повечето от пасажерите спяха, докато пилотите следяха уредите, пийваха кафе и се наслаждаваха на звездите, наблюдавайки хоризонта в очакване на първите признаци на зазоряването. То обикновено започваше откъм западните брегове на Ирландия.

Райън стана по-рано от обикновено. Измъкна се от леглото внимателно, за да не събуди жена си, облече се и излезе навън. Млекарят тъкмо свиваше в малката уличка в края на Гриздейл Клоуз. Той спря камиона и излезе с два литра и половина пълномаслено мляко, което децата на Джак пиеха яко, както реактивните двигатели „Прат енд Уитни“ гълтат гориво, и един хляб. Млекарят преполови пътя до къщата, когато забеляза своя клиент.

— Нещо тревожно ли, сър? — попита той, мислейки си вероятно, че някое от децата е болно — обичайната причина, поради която родителите на малки деца биваха на крак по това време на деня.

— Не, просто се събудих малко по-рано — отвърна Райън и се прозя.

— Нещо специално, от което да имате нужда?

— Само цигара — отвърна Райън, без да се замисли. При железните правила на Кети той не бе пушил, откакто дойдоха в Англия.

— Заповядайте, сър.

Мъжът му подаде пакета, като преди това го чукна с пръсти, за да се покаже краят на цигарата.

Райън се изненада.

— Благодаря, приятел.

Той обаче не отказа цигарата и огънчето от газовата запалка. След първото дръпване се закашля, но бързо му мина. Усещането в тихата, ранна утрин му се стори невероятно познато. Хубавото на лошите навици е, че много бързо се възстановяват. Тютюнът беше

силен като марлборото, което пушеше в последния курс на гимназията като част от процеса на възмъжаване в края на шейсетте години. „Млекарят трябва да ги откаже — помисли си Райън, — но вероятно не е женен за хирург от «Хопкинс».“

Не му се случваше често да заговаря клиентите си.

— Харесва ли ви тук, сър?

— Да, много. Хората са изключително дружелюбни.

— Стараем се, сър. Желая ви приятен ден.

— Благодаря, приятел, подобно — отвърна Райън, докато мъжът се връщаше в камиона.

В Америка вече почти не се намираха млекари. Те бяха станали жертва на супермаркетите и многоетажните магазини.

„Жалко“ — каза си Джек. Спомни си за белия хляб на Питър Уийт и за понички с мед от детските си години. Бяха си отишли незабелязано още по времето, когато е бил седми клас или там някъде. Но цигарата и свежият въздух не бяха никак лош начин за събуждане. Не се чуваше дори звук. И птичките спяха още. Погледна нагоре и забеляза светлините на прелитащ самолет. Хората пътуваха към Европа, вероятно за Скандинавия, ако се съдеше по посоката, в която се движеха, и както изглеждаше, бяха тръгнали от „Хийтроу“. „Кои ли нещастни копелета ще трябва да станат толкова рано, за да ги посрещнат?“ — запита се той. Райън допуши цигарата и хвърли фасата в моравата, чудейки се дали Кети ще го забележи. Е, винаги можеше да хвърли вината на някой друг. Жалко, че вестникарчето още не беше дошло. Джек влезе вътре и включи телевизора в кухнята на Си Ен Ен. Кабелният оператор не предлагаше програмата с бейзболните мачове. Британците всъщност бяха започнали да гледат американски футбол. Не че разбираха нещо, но по някаква причина им харесваше да го наблюдават. „По-добър е от телевизионните им програми“ — помисли си Райън и изруга. Кети харесваше техните комедии, но той незнайно защо не ги разбираше. Новинарските им емисии обаче ставаха. Всичко бе въпрос на вкус, смяташе той. *Non est disputandum*^[1], както казваха римляните. След това забеляза, че се зазорява — на източния хоризонт се появиха първите признаци на развиделяване. Щеше да мине още час, преди да съмне съвсем, но утрото идваше и дори желанието за още малко сън не можеше да го спре.

Джак реши да сложи кафето. Само трябваше да натисне копчето на машината, която бе подарил на Кети за рождения ѝ ден. В тоя момент чу тупването на вестника върху стълбището пред къщата и излезе да го вдигне.

— Събудил си се рано — каза Кети, когато той се върна.

— Да. Нямаше смисъл да се връщам в леглото.

Джак целуна жена си. Тя направи малко странна физиономия след целувката, но нищо не каза. Явно бе надушила цигарата, но реши, че е сбъркала.

— Сложи ли кафето?

— Да, тъкмо натиснах копчето — потвърди Джак. — Останалото ще оставя на теб.

— Какво искаш за закуска?

— Имам ли избор? — попита Райън с недоверие.

Напоследък пееше нова песен на тема здравословно хранене. Никакви понички.

— Добро утро, зайчик! — поздрави Олег дъщеря си.

— Тати! — отговори тя и протегна ръчичките си за прегръдка с оная мила усмивка, която децата пускат, когато се събуждат и от която се лишават дълго преди да съзреят. Това бе онзи омайващ миг, който всеки родители по света преживява. Олег я вдигна от леглото и я прегърна. Босите ѝ краченца стъпиха върху постелката на пода и направиха две крачки до тоалетната ѝ за лично ползване. Ирина влезе, за да я облече, и после двете заедно се върнаха в отделението за възрастни. След десетина минути вървяха към вагон-ресторанта. Пътьом Олег надзърна зад рамото си и забеляза забързания стюард, който отиваше да почисти първо тяхното купе. Да, имаше предимства да си от КГБ, та макар и само още един ден.

През нощта влакът явно бе спирал близо до колхоз, откъдето се бяха снабдили с прясно мляко. Светлана го обожаваше сутрин за закуска. За възрастните имаше доброкачествено (меко казано) кафе и хляб с масло. (Яйца не предлагаша.) Добре поне, че хлябът и маслото бяха пресни. В дъното на вагона бе струпана купчина вестници. Олег взе един брой „Правда“ и се зачете — обичайните лъжи. Едно от другите предимства да си служител на КГБ беше, че разполагаш с

информация и не ти се налага да вярваш в писанията на вестниците. „В «Известия» поне публикуват материали за реални хора, а в някои от тях дори се съдържат истини“ — помисли си Зайцев. В един съветски влак обаче можеше да се намери само политически благонадежден вестник, а „Правда“ („Истина“) беше точно такъв.

Райън бе приготвил два комплекта с бръснарски тоалетни принадлежности, в случай че му се наложи спешно да пътува. Пътната чанта висеше на огромна месингова кука в дрешника, за да му е подръка веднага щом сър Базил му нареди да тръгне за Будапеща. Погледна я, докато си слагаше вратовръзката, чудейки се кога ли ще замине. Кети се появи в спалнята и се облече. Бялата ѝ престилка сигурно висеше на закачалката, по-точно двете престилки — от „Хамърсмит“ и от „Мурфийлд“ със съответните табелки с името ѝ.

— Кет?

— Да?

— Все още ли пазиш табелките от „Хопкинс“ върху престилката си, или имаш нови? — досега не си бе правил труда да я пита за това.

— Тукашни са. Иначе ще е много трудно да обяснявам на новите си пациенти, които биха забелязали.

Само че някои я разпитваха за акцента ѝ или защо върху табелката с името ѝ пишеше „лейди Керълайн Райън“. „Лейди“ допаднаше на женската ѝ суета. Джак я наблюдаваше, докато тя си решеше косата — нещо, което винаги му доставяше голямо удоволствие. Щеше да изглежда поразително с по-дълга коса, но тя никога не я оставяше да порасне с обяснението, че каквато и да е прическата ѝ, хирургическата шапка ще я развали. Е, това нямаше да важи за приема, на който бяха поканени. Кралицата ги харесваше, също и уелският принц, поради което те фигурираха в списъка на почетните гости. Поканите за тези приеми нямаше как да не се приемат, макар че Кети понякога разполагаше с извинение, ако ѝ предстоеше операция на сутринта. За шпионите обаче се предполагаше, че си падат по подобни събирания, дори това да означаваше само три часа сън преди работа.

— Какъв е графикът ти за днес?

— Ще изнасям лекция за лазера с ксенонова дъга. Скоро смятат да се снабдят с такъв апарат, а аз съм единственият човек в Лондон, който знае как се използва.

— Моята съпруга — лазерен специалист.

— Е, поне мога да кажа няколко приказки какво се прави с него, за разлика от някои тайни агенти — отвърна тя.

— Така е, скъпа — въздъхна Райън. „Май трябва да си взема браунинга днес, за да я поуплаша.“

Но ако някой във влака забележеше, в най-добрия случай щяха да го сметнат за подозрителен и някой полицейски пристав да го разпитва за какво му е това. Дори дипломатическият му статут нямаше да му спести разправиите.

Петнайсет минути по-късно Джак и Кети седяха в купето на влака на път за Лондон. Тя отново четеше медицинското си списание, а той преглеждаше „Телеграф“. Джон Кийгън водеше една от вътрешните рубрики, а той бе историк, към когото Райън изпитваше голямо уважение заради способността му да анализира сложна информация. Как ли сър Базил не се бе сетил да го привлече в Сенчъри Хаус, бе загадка за Джак. Може пък Кийгън да предпочиташе да работи като историк и да споделя идеите си с масите или поне с по-образованите от тях. В това имаше логика. Никой във Великобритания не бе забогатял от това, че е държавен служител. Да не говорим за анонимността. На всеки човек му се иска понякога да го погалят по главата за това, че е свършил нещо добре. Но всички бюрократи по света са лишени от тази привилегия.

Докато влакът минаваше покрай спирка „Слонът и Замъкът“, самолетът, изпълняващ полет 214, захождаше за приземяване на Четвърти терминал на летище „Хийтроу“. Той не кацна на пистата за реактивните машини. Вместо това спря на мястото, където рейсовете чакат, за да отведат пътниците до емиграционната и митническата служба. Веднага щом самолетът спря, вратата на багажното отделение се отвори. Първо свалиха двата метални ковчега, натоварени последни на летище „Логан“. На етикетите, залепени в ъгъла на всеки от тях,

пишеше къде да бъдат откарани, а двама представители на Сенчъри Хаус следяха на място целия процес. Поставиха ги върху количка, което тук, в Англия, наричат вагонетка, откараха ги до паркинга, където ковчезите бяха прехвърлени бързо на малък камион без никакви странични надписи. Двамата служители от СИС се метнаха на камиона и единият го подкара на изток към Лондон, като по нищо не личеше каква е работата му, както обикновено става.

Камионът пристигна на улица „Уестминстър Бридж“ 100 четирийсет минути по-късно. Там ковчезите бяха свалени и прехвърлени на друга количка, за да бъдат качени на асансьора и свалени до второ ниво на приземието.

Там ги очакваха двама други мъже. Те отвориха надлежно капациите и благодариха на Бога, че вътре имаше обилно количество сух лед, който не беше позволил на трупове да загният и да се вмиришат, както става с разлагащата се човешка плът. Носейки гумени ръкавици, те повдигнаха телата — никое не беше прекалено тежко — и ги положиха върху метален плот. Трупове не бяха покрити, а мъртвото тяло на малкото момиченце бе особено потискаща гледка.

Тепърва неприятното усещане щеше да се задълбочи. Сравнявайки трупове със снимките, предоставени от „Таймс“, те установиха, че лицето на мъртвото момиченце е напълно различно. Същото важеше и за жената, макар че размерът на тялото почти съвпаднаше. Лицето ѝ почти не бе засегнато от пожара. Налагаше се да бъдат наполовина обезобразени, за да са подходящи за операция БЕАТРИКС. За целта прибягнаха до газови горелки. Включиха мощния прожектор от тавана, след което покриха лицата си с предпазни маски, запалиха горелките и безмилостно заработиха с тях. Цветът на косата и в двата случая не пасваше, затова първо изгориха нея. След това горелките се задвижиха по цялото протежение на двете лица. Ставаше бързо, но не и според двамата служители. Този, който обработваше трупа на детето, шепнеше през цялото време молитви за упокой на душата му и искрено се надяваше, че тя е отлетяла там, където отлитат душите на всички невинни същества. Онова, което се получи като резултат, бе синкавомораво месо, което нямаше никаква стойност за своите притежатели, но бе от полза за Обединеното кралство, както и за Съединените американски щати. Иначе защо да вършат подобни вампирщини? Точно в този момент едното око на

детето се пръсна от вътрешното налягане и накара своя мъчител да се обърне и да повърне. Но нямаше как. Цветът на очите не отговаряше.

Дланите и ходилата също бяха добре овъглени. Огледаха още веднъж внимателно трупове за татуировки, белези или други отличителни черти, но не откриха нищо, дори следи от операция на апендикс.

Общо деветдесет минути бяха необходими, за да се получат задоволителни резултати. След това облякоха телата с дрехи съветско производство, които трябваше да прогорят, така че останките от материята да залепнат върху раните от изгарянията. След като тази гнусна работа приключи, върнаха телата в ковчезите и добавиха още сух лед, за да забави гниенето. После металните сандъци се намериха до друг такъв сандък в ъгъла на помещението. Беше станало време за обяд, но на никой от присъстващите не му бе до ядене в момента. Много по-добре щяха да им подействат няколко глътки уиски, а наоколо беше пълно с кръчми.

— Джак? — каза сър Базил, след като си подаде главата през отвора на вратата, заварвайки Райън да работи върху документите си като прилежен аналитик.

— Да, сър — отзова се Райън и вдигна очи.

— Пригответе ли си багажа?

— Нещата ми са у дома, но са опаковани, сър.

— Добре. В осем тази вечер хващаш самолета на Британските авиолинии от Трети терминал на летище „Хийтроу“. Ще ти осигурим кола да те отведе до вкъщи да си вземеш багажа — да речем в три и половина, става ли?

— Още нямам паспорт и виза, сър — уведоми Райън сър Чарлстън.

— Ще ти ги донесат след обедната почивка. Прикритието ти е ревизор от Форин Офис. Доколкото си спомням, имаш известен счетоводен опит. Може да прегледаш книгата им, докато си там.

„Би било много забавно“, мислеше си Чарлстън.

Райън се опита да отговори на шегата.

— Сигурно ще е по-интересно от местната борса. Някой ще ме придружава ли?

— Не, но на летището ще те посрещне Анди Хъдсън. Той е главният ни агент в Будапеща. Свестен е — обеща сър Базил. — Отбий се да поговорим, преди да тръгнеш.

— Добре, сър.

След това Базил изчезна обратно в коридора.

— Саймън, какво ще кажеш за по една бира и сандвич? — попита Райън своя колега.

— Чудесна идея.

Хардинг стана и си облече палтото. Двамата се отправиха в посока към „Кларънс Хаус“.

Обядът във влака беше вкусен — борш, юфка, черен хляб и за десерт ягоди от някой колхоз. Единственият проблем се състоеше в това, че Светлана не обичаше борш, което бе необичайно за един руснак, пък бил той и дете. Тя порови в сметаната, с която бе застроен боршът, по-късно се нахвърли с удоволствие на юфката и лакомо излапа ягодите, чийто сезон бе минал. Влакът бе на границата с България. Щяха да минат през София и след това да свият на северозапад към Белград, Югославия, и накрая — Унгария. Зайцеви се насладиха на обяда, а Светлана надничаше през прозореца, докато влакът пътуваше към София.

Олег Иванович също се загледа, пушейки цигарата си. Докато прекосяваха София, той се питаше къде ли се помещава българската Държавна сигурност. Дали полковник Бубовой в момента бе на работа, подготвяйки пъкления заговор заедно с онзи полковник Строков? Докъде ли бяха успели да задвижат нещата? Дали животът на папата не беше в непосредствена опасност? Как щеше да се почувства, ако убиеха полския духовник, преди да ги предупреди? Трябваше ли и можеше ли да реагира по-бързо? Колко много въпроси, а той нямаше с кого да сподели. „Правиш каквото можеш, Олег Иванич — самоуспокой се той, — и никой не е в състояние да направи повече от това.“

В София той сякаш вече не се страхуваше, че може да се качат агенти на КГБ и да го задържат. Чакаше с нетърпение да стигнат в Будапеща, за да разбере какво е измислило ЦРУ... надяваше се да са компетентни. КГБ бе в състояние да организира такава операция с

майсторството на фокусниците от цирка. Дали ЦРУ му отстъпваше? По руската телевизия представяха американските агенти като зли, но тъпи врагове. В Центъра обаче не мислеха така. Не, на площад „Дзержински“ 2 предупреждаваха, че те са като зли духове, които дебнат за своята плячка, умни като самия дявол, най-опасните врагове. И така кое беше вярно? Скоро щеше да разбере по един или друг начин. Зайцев загаси цигарата си и поведе семейството си обратно към купетата.

— Чакаш с нетърпение мисията ли, Джак? — попита Хардинг.

— Да, като пред зъболекарски кабинет. И не ми казвай, че ще е проста работа. Ти също никога не си изпълнявал задача на терен.

— Предложението е на вашите хора, не забравяй.

— В такъв случай, когато се прибера у дома — ако се прибера, — ще застрелям адмирал Гриър — отвърна Райън полу на шега, но само полу. — Нямам нужната подготовка за това, Саймън.

— А колко са хората, обучени да се справят с физическа заплаха? Ти вече си го правил, Джак — напомни му Саймън.

— Добре де, бях лейтенант в морската пехота за — колко беше? — единайсет месеца, преди хеликоптерът да се разбие на Крит и да си счупя гърба. Мамка му, въобще не си падам по разни летящи апарати. Мама и татко ги харесваха. Дори ме возеха в увеселителния парк „Гуин Оук“ като малък. Очаквах и аз да заобичам тия шибани неща — обясни Райън. — Татко е служил като десантчик във военновъздушните сили през четирийсетте години и не му пукаше от това, че някой може да пада от небето — думите на Джак бяха последвани от сумтене. Едно от хубавите неща в морската пехота бе, че не ти се налага да скачаш от самолет. По дяволите — помисли неочаквано Райън. Всъщност това ли го тревожеше повече, или летенето със самолет? Това предизвикваше у Саймън иронична усмивка. — Вашите агенти носят ли оръжие, когато изпълняват задача на терен?

Този път Саймън се закиска.

— Само във филмите, Джак. Те са прекалено тежки, а и трудно можеш да обясниш наличието им, ако ти се наложи. В британското разузнаване няма агенти 007, поне аз не съм чувал. Понякога

французите убиват хора и наистина ги бива в това. Такава е практиката и на израелците, но хората правят грешки, дори най-добрите професионалисти, а тези неща много трудно могат да се обяснят пред печата.

— Но човек не може да знае предварително какво ще се случи?

— Теоретично е така, но не и на практика. На „Флийт Стрийт“ си имат собствени правила, както знаеш.

— Това важи и за „Вашингтон Поуст“. Никсън пръв го разбра^[2].

— Аз бих се постарал да го избягна — съгласи се Райън, дъвчейки своя сандвич с пушено месо.

В Белград — Београд, както го наричаха жителите му, имаше красива гара. Явно през деветнайсети век архитектите се бяха надпреварвали, подобно на набожните си предшественици, построили катедралите през Средновековието. Влакът имаше неколкочасово закъснение, установи с почуда Зайцев. Не разбираше защо. Не беше правил продължителен престой на никоя гара по пътя. Може би машинистът е карал с по-малка скорост. След като напусна пределите на Белград, влакът се заизкачва по планинската местност. Представи си колко красива е тази страна през зимата. Тук май се готвеха да организират олимпийски игри? Зимата тук щеше да дойде по същото време като в Москва. Тази година се бавеше, но пък за сметка на това сигурно щеше да е по-сурова. Зачуди се какви ли са зимите в Америка...

— Готов ли си, Джак? — попита Чарлстън.

— Мисля, че да — каза Джак и прегледа новия си паспорт.

Тъй като беше дипломатически, върху подвързията му от червена кожа имаше малко по-богата украса от обикновените, с кралския герб на предната корица. Разлисти го, за да разгледа марките от всичките места, където не беше ходил. Тайланд, Китайската народна република. „По дяволите — каза си Джак, — голямо пътуване съм му ударил.“

— А тази виза за какво ми е? — попита той.

Обединеното кралство не изискваше подобни визи от никого.

— В Унгария контролират стриктно кой влиза и кой излиза. Изискват входна и изходна виза. От последната едва ли ще имаш нужда — каза Чарлстън. — Най-вероятно Хъдсън ще те измъкне в южна посока. Той поддържа тесни контакти с местните контрабандисти.

— Да не би да ми се наложи да се катеря по планините? — попита Райън.

Базил поклати глава.

— Не, ние не правим често такива неща. Автомобил или камион, предполагам. Това няма да е проблем, момчето ми. — Той го погледна. — Наистина е рутинна операция, Джак.

— Щом така казвате, сър.

„Тая работа въобще не е за мен. Мамка му.“

Чарлстън се изправи.

— Късмет, Джак. Ще се видим след няколко дни.

Райън му подаде ръка.

— Слушам, сър Базил. — Винаги готов, приятел.

На улицата чакаше кола. Джак се метна на предната седалка и шофьорът подкара на изток. Пътуването отне около петдесет минути благодарение на разреждения следобеден трафик. Толкова траеше и пътуването с влака.

След като се прибра в Чатъм, Райън завари дъщеричката си да спи, а малкия Джак да играе в кошарката със стъпалата си — колко вълнуващи бяха само. Мис Маргарет четеше списание в дневната.

— Доктор Райън, не ви очаквах...

— Няма нищо, налага се да замина по работа.

Отиде до телефона в кухнята и се опита да се обади на Кети. Тя обаче четеше своята лекция за лазерните апарати. „Ония, които май използваше, за да заварява кръвоносни съдове“ — помисли той. Нещо такова. Намусен, изкачи на бегом стълбите, за да си вземе пътната чанта. Щеше да пробва да ѝ се обади от летището. Но за всеки случай ѝ написа бележка.

ТРЪГВАМ ЗА БОН. ОПИТАХ СЕ ДА ЗВЪННА. ЩЕ ОПИТАМ
ПАК. С ОБИЧ, ДЖАК.

Бележката се озова върху вратата на хладилника. Райън се наведе да целуне Сали, след това слезе долу, за да прегърне сина си, който се оказа доста натезал. Малкият приятел точеше лиги, както автомобилният двигател масло. Това изискваше да бъде пусната в употреба хартиена салфетка.

— Приятно пътуване, доктор Райън — каза гувернантката.

— Благодаря, Маргарет. До скоро.

Веднага щом колата потегли, тя звънна в Сенчъри Хаус, за да уведоми хората там, че сър Джон е вече на път за „Хийтроу“. После се върна към списанието си, последния брой на „Татлър“.

Самолетът беше почти нов „Боинг“ 737, а Райън реши да запълни самотата по време на пътуването с пакет цигари. Той запали още с влизането в чакалнята.

Добрата новина беше, че билетът му е за първа класа със седалка А-1 до прозореца. Най-приятната част от полета бе гледката към небето и като допълнение фактът, че никой не можеше да забележи шубето, изписано по лицето му. С изключение може би на стюардесите, тъй като подобно на лекарите те надушват страха. На пътниците се полагаше и пиене и Райън си поръча уиски, но установи, че предлагаша само скоч (той не го харесваше), водка (каквато не обичаше) или джин (който дори не можеше да понася). За „Джак Даниълс“ не беше осигурено място на този самолет, но листата с вината беше привлекателна. След като набраха височина и сигнализираха, че вече може да се пуши, Райън запали нова цигара. Един хубав бърбън беше за предпочитане, но по-добре вино, отколкото нищо. Поне успя да се отпусне на седалката и да притвори очи, правейки се, че си почива. Само от време на време поглеждаше през прозорчето, за да разбере дали гледката долу е зелена или синя. Самолетът летеше плавно с изключение на няколко люшвания, при които Джак стискаше здраво ръкохватките, а трите чашки сносно френско вино му помогнаха да преодолее страха си. Към средата на полета, някъде над Белгия, той се замисли колко ли от хората мразеха да летят. Може би една трета, може би половината? Колцина ли от тях изпитваха същата непоносимост като него? Половината? Повече от сигурно беше, че не е единственият. Страхливите хора се стараят да се

прикриват, а като се оглеждаше наоколо, забелязваше същите напрегнати лица като неговото. Така че поне не беше единственият шубелия на самолета. А и виното беше приятно, с вкус на плодове. Като се замислеше, късметът също трябваше да е на негова страна, след като бойците от Армията за освобождение на Ълстър не го направиха на решето с автоматите си „Узи“ при нападението в дома му в Чесапийк Бей. Значи можеше да се успокои и да се наслаждава на полета. Така или иначе, по една или друга причина го бяха набутали в самолета и мърдане нямаше, тъй като боингът се носеше във въздуха на височина десет хиляди метра.

Докато самолетът се снижаваше за кацане, на няколко пъти се раздруса яко, но Райън се чувстваше в най-голяма безопасност при приземяването. Интелектът му подсказваше, че това трябва да е най-опасният етап от полета, но инстинктът му не възприемаше нещата по този начин. Долови воя на спомагателните двигатели, а после и шума от пускането на колесниците. Когато видя как земята се доближава стремително, се почувства съвсем в безопасност. При кацането самолетът се поразтресе, но важното бе, че отново е на земята, където човек можеше да стои на краката си или да се движи както си иска. Най-послед!

Навлизаха в района на гарата в Будапеща. Минаха покрай множество пътнически и товарни вагони, разхвърляни из релсите, а влакът им си запробива път през железопътните стрелки и чупки. За последно зайчикът опря носле в стъклото на прозореца, най-накрая минаха под стъклена козирка и влакът им спря рязко на Източната гара. Полууниформени хамали с мазни коси се засуетиха около вагона с багажа. Зайчикът скочи от влака и се заоглежда, последван почти мигновено от майка си с пътна чанта в ръка. Олег отиде до вагона с багажа, за да наблюдава как прехвърлят куфарите им върху металната количка. Отдалечиха се от влака, минаха през старата и доста занемарена чакалня и излязоха на стоянката за таксите. Там бяха паркирани цяла редица руски лади — съветският вариант на стар модел фиат, с еднакъв цвят, със сигурност заради мръсотията. Зайцев пусна на хамалина бакшиш от една валутна рубла, след като той натовари багажа им в таксито. Багажникът на миниатюрния автомобил

не успя да побере всичко и три от чантите се озоваха на предната седалка, така че Светлана трябваше да седне в скута на майка си по пътя до хотела. Таксито потегли, направи остър завой на сто и осемдесет градуса и се понесе с безопасна скорост по централната търговска улица.

Хотел „Астория“ бе само на четири минути от гарата. Представляваше масивна постройка, наподобяваща грандхотелите от миналия век. Фоайето имаше скромна площ и на очи се набиваше главно дъбова резба. Регистраторът ги очакваше и ги поздрави с усмивка. След като връчи на Зайцев ключа от стаята, той посочи към Съветско-унгарския културен център на отсрещната страна на улицата, на който толкова му личеше, че е оперативен щаб на КГБ, че дори можеха да издигнат отпред паметник на Железния Феликс. Пиколото ги придружи до миниатюрния асансьор и се качи с тях до третия етаж. Заведе ги до стая триста и седем, която се намираше на ъгъла и която щеше да е техен дом в следващите десет дни, така поне смятаха всички с изключение на Олег. Пиколото също получи една рубла за това, че го обезпокоиха, и се оттегли, оставяйки семейството в стаята, която беше малко по-голяма от двете купета във влака, взети заедно, и само с една баня, макар и с душ, от който и тримата се нуждаеха. Олег остави първо жена му и дъщеря му да се изкъпят.

Ако по западните стандарти хотелската стая беше мизерна, по съветските приличаше на истински палат. До прозореца имаше фотьойл. Зайцев се настани в него и огледа улицата за агент на ЦРУ. Съзнаваше, че е глупав и грешен ход, но не успя да устои на изкушението.

Хората, които търсеше, съвсем не бяха американци, а Том Трент и Крис Мортън, които работеха за Анди Хъдсън. И двамата имаха тъмни коси, които умишлено не измиха този ден, за да минат за представители на унгарската работническа класа. Трент ги мерна още на гарата, където се бе смесил с тълпата, а през това време Мортън кибицеше в хотела. С превъзходната снимка, която получиха от фоторепортера на „Таймс“ в Москва, идентифицирането на Зайцеви беше фасулска работа. Като последна проверка Мортън, който говореше безупречен руски, се доближи до рецепцията и попита

регистратора за номера на стаята, в която е отседнал негов „стар приятел“, срещу банкнота от двайсет форинта и намигване. След това се помота из бара, изучавайки подробно разположението на партерния етаж с оглед на бъдещите действия. До този момент всичко вървеше като по вода, решиха те, докато пътуваха с метрото обратно към посолството. Влакът пристигна със закъснение, но информацията, която събраха за хотела, беше истински удар.

Анди Хъдсън беше със среден ръст и телосложение и като се изключеше пясъчнорусата му коса, която го издаваше, че е чужденец, по всичко останало бе като тукашните мъже, които ужасно си приличаха. „Поне онези на летището много си приличаха“ — помисли си Райън.

— Може ли да поговорим? — попита Райън, след като колата потегли от летището.

— Да, автомобилът е чист.

Като всички други автомобили, които се използваша с подобна цел, и този се проверяваше редовно и внимателно и се паркираше на безопасно място.

— Какви са гаранциите?

— Опозицията тук не нарушава дипломатическите правила. Странно, но е факт. А освен това колата е обезопасена с възможно най-модерната алармена система. Не съм сигурен, че дори аз самият ще съм в състояние да бърникам вътре. Както и да е, добре дошъл в Будапеща, сър Джон.

Той произнесе името на града като Будапещ, което звучеше по-различно от произношението, което Райън знаеше.

— Значи, знаеш кой съм?

— Да, бях в Лондон през март. Намирах се в града точно по времето, когато извърши героичната си постъпка — пълен глупак, можеха да те убият заедно с оня ирландски задник.

— Казвал съм си това много пъти, господин Хъд...

— Анди — отговори мигновено Хъдсън.

— Добре. А аз съм Джак.

— Как мина полетът?

— Всеки полет, след който можеш да вървиш по земята, е хубав, Анди. Добре, разкажи ми за мисията и как възнамерявате да я изпълните.

— Напълно рутинна. Наблюдаваме семейството на Заека — ще ги държим непрекъснато под око — и когато моментът стане подходящ, ще ги измъкнем от града в Югославия.

— Как?

— С кола или камион, не сме решили още — отвърна Хъдсън. — Единствено в Унгария може да възникне някакъв проблем. На югославяните въобще не им пука кой преминава границата. Милиони техни съграждани работят в чужбина. А и отношенията ни с граничарите там са много сърдечни — увери го Анди.

— Плащате ли им?

Хъдсън кимна и сви покрай парк със скромни размери.

— Това е добър начин за тях, за да осигуряват на семейството си модерни стоки. Познавам хора, които пренасят наркотици — не ги използвам, разбира се. Наркотиците са нещо, за което местните граничари поне претендират, че им пука, но някои от тях са по-склонни от други да преговарят. — Макар че да пукна, ако повечето от тях не са такива. Нямах представа какво може да получиш тук срещу малко твърда валута или маратонки „Рийбок“. Тук черният пазар процъфтява и тъй като често твърдата валута остава вътре в страната, властите си затварят очите и се правят, че нищо такова не се случва, нали се сещаш?

— Тогава как сгасиха човека на ЦРУ?

— Шибан късмет — Хъдсън му разказа историята надве-натри. — Същото е, като да те прегази камион на празно шосе.

— По дяволите, наистина ли стават такива неща?

— Не по-често, отколкото да спечелиш от Държавната лотария.

— Който играе, печели — измърмори Райън.

Това бе мотото на държавната лотария в Мериленд, която си беше просто още един начин за пълнене на хазната за сметка на глупаците, които се хващаха на въдицата, и който се различаваше от другите само по това, че беше малко по-нагъл.

— Да, така е. Всичко на тоя свят е късмет.

— А как това се връзва с измъкването на Заека?

— Едно на десет хиляди.

За Райън това бе като да се обзаложиш, но имаше още един тревожен момент.

— Знаеш ли, че жената и детето не знаят още колко ще продължи ваканцията им?

Тя думи накараха Хъдсън да обърне глава.

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко. Казал го е лично на нашите хора в Москва. Ще има ли усложнения?

Протегна ръце върху кормилото.

— Само ако се разписка. Предполагам, че ще можем да се справим.

Но по израза на лицето му ясно личеше, че бе повод за безпокойство.

— Европейките, доколкото съм чувал, са по-разбрани от американките.

— Вярно е — съгласи се Хъдсън. — Особено рускините, предполагам. Е, тепърва ще разберем.

Свиха за последно към „Харм Утца“ и пристигнаха пред британското посолство. Хъдсън паркира колата и слязоха.

— Оная сграда отсреща е на Будапещи Рендърорфьокапитаншаг — централата на милицията. Хич не е зле да си на безопасно място, а и те не са заплаха за нас. Местната милиция не се ползва с голямо уважение. Езикът им е невъзможен. Индо-алтайски, както твърдят филолозите. Произходът му е някъде от Монголия, ако може да се вярва на такива неща. Няма нищо общо с никой друг език, който ти е известен. Не са много хората, които говорят английски, но мнозина знаят немски, тъй като Австрия им е съседка. Не се притеснявай, ще те придружава някой от нашите през всичкото време. Утре сутринта ще те поразходя насам-натам. Не знам при теб как е, но мен пътуванията ме уморяват до смърт.

— Мен също — отговори веднага Райън. — Викам му шок от пътуването.

— Значи, ще те настаним в квартира на горния етаж. Бюфетът на посолството е добре зареден. Квартирата е удобна, ако не друго. Дай да ти помогна с багажа.

Не можеше да се отрече гостоприемството им, мислеше си Джак десет минути по-късно. Легло, баня, телевизор, видео с десетина

касети. Реши да изгледа „Жестоко море“ с Джек Хокинс, но още преди края на филма заспа.

[1] Не подлежи на обсъждане. — Бел. прев. ↑

[2] „Вашингтон Поуст“ пръв публикува разкритията по аферата „Уотъргейт“ за незаконното подслушване на телефоните на националния комитет на Демократическата партия в сградата Уотъргейт във Вашингтон. Скандалът доведе до оставката на Никсън от президентския пост на 9 август 1974 г. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 26

ТУРИСТИ

Всички се събудиха почти по едно и също време. Малкият зайчик беше пръв, веднага след него стана майка му и накрая неговият татко. Хотел „Астория“ предлагаше румсървис, което беше нечуван лукс за съветския гражданин. В стаята имаше телефон и Ирина поръча закуска. Уведомиха я, че храната ще пристигне след около трийсет минути.

— Аз щях да я приготвя много по-бързо — отбеляза тя с известно разочарование.

Но не можеше да си изкриви душата и да не признае, че ѝ харесва друг да се погрижи за това. Използваха банята, изчаквайки реда си, преди идването на храната.

Райън стана, взе душ и се настани в бюфета на посолството към осем без петнайсет. Очевидно британските външнополитически служители си угаждаха не по-малко от американските си колеги. Поръча си бъркани яйца и бекон — Райън харесваше английския бекон за разлика от най-популярните им колбаси, чийто пълнеж според него приличаше на дървени стърготини, — и четири препечени филии бял хляб с убеждението, че трябва да закуси добре, тъй като се очертаваше тежък ден. Кафето не беше никак лошо. След като попита каква марка е, получи отговор, че е австрийско, което обясняваше качеството му.

— Дължим го на посланика — обясни Хъдсън, заемайки мястото си на масата при американеца. — Дики много обича кафе.

— Кой?

— Ричард Доувър. Той е нашият посланик. В момента е в Лондон. Замина онзи ден. Жалко. Щеше да се радва да се запознаете. Готин шеф. Наспа ли се добре?

— Не мога да се оплача. Разликата във времето не е чак толкова голяма, само един час. Има ли начин да звънна в Лондон? Не успях да

поговоря с жена си вчера, преди да замина. Не бих искал да се тревожи — обясни Джак.

— Няма проблеми, сър Джон — каза му Хъдсън. — Може да звънеш от моя кабинет.

— Тя си мисли, че съм в Бон по работа, свързана с НАТО.

— Наистина ли?

— Кети знае, че съм от Управлението, но не е наясно с какво точно се занимавам, а освен това и аз самият не знам за какъв дявол ме пратиха тук. Аз съм аналитик, а не оперативен агент — добави Райън.

— Така пишеше и в шифрограмата. Какво да се прави. Приеми го като ново преживяване за бъдещите си книги.

— Безкрайно благодаря, Анди — Райън го изгледа с изкривена усмивка. — Ще ми дойде в повече, вече си имам достатъчно, приятел.

— Е, поне следващия път, като пишеш мемоари, ще имаш още по-добра представа как стоят нещата на бойното поле.

— Стига да не си разбия главата в стената.

— Стига, мое задължение е да не го допусна.

Райън отпи дълга глътка от кафето. Не беше като на Кети, но като за купешко кафе ставаше.

— Какъв е планът за днес?

— Довърши си закуската и ще те разведа да добиеш впечатление от града. След това ще обмислим как да приключим операция БЕАТРИКС.

Семейство зайцеви бяха истински изненадани от качеството на храната. Олег бе чувал само хубави неща за унгарската кухня, но човек не може да е сигурен, преди да опита, а изненадата беше приятна. Нетърпеливи да разгледат новия град, те се нахраниха бързо, облякоха се и се консултираха с регистратора. Тъй като Ирина проявяваше най-голям интерес към магазините, попита коя е най-подходящата търговска улица. Регистраторът ги упъти към „Вачи Утца“. До там се стигаше с метрото, за което той им обясни, че е най-старото в Европа. Тръгнаха по „Андраши Утца“ и слязоха по стълбите. Будапещенското метро се обслужваше от най-обикновени улични трамваи, само че под земята. Дори вагоните бяха с дървена конструкция и същите жартиери, с които се движеха на улицата. Тези обаче вървяха под земята, при това

достатъчно редовно. След десетина минути стигнаха до „Вьорьош Марти Тер“, или площад „Червения Марти“. От там до улица „Вачи“ имаше съвсем малко път пеша. Въобще не забелязаха човека, който ги следваше от дискретно разстояние — Том Трент, който установи със задоволство, че вървяха право към британското посолство на „Харм Утца“.

Райън се върна в стаята да си вземе шлифера. Хъдсън го посъветва да си облече връхна дреха за сутрешната им екскурзия. След това двамата прекосиха бързо фоайето и излязоха навън. Облаците бяха разкъсани, което вещаеше дъжд по-късно през деня. Хъдсън кимна на охраната при входа и поведе Райън по улицата, където ги очакваше изненада. Погледът на Хъдсън се насочи първо наляво към управлението на милицията, но на не повече от стотина метра забеляза Том Трент...

Дали не следеше семейството на Заека?

— Джак. Погледни.

— Какво, Анди?

— Това са нашите зайци, мамка му — господин Заекът, госпожа Зайка и малкото Зайче.

Райън се обърна и се сепна от изненада, когато забеляза трите лица от снимката да вървят точно към тях.

— Какво, по дяволите...?

— Сигурно отиват на пазар на следващата пряка. Там е търговският център — навсякъде е пълно с магазини. Ама че съвпадение.

— Следите ли ги?

— Защо не? — попита риторично Хъдсън.

Той запали цигара, изчака Райън да запали своята, а през това време Зайците ги отминаха. Изчакаха и Трент да отmine и чак след това продължиха пътя си.

— Това означава ли нещо? — попита Райън.

— Не знам — отвърна Хъдсън.

Само след минути се разбра, че Зайците наистина се канеха да пазаруват под ръководството на госпожа Зайка, което е обичайно за всички майки зайки.

Улица „Вачи“ беше стара, макар да личеше, че повечето сгради са били възстановени след Втората световна война. За този град бяха водени битки чак до началото на 1945 година. Райън поглеждаше към витрините на магазините и забеляза, че в тях предлагаха разнообразни стоки, макар и лошокачествени, а и в много по-ограничен асортимент в сравнение с Америка или Лондон. Без съмнение обаче те правеха огромно впечатление на заешкото семейство, чиято родоначалничка жестикулираше с възторг пред всяка витрина, край която минаваха.

— Жената има усещането, че е на „Бонд Стрийт“ — забеляза Хъдсън.

— Не съвсем — отговори Джак захилено.

Той се бе простил вече със солидна сума от личната си сметка на „Бонд Стрийт“, която бе най-страхотната търговска улица в света, ако човек можеше да си позволи да походи пеша по тротоарите. Но какво ли представляваше Москва и как тукашният търговски център изглеждаше в очите на един руснак?

Според Джак всички жени си приличаха в едно. Те обичаха да обикалят магазините, докато не се изнервят до краен предел. В случая с госпожа Зайка това състояние продължи до ъгъла на следващата пряка, когато тя не издържа и се вмъкна в магазин за дрехи, дърпайки нервно за ръката малкото Зайче. Господин Заекът влезе последен видимо без никаква охота.

— Това ще продължи доста дълго — прогнозира Райън. — Ела да видим на тоя щанд. Я да погледнем онова, ей там, вземи тази блузка...

— Какви ги дрънкаш, Джак?

— Женен ли си, Анди?

— Да.

— Деца имаш ли?

— Две момчета.

— Щастливец си, приятел. Момичетата излизат доста по-скъпо.

Минаха покрай магазина и хвърлиха по едно око. Стоки за жени и момичета. „Тук ще се позадържат бая време“ — помисли си Джак.

— Ами, стига толкова. Видяхме ги как изглеждат. Време е да вървим, сър Джон — Хъдсън махна към улица „Вачи“, сякаш развеждаше новодошъл посетител из Будапеща, след което поведе своя гост обратно към посолството, а през това време очите му шареха

наоколо като антена на радар. Той продължи да ръкомаха, докато говореше. — Вече знаем как изглеждат. Не забелязах някой да слухти наоколо. Това е добре. Ако беше уловка, нямаше да им позволят да дойдат толкова близо до нас — поне аз на тяхно място не бих постъпил така, а КГБ действа доста предвидимо.

— Мислиш ли?

— Да. Иван е печен, но предвидим, по същия начин играят футбол и шах, предполагам: изцяло открита игра с отлични ходове, но лишени от оригиналност или изненада. Действат винаги по предписание. Такъв е начинът им на живот. Те не насърчават хората да се извисяват над тълпата, не е ли така?

— Вярно е, но лидерите им често са го правели.

— Тоя тип е умрял преди трийсет години, Джак, а те не желаят вече втори като него.

— Съгласен съм — нямаше смисъл да спори. Съветската система наистина не насърчаваше индивидуализма от никакъв вид. — Сега накъде?

— Към концертната зала, хотела — местата, които ни интересуват. Стигат ни толкова изненади за една сутрин.

Малките момчета мразят да ходят на пазар, но това съвсем не важи за момичетата. Със сигурност не и за зайчика, който никога досега не бе виждал такова изобилие от дрехи, дори в специалните магазини, до които родителите му отскоро имаха достъп. С вещия подбор и контрол от страна на нейната майка Светлана премери шест палтенца — от тревистозелено до яркочервено с черна кадифена якичка. После пробва още две, но накрая се спряха на червеното, което зайчикът настоя веднага да облече. След това Олег Иванов си купи три видеокасетофона, които бяха нелицензирани унгарски копия на „Сони-Бетамакс“ от Япония. В магазина му казаха, че ще му доставят апаратите в хотела. Той реши да се снабди и с няколко видеокасети с филми, които не бяха подходящи за дъщеря му, но без никакво съмнение щяха да се харесат на колегите му от Центъра. Така Зайцев се раздели с близо две хиляди валутни рубли, които и без това щяха да са безполезни на Запад.

Търговската експедиция продължи чак до обед. Дотогава Зайците се бяха натоварили с такова количество покупки, че едвам ги мъкнеха, и решиха да се върнат в хотела да ги оставят, преди да предприемат нещо, с което да доставят удоволствие на дъщеря си.

Площадът на героите беше оформен в края на предишния век от Хабсбургите в чест на владичеството им (не особено желано) над Унгария със статуи на предишните унгарски крале още от времето на Свети Стефан (Ищван на унгарски език), чиято корона Джими Картър беше върнал на страната само преди няколко години — короната с изкривения кръст на върха.

— Това, както разказват, се е случило, когато Стефан нахлузил друга корона отгоре ѝ — обясни Хъдсън. — Връщането ѝ е умна стъпка от страна на Картър. Тя е символ на националното им самосъзнание. Комунистическият режим не можеше да си позволи да я откаже, а приемайки я, всъщност призна, че историята на страната датира далеч преди времето на марксизма-ленинизма. Аз лично не съм голям почитател на господин Картър, но признавам, че решението му беше хитро. Унгарците мразят най-много от всичко комунизма, Джек. Хората тук са доста религиозни.

— Забелязах, че има много църкви — каза Райън.

Досега той бе преброил поне шест или седем само по пътя до парка.

— Това е другият фактор, който формира чувството им за политическа идентичност. На управляващите никак не им допада, но би било много опасно да разрушат това чувство, така че между църквата и управляващите отношенията не са особено сърдечни.

— Ако трябваше да залагам, бих избрал църквата.

Хъдсън го погледна.

— Аз също, сър Джон.

Райън огледа наоколо.

— Адски огромен площад.

Стори му се, че заемаше поне един и половина квадратни километра асфалтирана площ.

— Допълнително са го разширили през 1956 година — обясни Хъдсън. — Съветите искали достатъчно място, за да се побират БТР-и.

Тук може да кацне дори транспортен самолет Ан, което позволява бързо разполагане на десантни части, в случай че местните отново се вдигнат на бунт. Както забелязваш, тук спокойно се събират между десет или дванайсет бронетранспортъора с по сто и петдесет войници, които да отбраняват центъра на града от контрареволуционери, очаквайки идването на танковете от изток. Не че планът е блестящ, но това е техният начин на мислене.

— Ами ако докарат два градски автобуса с експлозиви?

— Тъкмо това имах предвид, Джак, когато казах, че планът им не е блестящ — отвърна Хъдсън. — Още по-лесно ще е с няколко противопехотни мини. Убиваш част от копелетата и след това предизвикваш малка хубава експлозия. Никой пилот не би забелязал каквото и да било, приближавайки площада. А пилотите на транспортни самолети са най-тъпите.

„А Иван си прави сметката, че ще разположи войските си, преди нещата да излязат от контрол“ — помисли си Райън.

— Знаеш ли кой е бил съветски посланик през 1956 година?

— Не... Чакай малко... не беше ли Андропов?

Хъдсън кимна.

— Самият Юрий Владимирович. Това обяснява любовта му към унгарците. Толкова много хора загубиха живота си при тази авантюра.

Райън си припомни, че по онова време беше в началното училище — твърде малък, за да прави преценки. През онази есен имаше президентски избори, а Великобритания и Франция бяха решили да нахлуят в Египет да защитят правата си в Суецкия канал. Айзенхауер бе притиснат от две кризи едновременно и не можеше да направи много. За Америка резултатът бе нова вълна емигранти.

— А къде се намира тукашната тайна полиция?

— По-надолу, на улица „Андраси“ номер шест. Най-обикновена наглед сграда, но сигурно е пропита с кръв. Вече не е същото както преди. Но основателите ѝ са били почитатели на Железния Феликс, по-жестоки и от гестаповците на Хитлер. След смазването на въстанието малко смекчиха действията си и дори се преименуваха от Бюро за държавна сигурност на Отдел за държавна сигурност. Шефът им бе сменен, а те станаха по-възпитани. В миналото са имали славата на инквизитори. Но се предполага, че това вече е част от историята. Обаче и до ден днешен репутацията им кара хората да треперят от

страх. Въобще тук не е зле човек да има дипломатически паспорт — заключи Анди.

— Бива ли ги?

— Не особено. Някога може да са набирали способни кадри, но в миналото. Вероятно като последица от лошата им слава през петдесетте и шейсетте години интеллигентните хора не искат да работят там, а и не им предлагат кой знае какви привилегии, във всеки случай не и привилегиите, които КГБ дава на своите служители. Знаеш ли, в тази страна имат превъзходни университети. От тях излизат много способни инженери и учени. А медицинският им институт в Шемелвайс е първокласен.

— По дяволите, половината от хората, които работеха по Манхатънския проект, не бяха ли унгарци?

Хъдсън кимна.

— Точно така, повечето бяха унгарски евреи. Не са останали много от тях, макар че по време на войната унгарците спасиха половината от своите евреи. Мисля, че поради тая причина убиха и техния държавен глава адмирал Хорти. Той умря при „мистериозни обстоятелства“. Трудно е да се каже що за човек е бил. Според една от версиите е бил по-скоро отявлен антикомунист, но определено не и пронацист. Най-вероятно от личностите, които са имали нещастieto да се родят в неподходящо време и на неподходящо място. Никога няма да разберем.

На Хъдсън му хареса да се прави на екскурзовод за разнообразие. Не му беше никак неприятно да се откъсне за малко от шпионажа.

Но стана крайно време да се залавят за работа.

— Добре, как ще организираме операцията? — попита Джак.

Той се оглеждаше за опашка, но дори някой да ги следеше, беше невидим за него. Освен ако не ги следваха с някоя от вездесъщите мръсни лади. Оставаше му единствената възможност да се довери за това на Хъдсън.

— Да се връщаме в колата. Да разгледаме хотела.

До там се стигаше за няколко минути шофиране по улица „Андраси“, където постройките се отличаваха с френския си архитектурен стил. Райън никога не бе ходил в Париж, но ако си затвореше очите, можеше да си представи как изглежда.

— Ето го, това е той — каза Хъдсън, минавайки край хотела.

В комунистическите страни не беше проблем да се намери място за паркиране и това бе едно от хубавите неща в тях.

— Никой ли не ни следи? — попита Райън, мъчейки се да не се набива прекалено на очи, докато се оглеждаше наоколо.

— Ако е така, трябва да е много печен. Ето там, на отсрещната страна на улицата, е местното отделение на КГБ. Съветският дом за култура и приятелство, в който има всичко друго, но не и култура и приятелство. Смятаме, че там работят трийсет или четирийсет агенти от КГБ — добави Хъдсън. — Средният унгарец би предпочел да хване гонорея, отколкото да влезе вътре. Трудно ми е да ти опиша колко много ненавиждат Съветите в тази страна. Те все още помнят 1956 година, Джак.

Хотелът поразил Райън и предизвика у него същото усещане, което е накарало някога Х. Л. Менкън да измисли понятието „позлатена епоха“^[1]. Беше като да си поръчаш шампанско, а да имаш пари само за една бира.

— Щях да предпочета да си остана тук — каза Райън, макар хотелът да нямаше нищо общо с „Плаза“ в Ню Йорк или със „Савой“ в Лондон.

— Явно руснаците не смятат така.

„По дяволите, като ги отведем в Америка, ще си помислят, че са попаднали в рая“ — каза си Райън.

— Да влезем вътре. Има много приличен бар — предложи Хъдсън.

Наистина беше поносим. Намираше се вдясно от входа и след това няколко стъпала надолу. Приличаше на нюйоркски дискотек, само че с по-малко шум. Оркестърът още не бе почнал работа. Бяха пуснали касетофон, не много силно. Джак забеляза, че музиката е американска. Колко странно. Хъдсън поръча по една токайска ракия. Райън отпи. Не беше лоша.

— Доколкото знам, бутилират напитка с подобно име и в Калифорния. Токайската ракия е национално питие. Има странен вкус, но е много по-добра от граппа.

Райън се засмя.

— Знам. Това е италианското название за „по-лек“ алкохол. Моят чичо Марио го обичаше. — Огледа се. Не се виждаше никой в

периметър от двайсет стъпки. — Можем ли да говорим?

— По-добре да не се набиваме на очи. Довечера ще дойда пак. Барът затваря след полунощ. Трябва да огледам персонала. Нашият Заек е в стая триста и седма. На ъгъла на третия етаж. Много лесен достъп откъм аварийното стълбище. Хотелът има три входа — един отпред и два странични. Ако е дежурен само един регистратор, както очаквам, ще трябва просто да му отвлечем вниманието, за да внесем вътре пакетите и да измъкнем заешкото семейство навън.

— Пакетите?

Хъдсън го изглежда.

— Не ти ли казаха?

— Какво да ми кажат?

„Мили Боже — помисли си Хъдсън, — те никога не дават нужната информация на когото трябва.“

— Ще поговорим за това по-късно — каза Хъдсън.

„О-па“ — ядоса се Райън. Готвеше се нещо, което явно нямаше да му хареса. Абсолютно сигурно. Май щеше да е по-разумно да си донесе браунинга. Мамка му. Довърши питието си и отиде да потърси тоалетната. Ориентира се по знака върху вратата. Вътре доста отдавна не бе почиствано. Слава Богу, че не се налагаше да сяда. След като се върна, завари Анди да го чака и го последва навън. Скоро след това вече пътуваха с колата.

— Добре, можем ли да обсъдим малкия проблем? — попита Джак.

— По-късно — каза му Хъдсън.

Това накара Райън да се разтревожи още повече.

Пратките тъкмо пристигнаха на летището — три доста големи сандъка с налепени върху тях дипломатически стикери. Представител на посолството проверяваше на рампата дали не е бърникано в тях. За по-сигурно документите им бяха оформени на името на електронна компания, в случая германската „Сименс“, за да изглежда, че вътре има шифровъчна техника или някаква друга обемна апаратура за секретни цели. Натовариха надлежно сандъците върху пикап на посолството, който отпраща към центъра. Присъствието на дипломата предотврати възможността сандъците да минат през рентген, което беше много

важно. На митничарите обясниха, че рентгенът може да повреди микрочиповете и те веднага оформиха документите. Скоро щяха да осведомят всички заинтересовани, включително КГБ, че британското посолство в Будапеща се е снабдило с нови шифровъчни апарати. Информацията щеше да се изпрати по каналния ред и да потъне след това в забвение.

— Хареса ли ти разходката? — попита Хъдсън, след като влязоха в кабинета му.

— Надмина очакванията ми, Анди — отвърна Райън. — Искаш ли да ме въведеш в нещата?

— Идеята е на вашите хора. Трябва да изведем Заека и семейството му по такъв начин, че КГБ да ги помисли за умрели, а не за бегълци, които може да се раздрънкат на Запад. За тази цел сме осигурили три трупа, които ще оставим в хотелската стая, след като Флопси, Мопси и Котънтейл изчезнат от там.

— Дотук е ясно — каза Райън. — Саймън ми спомена за това. А после?

— После палим стаята. Трите тела са от жертви на пожари. Трябва вече да са пристигнали.

На Райън му се догади. Изразът на лицето му го издаде.

— Работата ни невинаги е чиста, сър Джон — информира главният агент на СИС своя гост.

— За Бога, Анди! Откъде са трупите?

— На кой му пука?

Райън пое дълбоко въздух.

— Предполагам, че на никого — поклати глава Райън. — После какво следва?

— Пътуване на юг. Ще ни посрещне мой агент, казва се Ищван Ковач, професионален контрабандист, комуто съм платил тлъста сума да ни преведе през границата с Югославия. После продължаваме в Далмация. Някои от сънародниците ми ходят понякога там на почивка през лятото. Качват се заедно със заешкото семейство на чартърен самолет, пътуват към Англия, операцията свършва и всички са доволни.

— Добре. „Какво друго ми остава да кажа?“ — помисли си Джак.
— Кога?

— До два или три дни, предполагам.

— Ще си въоръжен ли? — бе следващият му въпрос.

— Имаш предвид с пистолет ли?

— Разбира се, че не с прашка — обясни Райън.

Хъдсън поклати глава.

— Пищовите не вършат работа. Ако стане напечено, срещу нас ще се изправят войници с автомати и пистолетът ще е безполезен, най-много да провокира опозицията да стреля срещу нас, при това с голяма вероятност да ни улучи. Не, ако стане гаф, е за предпочитане да се измъкнеш с дипломатическите си документи. За зайците вече сме приготвили британски паспорти. — Той извади голям плик от чекмеджето на бюрото си. Господин Заекът, доколкото ме осведомиха, говори добър английски. Това ще е достатъчно.

— За всичко си помислил, а? — Райън не беше убеден в това.

— За това ми плащат, сър Джон.

„А аз нямам право да възразявам“ — осъзна Райън.

— Добре, ти си тук професионалистът. Аз съм само шибан турист.

— Том Трент се обади. — Върху бюрото на Хъдсън имаше съобщение. — Не е забелязал опашка зад Зайците. Засега изглежда, че операцията върви изцяло незабелязано. Бих казал дори отлично. — Той не добави, „като се изключат замразените печени трупове в мазето на посолството“. — Това, че ги мернахме сутринта, ни е от полза. Сега знаем, че изглеждат съвсем обикновено. Поне не се опитваме да измъкнем Грейс Кели от страната. Мадами като нея се набиват на очи, но не и такива като госпожа Зайка.

— Флопси, Мопси и Котънтейл... — прошепна Райън.

— Просто трябва да ги преместим в нова заешка дупка.

— Щом така казваш — отговори Райън колебливо.

Тоя тип просто водеше по-различен начин на живот от неговия. Кети режеше очите на хората, а Джак би пукнал от това като курва, нападната от гърмяща змия във ваната. Беше по-различен начин да си изкарваш хляба. Тая работа обаче не беше за него.

Том Трент ги наблюдаваше през всичкото време по пътя от хотела до зоопарка, където децата много обичат да ходят. Лъвът и тигърът бяха наистина величествени, а къщата за слонове, построена в арабски стил, се обитаваше от няколко чудесни екземпляра. Туристическата част от деня завърши със сладолед на клечка за малкото момиченце. Заешкото семейство се прибра в хотела, като последния километър и половина таткото носеше на ръце полуспящото дете. Дори за професионалист като Трент беше голямо изпитание да остане незабелязан върху простиращата се на един квадратен километър павирана площадка за кацане на самолети, но заешкото семейство не обръщаше никакво внимание. Когато се върнаха в „Астория“, той се мушна в мъжката тоалетна и обърна двулицевия си шлифер, за да смени поне цвета на дрехата си. След половин час Зайцеви отново напуснаха хотела, но веднага влязоха в закусвалнята до него. Храната там беше прилична, ако не възбуждаща апетита, при това ужасно евтина. Трент видя как напълниха подносите си с местни манджи и седнаха да хапнат. Оставиха си място за ябълков щрудел, който в Будапеща беше не по-малко вкусен от виенския, но десет пъти по-евтин. След още четирийсет минути те вече изглеждаха напълно изтощени и натъпкани и дори не се поразходиха да им се слегне храната, ами направо се качиха с асансьора на третия етаж най-вероятно за да си легнат. Трент се повъртя около половин час, за да се увери в това, след което взе такси до парка „Червения Марти“. Денят му бе продължил дълго, а му предстоеше да напише доклада си за Хъдсън.

Главният агент и Райън пиеха бира в бюфета, когато той се върна в посолството. Трент и Джак бяха представени един на друг, след което поръчаха още една бира.

— Е, какво смяташ, Том?

— Точно такива са, каквито очаквахме да бъдат съгласно инструкциите. Малкото момиченце — баща му го нарича зайчик, което май означава зайче — е много сладко хлапе. Иначе съвсем обикновено семейство, което прави най-обикновени неща. Купиха си три видеокасетофона от улица „Вачи“. От магазина ги доставиха в хотела. След това отидоха на разходка.

— Къде?

— Просто ей така, шляеха се насам-натам като всички туристи — обясни Трент. — Бяха в зоопарка. Малкото момиченце се зарадва на животните, както му е редът, но най-вече от новото палтенце с черна якичка, което му купиха сутринта. Общо взето, изглеждат едно симпатично семейство — заключи шпионинът.

— Нещо необичайно? — попита Хъдсън.

— Абсолютно нищо, Анди, аз поне не забелязах да ги следи някой. Единствената изненада бе, когато сутринта тръгнаха право към посолството, отивайки на пазар. Това бе най-неочакваният момент, но съм сигурен, че е било случайно. Улица „Вачи“ е най-посещаваната търговска зона от туристите и от Изток, и от Запад. Предполагам, че регистраторът в хотела ги е упътил да вземат метрото.

— Съвсем по плана, а? — попита Джак, допивайки бирата си.

— Така изглежда — отвърна Трент.

— Е, кога ще разиграем нашия театър? — попита американецът.

— Ами, оня приятел Рожа ще дирижира утре вечер. Да го направим вдругиден? Да дадем на нашата госпожа Зайка възможност да послуша музика. Ние можем ли да се снабдим с билети? — попита Хъдсън.

— Няма проблеми — отвърна Трент. — Шеста ложа вдясно. Има много добра видимост към цялата зала. Не е зле да си дипломат, а?

— Програмата каква е?

— Йохан Себастиан Бах, първите три Бранденбургски концерта и още няколко негови опуса.

— Изглежда, ще е приятно — отбеляза Райън.

— Тукашните симфонични оркестри са много добри, сър Джон.

— Анди, какво ще кажеш да престанеш с тия рицарски щуротии? Името ми е Джак. Джон Патрик, ако трябва да съм точен, но ми викат Джак от тригодишен.

— Това е голяма чест, нали знаеш?

— Така е, благодарих на Нейно величество, но там, където аз живея, не си падаме по тия работи.

— Наистина, носенето на сабя създава неудобства при сядане — съгласи се Трент.

— А да не говорим колко е досадно да се грижиш за коня — разсмя се Хъдсън. — Или какво може да ти струва участие в турнир.

— Май ми предстои точно това — призна Райън. — Трябва да измъкна Заека от Страната на злото.

— Ние ще го направим — увери го Хъдсън. — А ти ще си там и ще наблюдаваш.

— Всички са в Будапеща — съобщи Бостък. — Заекът и семейството му са отседнали в някой си хотел „Астория“.

— Нямаше ли хотел със същото име и в Ню Йорк? — попита директорът на ЦРУ.

— В Куинс — потвърди Гриър. — А как е хотелът?

— Очевидно е подходящ за целите ни — информира ги заместник-директорът на операциите. — Базил казва, че операцията върви нормално засега. Никой не наблюдава нашите субекти. Надявам се братовчедите да имат компетентен главен агент в Будапеща. Трите трупа са пристигнали днес. Остава само заключителната част.

— Какви са шансовете? — попита заместник-директорът на разузнаването.

— Да кажем, седемдесет и пет процента, адмирале — отвърна Бостък. — А може и повече.

— А какво става с Райън? — бе следващият въпрос на Гриър.

— Нямаме ни вест, ни кост от Лондон какво прави. Имам чувството, че твоето момче се оправя само.

— Той е добро хлапе. Ще успее.

— Колко ли неприятно се чувства? — зачуди се Мур.

Другите двама шефове се ухилиха и поклатиха глави. Бостък взе пръв думата. Като повечето от началниците в оперативната дирекция и той си имаше своите съмнения в способностите на работещите в разузнавателната дирекция, които бяха значително по-многобройни.

— Сигурно не толкова удобно, както на бюрото и въртящия се стол.

— Ще се справи, господа — настоя Гриър, надявайки се да излезе прав.

— Чудя се какво ли ще ни съобщи онзи човек... — въздъхна Мур.

— Ще разберем след седмица — увери го Бостък.

В този момент жителите на Будапеща спяха, а също и повечето от жителите на Лондон. Припомни си своите собствени преживявания на терена, които се изразяваха предимно в чакане на агенти на уговорени явки и писане на доклади за бюрократите, които все още продължаваха да движат нещата в ЦРУ. Човек не можеше да се абстрахира от тъжната действителност, че Управлението беше под правителствен контрол и страдаше от същите ограничения и неефективност, както всички останали бюрократични институции. Този път обаче като никога операция БЕАТРИКС бе задвижена бързо... само защото Заекът ги предупреди, че комуникациите им са компрометирани. Не защото разполагаше със сведения, че ще бъде ликвидиран невинен човек. Правителството си имаше приоритети, а те невинаги отговаряха на изискванията за рационалност. Той беше директор на Централното разузнаване и се предполагаше — а и по силата на федералния закон, — че ръководи целия процес на събиране и анализиране на информация за правителството на Съединените американски щати. Но да се накара тази огромна бюрократична машина да работи ефективно бе същото като да измъкнеш кит на брега и да го накараш да лети. Човек можеше да му крещи колкото си ще, но китът нямаше да преодолее земното притегляне. Правителството се състоеше от хора и бе логично тези хора да са в състояние да променят нещата, на практика обаче нищо такова не се случваше. Така че шансът бе три от четири да измъкнат руснака и да го разпитат в удобната тайна квартира във Вирджиния. След като изпразнеха мозъка му, вероятно щяха да открият нещо важно и полезно, но играта нямаше да се промени, нито пък ЦРУ.

— Налага ли се да съобщим нещо на Базил?

— Нищо, за което да се сецям в момента, сър — отвърна Бостък.

— Налага се да седим кротко и да чакаме хората му да изпълнят мисията.

— Така е — съгласи се Мур.

Макар да обърна три бутилки тъмно британско пиво, Райън не спа добре. Но не успя да открие никакъв пропуск. Хъдсън и хората му изглеждаха достатъчно компетентни, а заешкото семейство му се видя съвсем обикновено на улицата предната сутрин. Трина души, единият

от които наистина желаше да се чупи от СССР, което на Райън му се струваше напълно логично... макар руснаците да бяха едни от най-фанатичните патриоти в света. Но всяко правило си имаше изключения и очевидно този човек го гризеше съвестта и искаше да предотврати... нещо. Какво бе то, Райън не знаеше, а и не искаше да гадае. Предположението не бе анализ, а на него му плащаха мизерната заплата, за да прави добри анализи.

Щеше да е интересно да разбере. Досега Райън не бе разговарял с истински бегълци. Само бе чел техни показания и им бе представял писмено въпроси, но никога не ги бе гледал в очите, докато дават отговорите си. Жена му беше по-добра от него в тия неща — трябваше да се замисли дали не се нуждаеше от известно обучение, — но пък не беше тригодишно хлапе, за да приема всяка дума на доверие. В края на краищата Заекът можеше да се окаже внедрен агент. Райън бе чувал, че КГБ има опит в тия неща. След убийството на Кенеди един беглец се кълнял, че КГБ не е замесен. На Управлението това му било достатъчно, за да се замисли дали пък именно КГБ не стоеше зад убийството. В КГБ бяха хитри, но както неизбежно се случва с хитреците, те рано или късно преиграват, а колкото по-късно стане това, толкова по-лесно се прецакват. Те разбираха западния начин на мислене, две мнения по въпроса нямаше. Но все пак Иван не беше двуметров богатир, нито гений, противно на онова, което твърдяха войнолюбците във Вашингтон, а също и неколцина в Ленгли.

Всеки човек прави грешки. Беше научил това от баща си, който си изкарваше хляба с лов на убийци, някои от които се мислеха за много умни. Не, единствената разлика между мъдрия човек и глупака е в мащабите на грешките. Човешко е да се греша, а колкото си по-умен и по-влиятелен, толкова по-големи са последиците от тези грешки. Като Л. Б. Дж.^[2] и войната във Виетнам, която на Джак му се бе разминала само заради възрастта му. Колосална издънка, натресена на американски народ от един иначе ловък политически стратег, който си е въобразявал, че може да превърне политическите си умения в международно влияние, но в крайна сметка бе разбрал, че азиатските комунисти нямат същото мислене като един сенатор от Тексас. И ако гениалността си има предели, то простотията е безгранична.

Лежеше в леглото, пушеше цигара и гледаше в тавана, чудейки се какво ли ще става утре. Дали щеше да се повтори историята с Шон

Милър и неговите терористи?

Да се надяваме, че няма, молеше се Джак и продължаваше да умува защо Хъдсън беше против да носят оръжие за всеки случай. Трябва да е европейски специалист, реши Джак. Когато бяха на враждебна територия, американците предпочитаха да имат подръка поне един приятел.

[1] Последните десетилетия на XIX в. в САЩ, когато на фона на жестоката мизерия едрите индустриалци трупат свръхпечалби и се шири политическа корупция. Видни интелектуалци от това време го наричат иронично „позлатената епоха“. — Бел. прев. ↑

[2] Линдън Бейнс Джонсън — 36-ият американски президент, встъпил в длъжност на 22 ноември 1963 г., след убийството на Джон Ф. Кенеди, и на следващата година преизбран за мандата 1964–1968 г. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 27

БЯГСТВОТО НА ЗАЕКА

„Още един ден в непознатия град“ — мислеше си Зайцев. Тук слънцето изгряваше два часа по-късно, отколкото в Москва. А ако всичко вървеше по план, скоро щеше да попадне на друго непознато място, отново в различен часови пояс. Засега обаче трябваше да кротува и да чака. Навън цареше тишина, нарушавана от време на време от камионите, с които зареждаха търговската мрежа. Слънцето още не се бе показало напълно над хоризонта. Беше тъмно, макар и не нощ, развиделяваше се, но утрото не бе настъпило. Тази част от утринта бе по своему пленителна. Миг, изпълнен с вълшебство, който децата щяха да харесат и в който светът принадлежеше на малцината будни. Всички останали бяха още в леглата и малчуганите можеха да излязат навън и да се чувстват като малки царе, докато майките им не ги пипнат и не ги набутат насила в леглата.

Но Зайцев кротко си лежеше, чуваше равномерното дишане на жена си и дъщеря си и тъй като бе напълно буден, можеше да мисли на спокойствие.

Кога ли щяха да го потърсят? Какво ли щяха да му кажат? Дали ще променят решението си? Ще излъжат ли доверието му?

Защо се чувстваше така неспокоен? Не беше ли крайно време да се довери поне малко на ЦРУ? Нямах ли да е огромен удар за тях? Та нали щеше да им е от голяма полза. Дори КГБ се отнасяше с уважение към бегълците и удовлетворяваше капризите им, въпреки че проявяваше скъперничество като малко дете към най-любимите си играчки. На Ким Филби беше осигурил толкова алкохол, колкото можеше да изпие, на Бърджис^[1] толкова жопники^[2], колкото можеше да оправи, поне такава беше мълвата. И при двамата, както се твърдеше, апетитите били много големи. Разбира се, подобни клюки винаги се преувеличаваха, а това се дължеше на съветската нетърпимост към хомосексуалистите.

Той обаче не мислеше по този начин. Той беше човек с принципи. Заради своите принципи сега рискуваше живота си като жонгльорите от цирка, които подхвърлят ножове и които при един грешен ход могат да наранят единствено себе си. Олег запали първата си цигара за деня, опитвайки се да премисли действията си за стотен път поне, търсейки още варианти.

Той можеше да посети концертите, да продължи с пазаруването, да вземе влака обратно до Киевската гара и да стане герой в очите на колегите си, като им занесе поръчаните от тях видеокасетофони, порнографски видеокасети и луксозно бельо за съпругите им, а и някои неща за себе си. КГБ едва ли щеше да узнае каквото и да било.

„Но тогава полският свещеник ще умре от съветски ръце... ръце, които ти имаш възможност да спреш, а ако не го направиш, как ще се гледаш в огледалото, Олег Иванич?“

Всичко опираше все до това.

Нямаше вече смисъл да се мъчи да заспи, затова продължи да пуши, наблюдавайки през прозореца на хотела как навън се развиделява.

Кети Райън се събуди, след като ръката ѝ се плъзна по леглото и усети празното място, където трябваше да лежи съпругът ѝ. Това някак автоматично я накара да се ококори съвсем и веднага да си спомни, че той беше извън града и извън страната — и тяхната, и тукашната, — поради което тя сега беше сама с децата, а не за това мечтаеше, когато се омъжи за сър Джон Патрик Райън. Едва ли бе единствената жена в света, чийто съпруг пътува в командировка. Но откакто бяха сключили брак, Джак отсъстваше за първи път, а на нея съвсем не ѝ допадаше. Не че се опасяваше да не би Джак да кръшне, докато е далеч от къщи. Тя често си бе мислила за това при пътуването на своя баща. На моменти бракът на родителите ѝ бе изглеждал несигурен, макар да не знаеше дали нейната майка (сега покойница) е изпитвила съмнения. Но с Джак подобен проблем бе изключен. Тя го обичаше и знаеше, че и той я обича, а когато двама души се обичат, държат един на друг. Ако го беше срещнала по време на службата му в морската пехота, честите раздели сигурно щяха да са проблем, с който да ѝ се наложи да се примири. Още по-неприятно, щеше непрекъснато да трепери да не му

се случи нещо лошо, а това би било ад. Но тя го срещна, след като този период от живота му бе минал. Собственият ѝ баща я бе запознал с него на вечеря, представяйки го като интелигентен млад брокер с остри инстинкти, който вече е готов да се премести от филиала в Балтимор в Ню Йорк. Той се бе изненадал тогава — отначало приятно, — че двамата проявиха един към друг интерес. А по-късно Джак им сервира решението си да си прибере парите и да се върне към преподаването на история. За нея бе много по-трудно да се оправи с тази ситуация, отколкото за Джак, който ненавиждаше Джоузеф Мюлър, вицепрезидента на „Мерил Линч“.

„Какво, по дяволите, работи? — чудеше се тя. — Бон? Германия? Натовски глупости?“ Мръсният шпионски занаят, търсене на секретни щуротии и след това писане на също толкова секретни анализи, които отиваха при други хора, а те я ги четяха, я не. Тя поне си изкарваше открито хляба, лекуваше болните или им помагаше да виждат по-добре. Не и Джак.

Не че той вършеше безполезни неща. Беше ѝ обяснил това-онова преди година. Там някъде живееха лоши хора и някой трябваше да се бори с тях. Слава Богу, че не правеше това със зареден пистолет — Кети мразеше оръжията, дори онези, с които предотвратиха да бъде отвлечена и убита в дома им в Мериленд през онази нощ, която в крайна сметка бе завършила благословено с раждането на малкия Джак. Беше превързвала огнестрелни рани и в спешното отделение по време на стаж си и много добре знаеше каква вреда могат да причинят оръжията, но същевременно съзнаваше, че могат да предотвратят и беда. Затова и позволи на Джак да държи няколко в дрешника си под ключ, за да не могат децата да стигнат до тях, дори да се качат на стол. Веднъж се опита да я научи как да си служи с пистолет, но тя отказа да докосне проклетото нещо. Донякъде съзнаваше, че страховете ѝ са преувеличени, но тя беше жена и толкова... А като че ли Джак не държеше достатъчно сметка за това.

„Защо не е сега до мен?“ — мислеше си Кети в мрака. Какво би могло да е толкова важно, че съпругът ѝ да е далеч от жена си и децата си?

Не можеше да ѝ разкрие. А това страшно я ядосваше. Но бе невъзможно да се пребори, а и не бе същото като да лекуваш

безнадежно болен от рак пациент. Но... дявол да го вземе. Тя просто искаше съпругът ѝ да се върне.

На около хиляда и двеста километра разстояние Райън се бе събудил, изкъпал, избръснал и сресал вече и бе готов да посрещне новия ден. По някакъв начин това пътуване му повлияше така, сякаш се събуждаше по-лесно сутрин. Само дето нямаше какво да прави, докато отворят бюфета на посолството. Погледна към телефона до леглото и му се прииска да се обади вкъщи, но не знаеше как се взима външна линия, а и вероятно трябваше да получи разрешение от Хъдсън, както и помощ да изпълни мисията. Мамка му. Той се събуждаше обикновено в три сутрин и целуваше Кети по бузата — тя никога не си спомняше след това. Но му отвърщаше. Наистина го обичаше. Иначе нямаше да отговаря на целувките му. Хората не умеят да се преструват, когато спят. Това бе важен факт в личния свят на Райън.

Нямаше никакъв смисъл да си пуска радиото. Унгарският език му се струваше като измислен на планетата Марс. Във всеки случай беше нечовешки. Той така и не чу поне една, една-единствена дума, която да напомня на английска, германска или латинска — трите езика, които бе учил в различни периоди от живота си. Местните говореха на всичкото отгоре като картечници, което правеше два пъти по-трудно да се разчлени и една дума. Ако Хъдсън го зарежеше някъде из града, той въобще нямаше да се оправи и да намери пътя към британското посолство, а това бе усещане за уязвимост, каквото не бе изпитвал от четиригодишна възраст. Със същия успех щеше да се справи и на чужда планета, а дипломатическият паспорт нямаше да му помогне ни най-малко, тъй като той беше акредитиран от чужда страна в този извънземен свят. Въобще не му бе идвала на ума тази подробност. Като всеки американец той си бе въобразявал, че с паспорт и кредитна карта „Американ Експрес“ може да пътува спокойно из целия свят с късите си панталони. Но явно това се отнасяше само за капиталистическия свят, където достатъчно хора говореха английски и можеха да го упътят към сградата с американския национален флаг на покрива и морски пехотинци във фойето. Не и в този чужд град. Той едвам успяваше да открие мъжка тоалетна, е, беше я намерил предния ден в бара, призна на себе си Райън. Чувството за безпомощност бе

завладяло съзнанието му като чудовището от приказките под леглото. Той обаче беше пораснал американец над трийсетте и бивш морски пехотинец. Обикновено не възприемаше по този начин предизвикателствата. Загледа се в циферблата на дигиталния часовник върху радиоапарата, очаквайки да стане време за срещата със съдбата, каквато и да беше тя. Червените цифри се сменяха една след друга.

Анди Хъдсън беше на крак отдавна. Ищван Ковач се подготвяше за поредния контрабанден удар, този път се канеше да внесе маратонки „Рийбок“ в Будапеща от Югославия. Валутата си криеше в метална кутия под леглото. Пиеше сутрешното си кафе и слушаше музика по радиото, когато се почука по вратата. Отвори така, както си беше по бельо.

— Анди! — изненада се той.

— Да не те събудих, Ищван?

Ковач му махна да влезе вътре.

— Не, от половин час съм се събудил. Какво те носи насам?

— Трябва да пренесем пакетите тази нощ — отвърна Хъдсън.

— Кога по-точно?

— Около два след полунощ.

Хъдсън бръкна в джоба си и извади пачка банкноти.

— Ето половината от договорената сума.

— Отлично, ще пийнеш ли кафе, Анди?

— Да, благодаря.

Ковач го поведе към кухнята и му сипа кафе.

— Как искаш да процедираме?

— Ще докарам пакетите близо до границата, а ти ще ги прекараш през нея. Надявам се, че познаваш граничарите на пропускателния пункт.

— Да, дежурен е капитан Ласло Будаи. Преди години сме правили бизнес с него. Също и сержант Михай Керекеш, добро момче, иска да учи инженерство. Дежурят по дванайсет часа на пропускателния пункт — от полунощ до обед. Ще са уморени и лесно ще се разберем с тях.

Той избърса челото си с ръка.

— Каква е обичайната цена?

— За четирима души?

— Нужно ли е да знаят, че става дума за хора? — попита Хъдсън вместо отговор.

Ковач вдигна рамене.

— Не, не мисля. Тогава маратонки. „Рийбок“ в момента много се търсят, а също някой и друг западен филм на касети. Видеокасетофони си имат — обясни Ковач.

— Бъди щедър — предложи Хъдсън. — Ако са женени, нещо за съпругите и децата им...

— Познавам добре семейството на Будаи, Анди. Знам какво ще им хареса.

Будаи имаше дъщеричка, а за печения контрабандист не беше проблем да подари нещо на малката Жока.

Хъдсън пресметна разстоянието. По това време на нощта щяха да стигнат до югославската граница спокойно за два часа и половина. За първата част от пътуването щяха да използват лекотоварен камион. Останалото бе работа на Ищван и неговия по-голям камион. Ищван щеше да си мисли, че британският агент ще го застреля, ако нещо се объркаше. Това бе една от ползите от популярните в цял свят филми за Джеймс Бонд. Но да не се отклонява от същината, в Унгария пет хиляди германски марки вършеха чудеса.

— В каква посока ще карам?

— Ще те инструктирам довечера — отговори Хъдсън.

— Както кажеш. Ще те чакам в два след полунощ при Чурго и без закъснения.

— Няма проблем, Ищван — Хъдсън си допи кафето и стана да си ходи. — Колко е хубаво, когато човек може да разчита на добри приятели.

— Плащаш ми добре — напомни му Ковач цената на техните взаимоотношения.

Хъдсън се изкушаваше да добави, че му има пълно доверие, но това не отговаряше съвсем на истината. Като повечето шпиони и той не се доверяваше на никого — не и докато не си изпълнеше задачата. Дали Ищван не беше доносник на унгарската държавна сигурност? Вероятно не. Те никога не биха могли да си позволят да платят пет хиляди марки, а Ковач обичаше охолния живот. Ако комунистическата власт си отидеше, той щеше да е един от първите милионери с

люксовна къща под хълмовете на Пеща, която се намираше на другия бряг на Дунава точно срещу Буда.

Двайсет минути по-късно Хъдсън се сблъска с Райън до входа на бюфета.

— Яйцата са ти харесали, доколкото разбирам — каза главният агент.

— Тукашни ли са или ги доставяте от Австрия?

— Местно производство. Селскостопанската продукция тук е на ниво. Но не можем без нашия английски бекон.

— Аз също свикнах с него — уведоми го Джак. — Нещо ново? — попита Райън, забелязвайки вълнението в очите на Анди.

— Тази нощ. Първо ще идем на концерт, а след това ще ги измъкнем.

— Ще го предупредим ли?

Хъдсън поклати глава.

— Не. Може да сгафи нещо. Предпочитам да избегнем усложненията.

— Ами ако няма готовност? Ако промени мнението си? — сподели безпокойството си Джак.

— При подобно развитие мисията се проваля. И ние изчезваме сред мъглата на Будапеща, а на следващия ден в Лондон, Вашингтон и Москва много лица ще почервенеят от гняв.

— Много си хладнокръвен, приятел.

— Това е част от работата. Действаш според ситуацията. Прекалените емоции не помагат много. — Той успя да се усмихне. — Докато кралицата ми плаща, ще ѝ служа.

— Винаги готов, човече — отвърна Джак.

Добави сметана към кафето и отпи от него. Не беше върхът, но ставаше.

Същото се отнасяше и за храната в държавната закусвалня до хотел „Астория“. Светлана поиска датски черешов пай, който поглъщаше с голям апетит, и пълна чаша с мляко.

— Довечера сме на концерт — напомни Олег на жена си. — Вълнуваш ли се?

— Нали знаеш от колко време не съм била на истински концерт — отвърна тя. — Олег, никога няма да забравя колко си мил.

Тя се изненада от изражението на лицето му, но не каза нищо.

— Всичко е наред, драга, днес ни предстои още пазаруване. Женските работи. Трябва да свършиш тая работа вместо мен.

— А аз мога ли да си купя нещо?

— Останаха ни осемстотин и петдесет валутни рубли и всичките са за теб — каза ѝ Олег с лъчезарна усмивка, чудейки се дали онова, което щеше да си купи, няма да се окаже безполезно до края на седмицата.

— Съпругът ви още ли е в командировка? — попита Бийвъртън.

— За съжаление да — потвърди Кети.

„Много жалко“ — не посмя да добави бившият морски пехотинец. Той се бе научил през последните години да разбира човешката душа и сега не му бе никак трудно да забележи колко е притеснена. Без съмнение сър Джон бе заминал на някаква интересна мисия. Беше си направил труда да понаучи това-онова за семейство Райън. Във вестниците прочете, че тя е хирург, както му бе казала преди няколко седмици. Съпругът ѝ, от друга страна, макар да твърдеше, че е младши служител в американското посолство, явно работеше за ЦРУ. Още по време на случката с терористите от Армията за освобождение на Ълстър се появиха намеци за това, но предположението не бе потвърдено по-късно. Вероятно защото някой беше помолил учтиво „Флийт Стрийт“ да не се пише повече за това. За Еди Бийвъртън тези факти бяха напълно достатъчни. От вестниците научи също, че макар да не бе богаташ, състоянието му бе добро, което се потвърждаваше от скъпия ягуар в гаража им. Значи, сър Джон изпълняваше секретна мисия някъде. Излишно беше да умува, помисли си таксиджията, паркирайки близо до гара Чатъм.

— Приятен ден, госпожо — каза ѝ той, след като тя слезе от таксито.

— Благодаря, Еди.

Обичайните лигавцини. Не бе никак зле да си имаш толкова стабилни постоянни клиенти.

За Кети пътуването с влака към Лондон мина както винаги с медицинското списание за компания, но без приятното усещане за присъствието на съпруга ѝ до нея, който да чете вестник „Дейли Телеграф“ или да дреме. Колко бе смешно да чувстваш липсата на един спящ мъж до себе си.

— Ето я концертната зала.

Подобно на автомобилчето „Фолксваген“ от детските години на Райън, будапещенската концертна зала беше изпитана до най-дребната подробност, макар че трудно се връзваше с околната градска среда. Архитектурата ѝ напомняше на имперския стил във Виена, която се намиралаше на около триста и петдесет километра от тук и където бе застъпена в много по-големи мащаби и в по-добра форма. Анди и Райън влязоха вътре, за да вземат билетите, осигурени от посолството с помощта на унгарското външно министерство. Фоайето бе изненадващо маломерно. Хъдсън поиска разрешение да огледат ложата и благодарение на дипломатическия му статут им предоставиха разпоредител, който ги придружи нагоре по стълбите и после по коридора до нея.

Вътрешното оформление напомни на Райън на бродуейски театър — например „Маджестик“, не голяма, но елегантна зала със седалки, тапицирани в червен плюш, и богати гипсови орнаменти. Сякаш беше правена за императора, в случай че благоволи да се отдалечи от двореца си във Виена и да посети един от подчинените си градове. Място, където местните високопоставени особи да посрещнат своя император и да демонстрират своето благосъстояние, макар сънародниците им да тънат в мизерия.

Един добър оркестър обаче можеше да компенсира всички недостатъци. Акустиката бе отлична, а само това имаше значение. Райън никога не бе ходил на концерт в „Карнеги Хол“ в Ню Йорк, но явно тази зала беше местният ѝ еквивалент, само че по-малка и по-скромна.

Райън огледа наоколо. Ложата беше невероятно удобна за това. От тук се виждаше всяко място в залата.

— Кои са местата на нашите приятели? — попита той тихо.

— Не знам точно. Том ще ги следва, за да разбере къде ще седнат, преди да се присъедини към нас.

— А след това? — бе следващият въпрос на Райън.

Но Хъдсън го сръза:

— Ще видим.

В посолството Том Трент бе затънал до гуша от работа. Първо отвори петлитровата бутала със чист спирт деветдесет и пет градуса. На практика той ставаше за пиене, но само ако човек искаше да се отреже яко. Опита го, за да се увери, че съдържанието отговаря на етикета. Не можеше да си позволи да рискува. Едно близване бе достатъчно, за да установи, че течността е наистина чист спирт с характерния вкус и мирис, а не дестилирана вода. Трент беше чувал, че някои хора го добавят в пунша при сватби и други тържества... за да повдигнат градуса на настроението. Беше готов да се обзаложи три към едно, че ставаше за подобна цел.

Следващото действие беше доста по-неприятно. Трябваше да провери съдържанието на сандъците. В момента бяха забранили достъпа до мазето на посолството. Трент махна печатите и отвори капаците...

Телата бяха пъхнати в прозрачни найлонови чували, каквито използват в моргата за пренасяне на трупове. Торбите имаха различни големини, забеляза той, вероятно за да побират в тях труповете на възрастни и на деца със съответните размери. Първото тяло беше на малко момиченце. Слава Богу, найлоновата материя прикриваше лицето или онова, което беше останало от него. Личаха само смътните очертания на овъглените останки, което беше добре. Не се налагаше засега да отваря торбите, което също бе добре.

Останалите сандъци бяха по-тежки, но гледката някак си по-лека да се преглътне. Труповете поне бяха на възрастни хора. Извади чувалите и ги постави върху циментовия под на мазето, след това отстрани сухия лед и го струпа в отсрещния край, където замразеният въглероден диоксид щеше да се изпари, без да причини вреди. Труповете щяха да се размразят за около четиринайсет часа, а това бе достатъчно. Трент излезе от мазето и внимателно заключи вратата.

После се върна в отдела по сигурността. Британското посолство имаше на разположение трима служители по сигурността, бивши военнослужещи. Помощта на двама от тях щеше да му е нужна през нощта. Родни Трулвъ и Боб Смол бяха здравеняци, бивши сержанти от британската армия.

— Момчета, ще ми трябва помощта ви довечера.

— За какво става дума, Том? — попита Трулвъ.

— Налага се да преместим дискретно няколко чувала — обясни Трент.

Той не си направи труда да добави, че става дума за нещо от изключителна важност, тъй като тези мъже знаеха, че работата, която им възлагат, обикновено е важна.

— Нещо като измъкване и вмъкване? — попита Смол.

— Точно така — отговори Трент на бившия сержант от Кралските инженерни войски.

Смол беше служил в кралския полк в Харлех, Уелс.

— По кое време? — бе следващият въпрос на Трулвъ.

— Ще тръгнем от тук към два часа след полунощ. Цялата операция ще продължи не повече от час.

— С какво облекло? — попита Боб Смол.

Въпросът беше важен. Костюмите и вратовръзките нямаше да са подходящи, а маскировъчните дрехи биха направили впечатление. Трябваше да се облекат така, че никой да не ги забележи.

— Нормално — реши Трент. — Якета, без сака. Като местните хора. Ризи и панталони е достатъчно. Също и ръкавици. — „Няма да съжаляват за ръкавиците“ — помисли си шпионинът.

— Можеш да разчиташ на нас — каза Трулвъ.

Както всички войници, те бяха свикнали да изпълняват заповеди, без да ги обсъждат, и да приемат живота такъв, какъвто е. Трент се надяваше да си останат такива и на следващата сутрин.

Найлоновите чорапогащници бяха френски. Така поне пишеше на етикетите. Ирина за малко да припадне, когато пое в ръцете си пакета. Не можеше да повярва, че е истина. Беше чувала, че се продават такива неща, но никога не ги бе докосвала или обувала. Само като си помислеше, че жените на Запад могат да си купуват от тях,

колкото си пожелаят. Съпругите на колегите на Олег щяха да ахнат, като ги видят, да не говорим каква завист щеше да предизвика сред приятелките си в ГУМ-а! Ще внимава много, като ги обува, от страх да не пусне бримка. Ще гледа да не опира краката си в нищо, за което може да ги закачи или да ги скъса, както децата късат дрехите си постоянно. Чорапогащниците бяха прекалено ценни, за да рискува да ги съсипе. Трябваше да избере подходящите номера за жените от списъка на Олег... и шест чифта за себе си.

Но какъв размер? За всяка жена по света бе непростима обида да си купува по-голям номер дрехи. Същото важеше и за Русия, където преобладаваха по-скоро жените с Рубенсови форми, отколкото кльощавите, недохранени екземпляри от Третия свят или... Холивуд. Размерите, указани върху опаковките, бяха А, В, С и D. Това създаваше допълнително усложнение, тъй като латинската буква „Be“ на кирилица се четеше „Be“, а „Цe“ — „C“, тя обаче пое дълбоко дъх и поръча дващест чифта размер „Цe“, от които шест бяха за нея. Струваха безобразно скъпо, но не всички валутни рубли в портмонето ѝ бяха нейни, така че след още едно дълбоко вдишване плати, а продавачката се подсмихна, тъй като се досети за душевните ѝ терзания. На излизане от магазина с луксозните вещи в ръка Ирина се почувства като принцеса — най-приятното усещане за всяка жена в света. Оставаха ѝ четиристотин осемдесет и девет рубли, които можеше да похарчи само за себе си, а тази мисъл я накара да изпадне в паника. Толкова много красиви неща. А толкова малко пари. А и мястото в гардероба вкъщи беше ограничено.

Обувки? Ново палто? Нова чанта?

За бижута дори не мислеше, тъй като това бе работа на Олег, който обаче подобно на повечето мъже в света въобще не бе наясно какво харесват жените.

„Ами луксозно бельо?“ — продължаваше да умува Ирина. Например сутиен „Шантарел“? Би ли посмяла да си купи нещо толкова елегантно? Струваше поне сто рубли, дори при изгодния валутен курс... А и беше нещо, което само тя щеше да знае, че носи под дрехите си. Такъв сутиен обаче щеше да е като... точно така, като ласка. Като ласка на любовник. Непременно трябваше да си купи.

Също козметика. Не трябваше да пропуска козметиката. Руските жени винаги са се интересуваха от козметика. Сега ѝ бе паднала

възможност и не трябваше да я пропуска. Унгарките се грижеха за лицата си. Ще влезе в някой хубав магазин и ще се консултира с другарките, които работят там. Веднага се забелязваше, че унгарските жени държат на външния си вид. В това отношение те бяха много по-културни.

Последваха още два часа на безоблачно щастие по магазините, което предизвика у нея такова блаженство, че тя дори не се сети за съпруга и дъщеря си. Беше се изпълнила мечтата на всяка съветска жена — да похарчи някоя и друга рубли за себе си, ако не на Запад, то поне на място като това. Усецането беше невероятно. Щеше да облече бельото „Шантарел“ довечера за концерта, да слуша Бах и да си представя, че живее в друга епоха и на друго място, където всички са културни и където е прекрасно да си жена. Колко жалко, че в Съветския съюз няма такова място.

Пред редицата от търговски обекти за женски стоки Олег се разхождаше нервно и пушеше цигара след цигара, както правят останалите мъже по света, отегчени до смърт от безумието на женското пазаруване. Как ли издържаха тия жени да премият стока след стока, да я оглеждат, да я сравняват с останалите и да се тюхкат коя да изберат и в крайна сметка да не могат да решат, да ровичкат сред купища дрехи, които не им стават или не им харесват? Обикновено хващат роклята за горния край, опират го до вратовете си и започват да се въртят пред огледалото, за да отсекаят накрая не, не тази. И така до безкрайност, до залез слънце, ако им падне и цялата нощ, сякаш животът им зависи от това. Олег се бе научил да бъде търпелив, особено след като пое настоящия риск за живота си, но имаше нещо, с което никога нямаше да свикне — да наблюдава спокойно как една жена пазарува, без да му се прииска да я стисне за гърлото. Никога нямаше да се примири да изглежда като пълен глупак, натоварен с торби и пакети, в очакване тя да реши дали да не вземе нещо друго. Единственото утешение беше, че няма как да продължи вечно. Имаха билети за концерта тази вечер. Трябваше да се върнат в хотела, да осигурят бавачка за зайчика, да се преоблекат и да отидат до концертната зала. Ирина не би се отказала от това.

„Вероятно“, надяваше се Олег. Сякаш си нямаше купища проблеми. Той обаче забеляза, че дъщеричката му не се тревожеше за нищо. Ближеше сладоледа си и наблюдаваше непознатия за нея свят с безкрайно любопитство. Детската невинност бе нещо, за което може да се говори до припадък. Жалко, че хората се разделят с нея. Беше необяснимо защо децата са толкова нетърпеливи да пораснат и да се лишат от своята невинност. Те не съзнават, че детският свят е най-вълшебното нещо. Не знаят, че след като човек порасне, чудесата на света се превръщат в бреме. И болка.

„И съмнения — каза си Зайцев. — Толкова много съмнения.“

Слава Богу, зайчикът не бе наясно с тези неща, а когато ги осъзнаеше, щеше да е твърде късно.

Накрая Ирина излезе навън цялата сияеща. Не я бе виждал такава от раждането на Светлана. Последва още по-необичайно действие от нейна страна. Доближи се до него, прегърна го и го целуна.

— Благодаря, Олег. Толкова си мил с мен.

Още една страстна целувка на жена, преситена от пазаруване. Дори сексът не им доставя толкова удоволствие, забеляза Зайцев.

— Да се връщаме в хотела, драга. Трябва да се приготвим за концерта.

Прибраха се спокойно с метрото в „Астория“ и се качиха в стая триста и седма. Без много-много да се колебаят, решиха да вземат Светлана със себе си. Изпитваха неудобство да молят някого да я наглежда. Олег първоначално смяташе да се уговори с някоя от служителките на КГБ в Културния дом, но и двамата със съпругата си се стесняваха да молят за подобна услуга, така че очакваха от зайчика послушание по време на концерта. Билетите бяха на шести ред, места едно, две и три, точно до пътеката, където най-много обичаше да седи. Светлана щеше да облече новите си дрешки, тя никога не беше носила толкова красиви неща и щеше да се чувства невероятно щастлива.

Изчакаха си реда за банята. Ирина доста се потруди, за да гримира лицето си. Съпругът ѝ се приготви по-бързо, докато за дъщеря им бе достатъчна влажна хавлиена кърпа, с която избърсаха лицето ѝ, докато тя правеше гримаси. След това се преоблякоха в най-хубавите си дрехи. Олег закопча черните лачени обушенца с каишки, които тя хареса от пръв поглед. Накрая ѝ облякоха червеното палтенце с черна

якичка и малкото Зайче беше готово за вечерното приключение. Взеха асансьора до фоайето, а отвън хванаха такси.

За Трент нещата стояха по по-сложен начин. Кибиченето във фоайето можеше да предизвика подозрения, но сякаш регистраторите не го забелязваха. Когато заешкото семейство излезе през централния вход, той бързо го последва с колата си по пътя към концертната зала. Почти веднага намери свободно място, паркира и след това се шмугна през вратата. На бюфета предлагаха напитки и Зайцеви си позволиха по чаша токайско вино. Малкото им момиченце сияеше повече отвсякога. „Сладко хлапе“ — помисли си Трент. Надяваше се животът на Запад да хареса на момиченцето. Изчака ги да заемат местата си, след което изтича по стълбите към ложата.

Райън и Хъдсън се бяха настанили вече върху старинните столове с плюшени възглавници.

— Анди, Джак — поздравя ги Трент. — Шести ред вляво от центъра, точно до пътеката.

Загасиха светлините. Завесата се вдигна, скрибуцащият звук от настройването на музикалните инструменти заглъхна постепенно и на сцената се появи диригентът Йозеф Рожа. Ръкоплясканията, с които го посрещнаха, като че ли не бяха достатъчно любезни, като се имаше предвид, че тази вечер щеше да дирижира първия от серията концерти и бе напълно непознат за публиката. На Райън му се видя странно. Той беше унгарец, възпитаник на Музикалната академия „Ференц Лист“. Защо ли не го поздравиха по-ентузиазно? Беше висок и строен мъж, с черна коса и интелигентно изражение. Поклони се възпитано на публиката и се обърна с лице към оркестъра. Палката му — или както там се наричаше, Райън не знаеше точно — се намираще върху малката катедра отпред и когато той я вдигна, залата притихна. След това дясната му ръка даде знак на Държавния оркестър на унгарските железопътни линии и прозвуча първият акорд.

Райън не беше толкова вещ в музиката, както жена му, но Бах си беше Бах и концертът създаде усещане за величественост още от първия миг. Музиката, подобно на поезията и живописата, беше

средство за общуване, помисли си Райън, но си даде сметка, че досега не се бе замислял какво искат да кажат композиторите. С филмовите мелодии на Джон Уилямс нещата бяха някак по-ясни, тъй като музиката му идеално пасваше с действието, но по времето на Бах не е имало кино и явно той се бе опитал „да внушава“ послания, които неговите съвременници са разбирали. Но Райън не бе от тях, така че не му оставаше нищо друго, освен да се наслаждава на великолепната хармония. Изведнъж осъзна, че звученето на пианото бе по-различно и когато се вгледа по-добре, забеляза, че инструментът не е пиано, а клавесин, на който свиреше възрастен виртуоз с дълга бяла коса и елегантни пръсти като на... хирург. Джак знаеше това-онова за изпълненията на пиано. Тяхната приятелка Сиси Джексън, солист на Вашингтонската филхармония, казваше, че Кети свири прекалено механично, докато единственото, което Райън забелязваше, бе, че тя не бърка клавишите, а това според него беше достатъчно. Райън следеше внимателно изпълнението на този музикант, наблюдаваше ръцете му и долавяше тоновете сред чудесната какофония. „Не пропусна нито тон“ — забеляза той, а всеки звук, който излизаше изпод ръцете му, беше нежен и изящен и хармонираше по височина с останалите инструменти до съвършенство. И другите музиканти имаха идеална техника и всичко бе премерено с точността на лазерен лъч.

Едно от нещата, които бяха пълна загадка за Райън, бе ролята на диригента. Нали имаха партитури? Работата му не се ли състоеше в това да се увери — предварително, — че всеки е научил своята партия и че се включва навреме? Трябваше да попита Кети за това, а тя щеше да го погледне в очите и да отбележи, че е пълен невежа. Но Сиси Джексън бе казала на Кети, че натиска механично клавишите, без да влага душа. Е, какво ще отговорите, лейди Керълайн?

Струнните инструменти също бяха превъзходни, а Райън се чудеше как, по дяволите, може да прокараваш лък върху струни и да произвеждаш звука, който искаш? „Вероятно защото с това си изкарват прехраната“ — реши той, след което се облегна на седалката, за да се наслади на музиката. Тъкмо тогава забеляза, че Анди Хъдсън наблюдава Зайците. Той също пусна едно око натам.

Малкото момиченце шаваше непрекъснато на стола, но все пак се стараяше да е послушно. Не беше като да гледаш на видео

„Вълшебникът от Оз“, но нямаше как. Малкото Зайче трябваше да кротува, седнало между майка Зайка и татко Заек.

Мама Зайка се бе захласнала. Татко Заек слушаше внимателно по-скоро от учтивост. Дали да не се обадят в Лондон да набавят за Ирина уокмен и касети на Кристофър Хогуд и Невил Маринър... Кети май ги харесваше много.

След двайсетина минути менуетът свърши и оркестърът занемя, а когато диригентът Рожа се обърна с лице към публиката...

Залата избухна в овации и викове „Браво!“. Райън не беше забелязал нещо необичайно в изпълнението за разлика от публиката. Рожа се поклони ниско, изчака аплодисментите да утихнат и след като направи знак за тишина, вдигна високо бялата диригентска палка и даде началото на Бранденбургски концерт №2.

Първо засвириха духовите музикални инструменти и цигулките и Райън бе запленил от изпълнението на всеки отделен музикант много повече от онова, което диригентът правеше. „Колко ли време трябваше да се обучава човек, за да стане толкова добър?“ Кети свиреше два-три пъти седмично у дома в Мериленд. Къщата им в Чатъм беше малка, за да побере роял, за нейно разочарование. Беше ѝ предложил пиано, но тя отказа, тъй като не било същото. Сиси Джексън бе споменавала, че свири най-малко по три часа всеки божи ден. Но Сиси си изкарваше прехраната, докато Кети изпитваше страст към професията си.

Вторият Бранденбургски концерт беше по-кратък от първия и свърши за около дванайсет минути. Третият го последва веднага. Изглежда, Бах е обичал цигулките повече от другите инструменти, а на местните цигулари им се носеше славата по целия свят. При други обстоятелства Джак щеше да се отдаде на насладата от музиката, но сега имаше по-важна задача. През няколко секунди очите му се извъртаха наляво към заешкото семейство...

Бранденбургски концерт №3 завърши точно час и половина след началото на първия. Светнаха лампите. Беше време за антракта. Райън забеляза, че мама Зайка и татко Заек станаха от местата си. Причината беше проста. На малкото Зайче му се пишкаше. Таткото вероятно също щеше да се възползва и да се облекчи. Хъдсън разбра какво става, скочи на крака и излезе от ложата в коридора, последван от Том Трент.

Двамата заслизаха бързо по стълбите към фоайето, а от там се отправиха към мъжката тоалетна. Мисията бе в ход.

На три крачки от вратата Олег Иванович чакаше на опашката пред мъжката тоалетна. Хъдсън успя да се нареди точно зад него. Фоайето бе изпълнено с характерното жужене, което се получава, когато много хора разговарят помежду си. Някои от зрителите се отправиха към бюфета, за да пийнат по нещо. Други пушеха, а двайсетина мъже чакаха на опашка, за да облекчат пикочните си мехури. Опашката вървеше бързо — мъжете са по-ефективни в това отношение от жените — и скоро се намериха в облицованото с плочки помещение.

Писоарите бяха елегантни, както се полага за такова място и за подобна благородна цел. От пръв поглед личеше, че са направени от мрамор. Хъдсън изчакваше реда си като всички останали, надявайки се дрехите му да не го издадат, че е чужденец. Влезе през вратата от дърво и стъкло, пое дълбоко дъх, наведе се напред и извика на помощ своя руски.

— Добър вечер, Олег Иванович — каза Хъдсън тихичко. — Не се обръщайте.

— Кой сте вие? — прошепна Зайцев.

— Вашият туроператор. Разбрах, че искате да ви организираме малко пътешествие.

— И къде?

— Ами в западна посока. Загрижен сте за живота на някого, нали така?

— От ЦРУ ли сте? — Зайцев едвам прошепна абривиатурата.

— Работя при малко по-необичайни обстоятелства — каза Хъдсън.

Нямаше смисъл да притеснява човека в този момент.

— Какви са плановете ви?

— Тази нощ ще спите в друга държава, приятел — отвърна Хъдсън и добави: — заедно с вашата съпруга и сладката ви дъщеричка.

Хъдсън забеляза как раменете му се свиха — дали от облекчение, дали от страх, британският шпионин не можеше да определи със сигурност. Вероятно и двете.

Зайцев се изкашля, преди отново да прошепне:

— Какво се очаква да направя?

— Първо, трябва да потвърдите, че желаете изпълнението на плана да продължи.

Почти без никакво колебание той отвърна:

— Да. Продължаваме.

— В такъв случай — приближаваше техният ред — изслушайте докрай концерта и се върнете в хотела. Ще говорим там отново към един и половина. Ще можете ли?

— Да.

В този момент Олег Иванович наистина имаше нужда да се облекчи.

— Бъдете на разположение. Всичко е подготвено. Ще мине добре — каза Хъдсън.

Човекът се нуждаеше от малко надежда и увереност. Вероятно изживяваше най-страшния миг в живота си.

Не последва никакъв отговор. Зайцев се премести с още три крачки напред и се изправи пред писоара. Свали ципа на панталоните си и дълго уринира. Излезе от тоалетната, без да погледне Хъдсън в лицето.

Трент обаче зорко бдеше, отпивайки от чашата с бяло вино. Ако Зайцев бе дал някакъв знак на свои колеги от КГБ, британският шпионин не бе успял да забележи. Нито почесване по носа, нито нагласяне на вратовръзката, никакъв видим физически сигнал. Просто излезе през вратата и се върна на мястото си. БЕАТРИКС вървеше от добре по-добре.

Публиката бе заела отново местата си. Райън правеше всичко възможно да прилича на най-обикновен почитател на класическата музика. Хъдсън и Трент се върнаха в ложата.

— Е? — попита Райън.

— Музиката е невероятна, а? — отвърна Хъдсън. — Тоя Рожа е първокласен диригент. Колко учудващо, че в една комунистическа държава може да се чуе нещо по-своято от изпълнение на „Интернационала“. Между другото, след като свърши — добави Хъдсън, — какво ще кажеш за по една чашка с нови приятели?

Джак пусна дълга въздишка.

— Разбира се, Анди, ще ми бъде приятно.

„Копеле, каза си мислено Райън, наистина ще се случи.“ До този момент изпитваше най-различни съмнения, но по всичко личеше, че нещата се подреждат по-добре, отколкото очакваше.

Втората част от концерта започна с Токата и фуга в ми минор от Бах. Този път вместо цигулките на преден план излязоха духовите инструменти. А водещият корнетист можеше да предаде на Луис Армстронг някой и друг урок за високите тонове. Райън слушаше за първи път през живота си толкова великолепно изпълнение на Бах, а и старият германски композитор наистина можеше да наелектизира сетивата ти, мислеше бившият морски пехотинец, който никога досега не бе изпитвал такава наслада. Унгария се славеше с любовта си към музиката. Или поне така изглеждаше. Дори оркестърът да бе допуснал някаква грешка, той не беше забелязал, а диригентът изглеждаше така, сякаш се любеше в леглото със собствения си живот, толкова бе погълнат от сладостта на преживяването. Джак се зачуди дали унгарските жени ставаха. Имаха вид на земни същества, но не се усмихваха много... Може би това се дължеше на комунистическото управление. И руснаците никога не се усмихваха.

— Има ли новини? — попита съдия Мур.

Майк Бостък му подаде кратка телеграма от Лондон.

— Базил казва, че неговият човек в Будапеща ще започне тази нощ. Още една подробност, която много ще ти хареса. Заекът е отседнал в хотел, който се намира точно срещу резидентурата на КГБ.

Очите на Мур светнаха.

— Шегуваш ли се?

— Съдия, може ли да ми мине през акъла да се шегувам с подобни неща?

— Кога се връща Ритър?

— По-късно днес, с полет на „Пан Ам“. Срещите му в Сеул са минали отлично.

— Ще получи сърдечен удар, като му кажем за БЕАТРИКС — предположи директорът на ЦРУ.

— Направо ще се облеци — съгласи се заместникът му по операциите.

— Особено след като научи, че Райън е в играта.

— Можете да заложите ранчото си за това, сър, с всичкия добитък и огромната къща.

Съдия Мур се захили.

— Е, смятам, че Управлението е над всички нас.

— И аз така съм чувал, сър.

— Както и да е, ще ни уведомят ли незабавно?

— Очаквам Базил да се свърже с нас веднага щом самолетът излети от Югославия. Очертава се дълъг ден за нашите приятели.

Следващото изпълнение беше отново опус на Бах. Райън го разпозна, тъй като бе чувал музикалния мотив в рекламата за набиране на морски пехотинци. Звученето бе нежно и успокоително за разлика от предишния опус. Така и не му стана ясно дали концертът бе в чест на Йохан Себастиан Бах или на диригента. Но и в двата случая бе приятно и вълнуващо преживяване, а и публиката реагираше по подобаващ начин и бурно аплодираше и изпълнителите, и подбора на музиката. Дойде ред на последното изпълнение. Райън имаше програма, но дори не я погледна, тъй като беше написана на унгарски, а той разбираше тоя език, колкото и марсианския.

Прозвуча прочутият „Канон“ на Йоханес Пахелбел^[3]. Когато слушаше, Райън си представяше красива девойка от седемнайсети век, която шепне молитвите си към Бога, опитвайки се да се съсредоточи — без особен успех — над своята вяра, вместо да мисли за момъка, който я чака на поляната край селската къща.

След последния акорд Йозеф Рожа се обърна към публиката, която скочи на крака и в продължение на няколко минути бурно изразяваше одобрението си. Да, помисли си Джак, едно местно момче, напуснало отдавна родината си, се бе върнало у дома, за да направи добро, а тукашните момчета оцениха по достойнство жеста му.

Диригентът се усмихваше с мъка и изглеждаше толкова изтощен, сякаш току-що бе участвал в маратон. Джак забеляза, че целият бе плувнал в пот. Наистина ли дирижирането е толкова тежка работа? Ако се вживееш достатъчно надълбоко, сигурно. Заедно с британските си компаньони стояха на крака и ръкопляскаха както всички останали в залата, докато най-накрая залата поутихна. Рожа посочи към оркестъра, което предизвика нови ръкопляскания, след това към концертмайстора на оркестъра, първата цигулка. Изглеждаше като жест на благодарност от страна на Рожа. Явно, ако един диригент искаше музикантите да дават всичко от себе си, трябваше да прави такива неща. Най-после дойде време тълпата да се разотиде.

— Хареса ли ти музиката, сър Джон? — попита Хъдсън с хитра усмивка.

— Бие по всички точки онова, което пускат по радиото у дома — призна Райън. — А сега накъде?

— Сега ще ударим по едно питие на някое тихо местенце.

Хъдсън направи знак с глава към Трент, който влезе в ролята на домакин.

Навън беше хладно. Райън запали цигара. Забеляза, че същото направиха почти всички мъже наоколо, а и повечето жени. Явно унгарците не си правеха планове да живеят дълго. Чувстваше се като прикачен за Хъдсън, като дете към майка си, но това нямаше да трае дълго. Сградите от двете страни на улицата бяха предимно жилищни кооперации. В един западен град щеше да има повече заведения, но явно тук порядките бяха други. Хъдсън поведе Райън надолу по улицата и след две преки стигнаха до приятна кръчма. Заедно с тях вътре се настаниха поне трийсет от хората, които излязоха от концертната зала. Анди ги заведе до ъгловото сепаре, откъдето можеха да наблюдават цялото заведение, и поръча на сервитьора бутилка вино.

— Значи тръгваме? — попита Джак.

Хъдсън кимна.

— Тръгваме. Казах му да е в хотела в един и половина.

— А после?

— После потегляме към югославската граница.

Райън спря до тук с въпросите. Нямаше нужда да пита повече.

— Контролът по южната граница е незначителен за разлика от северната — обясни Анди. — На границата с Австрия е доста сложно, но Югославия е братска комунистическа страна, поне така си въобразяват тук. Макар че аз бих се въздържал да я определя така, в смисъл политически. Граничарите откъм унгарската страна се грижат добре за благополучието си и поддържат приятелски отношения с контрабандистите. Това е процъфтяващ бизнес, в който обаче умните не процъфтяват. Само посмей, и Белюдминистриум — вътрешното министерство, веднага ще забележи — каза Хъдсън.

— Но ако това е задната врата на Варшавския договор, тогава КГБ трябва да е наясно, мамка му.

Хъдсън довърши въпроса му.

— Защо си затварят очите, това ли искаш да знаеш? Предполагам, че много бързо може да се справят, но местната икономика ще пострада, а Съветите се снабдяват оттук с много стоки. Трент ме уведоми, че нашият приятел също е направил големи покупки. Видеокасетофони и чорапогащници — руските жени умират за тях. Вероятно част от покупките са за техни приятели и колеги в Москва. Така че, ако КГБ се намеси или принуди тукашната държавна сигурност да го стори, ще се лиши от източник на стоки, с каквито собствените му хора обичат да се снабдяват. Малко корупция не може да нанесе големи вреди, а и чрез нея се задоволяват апетитите на другата страна. Никога не забравяй, че и те си имат своите слабости. При това техните са повече от нашите, макар че мнозина твърдят обратното. Те искат да имат същите стоки, каквито ние имаме. По официалните канали не може да стане. Има една унгарска поговорка, която гласи: „А наги капу мелет, миндиг ван кис капу.“ Това означава: „До всяка голяма порта винаги има малка вратичка.“ Тук нещата вървят благодарение на малката вратичка.

— И ще ми се наложи да мина през нея?

— Точно така.

Анди допи виното си и реши да не поръчва повече. Предстоеше му да шофира през нощта и по второстепенни пътища. Предпочете да запали цигара.

Райън също запали.

— Никога не съм правил подобно нещо досега, Анди.

— Страх ли те е?

— Да — призна, без да се стеснява, Райън. — Страх ме е.

— Първия път е винаги така. На мен пък не ми се е случвало мъже, въоръжени с автомати, да нахлуят в дома ми.

— Не го препоръчвам на никого като забавление след вечеря — отговори Джак, подсмиввайки се леко. — Извадихме късмет.

— Да си призная, не разчитам много на късмета, с малки изключения може би. Късметът обикновено не се интересува от глупаците, сър Джон.

— Може да си прав. Трудно е да се видят нещата отвътре.

Райън отново си спомни за оная кошмарна нощ. Усети автомата „Узи“ в ръцете си. Наложил се да застреля оня тип. В тая игра втори шанс не предоставяха. И той се опря на коляното си, прицели се и улучи право в целта. Така и не научил името на човека, на когото свети маслото в лодката. „Странно — каза си той. — Когато убиеш някого близо до дома си, би трябвало поне да се поинтересуваш от името му.“

Всъщност, щом се справи тогава, би трябвало да се справи и сега. Погледнал си часовника. Имаше още време, а и нямаше да шофира през нощта, така че можеше да си позволи още една чаша вино, но само толкова.

Обратно в „Астория“ Зайцеви сложиха малкото Зайче в леглото, след което Олег поръча да му донесат водка. Беше от вида, който пиеше работническата класа. Половинлитрова бутилка с въртяща се капачка, която сякаш те подканва да я изпиеш на един дъх, което не беше лоша идея в нощ като тази. Бутилката пристигна след пет минути, а дотогава зайчикът бе заспал. Седна на леглото. Жена му се настани върху единствения стол в стаята. Пиеха в чашите, които намериха в банята.

На Олег Иванович му предстоеше още един тежък момент. Жена му не знаеше нищо за намеренията му. Не можеше да предвиди как ще реагира. Беше наясно, че не се чувства доволна от живота си. Знаеше, че това пътуване бе върхът на техния брак, че мрази работата си в ГУМ-а, че мечтае за по-хубав живот. Но щеше ли доброволно да изостави родината си?

Единственото нещо в негова полза бе фактът, че руските жени не се радваха на голяма свобода, особено в семейството. Те обикновено се

подчиняваха на мъжете си и правеха, каквото им наредят. Понякога съпрузите си плащаха за това, но по-късно. А тя го обичаше и му се доверяваше, а той ѝ бе показал през последните дни, че има и по-добър начин на живот, така че бе логично тя да се съгласи.

Не, ще изчака още малко, преди да ѝ каже. Не трябва да рискува точно сега. На отсрещния край на улицата се намираще резидентурата на КГБ в Будапеща. Ако чуеха и една думичка за намеренията му, щеше да е мъртъв.

В британското посолство сержантите Боб Смол и Род Трулъв повдигнаха найлоновите торби и ги отнесоха в камиона без опознавателни знаци — регистрационните табели бяха вече сменени. Мъчеха се да не мислят за съдържанието. После се върнаха в мазето за контейнерите със спирт, взеха също свещ и картонена опаковка от мляко. Всичко бе подготвено. Не си позволиха повече от една бира тази вечер, макар да им се искаше да пийнат повечко. Потеглиха точно след полунощ. Първо трябваше да разузнаят обстановката, преди да преминат към същинската част на операцията. Най-голямата трудност щеше да е намирането на подходящо място за паркиране, но разполагаха с достатъчно време и бяха сигурни, че ще се справят.

Барът се опразваше постепенно, а Хъдсън не искаше в никакъв случай да остане последен. Сметката му беше петдесет форинта. Плати, без да пусне бакшиш, тъй като тук нямаше такъв обичай, а той не искаше да го запомнят. Махна на Райън и тръгна към входната врата, но след това промени решението си и влезе в тоалетната. Идеята се стори на Райън добра.

Навън Райън го попита какво следва от тук нататък.

— Ще се пошляем из улиците, сър Джон — отвърна Хъдсън, използвайки рицарската му титла не на място. — Ще повървим около трийсет минути. Мисля, че ще е достатъчно.

Разходката щеше да им помогне да разберат дали не ги следи някой. Ако опозицията имаше информация за тяхната операция, не би устояла на изкушението да пусне сенки след двамата служители от разузнаването. А като се имаше предвид, че по това време на

денонощието улиците са почти празни, нямаше да е проблем да „засекат“ нейните агенти, освен ако не са от КГБ. Руснаците бяха с пъти по-печени от местните.

Зайцев и жена му обърнаха набързо по три чашки, което се забелязваше по грейналите им погледи. Странно, че Ирина не показваше признаци да ѝ се спи. Явно се бе превъзбудила от приятните преживявания от вечерта, помисли си Олег. Така дори беше по-добре. Единственото голямо притеснение бе свързано с това как ЦРУ смяташе да ги измъкне от Унгария. Какво ли са измислили? Хеликоптер близо до границата, с който да прелетят под обсега на унгарските радары? Той би избрал този вариант. Беше ли в състояние ЦРУ да ги измъкне през вътрешността на Унгария в Австрия? Дали бяха достатъчно кадърни? Дали ще го информират за плановете си? Дали са измислили нещо наистина хитро и дръзко? Дали щеше да е опасно?

Ще успеят ли? Ако ли не... последиците при евентуален провал бяха повече от ясни.

Нямаше да ликвидират и тримата. Не и при първо провинение. Олег си даваше сметка, че ако ги хванат, той щеше да се прости с живота си, докато жена му и дъщеря му щяха да бъдат обречени на мизерно съществуване. Нямаше да ги убият, но щяха да ги низвергнат завинаги и да превърнат живота им в ад. Значи двете бяха заложници на собствената му съвест. Колко ли съветски граждани се въздържаха от бягство именно по тази причина? Измяната — напомни си той — бе най-тежкото престъпление и се наказваше по най-тежкия начин.

Зайцев си наля остатъка от водката и я изгълта на един дъх. Оставаше само половин час до идването на хората от ЦРУ, на които разчиташе да спасят живота му...

Или да направят онова, което бяха решили, с него и със семейството му. Поглеждаше често часовника си, докато жена му се отпусна, затвори очи и усмихвайки се, тананикаше Бах, а главата ѝ се поклащаше в ритъма на музиката. Поне ѝ достави удоволствие, каквото не бе изпитвала никога досега...

Имаше свободно място за паркиране до страничната алея, закътана така, че да не бие на очи. Паралелното паркиране беше висше изкуство, което бе усвоил в Англия и което не бе забравил. Седяха и чакаха. Смол запали цигара, а Трулъв — любимата си лула. Наблюдаваха внимателно улицата, по която от време на време се мяркаше само някой пешеходец. Смол хвърляше по едно око и в огледалото за обратно виждане, за да разбере веднага, ако има раздвижване в резидентурата на КГБ. Светеха само няколко прозореца на втория етаж, но не се забелязваше никакво движение. Най-вероятно някое от момчетата на КГБ бе забравило да изключи осветлението, преди да си тръгне.

Наближиха хотела, който беше само на три преки от дясната страна на улицата, както забеляза Райън.

Стана време за шоуто.

Извървяха останалата част от пътя на един дъх. Том Трент стоеше на ъгъла на сградата. Отвътре излизаха хора. Най-вероятно от бара в приземието, който Хъдсън бе показал на Райън и който вече затваряше. Посетителите се движеха на групи от по двама или трима, не забеляза никой, който да е сам.

„Не е бар за самотници“ — помисли си Райън.

Но това съвсем не означаваше, че в комунистическите страни няма такива.

Когато наближиха, Хъдсън почеса носа си, което бе знак за Трент да влезе в хотела и да отклони вниманието на регистраторите. Как успя да го направи, Райън нямаше да разбере никога, но когато след няколко минути се намериха, във фойето нямаше жив човек.

— Хайде — каза му Хъдсън и бързо заизкачва стълбите, които се виеха около асансьорната шахта.

Стигнаха до третия етаж за по-малко от минута. Ето я стая триста и седем. Хъдсън натисна дръжката. Заекът не беше заключил вратата. Хъдсън я отвори внимателно.

Зайцев забеляза, че вратата се отваря. Ирина беше задрямала. Погледна я, за да се увери, и се изправи.

— Здравсти — поздрави шепнешком Хъдсън и му подаде ръка.

— Здравейте — отговори Зайцев на английски. — Вие сте туроператорите, предполагам?

— Да, и двамата сме такива. Това е господин Райън.

— Райън? — учуди се Зайцев. — В КГБ има операция с такова кодово име.

— Наистина ли? — изненада се Джак.

Той още не бе чувал за нея.

— Ще говорим за това по-късно, другарю Зайцев. Сега трябва да се измъкваме.

— Да.

Зайцев побутна жена си, за да я събуди. Тя се уплаши, когато забеляза двамата непознати мъже.

— Ирина Богданова — заяви Олег с твърд тон. — Налага се да заминем непредвидено. Тръгваме веднага. Пригответи Светлана.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Олег, какво става? Какво ще правим?

— Веднага тръгваме към ново място. Трябва да побързаме.

Райън не знаеше нито дума руски, но беше ясно за какво си говорят. Реакцията на жената го изненада обаче. Тя стана на крака и започна да действа като автомат. Дъщеричката им спеше на детското креватче. Майка Зайка вдигна спящото дете и започна да го облича.

— Как точно ще действаме? — попита Заекът.

— Заминаваме тая нощ за Англия — подчерта Хъдсън.

— Не в Америка, така ли?

— Първо в Англия — отвърна Райън. — След това ще ви отведем в Америка.

— Добре.

Райън забеляза, че Заекът е напрегнат, но в това нямаше нищо изненадващо. Тоя човек залагаше живота си, а заровете все още бяха във въздуха. Работата на Райън беше да не допусне да попадне в лапите на врага.

— Какво да вземем със себе си?

— Абсолютно нищо — отвърна Хъдсън. — Оставете всичките си документи тук. Подготвили сме ви нови. — Той му показа три паспорта с множество фалшиви марки на вътрешните страници. — Засега ще останат у мен.

— От ЦРУ ли сте?

— Не, аз съм британец. Райън е от ЦРУ.

— Но... защо?

— Дълга история, господин Зайцев — каза му Райън. — Сега трябва да вървим.

Малкото момиченце беше облечено, но още спеше също като Сали през оная кошмарна нощ в Перегрин Клиф, забеляза Райън.

Хъдсън се огледа и се зарадва, когато видя празната бутилка водка на нощното шкафче. Истински късмет. Майка Зайка все още беше под въздействието на трите питиета и от неочаквания развой на събитията през тази нощ. След около пет минути всички бяха готови да се измъкнат. В този миг тя забеляза торбата с чорапогащниците и се пресегна да я вземе.

— Нет — каза Хъдсън на руски. — Оставете ги. Там, където отивате, е пълно с такива неща.

— Но... но... но...

— Прави каквото ти казват, Ирина — сопна ѝ се Олег, чието самообладание беше нарушено от водката и от напрежението.

— Готови ли са всички? — попита Хъдсън за последно.

Ирина прегърна детето си, лицето ѝ издаваше пълната ѝ обърканост и всички излязоха през вратата. Хъдсън огледа коридора и след това махна на другите да го последват. Райън беше последен, затвори вратата и се увери, че не е заключена.

Във фойето все още нямаше никого. Не знаеха какво бе измислил Том Трент, но каквото и да беше, свърши работа. Хъдсън изведе групата през страничния вход на улицата. Там стоеше колата от посолството, с която бе пристигнал Том, а Хъдсън имаше резервни ключове. Той махна към камиона на Смол и Трулъв. Колата беше тъмносин ягуар с кормило отляво. Райън им помогна да се качат на задната седалка, затвори вратата и се метна отпред на мястото до шофьора. Огромният автомобил запали веднага — поддържаха го много внимателно за подобни цели — и Хъдсън натисна газта.

Габаритите все още не бяха изчезнали от погледа, когато Смол и Трулъв скочиха от камиона и бързо заобиколиха отзад. Грабнаха по една от големите торби и се вмъкнаха през страничния вход. Фойето все още беше празно и те заизкачваха стълбите с тежкия и неудобен за

носене товар. Коридорът на третия етаж също бе празен и двамата сержанти се мушнаха по възможно най-незабележимия начин в стаята. Дръпнаха циповете на чувалите, сложиха си ръкавици и извадиха труповете. В първия миг се стъписаха. И двамата бяха професионални войници с боен опит, но гледката на изгоряло човешко тяло трудно можеше да се преглътне. Поеха дълбоко въздух и се опитаха да се стегнат вътрешно и да потиснат емоциите. Положиха труповете на жената и на мъжа, които произхождаха от различни страни и континенти, един до друг в двойното легло. След това излязоха от стаята и се върнаха при камиона, отнасяйки празните торби. Смол измъкна малкия чувал, докато Трулвъв взе останалите такъми и забързаха към стаята.

Задачата на Смол беше най-тежка. До края на живота си нямаше да забрави трупа на малкото дете, който извади от найлоновата торба. Постава го в детското креватче в полуизгорялата му нощничка. Всичко, което можа да направи, бе да прошепне молитва за душата на невинното създание и преди стомахът му да загуби контрол, се извърна настрани.

Бившият войник от кралските инженерни войски се захвана за работа. Първо се увери, че не са забравили нищо. Последната найлонова торба бе сгъната и втъкната в колана му. Ръкавиците още бяха на ръцете им, така че нямаше какво друго да забравят в стаята. Огледа внимателно и след това даде знак на Смол да излезе в коридора.

След това разкъса горната част на картонената кутия. Запали свещта с газовата си запалка и капна горещ восък върху дъното на кутията, за да е сигурен, че свещта ще залепне здраво.

Дойде време за най-опасната част. Трулвъв отвори капачката на контейнера със спирта и след това напълни с него една четвърт от картонената кутия, така че свещта да се подава на два и половина сантиметра над течността. След това изля спирт върху детското креватче. Останалото количество изсипа на пода, повечето около

картонената кутия. След като приключи, подхвърли празния контейнер от спирта на Боб Смол.

Добре, помисли си Трулвъв, близо пет литра чист спирт върху завивките и още толкова върху евтиния килим на пода. Специалист по разрушаването — всъщност гой имаше още много експертни познания като повечето военни инженери, — знаеше, че със следващия ход трябваше много да се внимава. Наведе се, щракна запалката си и с внимателно движение като на сърдечен хирург, който сменя сърдечна клапа, запали свещта. Без да се бави нито секунда, той се измъкна от стаята и след като се увери, че вратата е заключена, закачи върху топката на бравата табелка с надпис „Не ни безпокойте“.

— Време е да се омитаме, Робърт — каза Родни на своя колега и след трийсет секунди те вече бяха на улицата, измъквайки се през страничния вход.

— Кога ще пламне? — попита Смол, след като се качиха в камиона.

— До трийсет минути най-много — отвърна кралският инженер.

— Ами онова малко момиченце?

— Всеки ден умират хора при пожар, приятел. Те не са го направили нарочно, специално за целта.

Смол кимна.

— Надявам се.

Точно в този момент Том Трент се появи във фойето. Така и не откриха камерата, която бе забравил в една от стаите на най-горния етаж, но все пак пусна бакшиш на регистратора, отблагодарявайки се за любезността му. Беше се оказало, че той е единственият дежурен служител в хотела до пет сутринта.

„Той така си мисли“ — каза си Трент и се качи в камиона.

— Обратно към посолството, момчета — нареди шпионинът на двамата служители от сигурността. — Чака ни цяла бутилка първокласен малцов скоч.

— Добре ще ми се отрази — каза Смол, представяйки си трупа на малкото момиченце.

— Можеш ли да ни кажеш за какво е всичко това?

— Не тази нощ. Друг път може би — отвърна Трент.

[1] Гай Франсис Бърджис, съветски шпионин от т.нар. Кеймбриджка петорка, от която е и Ким Филби. — Бел.прев. ↑

[2] Педераста (рус.) — Бел. прев. ↑

[3] Германски композитор (1653–1706). — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 28

ЦЕНТРАЛНА АНГЛИЯ

Свещта гореше кротко, без да знае каква роля ѝ е отредена в среднощната авантюра. Поглъщаше постепенно фитила и восъка, бавно се стопяваше и доближаваше застиналата повърхност на спирта. Много скоро щеше да изпълни предназначението си на подпалвач. Минаха всичко на всичко трийсет и четири минути, преди съдържанието на кутията да пламне. Онова, което последва, е известно на специалистите като умишлен палеж клас Б, причиняван от запалителна течност. Алкохолът се разгаряше с още по-голям ентузиазъм и от бензина — ето защо германците бяха използвали спирт, а не керосин за двигателите на своите ракети Фау-2 — и изведнъж пламъците запалиха картонената опаковка от мляко. Върху пода се изля около литър горящ спирт. Синкавата струя на огъня се плъзна по пода на стаята за секунди като живо същество, синкава ивица, следвана от нажежена до бяло маса, която се издигна нагоре към тавана на стаята, за да погълне наличния кислород. След миг се подпалиха двете легла, а пламъците обгърнаха положените върху тях човешки тела в гореща прегръдка.

Сградата, в която се помещаваше хотел „Астория“, беше стара, без детектори за дим и автоматична алармена система, която да предупреди за опасност от пожар. Така, необезпокоявани, пламъците обхванаха почти веднага боядисания в бяло таван, изпепелиха мазилката, след което атакуваха евтините мебели в стаята. Вътрешността ѝ се превърна за нула време в крематориум за три човешки същества, които вече бяха мъртви и които огънят ръфаше като месояден звяр, какъвто той е бил в представите на древните египтяни. Само за пет минути нанесените поражения бяха вече непоправими и макар че огънят позамря след първоначалното лумване, все още продължаваше да тлее.

Регистраторът от фойето имаше много повече задължения, отколкото страничен човек си представя. В два и половина всяка

сутрин той поставяше върху тезгяха табелка с надпис „Моля, изчакайте, връщам се след няколко минути!“, качваше се с асансьора на най-горния етаж и обхождаше коридорите. На въпросния етаж той не откри нищо необичайно и така, докато стигна до третия.

Още докато слизаше по стълбите, долови миризмата на изгоряло. Това изостри сетивата му, но истинското безпокойство го обзе, след като се намери в коридора, сви наляво и забеляза струйките дим, които излизаха изпод стая триста и седма. Втурна се към вратата и хвана топката на bravата. Беше топла, но не дотам, че да пари, и тогава направи фаталната грешка.

Измъкна връзката с резервни ключове от джоба си и отключи. Без да провери с ръка дали дървеният плот е горещ, бутна вратата.

Огънят бе почти угаснал поради липсата на кислород, но стаята все още бе нажежена, а стените задържаха жарта не по-малко ефикасно от вътрешността на барбекю. С отварянето на вратата в стаята нахлу обемна струя свеж въздух с кислород и преди регистраторът да осъзнае ужаса на ситуацията, се получи явлението, известно като точка на избухването.

Това бе моментът, който предшества експлозия. Стаята избухна отново в пламъци, а новият приток на кислород нахлу с такава сила, че повали администратора на пода, а обратната струя откъм вътрешността на стаята го отблъсна към отсрещния край и спаси живота му. Попипа обгореното си лице с длани, след което застана на колене и се дотътри до ръчката на алармата върху стената до асансьорната шахта, оставяйки вратата на стая триста и седма да зее. Алармените звънци проехтяха из целия хотел и изпратиха също сигнал до пожарната, която се намираще на три километра отук. Виейки от болка, той се втурна по стълбите, падайки от време на време, добра се до фойето, където плисна чаша вода върху изгорялото си лице и набра телефонния номер на пожарната. През това време гостите на хотела тичаха надолу по стълбите. Част от онези, които бяха дошли откъм коридора на третия етаж, бяха пострадали и администраторът, макар и обгорен, грабна пожарогасителя и насочи към тях струята. Той обаче нямаше сили да се върне на мястото на пожара, за да пусне в действие противопожарния маркуч в малката стаичка на засегнатия етаж. А и това едва ли щеше да помогне.

Първата пожарна пристигна след по-малко от пет минути след получаването на сигнала. Едва ли има нужда да споменаваме, че пламъците се виждаха вече и отвън, тъй като прозорците на стаята се бяха изпотрошили от топлината струя вследствие на повторно лумналия огън. Огнеборците си проправяха път сред евакуиращите се гости на хотела. Минути по-късно първият маркуч вече обливаше с вода стаята. След пет минути пожарът бе потушен. Екипът се втурна в стаята сред облаците гъст дим и ужасяващата миризма и откриха онова, от което най-много се опасяваха — трупове на тричленно семейство.

Лейтенантът, който ръководеше първата пожарна команда, отзовава се на повикването, грабна мъртвото дете в ръце, спусна се бегом по стълбите и го изнесе на улицата, но веднага разбра, че е било напразно. Детето се беше опекло като парче месо във фурна. Изложението навън труп само демонстрира ужасяващия ефект, който огънят оказва върху човешкото тяло. Не му оставаше нищо друго, освен да прошепне молитва за детето. Лейтенантът имаше брат свещеник и беше предан католик, макар да живееше в марксистка страна, и се помоли на Господ да се смили над душата на малкото невинно момиченце, без дори да подозира, че това вече се бе случило десет дни по-рано на седем хиляди километра от тук.

Зайците бяха изведени от града само за минути. Хъдсън караше внимателно в рамките на позволената скорост, за да не привлече вниманието на някое ченге, макар че по шосето нямаше почти никакво движение. Само от време на време минаваше по някой товарен камион с платнище, пренасящ кой знае какво кой знае къде. Райън седеше на мястото до шофьора, полуобърнат, за да наблюдава пътя отзад. Ирина Зайцева все още гледаше недоумяващо и тъй като нямаше ни най-малка представа какво се случва, дори не бе уплашена. Детето спеше като всички деца по това време на денонощието. Бащата полагаше усилия да запази хладнокръвие, но дори тъмнината не успяваше да прикрие страха, изписан на лицето му. Райън се опитваше да се постави на негово място, но така и не можа. Въображението му не стигаше, за да си представи как се става предател на собствената страна. Знаеше, че има такива, които за пари бяха готови да забият нож в гърба на Америка, но му беше невъзможно да разбере мотивите им.

Вярно, през трийсетте и четирийсетте години са се намирали хора, които да смятат комунизма за водещата вълна в човешката история, но тези идеи отдавна бяха толкова мъртви, колкото и В. И. Ленин. Комунизмът беше умираща идеология освен в умовете на онези, които се нуждаеха от нея като източник на лична власт... Имаше вероятно и такива, които все още вярваха в нея, тъй като не се бяха сблъскали в живота си с нищо друго или защото идеите бяха набити в главите им така яко по време на далечната им младост, че им вярваха всеотдайно, както пастор или свещеник вярва в Бога. Но трудовете от „Събраните съчинения“ на Ленин не бяха Свето писание за Райън и никога нямаше да бъдат. След колежа той положи клетва за вярност към Конституцията на Съединените щати и обеща „да вярва в нея и да я спазва“ в качеството си на младши лейтенант от морската пехота на САЩ и толкова.

— Колко време остава, Анди?

— Малко повече от час до Чурго при липса на трафик — отвърна Хъдсън.

И наистина трафикът не създаде никакви проблеми. За няколко минути напуснаха очертанятия на унгарската столица и изведнъж светлините на къщите и на обществените сгради изгаснаха, сякаш някой натисна шалтера и спря електричеството в целия район. Асфалтираното шосе беше тясно, само с две ленти. Покрай него стърчаха само телеграфни стълбове и нямаше странични заграждения. „И смятат това за голяма търговска магистрала?“ — недоумяваше Райън. Беше същото като да се движат из централна Невада. През километър-два се мяркаше тук-там светлината на някоя селска къща, чиито стопани бяха оставили по една крушка да свети, за да могат да намерят по-лесно пътя до тоалетните си на двора. Да не говорим за табелите по шосето, които бяха напълно безполезни. Нямаха нищо общо с ментовозелените знаци по магистралите у дома или дружелюбните сини надписи в Англия. Дори надписите им да бяха на марсиански, все тая. Иначе пътните знаци приличаха на европейските. Така например ограниченията на скоростта бяха изписани с черни цифри върху бели кръгове с червена ивица.

Хъдсън шофираше много добре, дръпвайки от време на време от пурата си, сякаш караше към „Ковънт Гардън“ в Лондон. Райън благодареше на Бога, че бе посетил тоалетната, преди да отидат в

хотела, иначе като нищо щеше да се изпусне. Надяваше се изражението му да не го издава колко е изнервен и се опитваше да си внуши, че собственият му живот не е застрашен, само че животът на хората на задната седалка бе в опасност, а той носеше отговорност за тях. Нещо вътре в него, вероятно останало от неговия баща полицай, го караше да приема това като много отговорно задължение.

— Какво е цялото ви име? — попита Олег, нарушавайки неочаквано тишината.

— Райън, Джак Райън.

— От какъв произход е името Райън? — продължи да разпитва Заекът.

— Предците ми са били ирландци. Джон отговаря на руското Иван, доколкото ми е известно. Приятелите ми ме наричат Джак, както при вас Ваня.

— От ЦРУ ли сте?

— Да.

— Каква е работата ви в ЦРУ?

— Аналитик съм. Седя на бюро и пиша доклади.

— Аз също работя на бюро в Центъра.

— Вие сте служител от свързките?

Той кимна.

— Да, точно това е работата ми в Центъра.

В този миг Зайцев се усети, че информацията, с която разполагаше, не бе подходяща за задната седалка на автомобила, и си замълча.

Райън го забеляза. Имаше какво да сподели, но не тук, а това бе правилно решение.

Пътуването продължаваше гладко. Хъдсън запали четири пури, а Райън — шест цигари, преди да наближат Чурго.

Очакванията на Райън за града бяха значително по-големи. Оказа се, че Чурго е просто едно по-широко място край шосето, където дори не се забелязваше бензиностанция, а когато я откриха, разбраха, че не работи през нощта. Хъдсън сви по черен път и след три минути се видяха очертанията на огромен товарен камион „Волно“ с платнище от черно зебло. Отзад до каросерията стояха двама мъже и пушеха. Хъдсън го заобиколи и паркира ягуара под някакво подобие на навес

на десетина метра от камиона. Излезе от колата и махна на останалите да го последват.

Райън тръгна след британския шпионин към двамата мъже. Хъдсън се спря при по-възрастния и му подаде ръка.

— Здравей, Ищван. Извинявай, че те накарах да ни чакаш.

— Здравей, Анди. Как са приятелите ти?

— Това е господин Райън, а онези хора са семейство Съмърсет. Трябва да прекосим границата — обясни Хъдсън.

— Добре — съгласи се Ковач. — Това е Яни. Моят шофьор. Анди, можеш да седнеш отпред при нас. Останалите да се качат отзад. Ела — каза Ищван и тръгна напред.

Под каросерията имаше няколко железни стъпала. Райън се метна пръв и се наведе да поеме малкото момиченце — Светлана, припомни си той името, след което изчака родителите ѝ да се качат. В отделението за багажа забеляза няколко метални контейнера. Ковач също се качи.

— Всички ли говорите английски? — попита той и получи в отговор кимване. — До границата има само пет километра. Ще се скриете в сандъците. И моля ви, не вдигайте шум. Много е важно. Разбрахте ли? Никакъв шум.

Той получи в отговор още няколко кимвания, след което чу, че единият мъж, който определено не беше англичанин, превеждаше на жена си. Мъжът прегърна детето. След като скри товара, Ковач скочи на земята и се върна при кабината.

— Пет хиляди марки, нали се разбрахме? — попита Ищван.

— Точно така — отвърна Хъдсън.

— Абе, трябваше да поискам повече, ама не съм алчен.

— Ти си добър другар — увери го Хъдсън и за миг му се прииска да има пистолет в колана си.

Огромното дизелово волво забръмча и след малко излезе на шосето. На почти плоското кормило седеше Яни.

Пътуваха кратко.

И слава Богу, помисли си Райън, превит в металния контейнер. Можеше само да предполага как се чувстват руснаците — като неродени деца в тъмна утроба с насочени към нея дула.

Райън не посмя дори да запали цигара да не би някой да долови миризмата сред изгорелите газове, които изпускаше камионът, макар

че беше слабо вероятно.

— Е, Ищван — попита Хъдсън в кабината, — какъв е планът?

— Виж. Обикновено пътуваме нощем. По-драматично е, както се изразявате вие. Познавам граничарите от години. Капитан Ласло Будай е готин пич и с него се работи добре. Има жена и малка дъщеричка и винаги очаква за нея подарък. Приготвил съм нещо — обясни Ковач и му показа хартиен плик.

Граничният пункт беше добре осветен и те го забелязаха от три километра разстояние. А най-хубавото бе, че на шосето нямаше никакво движение. Яни шофираше спокойно и когато доближиха пункта, забави ход. Старшината им махна да спрат.

— Капитан Будай тук ли е? — попита Ковач. — Имам нещо за него.

Старшината се отправи към будката и след малко се върна с капитана.

— Ласло! Как я караш в тоя студ? — поздрави го Ковач на унгарски, след това скочи от камиона с книжния плик и ръка.

— Какво да ти кажа, Ищван, дълга и скучна нощ — отвърна капитанът.

— Как е малката Жока?

— Следващата седмица има рожден ден. Става на пет.

— Отлично — отвърна контрабандистът и му подаде плика. — Дай й това от мен.

Подаръкът беше чифт маратонки „Рийбок“ с метални катарамии.

— Чудесно — каза капитан Будай, без да прикрива удоволствието си. Той взе хартиения плик, извади маратонките и ги разгледа на светло. Всяко момиченце по света обичаше хубави маратонки и Ласло умираше от кеф, че ще зарадва дъщеричката си. — Ти си истински приятел, Ищван. Е, какво пренасяш тая нощ?

— Нищо ценно. Ще товаря утре сутринта в Белград. Някакви поръчки?

— Жена ми ще се зарадва, ако й донесеш някаква касета за уокмена, който й подари миналия месец.

Най-хубавото с Будай бе, че не проявяваше никаква алчност. Поради това Ковач обичаше да минава границината, когато той е дежурен.

— Коя група?

— Мисля, че ѝ викаше „Бий Джийс“. За мен някой филм, ако няма да те затрудня.

— Нещо конкретно. Например „Междузвездни войни“?

— Имам го, но може новия филм — „Империята отвръща на удара“.

— Готово — стиснаха си ръцете. — А малко западно кафе?

— Каква марка?

— Австрийско или американско? В Белград продават на едно място американско „Фолгърс“, има страшен вкус — увери го Ковач.

— Не съм го опитвал.

— Ще ти донеса. Няма нужда да плащаш.

— Ти си добро момче — каза Будай. — Приятен път. Минавайте.

И това беше всичко. Ковач се върна в камиона. Зарадва се, че не се наложи да се раздели с подаръка за сержант Михай Керекеш.

Хъдсън се изуми:

— Дори не ни провериха документите?

— Ласло просто съобщава името ми по телеграфа до Будапеща. Някои от хората там също получават от мен подкупи. Те са доста полчни от него, но разходите не са чак толкова големи. Карай, Яни — нареди той на шофьора, който запали двигателя на камиона и прекоси маркировката върху асфалта.

Така, без никакви затруднения, камионът напусна територията на Варшавския договор.

Отзад в каросерията Джак никога не бе изпитвал толкова приятно чувство при потеглянето на возило. Отново спряха след минутка, но тази граница беше различна.

След като навлязоха на югославска земя, Яни дори не спря двигателя, а само размени няколко думи с граничаря, който им махна да продължат навътре в полукомунистическата страна. Изминаха три километра и свиха по черен път. Волвото се раздрусна няколко пъти и спря.

Райън се измъкна от сандъка и тъкмо се изправяше, когато платницето се отметна.

— Пристигнахме, Джак — каза Хъдсън.

— Къде се намираме?

— В Югославия, приятелю. Най-близкото селище е Леград. Тук се разделяме.

— Нима?

— Да. Ще ви поеме Вик Лукас. Той е тукашният ми колега. Вик?
— Хъдсън му махна.

Мъжът, които се приближи, можеше спокойно да мине за близък на Хъдсън, като се изключеше това, че имаше черна коса и че бе с няколко сантиметра по-висок. Той скочи в камиона и помогна на Зайците да се измъкнат от сандъците. Всичко стана много бързо. Райън подаде момиченцето, което за негово учудване продължаваше да спи, на майка му. Госпожа Зайка изглеждаше по-объркана и от преди.

Хъдсън ги поведе към паркирания наблизо пикап, в които имаше достатъчно места за всички.

— Сър Джон, Джак, всичко мина добре, благодаря за съдействието.

— За какво, Анди? Та аз дори не си помръднах пръста, мамка му. Но ти се справи невероятно добре — каза Райън, подавайки му ръка.
— Надявам се да се видим в Лондон и да пийнем по една бира.

Пикапът беше модел „Форд“ с британска регистрация. Райън помогна на Зайците да се настанят и седна до шофьора отдясно.

— Господин Лукас, сега накъде?

— Към летището. Самолетът ни чака — отвърна главният агент в Белград.

— Наистина? Специален полет?

— Не, чартърен самолет, който има известни „технически проблеми“ в момента. Докато стигнем, ще бъдат отстранени.

— Невероятно — отвърна Райън.

Все пак беше за предпочитане пред счупен самолет. След това осъзна, че го очаква още едно неприятно преживяване. Неприязънта му към летенето го връхлетя отново, а на всичкото отгоре се намираше в полусвободна страна.

— Тръгваме — каза Лукас, запали мотора и натисна газта.

Какъвто и да беше като шпионин, Вик Лукас без съмнение се мислеше за по-сръчния брат на Стърлинг Мос^[1]. Пикапът се понесе шеметно по пътя сред пълен мрак.

— Как мина нощта, Джак?

— Беше изпълнена с преживявания — отвърна Райън и провери дали коланът е закопчан добре.

Югославската провинция беше по-добре осветена, пътищата бяха далеч по-добре поддържани или поне така му се стори, докато пътуваха с близо сто километра в час — прекалено висока скорост за непознат път. Роби Джексън караше по този начин, но Роби беше пилот на изстребител и поради това никой не можеше да се мери с него, когато държеше кормилото на каквото и да било превозно средство. Явно този тип Вик Лукас мислеше същото за себе си, докато въртеше волана. Отзад Олег все още изглеждаше напрегнат, а Ирина продължаваше да прави опити да разбере какво става, докато малката им дъщеричка спеше като невинно ангелче. Райън палеше цигара от цигара. Донякъде това го успокояваше, но ако Кети го видеше, щеше да си плати скъпо. Макар че тя трябваше да прояви разбиране, така поне си мислеше Джак, наблюдавайки отминаващите телеграфни стълбове. В крайна сметка той изпълняваше дълга си към Чичо Сам.

В този миг Райън забеляза полицейска кола встрани от пътя. Полицаята пиеха кафе, опитвайки се да не проспят дежурството си.

— Не се бой — успокой го Лукас. — Регистрационните табели са с дипломатически номер. Аз съм съветник в посолството на Нейно кралско величество. А вие сте мои гости.

— Щом казваш. Колко остава?

— Половин час приблизително. Досега поне движението не ни създава проблеми. Слава Богу, че няма много тежкотоварни камиони. Понякога това шосе е много натоварено, дори в нощните часове. Това момче Ковач ни сътрудничи от години. С него се работи екстра. Често пренася тук унгарски видеокасетофони. Знаеш ли, много са прилични, при това безумно евтини, тъй като и работната ръка в Унгария е евтина. Не могат да ги продават на Запад, защото японците ще поискат да си платят за патента. Както виждаш обаче, тук не страдат от подобни скрупули — каза Лукас и взе поредния завой на висока скорост.

— Исусе, не мога да си представя колко бързо караш на дневна светлина.

— Не много по-бързо от сега. Видимостта, както забелязваш, е добра, но самата кола ме бави. Американски модел. Прекалено лека е да рискувам.

— Защо не си купиш корвет? Един мой приятел има.

— Не е лоша кола, но е направена от пластмаса — Лукас поклати глава и запали пура, без съмнение кубинска, тъй като британците си падаха по такива глезотии.

След половин час Лукас обяви:

— Пристигнахме. Точно навреме.

Всички летища по света си приличат като две капки вода. Сякаш ги проектираше един и същ архитект. Единствената разлика беше в надписите върху табелите на тоалетните. В Англия също ги наричаха тоалетни, което на Райън му се струваше доста грубовато, като се имаше предвид колко са префърцунени. Очакваше го още една изненада. Вместо да минат през терминала, Лукас се отправи направо към пистата за излитане.

— Трябва да уредя нещо с шефа на летището — обясни той. — Много обича малцовото уиски.

Лукас спря рязко на отделената с жълта маркировка странична пътека за автомобили точно срещу малкия туристически самолет.

— Пристигнахме — обяви британският шпионин.

Слязоха от колата. Този път госпожа Зайка носеше на ръце малкото Зайче. Лукас ги поведе към външната стълба, качиха се по нея и влязоха в самолета.

Пилотът с безизразно лице и с по четири нашивки на пагоните ги посрещна на вратата.

— Вие трябва да сте господин Лукас? — попита той.

— Точно така, капитан Роджърс. А това са пътниците.

Той посочи към Райън и заешкото семейство.

— Отлично. — Капитан Роджърс се обърна към главния стюард. — Можете да ги настаните.

Вторият по старшинство стюард ги придружи до четирите места в първа класа, където Райън с огромно удоволствие седна на Б-1 и си закопча колана точно зад първата седалка до кабината. Видя група от трийсетина пътници, които започнаха да се качват на самолета, след като бяха правили слънчеви бани на далматинското крайбрежие, което напоследък беше станало любимо място за почивка на представителите на работническата класа от Великобритания. Изглеждаха доста изнервени заради тричасовия престой на самолета, който трябваше да ги върне в Манчестър. След това всичко се нареди много бързо. Двата двигателя на самолета ВАС-111 — британския

аналог на „Дъглас“ DC-9 — забучаха и машината даде на заден ход, преди да се отправи по пистата за излитане.

— Сега какво следва? — попита Олег с почти спокоен глас.

— Летим за Англия — отговори Райън. — След два часа сме там.

— Толкова лесно?

— Смятате, че е било лесно? — попита Райън, без да скрие недоверието си.

В този миг се включи интеркомът.

— Дами и господа, говори капитан Роджърс. Имам удоволствието да ви уведомя, че техническият проблем е отстранен. Благодарим ви за проявеното търпение. След като излетим, ще ви бъдат сервирани безплатно питиета. — Това предизвиква радостни възгласи откъм опашката. — А сега, ако обичате, изслушайте инструкциите за безопасност, които ще ви дадат нашите стюарди.

„Закопчайте коланите на седалките, тъпащи, а на най-глупавите, ако не са забелязали, ще напомним, че имат същите в автомобилите си.“ След още три минути самолетът на авиокомпанията „Бритиш Мидландс“ полетя.

Както им обещаха, след като набраха необходимата височина, светещият надпис „Пушенето забранено!“ изгасна и пристигна количката с напитките. Руснакът поиска водка и получи три малки бутилчици „Финландска“. Райън предпочете чаша вино. Едва ли щеше да заспи по време на полета, но се надяваше да не се притеснява както обикновено. Напускаше комунистическия свят със скорост петстотин мили в час. По-добър начин вероятно нямаше.

Олег Иванович пиеше водката, сякаш беше вода. Жена му, която седеше на място В-1, правеше същото. Райън се почувства като истински ценител на изкуството, отпивайки на малки глътки френското си вино.

— Телеграма от Базил — съобщи Бостък по телефона. — Заекът е във въздуха. След деветдесет минути ще е в Манчестър.

— Слава Богу — въздъхна Мур с облекчение, както правеше винаги когато някоя тайна операция минеше по план.

Много добре стана, че я изпълниха в отсъствието на Боб Ритър, който беше способен, но не и незаменим.

— След три дни ще можем да го разпитваме — каза Бостък. — В красива къща в околностите на Уинчестър.

— Да, ще разберем дали ще му хареса в страната на конете.

В къщата имаше роял „Стайнуей“ за госпожа Зайка и зелена моравка за детето да тича наоколо.

Алън Кингшот тъкмо паркираше пред летището на Манчестър. Придружаваха го двама негови подчинени. Щяха да откарат пристигащите бегълци с огромен черен даймлер до Съмърсет на другата сутрин. Надяваше се да не им дойде прекалено много пътуването. Пътят до там беше около два часа с кола. Засега щяха да ги настанят в приятна къща на няколко минути от летището. Трябваше да си отпочинат, тъй като към края на седмицата им предстоеше още пътуване. Замисли се. Дали се чувстваха кофти? Въпросът го подтикна към размисъл, докато чакаше на един от баровете на летището.

Райън се почувства подут. Вероятно алкохолът бе влязъл във взаимодействие с възбудата и той трябваше да посети тоалетната. Стана му по-добре, когато се върна и се закопча на седалката. Почти никога не махаше колана. Сервираха им сандвичи. Бяха английски с неестествения вкус на бурен, известен с името кресон. Умираще за бифтек от говедо, хранено с царевица. Но британците въобще не разбираха от хубава храна. Те ядяха консервирани буламачи, които на повечето американци им приличаха на кучешка храна. Всъщност не беше изключено англичаните да хранят по-добре кучетата си, като се имаше предвид колко са откачени по домашните си любимци. Светлините на земята подсказваха, че летят над Западна Европа. Източната част от континента не бе осветена по този начин, както се убеди Райън от пътуването си на юг от Будапеща.

Но Зайцев не беше сигурен. Ами ако беше номер, за да го разобличат? Ако Второ главно управление бе устроило този маскарад?

— Райън?

Джак се обърна:

— Да?

— Какво ще правим в Англия?

— Не знам какъв е планът, след като пристигнем в Манчестър — отвърна Райън.

— Ти си от ЦРУ, така ли? — попита за n-ти път Заекът.

— Да — кимна Джак.

— Как може да съм сигурен?

— Ами... — Райън си извади портфейла. — Ето шофьорската ми книжка, кредитни карти, малко пари в брой. Паспортът ми, разбира се, е фалшив. Аз съм американец, но ми извадиха британски паспорт. Да не би да се притесняваш, че е нагласено? — осъзна изведнъж Райън.

— Откъде да съм сигурен, че не е?

— Приятелю, след по-малко от час ще се увериш, че не е. Ето — той отново отвори портфейла си, — това са жена ми, дъщеря ми и малкото ни синче. Адресът ми у дома, в Америка, е на шофьорската ми книжка — Перегрийн Клиф 5000, окръг Ан Аръндел, Мериленд. Това се намира точно до Чесапийк Бей. От там до централата на ЦРУ в Ленгли е един час с кола. Жена ми е очен хирург и болница „Джон Хопкинс“ в Балтимор. Световноизвестна е. Не може да не си чувал за нея.

Зайцев поклати глава.

— Е, преди няколко години трима доктори от „Хопкинс“ оперираха очите на Михаил Суслов. Разбрах, че Тия дни е починал. Мястото му ще заеме по всяка вероятност Михаил Евгениевич Александров. Знаем някои неща за него, но не достатъчно. Всъщност не знаем достатъчно и за Юрий Владимирович.

— Какво по-точно?

— Женен ли е? Никога не сме виждали снимка на жена му, ако въобще има.

— Разбира се, че е женен. Всеки го знае. Жена му се казва Татяна, много елегантна. Според Ирина имала благородно потекло. Но нямат деца — разказа Олег.

„Ето, че получихме сведение номер едно от Заека“ — помисли си Райън.

— Как е възможно да не знаете това? — зачуди се Зайцев.

— Олег Иванович, има много неща, които не знаем за Съветския съюз — призна Джак. — Някои са важни, други не толкова.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Изведнъж нещо зачовърка паметта на Зайцев.

— Казвате, че името ви е Райън?

— Да, точно така.

— Баща ви е полицаи?

— Как разбрахте? — учуди се Райън.

— Имаме вашето досие. От резидентурата във Вашингтон. Семейството ви беше нападнато от някакви бандити, нали?

— Правилно. „КГБ се интересува от мен, виж ти“ — каза си Джак. — Терористи, опитаха се да ме убият, а също и семейството ми. В нощта на нападението се роди синът ми.

— И вие постъпихте в ЦРУ след това?

— Да, официално. Бях работил преди това за Управлението няколко години. — Любопитството му съвсем се изостри. — И какво пише в досието ми?

— Пише, че сте глупав богаташ, бивш морски пехотинец, а жена ви е богата кучка и че сте се оженили за нея заради парите ѝ. За да забогатеете още повече.

„Значи дори КГБ е в плен на собствените си политически предразсъдъци — каза си Джак. — Любопитно.“

— Не съм беден — уведоми Джак Заека. — И се ожених по любов, не за пари. Само глупаците го правят.

— Колко от капиталистите са глупаци?

Райън се засмя.

— Много повече, отколкото си мислите. В Америка не е нужно да сте много умен, за да станете богат. — В Ню Йорк и във Вашингтон беше пълно с богати идиоти, но Райън осъзна, че на Заека ще му е необходимо малко време, за да го разбере. — Кой е направил досието ми?

— Кореспондентът на „Известия“ е агент на КГБ. Изпрати го миналото лято.

— А вие откъде сте запознат?

— Съобщенията му минават през бюрото ми, а аз ги препращам в Института за САЩ и Канада, който е поделение на КГБ. Знаете ли това?

— Да — потвърди Джак. — Това ни е известно.

В този момент ушите му забучаха. Самолетът се снижаваше. Райън обърна остатъка от бяло вино в чашата и се самоуспокои, че ще трае само няколко минути. От операцията БЕАТРИКС разбра нещо много важно — че работата на терен не беше за него.

Табелата с надписа „Пушенето забранено!“ светна отново. Райън нагласи седалката в максимално изправено положение. Тогава се появиха и светлините на Манчестър — фаровете на автомобилите и лампите по оградата на летището. След още няколко секунди... колелата докоснаха земята на добрата стара Англия. Не беше същото като в Америка, но засега вършеше работа.

Олег опря лицето си на прозореца, вглеждайки се в надписите на самолетите. Имаше прекалено много самолети като за съветска военновъздушна база и явно не беше маскировка. Видимо се поуспокои.

— Добре дошли в Манчестър — обяви пилотът по интеркома. — Часът е три и четирийсет, температурата на въздуха е петдесет и четири градуса по Фаренхайт. Благодарим ви още веднъж за проявеното търпение. Надявам се да ви видим скоро пак като пасажери на „Бритиш Мидландс Еървейс“.

„Да, бе — помисли се Райън. — Мечтай си.“

Райън изчака на мястото си, докато самолетът спре в района на пристигащите пътници от международните полети. Стълбата на колела се доближи до вратата на самолета, а главният стюард я отвори. Райън и заешкото семейство слязоха първи по стъпалата, откъдето ги отклониха към чакаща наблизко лека кола, вместо да се качат на автобуса с останалите пътници.

Алън Кингшот ги посрещна и подаде ръка.

— Как мина, Джак?

— Като посещение в света на Дисни — отвърна Райън, без следа от ирония в гласа.

— Добре. Сега да ви откараме на някое удобно място.

— Ще ми дойде екстра, приятел. Колко е часът? Четири без петнайсет ли?

Райън още не бе върнал стрелките на часовника си. Великобритания беше един час назад от останалата част на Европа.

— Точно толкова — потвърди оперативният агент.

— По дяволите — реагира Джак.

Беше твърде късно, за да се обади у дома и да предупреди Кети, че се е прибрал. А и това не беше съвсем вярно. Предстоеше първо да играе ролята на представител на ЦРУ на първото интервю със Заека. Вероятно сър Базил се беше спрял на него, тъй като не е достатъчно опитен и следователно нямаше да е ефективен. Но да си гледат работата, той щеше да им даде да разберат кой е глупакът, каза си Райън. Но първо трябваше да поспи. Стресът беше по-уморителен и от бягането. Натоварваше в по-голяма степен сърцето.

През това време в Будапеща трите трупа бяха откарани в градската морга — място, което беше еднакво потискащо и зад желязната завеса, и пред нея. След като удостовериха, че Зайцев е руски гражданин, позвъниха в съветското посолство, където почти веднага разбраха, че въпросният мъж е служител на КГБ. Това предизвика вниманието на резидентурата от другата страна на улицата, срещу хотела, където той бе загинал. Последваха още телефонни обаждания.

Преди пет сутринта професор Золтан Биро бе събуден от унгарската държавна сигурност. Биро беше патолог в медицинското училище „Игнац Земелвайс“. Наречено на името на един от бащите на ембрионалната теория, то привличаше и студенти от Западна Германия. Та професорът получи заповед от вътрешното министерство да направи аутопсия в присъствието на лекаря от съветското посолство.

Първо се захвана с тялото на мъжа. Преди това взеха проби на кръвта от трите трупа и ги отнесоха за анализ в лабораторията.

— Това е овъгленото тяло на мъж, приблизително на трийсет и пет години, ръст около сто седемдесет и пет сантиметра, тегло седемдесет и шест килограма. Цветът на косата не може да се установи, тъй като е изгоряла изцяло при пожара. Първоначалните заключения са, че смъртта е настъпила вследствие на пожар, най-вероятно задушаване с въглероден окис, тъй като по тялото липсват признаци за насилствена смърт.

После започна дисекцията с класически разрез под формата на буквата игрек, за да направи оглед на вътрешните органи.

Преглеждаше сърцето, когато донесоха лабораторните анализи.

— Професор Биро, въглеродният окис и в пробите от трите трупа са далеч над нормата за летален изход — каза гласът по високоговорителя, след което събщи данните.

Биро погледна руския си колега.

— Искаш ли да направим още нещо? Мога да извърша цялостна аутопсия, но причината за смъртта е повече от ясна. Мъжът няма огнестрелна рана. Ще направим пълен анализ на химията на кръвта, разбира се, но е слабо вероятно да са били отровени. Умрели са при пожара. Ще ви изпратя подробен доклад с лабораторните изследвания по-късно следобед.

Биро изпусна дълбока въздишка.

— Ужасна смърт — заключи той.

— Какво красиво момиченце — забеляза руският интернист.

Портфейлът на Зайцев беше оцелял незнайно как при пожара и в него намериха семейна снимка.

— Смъртта не проявява никога сантименталност, приятелю — каза му Биро.

Като патолог той беше наясно с това.

— Благодаря, другарю професор — каза руснакът и си тръгна, обмисляйки официалния си доклад до Москва.

[1] Легендарен пилот от „Формула 1“. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 29

ОТКРОВЕНИЕ

Тайната квартира беше като палат. Провинциална къща на човек с много пари и с вкус, строена преди век, което личеше от пръв поглед, с гипсова пластика по фасадата и гредоред от дъбов материал, използван някога за строителството на кораби като „Виктория“. Само че закотвени на земята. Намираще се толкова далече от водата, колкото може да се отдалечи човек на този остров.

Явно Алън Кингшот беше идвал тук и преди, тъй като не само ги откара до там, но и ги покани да влязат вътре. Мъжът и жената, които се грижеха за поддръжката, заприличаха на Райън на ченгета, вероятно семейство пенсионирани полицаи. Те любезно придружиха новодошлите гости в красив апартамент. Очите на Ирина Зайцева изскочиха от орбитите си, когато видя луксозната обстановка, която беше впечатляваща дори за стандартите на Райън. Всичко, което Олег Иванович можа да направи, бе да извади бръснарските си принадлежности в банята, да се разсъблече и да се бухне на леглото, а алкохолът му помогна да заспи само след пет минути.

Точно след полунощ съдия Мур бе уведомен, че пакетът е пристигнал благополучно и е настанен на безопасно място. След като получи тази информация, той се върна в леглото. Оставаше само да поиска от ВВС да му предоставят KC-135 или подобен самолет, за да могат да доведат пакета у дома, а за това бе достатъчно едно обаждане по телефона в Пентагона. Чудеше се каква ли информация щяха да получат от Заека, но имаше време дотогава. Търпението вече не бе толкова непоносимо, след като опасната част бе отминала. Беше като на Коледа. Макар да не знаеш какво има за теб под елхата, поне си наясно, че е нещо хубаво.

Сър Базил Чарлстън получи новината в къщата си в Белгрейвия още преди закуска по куриер на Сенчъри Хаус. „Доста приятно начало на работния ден“ — помисли си той, давайки си сметка, че същото не можеше да се каже за някои от другите дни. Тръгна към службата си малко след седем. На сутрешната сводка щеше да информира колегите си за успеха на операция БЕАТРИКС.

Райън се събуди от шума на автомобилното движение. Който и да бе проектантът на тази великолепна къща в провинцията, не беше предвидил, че само на триста метра от нея ще минава натоварена магистрала. Райън не само нямаше махмурлук въпреки голямото количество питиета, които си позволи по време на полета, но се чувстваше напълно бодър след близо шест и половина часа сън. Изкъпа се и се отправи към огромната столова. Завари Алън Кингшот да пие чай.

— Вероятно ще предпочетеш кафе, а?

— Ако има.

— Само нес — предупреди Кингшот.

Джак не издаде разочарованието си.

— По-добре нес, отколкото никакво.

— Яйца по бенедиктински? — попита пенсионираната полицайка.

— Госпожо, това напълно ще компенсира липсата на бира „Старбъкс“ — отвърна Джак с усмивка.

След това видя сутрешните вестници и му мина през главата, че животът му най-после възстановява нормалния си ход — почти.

— Господин и госпожа Томсън се грижат за къщата — обясни Кингшот. — Ник беше детектив в Скотланд Ярд, а Ема работеше в администрацията.

— Моят баща имаше същата професия — отвърна Райън. — А как започнахте работа в Сикрет Интелиджънс Сървис?

— Ник работеше по случая „Марков“ — отговори госпожа Томсън.

— И свърши великолепна работа — добави Кингшот. — Ако работеше за нас, щеше да е превъзходен оперативен агент.

— Като Бонд, точно като Джеймс Бонд — обади се Ник Томсън, отивайки към кухнята. — Съмнявам се. Нашите гости се размърдаха. Мисля, че малкото момиченце ги събуди.

— Не бих се учудил — каза Джак. — Децата са способни на това. И така тук ли ще го разпитваме или някъде другаде?

— Смятахме да го направим в Съмърсет, но снощи решихме, че е излишно да ги разкарваме насам-натам. Защо да ги притесняваме повече? — попита риторично Кингшот. — Използваме тази къща от миналата година, а тя е удобна като всички останали. Квартирата в Съмърсет — близо до Тонтън — е малко по-изолирана, но тези хора няма къде да избягат, как мислиш?

— Ако се върне у дома, ще е мъртъв — отвърна Райън. — Не може да не го съзнава. На самолета се притесняваше да не би да сме от КГБ и всичко това да е инсценировка. Жена му пазаруваше с огромна страст в Будапеща. Дали да не я придружи някой из магазините наоколо? — подвоуми се американецът. — През това време ще можем да говорим със Заека на спокойствие. Английският му е добър. Имаме ли човек, който знае руски?

— Това е моя работа — каза Кингшот на Райън.

— Първото нещо, което трябва да разберем, е защо, по дяволите, се е решил да избяга?

— Естествено. Но какви са тия приказки за пробив на комуникациите?

— Да — Райън пое дълбоко въздух. — Хората са готови да скочат от прозореца за подобна информация.

— Абсолютно си прав — потвърди Кингшот.

— Е, Ал, работил си в Москва, така ли?

Британецът кимна.

— Два пъти. Идеално е от гледна точка на самия спорт. Но напрежението е огромно.

— Къде другаде си бил?

— Във Варшава и Будапеща. Говоря тамошните езици. Разкажи сега как се справи Анди Хъдсън.

— Той е върхът, Ал. Спокоен, самоуверен, знае си работата, добри контакти.

— Кафето ви, сър Джон — каза госпожа Томсън и му поднесе чаша „Тейстърс Чойс“

Британците бяха способни хора, чиято кухня някои несправедливо очернях, но те наистина не знаеха какво е кафе. Все пак по-добре, отколкото чай.

Яйцата по бенедиктински пристигнаха почти веднага. След като ги опита, Райън реши, че госпожа Томсън спокойно можеше да дава кулинарни уроци. Джак разлисти вестника — беше „Таймс“ — и изпита истинско облекчение, че отново се връща в нормалния свят. Щеше да звънне на Кети след около час. С малко късмет можеше да я види след ден-два. В идеално подредения свят сега щеше да държи в ръцете си американски вестник или най-малкото „Интернешънъл Хералд Трибюн“, но той все още не бе в идеалния свят. Там нямаше да има нужда да пита какви са резултатите от мачовете в Световните серии. Сезонът се откриваше утре. Как ли щяха да се представят „Филис“ тази година? Е, щеше да разбере.

— Да се върнем на думата си, Джак. Как мина пътуването? — попита Кингшот.

— Алън, оперативните агенти заслужават всяко пени, което получават. Как въобще издържате на непрестанното напрежение?

— Както навсякъде другаде, Джак, свиква се. Жена ти е хирург. Само от мисълта, че мога да срежа човек с ножа, ме побиват тръпки.

Джак се засмя.

— И аз съм така, приятел. А тя реже човешки очи. Представяш ли си?

Кингшот потръпна, а Райън си помисли, че да работиш в Москва и да организираш операции като тази с измъкването на Заека, да вербуваш агенти едва ли е по-лесно от трансплантиране на сърце.

— А, господин Съмърсет — обади се госпожа Томсън. — Добро утро и добре дошли.

— Спасиба — отвърна Олег Иванович сънливо. Децата можеха да те побъркат, като те вдигнат в тъмни зори, при това с весела усмивка. — Това ли е новото ми име?

— Ще измислим нещо постоянно по-късно — каза му Райън. — Още веднъж добре дошли.

— В Англия ли сме? — попита Заекът.

— На десетина километра от Манчестър — отвърна британският разузнавач. — Добро утро. В случай че не си спомняте името ми, аз

съм Алън Кингшот. Това е госпожа Ема Томсън, Ник ще се върне след няколко минути.

Последваха ръкостискания.

— Жена ми ще дойде всеки момент. Пригответя зайчика — обясни той.

— Как се чувствате, Ваня? — попита Кингшот.

— Дълго пътуване, доста притеснения, но сега съм в безопасност, надявам се.

— Напълно — увери го Кингшот.

— Какво ще желаете за закуска? — намеси се госпожа Томсън.

— Опитайте това — посъветва го Джак, посочвайки чинията си.
— Върхът е.

— Добре, ще опитам. Как се казва?

— Яйца по бенедиктински — отвърна Джак. — Госпожо Томсън, холандският сос е просто съвършен. Бихте ли дали рецептата за съпругата ми?

— Разбира се, защо не, сър Джон — отвърна тя със светнали очи.

Всяка жена по света се ласкае, когато хвалят готварските й умения.

— С удоволствие ще ги опитам — каза Зайцев.

— Чай или кафе?

— Имате ли английски чай?

— Разбира се — отговори тя.

— Тогава няма да откажа.

— Веднага — отвърна госпожа Томсън и тръгна към кухнята.

Зайцев още не можеше да се опомни съвсем. Намираше се в столовата на господарска къща, достойна за член на благородническо семейство, заобиколена от зелена морава, с величествени дъбови дървета, посадени преди двеста години, с навес за каляска и конюшни в далечината. Мястото бе подходящо за Петър Велики. За подобни места беше чел само в книгите, а ето че бе попаднал на такова място и го третираха като почетен гост.

— Хубава къща, нали? — попита Райън, дояждайки яйцата.

— Невероятна — призна Зайцев, оглеждайки наоколо с широко изцъклени очи.

— Принадлежала е на семейството на херцог. По-късно е била купена от текстилен индустриалец, който фалирал. Миналата година я

откупи правителството. Използваме я като тайна квартира. Отоплителната система е малко примитивна — обясни Кингшот. — Но за момента това е без значение. Лятото е топло, а и есента обещава да е хубава.

— У дома биха използвали околността за игрище за голф — каза Райън, поглеждайки през прозореца. — Огромно при това.

— Сигурно — съгласи се Алън. — Много е подходящо за целта.

— Кога ще заминем за Америка? — попита Заекът.

— След три-четири дни — отвърна Кингшот. — Преди това бихме желали да поговорим, ако не възразявате.

— Кога започваме?

— След закуска. Отпуснете се, господин Зайцев. Вече не сте в Съветския съюз. Няма да ви пришпорваме — обеща Алън.

„Залагам си задника, приятел. Ще ти изцедят мозъка п ще измъкнат всичко от него, до последната молекула“ помисли си Райън. Но Заекът току-що се бе измъкнал безопасно от Матюшка Рус с перспективата да осигури комфортен живот за себе си и семейството си на Запад, а всяко нещо си имаше цена.

Чаят му хареса. В този миг пристигнаха и останалите членове на семейството му. В следващите двацет минути госпожа Томсън изчерпа всичките си запаси от холандски сос, а новопристигналите руснаци осигуриха стабилно препитание за местните производители на яйца.

Ирина излезе от столовата, за да разгледа къщата, а когато забеляза концертния роял „Бьосендорфер“, щеше да припадне от вълнение и като малко дете на Коледа попита дали може да докосне клавишите. Не беше практикувала отдавна, но когато засвири мелодията „Върху моста на Авиньон“, която беше любимото ѝ упражнение преди много години, по изражението на лицето ѝ се виждаше, че се чувства така, сякаш се е върнала в детството си.

— Имам приятелка професионална пианистка — съобщи Райън с усмивка.

— Коя? Къде? — попита Олег.

— Сиси — всъщност Сесилия Джексън. Съпругът ѝ е мой близък приятел. Пилот на боен самолет от ВМС. Тя е солистка номер две на Вашингтонската филхармония. Жена ми също свири, но Сиси е невероятна.

— Отнасяте се с нас приятелски — забеляза Олег.

— Винаги се грижим подобаващо за гостите си — обясни Кингшот. — Ще поговорим ли в кабинета?

Столовете бяха удобни. Кабинетът беше още един великолепен пример за това как през деветнайсети век са си служили с дървото, с хиляди томове книги и три подвижни стълби — английска библиотека без стълба не бе никаква библиотека. Тапицерията на столовете беше плюшена. Госпожа Томсън донесе поднос с вода и чаши и те започнаха работа.

— Е, господин Зайцев, ще ни разкажете ли нещо за себе си? — попита Кингшот, който получи подробни данни за името, произхода, мястото на раждане, образованието.

— Не сте служили в армията, така ли? — попита Райън.

Зайцев поклати глава.

— Не, КГБ ми спести казармата.

— Значи ви вербуваха в университета? — попита Кингшот.

Три касетофона записваха разговора.

— Точно така. Свързаха се с мен за първи път в университета.

— А кога постъпихте в КГБ?

— Веднага след дипломирането си. Взеха ме в Центъра за комуникации.

— Откога работите там?

— Ами, девет години и половина, ако не броим академията и останалото обучение.

— А сега къде работите? — подкани го Кингшот да продължи.

— Работа в централните комуникации в Центъра в Москва.

— И какво точно правехте? — попита най-после Алън.

— По време на дежурство всички съобщения минават през бюрото ми. Работата ми е да следя за сигурността и за това дали всички процедури се изпълняват правилно и да разпределям телеграмите за съответните оперативни отдели на горните етажи, а понякога и за Института САЩ-Канада — обясни Олег и погледна към Райън.

Джак правеше всичко възможно да си държи езика зад зъбите. Тоя тип по всичко изглеждаше, че е беглец от съветския аналог на МЕРКУРИЙ в ЦРУ. Нямаше никакво съмнение, че знае всичко или

почти всичко. Наистина беше помогнал за измъкването на златна мина зад бодливата тел. „Кучият му син!“

— В такъв случай знаете имената на оперативните служители и на техните агенти? — попита Кингшот.

— Имената на служителите от КГБ — много имена. На повечето агенти не знам истинските имена, но знам псевдонимите им. Във Великобритания най-добрият ни агент е с псевдоним МИНИСТЪРА. Доставя изключително ценна информация от областта на дипломацията и политиката от много години — вероятно двайсет или повече.

— Казахте, че КГБ е проникнал в системата ни за комуникации? — намеси се Райън.

— Да, донякъде. Получаваме сведенията от агент с кодово име НЕПТУН. Доколко подробна е информацията от него, не съм сигурен, но знам, че КГБ е проникнал в свръзките на военноморските сили.

— А в други комуникации? — попита Джак веднага.

— За военноморските съм сигурен. За останалите не СЪВСЕМ, но вие използвате еднакви шифровъчни машини навсякъде, доколкото ми е известно.

— Не е точно така — каза му Алън. — Значи, твърдите, че британските свръзки са сигурни?

— Не съм чувал обратното — отвърна Зайцев. — По-голямата част от разузнавателните сведения за американската дипломация получаваме от агента КАСИЙ. Той е съветник на високопоставен политик във Вашингтон. Доставя ни важна информация за дейността на ЦРУ и за онова, което ЦРУ научава за нас.

— Но вие уточнихте, че той не работи в ЦРУ?

— Точно така. Мисля, че е политически съветник, помощник, член на персонал или нещо такова — отговори Зайцев отзивчиво.

— Добре — Райън запали цигара и предложи една на Зайцев, който веднага прие.

— Моите „Краснопресненские“ свършиха — обясни той.

— Ще ви дам от моите. Жена ми и без това настоява да ги откажа. Лекарка е — обясни Райън.

— Не ви е лесно — отвърна Заекът.

— А защо решихте да избягате? — попита Кингшот, отпивайки глътка чай.

Като чу отговора, за малко не изпусна чашата.

— КГБ иска да убие папата.

— Сериозно ли говорите?

Въпросът зададе по-опитният, не Райън.

— Питате дали е сериозно? Рискувах живота си, живота на жена ми и на дъщеря ми. Да, напълно сериозно — увери събеседниците си Олег Иванович, повишавайки леко тон.

— Мамка му — въздъхна Райън. — Олег, нуждаем се от повече информация за това.

— Началото бе дадено през август. На 15 август — започна Зайцев и в продължение на пет-шест минути им разказа всичко, което знаеше, без да го прекъсват.

— Значи, операцията няма кодово име? — попита Джак, когато той завърши разказа си.

— Няма име, само номер петнайсет-осем-осемдесет и две-шест-шест-шест. Това е датата от първата телеграма ма Андропов до резидентурата в Рим и номерът на съобщението. В нея Юрий Владимирович питаше възможно ли е някой да се доближи до папата. От Рим отговориха, че идеята не е добра. Полковник Рождественски — той е главният помощник на председателя, нали така се казва? — изпрати шифрограма до резидента в София. Операцията се движи от София. С други думи, от българската Държавна сигурност по нареждане на КГБ. Доколкото знам, името на офицера е Строков, Борис Андреевич.

Кингшот се замисли за миг и излезе от стаята. Върна се с Ник Томсън, бившия детектив от Скотланд Ярд.

— Ник, името Борис Андреевич Строков да ти говори нещо?

Бившето ченге се облеци.

— Разбира се, Алън. Това е човекът, който уби Георги Марков на Уестминстърския мост. Беше под наблюдение, но успя да избяга, преди да съберем достатъчно доказателства да го пипнем.

— Имаше ли дипломатически имунитет? — попита Райън и остана изненадан от отговора.

— Не. Беше пристигнал без документи и по същия начин се измъкна. Видях го с очите си на летище „Хийтроу“. Но още не бяхме сглобили парченцата. Беше кошмарна история. Отровата, с която убиха Марков, е ужасна.

— Значи знаеш как изглежда тоя тип Строков?

Томсън кимна.

— Да. Може да ме е забелязал. Не бях много внимателен при тогавашните обстоятелства. Залагам живота си, че той е убиецът на Марков.

— Откъде си толкова сигурен?

— Преследвал съм убийци повече от двайсет години, сър Джон. Неволно се научавах да ги разпознавах. А той беше истински убиец — заяви Томсън с пълна увереност.

Райън бе виждал баща си в същата ситуация при заплетени случаи, когато знаеше какво се е случило, но не можеше да го докаже пред съда.

— Българите имат нещо като договор със Съветите — обясни Кингшот. — Още през 1964 година те се съгласяват да изпълнят вместо КГБ „мокритите“ поръчки. В замяна получават различни блага, аз също съм чувал името му преди.

— Имаш ли негова снимка, Ник?

— Поне петдесет, Алън — увери го Томсън. — Никога няма да забравя лицето му. Има очи на мъртвец, без капка живот в тях, като очи на кукла.

— Колко е печен? — попита Райън.

— Като убиец ли? Доста добър е, сър Джон. Всъщност много добър. Убийството на Марков беше безупречно изпълнено. Беше трети опит. Предишните двама убийци оплескаха работата, затова възложиха задачата на Строков. И той се справи. Ако нещата се бяха развили по малко по-различен начин, дори нямаше да разберем, че е убийство.

— Смятаме, че е работил и на други места на Запад — прекъсна го Кингшот. — Но разполагаме с твърде малко улики. Всъщност само слухове. Джак, това е опасно развитие на събитията. Трябва да се свържа незабавно с Базил.

Алън излезе от стаята и отиде до безопасния телефон. Райън се обърна към Зайцев:

— Значи това е причината да избягаш?

— КГБ иска да убие невинен човек, Райън. Станах свидетел на заговора. Самият Андропов го желае. През мен минаха шифрограмите. Сам човек не може да спре КГБ. Не мога сам да спра КГБ, но не искам

да ставам съзаклятник в убийството на свещеника — той е невинен човек.

Погледът на Райън се насочи към пода.

— Така е, Олег Иванович.

„Боже, ти който си на небето!“ Джак погледна часовника си. Трябваше незабавно да предаде тази информация, но в момента нямаше да открие никого от шефовете в Ленгли.

— По дяволите — каза сър Базил Чарлстън по безопасния телефон. — Надеждна ли е информацията, Алън?

— Да, сър, смятам, че е напълно достоверна. Нашият Заек изглежда почтен човек, при това доста интелигентен. Няма съмнение, че е мотивиран изцяло от съвестта си.

После Кингшот му съобщи първото разкритие от сутрешния разпит — МИНИСТЪРА.

— Трябва да се обърнем към МИ-5 по този въпрос.

Британската служба за сигурност, известна повече като МИ-5, беше оръдието за контрашпионаж на правителството. Щяха да се нуждаят от още малко сведения, за да пипнат предателя, поне разполагаха с изходни позиции. Двайсет години? Какъв продуктивен изменник, помисли си сър Базил. Време му беше да се запознае със затвора „Паркхърст“ на остров Уайт. Чарлстън беше работил в продължение на много години, за да прочисти службата си, която някога е била нещо като спортна площадка на КГБ. Никога вече и никога повече, зарече се кавалерът на Ордена на Бат.

„На кого да съобщя?“ — чудеше се Райън. Базил без съмнение щеше да звънне в Ленгли. Джак ще трябва да се увери дали го е направил, но на сър Базил можеше да се разчита изцяло. Следващият въпрос беше по-труден: „Какво, по дяволите, мога/можем да направим?“

Райън запали нова цигара, за да размисли. Беше повече работа за полицията, отколкото за разузнаването...

А централният проблем беше да се опази тайната. „Да, това наистина ще се окаже голям проблем. Ако съобщим на някого, ще се

разчуе, че имаме Заек, и познай какво ще последва, Джек. В момента за ЦРУ Заекът е по-важен и от живота на папата.“

„Мамка му“ — продължаваше да разсъждава Райън. Беше като хватка от японската борба джиу-джицу, като неочаквано обръщане на стрелката върху компаса. Север сега беше юг. Вътре беше вън. В момента интересите на американското разузнаване изместваха въпроса за живота на папата. Изражението на лицето му вероятно издаваше мислите му.

— Какво означава „уместност“, Райън? — попита Заекът.

На Джек му се стори странно, че руснакът знаеше тази дума.

— Информацията, която току-що ни даде. Безпокояхме се за сигурността на папата от месеци, но нямахме конкретна информация, която да доказва, че животът му е в опасност. Сега я получихме от теб и някой трябва да реши какво да правим. Знаеш ли някакви конкретни факти за операцията?

— Не, почти никакви. В София оперативният служител е резидентът полковник Бубовой, Иля Фьодорович. Нещо като посланик на КГБ в българската ДС. А полковник Строков — името му ми е известно от други случаи — е главният убиец на ДС. Върши и други неща, разбира се, но когато някой заслужава куршум, Строков е насреща, разбирате ли?

На Райън всичко му се струваше като сценарий на тъп филм. Единствено изключение правеше това, че обикновено във филмите лошите са от ЦРУ, което разполага със специален отдел за убийства, нещо като таван, пълен с прилепи вампири. Когато директорът реши, че някой трябва да умре, отваря вратата, един от прилепите излита, извършва пъкленото дело и после долита обратно и увисва с главата надолу, докато стане време някой друг да умре. Достоеен сценарий за Уилбър. В Холивуд изпипваха всяка подробност с изключение на една много съществена — че правителствените бюрокрации работят само с писмени документи. Нищо не се предприема без писмена заповед, тъй като ако някой се издъни, може да си прикрие задника само ако разполага с нещо черно на бяло. Ако се налага някой да бъде убит, човек от системата трябва да подпише заповедта, а кой би подписал подобна заповед? Един такъв документ би се превърнал във вечно доказателство за нещо лошо, защото бланката с подписа по етапния ред в крайна сметка ще се озове в Овалния кабинет. А това не е

документ, който някой ще посмее да приложи към дело в архива на президентската библиотека, поради което няма да се намери нито един бюрократ, който да постави подписа си под подобно нещо. Правителствените служители никога не окачват доброволно въжето на шията си.

„С изключение на мен“ — помисли си Райън. Той обаче никога не би извършил хладнокръвно убийство. Той не уби дори Шон Милър с особен ентузиазъм и макар това да бе странно нещо, с което човек да се гордее, само мисълта за обратното смразяваше кръвта му.

Но Райън не се боеше от нищо. Ако загубеше работата си, щеше да е чиста печалба за Джон Патрик Райън. Можеше да се върне към преподавателската си практика, примерно в някой приятен частен университет, където и заплащането щеше да е по-добро. А и щеше да има време да играе на борсата — нещо, на което сегашната му работа определено пречеше...

„Как да постъпя, по дяволите?“ Най-лошото от всичко бе, че Райън смяташе себе си за католик. Не че всяка седмица ходеше на църква. Не че някога щяха да издигнат храм с неговото име, но Бог му беше свидетел, че в резултат на дългогодишното си обучение в католически училища, включително дванайсет години при йезуитите, се бе научил да почита папата. Към това трябваше да се добави още нещо, еднакво важно — обучението му в школата на морската пехота в Куонтико. Там беше научил, че ако нещо трябва да се направи, човек просто го прави, като се надява, че по-старшите от него ще одобрят стореното, тъй като решителните действия неведнъж бяха удължавали живота на корпуса, както показваше историята. „Много по-лесно е да получиш прошка, отколкото позволение“ — казваше майорът, който водеше неговия курс, след което добавяше с усмивка: „Но никога не ме цитирайте, момчета.“ Всеки трябваше сам да реши за себе си какво да направи, а преценката беше следствие на опита, който обаче често се натрупваше в резултат на неправилни решения.

„Вече си над трийсетте, Джак, и имаш житейски опит, към който никога не си се стремил, но да гориш в ада, ако не си научил нищо от него.“ Сега можеше да е капитан, мислеше си Джак. Дори майор като Били Тъкър, който водеше неговия курс. Точно в този момент Кингшот се върна в стаята.

— Ал, имам проблем — каза му Райън.

— Знам, Джак. Току-що говорих със сър Базил. Той мисли по въпроса.

— Ти си оперативен шпионин. Какво е мнението ти?

— Джак, това е нещо, което е извън моя ранг и за което не мога да взимам решения.

— Да не си откачил, Ал? — викна му Райън.

— Джак, не можем да изложим на риск нашия източник, не съм ли прав? — отвърна Кингшот. — В момента това е приоритетно съобщение за нас.

— Ал, знам, че някой се кани да свети маслото на главата на моята църква. Знаем името му, а Ник разполага с цял албум снимки на шибаното копеле, забрави ли? — Райън си пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Нямам никакво намерение да стоя тук със скръстени ръце — каза в заключение той, забравяйки изцяло, че Заекът слуша разговора им.

— Да не искате да кажете, че няма да предприемете нищо? Рискувах живота си, а вие няма да си помръднете и пръста? — намеси се Зайцев, чието изражение издаваше едновременно гняв и недоумение.

Ал Кингшот се опита да отговори:

— Не можем да рискуваме източника си, тоест теб, Олег. Трябва да те пазим.

— Мамка му!

Райън стана и излезе от стаята. Но какво, по дяволите, да направи? Потърси безопасен телефон и набра номера по памет.

— Мъри слуша — чу глас от другата страна.

— Дан, Джак е.

— Къде си? Преди две вечери говорих с Кети и тя каза, че си в Германия по натовски дела. Исках...

Райън обаче го прекъсна.

— Слушай, Дан. Бях другаде по друга работа, чуй ме сега. Нуждая се спешно от информация — събщи Джак с характерната за морски пехотинец безцеремонност.

— Казвай — подкани го Мъри.

— Трябва ми графикът с проявите на папата за една седмица напред.

Беше петък. Райън се надяваше римският Свети отец да не е ангажиран с нещо важно през уикенда.

— Какво? — попита служителят на ФБР с предвидима изненада в гласа.

— Чу много добре.

— За какъв дявол ти е това?

— Не мога да ти кажа Дан, имам сериозно основание да подозирам, че някой се кани да ликвидира папата.

— Кой? — продължи да пита Мъри.

— Не е кавалер от Ордена на Колумб — бе всичко, което Райън сметна за нужно да отговори.

— Стига глупости, Джак. Шегуваш ли се?

— А ти как мислиш? — настоя Райън.

— Добре, добре. Изчакай да звънна тук-там. Какво точно имам право да кажа?

Въпросът отрезви Райън. „Мисли, момче, мисли бързо.“

— Виж, ти си частно лице и твой приятел заминава за Рим, за да зърне Негово светейшество. Искаш да разбереш как може да стане това. Убедително ли е?

— А какво мисли Ленгли за това?

— Дан, честно казано, не ми пука въобще. Моля те да ми доставиш информацията. Ще ти звънна след час. Става ли?

— Дадено, Джак. След час.

Мъри затвори телефона. Райън знаеше, че може да му се довери. Самият Мъри бе йезуитски възпитаник като мнозина други служители от ФБР. Беше съученик на Райън от колежа в Бостън и независимо от това на кого служеше, никога нямаше да измени на католическото си възпитание. Сега, след като можеше да диша малко по-леко, Райън се върна в кабинета на херцога.

— С кого разговаря, Джак? — попита Кингшот.

— Дан Мъри от посолството. Представител на ФБР. Не може да не го познаваш.

— Аташето по правните въпроси, разбира се, че го познавам. Добре, а какво му поиска?

— Графика с проявите на папата за следващата седмица.

— Но ние още не знаем нищо — възрази Кингшот.

— По-добре ли се чувстваш от това, Ал? — попита деликатно Джак.

— Нали не си изложил на опасност източника...?

— Толкова глупав ли ти изглеждам?

Британският шпионин нямаше какво да отговори.

— Добре. Надявам се, че нищо не си оплескал.

Върнаха се към разпита. В следващия един час британецът изсмука от Зайцев всичко, което той знаеше за МИНИСТЪРА. Не беше никак маловажно като начало за разкриване на предателя. Веднага стана ясно, че Кингшот го иска прикован на позорния стълб. Беше невъзможно да се каже каква информация получаваше КГБ от него — Зайцев беше дал да се разбере, че става дума за мъж, вероятно високопоставен служител в Уайтхол. Много скоро обаче правителството на Нейно величество щеше да му осигури постоянно местожителство за неопределено време „за удоволствие на кралицата“, както гласеше официалната фраза. Джак обаче имаше по-важна работа. В 2:20 часа следобед той се върна при безопасния телефон в съседната стая.

— Дан, Джак е.

Аташето по правните въпроси започна без предисловия:

— Разбрах от посолството в Рим, че следващата седмица ще е натоварена за него. Освен това в сряда следобед винаги се появява на открито на площада пред катедралата, за да го видят богомолците и да получат благословията му. Обикаля в открит бял автомобил из площада „Свети Петър“. Повтарям, автомобилът е открит и ако някой поиска да го вземе на мушка, това е най-подходящият момент, освен ако нямат внедрен стрелец вътре. Някой прислужник, водопроводчик, електротехник, трудно е да се каже, но е логично да се предположи, че персоналът е напълно лоялен и че го държат под око.

„Без съмнение — помисли си Джак, — но този тип хора са най-подходящите за такава работа. Само хора, на които имаш пълно доверие, могат да ти свият подобен номер. По дяволите.“ Само агент от тайните служби на Ватикана беше в състояние да разбере как стоят нещата. Той обаче не познаваше никого, а дори да познаваше, никой не можеше да се намеси в делата на бюрокрацията на Светия престол — най-старата в света, — без да получи височайша благословия.

— Благодаря, приятел. Задължен съм ти.

— Винаги си добре дошъл. Още нещо, което можеш да ми съобщиш? Доколкото схващам, работата е дебела.

— Не зависи от мен, Дан. Трябва да бягам. По-късно ще се видим — Райън затвори телефона и се върна в кабинета.

Слънцето грееше високо над огромната градина, а на масата се бе появила бутилка вино, френско бяло вино от долината на Лоара, без съмнение отлежало, тъй като бутилката беше прашасала. В избата на старата къща едва ли бяха складирани корени от бели ирландски рози.

— Зайцев ни предостави много полезна информация за МИНИСТЪРА.

„Зависи как ще сглобим парченцата“ — не пожела да добави Кингшот. Но на следващия ден щяха да извикат опитни психолози, които да доизцедят всичко от паметта на Заека. Можеха дори да прибягнат до хипноза. Райън не знаеше дали подобни неща помагат, макар че в някои полицейски сили вярваха в подобни техники, а на мнозина адвокати им излизаше пяна на устите да възразяват срещу използването им. Райън не бе в състояние да прецени кой е прав. Като цяло беше срамота, че Заекът не бе донесъл фотокопия от досиета на КГБ. Но беше прекалено да се очаква от този приятел да си сложи главата върху ешафода, за да може гилотината да му пререже врата, и да извика палача. А и досега Зайцев бе успял да впечатли Райън с невероятната си памет.

Възможно ли бе да е внедрен, фалшив беглец, който да доставя на ЦРУ и на другите западни разузнавания невярна информация? Не беше изключено, а доказателства за това щеше да е качеството на агентите, чиято самоличност предстоеше да разкрие. Ако МИНИСТЪРА действително доставяше важна информация, службите за сигурност щяха да разберат колко ценен агент беше. Руснаците не се славеха с особена лоялност към своите агенти — те никога не се пазаряха за американски или британски изменници, които гниеа по затворите, както често американците правеха, понякога успешно. Не, руснаците ги отписваха и ги удостояваха с почетни отличия, които получателите им никога нямаше да получат лично. На Райън това му се струваше странно. КГБ беше една от най-професионалните тайни служби в редица отношения, а не съзнаваше, че ако се застъпваше за агентите си, това щеше да стимулира останалите да поемат повече рискове. Вероятно това се дължеше на националната им идеология,

която засенчваше здравия разум. Това се отнасяше за повечето неща в СССР.

Към 4:00 часа местно време Джак можеше да е сигурен, че ще открие някого в Ленгли. Той зададе още един въпрос на Заека.

— Олег Иванич, имате ли информация дали КГБ подслушва безопасните ни телефонни системи?

— Мисля, че не. Не съм напълно сигурен, но знам, че имаме агент във Вашингтон с псевдоним ЩУРЕЦА, на когото е поръчано да се добере до сведения за телефонните ви устройства срещу подслушване. Досега, доколкото ми е известно, той не е успял да даде на нашите специалисти данните, от които се нуждаят. Ние обаче се опасяваме, че вашите хора подслушват телефонните ни линии и затова ги избягваме за най-важните съобщения.

— Благодаря — каза Райън и отиде в съседната стая да се обади по безопасния телефон.

Набра номера по памет.

— Джеймс Гриър слуша.

— Адмирале, Джак се обажда.

— Разбрах, че Заекът си има нова хралупа — каза му заместник-директорът на разузнаването вместо поздрав.

— Точно така, сър, а добрата новина е, че според него нашите свръзки са сигурни, включително телефонната линия, по която говорим в момента. Изглежда, предишните опасения са били преувеличени или погрешно изтълкувани.

— А има ли лоша новина? — попита заместник-директорът на разузнаването внимателно.

— Да, сър. Андропов иска да убият папата.

— Колко достоверно е това твърдение? — бе следващият въпрос на Джеймс Гриър.

— Сър, това е причината, поради която Заекът е избягал. Ще ви изпратя доклад до ден-два, но е истина, КГБ е планирал операция за ликвидиране на Светия отец в Рим. Знаем дори кода на операцията. Сигурно ще уведомите съдията за това, а вероятно и Конгресът ще иска да узнае.

— Разбирам — каза адмирал Гриър от петдесет хиляди километра разстояние. — Това ще създаде проблеми.

— Без съмнение — Райън си пое въздух. — Как ще действваме?

— Това е въпросът, момчето ми. Дали въобще ще можем да се намесим? Това първо. И второ, дали бихме искали да го направим?

— Адмирале, а кое би ни разколебало да не се намесим? — попита Райън, опитвайки се гласът му да не издава и грам неподчинение.

Той уважаваше Гриър и като шеф, и като човек.

— Успокой се, синко. Размисли добре. Задачата ни е да пазим преди всичко Америка, а не някого друго, а и съюзниците също — добави Гриър заради магнетофоните, които записваха разговора. — Подчертавам, служим преди всичко на нашия национален флаг, а не на религиозни фигури. Ще се опитаме да му помогнем, ако може, но ако не може, просто не може.

— Много добре — отвърна Райън, стискайки зъби. „Ами доброто и злото?“ — искаше му се да попита, но ТОЗИ въпрос можеше да почака.

— Обикновено не предоставяме класифицирана информация, а ти добре съзнаваш, че бягството на Заека трябва да се пази в строга тайна — продължи Гриър.

— Да, сър.

Явно нямаше да е с гриф НЕЧУЖД — не подлежи на разпространение сред чужденци. Британците бяха чужденци, а те вече знаеха за БЕАТРИКС и Заека, а те самите не обичаха много-много да споделят, освен понякога с Америка, и то само ако получеха нещо в замяна. Така стояха нещата. По подобен начин Райън нямаше право да обсъжда нито дума за операциите, до които имаше достъп.

— Адмирале, а какво ще стане, ако вестниците научат, че Централното разузнавателно управление е имало сведения за заплаха към папата, но не си е помръднало пръста?

— Това да не е...

— Заплаха? Не, сър, не и от моя страна. аз играя по правилата, сър, и вие го знаете много добре. Но някой ще разгласи информацията от яд и знаете, че ако стане и след като стане, ще трябва скъпо да се плаща.

— Разбрах мисълта ти — съгласи се Гриър. — Имаш ли някакво предложение?

— Не ми плащат за това, сър, но ще трябва наистина да се измисли нещо.

— Каква друга информация получихме от нашия нов приятел?

— Имаме псевдонима на трима важни агенти. Единият е МИНИСТЪРА, политическа фигура в Уайтхол. Другите двама са при нас: НЕПТУН, свързан е с флота и е източникът за несигурността на нашите свръзки. Някой в Червената земя чете пощата на флота ни, сър. Има и един в окръг Колумбия, КАСИЙ. Доставя информация от Капитолия, разузнавателни сведения и данни за нашите операции.

— Под „нашите“ имаш предвид на ЦРУ? — попита заместник-директорът на разузнаването със загрижен тон.

Независимо колко стар играч си, независимо какъв опит имаш, мисълта, че родната ти служба може да е компрометирана, те кара да изпадаш в ужас.

— Точно така — отвърна Райън. Нямаше нужда да натиска копчето прекалено силно. Никой в Ленгли не се чувстваше удобно от това, че част от информацията се докладва на „определени“ комисии по въпросите на разузнаването в Камарата и в Сената. На политиките работата им беше да дрънкат в крайна сметка. Едва ли има нещо по-трудно на света от това да затвориш устата на някой политик. — Сър, този човек е невероятно ценен източник. Ще го доведем до два-три дни. Мисля, че разпитите ще продължат месеци. Запознах се с жена му и дъщеричката им. Много са приятни — малката е на възрастта на Сали. Мисля, че е голям удар, сър, истинска златна мина.

— Как се чувства?

— Е, мисля, че са претоварени емоционално за момента. Мисля, че ще им трябва психолог, за да им помогне да се адаптират. Вероятно повече от един. Трябва да му помогнем да се съвземе, да се почувства спокоен. Няма да е никак лесно, но мисля, че ще ни се отплати многократно.

— Имаме няколко психолози за такива цели. Те знаят как да се оправят с това. Има ли някакъв риск Заекът да избяга?

— Сър, не виждам основания за подобни опасения, но не бива да забравяме, че скокът, на който се реши, беше твърде висок, а със земята, на която се приземи, не е свикнал.

— Ще го имам предвид. Благодаря за обаждането, Джак. Нещо друго?

— Засега това е всичко. Говорили сме с човека само пет часа и половина. Само предварителна информация, но водата, изглежда, е

много дълбока.

— Добре. Артър в момента говори по телефона с Базил. Ще му предам това, което ми събщи. Между другото Боб Ритър тъкмо се върна от Корея. Още не сме му казали за твоите приключения на терена. Ако се опита да ти отхапе ушите, да знаеш, че отговорността е моя и на съдията.

Райън се втренчи в килима на пода. Не можеше да разбере защо Ритър не го харесва, но двамата не си разменяха картички за Коледа и това беше факт.

— Благодаря, сър.

— Не се притеснявай. От това, което разбирам, излиза, че си се представил много добре.

— Благодаря, адмирале. Не съм се натискал сам да пътувам. Ще държа на това, ако вас ви устройва.

— Би било справедливо, момчето ми. Напиши си доклада и ми го прати по факса.

В Москва по безопасния факс в кабинета на Майк Ръсел се получи съобщение. Странно, но беше графично, корицата от първото издание на „Заекът Питър“ от Беатрикс Потър. Адресът показваше ясно за кого е предназначено. Върху листа на ръка бе написано „Флопси, Мопси и Котънтейл се преместиха в новата заешка дупка.“

„Ясно — каза си Ръсел, — имали са заешки случай и са го приключили успешно.“ Никога не можеше да е сигурен в каквото и да било, но бе запознат с жаргона в общността. Отиде до кабинета на Ед Фоли и почука на вратата.

— Влез — извика Фоли.

— Това току-що дойде от Вашингтон, Ед — каза Ръсел и му показа факса.

— Е, добра новина — отбеляза главният агент. Той сгъна листа и го пхна в джоба си, за да го покаже на Мери Пат. — Има и допълнително послание в този факс, Майк — каза Фоли.

— И какво е?

— Връзките ни са сигурни. Иначе нямаше да пристигне по този начин.

— Слава тебе, Господи — отговори Ръсел.

ГЛАВА 30

ФЛАВИАНСКИЯТ АМФИТЕАТЪР

— Райън? Какво е направил? — избоботи Боб Ритър.

— Спокойно, Боб. Няма причини да се вълнуваш толкова — каза Джеймс Гриър, полууспокоително, полузаплашително, докато съдия Мур ги гледаше с любопитство. — Изпратихме Джак да наблюдава операцията, тъй като нямахме подръка оперативен служител. Не беше негова прищявка, а и беглецът е на безопасно място в Централна Англия и доколкото чух, пее като канарче.

— И какво научихме досега?

— Като начало, че нашият приятел Андропов се канел да ликвидира папата.

Ритър се облещи.

— Доколко може да му се вярва?

— Това е причината, поради която Заекът е решил да се чупи — каза директорът на ЦРУ. — Той е беглец по съвест.

— Е, добре. Какво знае?

— Боб, изглежда, че беглецът, между другото името му е Олег Иванович Зайцев, е бил свързочник в комуникационния център, тяхната версия на нашия МЕРКУРИЙ.

— Виж ти — каза Ритър. — Наистина ли е така?

— Нали знаеш, че понякога човек пуска четвърт долар в цепката, дръпва ръчката и му се пада джакпотът — напомни Мур на своя подчинен.

— Така е, дявол да го вземе.

— Не мислех, че ще възразиш. А най-хубавото е, че Иван не знае за бягството — продължи директорът.

— И как сме успели да го изиграем?

— Ед и Мери Пат измислиха плана — каза Мур и му разказа цялата история. — И двамата заслужават потупване по рамото, Боб.

— И всичко това се е случило, докато ме нямаше — въздъхна Ритър. — Проклет да съм.

— Да, ще трябва да връчим няколко похвални грамоти, включително една на Джак — каза Гриър.

— Сигурно — примири се заместник-директорът на операциите. Замълча за миг, обмисляйки възможностите, които предлагаше операция БЕАТРИКС. — Някакви полезни сведения досега?

— Освен за заговора срещу папата ли имаш предвид? Псевдонимите на двама техни внедрени агенти. НЕПТУН, за който предполагахме, че работи във флота, и КАСИЙ, който вероятно е на Капитолия. Очакваме тепърва още информация.

— Говорих преди няколко минути с Райън. Той е безкрайно впечатлен, смята, че той приятел е цяла енциклопедия, или както се изрази, златна мина.

— А Райън знае това-онова за златото — изказа на глас мислите си Мур.

— Добре тогава, ще го наемем да се грижи за финансите ни, но той не е оперативен агент — измърмори Ритър.

— Боб, той се справи успешно. Ние не наказваме хората за това, нали така? — попита директорът на ЦРУ.

Време беше да се сложи точка, а Мур да се изяви в ролята си на апелативен съдия, какъвто беше само допреди няколко години: гласът на господ.

— Добре, Артър, искаш от мен да подпиша благодарственото писмо ли? — попита примирено Ритър, тъй като забеляза, че се задава буря.

Какво толкова, по дяволите, документът просто щеше да влезе в архива на ЦРУ. Тези похвали почти никога не виждаха бял свят. Управлението дори засекретяваше имената на оперативните служители, които бяха загинали геройски през последните трийсет години. Беше нещо като задна врата към рая, типично в стила на ЦРУ.

— Добре, господа, след като уредихме този административен въпрос, да се върнем към заговора за убийството на папата — предложи Гриър, опитвайки се да въведе ред на заседанието, за чиито участници се предполагаше, че са висши началници с тежест.

— Доколко солидна е информацията? — поиска да научи Ритър.

— Говорих с Базил преди малко. Той смята, че трябва да я приемем сериозно, но аз съм на мнение, че първо трябва да

разговаряме със Заека, за да преценим степента на заплахата към полския ни приятел.

— Кажи го на президента.

Мур поклати глава.

— Той е ангажиран днес със законодателни дела, а по-късно следобед лети за Калифорния. В неделя и понеделник ще държи речи в Орегон и Колорадо. Ще се срещнем с него във вторник следобед към четири часа.

Мур можеше да поиска спешна среща, той имаше право да нарушава графика му при извънредни обстоятелства, но преди да разговарят очи в очи със Заека, беше немислимо. А и не беше изключено президентът да пожелае да се срещне със Заека лично. Той имаше такъв обичай.

— Какво е положението с агентурата ни в Рим? — обърна се Гриър към Ритър.

— Главният ни агент е Рик Нолфи. Добро момче, но се пенсионира след три месеца. Рим е наградата му преди края на кариерата му. Сам поиска тоя пост. Жена му Ан харесвала Италия. Имаме шестима души, които работят главно по натовски въпроси — двама опитни и четирима новобранци — докладва Ритър. — Но преди да ги предупредим, трябва да преценим заплахата, а и малко напътствия от президента няма да са ни излишни. Номерът е как да информираме хората, без да компрометираме източника си на информация. Момчета — подчерта Ритър, — след като положихме толкова усилия да прикрием бягството, няма логика да пропилеем информацията, която ни доставя, на вятъра, не мислите ли?

— Това е проблемът — бе принуден да се съгласи Мур.

— Папата без съмнение има охрана — продължи Ритър.

— Но тя едва ли е от мащабите на Сикрет Сървис. И ние не сме наясно доколко ги бива.

— Това е стара история — разказваше по същото време Райън в Манчестър. — Ако се възползваме от информацията прекалено свободно, компрометираме източника и той става безполезен. Но ако не я използваме от страх да не го издадем, все едно че нямаме

източник — Джак допи виното си и отново напълни чашата. — Има книга за това, знаеш ли?

— Каква?

— „Гайната като нож с две остриета“. Авторът е един тип на име Джаспър Холмс. Инвалид от флота. Бил е радист в разузнаването по време на Втората световна война. Книгата описва много добре как действа разузнаването в подобни ситуации.

Кингшот се опита да си спомни дали бе чувал за книгата. Зайцев бе навън на моравата заедно с жена си и дъщеричката им. Госпожа Томсън се канеше да ги заведе на пазар. Трябваше да им осигурят малко лично време — спалнята им беше фрашкана с подслушвателни устройства, а освен това за успеха на цялата операция беше жизненоважно съпругата и хлапето да се чувстват добре.

— Е, Джак, каквото и да е замислил врагът, ще му трябва време да го изпълни. Тамошните бюрократи са по-мудни и от нашите.

— И КГБ ли, Ал? — зачуди се Райън. — Аз пък си мислех, че Комитетът е част от системата им, която работи ефективно, а Андропов не се слави като много търпелив, какво ще кажеш? Той беше техен посланик в Унгария през 1956 година, а тогава руснаците действаха доста решително.

— Тогава имаше сериозна политическа опасност за системата им — напомни му Кингшот.

— А папата не е ли? — настоя Райън.

— Идвам с теб — съгласи се оперативният агент.

— В сряда. Така ми каза Дан. Всяка сряда излизал на открито. Освен това се появява на балкона, от който отправя благословии и прочие, и всеки що-годе добър стрелец със снайпер може да го гръмне точно в този момент, но човек с пушка се забелязва дори от обикновените посетители, да не говорим, че снайперистът говори за „военни“, а военни означава „правителство“. А и тези появи не се насрочват предварително, най-малкото не са редовни, докато всяка проклетата сряда следобед обикаля върху белия си автомобил из площада „Свети Петър“ сред огромното множество от богомолци. Ал, става дума за разстояние един пистолетен изстрел.

Райън се облегна на стола и отпи от бялото френско вино.

— Не съм убеден, че бих се навил да стрелям с пистолет отблизо.

— Ал, преди много време те изпратиха свой човек да ликвидира Лев Троцки със секира, а за това са нужни две стъпки разстояние — напомни му Райън. — Разбира се, положението сега е различно, но кога руснаците не са били склонни да жертват войниците си, още повече че извършител ще е онова българско копеле. Вашият човек го нарече експерт по убийствата. Не можеш да си представиш на какви чудеса са способни. Веднъж гледах един сержант артилерист в Куонтико, който изписа името си с четирийсет и пети калибър на петдесет стъпки разстояние. Видях го с очите си.

Райън така и не се научи да си служи майсторски с голям автоматичен „Колт“, но сержантът беше наистина виртуоз.

— Струва ми се, че преувеличаваш.

— Естествено — призна Райън — ще се чувствам значително по-добре, ако Негово светейшество носи бронирана жилетка „Кевлар“ под дрехите си.

Това, разбира се, не беше точно така. Тоя тип хора не изпитваха страх като простосмъртните. Не че се смятаха като повечето професионални войници за неуязвими. По-скоро те не се бояха от смъртта. Това се предполагаше, че важи за всеки католик, който се придържа към канона, но Джак не беше от тях. Не съвсем.

— Трезво погледнато, какво може да се направи? Заставаш сред тълпата и се вглеждаш в лицата на хората и как ще познаеш лицето, което търсиш? — попита Кингшот. — Откъде да знам дали Строков не е наел някой друг за стрелбата? Мога да си се представя как стрелям срещу някого, но не и сред тълпа.

— Използваш оръжие със заглушител. Заглушаваш шума и така изключваш до голяма степен вероятността да те разпознаят. Очите на всички ще се насочат към жертвата, не забравяй, и никой няма да разбере какво става около нея.

— Вярно е — съгласи се Ал.

— Знаеш, че човек винаги може да си намери причина да не прави нищо. Не беше ли на доктор Джонсън мисълта, че бездействието е по силите на всеки човек? — попита Райън, изгубил всякаква надежда. — Точно това правим, Ал, търсим си причини да не правим нищо. Ще оставим ли човека да умре? Просто ще си стоим тука, ще си пием виното и ще позволим на руснаците да го убият.

— Не, Джак, но не можем да действаме и на юруш. Операциите на терен трябва внимателно да се планират от професионалисти по професионален начин. Професионалистите могат много неща, но за това е нужна и заповед.

Заповедите обаче се даваха от друго място.

— Госпожо министър-президент, имаме основания да смятаме, че е в ход операция на КГБ за ликвидиране на папата в Рим — докладва сър Базил, който поиска срещата спешно, прекъсвайки следобедните й политически ангажименти.

— Наистина ли? — попита тя вместо отговор. Беше свикнала да чува всякакви небивалици от шефа на разузнаването и си бе създала навика да не реагира прекалено бурно. — Какъв е източникът на информацията?

— Информирах ви преди няколко дни за операция БЕАТРИКС. Заедно с американците го измъкнахме успешно. Направихме го така, че Съветите го смятат за мъртъв. Беглецът в момента е в тайна квартира край Манчестър — обясни Чарлстън на шефката на правителството.

— Американците знаят ли?

Базил кимна.

— Разбира се, госпожо министър-председател. Той е техен улов в края на краищата. Ще го прехвърлят в Америка идната седмица. Говорих с директора на ЦРУ съдия Мур по-рано днес. Предполагам, че той ще информира техния президент в началото на седмицата.

— Какво очакваш да предприемат? — бе следващият й въпрос.

— Трудно е да се каже, госпожо. Доста е сложно. Беглецът — името му е Олег — е изключително важен източник и трябва да се постареем да прикрием самоличността му, както и факта, че се намира откъм нашата страна на желязната завеса. Как точно да предупредим Ватикана за потенциалната опасност, е сложен проблем, меко казано.

— Наистина ли Съветите са започнали такава операция? — попита отново министър-председателката.

Беше прекалено дръзко дори за тях, макар да вярваше, че са способни на всичко.

— Така изглежда — потвърди сър Базил. — Но не сме запознати с подробностите. Не знаем също за кога е планирана.

— Ясно — министър-председателката замълча за миг. — Отношенията ни с Ватикана са приятелски, но не съвсем близки.

Този факт датираше от епохата на Хенри Осми, макар че с времето Римокатолическата църква беше загърбила неприятностите от миналото.

— За съжаление е така — съгласи се Чарлстън.

— Ясно — каза тя отново и се замисли още веднъж, преди да продължи. Наклони се напред и с достойнство и твърдост в гласа заяви: — Сър Базил, правителството на Нейно величество не стои безучастно, когато държавният глава на приятелска страна е заплашен с убийство от нашите врагове. Възлагам ви да обмислите какви действия може да се предприемат за предотвратяване на убийството.

Някои хора страдаха от мания за величие. Други — от решителност. Със своята неприкрита коравост министър-председателката на Обединеното кралство се числеше към втората група.

— Разбира се, госпожо премиер.

Проблемът се състоеше в това, че тя не го инструктира как, по дяволите, да стане това. Щеше, разбира се, да координира акцията с Артър в Ленгли. Но така или иначе трябваше да изпълни мисия, която в най-добрия случай можеше да се определи като трудна. Какво очакваха да направи? Да разположи ескадрила на специалните части на ВВС на площада „Свети Петър“ ли?

Но човек не можеше да каже „не“ на премиера, особено в заседателната зала на „Даунинг Стрийт“ 10.

— Научихме ли нещо друго от беглеца?

— Да, госпожо. Съобщава ни псевдонима на внедрен съветски агент, най-вероятно в Уайтхол. Кодовото му име е МИНИСТЪРА. Когато разберем нещо повече за въпросния човек, службите за сигурност ще го пипнат.

— Какви сведения им донася?

— Политически и разузнавателни, госпожо. Олег смята, че заема високопоставен пост, но засега не разполагаме с достатъчно данни, за да го идентифицираме.

— Любопитно.

Историята се повтаряше. Агентът можеше да е от кеймбриджката група, която бе снабдявала Съветския съюз с важни сведения по време на войната и след това до шейсетте години. А можеше да е вербуван по-късно. Чарлстън беше успял да прочисти редиците на СИС, но Уайтхол не беше в неговия периметър на действие.

— Дръжте ме в течение — заяви тя, а нейните заповеди тежаха като гранитен блок, донесен от Синайските планини.

— Разбира се, госпожо премиер.

— Ще помогне ли, ако поговоря с президента на Съединените щати по въпроса за папата?

— По-добре да изчакаме първо да бъде уведомен от ЦРУ. Не бива да заобикаляме системата им. Измъкването на беглеца е в края на краищата американска операция и е редно Артър първо да го разпита.

— Добре. Но когато разговарям с него, искам да му обърна внимание, че ние приемаме заплахата присърце и че очакваме от него да предприеме действия по същество.

— Госпожо премиер, не смятам, че ще остане безучастен.

— Съгласна съм. Той е почтен човек.

Пълната истина за тайната подкрепа на САЩ по време на Фолклендската война едва ли щеше да излезе наяве още дълги години. Щатите не можеха да си позволят да развалят отношенията си с Латинска Америка. Но и премиерът на Великобритания не беше от хората, които биха забравили с лека ръка една такава помощ, пък била тя и тайна.

— Имаше ли проблеми при изпълнението на операция БЕАТРИКС? — попита тя.

— Никакви, госпожо — увери я Чарлстън — Хората ни направиха всичко като по учебник.

— Надявам се да се погрижите за тях.

— Разбира се, госпожо премиер — обеща Чарлстън.

— Добре. Благодаря, че ме посетихте, сър Базил.

— За мен бе удоволствие както винаги, госпожо премиер.

Чарлстън стана, мислейки си, че ако Райън беше тук, щеше да заяви, че тя споделя неговото мнение. И щеше да е прав. По обратния път до Сенчъри Хаус сър Базил се чудеше каква операция би могъл да планира и въобще възможно ли е да измисли нещо. Но именно за това му плащаха толкова щедро.

— Здравей, скъпа — каза Райън.

— Къде си? — попита Кети.

— Не мога да ти кажа точното място, но се върнах в Англия. Работата, която трябваше да свърша на континента, се усложни и се налага да се погрижа за още нещо.

— Можеш ли да се отбиеш вкъщи да се видим?

— Страхувам се, че не. Добре ли сте?

— Добре сме, освен че ни липсваш — отвърна Кети с нотка на гняв и разочарование в гласа.

Тя бе сигурна в едно: където и да бе ходил Джак, тона не бе Германия. Но не можеше да го каже по телефона. Беше наясно с правилата в шпионажа.

— Съжалявам, скъпа. Само мога да те уверя, че това, което правя, е наистина важно.

— Не се съмнявам — отстъпи тя с пълното съзнание, че Джак искаше да е у дома при семейството си.

Той не беше от хората, които биха напуснали града ей така, за кеф.

— Как е работата ти?

— По цял ден предписвам очила. За утре имам лека операция. Почакай малко, Сали иска да те чуе.

— Здравей, татко — обади се тънко гласче.

— Ей, Сали, как си?

— Добре — хлапетата винаги отговаряха по този начин.

— С какво се занимава днес?

— С госпожица Маргарет рисувахме с водни бои.

— Нещо интересно ли?

— Да, крави и коне! — отвърна тя ентузиазирано. Сали обичаше най-много пеликаните и кравите.

— Радвам се, миличко. Сега трябва да кажа нещо на мама.

— Добре.

Сали явно си помисли, че предстоящият разговор щеше да е много важен, докато се връщаше към филмчето „Вълшебникът от Оз“ в дневната.

— Как е малкият приятел? — попита Джак жена си.

— Дъвче си пръстите през повечето време. В момента е в кошарката и гледа телевизия.

— По-лесно се гледа от Сали, когато беше на неговата възраст — каза Джак с усмивка.

— Слава Богу, няма колики — съгласи се доктор Райън.

— Липсваш ми — призна й Джак.

Беше вярно. Тя наистина му липсваше.

— И ти на мен.

— Трябва да се връщам на работа — каза Джак.

— Кога ще се прибереш?

— След няколко дни, надявам се.

— Добре. — Налагаше се да се примири с този тъжен факт. — Обади се пак.

— Непременно, скъпа.

— Довиждане.

— Доскоро. Обичам те.

— И аз те обичам.

— Чао.

— Чао, Джак.

Райън върна слушалката върху вилката и за пореден път си каза, че не е роден за такъв живот. Подобно на своя баща, и той желаше да си спи в леглото при жена си. Всъщност дали някога баща му бе спал далеч от къщи? Джак не успя да си спомни. Само че той си бе избрал професия, при която явно това не можеше да се избегне. Макар да очакваше да е обратното. Беше аналитик, работеше на бюро и си спеше у дома, но очевидно нещата не стояха точно така, мамка му.

За вечеря сервираха говеждо по уелингтънски и йоркширски пудинг. Госпожа Томсън ставаше за главен готвач в реномиран ресторант. Джак не знаеше откъде е месото, но определено беше по-сочно в сравнение с месото от британските говеда, които се хранеха изключително с трева. Или се снабдяваше с продукти от специално място, или просто знаеше какво да прави с тях. Полята с френски вино, вечерята беше брилянтна — епитет, по който много си падаха в Обединеното кралство.

Руснаците се нахвърлиха на храната, както Георгий Жуков бе атакувал Берлин — с огромен кеф.

— Олег Иванич, трябва да ви призная, че храната в Америка невинаги е толкова вкусна — каза Райън в изблик на откровение. Той избра за констатацията си момента, когато госпожа Томсън се появи на вратата на столовата. Джак се обърна към нея: — Госпожо, ако се нуждаете от препоръки за главен готвач, ми се обадете непременно.

Ема му пусна приятелска усмивка.

— Благодаря, сър Джон.

— Наистина, госпожо, готвите превъзходно.

— Много сте мил.

Джак се зачуди дали тя щеше да хареса неговите пържоли на скара и спаначеното пюре на Кети. Номерът беше да се снабдиш с хубаво говеждо месо от Айова, което тук бе трудно осъществимо, макар че можеше да опита чрез Военснаб в базата в Грийнъм Комънс...

Нахраниха се за около час. Питиетата след вечерята също бяха отлични. Поднесоха им водка „Старка“ като допълнителен жест на гостоприемство към руснаците. Джак забеляза, че Олег я погълна на един дъх.

— И членовете на Политбюро не се хранят така — отбеляза Заекът, след като вечерята приключи.

— В Шотландия се отглеждат подходящи говеда. Това месо беше от Абърдийн Ангъс — обясни Ник Томсън, докато разтребваше масата.

— С царица ли ги хранят? — попита Райън.

Тук не отглеждаха много царица.

— Не знам. Японците в Кобе например дават на говедата си бира — каза бившето ченге. — Може да правят същото и в Шотландия.

— Това обяснява качеството — отвърна Джак и се засмя. — Олег Иванич, трябва да опитате британското пиво. Най-хубавото в света.

— А американското? — попита руснакът.

Райън поклати глава.

— Не е същото, за съжаление. Това е нещо, по което британците ни бият.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди Кингшот. — Ирландците са истински царе. Обожавам бирата „Гинес“, макар че в Дъблин е по-добра, отколкото в Лондон.

— Защо да си хабим хубавите неща за вас, момчета? — пошегува се Джак.

— Проклетият ирландец си остава винаги проклет ирландец — отбеляза Кингшот.

— Е, Олег — обърна се Райън към руснака, след като запали цигара, — има ли още нещо, което може да направим за вас? Имам предвид — да се почувствате по-удобно?

— Няма от какво да се оплачем, но предполагам, че ЦРУ едва ли ще ни осигури толкова красива къща.

— Олег, аз съм богат човек, но не разполагам с такъв дом — отвърна Райън, усмихвайки се. — Но със сигурност домът ви в Америка ще е далеч по-удобен от апартамента ви в Москва.

— Ще мога ли да си купя кола?

— Разбира се.

— Колко ще чакам?

— За какво да чакаш? Да си купиш кола?

Зайцев кимна.

— Олег, има стотици автомобилни къщи, откъдето може да си избереш която кола пожелаеш, да я платиш и след това да я откараш у дома. Обикновено оставяме на жените си да изберат цвета — добави Джак.

Заекът го изгледа недоверчиво.

— Толкова лесно?

— Да. Бях свикнал да карам фолксваген, но напоследък започнах да се привързвам към ягуара и като се върна у дома, най-вероятно ще си купя. Идеален двигател. На Кети също ѝ харесва, но тя със сигурност ще се върне към любимото си порше. Кара тази марка още от пубертета. Макар че не е практичен за жена с две деца — добави Райън с надежда.

Той не харесваше особено двуместния германски автомобил. Мерцедесът му се струваше значително по-безопасен.

— И къща ли се купува толкова лесно?

— Зависи. Ако си купуваш нова къща, е много лесно. Но ако предпочиташ къща, която вече е нечия собственост, първо трябва да се срещнеш със собственика и да му направиш предложение. Но агенциите за недвижими имоти ти идват на помощ.

— Къде ще живеем?

— Където пожелаете. „След като ти изцедим мозъка“ — Райън се въздържа да добави това. — В Америка имаме поговорка: „Ние сме свободна страна.“ А също и обширна. Винаги може да откриеш място, което да ти хареса и където да се установиш. Мнозина бегълци живеят в района на Вашингтон. Нямам обяснение за това. На мен лично не ми допада. През лятото не е никак приятно.

— Адска жега — съгласи се Кингшот. — И ужасно влажно.

— Ако не ви хареса там, опитайте във Флорида — посъветва го Джак. — Но там е доста фрашкано с хора.

— А когато пътуваш от едно място в друго, не ти искат документи, така ли? — попита Зайцев.

„Като за шпионин от КГБ тоя тип не е много информиран“ — помисли си Джак.

— Никакви документи — увери го Райън. — Ще те снабдим с кредитна карта „Американ Експрес“, за да ви е по-лесен животът.

След това му се наложи да обясни на Заека какво е това кредитна карта. Отне му десет минути. За съветския гражданин това беше толкова чужда идея. Накрая Зайцев разбра.

— В края на месеца обаче трябва да си погасиш сметката — предупреди го Кингшот. — Някои хора забравят за това и след това им се стоварват на главите куп финансови неприятности.

Чарлстън си беше у дома в Белгрейвия, пийваше отлежало бренди „Луи Тринайсети“ и си бърбеше със свой познат. Сър Джордж Хендли му беше приятел от трийсет години. Адвокат по професия, той беше сътрудничил на британското правителство през по-голямата част от живота си, като често консултиреше тайните служби и Форин Офис. Имаше право на достъп до най-големите тайни и до отдела за свръхсекретна информация. През годините бе спечелил доверието на няколко премиери и го смятаха за благонадежден не по-малко от самата кралица. Той предполагаше, че това се дължи на обучението му в престижната мъжка гимназия в Уинчестър.

— Папата, виж ти.

— Да, Джордж — потвърди Чарлстън. — Премиерът иска от нас да помислим как да го опазим. Бедата е, че засега нямам никаква идея. Невъзможно е да се свържем директно с Ватикана.

— Прав си, Базил. Човек може да се довери на тяхната лоялност, но не и на политиката им. Имаш ли представа дали тайната им служба е на ниво?

— Бих казал, че са първа класа в редица области. На кого друго да се довери човек, ако не на свещеник и какъв по-добър начин за предаване на информация от изповедта? Плюс всички останали техники, които са известни по света. Политическото им разузнаване е на висотата на нашето, а вероятно и по-добро. Допускам, че знаят за абсолютно всичко, което става в Полша например. И едва ли в Източна Европа имат много тайни от тях. Не може да им се отрече способността да печелят доверието на всеки човек. Държим под око комуникациите им от години.

— Наистина ли? — учуди се Хендли.

— Наистина. През Втората световна война бяха много ценни за нас. Във Ватикана тогава служеше германски кардинал на име Мансдорф — не е ли странно? Звучи като еврейско име. Собствено име Дитер, архиепископ на Манхайм, издигнат на дипломатическа служба във Ватикана. Пътуваше много. Снабдяваше ни с вътрешна информация за нацистката партия още от 1938 година до края на войната. Не му пукаше особено за Хитлер.

— А свързките им?

— Мансдорф ни беше снабдил с техните шифри. Смениха ги след войната, разбира се, но не промениха системата си за кодиране и нашите момчета понякога ги подслушват. Кардинал Дитер Мансдорф беше добър човек. Но така и не получи признание за работата, която свърши. Почина през 1959 година, доколкото си спомням.

— В такъв случай ние не знаем дали Ватикана знае за операцията?

„Уместен въпрос“, помисли си Чарлстън, но той отдавна си го задаваше.

— Според нашия беглец всичко става при изключително строги мерки за сигурност. Посланията се предават на ръка чрез куриер, без да минават през шифровъчните машини, тоя род неща. Освен това участват силно ограничен кръг хора. Едно от най-важните имена, които знаем, е на българския оперативен агент Борис Строков, полковник от ДС. Подозираме, че той е човекът, който уби Георги Марков на улицата срещу моя офис.

Чарлстън смяташе, че мястото за убийството е било умишлено подбрано, а изпълнението — замислено като пряко предизвикателство към Сикрет Сървис. ЦРУ и КГБ имаха негласно споразумение да не извършват убийства в столицата на противника. СИС нямаше подобни договорки с никого — факт, който вероятно бе струвал живота на Георги Марков.

— Значи, смятате, че той ще е убиецът?

Чарлстън махна с ръка.

— Това е всичко, което знаем, Джордж.

— Не е много — забеляза Хендли.

— Така е, но е по-добре от нищо. Разполагаме със снимки на тоя Строков. Скотланд Ярд за малко не е успял да го арестува на „Хийтроу“, откъдето се е измъкнал към Париж, а от там в София.

— Явно е бързал да си замине — предположи Хендли.

— Той е професионалист, Джордж. Колцина като него биват залавяни? Ако се върнем назад в историята, ще видим, че е цяло чудо, че въобще от Скотланд Ярд са успели да му хванат следите.

— Значи, смяташ, че той може да е в Италия? — беше констатация, не въпрос.

— Възможно е, но кой може да каже със сигурност? — попита Чарлстън. — По Латеранския договор италианците имат ограничена наказателна юрисдикция, която подлежи на вето от Ватикана — обясни сър Базил. Трябваше да проучи как стоят нещата в юридически аспект. — Ватикана разполага със собствена служба за сигурност — швейцарските гвардейци, както знаеш, — но колко ги бива, един господ знае. Италианските власти нямат право да обградят района със свои сили за сигурност по очевидни причини.

— С други думи, министър-председателката те е насадила на пачи яйца, като ти е възложила неизпълнима мисия.

— Да, за съжаление, Джордж — трябваше да се съгласи сър Базил.

— В такъв случай с какви възможности разполагаш?

— Всичко, което мога да направя, е да поставя мои агенти сред тълпата, които да се озъртат за убиеца на Марков.

— Да допуснем, че го мернат, после какво?

— Освен да го помолят учтиво да напусне района — каза Базил. — Може и да помогне. Той е професионалист и ако бъде забелязан, се

предполага, че ще го снимат. Най-вероятно ще се откаже.

— Неубедително — каза Хендли.

— Така е — съгласи се Чарлстън. — Но поне ще представя някакъв план на премиера.

— Кого ще изпратиш?

— Имаме добър агент в Рим — Том Шарп. Той разполага с четирима помощници, а вероятно ще изпратим още няколко от Сенчъри Хаус.

— Звучи разумно, Базил. Защо ме повика?

— Надявах се да дадеш някоя идея, Джордж — каза Базил и удари последна глътка, макар че му се искаше да пийне още малко бренди, но реши да се въздържа.

— Човек може да направи само онова, което може — каза съчувствено Хендли.

— Би било жалко този благ човек да умре от ръцете на проклетите руснаци. И за какво? Защото иска да подкрепи народа си. Подобна лоялност заслужава награда, а не публична екзекуция.

— Министър-председателката явно мисли като теб.

— Да, и тя не се поколеба да заеме твърда позиция — нещо, с което тя бе прочута в цял свят.

— А американците? — попита Хендли.

Чарлстън вдигна рамене.

— Те още не са говорили с беглеца. Доверяват ни се, Джордж, но не изцяло.

— Ами, направи онова, което е възможно. Вероятно КГБ няма да изпълни замисъла си всеки момент. А Съветите ефективни ли са?

— Ще разберем — бе всичко, което Чарлстън можеше да каже в отговор.

Тук бе значително по-тихо, отколкото в собствения му дом, въпреки че къщата се намираше близо до магистрала, мислеше си Райън, докато се измъкваше от леглото в 6:50 часа. Умивалникът бе издържан в ексцентричната британска традиция с два крана — един за горещата, а другият за студената вода, за да е сигурно, че лявата ти длан ще се свари, а дясната ще замръзне, когато пожелаеш да си измиеш ръцете. Както винаги, бе приятно да се обръсне и да измие

зъбите си като начало на деня, та дори той да започваше със скапано кафе „Тейстърс Чойс“.

Джак завари Кингшот в кухнята. Беше загадка защо хората спяха в неделя до късно, но не и в събота.

— Послание от Лондон — каза Ал вместо поздрав.

— За какво?

— Въпрос. Какво ще кажеш за полет до Рим днес следобед?

— За какво става дума?

— Сър Базил изпраща неколцина агенти във Ватикана да огледат как стоят нещата. Иска да знае дали ще се присъединиш. В края на краищата операцията е на ЦРУ, нали така?

— Кажи му, че съм съгласен — отговори Джак, без дори да се замисли. — Кога?

В този момент осъзна, че отново е действал импулсивно. Мамка му.

— Следобеден полет от „Хийтроу“. Имаш време да се прибереш у дома и да се преоблечеш.

— Кола?

— Ник ще те закара — отвърна Кингшот.

— Какво ще кажеш на Олег?

— Истината. Така ще се почувства важен — каза Ал. Това винаги се отразяваше добре на бегълците.

Райън и Томсън тръгнаха след час, багажът на Джак беше върху седалката.

— Тоя Зайцев изглежда важен беглец — каза Ник, след като излязоха на магистралата.

— Обзалагам се, Ник. Знае невероятно много неща. За нас ще е златна мина.

— Много мило от страна на ЦРУ, че ни позволи да поговорим с него.

— Обратното би било проява на скъперничество. Измъкнахме го благодарение на вас, момчета, да не говорим колко ловко прикрихте бягството.

Джак не знаеше какво повече да добави. Колкото и доверено лице да беше Ник, той не бе наясно какъв достъп имаше той до

секретната информация.

Добрата новина бе, че Томсън знаеше какво не трябва да пита.

— Значи, баща ви е бил полицай?

— Да, детектив. Криминални случаи главно. Повече от двайсет години се занимаваше с това. Стигна до лейтенант. Знае се, че капитаните се занимават само с административна работа, а баща ми не си падаше писарушка. Обичаше да лови лошите момчета и да ги вкарва на топло.

— Къде?

— В затвора. Щатският затвор на Мериленд е доста злокобна на вид сграда в Балтимор край водопада Джоунс. Прилича на средновековна крепост, но по-страшен. Затворниците го наричат Замъка на Франкенщайн.

— Одобрявам това, сър Джон. Никога не съм изпитвал съчувствие към убийците.

— Баща ми не споделяше много-много. Никога не работеше у дома. Мама не искаше и да знае. С изключение на един път, когато един баща беше убил сина си за хамбургер с раци. Нещо като сандвич с месо от раци — обясни Джак. — Беше ужасно нелепо. Бащата — убиецът — се поболя от мъка. Но това не можеше да върне сина му.

— Невероятно е колко много убийци реагират по този начин. Първо излизат от контрол и отнемат човешки живот, а след това се разкъсват от угризения.

— Колкото по-рано остарееш, толкова по-късно поумняваш — цитира Джак поговорка от Дивия запад.

— Така е. Въобще тая работа е дяволски тъжна.

— Какво ще кажеш за оня тип Строков?

— Той е рядка птица — отвърна Томсън. — Не се срещат много като него. За такива като него отнемането на човешки живот е част от работата. Без мотиви в обичайния смисъл и рядко оставят физически улики. Много трудно е да ги разкриеш, но обикновено ги разкриваме. Разполагаме с достатъчно време и рано или късно някой се раздрънква и стига до ушите ни. Повечето престъпници започват да говорят в затвора — обясни Ник. — Но не и хора от типа на Строков. Това, че му хванахме следите, си беше чист късмет. Господин Марков си спомни, че някой го е боднал с чадър, спомни си също цвета на костюма, с който е бил облечен похитителят. Един от нашите полицаи забелязал

човек с подобен костюм, чието поведение му се сторило странно. Нали знаеш, вместо веднага да се измъкне, Строков останал да се увери, че Марков ще умре. Предишните им два опита се бяха провалили, затова възложили операцията на него. Строков е добър професионалист. Искал да е напълно сигурен и изчакал, докато прочете съобщението за смъртта във вестниците. Започнал да подпитва персонала в хотела. Тогава се намеси службата за сигурност. Правителството реши да не предизвиква международен скандал и затова ни спряха. Изпуснахме го само за два дни, мисля. Първия ден Строков взе такси до „Хийтроу“ и отлетя за Париж. Бях в екипа. Стоях само на петнайсет метра от него. Двама наши детективи с камери го снимаха. На последната снимка се вижда как Строков върви към боинга. На другия ден правителството ни даде карт бланш да го задържим за разпит.

— Малко късничко, а?

Томсън кимна.

— Доста. Много ми се искаше да го закопчая, но рибата отплува. Французите го преследваха до летището „Дьо Гол“, но той така и не напусна международния терминал, не размени нито дума с никого. Подлецът не прояви никакъв признак на разкаяние. Предполагам, че за него е било същото като да цепи дърва за огрев — каза бившият детектив.

— Да. Като във филмите, стреляш и после изпиваш едно сухо мартини. Но има голяма разлика, когато пречукаш добър човек.

— Вината на Марков се състоеше в това, че водеше предаване по Би Би Си — продължи Ник, стискайки кормилото малко по-здраво. — Предполагам, че в София са се дразнели от онова, което говореше.

— Хората зад желязната завеса не са имали истинска свобода на словото — напомни му Райън.

— Проклети варвари. А сега същият човек се кани да убие папата! Аз не съм католик, но той е Божи наместник, а и изглежда благ човек. Нали си чувал, че и най-печените престъпници се колебаят, когато трябва да застрелят свещеник.

— Да, знам. Не си струва да се гневи Бог. Но те не вярват в Бог, Ник.

— Имат късмет, че не аз съм Бог.

— Да, не би било зле да притежаваш силата да изкорениш всички злини от света. Проблемът е как шефовете на Строков си

представят нещата, които вършат.

— Затова имаме закони, Джак — да, знам, че те също имат.

— Това е проблемът — съгласи се Джак, докато навлизаха в района на Чатъм.

— Приятен квартал — каза Томсън, завивайки към хълма.

— Не е лошо. На Кети ѝ харесва. Аз предпочитам да сме поблизо до Лондон, но тя има други представи.

— Всички жени са такива — захили се Томсън, свивайки надясно към Фристоу Уей, а после наляво към Гриздейл Клоус.

Къщата се показа. Райън слезе и измъкна багажа си.

— Тати — изпищя Сали, когато той влезе през вратата.

Райън пусна чантата на пода и я прегърна. Той отдавна бе забелязал, че малките момиченца се прегръщат най-добре, само дето целувките им бяха малко мокри.

— Как е моята малка Сали?

— Добре — отвърна тя.

— Здравейте, доктор Райън — поздрави го госпожица Маргарет.
— Не ви очаквах.

— Отбивам се за малко. Само се преобличам и пак заминавам.

— Заминаваш отново? — попита Сали силно разочарована.

— Съжалявам, Сали. Татко има малко работа.

Сали се изскубна от ръцете му.

— Пфу.

След това се върна пред телевизора, поставяйки своя татко на мястото му.

Райън схвана намека и се качи по стълбите. Три — не, четири — чисти ризи, пет чифта бельо, четири нови вратовръзки и... да, малко горни дрехи. Две нови сака и два чифта панталони. Иглата му за вратовръзки от морската пехота. Остави купчината с мръсни дрехи върху леглото, грабна пълната чанта и слезе долу. После остави багажа на пода и пак се качи горе за паспорта. Нямаше вече нужда да пътува с фалшивия британски паспорт.

— Чао, Сали.

— Чао, татко — отвърна тя, но после премисли, скочи на крака и се втурна да го прегърне.

Когато пораснеше, нямаше да покорява мъжките сърца, а направо щеше да ги изтръгва и да ги пече на скара. Дотогава обаче

имаше доста време и все още нейният татко можеше да ѝ се радва. Малкият Джак спеше в кошарката си и Райън реши да не го буди.

— До скоро, приятел — каза той и се отправи към входната врата.

— Къде отивате? — попита госпожица Маргарет.

— Извън страната по работа — обясни Джак. — Ще звънна на Кети от летището.

— Приятен път, доктор Райън.

— Благодаря, Маргарет.

— Не сме закъснели, нали? — попита Райън, след като се настани в колата.

— Ни най-малко — отговори Томсън.

Дори да бяха закъснели и този авиолайнер щеше да забави полета си поради незначителен технически проблем.

— Добре.

Джак нагласи седалката, за да се облегне по-удобно назад, и след малко задряма. Когато се събуди, тъкмо доближаваха Трети терминал на „Хийтроу“. Томсън спря до мъж в цивилни дрехи, който приличаше на правителствен служител.

Беше точно такъв. Веднага щом Райън се измъкна от колата, мъжът му подаде плик с билета.

— Сър, полетът ви е след четирийсет минути, изход дванайсети — уведоми го мъжът. — В Рим ще ви посрещне Том Шарп.

— Как изглежда? — попита Джак.

— Той ще ви познае, сър.

— Чудесно.

Райън прибра билета и се насочи към задната част на колата за багажа си.

— Ще се погрижа за това, сър.

„Тоя вид пътувания си имаха своите предимства“, каза си Джак. Той махна на Томсън и тръгна към терминала, оглеждайки се за дванайсети изход. Откри го съвсем лесно. Райън седна близо до изхода и погледна билета — отново 1-А, първа класа. Явно СИС поддържаше сърдечни отношения с британските авиолинии. Сега му оставаше да издържи полета.

Качи се на самолета след двайсетина минути, настани се, закопча колана и нагласи часовника си един час напред. Изслуша обичайните

брътвежи с безполезни наставления за сигурността по време на полета и инструкциите как се закопчава коланът, което Джак вече бе направил.

Полетът продължи два часа. Кацнаха на летище „Леонардо да Винчи“ в 3:09 часа местно време. Джак слезе от самолета и се огледа за гишето, където щяха да подпечатат дипломатическия му паспорт. Почака пет минути, тъй като го бе изпреварил друг дипломат, който порови доста из джобовете си, за да си открие паспорта.

След като приключи с формалностите, грабна багажа си от движещата се лента и излезе навън. Забеляза мъж с кафява брада и сив костюм, който го наблюдаваше.

— Вие сте Джак Райън, нали?

— А вие трябва да сте Том Шарп.

— Правилно. Позволете да ви помогна за багажа.

Джак винаги се чудеше защо ли хората правят това. Самият той го правеше често, а пък британците бяха шампиони по добри обноски.

— Вие какъв сте? — попита Райън.

— Главният агент в Рим — отвърна Шарп. — Чарлстън ме предупреди за пристигането ви, сър Джон, и ми нареди да ви посрещна лично.

— Много любезно от страна на Базил — каза Джак.

Колата на Шарп беше „Бентли“ седан, металик, с кормило отляво в знак на уважение към това, че се намираше във варварска страна.

— Готин автомобил, приятел.

— Прикритието ми е заместник-шеф на дипломатическата мисия — обясни Шарп. — Можех да се уредя с ферари, но щеше да е прекалено показно. Всъщност не се занимавам много с оперативна работа, по-скоро с административни глупости. Може да се каже, че съм истински заместник-шеф, тъй като движа дипломацията, а от това направо откачаш.

— Как е в Италия?

— Приятно място, приятни хора. Не са от най-организираните. Говорят, че при нас, британците, е пълна бъркотия, но в сравнение с тях ние сме направо прусаки.

— Ченгетата им как са?

— Бива ги. Разполагат с няколко разновидности полицейски сили. Най-добри са карабинерите, полувоенизирана полиция. Някои от

тях са отлични. В Сицилия се мъчат да разчистят мафията — свинска работа, но съм убеден, че някой ден ще успеят.

— Информираха ли ви защо съм тук?

— Някои хора смятат, че Юрий Андропов се канел да убие папата. Така пишеше в телекса.

— Да. Току-що измъкнахме техен човек и той потвърди. Смятаме, че казва истината.

— Подробности?

— Страхувам се, че не. Мисля, че ме изпратиха тук да работя с вас, докато някой измисли какво точно трябва да се направи. По моите сметки опитът за покушение може да бъде направен в сряда.

— На седмичното появяване на площада?

Джак кимна.

— Да.

Караха по магистралата от летището за Рим. Пейзажът се стори някак странен на Джак, но му отне няколко минути, преди да си обясни защо. Наклонът на покривите върху сградите беше по-различен — по-плитък, отколкото бе свикнал. Явно тук не падаше много сняг през зимата. Иначе къщите изглеждаха като захарни бучки, боядисани в бяло, за да отразяват горещината от италианското слънце. Е, всяка страна си имаше уникална архитектура.

— В сряда, а?

— Така мисля. Търсим човек на име Борис Строков, полковник от българската Държавна сигурност. Смятан е за професионален убиец.

Шарп се съсредоточи в пътя.

— Чувал съм това име. Не беше ли заподозрян за убийството на Георги Марков?

— Точно той. Ще ни изпратят снимки.

— Куриерът пристигна със същия самолет — обясни Шарп. — Но тръгна по друг път към града.

— Някакви идеи какво може да се направи?

— Ще ви настаним в посолството — всъщност в жилищната сграда, където аз живея, на две преки от посолството. Хубава е. След това ще отидем до площад „Свети Петър“ да огледаме. Ходил съм там да разглеждам забележителностите. Колекцията от произведения на

изкуството на Ватикана не отстъпва на колекцията на кралицата. Идвал ли сте друг път в Рим?

— Никога.

— Добре тогава, да направим едно кръгче, за да добиете първи впечатления за мястото.

Рим бе място, дезорганизирано в невероятна степен. Така изглеждаше обаче и картата на Лондон, чиито бащи явно не са били женени за майките на града. Освен това Рим беше по-стар с поне хиляда години, издигнат по времето, когато най-бързо движещото се нещо е бил конят. А в истинския живот конете са много по-бавни, отколкото в уестърните на Джон Форд. Не особено прави линии вместо пътища и лъкатушеща река по средата. На Райън всичко му се стори старо — дори не старо, а прастаро, сякаш някога по улиците тук са се разхождали динозаври. Това малко трудно се връзваше с натоварения автомобилен трафик, разбира се.

— Това е Флавианският амфитеатър. Наричат го Колизеум, тъй като император Нерон издигнал своя статуя в цял ръст точно отпред — разказа Шарп — и хората кръстили стадиона с това име за ужас на династията на Флавий, който всъщност го е построил с богатствата, заграбени по време на еврейския бунт, за който пише Йосиф.

Джак го беше виждал по телевизията и във филмите, но на живо не изглеждаше по същия начин. Беше построен от мъже, които са разполагали само със своята пот и конопени въжета. Формата му напомняше невероятно на стадиона на „Янките“ в Ню Йорк. Само дето в Бронкс не бяха взели нищие здраве от бачкане. В Рим обаче се беше ляла много човешка пот. Беше време да изоставят официалностите.

— Ако някога изобретят машина на времето, бих искал да се озова в древния Рим. Говоря като варварин, нали?

— Това е просто тяхната версия на ръгби — каза Шарп. — Тук, между другото, играят много добър футбол.

— Футболът е момичешка игра — изсумтя Райън.

— Ти наистина си варварин, сър Джон. Футболът — обясни той с изисканото си произношение — е джентълменска игра за грубияни, а ръгбито е грубиянска игра за джентълмени.

— Ще го запомня. Бих искал да погледна „Интернешънъл Хералд“. Моят отбор по бейзбол играе в Световните серии, а аз дори не знам как се представя.

— Бейзбол? Това вече е момичешка игра — обяви Шарп.

— Чувал съм го и преди. Вие, британците, просто не разбирате.

— Както вие не разбирате какво е истинският футбол, сър Джон. В Италия са по-запалени по него и от нас. Играят със страст, а не като германците, които са като проклетите работи.

Приличаше му на споровете за разликата между фалцов удар, косо подаване или параболичен удар. Райън не беше голям спец по бейзбола и не можеше да долови всички тънкости. Зависеше много от телевизионния коментатор как ще го определи. Но едно знаеше със сигурност — нямаше бейзболен играч, който е в състояние да посрещне с бухалката добра фалцова топка, отправена към външния ъгъл.

След минути стигнаха до базиликата „Свети Петър“.

— По дяволите — възкликна Джак.

— Големичка е, а?

Не беше голяма, беше огромна. Шарп зави наляво покрай катедралата, навлезе в търговски район, главно с бижутерски магазини, и паркира.

— Какво ще кажеш да поогледаме?

Райън нямаше нищо против да се поразтъпче, но непрекъснато трябваше да си напомня, че беше тук не за да се възхищава на архитектурните творения на Браманте и Микеланджело, а да подготви терена за операция, както го бяха обучавали в Куонтико. Не изглеждаше трудно, стига човек да говори местния език.

Отгоре сигурно щеше да прилича на старо игрище за баскетбол. Кръглата част на площада беше с диаметър около двеста метра, след което се стесняваше до към една трета от този размер, когато човек се отдалечаваше от огромните бронзови врати на църквата.

— Когато излиза пред богомолците, стои изправен върху автомобила си, който е нещо средно между джип и кола за голф. Обикновено се движи сред тълпата по строго определен маршрут — обясни Шарп. — Обикаля около, да речем, двацет минути в зависимост от това дали се налага колата да спира заради напора на тълпата, както се изразяват вие, американците. Според мен не трябва да го оприличаваме на политик. Той е почтен човек, с истински добродетели. Не всички негови предшественици са били такива. А и

не е страхливец. Живял е при нацистите и при комунистите, но никога не се е отклонявал от пътя, който е избрал в живота си.

— Разбирам, нещо като да вървиш по ръба на бръснача — измърмори Райън. Съзнанието му беше заето от една-единствена мисъл. — А къде се пада слънцето?

— Зад гърбовете ни.

— Значи, ако има някой от лошите, ще застане ей там, с гръб към слънцето, а не така, че да му блести в очите. А хората от тълпата ще са обърнати наопаки, с лице към слънцето. Едва ли това е най-важното, но когато си заложил живота си, се възползваш от всяка дреболия. Носил ли си някога униформа, Том?

— Да, в Колдстриймския гвардейски полк. Стигнах до капитан. Участвах в някои операции в Аден, но служих главно в щаба. Съгласен съм с оценката ти — каза Шарп, след което сподели собствените си виждания. — Всички професионалисти са предвидими, тъй като се обучават по една и съща програма. Ами ако използва автомат?

— Колко души ще участват?

— Още четирима освен мен. Чарлстън може да изпрати още неколцина от Лондон, но едва ли ще са много.

— Да сложим един ей там?

Райън посочи към колоната. Височината ѝ беше около двайсет метра, а може би двайсет и пет? Същото положение, от което Лий Харви Осуалд беше стрелял срещу Джон Кенеди... „с италианска карабина“, напомни си Джак. От тази мисъл го полазиха тръпки.

— Може да сложим там някой от хората ми, дегизиран като фотограф.

И продълговат обектив на камерата, който да служи като телескоп.

— А радиовръзка?

— Ще поддържа връзка с обикновени уоки-токи. Ако не разполагаме с такива в посолството, ще поръчам да ни изпратят от Лондон.

— По-добре да са от типа, който използват военните — по-малки са на размер и може да се скрият. Имахме такива в морската пехота, със слушалки като на транзистор. Още по-добре ще е, ако сигналът е кодиран, но това е трудно осъществимо. „А и тоя тип системи съвсем

не са изцяло благонадеждни“ — помисли си Райън, но не го изрече на глас.

— Да, може да помислим за това. Имаш добро око, сър Джон.

— Не изкарах дълго в морската пехота, но в новобранската школа те учат на неща, които не се забравят лесно. Мястото е прекалено голямо, за да го покроят само шест човека, приятел.

— А това е нещо, на което ни учат в СИС — каза Шарп.

— В САЩ Сикрет Сървис щеше да изпрати повече от сто обучени агенти — а може и повече. Освен това щяха да поставят под наблюдение всеки хотел, мотел и всяка съмнителна сграда в района — Джак въздъхна. — Господин Шарп, а колко голяма е тълпата?

— Различно. През лятото в туристическия сезон тук се събират толкова хора, че да изпълнят стадион „Уембли“. Идната седмица сигурно ще има няколко хиляди — предположи той. — Колко точно е трудно да се предвиди.

„Тази операция ще е истинско безумие“ — каза си Райън.

— Някакъв начин да проверим хотелите, за да засечем оня тип Строков?

— В Рим има много повече хотели, отколкото в Лондон. Трудно е да ги покрием с четирима агенти. Не бива да искаме помощ от местната полиция, нали така?

— Зависи какви са инструкциите от Базил — каза Райън, досещайки се за отговора.

— Всичко да стане тихомълком. Не, не можем да уведомим никого за това, което правим.

Той дори не можеше да поиска помощ от тукашните агенти на ЦРУ. Ритър никога нямаше да позволи, осъзна Джак. Безумие беше оптимистичният вариант.

ГЛАВА 31

СТРОИТЕЛ НА МОСТОВЕ

Официалната резиденция на Шарп беше внушителна почти колкото тайната квартира в околностите на Манчестър. Нямаше начин Райън да се досети от кого и за кого е била построена, а и беше уморен да разпитва. Разполагаше със спалня и баня и това му стигаше. Таваните бяха високи, за да предпазват от лятната жега в Рим. Температурите в следобедните часове достигаха до осемдесет градуса по Фаренхайт. Достатъчно горещо, но не и за човек от района Балтимор — Вашингтон. За англичанин обаче това си беше като казана в ада. В Лондон хората припадаха по улиците при седемдесет и пет градуса. Така или иначе, разполагаха с три дни да се чудят и един ден да изпълнят плана, който двамата с Шарп трябваше да измислят, а през това време щяха да се надяват, че няма да се случи нищо и че ЦРУ ще намери начин да уведоми Светия престол, който да задейства своите служби за сигурност. Исусе, папата дори се обличаше в бяло, което допълнително улесняваше задачата на стрелеца, който и да беше той — нещо като мишена от бяла хартия, в която да се цели лошото момче. Джордж Армстронг Къстър^[1] се бе озовал в не по-лоша от тактическа гледна точка среда, но поне бе приел действителността с отворени очи, макар и заслепени от смъртоносна гордост и вяра в собствения късмет. Папата не живееше с илюзии. Не, той вярваше, че Бог ще го прибере когато намери за добре и толкова. Личните възгледи на Райън не се отличаваха много от тези на полския свещеник, но той бе убеден, че Господ му е дал мозък и свободна воля по някаква причина — дали това правеше Джак заложник на Божията воля? Беше твърде сложен проблем и не му беше времето точно сега да разсъждава по него, а и Райън не беше свещеник, за да се вълнува чак толкова много. А дали не му достигаше вяра? Може би вярваше прекалено много в реалния свят. Жена му лекуваше хора със здравословни проблеми, а дали Господ им ги бе пратил? Някои смятаха, че е така. Или Господ изпращаше на хората такива проблеми, за да могат хора като Кети да

ги оправят и така да вършат неговата работа? Райън като че ли бе склонен да приеме втората теза, а явно и Църквата бе съгласна с нея, след като беше построила толкова много болници из целия свят.

Едно обаче бе сигурно. Бог не одобряваше убийството и пред Джак стоеше задачата да предотврати едно убийство, ако може. Той не беше от хората, които биха стояли със скръстени ръце. Ако беше свещеник, щеше да се ограничи само до убеждаване или пасивна намеса. Райън обаче бе наясно, че ако забележи престъпник с насочен патлак срещу папата — или срещу друго — и има у себе си оръжие, няма да се поколебае и за миг да предотврати убийството с изстрел от своя пистолет. Сигурно се бе родил такъв, а може би бе възпитан по този начин от своя баща, или се дължеше на обучението му в морската пехота. Все едно по каква причина, но употребата на физическо насилие нямаше да го уплаши да предприеме съответното действие. В ада се намираха вече неколцина души, които можеха да го потвърдят. Така че Джак започна да се подготвя психически за това, което му предстоеше, в случай че Лошите момчета бяха пристигнали в града и той ги мернеше. Тогава осъзна, че дори нямаше да отговаря за това, тъй като беше с дипломатически имунитет. Държавният департамент имаше право по силата на Виенската конвенция да го покрие, а за случай като този щеше да го направи. Така че имаше пълната свобода да направи каквото намери за добре, а това не беше никак зле.

Шарп и съпругата му го изведоха за вечеря в кварталния ресторант, но храната беше превъзходна — още едно доказателство, че най-добрите италиански заведения бяха неголеми семейни кръчми. Личеше си, че семейство Шарп често го посещаваха, тъй като персоналът се държеше много любезно.

— Том, как, по дяволите, да постъпим? — попита Джак, предполагайки, че жена му Ани знаеше как той си изкарва прехраната.

— Правим каквото можем, Джак.

— Щях да се чувствам по-сигурен с взвод пехотинци да ми прикриват гърба.

— Аз също, момчето ми, но човек прави най-доброто, което може, с налични средства.

— Томи — обади се госпожа Шарп, — за какво става дума?

— Не мога да ти кажа, скъпа.

— Вие сте от ЦРУ, нали? — продължи тя, поглеждайки към Джак.

— Да, госпожо — потвърди Райън. — Преди да постъпя в ЦРУ, преподавах история във Военноморската академия в Анаполис, преди това продавах акции на борсата, а още по-преди бях морски пехотинец.

— Сър Джон, вие сте човекът, който...

— Да, и едва ли някога ще го преживея. — Защо, по дяволите, чудеше се Джак, не остави Шон Милър да направи онова, което искаше, докато жена му и дъщеря му се прикриваха зад дървото в Търговския център в Лондон? Кети можеше да направи снимки и това щеше да помогне в полицията в крайна сметка. Няма ненаказано добро — и зло — предполагаше той. — Защо не пропуснете титлата сър Джон? Не притежавам нито кон, нито ризница.

А единствената сабя, която имаше, бе от ония, които морската пехота раздаваше на випускниците си при дипломирането им в Куонтико.

— Джак, рицарят е човек, от когото се очаква да защити кралицата. Доколкото си спомням, ти си го направил два пъти. И си заслужаваш почетната титла — напомни му Шарп.

— Вие, момчета, май никога не забравяте?

— Не и подобни подвизи, сър Джон. Проявите на храброст са едно от нещата, които си струва да помним.

— Особено по време на кошмари, но тогава оръжието винаги отказва. И мен ме спохождат понякога — призна Джак за първи път в живота си. — Какво ще правим утре, Том?

— Имам малко работа в посолството сутринта. Ти може да поогледаш през това време района, а след това ще обядваме заедно.

— Става. Къде ще се срещнем?

— Вътре в базиликата, отдясно, при Пиетата на Микеланджело. Точно в един и петнайсет.

— Добре — съгласи се Джак.

— Къде е Райън? — попита Заекът.

— В Рим — отговори Алън Кингшот. — Проверява онова, което ни съобщи.

През целия ден Зайцев разказваше каквото знаеше за операциите на КГБ в Обединеното кралство. Оказа се, че не бе никак малко. Тримата агенти от службата за сигурност се умориха да си водят бележки. След вечерята Кингшот си помисли, че Райън бърка. Този приятел не беше златна мина, а Кимбърли^[2], от чиято уста се сипеха диаманти. Зайцев се беше поуспокоил и се наслаждаваше на това, че може да диша по-свободно.

„Защо не“ — мислеше си Алън. Чувстваше се като човека, открил компютърния чип. Пред този Заек беше животът с всичките моркови, които бе в състояние да изхрупа, а през това време мъже с пушки щяха да пазят заешката дупка от мечките.

Малкото Зайче, каквото бе в представите му момиченцето, беше открило западните рисувани филмчета. Особено много му хареса „Бързоходецът“. То веднага забеляза приликата с руското филмче „Хей, чакай малко“ и се кикотеше през всичкото време.

Ирина, от друга страна, преоткриваше любовта си към пианото и свиреше ли свиреше на огромния роял „Бьосендорф“ в стаята за музика. Правеше грешки, но се учеше от тях и постепенно възстановяваше предишните си умения под пълния с възхищение поглед на госпожа Томсън, която не можеше да свири, но с радост струпа огромна купчина партитури пред госпожа Зайка.

„Това семейство ще се справи с живота на Запад“ — помисли си Кингшот. Детето си беше дете. Бащата притежаваше толкова полезна информация. Майката щеше да диша свободно и да свири колкото ѝ душа иска. Щяха да надянат новопридобитата свобода като широка и удобна дреха. Това бяха интелигентни хора, истински представители на богатата култура, която бе процъфтявала в страната им преди комунизма. Колко беше хубаво, че не всички бегълци са алкохолизирани отрепки.

— Като канарче на амфетамини, както се изрази Базил — съобщи Мур на хората от ръководния си екип на верандата пред къщата му. — Твърди, че информацията, която тоя приятел пее, е повече, отколкото можем да асимилираме.

— Нима? Да опита с нас — изказа на висок глас мислите си Ритър.

— Наистина, Боб. Кога ще го доведем тук? — попита адмирал Гриър.

— Базил поиска още два дни. Да речем, четвъртък следобед. Военновъздушните сили ще пратят свой самолет VC-137. Може да му уредим и първа класа — додаде щедро съдията. В края на краищата нямаше да плаща от собствения си джоб. — Базил е вдигнал по тревога хората си в Рим впрочем, в случай че КГБ реши да свети маслото на папата по-бързо.

— Едва ли, не са толкова ефективни — каза Ритър убедено.

— Аз лично бих си отварял очите, Боб — възрази заместник-директорът на разузнаването. — Юрий Владимирович не е от най-търпеливите.

Гриър не беше първият човек, който обръщаше внимание на тази подробност.

— Знам, но системата им е по-бавна и от нашата.

— Ами българите? — попита Мур. — Очакват, че стрелецът ще е някой си Строков, Борис Строков, предполагаемият убиец на Георги Марков. Опитен убиец според Базил.

— Много е вероятно да използват българи — съгласи се Ритър. — Те са нещо като корпорация по убийствата на Източна Европа, но така или иначе са комунисти, а това означава шахматисти, а не играчи на терена. Още не сме решили по какъв начин да предупредим Ватикана. Ще е разумно ли да поговорим за това с техния нунций?

Никой от тях не бе разполагал с достатъчно време да обмисли този въпрос и сега бе моментът да го повдигнат отново. Папският нунций беше посланикът на Ватикана в Съединените щати. Кардинал Джовани Сабатино бе дългогодишен представител на дипломатическата служба на папата и дълбоко уважаван в Държавния департамент заради своята проникателност и дискретност.

— Как да го направим, че да не компрометираме източника? — зачуди се Гриър.

— Може да кажем, че някои българи са се раздрънкали...

— Трябва да внимаваме с подобни измислици, съдия — предупреди Ритър. — Да не забравяме, че към Държавна сигурност действа въпросният специален отряд. Той е на пряко подчинение на Политбюро и доколкото знаем от нашите източници в района, не

оставят нищо черно на бяло. Строков е един от тях или така поне сме чували.

— Тогава да кажем, че партийният им лидер се е изпуснал пред някоя от любовниците си. Известно е, че има няколко метреси — предложи Гриър.

Шефът на разузнаването разполагаше с всякакъв вид сведения за интимните навици на лидерите по света, а българският партиен бос си беше коцкар в истинския смисъл на думата. Разбира се, ако се разчуеше, въпросните жени нямаше да видят бял ден, но прелюбодеянието си имаше цена. От друга страна, българският ръководител беше як пияница и едва ли щеше да си спомни кога и на кого какво е казал.

— Звучи приемливо — изказа мнението си Ритър.

— Кога може да се срещнем с нунция? — попита Мур.

— Какво ще кажете за средата на седмицата? — предложи Ритър.

Имаха цяла седмица пред себе си. Съдията бе зает с обсъждането на бюджета в Капитолия до сряда сутринта.

— Къде?

Не можеха да го поканят при тях естествено. Свещеникът нямаше да се съгласи да дойде. Криеше прекалено много рискове, ако някой забележи. Съдия Мур също не можеше да отиде при нунция. Лицето му бе твърде добре познато във Вашингтон.

— Фоги Ботъм — каза Гриър.

Мур често ходеше на срещи при държавния секретар, а и нунцията не беше непозната личност там.

— Това ще свърши работа — реши шефът на ЦРУ. — Да действате — каза Мур и се протегна.

Той мразеше да работи в неделя. Дори апелативните съдии почиваха през уикенда.

— Още не знаем какво смята да прави Базил — предупреди Ритър.

— Възложил е на хората си в Рим да се оглеждат. В момента разполага с петима агенти, но утре ще им изпрати подкрепление от Лондон, тъй като има вероятност да ударят още в сряда, когато Негово светейшество се появява на открито.

— Жалко, че не може да се отмени обиколката му из площада, но дори да го уведоми някой, той едва ли ще се вслуша.

— Малко вероятно е — съгласи се Мур.

Той не им предаде думите на Базил, че Райън е заминал за Рим. Ритър щеше да получи пореден пристъп на ярост, а на Мур не му се щеше да си разваля кефа в неделя.

Райън се събуди рано както обикновено, закуси и взе такси до „Свети Петър“. Стана му приятно да се разходи из площада, който представляваше почти правилен кръг, и да се поразтъпче. Изглеждаше му почти странно, че наред столицата на Италианската република беше разположена суверенна държава с официален език латинския. Чудеше се дали на цезарите щеше да им хареса, че последното убежище на техния език беше дадено на институцията, която бе сринала световната им империя. Той естествено не можеше да посети Форума и да се допита до духовете, ако наистина бродеха там.

Базиликата завладя изцяло вниманието му. Нямаше подходяща дума, с която да се опише толкова величествено нещо. За да събере средства за нейното построяване, Църквата бе измислила продажбата на индулгенции, което бе подтикнало Мартин Лутер да протестира пред портите на катедралата, поставяйки началото на Реформацията — нещо, към което монахините в „Сейнт Матю“ се отнасяха с неодобрение. Йезуитите, с които се бе сблъскал по-късно през живота си, я разглеждаха в по-широк контекст, тъй като Обществото на Исус дължеше съществуването си именно на Реформацията — то бе създадено, за да се бори с нея.

За момента това нямаше значение. Базиликата не се поддаваше на описание, но изглеждаше идеалното място за главна квартира на Римокатолическата църква. Влезе вътре и осъзна, че интериорът е още по-внушителен. Спокойно можеха да организират футболни мачове тук. На повече от сто метра навътре се намираще главният олтар, който се използваше само от папата, а под него беше криптата със саркофазите на предшествениците му. Легендата гласеше, че там е погребан и самият Свети Петър. В Евангелието се цитираха думите на Исус: „Върху този камък ще изградя моята църква.“ Е, с помощта на някой и друг архитект и цяла армия работници. Джак се захласна така, сякаш бе влязъл в дома на самия Господ. Катедралата в Балтимор приличаше на беседка в сравнение с тази тук. Огледа се и забеляза

група туристи, които също се бяха вторачили в тавана със зяпнали усти. „Как са построили това чудо без метално скеле“ — не можеше да се начуди Джак. Градежът беше изцяло от камък. „Хората от древността наистина са си разбирали от работата“ — размишляваше Райън. Синовете на тези строители сега работеха за „Боинг“ или в НАСА. Продължи да се разхожда още двацет минути, след което си напомни, че в края на краищата не бе дошъл тук като турист.

Първоначално на това място римляните бяха организирали грандиозни зрелища с надбягвания с двуколки като във филма „Бен Хур“ След това издигнали на мястото старата църква „Свети Петър“, която с времето рухнала. Изграждането на новата базилика продължило век и половина. Тя била завършена през шестнайсети век, спомни си Райън. После той заобиколи отзад, за да огледа още веднъж района. Колкото и да се мъчеше да открие нещо различно, стигна до извода, че първите му впечатления са били правилни. Веднага разбра къде папата се качваше на автомобила си, който обикаляше около площада. Джак определи и мястото, което бе най-уязвимото... Това бе пространство с формата на полукръг с дължина поне двеста метра.

Добре — каза си той. Време е да направим някои анализи. Стрелецът щеше да е професионалист. Професионалистът имаше да решава два проблема: първо, да си избере подходящо място за стрелба; и, второ, да се измъкне жив.

Така че Райън се обърна, за да установи възможните пътища за бягство. Отляво, близо до фасадата на църквата, хората щяха да се скупчат плътно един в друг в желанието си да видят папата, когато излиза. По-нататък пътят, по който щеше да тръгне откритият автомобил, щеше да се разшири донякъде, увеличавайки обсега на стрелбата — нещо, което трябваше да се избегне. Но така или иначе стрелецът щеше да се опита да се измъкне от Вечния град, а най-добрият начин за това бе към страничната улица, където Шарп бе паркирал предния ден. Там човек можеше да остави колата си и ако успееше да се добере до нея, да натисне педала на газта до дупка и да стигне до втора кола, паркирана наблизко, и да се прехвърли на нея, тъй като ченгетата щяха да издирват първата. А Рим беше фрашкан с полицаи, които биха минали и през огъня, за да хванат човека, който би стрелял срещу папата.

Върна се на мястото, от което стрелецът щеше да дръпне спусъка. Едва ли би пожелал да се свре сред най-гъстата част от тълпата. Следователно нямаше да застане близо до църквата. Но нямаше начин да не пожелае да стреля през онази арка. На около шейсет или седемдесет метра. Десетина секунди за прицелването? Вероятно. Щеше да се опита да си осигури максимално добра видимост. Или двойно повече време. Щеше да изкрещи нещо като: „Ето го там!“, за отклоняване на вниманието. После нямаше да е трудно да го идентифицират, но полковник Строков щеше да предпочете в сряда през нощта да спи в София. „Да проверя разписанието на полетите — напомни си Джак. Ако успее да стреля и да се измъкне, едва ли ще се прибере у дома с плуване. Без съмнение ще избере най-бързия начин, освен ако не разполага със сигурно укритие в Рим.“

Това не беше изключено. Проблемът се състоеше в това, че си имаше работа с опитен оперативен агент, който можеше да разполага с няколко плана. Но в живота нещата не бяха като в киното и професионалистите се придържаха към простите неща, тъй като дори най-простите неща понякога се издънваха в истинския живот.

„Ще има поне един резервен план. А може и повече, но със сигурност един.“

Дали няма да се маскира като свещеник?“ Наоколо гъмжеше от свещеници. Също и от монахини. Райън никога досега не бе виждал толкова много накуп.

„Какъв ли ръст има Строков?“ Ако беше над метър и осемдесет, нямаше да мине за монахиня. Но под расо човек можеше да скрие цял автомат. Райън се зарадва на досетливостта си. И все пак колко бързо щеше да бяга с расо? Това щеше да е едно от слабите места.

„Най-вероятно е да използва пистолет със заглушител“ — каза си Райън. Пушка — не, в предимствата ѝ се криеха и рисковете. Беше прекалено дълга и в бутаницата някой можеше да отклони дулото от целта. Автомат АК-47, с който да направи всичко на пух и прах? Не, само във филмите хората стреляха с автомат от хълбок. Райън беше пробвал със своя М-16 в Куонтико. Почувства се като истински Джон Уейн, но не можа да уцели нищо. Мерниците, както им бяха обяснили сержантите в школата на морската пехота, служеха за определена цел. Те бяха сложени, за да показват накъде е насочено оръжието, тъй като

патронът, с който стреляш, е с диаметър малко над сантиметър, а когато удряш мишена с толкова малки размери, и едно хълцане може да те отклони от нея, а заради стреса задачата ти се усложнява още повече... освен ако не си свикнал да убиваш хора. Като Борис Строков от Държавна сигурност. Ами ако беше от ония, дето не им трепва окото, като Оди Мърфи от Трета пехотна дивизия през Втората световна война? Но колко ли такива хора се намираха наоколо? Мърфи е бил един от осемте милиона американски войници и никой не е подозирал, че притежава подобно смъртоносно качество, преди да го изпратят на бойното поле, където беше изненадал всички. Мърфи вероятно сам не е подозирал колко по-различен е бил от останалите.

„Строков е професионалист — напомни си Джак. — И ще действа като професионалист. Ще изпита всяка подробност в плана си, особено за бягството.“

— Ти трябва да си Райън — дочу той глас на британец и когато се обърна, забеляза блед мъж с червеникава коса.

— Кой си ти?

— Мик Кинг — отвърна мъжът. — Сър Базил ме изпрати заедно с още трима души. Оглед на района, а?

— Забелязва ли се отстрани? — попита Райън.

— Може да минеш и за студент по архитектура — изтърси Кинг. — Какво е мнението ти?

— Мисля, че стрелецът ще застане ей там и след това ще се опита да се измъкне по онзи път — отговори Джак.

Кинг се огледа, преди да проговори.

— Хитро местенце, както и да го погледне човек, стига да не се напълни с всичките хора, които ще бъдат тук, но си прав, изглежда най-подходящото — съгласи се шпионинът.

— Ако аз трябваше да планирам нещата, щях да предпочета да стрелям с пушка ей от там. Трябва да сложим човек най-отгоре, за всеки случай.

— Съгласен съм. Ще пратим там Джон Спароу. Оня приятел с късата подстрижка. Той си домъкна цял сандък с камери.

— Още един човек да чака на страничната улица. Нашето птиче вероятно ще остави там кола, с която да духне от града. На негово място бих паркирал там.

— Не е ли прекалено удобно?

— Ей, аз съм бивш морски пехотинец, а не гросмайстор по шах — отговори Райън.

Все пак не беше излишно да обсъдиш с някой друг вижданията си. Тук имаше всякакви тактически възможности, а всеки четеше картата по свой начин. Не беше изключено българите също да са учили по различен учебник.

— Възложиха ни свинска задача. Да се надяваме, че оня Строков няма да се появи. А, виж това — каза Кинг и подаде на Райън плик.

Беше пълен със снимки осем на десет от най-добро качество.

— Ник Томсън твърди, че очите му били безжизнени — каза Райън, вглеждайки се в една от фотографиите.

— Доста хладнокръвно копеле, а?

— В сряда ще носим ли оръжие?

— Аз със сигурност — потвърди Кинг. — Деветмилиметров „Браунинг“. В посолството има няколко. Знам, че можеш да стреляш точно, когато си под напрежение, сър Джон — добави той с уважение.

— Това не означава, че ми харесва, приятел.

А най-добрият обхват за всеки пистолет беше контактният. Да насочиш пицова от упор срещу копелето. В подобна ситуация трудно пропускаше човек. Дори се заглушаваше шумът. Да не говорим, че бе най-добрият начин да кажеш на някого, че не трябва да върши нещо подобно.

През следващите два часа петимата мъже обикаляха из площада и всеки път се връщаха на това място.

— Абсурд да покрием цялото пространство. Трябват ни най-малко сто души — заключи накрая Мик Кинг. — Но ако човек не може да е силен навсякъде, избира едно място, където да е силен.

Джак кимна, припомняйки си как Наполеон беше заповядал на своите генерали да измислят план за защита на Франция, а когато един от тях разпръснал войниците по протежение на цялата граница, той го попитал да не би да се кани да пази страната от контрабандисти. Да, точно така, ако не можеш да си силен навсякъде, планираш едно място, на което да струпаш силите си, и се молиш, че си избрал най-подходящото. Ключът беше да се поставиш на мястото на другия човек и да се опиташ да мислиш като него. Така го учеха да прави, откакто стана аналитик в разузнаването. Мисли по начина, по който мисли

врагът ти. Това бе най-добрият начин да го спреше. Звучеше толкова логично и лесно на теория. На терена обаче беше малко по-различно.

Сблъскаха се с Том Шарп пред базиликата и от там се отправиха заедно да обядват и да си поговорят.

— Сър Джон е прав — каза Кинг. — Най-подходящото място е от лявата страна. Разполагаме със снимки на мръсника. Ще се качиш над колоната заедно с камерите, Джон — обърна се той към Спароу. — Задачата ти ще е да оглеждаш тълпата и да се опиташ да засечеш копелето и да ни уведомиш по радиостанцията.

— Мик, от самото начало си прав — каза Спароу. — Това е свинска работа. И целият личен състав на специалните сили САС да бяха пратили тук, нямаше да стигне.

Двайсет и втори специален отряд на британските военновъздушни сили се състоеше от превъзходни командоси и наброяваше колкото служителите на една, максимум две компании.

— Не е наша работа да разсъждаваме защо, момчето ми — каза Шарп. — Решенията ги взима Базил.

Пуфтенето от хората около масата послужи вместо отговор.

— А радиостанции? — попита Джак.

— Ще пристигнат всеки момент по куриер — отвърна Шарп — маломерни, събират се в джоба. Имат слушалки, но микрофоните не са от миниатюрните за съжаление.

— Мамка му — обади се Джак. Сикрет Сървис щеше да им осигури за операцията точно онова, от което се нуждаеха. Но беше невъзможно да им звънеш и да им ги поискаш. — Кой осигурява охраната на кралицата? Чие задължение е?

— Полицията. Защо питаш?

— Миниатюрни микрофони за ревера — отговори Райън. — Сикрет Сървис използва такива у дома.

— Мога да поискам — каза му Шарп. — Добра идея, Джак. Те сигурно имат това, от което се нуждаем.

— Длъжни са да ни сътрудничат — изказа мислите си на висок глас Мик Кинг.

— Ще уредя въпроса следобед — обеща Шарп.

„Да — помисли си Райън. — Явно ще сме най-добре оборудваните момчета, които са прецаквали мисия.“

— На това бира ли му викат? — попита Шарп след първата глътка.

— По-добра е от американската пикня в консерви — обади се някой от новодошлите.

Джак реши да не се хваща на въдицата. В края на краищата човек посещаваше Италия заради виното, а не да пие бира.

— Какво знаем за Строков? — попита Райън.

— Изпратиха ми по факса полицейското му досие — отвърна Шарп. — Прочетох го сутринта. Висок е около метър и седемдесет и тежи деветдесет и седем килограма. Очевидно обича да си похапва. С други думи, не е атлет, със сигурност не и спринтьор. Кестенява коса, доста гъста. Знае чужди езици. Говори английски с акцент, но френски и италиански като местен. Смята се за експерт по стрелба с малокалибрени оръжия. В занаята е от двайсет години. Възраст четирийсет и три години. Постъпил е в специалния отдел за убийства на Държавна сигурност преди петнайсет години. Приписват му осем убийства, възможно е да са повече. Нямаме изчерпателна информация по този въпрос.

— Готин пич, няма що — каза Спароу. Протегна се и измъкна една от снимките. — Няма да е трудно да го открием сред тълпата. По-добре да направим по-малки копия на снимката, за да се събират в джоба и да ги носим със себе си.

— Няма проблем — обеща Шарп.

В посолството имаше малка фотолаборатория, която обслужваше главно него.

Райън огледа масата. Поне бе заобиколен от професионалисти. Ако им се предоставеше възможност, те нямаше да се издънят. Не беше много, но поне бе нещо.

— А оръжие? — бе следващият въпрос на Райън.

— Всеки ще получи деветмилиметров „Браунинг“ — увери го Том Шарп.

На Райън му се щеше да попита дали разполагат с патрони с кухи върхове, но предварително знаеше, че отговорът ще е не. Щяха да се позоват на Женевската конвенция и тям подобни глупости. Деветмилиметровият „Парабелум“ се смяташе от европейците за най-мощния, но той въобще не можеше да се сравнява с четирийсет и пет милиметровия „Колт“, с който се бе учил да стреля. „Тогава защо

собственият му револвер беше «Браунинг Хай-Пауър»?“ — запита се Джак. — Защото беше зареден с патрони с кухи върхове, смятани от ФБР за най-ефикасните. Не само че проникваха лесно в тялото на мишената, но и предизвикваха поражения с диаметъра на целта и почти незабавни кръвоизливи.

— Дано да е наблизно — каза Мик Кинг. — Не съм стрелял с проклетото нещо от години.

Това напомни на Джак, че англичаните бяха далеч от американската култура в областта на оръжията, дори службите им за сигурност. Джеймс Бонд беше герой от филмите, напомни си Райън. От всички присъстващи Джак вероятно бе най-добрият стрелец, а той съвсем не беше спец. Револверите, които Шарп щеше да им раздаде, бяха предназначени за военните, без мерници и с „тапицирани“ дръжки. Браунингът на Райън имаше дръжка „Пахмайр“. Те пасват така идеално на дланта, че можеха да минат за ръкавица. Мамка му, нищо в предстоящата мисия нямаше да е като хората.

— Добре. Джон, ти ще си върху колонадата. Разбери по какъв начин може да се качиш и в сряда рано сутринта да си заел позиция.

— Няма проблеми. — Той имаше журналистическа акредитация и това нямаше да е трудно. — Ще помисля как да се вмести във времето.

— Хубаво — отвърна Шарп. — Следобед ще огледаме още веднъж терена. Внимавайте за нещата, които има вероятност да сме пропуснали. Ще сложим един човек на страничната улица, за да наблюдава кога ще се появи Строков. Ако го мернем, ще го следим през всичкото време.

— Няма ли да го спрем веднага? — учуди се Райън.

— По-добре да го оставим да се приближи — отвърна Шарп. — Колкото повече от нас го следят, толкова по-малък е шансът му да се измъкне. Ако го следим изкъсо, Джак, няма да му позволим да направи каквото и да било.

— Смяташ, че ще е толкова предвидим? — притесни се Джак.

— Без съмнение вече е тук. Не е изключено да го зърнем още днес или утре.

— Не бих си заложил ранчото срещу това предположение — възрази Джак.

— Играем с картите, които имаме, сър Джон — отговори Кинг.
— И се надяваме на късмета.

Джак осъзна, че не може да каже копче срещу това.

— Ако аз планирах операцията, щях да заложа на простите неща. Най-съществената част от подготовката му ще е тук, на място — Шарп се потупа по главата. — Освен това ще е напрегнат, независимо колко е печен в занаята. Наистина е умен мръсник, но не е шибан супермен. Ключът към успеха му ще е изненадата. Той обаче не може да ни изненада, нали така? А най-големият кошмар за един оперативен агент е да прецака именно елемента на изненада. Тогава цялата му постановка се разпада като счупен часовник. Помнете, ако заподозре и най-малкото нещо, просто ще се измъкне и ще се върне по-късно. От негова гледна точка тази мисия не е ограничена във времето.

— Мислиш ли? — Райън не беше сигурен в това.

— Да, мисля. Ако имаше начин, досега да бяха светили маслото на папата и той вече да си бърбеше с Господ. От Лондон разбрах, че операцията се планира от повече от шест седмици. Явно му трябва време. Бих се учудил, ако вдругиден наистина се случи, но ние трябва да сме подготвени.

— Искане ми се да имам твоята увереност, човече.

— Сър Джон, оперативните агенти разсъждават и действат като оперативни агенти, независимо от каква националност са — каза Шарп, дълбоко убеден. — Мисията ни е много трудна наистина, но ние с него говорим на един език. Ако имаше възможност, той отдавна щеше да е изпълнил задачата си. Съгласни ли сте, господата? — попита той и получи в отговор кимване от всички около масата, освен от американеца.

— Ами ако пропускаме някаква подробност? — попита Райън.

— Възможно е — призна Шарп, — но това е възможност, с която ни се налага да се примирим и да я пренебрегнем. Разполагаме с информацията, с която разполагаме, и трябва да изградим плана си съобразно нея.

— Нямаме голям избор, а, сър Джон? — попита Спароу. — Имаме това, което имаме.

— Така е — съгласи се Райън макар и с неохота. Изведнъж го споходи ужасната мисъл, че може да се готви нещо друго. Ами ако

това беше заблуда? Ако някой просто хвърляше фишеци, за да отклони вниманието от истинския план?

Мамка му.

— Какви са тия изпълнения на Райън — развика се Ритър и нахлу в кабинета на съдия Мур.

— Базил сметна, че тъй като операция БЕАТРИКС е на ЦРУ от самото начало, не е зле да изпрати някого от нашите на място, за да наглежда нещата. Не виждам нищо лошо в това — обясни Мур на заместник-директора по операциите.

— За кого, по дяволите, работи Райън?

— Боб, защо не се успокоиш. С какво, мамка му, би могъл да навреди?

— Стига, Артър...

— Успокой се, Робърт — повтори Мур с характерния за съдиите тон.

— Артър — продължи да настоява Ритър вече по-спокойно, — неговото място не е там.

— Не виждам основателна причина, Боб. Никой от нас не очаква да се случи нещо, нали така?

— Да... предполагам — призна Ритър.

— Значи, той просто разширява кръгзора си и като понаучи това-онова, ще стане още по-добър аналитик, не мислиш ли?

— Може би, но не ми харесва, когато някой бюрократ се прави на шпионин. Не е обучен за това.

— Боб, той е бил морски пехотинец — напомни му Мур. А морската пехота на САЩ си има собствен щемпел, независим от този на ЦРУ. — Няма да напълни гащите, бъди сигурен.

— Надявам се.

— А освен това е там да наблюдава нещо, което едва ли ще се случи. А и ще контактува с оперативни агенти. Онова, което ще научи от тях, няма да му навреди.

— Те са британци, не наши — възрази Ритър.

— Същите онези момчета, които измъкнаха Заека вместо нас.

— Добре, Артър, този път ще отстъпя.

— Боб, хабиш толкова много енергия за глупости, вместо да я използваш за нещо полезно.

— Да, съдия, но операциите са моя територия. Искаш ли да включа Рик Нолфи в тая работа?

— Необходимо ли е?

Ритър поклати глава.

— Не мисля.

— Тогава да оставим британците да правят каквото си знаят и да изчакаме спокойно идването на Заека в Ленгли, за да преценим опасността за папата. Съгласен ли си?

— Да, Артър.

И заместник-директорът на оперативния отдел на Централното разузнавателно управление се върна в кабинета си.

Вечерта мина добре. Британците бяха приятна компания, особено когато разговорът се насочи към теми, които не бяха свързани с мисията. Всички бяха женени. Трима от тях имаха деца, а единият очакваше всеки момент да му се роди първото.

— Имаш две деца, доколкото си спомням? — попита Мик Кинг.

— Да, и второто се роди в доста напрегната нощ — отвърна Райън.

— Съвсем си прав — съгласи се Рей Стоунс и се захили. — Как се справи госпожата?

— Поуспокои се, след като малкият Джак се пръкна, но през останалото време от вечерта доста се озори.

— Без съмнение — обади се Кинг.

— Е, как разбрахме, че българите се канят да ликвидират папата? — попита Спароу.

— КГБ го иска мъртъв — отвърна Джак. — Измъкнахме техен служител. На сигурно място е и пее като в „Аида“.

— Достоверна ли е информацията? — продължи да разпитва Кинг.

— Напълно. Смятаме, че ни е доставена върху златен поднос с медено дъно. Сър Базил е сигурен. Затова ви изпрати тук, момчета — уведоми ги Джак за всеки случай, ако не знаеха. — Срећнах се лично със Заека и смятам, че е истински.

— Операция на ЦРУ? — попита Шарп.

Джак кимна.

— Точно така. Имахме проблеми и вашите момчета бяха любезни да ни помогнат. Нямам право да ви казвам повече, съжалявам.

Те проявиха разбиране. А и не желяеха да изложат задниците си на опасност, ако някой се изпуснеше.

— Нещата идват от самия Андропов. Папата им създава неприятности в Полша, нали?

— Изглежда е така. Може да им се струва, че командва повече дивизии, отколкото биха желали.

— Дори и така да е, ми се вижда малко крайно. Как ще погледне светът на едно покушение срещу Негово светейшество? — зачуди се Кинг.

— Явно от това им пука по-малко, отколкото от политическото положение в Полша, Мик — каза Стоун. — И те се страхуват, че папата може да помогне за това. Нещата опират до меча и духа, за които говори Наполеон, Мик. Накрая духът винаги побеждава.

— Да, и аз мисля така, а ние сме в епицентъра на духовния свят.

— За първи път съм тук — каза Стоун. — Наистина е впечатляващо. Трябва да доведе семейството си някой ден.

— Разбират от храна и напитки — отбеляза Спароу. — А как е местната полиция?

— Много ги бива — отвърна Шарп. — Жалко, че нямаме право да поискаме помощ от тях. Те познават терена, това е тяхната енория в края на краищата.

„Да не би тия момчета да са от групата в Дувър?“ — запитва се с надежда Райън.

— Том, говори ли с Лондон за радиостанциите?

— Да, Джак. Изпращат ни десет. Слушалки и микрофони за ревер. Късовълнови като онези, които използват в армията. Не знам дали са кодирани, но при всички случаи са сигурни, а и ние ще спазваме определени правила. Поне ще можем да се свързваме ясно помежду си. Утре ще се поупражняваме.

— А в сряда?

— Ще пристигнем към девет сутринта, всеки ще заеме своята позиция и ще наблюдава пристигането на тълпата.

— На това не са ме учили в пехотата — призна Райън.

— Сър Джон — обади се Мик Кинг, — никого от нас не са обучавали на това. Наистина ние сме разузнавачи, но тази работа е по-подходяща за службите за охрана, като например полицейските пристави, които пазят Нейно Величество или премиера, или момчета от вашата Сикрет Сървис. Гаден начин да си изкарваш прехраната.

— Да, Мик. Надявам се след това да оценим по достойнство онова, което вършат — намеси се Рей Стоун и всички около масата се съгласиха с него.

— Джон — обърна се Райън към Спароу, — натоварен си с най-отговорната задача, да откриеш копелето.

— Върхът! — отвърна Спароу. — Всичко, което трябва да направя, е да изнамеря сред пет хиляди лица онова, което търсим, а то може да не се появи дори. Направо върхът! — повтори шпионинът.

— Какво ще използваш?

— Имам три камери „Никон“ и добра колекция от обективи. Утре ще купя и бинокъл. Само да намеря подходящо място за наблюдение. Височината на парапета ме притеснява. Има около трийсет метра между основата на колоните и площада, които няма да виждам, момчета. Но това е положението.

— Нямаме друг избор — съгласи се Джак. — От земята пък няма да видим нищо.

— Това е най-големият ни проблем — каза Спароу. — Най-добре щеше да е по двама души от двете страни с бинокли. Но не ни достигат хора, а не можем да искаме помощ от службата за охрана на Ватикана.

— Нямаше да е зле да помогнат, но...

— Но не е желателно целият свят да научи за Заека. Да, разбирам много добре.

— Животът на папата е на второ място пред това съображение. Не е ли върхът? — изсумтя Райън.

— А колко струва сигурността на страната ти, сър Джон, а също и на нашата? — попита Кинг риторично.

— Повече от живота му — отговори Райън. — Да, знам, но това не означава, че ми харесва, нали така?

— Досега убивали ли са някой папа? — попита Шарп.

Никой не знаеше отговора.

— Доколкото си спомням, веднъж е правен опит. Швейцарските гвардейци го обградили с телата си, за да го опазят. Повечето били избити, но папата се отървал жив — каза Райън, припомняйки си, че беше чел за това в „Сейнт Матю“, май че в четвърти курс.

— Чудя си дали въобще ги бива за нещо тия швейцарци — каза Стоун.

— Не са малко на брой. А освен това са яко мотивирани. Въпрос на обучение — намеси се Шарп. — Това е разликата между цивилния и войника — обучението. Момчетата в цивилни дрехи вероятно са добре информирани, но ако носят пистолети, доколко имат право да ги използват? Все пак работят за Църквата. Вероятно не са обучени да убиват хора.

— Сещам се за оня тип, който изскочи от тълпата и стреля срещу кралицата пред парламента, ако не се лъжа — припомни си Райън. — Някакъв офицер от кавалерията на кон се намираще наблизо. Учудих се, че не съсече със сабята си оня задник. Аз поне щях да постъпя така.

— Парадна сабя, само за церемониални цели. С нея не може да се отреже и студено масло — обясни Спароу, — но той почти премаза копелето с коня си.

— От Сикрет Сървис го оставиха да лежи на мястото. Вярно, че пищовът бе зареден с халосни патрони — продължи Райън, — но всичко изглеждаше като истинско, а Нейно величество запази пълно самообладание. Аз на нейно място щях да напълня гащите.

— Предполагам, че Нейно величество се е възползвала от съответното приспособление в Уестминстърския дворец. Тя разполага със собствена тоалетна там, нали знаеш? — уведоми Кинг американеца.

— Показа се, че е бил душевно болен — намеси се Шарп. Но като на всеки англичанин сърцето му изстина, докато гледаше кадрите по телевизията. Той също се бе учудил, че лудият остана жив. Ако някой от йомените от Кулата се бе случил наблизо, без съмнение щеше да го забодее с бойната си пика за паважа като пеперуда в класьор. Явно Господ бдеше над глупаците, пияниците и децата. — Ако Строков се появи и стреля, как мислиш, че ще реагират италианците?

— Можем само да се надяваме да му видят сметката — каза Кинг.

„Тури му пепел“ — помисли си Джак. Професионалистите нямаха право да защитят папата, а местните келнери и търговци можеха да пребият мизерника до смърт. Тази история щеше да грабне вниманието на зрителите на нощния новинарски блок на телевизия Ен Би Си.

В Манчестър Заекът и семейството му тъкмо се бяха насладили на поредната великолепна вечеря, приготвена от госпожа Томсън.

— Как се хранят обикновените английски работници? — попита Зайцев.

— Не толкова добре, както тук — призна Кингшот. За него поне важеше с голяма сила. — Но ние се грижим за гостите си, Олег.

— Достатъчно ли е това, което ви съобщих за МИНИСТЪРА — бе следващият въпрос. — Казах ви всичко, което знам.

Службата за сигурност бе изцедила мозъка му същия ден следобед, разчепквайки всеки отделен факт най-малко по пет пъти.

— Предостави ни изключително полезна информация, Олег Иванич. Благодарим ти.

Той наистина беше дал на службите за сигурност изобилни данни. Най-често внедрените агенти биваха разкривани по характера на разузнавателните сведения, които предаваха. Обикновено до въпросните сведения имаха достъп ограничен кръг хора и служители на МИ-5 щяха да наблюдават всичките, докато някой от тях не предприемеше необясними действия. Тогава щяха да проследят кой ще се появи на явката, за да прибере пакета, и така щяха да установят самоличността на човека от КГБ и с един куршум да убият два заека, тъй като се предполагаше, че въпросният служител разполага с по-голяма агентурна мрежа. В крайна сметка тези разкрития щяха да помогнат за нейното разплитане. Преди да се насочат към главния обект, щяха да закопчат някой от по-незначителните агенти, за да не разбере КГБ как е бил пипнат най-важният. По този начин щяха да защитят първоизточника Олег Зайцев. Контрашпионажът не отстъпваше по интригантство на средновековните съдилища и играчите го харесваха или ненавиждаха именно заради неговата заплетеност, на която обаче се дължеше и голямото удовлетворение от залавянето на някое наистина Лошо момче.

— Какво става с папата?

— Както те информирах онзи ден, изпратили сме екип в Рим, за да се погрижи — отговори Кингшот. — В действителност не знаем почти нищо, а и не можем да направим много, но ще опитаме всичко, което е по силите ни, базирайки се на сведенията, които ни предостави, Олег.

— Това е добре — каза беглецът с надеждата, че усилията му не са били напразни.

Всъщност мотивът му да избяга не беше свързан с намерението да разкрие съветските агенти на Запад. Той го правеше, за да подсигури собственото си положение в новия си дом и, разбира се, заради парите, които щеше да получи в замяна на предателството към Родината. Главното му съображение беше да спаси живота на папата.

Вторник сутринта Райън спа до по-късно от обичайното и се надигна от леглото в осем часа със съзнанието, че трябва да си отпочине добре преди решителния ден. Без съмнение това щеше да му е от полза.

Шарп и останалите вече бяха на крак.

— Нещо ново? — попита Джак, докато влизаше в столовата.

— Получихме радиостанциите — уведоми го Шарп. Райън веднага ги забеляза на масата. — Отлични са. От същия модел, който използват вашите хора в Сикрет Сървис. Производителят е „Моторола“, нова марка с чудесни качества. Също слушалки и минимикрофони за ревери.

Райън ги огледа. Слушалките бяха пластмасови и почти незабележими.

— А батерии?

— Нова марка и по две резервни за всяка радиостанция. Нейно величество се е погрижила.

— Значи, никой не може да ни подслушва и ние спокойно ще обменяме информация — каза Райън. Това бе още една добра новина измежду огромната купчина лоши. — Какви са плановете за днес?

— Отиваме пак на площада за допълнителен оглед и с надеждата да мернем нашия приятел Строков.

— И ако той се появи? — попита Райън.

— Ще го проследим до мястото, където е отседнал, и ще видим дали има начин да си поговорим с него довечера.

— И никакви крайности, само ще поговорим?

— А ти как смяташ, сър Джон? — отвърна Шарп с леден поглед.

„Май наистина си готов да предприемеш нещо крайно, господин Шарп“ — помисли си Райън, без да посмее да изрече мнението си на глас. Вярно, че копелето беше убиец, при това многократно, а британците, които се славеха със своята цивилизованост, при всичките добри маниери и възпитание от световна класа, знаеха как да си свършат работата. Джак обаче не бе сигурен, че може да стигне дотам. Явно тия момчета не страдаха от неговите задръжки. Райън реши, че ще го преживее, стига да не му се налага лично да натисне спусъка. Освен това щяха да дадат отначало възможност на копелето да реши дали е готов да избяга от страната си. По-добре говорещ беглец, отколкото мълчалив труп.

— Няма ли да се вдигне шум?

Шарп поклати глава.

— Не. Той е убиецът на Георги Марков, забрави ли? Винаги може да излезем с номера, че правосъдието на Нейно величество го издирва.

— Ние не одобряваме убийствата у дома, Джак — намеси се Спароу. — Наистина ще е голямо удовлетворение за нас да го накараме да отговаря за деянията си.

— Добре — съгласи се Райън.

Щеше да го преживее. Освен това беше сигурен, че баща му би одобрил всичко това. Беше самата истина.

През останалата част на деня те се правиха на туристи и изпробваха радиостанциите. Оказа се, че радиостанциите работеха и вътре в базиликата, и извън нея. Имаше също идеална връзка между вътрешността и площада въпреки масивните каменни стени. Всеки от тях се идентифицираше чрез собственото си име. Беше по-разумно, отколкото да използват номера или измислени имена, тъй като трябваше да ги запаметят и да си създадат допълнително главоболие за и бездруго трудната мисия. През цялото време се озъртаха за Борис Строков, надявайки се на чудо със съзнанието, че понякога чудеса

наистина ставаха. Имаше хора, които печелят от лотарията — в Италия също, да не говорим за ежеседмичните залагания на футбол. Случваше се наистина, но не и през този ден.

Не успяха също да открият по-удобно място, откъдето можеше да се стреля по бавно движещ се автомобил. Стигнаха до убеждението, че първоначалните преценки на Райън за тактическите възможности, които мястото предлагаше, са правилни. На Джак му стана приятно отначало, но после осъзна, че ако мисията се прецака, вината ще е негова, а не тяхна.

— Знаеш ли — каза Райън на Мик Кинг — Шарп се бе върнал за малко в посолството по работа, свързана с поста му на заместник-шеф на дипломатическата мисия, — повече от половината посетители ще се скупчат по средата, ето там.

— За нас така ще е по-добре, Джак. Само глупак би стрелял от подобно положение, освен ако не се надява някой да го телепортира на междузвездния кораб „Ентърпрайс“. От там е невъзможно да се измъкне.

— Напълно си прав — съгласи се Джак. — Какво ще кажеш, дали няма да се опита да стреля вътре в църквата, преди папата да се отправи към автомобила?

— Възможно е — каза Майк. — Но това ще означава, че по някакъв начин Строков или някой друг, свързан с него, е проникнал в администрацията на папата и че той може да извърши убийството, когато си пожелае. Според моето скромно мнение да се внедри човек в тази организация е почти невъзможно. Това означава да се поддържа една изключително трудна от психологическа гледна точка маскировка за продължителен период от време. Не — поклати той глава, — аз бих изключил подобна възможност.

— Надявам се да си прав, човече.

— Аз също, Джак.

Всички си тръгнаха към четири часа с отделни таксите, от които слязоха на няколко преки от британското посолство, а остатъка от пътя извървяха пеша.

Вечерята мина мълчаливо. Всеки си имаше своите притеснения и се надяваше, че каквото и да е замислил полковник Строков от ДС, нямаше да се случи през тази седмица и че на другия ден вечерта щяха да си тръгнат за Лондон, без да са преживели никакви неприятности.

Едно от нещата, в които Райън се убеди, бе, че оперативните агенти, колкото и опитни да бяха, изпитваха същите притеснения като неговите. Човек се чувства по-добре, когато знае, че и друг някой се безпокои като него. А не беше ли обикновено злорадство? Дали не беше като трескавото очакване преди деня на победата? Не, тях не ги очакваше германската армия. Задачата им беше да предотвратят убийство, а заплахата дори не се отнасяше до тях. Застрашен бе животът на друг човек, който или не подозираше, или не му пукаше, а те се бяха нагърбили доброволно да опазят живота му. Мик Кинг го беше казал съвсем точно при първата им среща. Беше свинска работа.

— Има още новини от Заека — уведоми ги Мур на следобедното заседание.

— За какво става дума?

— Базил казва, че КГБ има дълбоко внедрен агент във Форин Офис и че Заекът им е предоставил достатъчно данни, за да стеснят кръга до четирима заподозрени. МИ-5 вече ги проучвало. Дал им е още информация и за агента КАСИЙ тук, у нас. Работел за руснаците от десетина години. Определено бил съветник на сенатор от Комисията по разузнаването — явно политически съветник. Вероятно е някой, който има достъп до секретна информация. Това означава, че ФБР ще трябва да провери осемнайсет души.

— Какво друго им е казал, Артър? — попита Гриър.

— Излиза, че онова, което съобщаваме на Конгреса във връзка с операциите за КГБ, стига до площад „Дзержински“ за по-малко от седмица.

— Искам кучия син — обяви Ритър. — Ако е вярно, сме загубили агенти заради него.

А Боб Ритър, каквито и слабости да притежаваше, си пазеше агентите, както мечка гризли си пази меченцата.

— След като отдавна се занимава с това, явно се чувства удобно сред разузнавателната общност.

— А нещо ново за оня тип от флота — НЕПТУН? — спомни си Гриър.

— Нищо, но ще го разпитаме подробно, когато го докарат тук. Може да е всеки. Във флота взеха ли мерки за свързките и шифрите

си?

Гриър вдигна рамене.

— Всеки кораб има свои свързочници. Наредено им е да унищожават документите с шифрите и да сменят кодовете всеки ден. По двама души се занимават с тая работа и всички са проверени.

— Да не забравяме, че все проверени хора са ни забивали ножа досега — напомни им Ритър.

— Обикновено те крадат хората, на които си доверил парите си — намеси се съдия Мур. Той се бе сблъсквал с доста такива случаи в съдебната си практика. — Това е проблемът. Само си представете как ще се почувства Иван, ако разбере за Заека.

— Това е различно — обади се Ритър.

— Браво, Боб — ухили се директорът на ЦРУ. — И жена ми все това ми повтаря цял живот. Изглежда, това е бойният вик на всички жени по света — това е различно. Другата страна също смята, че нейните сили служат на Истината и Красотата, не забравяй.

— Да, съдия, но ние ще ги надвием.

„Не беше никак зле да станеш свидетел на подобна самоувереност, особено от страна на тип като Боб Ритър“, помисли си Мур.

— Още ли мислиш за ЧЕРВЕНАТА МАСКА НА СМЪРТТА, Робърт?

— Съпоставям някои идеи. Дай ми няколко седмици.

— Няма проблеми.

Беше точно един часа след полунощ във Вашингтон, когато Райън се събуди в Италия. Душът го освежи, а бръсненето придаде гладкост на лицето му. Към седем и трийсет слезе долу да закуси. Госпожа Шарп правеше италианско кафе, което имаше много странен вкус, сякаш някой беше изхвърлил пепелник с угарки в кафеварката. Джак го отдаде на различните национални вкусове. Яйцата и (английският) бекон бяха прилични, както и препечените филийки с масло. Някой явно бе решил, че преди мисия мъжете трябваше да се натъпчат яко.

— Готови ли са всички? — попита Шарп, влизайки в столовата.

— Предполагам. Ами останалите?

— Имаме среща пред базиликата след трийсет и пет минути. — А отгук до площада пътят бе пет минути с кола. — Ето ти един приятел за из път.

Шарп му подаде револвера.

Джак го взе и провери пълнителя. За радост беше празен.

— Може да ти дотрябват и тия неща — добави англичанинът и му подаде два заредени пълнителя.

Без съмнение патроните съдържаха железни куршуми, които влизаха точно в целта и оставяха дупка от девет милиметра, а след това излизаха. Европейците смятаха, че с такива патрони може да повалят и слон. Да, сигурно — каза си Джак и му се прииска „Колт“ M1911A1, който беше по-подходящ да повалиш човек на земята и да го оставиш там, докато пристигне линейката с медицинския екип за бърза помощ. Той обаче не стреляше добре с голям „Колт“, макар да бе тренирал. Райън стреляше най-добре с автомат, но това го можеше всеки. Шарп не бе осигурил кобури. Налагаше се да втъкне браунинга в колана на панталона си и да държи сакото си закопчано през всичкото време, за да го прикрива. Най-лошото при носенето на пистолет бе това, че тежеше, а без кобур трябваше да се държи в колана и да се внимава да не падне или да не се изхлузи през панталона. Не биваше да се допуска. При сядане подпираше корема и причиняваше болка, но днес това едва ли щеше да се случи. Резервният пълнител се намери в джоба на сакото му. Той дръпна назад плъзгача, пхна другия пълнител в пистолета и зареди. Оръжието сега бе готово за стрелба. Помисли малко и внимателно пусна ударника. Предпазната мярка може и да беше достатъчна, но Райън беше обучен да не се доверява на никакви предпазни мерки. Ако се наложеше да стреля, трябваше да се сети да спусне ударника, нещо, което бе забравил да направи в случая с Шон Милър. Този път, ако нещата се развиеха неблагоприятно и се стигнеше до най-лошото, нямаше да забрави.

— Време ли е за буги-буги? — попита Джак.

— Искан да те питам и предишния път, когато се изрази по тоя начин, дали това означава „време ли е да тръгваме“? — попита на свой ред главният британски агент в Рим.

— Да, това е американизъм. „Буги“ е вид танц, доколкото знам.

— Ето я и твоята радиостанция — посочи Шарп. — Закопчава се на колана. Копчето за включване и изключване — той демонстрира, — слушалката се закачва под яката, а микрофонът — на ревера. Хитър прибор, а?

— Добре — каза Райън, пригответи си нещата, но радиостанцията остави отгоре. Резервните батерии се намираха в левия джоб на самото му. Едва ли щеше да опре до тях, но беше по-добре да са му подръка, ако му дотрябваха. Протегна се и изпробва включването и изключването на радиостанцията. — Какъв е обхватът?

— Три мили — пет километра. По-голям от този, който ни е необходим. Готов ли си?

— Да.

Джак се изправи, пъкна пистолета отляво в колана си и последва Шарп до автомобила.

Движението не беше натоварено тази сутрин. От досегашните си наблюдения бе стигнал до извода, че италианските шофьори съвсем не са вилнеещите ненормалници, за каквито ги представяха. А хората по улиците вървяха кротко към работните си места, било агенции за недвижими имоти или бутици за дрехи. Повечето туристи обикновено не си даваха сметка, че градът, който посещават, е просто един друг град, а не увеселителен парк, предназначен само за забавления.

А тази сутрин Рим определено не ставаше за подобна цел, каза си Райън хладнокръвно.

Шарп паркира бентлито на мястото, където очакваха да паркира и Строков. Имаше и други автомобили на хора, които работеха в околните магазини, или на ранобудни клиенти, които се надяваха да напазаруват преди неизбежния хаос в града им всяка сряда.

Райън слезе от колата и последва Шарп към площада. Пътъом той включи с дясната си ръка радиостанцията, като внимаваше да не се види втъкнатият в колана му пистолет.

— Тук е Райън — прошепна той към ревера си. — Чува ли ме някой?

— Тук е Спароу, на колонадата съм — чу незабавен отговор.

— Кинг, заел съм позиция.

— Рей Стоун, на мястото съм.

— Тук Паркър — докладва от страничната улица Фил Паркър, който бе пристигнал от Лондон последен.

— Том Шарп е с Райън. Ще проверяваме радиовръзката на петнайсет минути. Докладвайте незабавно, ако забележите нещо, колкото и незначително да е. Изключвам — той се обърна към Райън: — Е, готово.

Щяха да минат часове, преди да се появи папата. Какво ли правеше сега? Знаеше се, че сутрин става много рано. Без съмнение първото нещо, с което започваше деня, бяха молитвите. Така правеха всички католически свещеници по света. Сутрешната молитва бе сигурно най-важната част от предобедните му занимания, нещо, което му напомняше кой е той — свещеник, дал обет да служи на Бога. Това бе факт, който не бе напускал нито за миг съзнанието му вече четирийсет години. И по време на нацистката окупация, и в периода на комунистическото потисничество той не бе спирал да служи на своето паство. Днес обаче неговото паство, собствената му енория, бяха приковали вниманието на света, същото важеше и за отговорността, която носеше за тях.

Джак си спомни за времето, когато служеше в морската пехота. Всяка неделя на хеликоптерносача, който се носеше по Атлантическия океан — тогава той не знаеше, че го чака катастрофата с хеликоптера, при която едвам не загина, — организираха църковни служби. Докато се отслужваха литургиите, издигаха на мачтата символа на вярата по-високо от националния флаг. По този начин американският флот показваше, че над предаността към отечеството има една по-висша преданост. И тя бе към Бога, чиято власт беше по-силна от властта на самите Съединени американски щати. Всички в страната му признаваха този факт. Джак го осъзна тук и в този миг, докато носеше оръжието си. Усети го като физическа тежест върху плещите си. Някакви хора искаха папата — Божият наместник на земята — да умре. Изведнъж той се почувства дълбоко обиден. И най-жестоките престъпници правеха почитателно път на свещениците, пасторите и равините, тъй като можеше да се окаже, че някъде там, горе, наистина има Бог, и не беше препоръчително да навредиш на неговите проповедници. А Бог щеше да се разгневи още повече, ако убиеха неговия най-високопоставен представител на планетата Земя. Папата беше от хората, които вероятно никога през живота си не биха наранили което и да е човешко същество. Католическата църква не беше идеална институция, така както нищо, създадено от хора, не беше

идеално. Тя обаче се крепеше на вярата във всемогъщия Бог и дейността ѝ се уповаваше на любовта и благотворителността.

Тази доктрина обаче се възприемаше като заплаха от Съветския съюз. Какво по-добро доказателство за това беше обстоятелството, че Лошите момчета идваха от там? Райън бе дал клетва като морски пехотинец да се бие срещу враговете на страната си. Тук обаче и в този миг той си даде обет да се пребори с враговете на Бога. КГБ не признаваше по-висша власт от властта на партията, на която служеше, а това го правеше враг на цялото човечество, тъй като човечеството бе създадено по Божия образ и подобие. Не по Лениновия. Нито по Сталиновия. По Божия.

А и имаше на разположение пистолет, конструиран от Джон Моузес Браунинг, американец, вероятно мормон — Браунинг произхождаше от Юта, но Джек не знаеше каква вяра изповядва, — с който да се погрижи за това.

На Райън му се струваше, че времето върви бавно. Често поглеждаше часовника си, но и това не помагаше. Хората прииждаха непрекъснато. Не на големи групи, а по-скоро както запалнянковците по бейзбол пристигаха на стадиона, поединично или на двойки, или на малки семейни групи. Множество деца и бебета, носени от майките си, някои придружавани от своите детегледачки, ученически групи. Всички идваха, за да зърнат Негово светейшество, комуто римляните бяха дали забележително подходящото име Понтифекс Максимус — строител на мостове, свързващи човека с нещо по-висше от него.

„Божият наместник на Земята“ — си повтаряше непрекъснато наум Райън. Да му се не видеше и това копеле Строков. Ако му паднеше, нямаше да се поколебае да ликвидира и самия Исус. Един нов Пилат Понтийски — дори самият той да не беше потисник, без съмнение представляваше потисниците, които искаха да се изплюят върху лицето на Бог. Не че можеше да му навреди, разбира се. Никой не е толкова голям, но беше истинско кощунство да се извършва покушение срещу божии институции или срещу личния представител на Бога. Предполагаше се, че Господ наказва такива хора, когато намери за добре... и както намери за добре, използвайки собствени инструменти за това... не беше изключено да прибегва и до услугите на бивши морски пехотинци от Съединените американски щати...

Пладне. Очертаваше се горещ ден. Какво ли беше да живееш на това място в римската епоха без климатик? Хората от онова време, разбира се, не са знаели каква е разликата и организмът им се е пригаждал към околната среда. Кети му бе обяснила веднъж, че това ставало по някакъв начин чрез гръбначния мозък. Щеше да се чувства по-удобно, ако свалеше сакото си, но с пищова в колана нямаше как. Наоколо бе пълно с улични търговци, които продаваха студени напитки и сладолед. „Като търговците в храма — помисли си Джак. — А може би не беше така.“ Свещениците не ги гонеха. „Виж ти, това бе доста подходящ начин за Лошите момчета да се промъкнат тук с оръжията си“ — сети се той изведнъж. Но вече бе късно да се безпокои за това. А нито един от тях не приличаше на лицето от снимката. Джак стискаше в лявата си длан малка фотография с образа на Строков и през няколко минути я поглеждаше. Копелето сигурно беше маскирано. Би бил пълен глупак да не го направи, а Строков не беше глупак. Не и в професията. Маскировката не прикриваше всичко. Дължината и цветът на косата да... Но не и ръстът. За подобна корекция се налагаше сериозна хирургическа намеса. Човек можеше да се дегизира да изглежда по-пълен, но не и по-слаб. А окосмяването по лицето? „Точно така, внимавай за мъж с брада или мустаци“ — каза си Райън и огледа района. Нищо. Нищо, което да прави впечатление.

Мина още половин час. Шумът сред тълпата се усилваше. Хората разговаряха на повече от десет езика. Забелязваше туристи и богомолци от най-различни кътчета на света. Руси глави от Скандинавия, чернокожи от Африка, азиатци. На някои им личеше, че са от Америка... Но дали имаше българи? Как ли изглеждаха българите? Католическата църква беше универсална и поради това приютяваше под крилата си хора с най-разнообразни физически белези. Имаше десетки възможности човек да се маскира.

— Спароу, тук е Райън. Нещо за отбелязване? — попита Джак с надежда.

— Нищо — отвърна гласът в слушалката. — Оглеждам тълпата около теб. Няма нищо за докладване.

— Прието — отвърна Джак.

— Ако е тук, трябва да е невидим, мамка му — каза Шарп, доближавайки се до Райън.

Бяха застанали на петнайсет метра от металните заграждения, донесени специално заради седмичната аудиенция на открито с папата. Изглеждаха доста тежки. „Трябваша поне двама, а вероятно и четирима мъже, за да ги качат на камиона?“ — помисли си Райън. Той усети, че понякога умът му блуждаеше и се отплесваше по такъв род мисли и си каза, че трябва да се предпазва от това. „Продължавай да наблюдаваш тълпата“ — наложи си Джак.

„Толкова много физиономии, дявол да го вземе — възпротиви се вътрешното му аз. — И нищо чудно точно когато мръсникът се появи, той да гледа в друга посока.“

— Том, какво ще кажеш да се промъкнем напред и да минем покрай загражденията?

— Добра идея — съгласи се веднага Шарп.

Не беше лесно да си проправят път през тълпата, но не беше и невъзможно. Райън си погледна часовника. Петнайсет минути. Хората сега напиреха към бариерите в стремежа си да застанат по-близо. От Средновековието бе останала легендата, че само едно докосване до краля може да излекува болен или да донесе късмет. Явно поверието още бе живо и важеше с още по-пълна сила, ако въпросният човек е самият Понтифекс Максимус. Някои от присъстващите вероятно боледуваха от рак и чакаха чудодейно изцеление от Бога. Понякога наистина ставаха чудеса. Докторите отдаваха внезапните ремисии на биологични процеси, които не можеха да разгадаят. Но те действително бяха чудеса, особено за потърпевшите. Това бе едно от нещата, за които Райън нямаше обяснение.

Хората напиреха все повече и повече и всички глави се обръщаха в посока на базиликата.

— Шарп/Райън, Спароу. Вероятност обектът да стои на двайсет крачки вляво от вас, на три реда навътре от заграждението. Със синьо сако — каза глас в слушалката на Джак.

Без да изчаква Шарп, той се насочи в указаната посока. Много трудно си проправяше път сред множеството, но все пак не беше катастрофа в нийоркското метро и никой не го ругаеше. Райън се взря пред себе си... Да... точно там. Той обърна глава, погледна към Шарп и попипа носа си с два пръста.

— Райън е на път към обекта — каза той в микрофона на ревера си. — Насочвай ме, Джон.

— Напред десет крачки, Джак, точно вляво от жената в кафявата рокля. Нашият приятел е със светлокестенява коса. Гледа наляво.

„Бинго“ — зарадва се Джак. След две минути застана точно зад гърба на мръсника. „Здрасти, полковник Строков.“

Скрит между плътната тълпа, Джак си разкопча самото.

Полковникът беше застанал доста по-далеч от мястото, което той лично би избрал, помисли си Джак. Пространството за стрелба беше силно ограничено от човешките тела наоколо, но жената пред него беше достатъчно ниска, за да може лесно да извади оръжието си и да стреля, а и имаше пред себе си добра видимост.

„Точно така, Борис Андреевич, ако искаш да поиграем, доста ще се изненадаш. Ако някога армията или флотът се появят на религиозната сцена, ще се окаже, че улиците се пазят от морските пехотинци на САЩ, мръсно копеле.“

Том Шарп успя да се промъкне през тълпата и да застане точно пред Строков, като се блъсна леко в него. Той се обърна в посока на Райън и вдигна свитата си в юмрук ръка, което беше знак, че Строков е въоръжен.

Шумът на площада беше невъобразим и всички езици, на които хората говореха, се смесваха в едно общо жужене, което изведнъж утихна и целият площад потъна в тишина. Бронзовите порти се бяха отворили, без Райън да види.

Шарп стоеше на пет метра пред него. Между него и Строков имаше само едно момче... Много лесно можеше да се нахвърли върху българина и да го пипне.

В този миг изригна кавалкада от писъци. Райън се дръпна назад и извади пистолета, като освободи затвора и зареди. Очите му се бяха вкопчили в Строков.

— Кинг е, папата излиза! Вижда се автомобилът.

Но Райън не можеше да отговори. Нито да види папамобила.

— Спароу, виждам го. Райън/Шарп, ще бъде във вашето полезрение след няколко секунди.

Без да е в състояние да промълви нито дума, без да вижда доближаването на Негово светейшество, Джак бе вперил очи в раменете на мишената. Нямаше начин да помръдне ръцете си, без да помръдне раменете и точно това се случи...

„Да застреляш човек в гръб е убийство, Джак...“

С периферното си зрение Райън виждаше предния ляв ъгъл на белия джип-гольф, който се движеше бавно от ляво на дясно. Мъжът пред него гледаше в тази посока... но не съвсем... защо?

В този миг обаче дясното му рамо помръдна съвсем леко... В крайчеца на полезрението си Райън забеляза десния му лакет, което означаваше, че долната част на ръката му е паралелна на земята.

След това отмести леко назад десния си крак. Явно мъжът се приготвяше да...

Райън подпря револвера си в долната част на гръбнака му. Опипваше прешлените на гръбначния му стълб с дулото на браунинга. Райън видя, че главата му се отметна с няколко милиметра назад. Наведе се напред и прошепна в ухото му:

— Ако натиснеш спусъка на оръжието, което държиш в ръка, ще прекараш остатъка от живота си, пишкайки в памперси. Сега много бавно, с пръсти ми го подай назад или ще те гръмна на място.

„Мисията изпълнена — реши Райън. — Тоя мръсник няма да убие никого. Хайде, опитай се да окажеш съпротива. Никой не е толкова бърз.“ Пръстът му стискаше толкова силно спусъка, че ако Строков се обърнеше рязко, пистолетът сам щеше да се задейства и да прекърши гръбнака му.

Мъжът се поколеба и без съмнение през главата му минаваха със светкавична скорост най-различни варианти. Имаше техники за съпротива, когато някой е опрял оръжие в главата ти, и той нямаше начин да не ги е упражнявал в академията, но тези уроци тук и в този момент, двайсет години по-късно, с истински пистолет в гръбнака, изглеждаха неприложими. Беше ли възможно да избие пистолета толкова бързо, че да не рискува бърбеците му да станат на каша? Вероятно не. Така че дясната му ръка се придвижи назад по начина, по който му заповядаха...

Райън скочи при звука на един или два пистолетни изстрела на не повече от петнайсет метра пред него. Това бе от онези мигове, когато човек има чувството, че светът е спрял да се върти, че сърцето и дробовете ти вече не функционират, а и всеки мозък се нуждае от няколко секунди, за да си изясни положението. Джак погледна по посока на звука. Видя Негово светейшество, върху чието снежнобяло расо бе избило кърваво петно с размера на половиндоларова монета, точно в гърдите, а върху красивото му лице бе изписан шокът от

изненадващото развитие на събитията. Всичко стана толкова бързо, че той не бе имал време да изпита болката, но тялото му се свлече и изведнъж падна върху лявата си страна, а след това се сви.

Райън трябваше да напегне цялата си воля, за да си наложи да не натисне спусъка. Лявата му ръка пое пистолета от ръката на субекта.

— Стой мирен, мръсно копеле! Не мърдай, не се обръщай, не прави нищо! Том — извика Джак силно.

— Спароу е. Пипнаха го. Хванаха стрелеца. Свалиха го на паважа. Най-малко десет души са го затиснали. Папата получи две, а може би три изстрела.

Реакцията на тълпата не бе еднозначна. Онези, които бяха близо до стрелеца, се нахвърлиха върху него като котки върху нещастна мишка и който и да беше убиецът, не се виждаше заради камарата тела на туристи върху него на около петнайсет метра от мястото, където стояха Райън, Шарп и Строков. Хората около Райън се отдръпваха — при това съвсем бавно...

— Джак, да отведем нашия приятел от тук, хайде.

И тримата мъже се измъкнаха към спасителната арка, както Райън я бе кръстил.

— Шарп до всички. Строков е с нас. Напускаме района поотделно, среща в посолството.

Минута по-късно те вече се бяха настанили в бентлито на Шарп. Райън беше на задната седалка с българина. Строков се бе посъвзел малко.

— Какво правите? аз съм служител от българското посолство.

— Няма да забравим това, което току-що ни каза, старче. За момента си гост на правителството на Нейно британско величество. Бъди добро и послушно момче и стой мирно или моят приятел ще те гръмне.

— Интересен дипломатически прием.

Райън вдигна пистолета, който бе отнел от Строков — източноевропейски модел с огромен и смешен на вид заглушител, завинтен върху дулото. Нямаше съмнение, че се е канел да застреля някого.

Но кого? Изведнъж Райън се сети нещо.

— Том?

— Да, Джак?

— Не предвидихме всички възможности.

— Мисля, че си прав — съгласи се Шарп. — Но хванахме някой, който ще изясни случая.

Кормуването до посолството беше ясна илюстрация за Райън на какво му се вика скрит талант. Бентлито разполагаше с невероятно мощен двигател, а Шарп знаеше как да си служи с него.

Той форсира мотора, който избухна като снаряд, и автомобилът полетя като при състезание, отдалечавайки се бързо от Ватикана. Натисна рязко спирачките, колата изпищя пронизително и се закова на място на малкия паркинг до посолството. Тримата мъже влязоха през страничния вход и се отправиха веднага към приземието. Докато Райън държеше насочения пистолет, Шарп закопча на българина белезници и го настави върху дървен стол.

— Полковник Строков, трябва да отговаряш за убийството на Георги Марков — каза му Шарп. — От няколко години сме по следите ти.

Очите на Строков се разшириха като понички. Не само бентлито бе работило с бясна скорост, но и мозъкът на Шарп.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че разполагаме със снимки, на които се вижда как се измъкваш от летище „Хийтроу“ след убийството на нашия добър приятел на Уестминстърския мост. Скотланд Ярд те проследи, но ти успя да избягаш минути преди да получат заповедта за арест. Днес обаче нямаш късмет, защото ни падна в ръцете, а ще разбереш, че сме доста по-нецивилизовани от полицията, полковник. Уби човек на британска земя. Нейно величество кралицата не одобрява подобни деяния, полковник.

— Но...

— Защо въобще си правим труда да разговаряме с копелето, Том? — попита Райън, досещайки се какъв е планът. — Имаме заповед.

— Спокойно, Джак, спокойно. Няма къде да избяга, нали така?

— Искам да се обадя в посолството на страната си — настоя Строков с доста омаломощен глас, както се стори на Райън.

— А после ще поискаш и адвокат, предполагам — отвърна с усмивка Шарп. — В Лондон ще имаш на разположение адвокат, но сега не сме в Лондон.

— Не сме и от Скотланд Ярд — добави Джак, продължавайки в тона на Шарп. — Трябваше да приключим с него още пред църквата, Том.

Шарп поклати глава.

— Твърде много свидетели. По-добре да му помогнем да... изчезне, Джак. Георги ще ни разбере.

От физиономията на Строков пролича, че не беше свикнал някой да обсъжда собствената му съдба по начина, по който той често бе определял съдбите на други хора. Беше по-лесно да се прави на смелчага, когато оръжието е в неговите ръце.

— Нямаше да го убия, Том. Само щях да му прекърша гръбнака под кръста, за да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка като безпомощно бебе. Мислиш ли, че управниците му щяха да проявят милост към него?

Шарп се захили.

— Милост от Държавна сигурност? Моля те, Джак, не се излагай. Просто щяха да го настанят в болница, най-вероятно за душевно болни, и да му бършат задника веднъж или два пъти на ден, ако има късмет.

Райън забеляза, че Строков се ужаси. Никоя от службите за сигурност в Източния блок не проявяваше милост дори към най-преданите си служители. Строков бе наясно с това. Не, щом някой се издънесе, всичките му приятели се изпаряваха като сутрешна мъгла, а и българинът нямаше вид на човек, който има много приятели. Дори в собствената му служба най-вероятно бяха гледали на него като на бойно куче, от което има полза, но което не можеш да обичаш, а още по-малко да му имаш доверие, когато се върти край деца.

— Чака те полет, Джак. Ние двамата с Борис ще обсъдим бъдещето му — каза му Шарп. — Поздрави сър Базил от мен.

— Разбира се, Томи.

Райън излезе от стаята и пое дълбоко въздух. Отвън го чакаха Мик Кинг и останалите. Някой от официалната резиденция на Шарп му бе приготвил багажа, а пред посолството имаше минибус да ги отведе на летището. Там ги очакваше „Боинг“ 737 на британските авиолинии. Хванаха го точно навреме. Всички пътуваха с билети за първа класа. Райън се настани на седалката до Кинг.

— Какво ще правим с него? — попита Джак.

— Със Строков ли? Добър въпрос — отвърна Майк. — Сигурен ли си, че искаш да знаеш отговора?

[1] През 1876 г. американският генерал Джордж Къстър нахлува в главния лагер на индианското племе сиукси на река Литъл Биг Хорн. Къстър и войниците му — откъснати от основния отряд — са избити до крак. — Бел. прев. ↑

[2] Град в ЮАР, известен с диамантените си мини. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 32

БАЛ С МАСКИ

По време на двучасовия полет към „Хийтроу“ Райън обърна три пъти малцов скок, тъй като на борда не разполагаха с друг твърд алкохол. Неясно как, но страхът му от летенето бе изчезнал. За това помогна и фактът, че самолетът се носеше така плавно, сякаш си стоеше на земята, а и мозъкът му бе зает с други мисли.

— В какво сбъркахме, Мик? — попита Райън, докато прелитаха над Алпите.

— Не успяхме да предвидим, че Строков не е имал намерение да извърши покушението сам и е наел друг стрелец.

— Тогава защо носеше пистолет със заглушител?

— Не се ли досещаш? Явно се е готвел да застреля убиеца и след това да изчезне в тълпата. Ние не можем да четем човешките мисли — добави Кинг.

— Значи се провалихме — заключи Райън.

— Вероятно. Зависи къде е попаднал куршумът. Джон казва, че е имало един изстрел в тялото, втори, който е засегнал ръката, и трети неуспешен. А дали ще оцелее, зависи от хирурга — Кинг вдигна рамене. — Извън нашите възможности е, приятел.

— Мамка му — изсъска Райън.

— Не направи ли онова, което беше по силите ти, сър Джон?

Въпросът го накара да се опомни.

— Да, предполагам, направихме, каквото можеше да се направи.

— Така е, Джак. Работя на терен от колко станаха? От дванайсет години. Понякога всичко става по план. Понякога не. Съобразно информацията, която имахме, и човешките ресурси, с които разполагахме, не виждам какво друго можеше да се направи. Ти си аналитик, нали?

— Да.

— Е, като за писарушка се справи добре и освен това вече ще знаеш повече за оперативната работа. В нея гаранции няма — каза

Кинг и отпи глътка от питието си. — Не че това ми харесва. Преди две години изгубих един агент в Москва. Капитан от съветската армия. Почтен човек. Имаше жена и малък син. Застреляха го. Само Господ знае какво се е случило със семейството му. Може да са ги пратили в трудов лагер в Сибир. Никога няма да узная. Безименни жертви.

— Президентът е бесен — уведоми Мур своите заместници, а дясното му ухо още гореше от разговора по телефона десет минути по-рано.

— Толкова ли е зле? — попита Гриър.

— Да — потвърди шефът на ЦРУ. — Искан да знае кой го е направил и защо, за предпочитане преди обедната почивка.

— Не е възможно — възрази Ритър.

— Ето го там телефона, Боб. Обади му се и му го кажи — предложи му съдията.

Никой от тях не бе виждал досега президента ядосан. Обикновено се опитваха да не допускат подобна ситуация.

— Значи, Джак е постъпил правилно, така ли? — попита Гриър.

— Предположенията му са били правилни, но така или иначе не е успял да го предотврати — каза Ритър.

— Е, поне разполагаш с нещо, което да му докладваш, Артър — посочи Гриър с известна надежда в гласа.

— Да речем, че е така. Чудя се колко ги бива италианските доктори.

— Какво знаем за състоянието му? — попита Гриър.

— Една сериозна рана в гърдите. Президентът вероятно може да провери — отвърна Мур. — Още две рани в бедрото, но не са опасни.

— Добре, обади се на Чарли Уедър в Харвард и го попитай какви са според него шансовете да оцелее — предложи Ритър.

— Президентът вече е разговарял с хирурзите в болницата „Уолтър Рийд“. Казали са, че има надежда, но не са се ангажирали с прогноза.

— Сигурен съм, че са се били в гърдите, че ако те оперират, ще го спасят — каза Гриър, който имаше опит с военните лекари.

Пилотите на бойни самолети бяха цвете в сравнение с хирурзите на бойното поле.

— Ще се свържа с Базил и ще поискам Заекът да бъде доведен тук веднага щом подготвят самолет на военновъздушните сили. Райън да е на същия самолет. Предполагам, че в момента лети от Рим към Лондон, доколкото познавам стила на Базил.

— Защо ти е Райън? — попита Ритър.

— За да докладва на нас, а може би и на президента, на какво се е базирал анализът му, че е бил заплашен животът на папата.

— За Бога, Артър — избухна Гриър. — Казаха ни за заплахата преди четири-пет дни.

— Но ние искахме да разпитаме лично човека — призна Мур. — Знаем, Джеймс, наясно съм.

Райън слезе след Мик Кинг от самолета. До стълбата ги чакаше човек от Сенчъри Хаус. Райън забеляза, че той се бе вторачил в него.

— Доктор Райън, бихте ли дошли с мен, ако обичате? Ще се погрижим за багажа ви — обеща мъжът.

— Къде отиваме?

— Хеликоптер ще ви отведе до военновъздушната база в Милдънхол.

— Мамка му. Не се качвам на хеликоптери, откакто за малко не се пребих с последния, на който летях. Колко път има дотам?

— Час и половина с кола.

— Добре. Осигурете кола — нареди Джак. След това се обърна: — Благодаря, че опитахте, момчета.

Спароу, Кинг и останалите поклатиха глави. Те наистина бяха опитали всичко, макар че едва ли някой някога щеше да узнае за това. След това Джак се замисли какво ли щеше да направи Том Шарп със Строков, но реши, че Мик Кинг е прав. Не му трябваше да знае.

Базата Милдънхол се намиреше на север от Кеймбридж, града с едни от най-известните университети в света. Шофьорът на ягуара, с който пътуваше Райън, въобще не се съобразяваше с ограниченията на скоростта по британските пътища. След като мина през КПП-то, автомобилът не продължи към самолета на пистата, а спря пред ниска постройка, която приличаше на VIP терминал. Там подадоха на Райън

телекс. Отне му двадесетина секунди да го прочете, след което възкликна:

— Браво!

После Райън забеляза телефон и звънна у дома.

— Джак? — каза жена му, разпознавайки гласа му. — Къде си, по дяволите?

Явно се бе притеснила. Кети Райън обикновено не използваше такъв език.

— В базата Милдънхол. Налага се да летя до Вашингтон.

— Защо?

— Чакай малко, скъпа. Първо ми отговори дали ги бива италианските лекари.

— Въпросът ти е свързан с папата, нали така?

— Да — отговори той, кимвайки уморено, но тя нямаше как да види.

— Във всяка страна има добри хирурзи. Джак, какво става? Беше ли там?

— Кети, бях само на четирийсет стъпки от мястото, но не мога да ти кажа повече засега, а и не бива да говориш пред никого за това, разбра ли?

— Добре — отвърна тя, а гласът ѝ издаваше недоумение и притеснение. — Кога ще си дойдеш вкъщи?

— До два дни, надявам се. Налага се да поговоря с неколцина души в централата и после се връщам. Съжалявам, мила. Работа. И така, не разбрах бива ли ги лекарите в Италия?

— Ще се чувствам по-сигурна, ако Джак Камър го оперираше, но би трябвало и там да имат добри хирурзи. Във всеки голям град ги има. В университета в Падуа се намира един от най-старите медицински факултети в света. Техните офталмолози са добри, колкото в „Хопкинс“. Не може да нямат светила и в общата хирургия. За мен обаче Джак е най-добрият. — Джон Майкъл Камър беше завеждащ хирургическото отделение в „Хопкинс“, декан на престижния институт „Холстед“ и дяволски добър със скалпела. Кети беше близка с него. Джак се бе срещал няколко пъти с него на благотворителни прояви и се бе впечатлил от изящните му маниери, но не беше лекар и не можеше да прецени професионалните му качества. — Най-доброто в случая е директно третиране на огнестрелната рана,

освен ако не е засегнат черният дроб или далакът. Най-сериозният проблем е кръвоизливът. Ако са го закарали навреме и ако хирургът си знае работата, шансовете му да оживее са реални. Ако не е разкъсан далакът и ако черният дроб не е раздробен. Гледах кадрите по телевизията. Сърцето не беше улучено. Раната беше отдясно. По мое мнение възможността да се възстанови е повече от петдесет на петдесет. Вярно, че не е в първа младост, но опитен хирургически екип понякога върши чудеса, стига да са го закарали навреме.

Тя си замълча за ужасяващите травми, които куршумът може да причини, ако рикошира в ребрата и се отклони в непредвидима посока. Възможни бяха поражения на най-различни места в организма. На практика бе абсурдно да се постави точна диагноза и да се препоръча лечение въз основа на видяното в петсекунден телевизионен репортаж. Шансовете на папата да оживее бяха повече от петдесет на петдесет, но на надбягванията в Кентъки конят на пето място в списъка победи фаворита и спечели състезанието.

— Благодаря, скъпа. Ще ти разкажа повече, като се прибера. Прегърни децата от мен.

— Струваш ми се уморен — каза тя.

— Наистина съм уморен, маце. Изкарах два доста напрегнати дни. — А и не се очертава работите да утихнат. — Чао засега.

— Обичам те, Джак — напомни му тя.

— И аз те обичам, скъпа. Благодаря ти.

Райън почака близо час, докато доведат семейство Зайцеви. Ако бе приел идеята за хеликоптера, щеше да виси още по-дълго — типично за американските военни. Настани се на удобно канапе и подремна около половин час.

Зайците пристигнаха с автомобил. Сержант от ВВС събуди Джак и посочи към очакващия ги самолет КС-135. По същество това бе „Боинг“ 707, само че без люкове и с оборудване за зареждане на други самолети във въздуха. Липсата на прозорци не го въодушевяваше, но заповедите си бяха заповеди, така че изкачи стълбата и се настани на кожена седалка точно пред пилотската кабина. Самолетът тъкмо се отделяше от земята, когато Олег се отпусна на седалката до него.

— Какво стана? — попита Зайцев.

— Хванахме Строков. Аз го пипнах. Носеше пистолет в ръката си — информира го Райън. — Но имаше друг стрелец.

— Строков? Арестувал си го?

— Не точно арест, но той се съгласи да дойде с мен до британското посолство. Сега с него се оправя СИС.

— Надявам се да убият тоя сволоч — изръмжа Зайцев.

Райън нищо не отговори и се зачуди дали го очакваше именно това. Дали британците действаха така грубо? Беше извършил гнусно убийство на тяхна земя, при това на хвърлей разстояние от Сенчъри Хаус.

— Папата ще оживее ли? — попита Заекът.

Райън остана учуден от огромния интерес, който демонстрираше.

Очевидно беше беглец по съвест.

— Не знам, Олег. Говорих с жена си. Тя е хирург. Смята, че шансовете му са над петдесет процента.

— И това е нещо — сподели Зайцев.

— Е? — попита Андропов.

Полковник Рождественски бе заел прекалено изпънатата стойка.

— Другарю председател, знаем съвсем малко за момента. Човекът на Строков е стрелял, както знаете, и е уцелил субекта на опасно място. Строков не е успял да елиминира стрелеца, както бяхме планирали, по неизвестни причини. Резидентурата ни в Рим работи усилено да разбере какво точно се е случило. Полковник Годеренко лично ръководи разследването. Ще научим повече, когато полковник Строков се върне в София. Има резервация за редовния полет в деветнайсет часа. Засега изглежда, че успехът ни е частичен.

— Няма такова нещо като частичен успех, полковник! — кресна Андропов.

— Другарю председател, предупредих ви преди няколко седмици, че подобен риск съществува. Спомнете си. А и тоя поп ако оживее, скоро няма да отиде в Полша, не смятате ли?

— Надявам се — измърмори Юрий Владимирович.

— А това бе истинската цел на задачата, нали?

— Да — призна председателят. — Още нямаме връзка, така ли?

— Не, другарю председател. Трябваше да намерим нов офицер за комуникационния център и...

— Какво означава това?

— Майор Зайцев, Олег Иванович, загина със семейството си при пожар в Будапеща. Той беше свръзката ни за операция шест-шест-шест.

— Защо не съм информиран?

— Другарю председател, беше направено пълно разследване — зауспокоява го Рождественски. — Телата бяха върнати в Москва и надлежно погребани. И тримата са загинали от отравяне с изгорели газове. Аутопсията бе направена под контрола на съветски лекар.

— Сигурен ли сте, полковник?

— Мога да ви предоставя официалния доклад, ако пожелаете — каза уверено Рождественски. — Лично го прочетох.

Андропов махна с ръка.

— Добре. Дръжте ме в течение. Искам също да ме уведомявате за състоянието на папата.

— На вашите заповеди, другарю председател. Рождественски излезе, а председателят се захвана с друга работа. Здравето на Брежнев се бе влошило рязко. Много скоро Андропов щеше да напусне КГБ, за да си осигури председателския стол, а това бе в момента най-важният проблем. От друга страна, Рождественски беше прав. Тоя полски свещеник нямаше да създава грижи в следващите месеци, дори да оживееше. Засега това му стигаше.

— Е, Артър? — попита Ритър.

— Поуспокой се малко. Разказах му за операцията БЕАТРИКС. Обясних му също, че заедно с британците сме имали хора там, на място. Иска да се срещне със Заека, щом пристигне, лично. Все още е ядосан, но не на нас — съобщи им Мур на връщане от Белия дом.

— Британците са задържали Строков — информира Гриър шефа на ЦРУ. — Току-що ни уведомиха от Лондон. Можеш ли да повярваш, че Райън му е нахлузил торбата на главата? Сега британците го държат в посолството си в Рим. Базил още мъдрува какво да правят с него. Обзалагам се, че Строков е оглавявал операцията и лично е наел турчина за стрелбата. Британците казаха, че при задържането са намерили у него пистолет със заглушител. Предполагат, че е трябвало да ликвидира стрелеца, както прави мафията в Ню Йорк.

— Твоето момче го е пипнало, така ли? — попита изненадано директорът на ЦРУ.

— Беше там с екип опитни британски шпиони, а и обучението в морската пехота е помогнало — допусна Ритър. — Е, Джеймс, твоят любимец хвана лошото момче.

„Само да не си прехапеш езика, докато подписваш заповедта за награда, Робърт“ — помисли си Гриър.

— Сега къде се намират?

— На път към къщи. Идват насам със самолет на военновъздушните сили — каза Ритър. — Разбрах, че ще кацнат в базата Андрюс в единайсет и четирийсет.

Райън установи, че в предната част на самолета има прозорци и че екипажът бе приятелски настроен. Дори си поговори с тях за бейзбол. На „Ореолите“ им оставаше само един мач, преди да сразят „Филис“, научи той за свое удоволствие и изненада. Никой от екипажа не попита защо ги отвеждат в Америка Бяха го правили много пъти, но никога не получаваха отговори. Зайците спяха за разлика от Райън, който все още не успяваше да достигне подобно съвършенство.

— Колко остава? — попита Райън пилота.

— Под нас е Лабрадор. Не повече от три часа и кацаме, сър. Защо не поспите?

— Не мога да спя в самолет — призна Джак.

— Не се притеснявайте, сър. Ние също не можем — успокои го вторият пилот.

Сър Базил Чарлстън беше по същото време на среща с министър-председателя. Както в Америка, и в Обединеното кралство журналистите не съобщаваха кога и защо шефовете на разните разузнавателни служби се срещат с политическите си ръководители.

— И така, разкажи ми за тоя Строков — нареди тя.

— Не особено приятен тип — отвърна Чарлстън. — Смятаме, че се е намирал там, за да ликвидира стрелеца. Хванали са го с пистолет със заглушител. Явно идеята е била да бъде застрелян не само папата, но и неговият убиец. Мъртъвците не говорят, както знаете, госпожо

министър-председател. Този обаче ще проговори. Италианската полиция би трябвало да го разпитва вече. Той е турчин и се обзалагам, че е с криминално минало, а може би се е занимавал с контрабанда на стоки в България.

— Значи зад тая история стоят руснаците? — попита тя.

— Да, госпожо. Няма никакво съмнение. Том Шарп разпитва в момента Строков в Рим. Ще разберем колко е лоялен към управниците си.

— Какво ще правим с него? — попита министър-председателката.

На този въпрос обаче единствено тя можеше да даде отговор. И го направи.

На Строков изобщо не му хрумна, че когато Шарп спомена имената на Алексей Николаевич Рождественски и на Иля Фьодорович Бубовой, неговата собствена съдба бе предопределена. Той се самозаблуди, че британското разузнаване е проникнало надълбоко в КГБ. Шарп не виждаше причина да го разубеждава. Под влияние на шока от разкритието Строков не можа да реагира интелигентно, забрави всичко, на което го бяха обучавали, и пропя. Дуетът му с Шарп продължи два часа и половина и всичко бе записано.

Райън беше на автопилот повече и от боинга, преди да кацне на писта нула-едно във военновъздушната база Андрюс. Колко ли дълго продължи полетът? Двайсет и два часа? Нещо такова, нещо, което понасяше по-леко, докато служеше в морската пехота, достигайки чин лейтенант (на дваайсет и две годишна възраст), отколкото като женен мъж с две деца (на трийсет и две годишна възраст) след един ден на изключително напрежение. Алкохолът също бе оказал ефект.

До стълбата на самолета ги очакваха два автомобила. Първо слязоха двамата със Зайцев. Госпожа Зайка и малкото Зайче ги последваха. Две минути по-късно те пътуваха по магистралата Сютланд към окръг Колумбия. Райън се нагърби със задачата да им разяснява маршрута. Сега Зайцев не се притесняваше, както в Англия, че всичко това може да се окаже инсценировка. А когато минаха

покрай сградата на Конгреса на Капитолия, и най-малкото подозрение изчезна. Дори Джордж Лукас в най-продуктивните си години не би могъл да фалшифицира декора. Автомобилите, с които пътуваха, пресякоха реката Потомак, после се насочиха на север по шосето „Джордж Вашингтон“ и накрая стигнаха в Ленгли.

— Значи тук е щабът на Главния враг? — попита Заекът.

— Аз пък го възприемам както мястото, където работех.

— Работех?

— Не знаете ли? В момента съм на работа в Англия — осведоми го Джак.

Екипът за разпита ги очакваше в пълен състав под козирката над главния вход. Райън познаваше само единия от тях — Марк Раднър, руски учен от Дартмът. Понякога го викаха при специални поводи. Харесваше му да работи за ЦРУ, но не на постоянен договор. На Райън вече му бе ясно защо. Колата спря. Той излезе пръв и веднага тръгна към Джеймс Гриър.

— Доста работа ти се отвори през последните два дни, момче.

— Какви са новините, адмирале?

— Как беше в Рим?

— Първо ми кажете как е папата — настоя Джак.

— Операцията мина добре. Състоянието му е критично, но говорихме с Чарли Уедър от Харвард и той ни успокои. Хората на неговата възраст обикновено ги смятат за критични след хирургическа намеса, вероятно за да надуют сметката. Ако не се получат никакви необичайни усложнения, ще се оправи. Чарли твърди, че в Рим разполагат с някои отлични хирурзи. Той очаква Негово светейшество да се прибере у дома до три-четири седмици. Не биха си позволили да пришпорват нещата при неговата възраст.

— Слава Богу. Сър, след като пипнах Строков, си помислих, че сме се справили. Но когато чух изстрелите, Исусе, само аз си знам какво преживях, адмирале.

Гриър кимна.

— Мога да си представя. Но Добрите спечелиха този път. Между другото, твоите любими „Ореоли“ отнеха на „Филис“ първото място в сериите. Играта свърши само преди двацет минути. Новият ви стопер, Рипкън, го очаква бъдеще.

— Райън — поздравя го съдия Мур, присъединявайки се към тях. — Добра работа, синко.

Последва ново ръкостискане.

— Благодаря, директоре.

— Добро представяне, Райън — намеси се и Ритър. — Сигурен ли си, че не искаш да минеш тренировъчния курс във Фермата?

Ръкостискането беше невероятно сърдечно. Джак реши, че Ритър трябва да е ударил някое и друго питие преди това в кабинета си.

— Сър, точно в този момент най-много ми се ще да се върна към преподаването на история.

— При нас е по-забавно, момче. Запомни го от мен.

Всички влязоха вътре, минаха покрай паметната плоча за загиналите агенти, имената на мнозина от които още се пазеха в тайна, след това свиха наляво към асансьора за началствата. Отведоха заешкото семейство в друга посока. Разполагаха на шестия етаж с апартаменти за високопоставени посетители и за отзовани разузнавачи от чужбина. Явно щяха да ги настанят там. Джак последва шефовете си в кабинета на съдията.

— Ще ни е от полза ли Заекът? — попита Мур.

— Сведенията, които ни даде за папата, бяха дяволски полезни, съдия — отговори Райън доста изненадан. — Британците останаха много доволни и от онова, което чуха за оня агент МИНИСТЪРА. Любопитен съм да узная това-онова за КАСИЙ.

— И за НЕПТУН — добави Гриър.

Флотът се нуждаеше от безопасни комуникации, за да оцелява в съвременния свят, а Джеймс Гриър още държеше в гардероба си синята униформа.

— Нещо друго? — въпросът отново зададе Мур.

— Замислял ли се е някой колко отчаяни трябва да са руснаците? Искам да кажа, че макар папата да е наистина политическа заплаха за тях, операцията им беше лишена от здрав разум, не мислите ли? — попита Джак. — Струва ми се, че те са много по-отчаяни, отколкото си представяме. Трябва да се опитаме да се възползваме от това.

Комбинацията от алкохол и умора помогна на Райън да изкаже мнението си по-свободно от обикновено, а и бе чепкал тая идея цели дванайсет часа.

— Как? — попита Ритър, припомняйки си, че Райън беше фурия в икономиката.

— Едно мога да кажа със сигурност: Католическата църква няма да е особено доволна. В Източна Европа живеят доста католици, приятели. Това е обстоятелство, от което трябва да помислим как да се възползваме. Ако подходим умно към Църквата, тя може да ни помогне. Тя опрощава греховете, но преди това трябва да се изповядаш.

Мур повдигна вежди.

— Друго нещо. Изучавам икономиката им. Много е разклатена, много повече, отколкото си мислим, адмирале — продължи Джак, обръщайки се към непосредствения си шеф.

— Какво искаш да кажеш?

— Сър, нашите хора проучват официалните икономически доклади, които идват от Москва, нали така?

— Да, работим усърдно да се доберем до тях — потвърди Мур.

— Господа директори, а защо смятаме, че данните в тях са верни? — попита Райън. — Защото са подготвени за Политбюро? Знам, че те лъжат не само нас, но и собствения си народ. Ами ако се самозалъгват? Ако работех за данъчната полиция, мисля, че бих изпратил доста приятелчета във федералния затвор в Алънуд. Онова, което твърдят, че имат, не отговаря на нашите сведения за това, какво имат. Икономиката им затъва и ако продължи в същия дух, цялата им система ще рухне.

— Как можем да се възползваме? — попита Ритър.

Неговите аналитици му бяха споменали нещо такова преди няколко дни, но той дори не го бе споделил със съдия Мур.

— По какъв начин печелят твърдата си валута?

— От петрол — отвърна Гриър.

Руснаците изнасяха почти същото количество петрол, колкото саудитците.

— А кой контролира световните цени на петрола?

— ОПЕК?

— А кой — продължи Райън — контролира ОПЕК?

— Саудитците.

— Те не са ли наши приятели? — каза в заключение Джак. — Погледнете на СССР като на превземаема цел, както правехме в

„Мерил Линч“. Активите са много по-ценни от търговската централа, тъй като корпорацията се ръководи зле. Не е никак трудно да се разбере. „Дори от човек, изтощен до смърт след напрегнат ден, дълъг полет и малко повечек питиета“ — помисли си Райън. В ЦРУ работеха доста интелигентни хора, но някак не успяваха да излязат извън чиновническия манталитет и да мислят повече за Америка. — Не разполагаме ли с някой, който да мисли извън клишетата?

— Боб? — попита Мур.

Ритър веднага омекна и се усети как моментално промени отношението си към младия аналитик.

— Райън, чел ли си Едгар Алън По?

— В гимназията — отговори Джак леко смутен.

— А какво ще кажеш за „Червената маска на смъртта“?

— Разказваше се, май, за чума, която връхлита страната и я разрушава.

— Почини си. Утре, преди да вземеш самолета за Лондон, ще поговорим за нещо.

— Умирам за сън, господа. Къде ще се строполясам за през нощта? — попита той, давайки им да разберат, ако не се бяха досетили все още, че има опасност всеки момент да се сгромоляса.

— Подготвили сме ти едно място в Мариът, нагоре по шосето. Проверено е. Колата вече те чака. Бягай — каза му Мур.

— Робърт, много ми е приятно, че намери сили да промениш мнението си — обади се Гриър, протягайки се за бутилката бърбън върху бюрото на Мур.

Трябваше да го отпразнуват.

На следващия ден в италианския вестник „Темпо“ бе отпечатано съобщение за мъртъв мъж, намерен в автомобила му. Предполагаше се, че е умрял от удар. Мина известно време, преди трупът да бъде идентифициран. Накрая бе установено, че е български турист, починал внезапно. При медицинския преглед не можаха да разберат дали е страдал много.

Издание:

ИК „Прозорец“

Превод: Цветана Русева

Художник на корицата: Боян Филчев

ISBN 954-733-318-6

Tom Clancy. Red Rabbit

G. P. Putnam's sons, New York

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.